Punch

Humoristisk illustreret Ugeblad.

Udkom 1873-95.

Mere om tidsskriftet på:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850p/p172914.htm

Udarbejdet 2024 af Niels Jensen

Punchinello

FREDERIKSBERG KOMMUNEBIBLIOTEKER

05.6
Pu 53
Magasin

35 3743

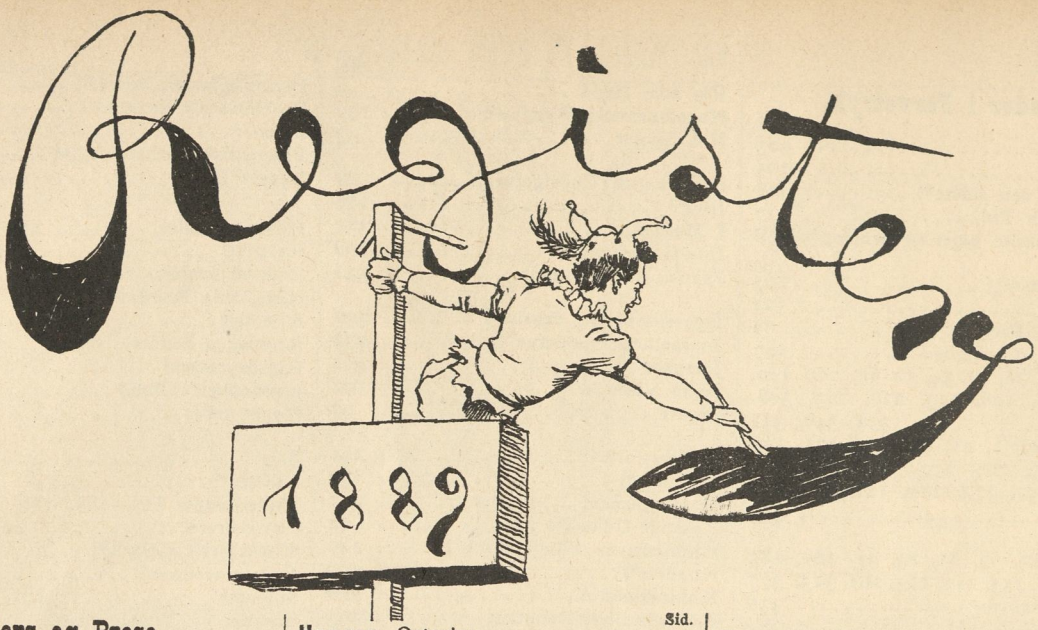

Vers og Prosa.

Sid.

Afvæbning 242
Arbejder-Risiko 170

Bajer 115
Bang, Herman 346, 399, 414
Bastillens Indtagelse 230
Berg 150, 154, 218, 262, 294, 306, 335
Berømthed 142
Bewer, Max 43, 46
Bjørnen kommer 226
Bjørnson 27, 415
Bock 310
Bojsen, Emil 263
Bonde-Praktika 215, 234
Borchsenius 98, 215
Brandes, Gebrüder 2, 22, 42, 106, 194, 310, 350, 398
Brøndkur 191
Bunkevælling 330
Bussemanden 222
Busk, Jens 198
Butikernes Lukning 279
Byraadsmøde 366

Charlottenborg-Udstillingen 122, 130, 158

Dagbog 75, 307
Drachmann 50, 278, 291
Dønnergaard 166, 299, 306

Efteraarshymne 295
Efterslæt fra 1888 3
Evropa 10, 114, 174, 258

Fallesen 62, 67
Fastelavn 66
Fastetid 78
Finansloven 50
Flyttedag 130, 334
Folkethinget 34, 90, 122, 354
Foraarsgrønt .. 47, 111, 247, 323, 399
Forarget 147
Forlovelses-Knald 186
Fortepianoet 178
Futurum simplex 2

Germaner 246
Grev Holstein 26, 58, 338, 342, 346, 394
Grundloven 178

Sid.

Hansen, Octavius 223, 387
Himmelbrev 19, 74, 154, 230
Holm, P. 38, 47
Hundene 299, 315
Hvalen 14
Høgsbro 314
Hørdum 283
Hørup 34, 162, 238, 307, 366, 374

I Gadedøren 326, 406

Jensen, Henning 54, 142, 182, 359
Johansen, Gustav 74

Kaffesladder 26, 55, 82, 118, 146, 182, 219, 255
Kjøbenhavn 387
Klein 94, 239, 266
Korsgaard 87, 95
Krønicken omm Bunde-Kriegen 94, 138, 210
Kunstens Nødtørft 7
Kvaksalverne 371
Kvinderne 259

Liberale, de 186
Ligkisten 323
Literær Skveplads 378, 394
Lokkeduer 22
Lærerindernes Løn 143

Madsen, Karl 371
Madsen, Mygdal 247
Madsen og Lassen 303, 354
Marstrands Øl 6
Meiningerne 150, 163
Mellemakts-Kritik 11, 31, 38, 54, 62, 102, 119, 127, 151, 159, 167, 183, 310, 358
Morgenbladet 274, 290

Nansen, Peter 254, 290
National 175, 331
Neijendam 347
Nutiden 126

Offentlig Anerkjendelse 262

Paa Barberstuen 334, 375
Paaske 135
Papir-Ringen 98
Parisertog 195
Perserbreve 202, 286, 386

Sid.

Personlighed, uden 127
Pingel 46, 94, 158, 167, 194
Pipperup synger 23, 71, 151, 187, 271, 287
Politiken 87, 158, 190, 218, 338, 362, 382, 390
Frovisorierne 330
Punch drømmer 58, 198

Redaktionsmøde 6, 30
Ret og Vrangt 287, 350
Retskrivningen 110, 114
Retsplejen 203
Rimbreve 35, 70, 99, 131, 171, 206, 235, 275

Sangerkrig i Tivoli 267
Sankt-Hans-Aften-Spil 207
Sanne 302
Schandorph 370
Schjøttz 19
Sekundære Privat-Theater-Betragtninger 295, 318, 342, 390
Skiftetid 355
Smørret, hvad der laa om 14
Socialisterne 274
Sorte, de smaa 7
Sprogforeningen 30
Stamgæstens Eftermæle 231
Strindberg 79
Sundhedssalt 327
Svendsen, Johan 63, 391
Sverdrup 210
Syltetid 278

Tang 99
Theaterkatten spinder 302
Theater-Kommissionen 314
Theatersæsonen 270
Troldtøj 379
Træbenet 282
Tysk Humanitet 10

Vandmangel 199
Venstre 18, 82, 234, 258, 266, 282, 322, 370, 386, 402
Venstres Delegeretmøde 410
Vestfronten indvies 374
Vrøvlebølle Sogneraad 66, 78, 134, 166, 190, 250
Værtshusholderne 286

Wulff, B. 75, 90

Billeder i Farvetryk.

Sid.

Anonymitet? ... 405
Aprilsnar ... 105
Ascension, den sidste*) ... 328
Astronomisk Tid ... 77
Atter det Skilte bøjer sig sammen*) 288

Barn, fremmeligt ... 205
Beklageligt ... 324
Bezique, et Parti*) ... 88
Brændende Kjærlighed ... 197
Bønder 28, 36, 37, 44, 52, 68, 100 140, 156 180, 196, 213, 236, 245, 308, 332, 340, 341
Børn, de søde 1, 41, 57, 113, 121, 129 137, 153, 169, 177, 201, 217, 241 257, 273, 289, 321, 329, 361
Causerie ... 353

Damerne 65, 73, 81, 89, 97, 161, 185 193, 225, 233, 249, 265, 281, 313, 377
Dansen i Skoven*) ... 336
David og Goliath*) ... 384
Delikatesser ... 189
Deltagelse ... 164, 345
Deltagende?*) ... 368
Der har vi det! ... 221
Distraktion ... 93
Drikkepenge ... 277
Drukkenskab 76, 133, 212, 229, 260, 325
Dyrtid ... 397

Efteraarsløbet*) ... 320
Eiffel-Taarnet*) ... 120
Evropæisk Ligevægt*) ... 176
Examen ... 381

Fastelavnsbollen*) ... 72
Forskjel ... 237, 293
Fortifikatorisk Traktement*) ... 376
Frygt og Bæven*) ... 317
Frænde er Frænde værst*) ... 309

Gammel Kjærlighed*) ... 248
Glyptotheket*) ... 304
Grobian, den store*) ... 64
Grønttorv, det nye*) ... 144

Haabløs Kamp*) ... 24
Haandværkere ... 109, 149, 252
Herrerne ... 49, 125, 165, 209, 365

Sid.

Hip som Hap! ... 9
Hovedstadselig Rengjøring*) ... 136
Hul Broder ... 53

Ichtyologisk Undsigelse ... 61
Iltog? ... 269
I Maanen? ... 357
Inte-Gadedreng?*) ... 208
Ixion, den norske*) ... 232

Jaggernavt, den danske*) ... 392
Journalistik, moderne*) ... 272
Julegave? ... 412
Jyske Vikinger*) ... 192
Jægere ... 92

Kabinetsformat ... 141
Kampleg*) ... 80
Kantonnement ... 292
Kaskade-Udkast*) ... 12
Kjøbenhavns Flodguder*) ... 240
Konflikt*) ... 400
Kontrakvæstion ... 396
Konversations-Debutant ... 145
Kraftudfoldning, den sidste*) ... 296
Krydsforhør*) ... 216
Kun en Spillemand*) ... 280

Lad den Fugl flyve!*) ... 360
Laterna magica, den nye*) ... 8
Lille med Svovlstikkerne*) ... 16
Lystfiskeri ... 220
Lysttur & Retur ... 300

Maal, bevægeligt ... 276
Maaske ef Fejlsyn*) ... 285
Mager Forklaring ... 301
Maj, den 9de 1864*) ... 152
Mand — en Mand! Bord — et Bord!*) 312
»Man schreibet von Paris — «*) ... 13
Mon ogsaa det? ... 297
Musers Ven, Gratiers Yndling*) ... 40
Mythologisk? ... 393

Nevtral Grund*) ... 160
Noah*) ... 168
Numer, et godt*) ... 408

Opgjør*) ... 184
Opgjørelse ... 373

Papir, fint ... 5
Patroklos*) ... 344

Sid.

Personligheder, ingen!*) ... 128
Problematisk Existens ... 244
Præster ... 45
Præventive Forholdsregler ... 132
Pudset*) ... 352

Rejsende, naive ... 21, 268, 372
Relativt ... 29
Rest af fordums Glans ... 20
Ride, ride Ranke!*) ... 224
Rimeligt ... 116
Rigsdagen hælder*) ... 112
Rigsdagemænd ... 413
Ræsonabelt Tilbud ... 108
Røget ud ... 369

Salat? ... 388
Skifærd*) ... 172—73
Skoledrenge 117, 181, 188, 284, 356
Skolelærere ... 60, 85, 148
Skrædderen afklædt*) ... 48
Soirée musicale ... 69
Soldater ... 101, 228, 404
Stukket og Trumf igjen ... 333
Summarisk*) ... 264
Sveden?*) ... 416
Svigermoderlig Skepsis ... 17
Svinene i Kløvermarken*) ... 200
Sømænd ... 124

Tillavningen er det værste*) ... 96
Tjenestepiger 33, 84, 305, 385, 401
Tvivlraadighed ... 349
Tvivlsom Anerkjendelse ... 364
Tvivlsom Udvej ... 25

Uden Indmad*) ... 56
Upp ewig ungedelt*) ... 104
Urimeligheder ... 253
Utjenstdygtig ... 348
Utrættet Velgjørenhed ... 380

Vagabond ... 204
Valen Herre*) ... 32
Vanens Magt ... 261
Vegetarianisme ... 337
Vejviser, en sikker ... 157
Visit ... 256
Volapyk? ... 6
Væsentlig Forskjel ... 316

Zoologisk ... 389, 409

*) Politiske, literære eller kommunale Emner.

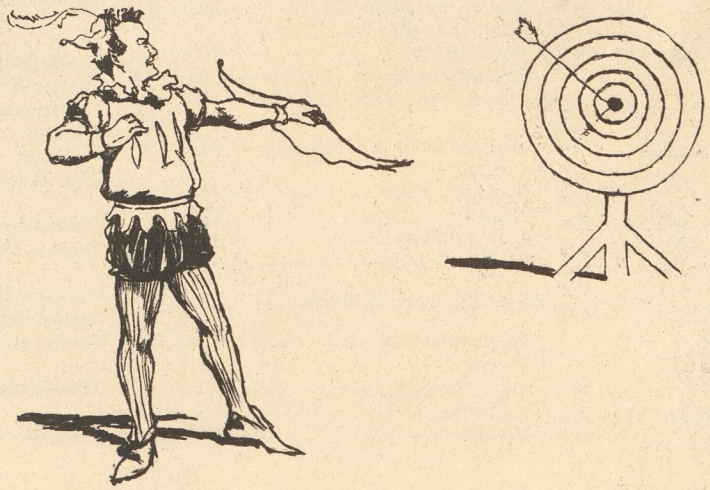

1889. Torsdagen den 3. Januar. Nr. 1.

Lykkelig Uvidenhed.

— Mo'er, skal jeg snart giftes?
— Nej, det troer jeg ikke; vilde Du gjerne giftes?
— Jo—o, saa fik jeg da hverken Skjænd eller Smæk!

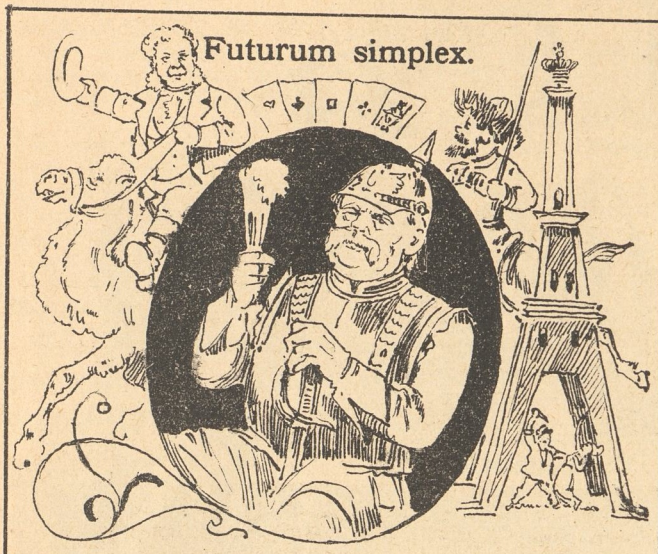

At spaa i Kort er ingenlunde
En Kunst, der er saa ganske nem;
Og, skal den dunkle Fremtid man udgrunde
Paa den Manér, kan Skæbnen os forunde
En Vandgang, der er grumme slem.
For dog at undgaa slig en Tort,
Vi hjælper os med et Evropa-Kort.

I Aar vi først Paris betragter,
Der lover Verden Jubelfest,
Hvis ikke de »bevidste« Folkemagter
I Staden Broderskab og Lighed slagter
Og giver Friheden dens Rest,
Mens Landets Virvar taarnes op
Til Babels- eller Eiffel-Taarnets Top.

Berlin og Wien og Rom velsigner
Paany den gamle Pagt i Aar,
Og BISMARCK trøster sig med en Berliner-Weisbier, som mixes sammen med en Wiener-Øl, hvori han en »Romer« slaar;
Thi han vil gjøre Freden tryg
Ved slig en kraftig Alliance-Bryg.

I Rusland man paa Fredens Vegne
Rask flytter Hær paa Hær mod Vest,
Hvoraf Bulgarerne kan let beregne,
At FERDINAND maa af med »sine egne«,
Trods Storbritaniens Protest.
JOHN BULL dog stolt Oprejsning ta'er
Og fanger OSMAN DIGMAS Dromedar.

I Sverig man paa Kraft udruster
En vældig Hær af »*Gossar blå*«,
Skandinavismen det paa Døren kaster,
For at sin Plads en stakkels udvist Schuster
Igjen paa Hallands-Aas kan faa.
Til Held for Freden og vort Land
Tilbyder BAJER sig som Voldgiftsmand.

Kort, over alt man venter bare
Signal at drage Sværd fra Lænd.
Kun ét Sted er der Fred og ingen Fare
For Splid, og det er her i Venstres Skare:
Til ét Parti det blev igjen
Og gaar til Valget sammenbrændt:
Al Tvist jo bør ved — Graven være endt.

Dristig vovet —!

Ingen vil nægte det. Vi har allesammen vore Fejl. Det vilde være dristig vovet at paastaa det modsatte. Vi mangler Smag! Spørg blot Brandes. Hvem af os kunde fordøje hans Lægemidler? Hvem af os gik hen og forelskede sig i hans Kjærlighed? Hvem af os fandt hans Besøg velset? Eller kast et Blik paa de smaa Huse paa de offentlige Pladser og spørg Komiteen til Byens Forskjønnelse, hvor Smagen er henne. For det er dog Pletter paa Byen. Ganske vist, Komiteen kan dække Retiraden i sin Knibe ved at pege paa Magistraten. Det er dog den, der har de mange Skjønhedspletter paa Samvittigheden. Men alligevel, den Sort Forskjønnelse er dristig vovet. Jo, Fejl har vi.

Men kom bare ikke og skyld os for Mangel paa Mod! Den Beskyldning vilde være dristig vovet, lige saa dristig vovet som Aftenbladets Beskyldning mod Pastoren. Se f. Ex. blot til Kræmmerne i Juleugen. Var der noget, der skræmmede dem fra at gjøre Reklame? Og det lige fra den laveste Kjældermand og helt op til Børnenes Paradis, hvor Børnene sikkert ofte har gjort Forældrene Helvede hedt. Eller Ernst Bøjsen? Han skyede næppe nogen Anstrængelse for at danse paa Juleroser. Eller se til Folkethinget, hvor Jens Busk forleden gav Pigernes Jens og tog Frk. Solter i sine Arme. Og Brandes som Reformator! Han vil af med Theatermonopolerne. Tænk, om det kgl. Theater skulde af med Brandes' klassiske Værker. Er de ikke spillede i 3 Aar, vil han igjen være Ejermand. Gaar det Lovforslag igjennem, saa er Brandes da temmelig sikker paa at blive Ejermand igjen. Og saa om 100 Aar fejrer vi igjen Mindedagen for Stavnsbaandets Løsning. Stakkels Fallesen! Det bliver et slemt Tab i Arkivet. Hvem véd? Maaske faar Kjøbenhavn saa alligevel et Forsøgstheater. Theaterdrift skal jo være fri Næring. Ferd. Schmidts gamle Theater paa Nørrebro er ledigt for Tiden. Dér kunde Brandes maaske faa sig et Theatermonopol. Blot han saa havde nogle Nordmonopolfarere. Men, hvem vil nægte det? Lovforslaget er dristig vovet og røber Mod. Og dog ingen Ting mod Forlagsboghandlernes Mod. Se blot Bogmarkedet! Hvem i Alverden skal kjøbe alt det Bogmarkedskram? Selv den mest kjøbelystne Bogholder maa holde igjen mod det Boghaandværk. Som nu f. Ex. en Hr. Digter Jørgensen med sine Foraarssagn. Sikken Farverigdom. Solblaa, matblaa, skyggeblaa. Mærkelig nok, Forfatteren har glemt gendarmblaa. Stakkels J. P. Jakobsens Minde. Det ser sort ud for hans Efterlignere. De svømmer i Kopiblæk, og Resultatet af deres Blæksprutteri bliver blot Kopibøger. Her vilde et Andragende til Rigsdagen om den literære Ejendomsret være paa sin Plads. Noget i Smag med det, der nu endelig er sket, takket være Reumerts

Forpagtning af Nøddebo Præstegaard. Ja det var dristig vovet. Men det gik jo godt, og Abrahams har næppe noget mod et *Da capo*. Stakkels Nikolaj! Trods dit Proffessorat og trods Vilh. Bergsøes Protektion, kom du dog op paa et Sekondtheater. Det var dristig vovet. Nej, Mod mangler vi ikke. Og dog, den dristigste af os alle er Kammerherre Fallesen. At ansætte »Dristig vovet —« til Opførelse mange Dage i Forvejen, det er dristig vovet i Betragtning af de hygiejniske Forhold. Men i det hele taget at opføre »Dristig vovet —« paa det kgl. Theater, det er — ja det er dristig vovet!

Konkurrencen leve!

Næppe har Gebrüder Selig & Co. forbavset den lidende Menneskehed ved at anbefale som »passende Julegaver for Herrer og Damer« sin »ved den almindelige gunstige Modtagelse patenterede Loppemaskine«, førend et andet evropæisk Berliner-Firma har tilsendt os et Exemplar af et Redskab til at fange smaa Sorte med. Apparatet var ledsaget af følgende Brugsanvisning:

Europäer-Maskinen

er den uundvärligste Vademecum for Abonnenter af enhver Alder og Slaegt, saavel for Literater, der have traadt deres Börne-Sko, som for Politikere, der allerede gaar i Barndommen; den er den sikkreste Amulet for at nüde sin Tilvärelse i uforstürret Munterhed, og samme ikke at plette med Blod hverken af Jöder eller Gräkere.

Europäer Maskinen har Form som af en Peberbösse, og dens Artikler have derfor havt Ord for at være sterkt pebrede. Man aabner den øverste Del af denne Maskine, i hvilken en Limpind er befestiget. Denne düpper man i naturalistisk Sauce, realistisk Honig og Amalie Schrams Zuckersirup, og forlukker igjen den øverste Aaabning. Derpaa lader man Udgiverne af den höjeste Oplösning spütte dügtig i Boessen. Witterlig elske de smaa Sorte og andre springende Smaadür ganske særdeles disse Söddheder. For at lade dem nüde godt af disse Lækkerheder er der paa Maskinens Sider flere Spalter anbragt, hvorigjennem de smaa Sorte kunne hoppe paa Limpinden, saa de der blive hängende og en Gang i Tiden maa dö en vistnok söd, men dog jammerlig Död.

Man holder Maskinen ugevis, maanedsvis eller kvartalsvis og bärer den i den wenstre Baglomme eller ogsaa paa den bare Krop, hvis man har faaet Strimer paa Rüggen. Den hörer da til den höjeste Oplüsnings bekjendteste „Lägemidler".

Denne gjennem den almindelige gunstige Modtagelse saavel her som i Schleswigholstein patenterede Maskine udkommer i et Oplag af over 10,000 Exemplarer og vil uden Tvivl bidrage til, at al Kläe i Kroppen inden Aar og Dag hos alle normale Mennesker forvandler sig til Kläe i Fingrene.

Forfärdigerne
Gebrüder Brandes & Cohn.

Efterslæt fra Anno 1888.

Det har været et mærkværdigt Aar, det samme.
For Hr. Sørensen og saa for hans Madame.
I vor Udstilling stærkt de spekulered'
Jo, de havde, som man siger »dandiveret«.
Til »de Rejsende« Enhver, som Intet ejed
Hele Masser af Sengedyner lejede;
Men der var nok ogsaa dem, der kom fra Dynen
Midt i Halmen og siden — paa Kommunen.

Blev en Enkelt maaske noget fremad puffet,
Var der ogsaa desto Flere, der blev skuffet.
De, der havde sikker Regning gjort paa godt Vejr,
De fik graat Vejr og raat Vejr og vaadt Vejr.
De, der fik Medailler, helst af første Klasse,
Ja, de kunde sig jo sagtens gaa og gasse;
Men de Andre, de med denne »Hæderlige«,
De var, rent ud sagt, uforbederlige!

Mens de Første artig bukkede og takkede,
Saa gik disse rundt og mukkede og rakkede
Ned paa alle Komitéens ædle Dommere,
Der dog hylled' stolt i Toga'n sig som Romere.
Naa! der var jo vel en Del, der blev til Riddere,
Men der var til Gjengjæld ogsaa Grinebidere
I Anledning af den hurtige Befordring
Og den ganske splinternye Rangforordning.

Da saa endelig den sluttede, Koncerten,
Se, da mærkede man grant, at nu kom Smerten:
Baade Bryggere og Trykkere og Bagere
Og en Bunke af Pianofortemagere,
De tog fat paa at skrive i Aviserne
Om Medaillerne og alle Hæderspriserne —
Ikke om dem, de ikke fik, de klandre,
Nej, men over dem, der dumped' til de Andre!

I en Maanedstid man samlede saa Kræfter,
For saa kom jo Jubilæet lige efter.
Og Enhver maa nu ærlig der berette,
Kjøbenhavnerne var ikke blevne trætte.
Skjønt det regned' som i Sommer, flot de traskede
Rundt i Sølen og blev vaskede og sjaskede;
Men om ogsaa man af Blæst og Kulde rysted,
Af Begejstring var Enhver dog varm i Brystet.

Illuminationen fordred': Dygtigt Lys, Børn!
Og det maa man saamæn lade sine Bys-Børn,
Mens de pynted' op med Blomster, Flag og Tæpper,
At de satte deres Lys ej under Skjæpper.
Alle Gaderne og Torvene de straalede,
Saa Hr. Høgsbro og hans Fæller fælt blev aalede,
Men de gav dog deres Bidrag med det Samme,
For de gode Folk, de fløj i Fyr og Flamme!

Nu er Aaret helt forbi, og man bør sige,
Det maa nærmest regnes til de lykkelige.
Hele Venstrefolket trættes, og det kives,
Medens Højremænd, de rettes, og de trives.
I den forhen saa kompakte Venstremenighed
Er der ikke længer mindste Spor af Enighed.
Men naar Splid og Tvedragt ses i Fjendelejren,
Frejdigt Mod! Thi det varsler godt for Sejren.

Fint Papir.

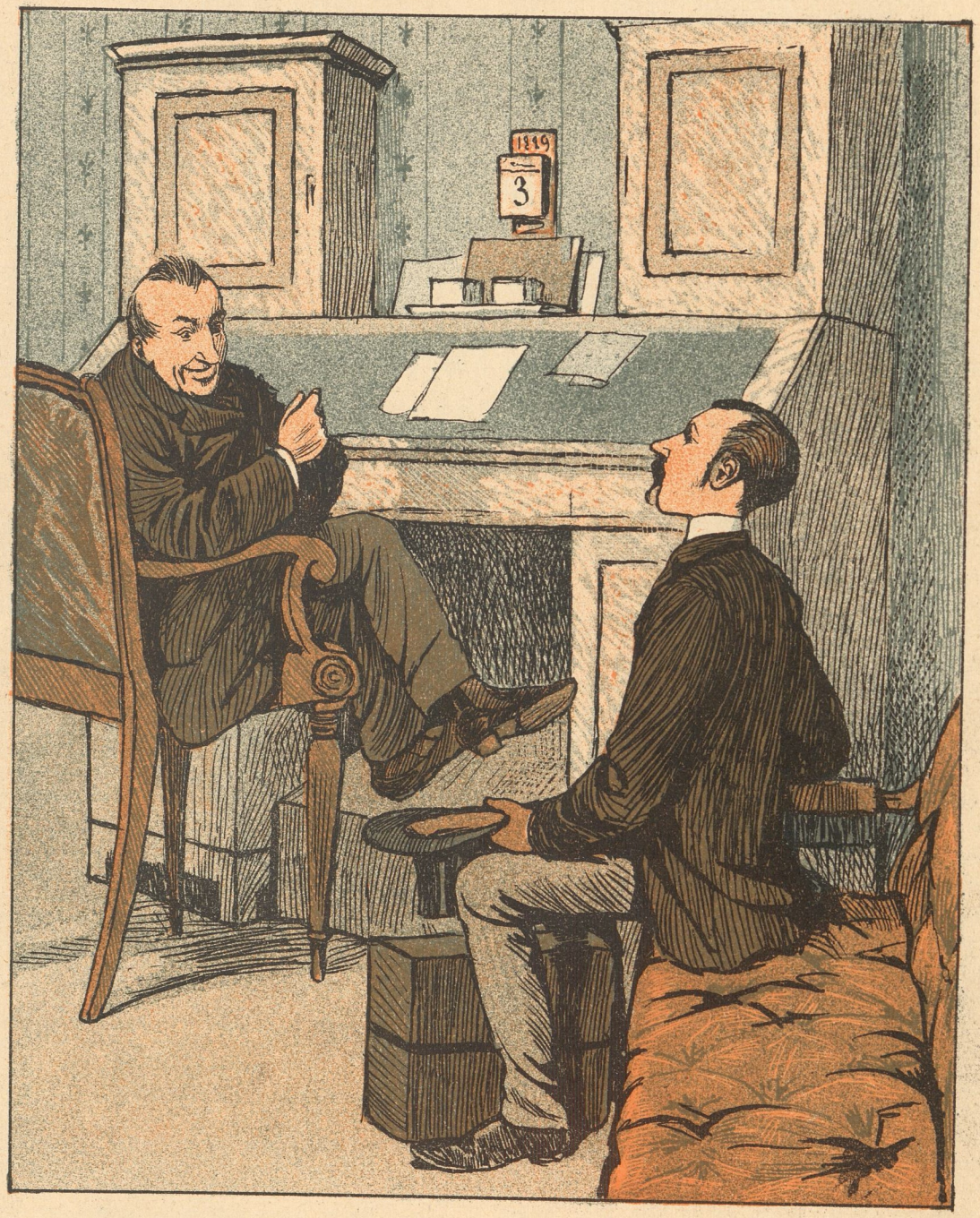

— Hvorledes er Deres ærede Mening om denne Mand?

— Det er saamæn en meget driftig Mand, ham har jeg levet af i flere Aar, thi snart akkorderer han, og snart gaar han fallit; altid med lidt Variation efter Omstændighederne, og i Mellemtiden har man jo gode Incassationsforretninger — altid er der noget at fortjene ved den Mand.

Volapük?

— Ditoderæditodertoditotorder!

Tyndt Øl.

Det gamle Aar har lige godt beredet
En Smule Skuffelse for mangen En;
Skjønt det om Marstrands Øltræer freded',
De kom dog ikke paa den grønne Green,
Hvor »Hansas« rene Toner fast som Sphærernes
Harmoni det glade Publikum fortrylled',
Blev Overskuddet dog til Aktionærernes
Misfornøjelse kun — lige til Øllet.

Det var en lidet glædelig Finale
Paa den Udstillingstid, der kom og gik.
Hr. Fritsche holdt den trøsterige Tale
Om den Medaille, Marstrand inte fik.
Og trods de Masser Øl, som »Millionen«,
Naar den var tørstig, ned i Halsen skylled',
Kom Humlen dog til sidst, da Direktionen
Oplyste, der var lige tjent — til Øllet.

Men Haabets Anker, selv for Marstrands Bajere,
Vil ikke glippe, fik den dog fortalt,
Naar bare Bryggeriets Aktieejere
Forlanger Marstrands Bajer overalt;
Vil blot et dygtigt Kvantum de tage
Deraf og inte spare her paa Sølvet,
Faar nok en Gang de Pengene tilbage
Og tjener dog imidlertid — til Øllet.

Et Redaktionsmøde.

Formanden havde sammenkaldt dette Møde, ikke fordi han i mindste Maade ventede, at Medlemmerne skulde bestille Noget, han vidste jo, hvorledes det slette Exempel fra Fredericiagade havde lært dem til at drive den af, men han holdt til en vis Grad paa Formerne.

Det mandhaftige Medlem troede ogsaa, man gjorde vel i at holde paa Formerne. Der stod et Par Skomagersvende nede i Porten og vilde tampe ham, fordi han havde rakt Tunge ad dem. Men Formen bød, at den ærede Forsamling først vedtog, at helde ham ud til Skomagersvendene. Han vilde indstændig anmode, ja trygle, den ærede Forsamling om kun at følge Samvittighedens Røst. Var det retfærdigt at helde ham ud, maatte de endelig helde til. Han begjærede Afstemning herover.

(Afstemningen foretoges, Udheldningen nægtedes som sædvanlig med alle Stemmer mod 1, Forslagsstillerens).

Formanden henstillede til den ærede Taler ikke at komme tibage til denne Sag mere, det gjorde ham ondt for det mandhaftige Medlem, at Forsamlingen ikke havde samme Tillid til hans retfærdige Sag som han selv, og at den havde været bange for, at han vilde være bleven pryglet ordentlig igjennem af Skomagerne, hvad der kunde have været hans Kolleger ubehageligt, da det latinske Vers: *Tunc tua res agitur* o. s. v. let kunde være rundet dem i Tanker. Han bad den mandhaftige finde sig i sin Skæbne som en Mand.

Det idiotiske Medlem maatte motivere sin Afstemning. Det var ingenlunde af Angst for at den mandhaftige skulde lide Havari. Han var jo vant til at salvere sit Skind, hvad jo ogsaa hans Fornavn *Victorinus* spaaede ham. Ganske vist var han selv ikke ganske sikker i Latinen, men saa meget troede han dog at vide, at Victorinus var et Diminutiv af Victor, en Sejrherre, og altsaa i en lidt fri Oversættelse maatte være det samme som »lille Skjelmsmester!« Det var derfor af lutter Menneskekjærlighed og Omhu for de dumdristige Skomagersvendes Liv og Lemmer, at han havde gjort Sit til at forhindre, at denne Løvehjærte, denne Bayard, denne mandhaftige Victorinus blev sluppen løs paa dem i hele sin Gefærlighed. Af et Medlem, der havde turdet sige om 7 af Landets bedste Mænd, at de var —

Formanden bad Idioten undlade at tale om gamle Skader. De friske var fæle nok.

Det idiotiske Medlem spurgte Formanden, om han ikke vilde sige et Par pæne Ord til *Vilhelm aus Berlin* i Anledning af den Julegave, han som Paaskjønnelse af vor i Sommer udviste Tydskervenlighed havde sendt Nordslesvigerne.

Formanden foreslog, at Idioten heldtes ud.

(Ved Afstemning vedtoges Udhældning med alle Stemmer mod 1, nemlig Idioten).

Det *kunstneriske Medlem* vilde klage over den Tilsidesættelse, der var vist hans Venner i Liv og Død, Hr. Joachim Skovgaard og Hr. Thorvald Bindesbøll ved at disses geniale Springvands-Udkast: en Selvrosen-Kaalstok med Motiver fra Amager, saasom Amager-Bønder, Sild fra Dragør og Rotter fra Lossepladserne, var bleven vraget af »Forskjønnelses-Komitéen til Kjøbenhavns Ødelæggelse«, uagtet de betydeligste kunstneriske Avtoriteter — deriblandt han selv — havde anbefalet det.

Det *kommunale Medlem* fandt Forkastelsen prisværdig. Sagens Afgjørelse forekom ham i Øvrigt ikke presserende, og han haabede, den i Borger-Repræsentationen maatte blive henvist til det over Brygger Jacobsens Glyptothek nedsatte Udvalg, der bestod af Folk med aaben Kunst-Sans, klar Forstand og gode Sove-Hjærter. Forøvrigt var han mest stemt for, at det bare blev en Tud i en Kumme.

Det *architektoniske Medlem* ønskede dog nogle Søjler Kapitæler, Spids-Rundbue — samt Tønde-Hvælvinger anbragte, helst omgivne af Beplantninger.

Det *kunstneriske Medlem* vilde da i det Mindste haabe, at der kom Rosenkaal i disse Beplantninger.

Det *kommunale Medlem* følte sig tiltalt af Tanken. Et Kjøkkenhave-Anlæg, hvis Produkter af Staden kunde anvendes til Forsyning af Hospitaler, Ladegaard m. m. vilde sikkert tage sig godt ud om det projekterede Vandspring.

Det *brandfarlige Medlem* ønskede Brandvæsenets Hoved-Station sat i Forbindelse med det eventuelle Springvand.

Det *hygiejniske Medlem* antog det for selvfølgeligt, at det ogsaa blev taget i »Nødtørfts-Anstalternes« Tjeneste.

Det *agronomiske Medlem* haabede, at man ikke vilde forsømme Lejligheden til her samtidig at faa oprettet et Central-Koldt-Vands-Andels- og Fælles-Mejeri for Kjøbenhavn og Forstæder.

Det *kommunale Medlem* holdt dog principielt paa Tuden og Kummen.

Det *kunstneriske Medlem* forstod ikke, at Nogen gad høre paa den kommunale »Tude-Sørens« Bavl.

Formanden frygtede for, at denne Diskussion vilde ende med, at En eller Anden fik paa Tuden, og da han nu syntes Medlemmerne havde vrøvlet nok, vilde han paa den høfligste Maade af Verden bede dem skruppe af. Saa skulde han nok selv klare Ærterne — og den kunstneriskr »Kaal« med. Nu, efter at næsten alle Medlemmerne havde spyttet i denne, vilde det være flovt, om de kom til at søbe den alligevel. Garantere det modsatte turde han dog ikke.

De Sorte

bliver ved at trække Hus omme fra Hjørnet af Integade. Trods Heden og Stanken i de tre Stuer, hvor de mange smaa Sorte opholder sig den udslagne Dag, skriver, snakker, ryger Cigaretter og beværter tilrejsende franske Socialister og danske Bønder, strømmer de nysgjerrige Kjøbenhavnere i bestandig tættere Skarer ind paa Expeditions-Kontoret og kjøber demokratiske Sangbøger, og imellem Publikum og »Uldhovederne« har der efterhaanden udviklet sig et ret fortroligt Forhold, der for de sidstes Vedkommende er paa Veje til at slaa over i en lidt nærgaaende Familiaritet.

Det er aabenbart, at disse Orientens sortsmudse Børn er sig bedvidste, at de med deres større eller mindre Chutspé har erobret Kjøbenhavn. Med Sejrherrens Miner spanker de omkring mellem Publikum og er ikke bange for paa en noget overlegen Maade at skubbe den til Side, der tilfældigvis staar dem i Vejen. Ved Hjælp af Konfekt, Cigarer og Fribilletter kan man vinde deres Bevaagenhed, men det var maaske heldigt, om der blev lagt en Smule Dæmper paa deres Frispas overfor Publikum; det risikeres ellers, at der en skjønne Dag bliver Spektakler.

Og det var Synd, for de er virkelig morsomme at se paa. De smaa Sorte har jo ellers Ord for at være grimmere end selve Fanden; men mellem disse findes mange nette Medmennesker, saasom Peternansemumbo og Hermanbangumbo, som mange unge kjøbenhavnske Damer finder baade »søde og øndige«, uagtet de har maattet aflægge deres Nationaldragt, den blaa Livkjole med Guldknapperne, de bare Arme og langskaftede Handsker.

Med et Døgns Mellemrum kaldes Karavanen sammen i »*Politikens*« Spalter, hvor da den egentlige »Forestilling« begynder. Den bestaar af forskellige antimilitariske Krigsdanse og Pantominer, blandt hvilke især »det gode danske Smør«, en drastisk Frierscene, gjør Lykke. Men i det Hele er disse Spalter overordentlig underholdende. De Folk, der daglig ærgrer sig over at have givet 10 Øre for at kjede sig halvt til Døde over »Morgengnavet«, anbefales det at spendere en Ladegaardsspecie for at blive lebendige igjen ved Synet af disse smaa Sortes livlige Krumspring. Under høje Smertenshyl og gjentagende Pavkers morderiske Dundren bugter Høvdingen Viggobambo Bentheimambo Hørupsambo sig frem mod Krigsminister Bahnson, snart med snigende Bevægelser og lydløse Trin, snart stormende frem med løftet Hasselkjæp og flammende Ild ud af sine demokratiske Øjne. Det Hele gjør et saa fantastisk Indtryk og indvirker efterhaanden saaledes paa selve den dorskeste Fantasi, at Stuens Loft og Vægge til sidst ligesom svinder bort og man tror at befinde sig i en Urskovs tætte Indre, værende det ubevogtede Vidne til Gorillaernes og Bavianernes glade, uskyldige Barndoms-Lege med Problemernes uknækkede Kokosnødder. Henne under en Banan sidder paa Hug en lille sort Fyr med nogle uhyrlige Versfødder og dundrer paa Theater-Pavken med en saadan Lidenskab og under saa vilde Hyl, at man tror ham greben af dramatisk Vanvid, i Stand til Alt selv til at ville debutere i »Kong Renés Datter«. Henne ved (Kamin-) Baalet ligger en lillebitte Referent og leger med en svensk Spanderem. Han strækker Haanden ud over Øresund, men Larmen stiger omkring ham, Ingen hører hans spæde Raab, alt er vild Rus og Forvirring, en stinkende Os staar op omkring de afsvedne Protokoller. Hermanbangumbos skingrende, nervøse Hyl giver Gjenlyd i Sætteriet; Sandhedens klare Dag formørkes af det optrampede Støv. *Politikens* Pavker drøner. — Dum! — Dum! — Dum!

Dummelum!

Kunstens Nødtørft.

Ja, De har vel hørt om det ny Projekt,
Der gaar og gjør Eedevard kruset.
Hvorlunde nu hver en Familiefa'er
Skal ha' et Theater i Huset?
De talrige, miskjendte smaa Genier,
Der rundtom i Staden gaar ledige,
Skal frejdigvæk nu spille Løst og Fast —
Jo, det bli'er en dejlig Komedie!

Hr. Eedevard strax ta'er energisk fat:
Med Esmann og Per som Klakører.
Han gi'er »Et Besøg«, hvori han schgu' selv
Vil spille den fæle Forfører!
Reklamen besørges af Herman Bang,
Kritiken af Georg leveres, —
Mens Cawling som mylrende Publikum
Skal midt i Parkettet placeres.

I Inte-Theatret som Regissør
Er Bing baade ivrig og vindig;
Men Brandvagten skal nok fordobles, thi
Med Ild er han lovlig letsindig!
Og Hesselkjæppe maa medta'es frit,
Thi frit skal Theatret jo være,
Naar Bentheim med Farcen: »Hier spricht man Deutsch«
Vil skaffe sig Guld og Ære.

Paa Fallesens Scene kun Opera
Maa findes paa Dagens Menu'er,
De Holbergske Smaating skal vises ud
Til Ferdinands Sommerrevuer;
Og hver Smule indfødt dansk Tenor,
Som oppe fra Scenen lyder,
I Hennings' og i Johan Svendsens Navn
Pietro Krohnefogden forbyder.

Men Berg med sit nye Theatre français
Adskillige Knuder forvolder,
Naar han nu forskriver sin Ven Boulanger
Til større Forklædningsroller.
Har Chresten saa spillet sin Rolle ud,
Hvad han jo til daglig Dags bru'er,
Saa kan Skrædder Holm og Louise Michel
Jo gi'e »De to Turtelduer«!

Jo, det bli'er et Leben: — I »Faldgruben« let
Hr. Højmark sig Lavrbær høster,
Imens Henning Jensen som Mellemakts-Trumf
Med Knivkastning Folket forlyster;
Hr. Pingel i »Dristigt vovet — !« med Glans
Af Hysserne kan massakreres, —
Og Folkethings-Tidenden uden Forlov
Af Abrahams dramatiseres!

Men, hvor faar de mange Theatre Plads?
Den Nød kan selv Eedvard ej knuse!
Naa, — kniber det, kan man jo altid ty
Til de nye, smaa Nødtørftshuse.
Dér faar den moderne Muse et Hjem,
Hvor frit hendes Banner kan plantes,
Og saa skal De se, hvor Kunsten gaar frem, —
Thi selvgjort er velgjort, — si'er Brandes!

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Den nye *Laterna magica.*

Kommer hid kun alle Mand,
Evropæer og Danske!
Hvad Jer Aaret bringe kan.
Her I trygt kan granske;

Formandsstol, Revisorplads,
Brugte Kneb og Sylteglas,
Splinterny Betiser
Punch igjen Jer viser.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Gl. Strand Nr, 50.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 10. Januar. Nr. 2.

Hip som Hap!

— Det er skam! alt for galt, Arthur, som du bander: Du siger jo »sgu« til hvert andet Ord.
— Og du siger »skam«! Det er sgu akkurat det samme; det ene er bare for Herrer, hvad det andet er for Damer.

Tysk Humanitet.

Hvad kan det nytte, HØRUP og hans Fæller
I »*Politiken*« tidt nok os fortæller,
At Tyskland er vor allerbedste Ven?
At de har slidt ihærdig til Opnaaelse
Af, hvad de kalder for, en »god Forstaaelse«
Med BISMARCK og med Annektionens Mænd?

Hvad har det nyttet, og hvad kan det nytte,
At »Evropæerne« var klar at spytte
Sig selv i Øjnene paa Tyskens Bud?
At over »Preusserhad« de bryder Staven
Og for den tyske Kejser laa paa Maven,
Som »*werfe*« vil vort Sprog af Slesvig ud?

Hvad har det nyttet, PINGEL rørte Tungen
I Aars for »*Schleswigholstein meerumschlungen*«,
Hvis gode Sag han varmt i Forsvar tog?
At som »humant« han »GOETHEs Tyskland« priste?
Nu ser han dog, at over Grænsen viste
Man som »*missliebig*« ud hans eget Sprog!

Hvad kan det nytte, »vorses egne« skriver
Ned til Berlin af patriotisk Iver
Og sværter Alt hos os, hvad sværtes kan,
Ja, vidner i semitiske Journaler
Om Forsvars-Møder, Krigsminister-Taler,
At her gaar Røg af en Revanche-Brand?

Hvad har det nyttet, mangen Bladartikkel
Var fuld af Spytslik for den tyske Mikkel
Og Haan imod den tapre Landsoldat?
At man i højst opbyggelige Timer
Med »Lirekasser« og med »røde Strimer«
Har dekorert vor Officers-Etat?

Det Maal, hvori man »*Politiken*« prenter,
I Slesvig dog den samme Medfart venter,
Som her i HØRUPs Blad den »døde Torsk«!
Med Dansk skal Skolens Ungdom Afsked tage
Og har vel knap den stakkels Trøst tilbage,
At den maaske har Lov at lære — Norsk.

Nu burde dog vor Evropæer-Skare,
Som er saa dansk i Smørret, os forklare,
Hvad Gavn dens tyske Logren os har bragt,
Og ikke stikke Sagen under Stolen
Med al den Sympathi, den har for — Polen
Og polske Forhold nys for Dagen lagt

Evropa ved Nytaarstid 1889.

De to svenske Skomagersvendes Udvisning af Danmark under det for en nøjsom svensk Patriot kun lidet plausible Paaskud, at den Sum af 25 Øre, som fandtes i den Enes Buxelomme, tilligemed et Stykke Spandrem og en forhenværende skjæv Hæl, hvis Træsøm saa meget bidske ud, altsammen indsvøbt i en gammel »Socialdemokrat«, ikke skulde være tilstrækkelige Subsistensmidler for de to muntre Musikanter, idet disse jo i Spandremmen og Saalelæderet havde en sund og kraftig Ret Middagsmad, medens de 25 Øre vilde være tilstrækkelige til at forsyne dem med baade Brændevin og Natteleje, om ikke i Hotel d'Angleterre, saa i et andet Herberg, spændte Stemningen i vort Broderland to Huller op, og da Budskabet lød, at Svenskeren *Ødman*, dog ikke af Mangel paa Subsistensmidler, agtede at gaa samme Vej som Skomagersvendene, efterladende Sangfugleburet paa Kongens Nytorv tomt paa Nattergale og kun rummende Irisker og Sidskender, samt *Niels Juel Simonsen*, der dog er en ganske anselig Dompap, begyndte Forholdene at se ligefrem miserable ud. *Viggo Bentheim Hørup*, der har den Lighed med Corfitz Ulfeldt, at han altid tager Svenskens Parti, ikke vil være med at forsvare Kjøbenhavn og har faaet sig en Skamstøtte — besørget af C. P. Berg — opreist paa det skarpe Hjørne af Graabrødretorv, hvilken Støtte dog ligervis som Ulfeldts, atter er bleven nedreven, gik strax i Lære hos de svenske Skomagere, og hans Venner, de smaa Sorte, fik øjeblikkelig fat i Sværtebørsten og gav sig til at sværte først deres egne smaa Fingre og dernæst alle deres Omgivelser saaledes til, at de magelig kunde have foretaget en Tournée over til Malmø og konkurreret med de virkelige Ashantéer. Disse havde imidlertid udrettet, hvad diplomatiske Noter som oftest forfejle, at bringe Svenskerne et uforkasteligt Vidnesbyrd om, hvor god en Behandling Fremmede, naar de selv opføre sig artig og pænt og ikke danse Krigsdans udenfor Skomager Heegaards Port, men kun i Hotel Tivoli, nyder af Kjøbenhavnerne, og Øresundets oprørte Bølger begyndte at lægge sig, medens Allarmtrommens stærkt mishandlede Skind fik en kort Hvile.

Men nede i det store Germanien begyndte de stakkels Tydskere at kjede sig noget ganske forskrækkelig. Ingen Judenhetze, ingen Mackenzieslagsmaal, ingen Kejserrejser, intet Franzosenfresseri kunde opdrives til at fordrive Kjedsomheden med. I

Friedrichsruhes Skove vandrede gamle Fyrst Bismarck op og ned. Hans Vandstøvler knagede i det tørre Løv, men hans Statsmandsøre opfangede dog det langtrukne Kedsomhedssuk og Lyden af den uhyre Gaben, der kom fra hele det tydske Folk. «Hvormed skal jeg more Jer!« udbrød Jernkantsleren i Desperation, og Ekkoet svarede *Morier!* Ilsomt vandrede Fyrsten tilbage til sit Privatgemak, trykkede paa en Knap, paa nok en og paa en tredie, tog saa sin lange Pibe ned af Væggen, tændte den og satte sig smilende og veltilfreds i sin Lænestol. Henne ved Kaminilden knurrede der Reichshund i Søvne. Den drømte, at den bed *Eugen Richter* i Læggene. Men næste Morgen halsede *Köln. Zeit.* og *Nord. Allg. Zeit.* om Kap: *Morier! Morier!* og over hele Tydskland lød en kraftig Hundegøen og Glammen. Vildtet var fundet.

Hinsides Rhinen tog man Tingene med mere Ro. General *Boulanger*, der ejer den sjeldne agitatoriske Evne at kunne gjøre smaa livlige Opfindelser paa dette Omraade, tog atter Parisernes Fantasi fangen ved at indføre en ny Forbedring i det antikverede republikanske Broderkys, idet denne bedaarende Hjerteknuser i Stedet for Brødrene kysser Søstrene. Nylig har han saaledes kysset en ung Elsasserinde i Nationaldragt. Men netop nu har vi modtaget en Privatdepeche, der viser, i hvilken Fælde den tapre General, bedøvet af sin usalige Kysselyst, er falden. Generalinde Boulanger, hvem hendes tapre Gemal har forsøgt at behandle, som hans mindre tapre Forbillede Kong *Milan* har behandlet sin smukke og modige Dronning, har taget Dronning *Natalie* til Exempel og forsøgt at hævde Retten til at være fri for Skilsmisse. Igaar — saaledes melder Telegrammet — afholdt Patriotligaen en ny Banket. Stemningen var fortræffelig. *Deroulède* dithyrambisk. Paa en Gang meldtes det, at en ung Elsasserinde i Nationaldragt ønskede at hilse paa Boulanger. Generalen strøg sit Overskjæg. En Elsasserinde med et tæt Slør for Ansigtet nærmede sig. Generalen tog hendes Haand, holdt en improviseret Tale, der endte med de Ord: »Og saaledes vier Frankrig sig paany til Elsass.« I det han sluttede, strøg han strax Sløret tilbage og trykkede et patriotisk Kys paa Damens Læber. Men med et »Sacrebleu!« foer han tilbage. Elsasserinden var — Generalinde *Boulanger*. Hvilke Følger denne skæbnesvangre Begivenhed vil faa, lader sig endnu ikke bedømme. Kong *Milan* skal føle sig stærkt nervøst angreben. Derimod turde Rygtet om Rigsdagens Opløsning i Vinter mulig bringe de spændte Skomagerforhold i Orden. Kommer der Opløsning, vil der være Subsistensmidler nok at hole ogsaa for Svenskere ved Reparation af Rejsestøvlerne. Tænk blot, hvad Bergs Syvmilestøvler vil kunne indbringe! Og vi gaar saaledes ind i det nye Aar med glad Forhaabning om, at den almindelige Gemytlighed, trods alle fæle »Privattelegrammer«, vil holde ved lige til den Dag, da »gamle Ole« trækkes ud af Tidens store Gnavpose.

Mellemakts-Kritik.

Glædeligt Nytaar, højstærede Hr. Redaktør! Ja det samme maa De ved Gud nok sige til vos heroppe paa det kgl. Theater, for sort seret ud for vos, gjøret.

Det var da allenfals en slem Slutning paa Ano 88 med „Dristig vovet —“. Det var — som Søren Lukkerup meget rigtig bemærkede — det var inte et Stykke kommilfaa. Gudbevares, jeg nægter ikke, at det var dristig vovet at spille det, men hvad kan det nytte vos, naar Spillet saa er helt tabt. Men saa Ano 89. Jo, det skød vi saagu ind paa en dejlig Maner. Koncert! Hvad giver De mig, Hr. Redaktør? Koncert paa Nytaarsdag! Nu er vores Personale saa gjennemhullet, at vi inte mere kan arrangsjere en hel Opera, men maa nøjes med Brudstykker. Og hvad eret saa for Brudstykker, vi faar at høre i vores Koncertpalæ! Inte andet end ganske almindelige Ting af den Sort, som vi kan gaa hen og høre dem ved en anden Koncert i Kasino eller hos Baldevin Dahl om Lørdagen. Kanskesens det skal være et Surregat for, hvad de i de varme Lænder kalder for Opera komik, som der sad en Herre i Pakettet og sae, hvorpaa at hans Sidemand sae, at saa maatte det vist hellere hedde Opera tragik. Men jeg tror nu hellere, a vi sku ligge Operaen ned og bede Sangerne om at tage Benene paa Nakken, liesaadan som Balletten har gjort og Ødmann for Resten snart gjør. Fast Repetoare, det er der ikke noget, der hedder mere. Det staar jo nok i Berlineren Fredag Aften, men det bliver aldrig til noget. En Tidlang skrev jeg det op for at huse det, men lige saa saare jeg fik det skrevet ned, Godmorgen, saa var der gjort om paaet igjen. Nej, Pokker sku være Kammerherre, for han faar Skyld for alle vore Misærer. Nordisk Telegrambyraa gier ham nu oneweiter Afsked. Det er det eneste, der sitter Mod i mig. For, naar det er fra den Kant, det kommer, saa vil jeg lade mig aarelade eller abonnere et helt Kvartal paa Adresseavisen, hvis at Chefen inte blier. Men nægtes kan det junte, at Forholdene hos vos er en lille Kjende mærkbare. Forst gaar Fru Keller hen og blier syg. Naa, Sygdom er jo hver Mands Herre. Saa bag efter gaar Fruen hen og blier rask. Det er en ærlig Sag. Men saa kommer det mærkbare, at hun kommer til at debutere som Helene i Mephistofeles, skjønt at hun helst vilde hae vaaren fri for den Rolle, som Frk. Rothe har sungen én Gang med Bravur, hvorfor at vores Rejler gier hende Ret til at synge Rollen to Gange til. Men ingen Rejler uden Undtagelse. Frk. Rothe har nu én Gang ingen høj Stemme her ved Theatret og spiller inte første Fiolin i Operaen. Vi bruger hende egentlig kun til at jage de syge op af Sengene med. Liesaa snart Patienterne hører, at Frk. Rothe skal gie Partiet, saa kommer de sig. Men Gudskelov for Skuespillet. Det er dog det, der skal sitte Maden paa Bordet for vos. Det vil sige, helst de gamle Nyheder, som per Exempel Indkvarteringen, som fyldte Huset godt for vos i Lørdags. Mutter er jo Lørdagsabonnent og sitter inde med en god Smag paa det kunstneriske Gebet. „Klemmesen — sae hun, da vi gik hjem — Hertz er liegodt min Mand.“ Det kneb ellers svært for vos at faa Alting i Orden til Indkvarteringen, men det gik sgu alligevel, skjønt Regimentschefen eller hvad jeg vil sige Regimentets Datter ikke stillede i Fredags. Havde jeg vaaren Kammerherre, saa sku nu Zangenberg hellere have spillet Løjtenantens Rolle, som ligger bedre for denne Kunstners Temperamang. Det sier jeg inte for at dale Madsen. Fru Bloch var dog en herlig og vakker Kone, og Frk. Anna Petersen fejrede en hel lille Triomf. Meyer spillede saadan, hvad jeg nærmest vil kalde talende Statist. Det har vi nu Raad til. Bag efter gav vi Det lykkelige Skibbrud med Hr. Elev Grodmann som Gottfred. Jeg holder nu mere af Poul Nielsen. „Klemmesen — sae Søren med Varme — den Elev er ordentlig bleen skolet. Han kan snart spille alle mulige Roller.“ Men Søren er nu immer saa skepsisk ved det, De véd nok, hvorfor jeg tegner med al mulig Agtelse ærbødigst

Klemmesen, Kuntrollør.

Udkast til en Kaskade.

Og det var i Grunden slet ikke saa galt,
Om man til Erindring et »monumentalt
Springvand« — helst med Kaffe — ved Gammel-Strand faar,
Hvor dens Mokka-Siner paa Krigsstien gaar.

„Man schreibet von Paris —"

|: Karl Madsen :| er en betænksom Mand!
Hver Gang, Forgyldningen gaar af hans Venner,
Trøstens Ord strax han *pr.* Jobs-Post dem sender!
|: St. Gjertrud :| han atter gjør i Stand.

En strandet Storhed.

Mens Boulanger *a la* Bonaparte
Til Statskoup ventes at gi'e Signal,
Jeg her min Lyre vil slaa som Barde
For den indstrandede Barde-Hval.

De har forhaabentlig hørt om Hvalen,
Man nys har pilket i Kattegat;
I Længden var den over tred've Alen,
I Bredden som en Folkethings-Debat.

Kort sagt, Uhyret fordunkled' næsten
Den grumme store Fisk i Esrom Sø;
Men den var hensynsfuld nok for Resten
Til med det gode af sig selv at dø.

Og Rygtet om den fløj rundt i Landet,
Og der kom store og der kom smaa,
Der fromt hvalfartede ud til Vandet,
Hvor Hvalen død paa sin Hvalplads laa.

Til sidst man gav den et Tov om Halen,
Til Middelfart blev den halet hen;
Thi der skal Stemningen være hvalen
For Henning Jensen blandt Venstres Mænd.

Som Venstres Nar-Hval har han i Blækket
Sig tumlet som i det sorte Hav.
Men i »*Enhver Sit*« har han dog Spækket
Sat til, som Martyrglorien ham gav.

Lig Hvalens Tran maa vel ogsaa han sit
Oplysningsfluidum fra sig gi'e;
Men han maa nøjes med Kaar — *sich transit!*
Som Trandunk i Hr. Wiinblads Kompagni.

— Skal Venstre for en Profet ham holde
Og for hans Ærmekniv have Brug,
Er det vist bedst, han nu ta'er en Rolle
Som Jonas her i Hvalfiskens Bug.

En stille Uge.

Ganske vist. Den stille Uge falder ellers først ved Paasketid. Det vil sige, den rigtige stille Uge, den, hvor det kgl. Theater netop ikke vil være stille og derfor faar paa Hovedet af Gejstligheden. Og alligevel. Den mest stille Uge er dog den første Uge i det nye Aar. Den, hvor det kgl. Theater ikke skal være stille, men netop nødvendigvis maa være stille. Operisterne er i alt Fald ikke muntre Musikanter. Men hvem véd? Maaske er Stemmerne i Overgang. Og saa skal de jo være stille saa længe. Hu ha, hvor den stille Uge er stille. Jule-Vrøvlet er overstaaet, og Kræmmerne synger paa deres sidste Nytaars-Vers og pakker Kramkisterne sammen igjen. Forretningslivet er dødt. Med mindre man da er Aviskone eller Skraldemand. Det er de eneste, der gaar omkring med Smil paa Læben. Ikke en Gang Fokethinget kan sætte lidt Liv i Gemytterne. Ogsaa det holder stille Uge og samler Kræfter. De stakkels Medlemmer! De er vist overanstrængte af den megen Tænken og lider maaske af Blodmangel. Ligesom Sønnen af den Moder, der gav sine moderlige Følelser Luft i Nationaltidende. Tænk, hun vilde have 60 Dages Sommer-Ferie. Hvem der bare gik i Skole endnu. Men hvorfor saa ikke hellere melde Sønnen ud af Søgnedags-Skolen og sende ham i Søndags-Skolen? Saa kunde han jo holde stille Uge 52 Gange om Aaret. Tænk over Sagen, I Pædagoger! Nu i den stille Uge er der jo Tid dertil. Ligesom til saa mange andre Narrestreger. Spørg bare Jens Busk og Je. K. Lauridsen. De to spillede en dejlig Komedje i »Bondevennen«. Og det endda lige i Tiden omkring den stille Uge. Denne Gang er der Grund for Gejstligheden til at skride ind. D'hrr. vil absolut ofre til Præsterne. Det er naturligvis et meget smukt Træk i Jens' Karakterbog. At hans Mund er fuld af 25-Ører, er en bekjendt Sag. Nu kommer det bare an paa, om han ogsaa vil spytte lidt rigelig i Bøssen. Og hvad er saa det hele? Komediespil. Jens vil bare have, at det skal dryppe paa Præsten, mens det regner paa Degnen. Præsterne skal nok faa Jens' Bondevenskab at føle. For Meningen er nok den, at de skal under Pisken. Akkurat ligesom Postholder Larsen. Ham vilde Socialisterne ordentlig kuske og kjøre i stramme Tøjler. Naar bare Kuskene ikke selv kommer fælt op at kjøre. Assessor Kattrup er maaske Mand for at vise Kuskene, hvor David kjøbte Øllet. Og Postholder Larsen er heller ikke tabt bag af en Vogn. Værst oppe at kjøre er naturligvis de Bankeaander, der nu maa holde mange stille Uger i Hr. Kattrups Varetægt. Og stille Uger er nu en Gang ikke morsomme. Snarere kjedelige. Lige saa kjedelige som *Politiken*. Hu ha for al den Pølsemad, den serverer for Tiden. Bare Pølser og Pølser og Pølser uden Ende i ét væk. Lutter Pølsesnak! Og Læserne, de Skind, de maa lade sig proppe med al den Pølsemad. En mager Kost. Men det er jo den stille Uge. Maaske holder *Politiken* paa Faste i den stille Uge. For *Politiken*'s Orthodoxi, den — — tys, ti bare stille. Lad os først komme ud af den stille Uge.

Hvad der laa om Smørret.

En skifergraa Himmel over en læderbrun Jord mødte »Punch«s Blik, da han i den raakolde Morgenstund, hvor den bidende Nordenvind rødned Tjenestepigens Arme og spætted dem blaaviolette, medens den brunlige Lød i hendes dirrende Kinder hvidned under de lyslyse Lokkers vege Spil, og Mælken i den dagblanke Blikspand sprøjted Skumfosstænk op ad Skjørtets smaarudrede Bræmmeflig. En Politibetjents blaamørke Frakke toned klart ved Siden af et Postbuds cochenillefarvede Uniform, men henad Gaden dured og klapred Friskoledrengenes Kapsko som Hovslag af fremspringende Hingsteføls kjække Tramp over frosne Indsøers graablanke Spejl. Gjennem den drivende Em af gulgrundede, dampsværtede Fabrikskorstenes Røghvirvler skar en lang tynd Tone som en anskudt Rovmaages Dødsskrig sig og bored sin Sylspids ind i Trommehinden, der fanged den og kasted den tilbage mod det Vindue, hvorfra en debuterende Knejsesangerinde udslynged sine Morgen-Halsevolutioners *crescendo*, medens en anløben Ølbas henne paa Hjørnet opløfted sin rustne Stemme og i Gravtoner sang en Lovsang over de gyldengule Appelsiner, der laa i hans Vogn og mætted Luften med en sur Syrlighed, som fik Ens Tænder til at trække sig helt ned i Gummerne ved den blotte Forudfølelse; men da »Punch« kom ned i *Mogensens* Butik svandt denne Fornemmelse, og en mild, behagelig Fugtighed bredte sig i hans Mundkroge. Der stod Mogensen, stor og kjødfuld, gigantisk i Dimensioner, ikke ulig en Viking, men en

from Viking, efter Christendommens Indførelse og Biskop Popos Handskeforedrag. De fineste nye Bildals Klipfisk hang broderlig Side om Side med nyrøgede danske Lammelaar, og den norske Flommesild fyldte selv de salte Oxebryster med Stolthed, medens de islandske Lax smiled fedt til de sukkersaltede Skinker med den fine, bævrende Lød. Mogensen, der netop med en Tommestok i Haanden maalte en Margarinbøttes Volumen, aabenbart kjendelig ængstelig for ved Hjælp af denne lovbefalede Udmaaling at holde sig paa Margarinlovens slagne Sti, der jo selv for de Retfærdige i Israel er saare trang og snever, rakte »Punch« hans »gode danske«, idet kun en let Bøjning af venstre Haands buttede Lillefinger antyded, at vel var Kjærnen sød, men Skallen ogsaa god at faa Forstand af. Derpaa vendte han Margarinbøtten og tog atter fat paa Tommestokken. Papiret, der laa om Smørret, var atter et Blad i den Chresten Bergske Livshistorie. et ægte *document humain.* Det lød saaledes:

A Monsieur
Monsieur le Gourmand Jeppe Jochumsen
a Ludserød.

Mon cher ami et compagnon de partie! La chose de la democratie est aux rats et nous vont aux chiens. Pourquoi? Parceque les Pierres-Malins[1]) *ont eté à la tête, et nous Pots-roulants*[2]) *sur la retirade. Mais ça s'est change bigrement dans le dernier temps. Quand on — comme moi — est le Talleyrand de la partie, il faut tousjours que les brebis egarés revienne au leur ancien berger. Et cet heure va se battre sur mon montre de peuple, quand la dynastie de Bogø va être restauré comme celle des Bourbons. Les condukteurs sont voituré ferme*[3]), *et la voiture s'est fichu dans le bourbier de cette politique de negociation damnable. Ils ne savent ni hors ni dedant*[4]) *Le comte prie son corniche des roses, le petit Pont d'epervier a tiré son calot sur les oreilles, ce Cesse*[5]) *fait cabrioles de clown et Jean Buisson*[6]) *s'est eclipsé, parceque il ne pouvait pas supporter l'odeur de tabac d'homme bleu, le vrai tabac democratique, mais ayant les nerfs delicats ne voulait pas sentir, que des tulipes. Et il veut etre conseiller de chambre.*[7]) *C'est un horreur! C'est ce que c'est!*[8]) *Et Monsieur Paisible Bojsen s'est retiré a la pucelle*[9]) *pour éviter de se compromettre. Alors le coquin*[10]) *vient à moi. Mats il faut etrefin, diablement fin et rusé, entendez vous. Alors j'ai pris masque comme »vieux Gauchois« et a demandé à moi même, c'est a dire à Monsieur Rex dans ma petite feuille de soir, car mon pauvre Cour de croix est tousjours dans le cachot pour le compte de l'Autrichien, quel Gauchois, Cesse ou Boysen, avait eté le traitre. Et alors j'ai fait Monsieur Rex repondre dans un article sur les deux boutiques, le boutique de beurre bon et danois de Cesse et le boutique: »Le Danois« de Margarine du Faisible. Et j'ai laissé entendre, que j'etais comme une jeune veuve riche entre deux rivals. Le plus galant m'emporterai, ou mieux j'emporterai celui qui semble le plus fort. Comprenez vous maintenant la situation? C'est comme une enchère: Un! Deux! Personmieux! Faite votre jeu Messieurs! Rien ne va plus! Et ils vont offrir soimême sur*[11]) *et alors je redeviendrai le grand Chretien Montagne, Prédecesseur de la chose du peuple, l'effroi d'Estrup, le vengeur de la liberté, le vrai roi de Bogø. Et alors, si vous voulez être Ministre de l'interieur, venez a moi! Vous serez le bien venu!*

Salut et fraternité!

Chretien Montagne
ci-devant sacristain et roi en exil.

1) Luftepeterne. 2) Rumlepotter. 3) ere kjørte fast. 4) kverken ud eller ind. 5) denne Hørup. 6) Jens Bust. 7) Kammerraad. 8) Det er, hvad det er. 9) Møen. 10) Raben. 11) byde sig selv over.

Bon-bon.

Det udtjente Aar røg af Pinden!
Det ny bli'r bestemt en pompøs
Finale paa Firserne, inden
Vi paa de Halvfems kiler løs;
Med Brag og Rabalder vi skyder
Det ind, medens Klokken den slaar
Og Læseren sidder og nyder
Sin *Punch* i det nye Aar.

De mener, vi kommer for silde?
Gaa væk, — hvad er det for en Snak?
Først nu har vi Nytaarsgilde
Ifølge vor ny Almanak:
Som glade »Russer« vi ender
Vort Aar, og derfor med Flid
Den Jul-ianske Kalender
Vi hævder ved Jule-Tid.

Vi skyder med Knallerter bare,
Thi Krudt er en farlig Plaser,
Og Knallerter rummer jo rare,
Smaa Gaver til Povl og til Per.
At kaste med Potter er blevet
Saa simpelt, saa det er en Gru, —
Skjønt *Punch* til en Kunst det har drevet
At slaa »Rumlepotter« itu!

En Knallert, træk løs! Bum! Værs'artig,
Hr. Pingel, behag at træ'e frem!
Nu bli'er De vist glad, for her har De
En *Hjelmbusk*, De strax kan ta'e hjem.
De Folk nu kan rolig fornærme:
Med Hjelm paa, en Helt man jo bli'er!
Men Hjelmen De varsomt maa skjærme,
For den er kun gjort — — af Papir!

En *phrygisk Kalot!* — Den er ægte,
Thi strax paa Faconen man ser,
At den kommer lige direkte
Fra Hovedet paa Robesper!

Per Anden og Viggo's smaa Nejere,
Spring I kun paa Ho'edet i den,
Naar I drikker Dusskaal og Bajere
Med Socialister igjen.

En *Turban* til Eedvard! Det skylder
Man aabenbart Manden, fordi
Han i sin Theaterlov hylder
Jo Musernes Flerkoneri.
En *Klownhat* til Greven, naar Dansen
Gaar løs med Finanslovs-Protest!
En *Nathue* til Peter Hansen,
Naar Pressen har Udstillings-Fest!

Et *Forklæde* har vi tilbage
Med Sløjfer og flagrende Baand!
Med Tak Viggo Bentheim vil tage
Den kostbare Lap af vor Haand:
Han ofte paa Ryggen har holdt den
Og elsker den til Raseri,
Thi Lappen er schwarz-roth-golden,
Og saa er der Strimer i!

Træd af og hold inde! — Nu tænker
Vi, Aaret kan rulle af Sted.
Men Venstre til Deling vi skjænker
Det *Husblas*, der frit følger med.
Skjønt Gaven er ringe, den kommer
Til Gavn og Nytte maaske,
Naar Potten er ude til Sommer
Og hele Partiet — Gelée!

Hermed følger **Titelblad** og **Register** til sidste Aargang, samt et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Den lille med Svovlstikkerne.

— — — Men i Krogen ved Kasernen sad den lille BENTHEIM med de røde Strimer, med et vemodigt Smil om Munden — død som en Torsk i den sidste Rigs-Dag i det gamle Aar. Nytaarsmorgen gik op over den lille Evropæer, der sad med alle sine brændte Svovlstikker. Han havde villet brænde Protokoller, sagde man. Ingen vidste, hvad smukt han havde oplevet, med hvilken Glans han var falden igjennem ved Valgene af Venstres Tillidsmænd, da han var gaaet ind til Partiets Nytaars-Glæde.

Efter H. C. Andersen.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 17. Januar. Nr. 3.

Svigermoderlig Skepsis.

— Naa, men er din Mand nu ogsaa rigtig god imod Dig?
— Jo Moder, han er saa god, som Dagen er lang!
— Ja, hm! Det kan han jo sagtens, saa korte Dagene nu er!

Lange Udsigter.

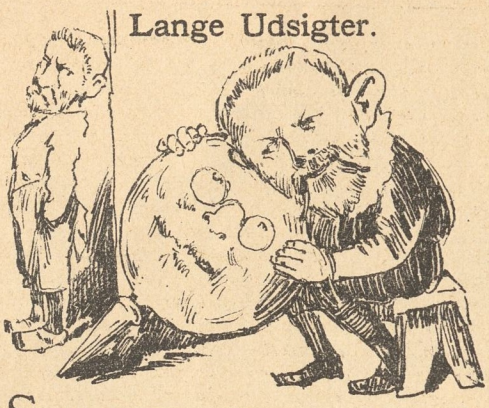

Stakkels Venstre! Som en Spurv i Tranedans det gik dig paa din Bane,
Selv naar højt du holdt din Fane!

Onde Tider har du stadig døjet,
Enten du som »sammenføjet«
Eller »adskilt« gik i Tøjet.

Nys i dine Rækker rased' Tvisten,
Saa selv CHRESTEN BERG paa Listen
Stod som selve Anti-Chresten;

Men til HØRUPs store Sorg og Harme
Han i Grevens aabne Arme
Finder atter Ly og Varme.

Medens HØRUPs Aktier er i Dalen,
Troner BERG i Rigsdagssalen
Som i Bernstorfsgade — Hvalen!

Thinget greb som Konkurrent Ideen
Med sin Bergfisk, og Entreen
Her er gratis for at se'en.

Men selv under sligt et Enhedsmærke
Ingen Haabets Morgenlærke
Venstres Tillid vil forstærke.

Om det atter i den »ordinære
Rumlepottes« Mænd at være
Ser sin Glæde og sin Ære.

Onde Tunger vil i Højres »skumle
Ormegrav« om Venstre mumle
Højlydt: Lad dem bare rumle!

— Man af Rumleriet snart kan vente
Taler, dygtig ædderspændte,
Mod Hr. ESTRUPs Regimente.

Og om Svenskerne, som over Grænsen
Brat forlagde Existensen,
Rumler SCHJØTZ og HENNING JENSEN.

— Men des værre, selv om Rumlepotten
Uden Rædsel for Kachotten
Rollen gi'er som Kaskelotten,

Det vil snarlig spørges dog i Landet,
At han med sin Plan er strandet
Som en Berg-Fisk, dygtig vandet,

Og trods alle brugte Talekræfter
Giver ESTRUP ikke efter.
— Ha, de skjønne, spildte Kæfter!

Status.

Ak ja! Skattebilletterne er delt ud, men der er næppe mange, der skatter det Rodemesterværk. Saa maa der jo gjøres Status, og Resultaterne er saamænd ikke altid lige lystige at se til. Nej, saa kom Sagfører Balle i Aarhus lettere fra det, for han tog sin Tilflugt til Prokuratorkneb. Da det kneb for ham, kneb han ud. tog Billetten og forsvandt. Det har sikkert ikke været fint Papir, Stakkelen har siddet inde med. Og dog? Maaske lige saa fint som de forenede Papir-Fabrikers. De ulykkelige Papir-Forbrugere kommer nok slemt paa Tapetet. Undtagen maaske Urtekræmmerne, de kan sagtens, for de vejer jo Papiret med, naar de bare sælger for 10 Øre Kardemomme. Men de andre Forbrugere, som nu maa nøjes med de »forenede« Fabrikers Produkter. Det skulde naturligvis helst være Normal-Papir. Men Konkurrence bliver der slet ikke Tale om, og saa bliver det vist let Abnorm-Papir. Hvad der muligvis kunde fri Papir-Atierne fra at blive »placerede« i Papirkurven, skulde da være Leverancen af de røde Plakater til det kgl. Theater, for den Sort bruges der dog en Del af mellem Aar og Dag. Maaske Oktavius Hansen med det samme kunde blive fint Papir. Hvis da ikke de forenede Fabrikers Status ad Aare bliver *status quo ante*, for saa faar Aktionærerne vist en længere Næse, skjønt næppe længere end den, Bismarck fik, da han vilde gjøre Status op med Professor Geffcken, der heldigvis havde baade sine og Kejser Frederiks Papirer i Orden. Og heller ikke længere end den Næse, Skrædder Holm dog vist faar i Rigsdagen. Der er rigtig nok Folk, der gaar omkring og ryster af Skræk for, at en ny nordisk Krig skal bryde løs. Og der kan jo være Noget om det, for Dagene længes og Vinteren strænges, og snart kan Sundet være en stor Iskage. Tænk, om vore Børn skal komme til at læse i Barfod om en Bataillon svenske Skomagere, der i Nattens Mulm og Mørke, bevæbnede med Spanderemme, tøflede over Sundet for at storme Kjøbenhavn. Sæt, at vi stakkels Kjøbenhavnere bliver Slaver! Ligesom Eedvard Brandes skrev forleden i *Politiken*, at vi var, fordi vi uden hans Tilladelse glædede os over »Indkvarteringen«. *Morgenbladet* har ellers taget Bladet godt fra Munden og sagt *Politiken* den rene usminkede Sandhed. Ja, for *Politiken* er netop i disse Dage i Færd med at gjøre Status over det kgl. Theaters Arkiv. Heraus med Heiberg, Hertz, og Hostrup! De er afdankede. Ja, at Eedvard er gal paa Hertz, det kan man nok forstaa, men Hostrup? Skulde han ogsaa have forsøgt sig i en hostrupsk Rolle? F. Ex. Kristen Skævben i »*Eventyr paa Fodrejsen*«. Men hvad skal Theatret saa have i Stedet? Ja hvem der bare kunde stikke Næsen i Eedvards Skrivebords-Skuffe. Der ligger Sager, og det af første Skuffe! Sager, der er Guld værd, mellem Brødrene, at sige. For Resten maa Eedvards store Broder Georg jo ogsaa være Slave, for i gamle Dage morede han sig rigtig godt over *Indkvarteringen*. Men siden den Tid har Eedvard ganske vist skrevet anderledes Mesterværker end sølle Hertz. Skjønt, det er sandt: Slaver er vi ikke! Det har da *Dr. theol.* B. Hansen betroet os. Pokkers, saa den Mand kan gjøre Folk katholske i Hovedet! Takket være Pius den 7de er Slaveriet forbudt her i Landet. Nu kom-

mer snart Fasten og Karnevalsløjerne, og Doktoren holder rimeligvis Generalprøve eller gjør maaske Status over dem, der er saa katholke i Hovedet, at de vil kysse Pavens store Taa. Med mindre det hele er Fiskeri. Katholikerne siger jo ikke Nej til Fisk i Fasten. Naa, denne Gang har det da ellers ingen Nød, for vi har da Hvalfisken. Men — dér faar Kjød-Kontrollen ellers Noget at tage fat i. Det bliver i saa Fald en fedtet Forretning. Vor Herre maa vide, hvordan Dyrets Status er. Den er da næppe *status quo ante.*

Himmelbrev

tel

Degteren og Poletikkeren **Bjørnstjerne Bjørnson**

p. t. Norje.

Hoho! Glejlitnytaaroglakfaadegamle Deres Velærværthihej! Den gamle Glaje værendes innu noget dellekat i sit Taganlæg, havendes bimlet Nytaar me di gamle Grøjhojer, Ejenherrierne, samme værendes barnlie Sjæle, haje lestet saj te a faa fat i gamle Fatter Aukathors Taartenkile, hvilken værendes allienveller nok saa krabat som en kinesisk Pistol eller Skrubtudse ble protsej a vert Øjenblik, Motter Frigga fallendes i en pommersk Forskræggelihej over Rabalderet, og di søje smaa Blaaøjede hvinendes vær Gang den gik af og puttendes deres smaa lyslokkede Hojer ner under Silkedynerne. Naada! Hoho! Vabehaver! Og Fatter Odin værendes fykende rykende sint, inte kunnendes faa Nattero i sit ene gamle Øje faamels Spæktaggelen, tællefonereje etter Sjangdarmeriet, værendes taatalt faahindret i a gi Møje, nemlig saasom alle Eienherrier sæl værendes me i de glaje Kommang, endendes me a den klatfingreje Tyr kom til a hive hele Taartengeværet eng i Motter Freggas Fajebur, og samme inte kunnendes sleppe uj løv løbsk sammestejs masendes Tæriner og Tallerkninger og Asjetter i en Vælling, saa de saa uj som om selve den store Jensbusk hade vaaren derinde og klinke Postetin etter Regning. Og Fatter Odin formærkendes Rabalderet og kaperendes, a de mulig var Ragnarokr, der gik an, kom farendes i Slaabrok og Nathue, bandendes og galendes og lokker Døren op til Fajeburet, hvor Taartengeværet farer uj a som en forjavet Missekat, rendendes den gamle Enøjeje omkuld, saa samme drat paa sin Reverenter midt i Potteskaarene, og vi salvereje vos, inte blivendes snubbeje. Men Fatter Odin, inu ærkende saj, maatte sitte skævt paa Hlidskialf faamedels Svitterne, ha den gamle foranstaltej Kaamedie paa Salen, villendes opføre „Fruen fra Havet" a Velærværthihejens inte slet saa udøjelie Mejkollega Henrik Ibsen, havendes engasjeret Fru Ran tet a spelle Hovejrollen, havendes den rigtige Tangdøft og Saltvandsdialægt, og Balder natyrlig Vangel, og den gamle Glaje Maleren Ballestej havendes Øvelse i a „aclimatisere" saj i di øvre Loftlag og derfor ujførendes Rollen kongamore, Loke begrivelivis værendes „Sjømanden", havendes det Dæmoniske i sin Personlihej, og samme gamle Brahminer gaaendes om Aftningen omkring i Korredorerne og proberendes a „gjøre Øjne" te Fadebursdiserne er nær ve a gjøre samme smaa Nømfer rundtossige a Faarskræggelse. Voretter vi haje tænkt a ta den sjemytlie Alessanterkjællans nye Skuespil „Praafæssoren" op, samme værendes jo etter Velærværthihejens Hørdebrev og Fropræken „de Største ve denne Jul". Og den gamle Glaje maattendes natyrligen ta Hovejrollen, værendes den eneste i Valhalla, som har Bekjendtskaft tel di gamle Grægere og Raamerne, især te sist nævnte, som „Profæsseren" omtaler, værendes Hæbraisk for Ejenherrierne, vel tillaje saj pr. Kaarrespongdangsekaart aa anmoje Velærværthihejen om a kungjøre, hvilken Måske det faalanges a samme skal spilles i, den gamle Glaje a samme Hørdebrev førmojendes, at de gamle arrie Højre-Register værendes et Fottegrefi etter en eller anden Højre-Praafæssor, vijendes barestens inte hvilken, ujbejer saj dette opgiven. Diskræsjon forsikkres! „Boghandleren" natyrligen værendes Kammermeyer, den fjotteje Indiot Brage velendes apsalut fremstelle samme som onge Hegel værendes den eneste Forlægger, han kjender, havendes faaet et Bend lyriske Degte refyseret a samme. Hoho! Gratulerendes Velærværthihejen te Alliangsen me Kjælland, samme havendes etter Velærværthihejens Attest slaet „Tusiner" med „Professøren", va Folkelihejens og Demmelemmemokratiets Sag i gamle Norje ku trænge forbandet te etter den sidste Dravat, svenger den gamle Glaje sin Ispuns, tommendes en Koldskaal for det nye Aar og for a Velærværthihejen maa ha de pænt og faa et vælsinet Pinseoffer, lisom for „Mangegifte" ifjor. Hvabehaver! Hoho!

Immervæk den gamle sjemytlie

Tyrolerfertignant.

p. t. Valhalla.

Dristig vovet.

Emil Schjøtts i valgbar Alder
Kjendte Højres List og Svig.
Derfor han i Flanken falder
Det med økonomisk Krig
Og erobrer hver Kredit-
kasse, naar han ser sit Snit.

Venstres Tarv han trolig vogter,
Og er hans Parti forleg'n
For en »duelig Hestedoktor
Til en venstresindet Egn«,
Skaffer han, trods alt Besvær,
Venstre prompt en Vetrinær.

Som Partiets Banebryder
Farter han fra Sted til Sted;
Snart han fra de svedne Jyder
Og de Jyderupper med
Til de drukne Svenske gaar,
Hvor han Plads som Schjøttsaand faar.

— Tvende svenske »Begtyranner«,
Som var rømt fra deres Læst
For at plante Friheds Banner
Skraas for Kongens Nytorvs »Hest«,
Hugget blev paa nævnte Plads
Og fik hver sit Rejsepas.

At et saadant Slag maa græmme
Venstre, kan enhver forstaa;
Thi Maneren til at fremme
Kjøbenhavns Erobring paa,
Er — det ses i mangen Sag —
At faa Hjælp af fremmed Nag.

Da »Erobrings-Planen« strandet
Er for Venstre her til Lands,
Og med Tyskens Hjælp i Vandet
Venstre ogsaa gik med Glans,
Svenskens Bistand ta'er man glad
Ved en Storm mod Axelstad.

— Dog det var nok ikke blide
Kaar, de brave Svenske fik,
Da de sidste Gang i hvide
Skjorter løs paa Staden gik;
Nu — den Talsmand, her de faar,
Afklædt selv til Skjorten staar.

Rest af fordums Glans.

— Se, der er jo Million-Petersen lyslevende igjen, hvordan mon han lever?
— Aa jo! Men af Millionen er der vist snart kun Jonen tilbage.

Naiv Rejsende.

(Salatfadet kjører op).

— Haloj! Konduktør!! Jæ ska' med!!!

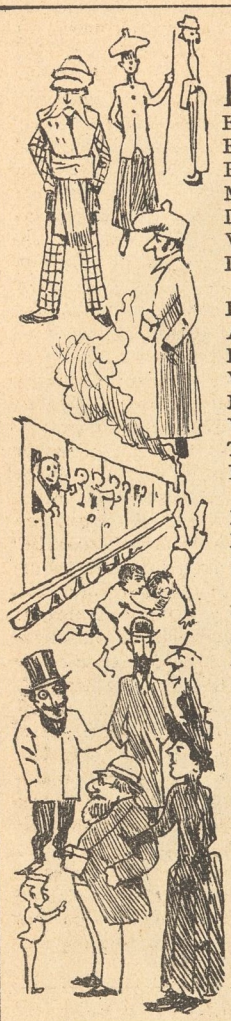

Lokkeduer.

Kom hit, mein Herr! Kom Mylord, Miss!
Fra alle Verdens Stater,
Flyv lige op til Skagens Spids
Paa trillende Dukater!
Man af Profiten leve bør,
Det er en gylden Sætning, —
Vi derfor som Geschäftsmænd gjør
I en Tourist-Forretning.

Det staar i Bentheim sin Avis,
At Dansken faas for Penge.
Kom hit, mein Herr! Til Indkjøbspris
Vi sælger »Vang og Vænge«.
Man langs Berliner-Toget ser
Vor rette Forsvarsstilling:
Thi der staaer Bang og Bing og Per
Paa Ho'det for en Skilling.

Besøg, o Fremdling, Danmarks Strand
Paa Vej til Norges Sæter!
De her saa billig leve kan
Af Bjørnbak'ske Diæter,
Og De for næsten ingen Ting
Hin Ledre faar til Fører, —
Han véd, hvordan man rundt i Ring
Med danske Bønder kjører.

Kjøb »Et Besøg« og bliv bekjendt
Med Danskens rene Sæder,
Og skaf Dem Skræder Holms Patent-
Medalje-Rejseklæder.
Hvis Deres Vej ad Sverig gaar,
Kan trygt De Randslen spænde:
Hos Pingel man Touristsko faar
Til svenske Skommersvende.

Jo, jo, vi for Tourister har
De mest udsøgte Sager;
Vi Stands-Karether har saagar
Hos Chresten Berg paa Lager!

Og vi har Fodtøj, kan De tro:
Vil De hos Georg ta' dem,
Kan De til Laans faa Børne-Sko
Og ikke trykkes a' dem.

Ja, paa en gloende Tourist
Vort Fremtidshaab er strandet;
Vi sælger Buk og Smil, — til sidst
Vi sælger hele Landet.
Og hvis Tourister ej en Gang
Vil ha' vort Land foræret,
Men flygter væk, — kan Herman Bang
Levere Bisselæ'eret.

En moderne Hamlet.

Udkast til et monopolitisk Theaterdrama.

Der er Tungsind paa hans Pande og skarpe Ord paa hans Tunge. Han var født til at herske i Dramaets, i Skuespilkunstens vidunderlige, lille Rige, men i dette var der *something rotten*, ligesom i Danmark. Andre har dryppet Gift i Folkets Øre, dræbt dets sunde Sans og gode Smag, og naar nu Rampens Lys falder over vor nationale Scene, ser vi der idel Forfald og Vederstyggelighed. Manden, Kongesønnen, der skulde have besteget Thronen og formælet sig med »Kong Renés Datter«, den ridderlige, den aandfulde Eedvard vandrer som en fredløs Aand udenfor blandt Publikum. Hvad hjælper det, at han stundom taler dybsindige Ord til Skuespillerne og belærer dem om Kunstens høje Formaal? Man ryster paa Hovedet af hans Bemærkninger og anser dem for Vanvid. Digtningens Muse har forsøgt at ødsle sine Kjærtegn paa ham. Hvad svarede han: »Gaa i Kloster!« »Gaa i Kloster!« Og hans arme »Ophelia« blev idiotisk tungsindig, de Børn, de fik: »Lægemidler«, »Gyngende Grund«, »Et Besøg«, »Et Brud« o. s. v. var dødfødte eller vantrevne Misfostre. En Dag traf han sin Moder, Dronningen. Hvad sagde han til hende? Han lod hende vide, at hun var en hysterisk, gammel, sentimental Abonnentinde, hvis vanvittige Lidenskab for at sidde i Balkonlogen og blive rørt over smaa poetiske Stykker førte til

Det afrikanske Spørgsmaal.

Fra vor specielle Neger.

Niam-Niam, den 9. Jan. 1889.

Det vil naturligvis være *Punch*'s Læsere bekjendt, at et amerikansk Blad i sin Tid sendte Stanley ind i Afrika for at lede efter Dr. Livingstone; men det er maaske mindre bekjendt, at, da Stanley syntes at være bleven borte, udsendte *Punch* mig for at skaffe den højeste Oplysning om, hvad der var bleven af ham, samt for at hente rigtig paalidelige Beretninger om, hvordan der egentlig ser ud inde i det mørke Fastland.

Efter en hel Del Besværligheder og Vrøvl med de forskjellige Dromedar-Konduktører og- Dragere her ovre er jeg endelig ankommen til Niam-Niam, hvor der lever nogle meget vilde, menneskeædende Dahomeyere. Det lykkedes mig des værre strax at faa oplyst, at Stanley er bleven ædt op af Beboerne her ovre. Jeg kom nemlig en Dag ind i et af de billige Zule- Spise- og Kafferhuse, som Magistraten her i Byen har oprettet, og der saae jeg en Hat, som hang paa en Knage. Det var en Stanley-Hat, men heraf kan man naturligvis kun drage den Slutning, at den var det eneste, som var bleven tilovers af den berømte Rejsende. Resten maa Stamgjæsterne sikkert have fortæret; men om han er bleven serveret i raa Tilstand eller kogt eller stegt, har jeg, trods al Søgen, ikke kunnet opsnuse, da Deltagerne i Fælles-Maaltidet sikkert har spist Menuen med.

Befolkningen her er i det hele taget ret elskværdig og forekommende; den nærer ikke nogen ligefrem Fordom mod Fremmede, men den foretrækker i Reglen sine egne nærmeste Slægtninge og Venner, saaledes at det kjedelige Spørgsmaal Ligbrænding kontra Linie-Begravelse derved paa den nemmeste Maade er bleven bragt ud af Verden. Grav-Monumenter og den Slags Ting findes ingen Steder her i Landet; men de Indfødte bevarer dog altid de hedengangne Slægtninge i kjærlig og velvillig Erindring.

Saaledes hørte jeg en Aften en af de Indfødte, i hvis Selskab jeg sad inde i en Kraal og drak et Par smaa Sorte, udtale sig som følger om nogle af sine afdøde Paarørende:

»Herre Gud! I Dag er det saamænd 10 Aar siden, at min Onkel Mumbo Gumbo gik ud af denne Verden. Det var en af de delikateste Personer, jeg nogen Sinde har havt med at gjøre! Jeg vilde ønske, De havde smagt ham! Hans ugifte Søster derimod var der ikke meget ved, hun var, rent ud sagt, voldsom sejg, hende kunde jeg ikke godt tygge. Der var ikke en Gang et ærligt Tournyrestykke paa hende. Nej, saa var min anden Onkel, Sambo, en anderledes Karl. Han var Skuespiller og i Stand til endog-

Ruin. Hun bad og bønfaldt, men Eedvard var ubønhørlig. Den gamle, brave Kammerherre *Monopolonius*, hvis affable Væsen og galante Fremtræden med Rette har vundet saa stor Yndest, kom for Skade at overhøre denne Samtale. Da drog Prins *Hamlet* af Langeland sin Kaarde og faldt ud i dyb Terts mod gamle *Monopolonius*, og havde denne ikke kunnet parére i Kvart med et Smil, kan man ikke vide, om han ikke, som sin Navne i Tragedien allerede den Gang havde været til Theaterrotterne.

Siden den Dag er Melankolien bleven endnu stærkere i *Hamlets* Sind. Han har svoret ikke blot *Monopolonius*, men alle de Tropper, denne som en erfaren Chef, har lagt i »Indkvartering« paa det gamle Repertoires velbefæstede Terrain, en dødelig Hævn. Kommandanten i Fæstningen ser Faren, men bereder sig paa at møde den med Fatning. Langt fra, som først paatænkt, at bortsende de svenske Hjælpetropper, har han hvervet nye Rekrutter, blandt hvilke Hr. Nordal Brun er bestemt til at indtræde i Garden, et herligt Livregiment, ogsaa kaldet »det 21de«, fordi »Regimentets Datter« bestandig holder Fanen højt, saa at Regimentsmusiken selv paa de Nytaarsdage, hvor den halve Styrke ligger paa Lazarettet, kan blæse Nytaar ind med en lystig Fanfare.

Men den lille Eedvard, ogsaa kaldet »den sorte Prins«, er snedig som en Lækat. Ude i Folket har han spredet det Rygte, at *Monopolonius* har aflivet den store Kunst, og at Balletten danser over dens Grav, medens Operaen for »den nationale Scenes« Overskud fejrer vanvittige Orgier med elektrisk Feu og tændte Lygter i Theatervognen; thi »Carmen« kommer ikke blot, naar dens Tur er, men hver Gang Prinsessen befaler, at der skal spændes for. Folket mumler. Gamle *Monopolonius* godtgjør ved klare Tal, at »Overskuddet« ikke er stort nok til at muliggjøre slige Extravagancer, men da Hamlet med diabolisk Haan hentyder til Muligheden af at leve paa Kredit, stiger Folkets Vrede til Raseri. Som en fraadende Stormflodbølge slaar det mod Theatrets Mure. Men de rokkes ikke. Kun et Stykke Gesims falder som sædvanlig ned.

Da lyder Horn og Pauker. Som en ridderlig *Fortinbras* rykker Gjellerup frem i Spidsen for en veludrustet Hær. Han har prøvede Kæmper om sig. Drachmann, fuld af Skrammer fra mangen drabelig Dyst, og Ernst v. der Recke, vant til som en »Bertran de Born« at kæmpe ganske alene og endda slaa alle »Kong Liuvegilds Sønner« ihjel i en eneste Akt. Gamle Hostrup er Feltpræst, og rundt om dem flokkes »Alt, hvad der duer i Norden«. Ha! udbryder Eedvard. Her kommer Frelsens Hær! Han iler til Fortinbras-Gjellerup og besværger ham med hele sin Armé at kaste sig mod den affable Kammerherre. Men Gjellerup nøler. Thi han og hans Monopolarfarere vil kæmpe for egen Regning. Da føler Eedvard, at den gyngende Grund vakler under hans Fødder. Med Theaterlovforslagets tynde Pariserkaarde æsker han Monopolonius til Tvekamp. Denne lader sin *Laertes*, William Bloch, tage imod Udfordringen. De fægter. Laertes falder. Men da Sejrherren kræver, at Monopolonius skal gjenopføre »Garmann & Worse«, faar Theatrets kvindelige Abonnenter ondt og maa bæres bort, og den gamle Monopolonius overlever ikke dette Tab. Hamlet-Eedvard staar ene paa Scenen, men Salen er tom. Forgjæves klæder han sig i Fjerbaret og Tricot. Kun Theaterkatten ser ham og flygter, da den tror, det er dens Konkurrent »Rottefængeren«, der danser Pas de deux med sig selv. Da lyder atter Pauker og Trompeter. De tapre Monopolarfarere vender tilbage med Sejer. Eedvard føler, at nu kniber det for ham. Men nu hæver han sig til tragisk Storhed, vender Kaarden mod sit eget Bryst, og med det Udbrud: »Hvilken Skuespiller taber Langeland ikke i mig!« synker han død om. Fortinbras-Gjellerup og hans sejrende Hær trænger ind paa den forhen monopoliserede Scene. Bastillens Erobring! De fangne »Klassikere« frigives og overantvortes til Abrahams, Rasmussen og den til den Tid administrerende Direktør for Dagmartheatrets Personale, men de stakkels gamle Klassikere er meget forskrækkede over den begejstrede Modtagelse og bønfalder om at føres tilbage til deres Celler. Der hjælper ingen Pardon. Direktørerne tager dem under Armen og trækker af med dem. Svenskerne hjemsendes, Livregimentet omorganiseres og Balletten afslutter Festen med paa Ruinerne at danse først »Monopolka militaire« som Symbol for den svundne Tid og derefter »Ny Konkurrence-Theaternæringsfriheds-Kehraus« som Allegori paa Fremtiden. Hamlet-Eedvard skrinlægges tilligemed sine Værker, og Pastor Hostrup minder i et Par smukke Ord om den Henfarnes utvivlsomme Begavelse, men sørgelig forfejlede Løbebane, hvorpaa Tæppet falder.

---

saa efter Døden at tilfredsstille den mest forfinede Smag!«

Jeg sluttede deraf, at Skuespillerne maatte have det godt her i Landet, siden de kunde blive saa velnærede, og jeg gjorde et Spørgsmaal i den Retning.

»Aa«, svarede han, »det er her, som alle Vegne; nogle gjør Lykke og andre ikke. De, der ikke gaar i Publikum, gaar til sidst i Hundene!«

Paa dette Punkt af Samtalen underrettede Opvarteren os om, at Klokken var tolv, og vi maatte da stikke af for ikke at blive tiltalte for Nattesæde.

Til Slutning skal jeg kun denne Gang tilføje den for vor indenlandske Export-Industri ikke uvæsentlige Oplysning, at der paa alle ordentlige Restaurationer her udskjænkes »gammel Karlsberg« fra Fad; det vil sige, det var egentlig »ny Karlsberg«, men Transporten fra Valby til Niam-Nlam varer i Reglen saa længe, at den nye Karlsberger nok kan gaa for en gammel Karlsberger.

Et lille gelædelit Nytaar

te di kjøvenhavnske Teatre

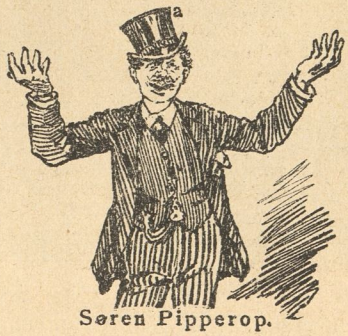

Søren Pipperop.

Kom, Pegasus, aa lamme fenne
Plas paa din Rok, mit ejet Øj,
Aa bær maj te Panassets Tende,
Hvor je ve gøre *„et Besøj“*,
Saadan a en Begejstringsdonner
A Hippokrenes Væld je faar,
Saa Fublikom der nejen under
Ska stejle, naar je Lyren slaar.

— Je Doktor Eedevard vil prise,
Saa længe je ka gi et Kvæk,
Forde han ve fra Sjenen vise
Di mono-polske Forhold væk.
Derved Talias Konst forjætte
Man ka en Fremtid, der æ sond,
Saa fast hun Foden der ka sætte,
Hvor gøngende va hinners Grond.

Tænk, hvikken stor Triumf de blier
For Eedvards skavende Sjeni,
Naar *»Lægemidler«* løs man gier,
Aa saa hans *»Kærlihej«* er fri!
De ve gi Værkning, sku je mene,
Aa gavne Konstens Ideal,
Naar fra den nasjonale Sjene
Man faar dem ud paa *Nasjonal.*

Saa ve den sanne Konst udfolle
A Frihed aa a Lihed Spor;
Blot osse Broderskabet holle
Maa mellem Eedvard aa hans Broer!
Men, ska den *»Endkvartering«* sla den
Goe Forstaaelse itu,
Gid det fra Onsda te Sabbaten
Maa blie godt en Gang inu.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Haabløs Kamp.

Selv BISMARCK overvindes kan!
Den døde Kejser er hans Overmand.
Gaar Kantsleren mod ham i Ledingsfærd,
Han kommer altid ynkelig paa Knæer.

De sidste Sensations-Historier,
Som han har havt med GEFFCKEN og med MORIER,
Bekræfter kun, at »ingen Moders Sjæl
Kan slaa til Gavns en Død ihjel«.

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 24. Januar. Nr. 4.

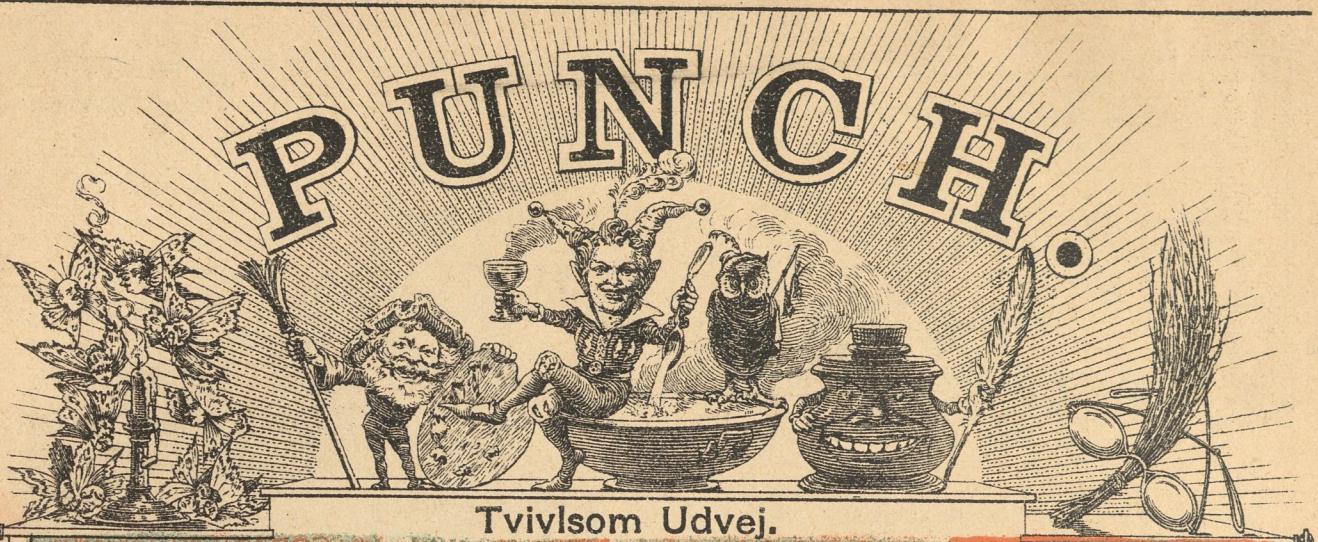

Tvivlsom Udvej.

— Sig mig, Frøken, hvad skal Deres Broder egentlig være?
— Ja, han begyndte med at studere Medicin, men saa kunde han ikke taale at se Blod. Nu skal han være Officer.

Grevens Genistreger.

O du, som sidder kummerfuld og trist
I disse mørke Vinterdage
Med et Humør, hvortil en Pessimist
Af første Sort kun ejer Mage,
Og finder, at vort Liv er nu saa graat,
At det er næppe værd at leve,
Det kan endnu en Gang dog blive godt:
— Vi har jo dog vor Ledregreve

Han er en Trøst for hver, som her til Lands
Gaar om i haabløs Tvivl og Spænding;
Og, ejer man en Gnist af komisk Sans,
Man jubler, naar han gjør en »Vending»;
Fra Hjemmets Hygge, fra dets lune Ovn
Valfarter man til Rigsdags-Salen,
Hvor man kan se for bedre Kjøb en Klown,
End man faar Lov at se paa Hvalen.

De mageløse Volter, han kan slaa,
Er ikke rene Hverdagsløjer;
Adræt i Vendingen han er som faa,
Naar han sit Publikum fornøjer:
Fra »Visne«- til »Forhandlings-Politik«
Han slog en stor Saltomortale,
Der Nummer Et af Doktor PINGEL fik
I Retning af »det geniale«.

Men mest det dog Forbavselse har vakt,
At dette »aldrig overgaaede
Forvandlingsnummer« blev til, rent ud sagt,
»Det Samme paa en anden Maade«.
Man driver stadig samme Visneri,
Som den Gang, BERG var Banebryder,
Mens ved den »nye Politik«s Geni
Sig Venstre ret af Hjertet fryder.

Den nye Politik, som Greven her
Ved HØGSBROs Hjælp har etableret,
Er nær beslægtet med de nye Klæ'er,
Der til en Kejser blev leveret;
Talmajestætens Hofmænd raaber lydt:
»Næh! sikk'et Mønster, sikke Tøjer!«
Dog bliver »Majestæten« grundig snydt;
Jo, den Taktik er rare Løjer!

At den »bevidste Magt« lidt afklædt staar,
Vil kun det dumme Højre finde;
Thi den i Grevens Væv i Tøjet gaar
Saa stiv og strunk som nogensinde.
En saadan eventyrlig bred Komik
Kan Verden dog endnu opleve;
»Loyal Forhandling« har sin Romantik
Og sin Roman-Helt i sin Greve.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Gud søde Fru Schrøder, jeg beder Dem saa bønlig ikke at se paa mine Fødder, saa grusomme mine Støvler ser ud og hele Skoningen paa min Kjole, nemlig fordi vi har naturligvis Allesammen været ude at se paa Hvalfisken, og Gud sikken en Lykke, at det store Dyr netop skulde drive i Land hos os, og Fritz Grønbæk sagde at det var ligesom om vi havde trukken det store Lod i Kaskelotteriet og han forklarede mig saa udmærket, hvad det var for en Slags, nemlig at det var en Rørhval, og naar den gjorde Æg blev det Røræg, men dem gjorde den ikke for den fik levende Unger, der kaldtes Rørhvalpe og han sagde han havde hørt et Foredrag om det, men om det var paa Hvalkendorffs Kollegium eller paa Hvallekilde Højskole, det kunde han ikke huske, og saa mente han, at egentlig burde denne sjældne Begivenhed fejres med en Festforestilling til Fordel for Hvalby Fattigkasse og det skulde være en Hvalieté-Forestilling, bestaaende af Balletten *Hvaldemar* med Hvalbom i Hovedrollen, og saa nogle Romancer af Signor Hvalli og derefter *Hvalgerda* og tilsidst et Gilde med Viser af Kaskelotto Henresches og Lokalet burde være i det gamle Hvalhalla og oplyses med Tran fra selve Dyret. Og saa viste han mig Barderne, som han kaldte det men om det var Knebelsbarder eller Bakkenbarder turde han ikke afgjøre. Men Sørensen ærgrede sig over, at det ikke var ham, der havde kjøbt Fisken, for der var saameget Spæk paa den, sagde han, at det blev en brillant Spækkulation og det sagde han kunde man godt se der hvor de havde stukket i den med et Instrument, som Sørensen ikke vidste, hvad hed men som Fritz Grønbæk strax sagde maatte have været et Spæktroskop. Men jeg sagde: »Gud Sørensen vær dog ikke saa højhedsvanvittig for naar man som Du er skabt til en Detailforretning med Ansjoser saa duer man ikke til at spækkulere angro med Hvalfisk.« For Sørensen mangler jo aldeles det, de kalder for Ennititaliativ og kan ikke finde paa, og det maa man skam kunne nutildags som f. Ex. gamle Kammersanger Schram, der hittede paa de femdobbelte Jubilæommer, og nu hører jeg at Kong Oscar ovre i Sverrig har taget Ideen op efter Schram og lavet sin 60-aarige Gebortsdag om til et 6 Dages Jubilæom med Illumination og Voxhal og Festbal. Og jeg syntes Sørensen skulde i en Fart have kjøbt alle de Lysestumper, vi havde tilbage, op og rejst med dem til Stockholm og smurt dem i Svenskerne. men han siger det gaar ikke fordi Svenskerne vil for Tiden ikke tage imod Nogetsomhelst fra Danmark ikke en Gang deres egne Skomagersvende. Og Gud søde Fru Schrøder sikken en Verden vi lever i, og nu kan Folk ikke en Gang lade den stakkels Kammerherre Fallesen i Fred og han maa saadan anstrænge sig for at hitte paa Noget og først vilde han jo kjøbe »Dagmar« og holde

Filial derude, men det siger Fritz, har han begivet igjen og nu pludselig fortælles der, at han vil opgive Operaen og det synes jeg vidner om at Fallesen er en Heltesjæl, og Petrine, der har faaet saadanen Beundring for ham, siden han oprettede Elevskolen, hvor hun haaber at komme an, siger, at det minder hende om Hakon Jarl hvor han udbryder:

»Gak til Højeguder! Giv dem det Bedste!«

Og saadan ofrer Fallesen ogsaa det, der er det Bedste for ham nemlig Operaen, og det Sørgelige er jo at det er en Tragedie, saa han falder i Enden alligevel. Og Petrine siger at det er tydeligt Fallesen ser det ligesaa sort, siden han vil til at opføre »Kong Lir« for Gud, hvis han ikke tænkte, at Potten alligevel var ude, kunde han da aldrig falde paa at ville sætte nye Valser i Lirekassen, og Gud søde Fru Schrøder, det Tragedie og Komedie bliver man saamæn tilsidst kjed af og forleden saa gik jeg saamænd med lille Ambrosius ud i Hotel Tivoli og saa hende »Fruen fra Havet«, som hedder Fantasma Neptuna hvad der virkelig er et kjønt Navn som jeg skal huske paa om Juliane skulde faa flere, og Gud De kan tro, det er spændende, for man kommer ind i et bælmørkt Rum, som om man var en Frimurer, der skulde indvies, eller en Skomagersvend, der skulde forhøres, og saa staar der en pæn Mand op og fortæller at Neptuna var Paaseidums Datter, som forelskede sig i en ung Fisker, men gamle Paaseidum som formodentlig har været en velhavende gammel Skipper, var imod Partiet og en Dag tog han en Fork og stak Fiskeren ihjel med, og siden den Tid kommer Neptuna hver Aften og hele Dagen med, med ti Minutters Ophold, op af Gulvet i en Grotte, som man ser, og der vrider og vender hun sig som om hun havde Koliksmerter i Trikaa og for Resten i den bare Luft. Og Gud søde Fru Schrøder, kan De tænke Dem, hvordan det gaar til? Og lille Ambrosius, som er videnskabelig anlagt, vilde endelig have Forklaring paa det og jeg troer nu, at hun hver Gang, hun skal gaa op, sætter Munden over et Gasrør og fylder sig selv som en Ballong og saa puster det fra sig igjen, naar Forestillingen er forbi men en rigtig Havfrue er hun ikke, for hun har ingen Turnyre med Skjæl paa, medmindre de har maattet save den af ligesom paa Hvalfisken. Og de skulde virkelig selv gaa ud og se den Fisk, naar Angtreen bliver 25 Øre. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe.

Paa Strøget.

— Om jeg personlig har skrevet Theateradressen under? De kunde lige saa gjerne have spurgt mig, om jeg har været saa gal at gaa ud og se Hvalen give Gjæsteroller til forhøjet Pris.

— Ja, men kjære unge Mand, hvad har De mod den Adresse? Er det ikke Eliten af danske Forfattere, der har skrevet under? Og har De saa lagt Mærke til, hvor rørende den tager sig af Enkerne og de faderløse? Ja, saagar af Folk, der aldrig har Udsigt til at faa saa meget som et lumpent Proverbe op paa det Kgl.

— Det skal fedt hjælpe, at Kapaciteter som Peter Nansen og Charles Kjerulf er Underskrivere. Bare ikke Rigsdagen opløser sig, naar den ser den Sort Navne.

— Opløser sig, kjære? Det skulde da være i Latter. For Resten tror jeg ikke, hele Komedien nytter noget.

— Næppe mere, end det nyttede de kjøbenhavnske Overretssagførere at arrangere Spisebal nede i Korsør.

— Ja, ser De, kjære unge Mand, Abrahams kan nu sagtens. Han staar jo saa støt som Nikolaj Taarn.

— Ja, uden at rose mig selv, saa er Nørregade sgu bleven til en komplet Nikolaj-Gade. Gud véd, om der ikke kunde gjøres noget ved Scharlings »Sverre Præst«?

— Nej, saa maa De hellere dramatisere hans Sædelære. Véd De hvad, naar der kommer dygtig Tableauer med elektrisk Lys —

— Ah, De har nok læst Adresseavisens pikante Oplysning om, at elektrisk Belysning er det eneste, der kan forbedre Sæderne i »National«. Men bare det gaar an?

— Aa, der er aldrig en Hund, der gjør ad Dem. Det har Foreningen til Dyrenes Beskyttelse forsikret. Men skriv hellere et originalt Stykke. De kan jo kalde det Babel.

— Babel? Hvor skal jeg faa Stof?

— Kjære unge Mand, meld Dem ind i Sprogforeningen og Sprogselskabet. De to Foreninger er jo et sandt Babel. De vil i alt Fald ikke forstaa hinanden.

— Nej, det gik ikke saa glat med Sammensmeltningen der som med Papirfabrikkerne. Guderne maa vide, om Fabrikkernes Papir nu vil trække Kunderne til Huse.

— Nej, just Trækpapir bliver det næppe. Bliver De ved at skrue Priserne i Vejret, bliver Papiraktierne s'gu i alt Fald ikke Sølvpapir. De arme Forbrugere!

— Ja, Adresseavisen kommer til at indskrænke sig og gjøre Papiret tyndere.

— Adresseavisen? Kjære unge Mand, hvor vil De hen? Tror De virkelig, den kan blive tyndere, end den er?

Verdens Gang.

Nys spurgtes vidt fra Dovre til Sjælland
Bjørnstjerne Bjørnsons sidste Bedrift:
Han havde just kanoniseret Kjelland
Paa Grund af sammes nyeste Skrift;
Men, som han sig paa Højdepunktet troede
Af Magt og Vælde, blev han rent marode:
Som Nordens Pave mente han sig ansat,
Og alligevel han ender nu som — bansat.

Som hans Over-Pave fremstod ingen mindre
End vor Dyrehavs-Apostel, Vilhelm Beck,
Der som Over-Hyrde for vor egen indre
Mission kan bruge baade Mund og Blæk.
Da Bjørnson kasted' Runer over Spange,
Hvorover Vilhelm Beck just skulde gange,
Og de handlede om En- og Mangegifte,
Slap Avtor ej med aabenbare Skrifte.

Nej, Vilhelm Beck gik over sine Bredder,
Og af Harme svulmed' op han til en Aa,
Saa Martinius, eller hvad han hedder,
Bjørnstjerne blev i Legen snart den smaa:
Paa Troens Vegne tordned' Beck og lyned',
Banstraalen ramte Bjørnson midt i Synet
Med et Ord, det salig Richter kunde stikke
At bruge om ham: »Skammer mansigikke?«

Og som en Banlyst ikke kunde komme
I kristen Jord, naar nedenom han gik,
Saadan Bjørnson, da hans Prøvelse var omme,
Sit sidste Hvilested i *»ny Jord«* fik.
Ved Gravens Rand Borchsenius throner
Og Secher som to gamle Grædekoner;
Af deres norske store Bro'er tilbage
Kun *ny Jords* Gravskrift blev og navnløs Klage.

En haard Ende.

— Nøv æ Peer Lauesen der nøre død.
— Hva — siger — Døv?
— Nøv æ Peer Lauesen død!!
— Æ — ha — ded?
— Ha leed mæjet inden ha døde.
— Hva — siger — Døv?
— Ha leed mæjet, inden ha døde!!
— Go'e — ha — ded?
— Ha sad hele Formidd'en aa go'e Tyd'rpæle, aa saa om Eddermidd'en saa døde han!
— Hva — siger — Døv?
— Ha sad hele Formidd'en aa go'e Tyd'rpæle, aa saa om Eddermidd'en saa døde han!!
— Go'e — ha — ded?

Relativt.

— Sig mig en Gang, hvor langt er der herfra til Slagelse?
— Ja de ved je itte saa nøje.
— Tror De, jeg kan være der til Middag?
— Ja, det kommer jo an paa, hva Tid han vil spise te Middag paa.

Den revnede!

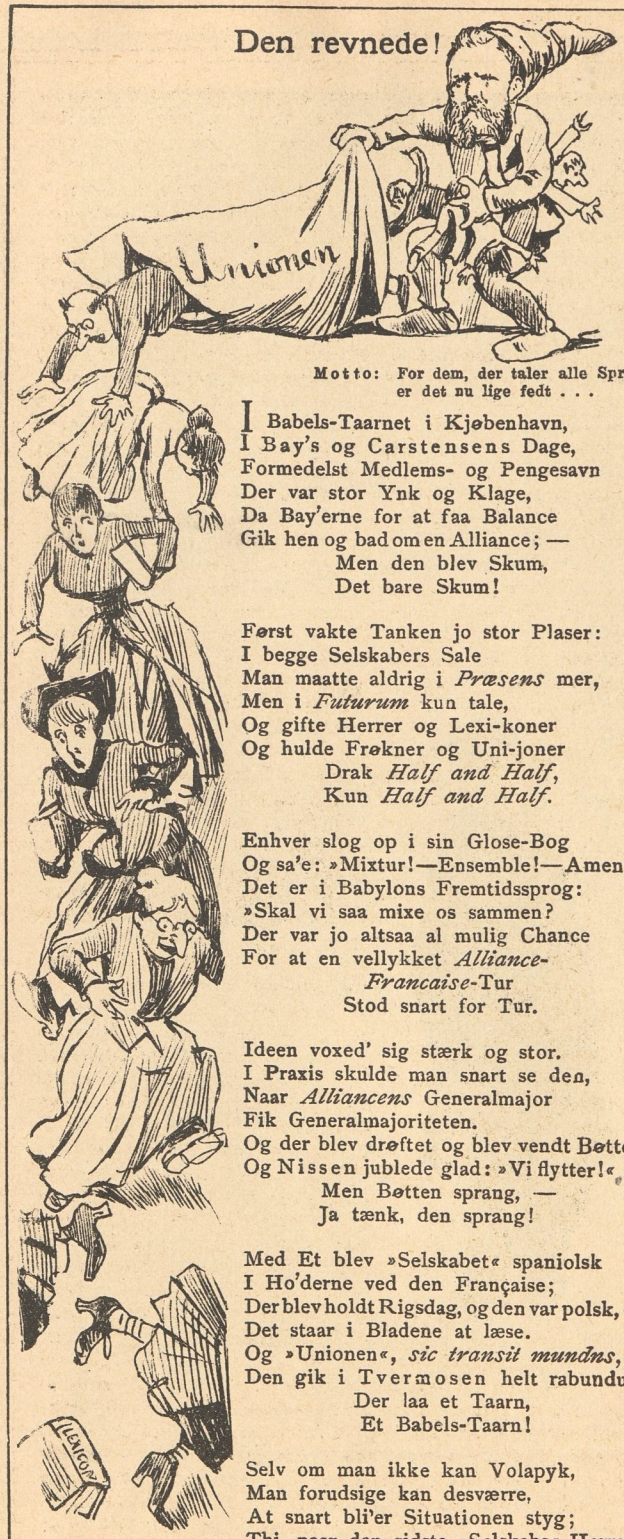

Motto: For dem, der taler alle Sprog
er det nu lige fedt . . .

I Babels-Taarnet i Kjøbenhavn,
I Bay's og Carstensens Dage,
Formedelst Medlems- og Pengesavn
Der var stor Ynk og Klage,
Da Bay'erne for at faa Balance
Gik hen og bad om en Alliance; —
Men den blev Skum,
Det bare Skum!

Først vakte Tanken jo stor Plaser:
I begge Selskabers Sale
Man maatte aldrig i *Præsens* mer,
Men i *Futurum* kun tale,
Og gifte Herrer og Lexi-koner
Og hulde Frøkner og Uni-joner
Drak *Half and Half*,
Kun *Half and Half*.

Enhver slog op i sin Glose-Bog
Og sa'e: »Mixtur!—Ensemble!—Amen!«
Det er i Babylons Fremtidssprog:
»Skal vi saa mixe os sammen?
Der var jo altsaa al mulig Chance
For at en vellykket *Alliance-Francaise*-Tur
Stod snart for Tur.

Ideen voxed' sig stærk og stor.
I Praxis skulde man snart se den,
Naar *Alliancens* Generalmajor
Fik Generalmajoriteten.
Og der blev drøftet og blev vendt Bøtter,
Og Nissen jublede glad: »Vi flytter!« —
Men Bøtten sprang, —
Ja tænk, den sprang!

Med Et blev »Selskabet« spaniolsk
I Ho'derne ved den Française;
Der blev holdt Rigsdag, og den var polsk, —
Det staar i Bladene at læse.
Og »Unionen«, *sic transit mundns*,
Den gik i Tvermosen helt rabundus!
Der laa et Taarn,
Et Babels-Taarn!

Selv om man ikke kan Volapyk,
Man forudsige kan desværre,
At snart bli'er Situationen styg;
Thi, naar den sidste »Selskabs«-Herre
Forladt og hjemløs i Byens Gader,
Som den Usynlige paa Sprog-Ø vader,
Er Visen slut, —
Aldeles slut!

Redaktionsmøde.

Formanden bad først de ærede Medlemmer om at knibe sig selv i Armene for at overbevise sig om, at de virkelig var vaagne og ikke drømte, at de atter var paa Redaktionsmøde, Noget, der som bekjendt i de senere Aaringer ikke plejede at gaa saa hyppig paa, efter at Regnskabet havde udvist, at det var disse Møder og deraf flydende Omkostninger, der bragte Vandstanden i Kassen til at sænke Niveauet, som om det var en kongelig Theaterkasse og ikke en privat Redaktionskasse, Talen var om. Men denne Gang forelaa der, om han saa maatte sige, et presserende Tilfælde. Han ønskede at høre de ærede Medlemmers Mening om Papirspørgsmaalet. Det var i høi Grad brændende.

Det nervøse Medlem syntes ogsaa, han lugtede brændt Papir.

Det moderne Medlem oplyste, at det kom fra hans egen Cigaret. Spørgsmaalet var ikke, om Papiret brændte, men om man brændte sig paa Papiret.

Det økonomiske Medlem vilde indrømme, at der var noget svedent ved Papiret, men minde om, at her forelaa et Exempel paa det, man kaldte »Arbejdets Deling«. Før malede de enkelte Papirmøller hver for sig, nu greb de ind i hinanden og blev til Svikmøller. Den ene Fabrik skulde lave Indpakningspapir, den anden Skrivpapir, den tredie Trykpapir, den fjerde — ja han huskede ikke i Øjeblikket hvad, den fjerde skulde lave.

Det idiotiske Medlem mente, at den maaske skulde have Leverancen til »Nødtørftshusene«.

Det økonomiske Medlem troede dog ikke, det var hertil, men havde hørt, at Falkman skulde have en Papirfabrik ganske for sig selv, hvilket i høi Grad vilde fremme Ensartethed i Makulaturforretningen, hvor man nu beklagede sig over, at den Masse, han producerede, krævede en Sorteringsproces, hvilket alene skyldtes det anvendte Papirs forskjellige Godhed, medens Kvaliteten af hans Makulatur ellers var ganske jævn. Men dette var en Bisag. Hovedsagen var, at man ved Sammenslutningen sparede Tid, Arbejde og Penge. Fluktuationer i Priserne vilde desuden undgaas, thi naar Selskabet satte Priserne for Danmark med tilhørende Bilande, saa stod de der, og han gad nok se, om Nogen turde vove at komme og lave Konkurrence, Konkurrencen var den rene Ødelæggelse — især for Konkurrenterne.

Det skeptiske Medlem var ikke saa glad ved Sammenslutningen. Han hørte til dem, der brugte meget Papir (Hyssen). Ja Medlemmerne maatte undskylde ham, men det gjorde han. Han var nemlig Avisudgiver. Og han syntes Sammenslutningen var noget Klister. Det var et Forsøg af Papirokratiet paa at trykke Aviserne.

Det økonomiske Medlem benægtede dette.

Det skeptiske Medlem havde maaske ikke udtrykt sig klart (Samstemning). Han mente, at hans aarlige Baller kostede ham formeget.

Det idiotiske Medlem opfordrede ham til at lade være at gjøre Baller.

Det skeptiske Medlem mente Papirballer, ikke Danseballer. Naar Papirokraterne lagde paa Ballerne, var de nogle Ballelars'er, der myrdede den aandelige Udvikling. Folkets Sjæl tog Skade, naar Avisernes An-

tal formindskedes. Og Bøger og Tidsskrifter vilde ligeledes forsvinde peu om peu.

Det æsthetiske Medlem troede ikke, dette vilde være til Skade. For Resten nærede Tidsskrifternes Redaktører neppe nogen Frygt. Han havde saaledes spurgt Riis-Knudsen, hvad han nu mente om Pricerne? Og hvad troer man han svarede? (almindelig Nysgjerrighed). Ja han svarede, at det vilde han ikke svare paa. (Skuffelse) Og det, synes han, viste, at Riis-Knudsen var klogere, end hans Artikler saa ud til.

Det idiotiske Medlem vilde sige, som der stod i Sangen: »Jeg troer paa Trolle!« Trolle troede paa Tolden og Trolle trodsede trolig Toldreformisternes Taabelighed. Men han fandt det højst rimeligt, at Trolle af og til blev gal i Trollehætten, naar man i Avisen skumlede over hans Trolleballers Dyrhed. Vilde man ikke kjøbe Papiret, kunde man jo lade være, men saadan noget Papirsposekiggeri, som man der havde tilladt sig, fandt han ikke bedre end de skammelige Angreb, der gjordes paa Theaterchefen, fordi denne vedblev at leve paa Monopolsk med Tragedie, Skuespil, Opera og Ballet. Folk sagde nok, at han, Idioten, var unormal, men han kunde forsikre, at hans Aandsevner altid havde vist sig som fint Normalpapir, Styrkeklasse I. Strækkeevne A. og han holdt paa Monopolakkerne og troede paa Trolle. Han vilde opfordre Forsamlingen til det samme.

Derpaa hævedes Mødet, mens Medlemmerne afsang Sangen: »Vi troer min Sæl paa Trolle!« med Slutningsvarianten:

»Det kan forvolde-volde mange Kvaler,
Naar for Papir vi mer skal gi'e,
Vi holde, holde, holde tør en Daler
Paa, at det gaaer med Trolle-rolle-rolle-rolleri.«

Mellemakts-Kritik.

Højstærede Hr. Redaktør! Jeg siger bare, at hvis jeg inte resikerede, at vores Papir med Tiden blev et altfor kostbart Materijale til at skrive paa, efter at Papirs Fabrikerne er bleen klistrede sammen, saa vilde jeg gie mig til at skrive en Bog. Og Ideen til samme Værk af undertegnede, den fik jeg saadan ganske uforvarende i Hovedet forleden Aften ved at gaa gjennem Østergade, hvor der laa en Doktor Cold i et Boghandlervindeve, der har degtet en Bog, der hedder »Er vores Hunde virkelig saa slemme?« Ser De, Hr. Redaktør, min Bog skulde nu døbes »Er vores Opera-Omstændigheder virkelig saa slemme?« Og hvad jeg vilde svare? Nej og nej og atter nej, liesom det er bleen Venstres Valgsprog i Folketinget overfor Menestrenes Lovforslag, kun at jeg sier det af Overbevisning med Varme og Fyldighed, mens at Venstre sier det af Prenxip. For ser Di, Hr. Redaktør, vi har et godt Kapel, har vi, som aldrig er sygemeldt eller hæsblæsende, selv om ogsaa Kapelmesteren bruger sin Stok til at jage Musikanterne af Sted i Galop, og vi er inte udsat for, at det skal gaa vores Kapel-Medlemmer, liesom det gik nede i Pisa, De ved nok i de varme Lænder, hvor at for nogen Tid siden Primedonnaen ved Balletten fik Overbalanxe og gik paa Hovedet over Lamperækken og ned i Kapellet, hvor at hun knuste en Kontrabas og slog en Kapelmusikus og et Par andre Instrumenter i Stykker, grundet paa vores Ballet er aldrig udsat for at faa Overbalanxe, formedelst den snarere har Underbalanxe, saasom at Fru Tychsen nok snart forlader vos. Men hvad jeg vilde endvidere bemærke, saa har vi da ogsaa enkelte gode Sangere, som per Exemfel Brandt, der er hæs, og Lange, der er rask, og Simonsen, der er syg, og Ødmann, der inte altid er saa daarlig endda. Se derfor skal Grundtonen i min Musikens Historie være »Nix ferknoten for Das«, som Di selv, højstærede Hr. Redaktør, saa mangen Gang har sagt, den Gang, at Di havde de mange Processer med — nok sagt. Men saa kommer dertil, at vi nu laer til at hae erhvervet vos et Par Kræfter med en god og velklingende Sangbund i. Se, Frk. Menzell troede jeg og Søren Lukkerup var en Svensker eller anden Finlapperinde efter Navnet at dømme, men dansk var hun. Di sku hae set hende synge i Troubaduren forleden Aften. Naada, sikke spillende Geberder og Memek, hun aabenbarede vos som Zigøjnersken Azucena. Og saa havde hun saadan nogen rullende dramatiske Øjne, saa at det løb mig koldt helt ned ad Ryggen, som jeg saa for Resten opdagede var Træk fra Døren, som stod aaben ved, at noen var kommen for sent. Men Frk. Menzell var nu kommen tids nok, for hun havde ogsaa en anden god Egenskab, som jeg sætter Pris paa, og det er, at det gaar hende, liesom det gaar med at lave Rødgrød. For ser De, Hr. Redaktør, Rødgrød, det kan vi allesammen lave, men at lave Rødgrød saadan, at den er mere end lige til at stive kolørte Flipper med, saadan forstaar Di, at Frugtsmagen, Boketten, inte forsvinder, se det er Kunsten, og det kan Frk. Menzell, som jeg kalder for en Akvisjon for vos, naar hun nu bare maa komme frem. Saa har vi den anden Kraft, nemlig Hr. Nordal Brun, som jeg inte nægter, at jeg har vaaren en lille Kjende skepsisk ved, ved det at han har vaaren ved Dagmar. Han har jo set sig en Del om i Alverdens gemytlige Lande, og specielt har han nok vaaren Menestrel i Tyskland, hvorfor at jeg fandt det meget symbolsk af Kammerherren at lae ham fange an med Trubaduren. En god Stemme har han nu, dejlig og blød, men Memekken og Gebærderne var inte altid saadan lige heldige, og jeg stod hele Tiden med Fornemmelsen af, at han paa de rørende Steder stod og bad til Vorherre om at faa Lov til at skrue Armene af og putte dem ned i Buxelommerne. Man mærker uu tydeligen, at han er vant til at synge paa Tysk, som per Exempel da han flere Gange sang Leonora med Rullen. Men han er ogsaa en god Akvisjon. Ellers har jeg inte et ondt Ord at sige om hele Forestillingen, paa nær at Hr. Brandt var saa hæs, saa hæs, saa at jeg flere Gange greb mig selv i at staa og hoste paa hans Vegne nede i Pakettet, Di ved liesom man kan blive flov paa andres Bekostning, men Fru Keller, aa, hende glemmer jeg aldrig Hun var saa helstøbt, og hendes Leonora var, ja, den var kommilfaa og mere til. Om vores Korister vil jeg bare sige, at de ser inte længer godt ud. Memek og Gebærder har de nok af, men hvem mon der sminker de Ansigter? Naar jeg nu faar min Bog udgien, maaske hos Gyldendal, som jo tager sig af alle de unge Frø og Spirer af den nye Retning, saa skal Di nok faa et Exemplar. Søren er nu en Kjende ængstelig desangaaende paa mine Vegne. »Klemmesen« — sae han forleden med Varme og Overbevisning — »Klemmesen, du er min Ven, er du, men du er kommen ind paa et farligt Gebet ved at bruge din Pen til at hae en selvstændig Mening med. Vogt dig, Klemmesen, at Kammerherren inte ved Lejlighed gier dig en regulær Pennevisker«. Men Søren er nu immer saa skepsisk ved det, Di ved nok, hvorfor at jeg tegner med sand Agtelse ærbødigst

Klemmesen, Kuntrollør.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

En valen Herre.

Blandt alle de Fisk, man lærer at kjende,
Er ingen saa løjerlig, som denne;
Thi det er slet ikke afgjort, man har ham
Et eneste Øjeblik der, hvor man ta'er ham,
Og bedst som en Hval-RAVN i Vinden ham faar,
En Vending han gjør, og — i Vandet han gaar.

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 31. Januar. Nr. 5.

Regnskabsopgjørelse.

— Og saa gav jeg femogfirs Øre for Æggene.
— Men Gud, saa er de jo faldne!
— Ja, det kan jeg tænke, for de er ogsaa knækkede allesammen.

Den fjerde Maaned.

Der var en Tid, hvor fra Studerelampens
Omraade, som fra Talerstolens Vid
Der lærtes, at vi lever midt i Dampens
Og Elektricitetens gyldne Tid.

At Syvmil-Støvlerne var langt tilbage
I Forhold til de Fremskridt, nu man tog,
Hvor Jorden rundt i firsindstyve Dage
Man magelig, selv paa Theatret drog.

Med Fremskridt i det Smaa som i det Store
Man Tid og Rum forkorter trindt omkring;
Kun ét Sted kan man intet Fremskridt spore,
Og det er i — vort eget Folkething.

Paa Statens Regning kan dets Formand kjøre
Pr. Damp en Maanedstid Evropa rundt
Men det er ellers Alt, hvad man kan høre
Om, hvad der ligner Fart i Thingets Dont.

For at faa vor Finanslov fabrikeret
I fire Maaneder det nu har slidt,
Og »Pudlen« er endnu kun halvt barberet!
Der skal jo Tid til sligt et vigtigt Skridt.

Vor Herre véd, hvor mange Hundred Dage
Det varer for den brave Fremskridts-Trop,
Før det til sidst vil lykkes den at drage
Saa tungt et Læs ad Landsthings-Trappen op!

Ved denne Sneglefart man har i Grunden
Det Indtryk, Godtfolk i et Iltog har:
Man synes, man til samme Plet er bunden,
Mens al Ting uden om os Flugten ta'er.

Den Forskjel er her dog, at Fænomenet
Er ingen Illusion, man lever i:
Til »Marsch paa Stedet« flytter Venstre Benet,
Mens hele Verden flyver det forbi.

— Ja, man maa tilstaa, vi har vel rejst, Herre,
Naar selve *Morgengnavets* Publikum
Har svigtet Folkethinget som Parterre
Og efterladt sig der det tomme Rum!

Maaske, naar »Hvalen« til et Stinkdyr bliver
Og Publikum dens Krop som Pesten skyer,
Man da til Folketinget sig begiver
Og ser dets sjældne Samling — Dovendyr.

Den „moderne" Journalistiks Perler,

trukne paa Silkesnor.

1ste Perle. V. B. Hørup.

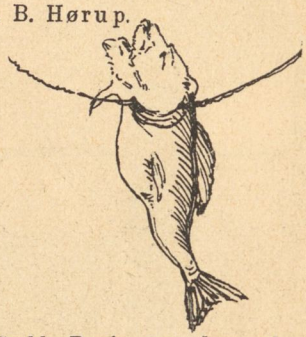

Hvorfor skal denne Perle være den første paa Snoren? Fordi Hørup er »den første danske Journalist« Han fik sin Udnævnelse dertil som en Naadegave, Noget, der faldt ned over ham, og som han ingenlunde havde fortjent. Udnævnelsen var ikke kontrasigneret af Nogen, det var egentlig et aldeles værdiløst Stykke Papir, men han selv troede paa den, og hans Venner troede paa den, ja endogsaa hans godmodige Modstandere, de altid troskyldige Højremænd, var til sidst meget tilbøjelige til ogsaa at se »Kejserens nye Klæder«, og hver Gang Hørup gik dem forbi paa Gaden, skelede de efter ham og tænkte: »Skulde han virkelig være Danmarks første Journalist?« Ja stor er han! Og bidende! Og farlig! Han er den store, store Fisk i Journalistikkens »Esromsø«. En rigtig Hajfisk! Og man begyndte at blive bange for at »gaa i Vandet«, naar Hørup var i Nærheden. Man kunde nemt blive snuppet. Ganske vist maatte Hajen vende sig med Bugen opefter, naar den vilde bide, men saa bed den ogsaa til. Han var ligefrem livsfarlig. Men saa var der en Dag en Mand fra Taasinge, der hed Cajus. Han havde hørt, at naar Perle-Fiskerne dykker, har de altid i Bæltet en lille stærk Stav, spids i begge Ender, og naar Hajen kommer og vil sluge dem, sætter de Staven med et rask Tag fast i Underkjæben, Hajen smækker Overkjæben i, og saa har den foreløbig Mundklemme og gjør ingen Fortræd. Saa gik han ud i Skoven og snittede sig en Hasselkjæp, og da Hørup en Dag lukkede Gabet rigtig højt op, anbragte han Hasselkjæppen paa den Manér. Det var mere, end Hørup kunde gabe over, saa gavflabet han ellers var. Thi en god Hasselkjæp er bedre end den bedste Gaber-Beitse.

Fra den Stund begyndte Forgyldningen at gaa af Sankte Gjertrud. Man begyndte at observere, at vel havde denne »Journalistikkens Lyriker« en vis Rhytme i sin Polka-Mazurka, men det begyndte at gaa op for de mere drevne Medborgere, at Melodierne i Grunden aldrig varierede. Ligesom Præsten til Begravelses-Taler

kun havde to, den om »de smaa Fugle« og den om »Kornblomsten«, saaledes mærkede man, at Hørup kun havde to Tapper paa Valsen, den om »Militarismen« og den om »Jagtrobberen«. Og eftersom Tapperne blev slidte, blev Melodierne i denne »vandrende Lirekasse« mere og mere slæbende og tungsindige. Han kunde have ladet sætte nye Valser i, men dertil er Hørup for lad og energiløs. En Gang om Ugen drejer han Lirekassens Haandtag i en søvnig, haabløs Tempo. Ingen lytter. Kun en eller anden medfølende Kokkepige ofrer en anløben Femøre af sin Løn. —

Og Mythen om »Hajfisken« tror Ingen af den unge Slægt paa. Nu siges det, at den ichtyologiske Videnskab har godtgjort, at han aldrig har været Andet end en Torsk. Oprindelig en ganske livlig Fisk! Men den Lykke, den havde med sig, gjorde Torsken højhedsvanvittig, den bildte sig ind, at den var en Flyvefisk og fik Flyvekuller. Torsken forsøgte at hæve sig op af sit Element, men den faldt ned igjen, den havde kun opnaaet at sprænge sine »Buxer«. Nu er Hørup — Danmarks »første« Journalist — »en død Torsk«, ikke brugelig til Andet end at lave Bolledejg af. Og om kort Tid er vel ogsaa denne Fiske-Farce forbi. Det kommer der af at ville spille Hajgut!

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.
CIX.

Mørkets Drønning i sin Kane,
Straalende af Stjernernes Blink
Frem i Vinternatten drager;
Pilsnart jager
Henad Himlens hvalte Bane
Skyers Flok paa hendes Vink.
Gjennem Skoven Stormen brager,
Træet sukker, Grenen klager,
Stammen nejer, Kronen knager,
Synker som en knækket Fane,
Styrter fra den høje Brink. —
Saadan sank, da Kampens Hane
Fordum gol, vor Wederkinch. —
Mangt et Træ vil Stormen fælde,
Mangen Bøg og Eg, hvis Stamme
Endnu raadned' ej af Ælde,
Splintres ved Orkanens Vælde,
Braser ned med mægtigt Fald.
Slig en Lod Enhver kan ramme,
Og, naar Sagamænd fortælle
Deres Død ved Arnens Flamme,
Ildnes højt den ædle Skjald
Til i Drapa stolt at melde
Heltens sidste Kamp mod gramme
Fjender, mod de usle Trælle,
Hvem han end gav mangen Skramme,
Før han under Lurers Gjald
Bares ud af egen Hal.
Kjære Fætter! Som en Eg,
En Stærkodder, høj af Alder,
Men for hvem endnu som Leg
Dristig Daad bestandig falder,
Ret en Kæmpe, der ej veg,
Skræmmes bort af bar Rabalder,
Men som, fulgt af sine Mænd,
Altid braser paa igjen,
Er just han, man Chefen kalder:
Kammerherre Fallesen. —
Fra en fjern og fremmed Kyst
Styred hid de grimme Vender,
Hvert et Barn hos os dem kjender;
Haaret er ej blankt og lyst,
Benene er ikke lige,
Noget fladt er deres Bryst,
Og lidt store Næsens Flige,
Øjet brænder
Hedt, og hvad de faar i Hænder,
Gi'er de ikke fra sig gjerne.
Klar og kold er deres Hjerne,
Skrattende er deres Maal;
Skal de søger mer end Kjerne
Altid dog med Støj og Skraal.
Hid de kom at gjøre Kaal
Paa Stærkodders klare Stjerne.
Eedvard Høvdingen blev kaldt,
Vild og grum som Tropens Panter;
Dem, som Chefen vilde værne,
Fallesens de gamle Tanter,
Lod han sine Livdrabanter
Skyde paa med Kokkensalt.
Fælt han svor at øde Alt,
Lægge Romantikens Hus
Helt i Grus.
Først han aad den lille „Mus“,
Saa den hele „Indkvartering“,
Og den arme „Broder Rus“
Dømte han til Strangulering,
Brød om Ret sig ej en Snus,
Holdt ej inde med Chargering.
„Hæng! og brænd! og myrd! og knus!“
Var Parolen. I Kardus
Tog han hver, som voved' mukke,
Og med Hovedafbarbering
Dem, hvis Vers var altfor smukke,
Trued' han, fordi hans egne
Ingen Vegne
Man for „Vers“ har villet regne.
Hin dramatiske Tartar
Drømmer nu, at Beques »Ravne«
Snart skal plukke
Kjød af dette Trug, og lukke
Op han vil for glad at favne
Dem, han tidt nok favnet har,
Sin »Familie«:
Alle de berømte Navne,
Frøken Julie, — Strindbergs Lillie —
Arne Garborg, ja saagar
Ynglen, hvortil hin Barbar
Selv er Far.
Svar mig, kjære Christian, svar:
Naar Du ser den gamle gjæve
Kammerherre
Ganske ene Passet spærre
For de Venders røde Ræve,
Føler Du da ej desværre
Skæbnens mørke Guddom svæve
Over ham og Haanden hæve
For at slaa, saa Slaget svier.
Fallesen som en Kong Lear
Ender sikkert helt elendigt.
Sligt er, tragisk set, nødvendigt,
Men, hvordan det er og bli'er,
Bør han falde dog anstændigt.
Sin Cordelia skal han finde
Just i „Punch“, hvem han i Blinde
Dog Velsignelsen ej gi'er,
Og, hvis han fra Magtens Tinde
Som en Eg af Stormen stødes,
Skal hans Fjende
Dog ej sejre. Da vil mødes
Alle Retfærds høje Guder,
Og mens Eedvard rædsomt tuder,
Gimle skal af Naastrand fødes,
Løses „Monopolets“ Knuder.
Men paa Kammerherrens Grav
Sangens meget høje Muse
Skal en dybtfølt Taare knuse,
Mindes, hvad han hende gav,
Og, mens Vinterstorme suse
Mod vor Hytte jævn og lav,
Du og jeg os sætte hen
For at lade Strengen bruse
Til et Kvad om Chefen brav,
Han, der blandt den hele Ruse
Var den flotteste Zouav,
„Alle skjønne Musers Ven“
Kammerherre Fallesen.

En Fagmand?

— God Dav. Er ded Postmesteren?
— Ja vel!
— Je skuld hilse Dom fra Lavs Lavsen i Tjæreby og sige Dom, at der var Skidt i Sprøjten, saa Posten hun itte vilde gi Vand mer, og saa skuld je bé Postmesteren, om Di itte vilde komme yd og gøre hinder i Stand.

Guds Velsignelse.

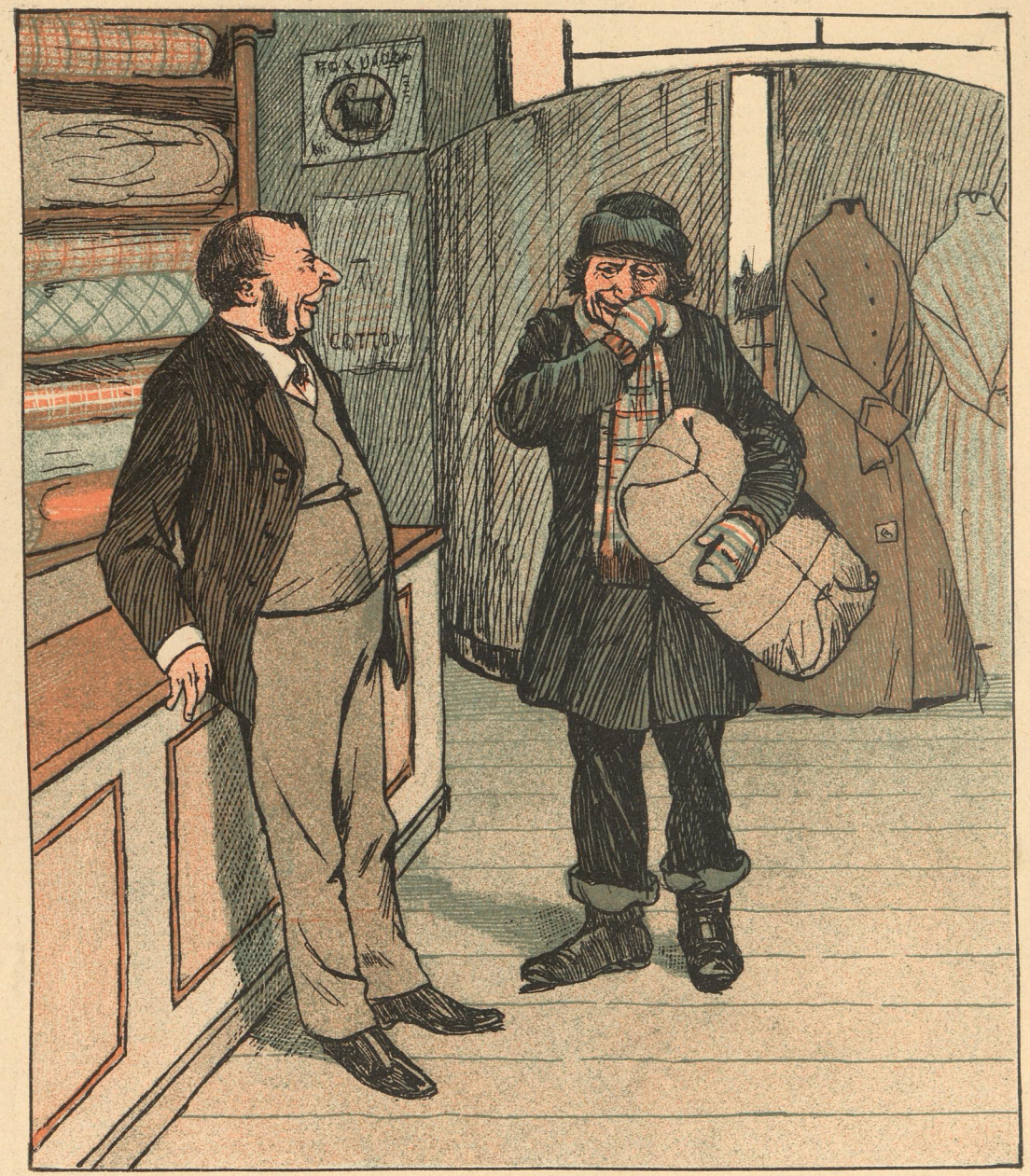

— Naa Rasmus Peersen, nu skal De nok snart ha'e Konfirmation igjen, er det saa den sidste.
— Ja se ded ve A nou et saa ligh, for hver Gaang A foer jæn fraa Haanden, foer A jo tow po Halsen.

Skrædderen og Skomageren.

Synge jeg vil om en Frihedsven,
Hr. Peter Holm, født Thygesen;
Han kom paa Kant med Heegaards Logik,
Hvorfor en Holm-Gang paa Halsen han fik.
Han havde blot om Heegaard bemærket,
At han sit Æresord havde kværket.
Det var jo kuns en uskyldig Spøg,
Skjønt der var dem, der mente, han løj.

Heegaard, som ikke Spøgen forstod,
Spurgte, om Tinget har Noget imod,
At Skrædder Holms Veltalenhed kom
Ind for vor Hof- og Stads-Rets Dom.
Men paa vort Folkethings hellige Brædder
Den, der blev glad, var ikke vor Skrædder;
Han blev forstemt, og Hjertet gled
I hans Medaille-Buxer ned.

Heldigvis man sine Venner skal
Kjende »paa Nødden« i værste Fald;
Og i vort Venstre, som hver Mand véd,
Hersker en Slags Retfærdighed
Det var det ærede Flertals Mening:
Skomagersvendenes — Fagforening
Har en Formand; ham vil
Heegaard nu have at holde sig til.

Bliver i Fedtefadet han bragt
For, hvad den tapre Skrædder har sagt,
Og, naar en Skomager Straffen fik,
For hvad en Folketingsmand begik,
Hvad kan saa Heegaard forlange mere?
Han kan som »oprejst« jo triumfere,
Det kan Skrædderen med,
Saasom han slap for Sagens Fortræd.

Heraf kan ses, at det slet ikke slet
Staar med vort Folks »moralske Ret«,
Naar med sin Folkedom den paa en vis
Maade gjør begge Parter tilfreds,
Og med sit Skarpsind Luven tager
Fra den forældede »Smed og Bager«.
Ak, ak! havde vi blot
Venstre til Rigsret, saa var det godt!

Mellemakts-Kritik.

Højstærede Hr. Redaktør! Uagtet, at det ikke er min Vane at klatte med Papiret, som jeg mindst tør indlade mig paa nu, da jeg af »Avisen« ser, at det er steget cirkus 15 Procent, saa vil jeg dog, før jeg gaar videre, lette mit betyngte Hjerte, der i flere Dage har gaaet om med Klemsel og Kneb, grundet paa Mutter, ser Di, Mutter hun havde for nogen Tid siden lige paa et hængende Haar lagt mig i Graven, skallet og med graa Haar af Sorg og Græmmelse, formedelst hun var bleen rent kathaalsk i Hodet, grundet paa hun bag min Ryg havde taget sig den Religionsfrihed at gaa ned og høre paa denne hersens Doktor B. Hansen præke om Slaveriet. Saadan rigtig Doktor kan Hansen nunte være, allenfals inte af den Slags, der obererer og kurerer for Kolik og Kopper og andre Betænkeligheder. For ser Di, Hr. Redaktør, da Mutter den Aften kom hjem fra Kommersen, saa sad jeg med et Surbrød i den ene Haand og en røget Sild i den anden, samtidigen med, at jeg skyllede Munden med en dansk Snaps, mens at mit Blik faldt paa Morgenberlineren, formedelst at det nu er gammel Vane hos mig at tygge de Døde igjennem til min Aftensmad for om muligen at træffe paa en eller anden kjær Ven, mens at jeg derimod paa Sengen glæder mig over de mange Taksigelser til Gejsligheden for de ved Baarerne holdte trøsterige Taler, som immer blier bevarede i trofast Minde. »Klemmesen« — brasede det saa ud af Mutter — »Klemmesen, jeg vil være Nonne«. Begribeligvis tog jeg det Hele for Plaser. »Væsartig, Mutter« — sae jeg — »jeg skal sgutte holde paa dig.« »Klemmesen« — brød hun saa løs igjen — »ved Du af, at du egentlig sku hae vaaren en Slave?« »Saa er det kanskesens for at fri mig ud af Slaveriet, at du vil være Nonne?« sae jeg saa i mit Hjertens Enfoldighed, hvorpaa at jeg igjen kastede mit Blik paa Berlineren for at stodere Ægteskabstilbuddene, Men Mutter blev ved med sit Nonsens og slog paa, at jeg sku se at blie Munk og faste og spække Kydet, eller hvad det var hun kaldte det, og jeg spækulerede allerede saa smaat paa at lade Huth stryge hende op, men nu er hun saagu kureret, takket være Hr. Candidat theologius *Einar Christiansens Broder Rus, som hun var henne og se forleden, hvorfor at jeg vil raade denne hersens kathaalske Hansen til det samme. Det handler jo om, hvordan Fanden lister sig ind i Esrom Kloster og forfører alle Munkene til Drik og Svir og anden Dævelskab og selv blir Abbed, mens at kuns en af Munkene, nemlig Broder Kaj, holder Stand og blir trolovet med en Bondepige, som*

Det afrikanske Spørgsmaal.

Fra vor specielle Neger. II.

Niam Niam d. 29 Jan. 1889.

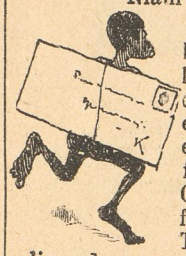

Igaar aflagde jeg et Besøg i Dahomeyernes lovgivende Forsamling og overværede en interessant Forhandling om en Toldreform. Den første Taler, som havde Ordet, lignede i en paafaldende Grad vor egen Tauber; han saa nemlig ud, som om han vilde æde alle sine Modstandere; men der var dog den Forskjel, at han var sort, medens Tauber som bekjendt var temmelig rød, da jeg sidst havde den Fornøjelse at se ham; alligevel snakkede den afrikanske Lovgiver næsten lige saa sort som hans danske og evropæiske Kolleger, saa det var ikke til at undres over, at jeg et Øjeblik troede, at jeg befandt mig i Fredericiagade, og fik formelig Hjemve i den Anledning.

Taleren anbefalede iøvrigt indtrængende at hæve Indførselstolden paa Evropæerne, da han henregnede disse til Befolkningens Livsfornødenheder. En anden Lovgiver vilde derimod have Tolden paa dem forhøjet, da han ansaa dem for at være Luxusartikler. En af de følgende Talere vilde have Evropæerne stemplede, lige som man i andre Lande gjorde ved Kreaturerne; han vilde helst have dem stemplede saaledes, at de blev sorte og blaa paa Ryggen, og det var ikke mere end billigt, at de fik Stemplingen gratis. En anden Taler mente derimod, at Evropæerne stemplede sig selv tilstrækkeligt, saa det var ikke nødvendigt at sætte Offentligheden i yderligere Bekostning for deres Skyld. Et enkelt, særlig sagkyndigt Medlem udtalte sig endogsaa for aldeles at forbyde al Indførsel af Evropæere, da han ansaa dem for at være et meget uheldigt Næringsmiddel; de Exemplarer af Evropæere, han havde havt med at gjøre, havde enten været nogle grumme røgede Herrer, eller ogsaa var de i en utilladelig Grad ferske. Han vilde tillige

saa til sidst maner den lede Satan ned i en af Pillerne i Kirken. Men sikket dejligt Stykke det dog var, akkurat liesom jeg ku hae vaaren i Kirke, for saadan vrimlede det med Bibelsteder, og saadan som de kathaalske Munke fik deres Fedt. Der var navnligen et Sted i 3dje Akt, hvor di med nogen vældige Blyhatte paa kommer sejlende over Esrom Sø med Broder Rus, der oneweiter arrangsjerende et lille gemytligt Rusgilde, De ved af samme Sort som i Badstuestræde, men her blev det nu holdt i en lille Skovbeværding, saadan Di ved, hvor at man faar varmt Vand paa Maskine med en Mildning i og andre størkende Drikke. Men saa skal jeg love for, at de blev ordentlig munkede. Naada sikke Strimer, de Hasselkjæppe maa hae sat ned ad deres Røgstykker. Moralen i Stykket er ellers god, nemligen, at det er Kjærlighed, det kommer an paa her i Livet, og at Fruentommernes Kjærlighed er det, der fører vos Mandfolk, vi elendige Kegler, ind paa den rette Bane. Di sku nu hae set de forskjellige Munke, hvor de var holdt i Stilen. Der var Munke i Rundbuestil, og der var Munke i Spidsbubestil, som Hr. Christiansen lod en Replik falde om. Den brillijanteste var nu Schram, men Helsengreen var heller inte gal. Olaf Poulsen var den skinbarlige Satan selv, og Di sku ha set, hvor at han lignede Mefistofeles i Miner og Gebærder, og hvor han ku vride og vende sig den Gang at Fru Hennings som Bondepigen Grethe manede ham bort, saa han maatte pille ned i en af Støtterne. Og saadan som han holdt sig til Forfatterens Ord, som dog kanske bare ligger i, at Støkket var paa Vers. Den bedste var nu Zangenberg som Broder Kaj. I Førstningen tænkte jeg vel, at denne Rolle kanske havde lagt bedre for Axel Madsen. Det var inte min Mening at dale Zangenberg — men bag efter tog jeg mine Ord i mig igjen, hvormed jeg ikke vil synke Madsen. For sikken Varme og Kraft han ku ligge i sine Replekker som den unge Munk, der bryder med den kathaalske Religijon. Der var navnlig et Sted, hvor at Olaf som Fanden vil forlokke ham til at holde op med at gjøre Sultekunster og i det Øjemed kommer med en stor Freggedelle paa en Tallerken. Naa, jeg glemmer aldrig di dejlige Ord, som Zangenberg sae ved den Lejlighed. Lad mig se, hvordan varet nu? Ja, nu kan jeg inte huske det længer. Men saadan et Slag, han slog i Freggedellen af Harme over Fristeren. Udstyrelsen var stemningsfuld, og Hr. Grandjeans Musik var i Stilen, om end kanske Charles Kjerulf tror, han ku hae gjort den bedre. I 3dje Akt fek vi en Munkedans med Sang, saa at jeg lige strax troede, at det sku hae bleen til en Ballet, men saa blev det kuns til Ballade, Di ved saadan med Hasselkjæppene. Naturligvis havde vi udsolgt Hus, næsten til dobbelt Pris, saadan at vi osse hade solgt Kultusmenesterens og Kammerherrens Pladser, hvorfor at den første maatte sitte og kigge gjennem Tremmerne, mens at den sidste inte kom til at sitte, hvorfor at Søren Lukkerup meget rigtig bemærkede, at Kammerherren nok stod paa svage Fødder, mens at derimod Menesteriet sad godt iet. Men Søren er nu immor saa skepsisk anlagt ved det, Di ved nok, hvorfor jeg forbliver med al mulig Agtelse Deres hengivende

Klemmesen, Kuntrollør.

Et Fremtids-Syn.

Fremskridts-Fe, beaand min Pen!
Stig af Fremtids-Gaade-Svøbet,
Og kryb ikke ned igjen,
Før det dulgte Du har røbet!
Tag os i din Tryllefavn
Og flyt hele Molevitten
— Det vil sige: Kjøbenhavn —
Bare ti Aar fremad i den!

Vis os, om Du tør og kan,
Over Torvet til Theatret,
Saa vi selv kan se, hvordan
Holbergs Hus er omkalfatret.
Det forlængst gik Kjødets Vej,
Og det maatte rent krepere,
Hvis en gavmild Brygger ej
Lod det naadigst existere.

Ak, Thalia hensov blidt,
Da enhver forløben Lindberg
Kunde efter Loven frit
Spille Holberg, Hertz og Strindberg!
Fra den smuldrende Portal
Er de tvende Digterfædre
Flyttet ud til *„National“*,
Hvor de passer meget bedre.

Granskende det tomme Rum
Løfter Chefen Tæppets Flige,
Spejder efter Publikum
I det fordums »Kongelige«.
Chefen, — Læser, hør og skjælv! —
Han, som nu om Kunsten hæger,
Er — vor lille Eedvard selv,
R af *D.* og — Kammer-Jæger!

»Pietro!« mæler Chefen spag
Til Theater-Intendanten,
»Loven til min egen . . . . . Ryg
Blev en Hasselkjæp, min Sandten!
Wai mir! Ikke En forstod
Af de Folk, der duer i Nor'en,
At min hele Kamp imod
Monopolen var forloren!«

»Ingen mere, blot for Spøg,
Gider af Arkivet laane!
Selv mit dejlige *„Besøg“*
Tør de Høkersjæle haane!
Ach, i mine Letsinds Aar
Har jeg Krohnen sat paa Værket;
Ved Sankt Fallesen, jeg gaar
Rent rabundus, har jeg mærket!«

I det Samme gaar *„et Brud“*
Over Scenen. — Begge dumper,
Og med Ar og Strimer ud
De til Integade humper.
Bentheim Strimerne beser,
Den Slags Ting maa han jo kjende,
Vender Ryggen til — — og ler!

Dermed Synet er til Ende.

henlede Regeringens Opmærksomhed paa, at de Missionærer, som Evropæerne sendte herind i Landet, var i den Grad afmagrede, at de næsten kun bestod af Skind og Ben, medens Evropæerne beholdt de mere velnærede af deres Gejstlighed for deres egen Mund; dette var ikke ganske hensynsfuldt mod Dahomeyerne, og en Forandring paa dette Omraade burde hurtigst tilstræbes; thi, som Missionærerne nu var, vilde kun den fattigste Del af Befolkningen lade sig afspise med dem.

Den tilstedeværende Udenrigsminister udtalte sig højst imødekommende og lovede Taleren, at han med det allerførste skulde møde med et Forslag til en ny Missionæringslov, hvorefter Toldreformen henvistes til et Udvalg.

Befolkningen i Landet er ellers i politisk Henseende særdeles godt oplyst, hvilket hovedsagelig skyldes, at den ligesom hos os har et Organ for den allerhøjeste Oplysning i Afrika. Dette Blad udgaar i næsten 10,000 Exemplarer, og der er den Mærkværdigbed ved dets Redaktion, at den ikke nærer sig af Menneskeføde, men af Andemad. Grunden til dette ejendommelige Forhold skal være en paafaldende Mangel ved Tyggeredskaberne, saa at dets Medarbejdere altid slipper uheldigt fra det, naar de vil være bidende. De eneste Tænder, de har, er nemlig Visdomstænder, og de er ganske forlorne.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Musers Ven, Gratiers Yndling.

Var EEDVARD BRANDES alt andet end sød
I MICHAEL WIEHES Trikot og Vams,
Det Museerne dog vist ikke fortrød,
Ifald man FALLESENS Plads ham bød;
Hvis ikke de da kom i ABRAHAMS
Saa kom de dog »i Familiens Skjød«.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 7. Februar. Nr. 6.

De smaa Krukker.

— Kan Du svømme over til Sverrig, Olga?
— Hvorfor spørger Du om det, min Dreng?
— Jo, for Fader sagde i Gaar til min store Bro'er, at han skulde se at faa fat i Dig, for Du var en Guldfisk.

Fejlslagne Forhaabninger.

De stakkels folkelige Demokrater
Har det bestandig overmaade trist:
Endogsaa deres sølle Referater
Som Ofre falder nu for Højres List;
Thi, naar en Taler paa et Venstremøde
Gaar hen og gjør et altfor syndigt Spænd,
Skal Venstrepressens Referenter bøde!
— Nu kan Partiet bide Spids paa den.

Det har fortalt fra Skagens Fyr til Ribe,
Fra TAUBERs til den NIELSEN-GRØNske Kreds,
At nu var Ministeriet i Knibe,
Hvad paa Forhandlingsfrugten kunde sés;
Og saa gaar VILLADS HOLM med samt en blakket
Forhandlingsfælle lige godt dog hen
Og bliver pænt heldt ud af — Forgemakket!
— Nu kan jo Venstre bide Spids paa den.

De fromme Venstremænd forsikrer stedse,
At først og fremmest de for Øje har
At tage sig af Smaafolks Interesse,
Saa deres Ret man ikke fra dem ta'er.
Og saa faar PINGEL Ret til Navn at give
»Foragtelig« en simpel Haandværkssvend,
Som passe vil sin Dont og ikke drive!
— Mon Vælgerne kan bide Spids paa den?

Man skrev i de semitiske Organer
I Kjøbenhavn saavel som i Berlin,
At BAHNSON vil med sine Fæstningsplaner
Forvolde vor Selvstændigsheds Ruin,
At paa Revanche-Tanker de var rettet
Mod Tyskland og mod Annektionens Mænd;
Og, naar de havde deres Hjerter lettet,
Lod de Fyrst BISMARCK bide Spids paa den.

Men Resultatet blev et ganske andet
For Integades Europæer-Trop:
Dens egen HERMAN BANG af Kantslerlandet
Blev som „*missliebig*“ sendt til BENTHEIM op.
Hvad kan det nytte, hans Organ udspyede
Germaniens Pris, trods nogen „*sittlich*“ Pen?
Det vil jo paa hans egen GEORG skyde!
— Mon »Kølnische« kan bide Spids paa den?

Ved denne Bewer-ding nok Helteglorien
Rent af ST. GJERTRUD og ST. GEORG gaar.
Hans Mod tilhører som han selv Historien,
Skjønt knap i Rang med ESTRUPs Knap det naar.
Men, naar i HØRUPs Blad den tyske Mikkel
Paa dansk Bekostning roses skal igjen,
Sker det vel sagtens i en skudt Artikkel;
— Saa kan de danske bide Spids paa den.

Den „moderne" Journalistiks Perler,

trukne paa Silkesnor.

2den Perle. Georg Brandes.

Danmark ejer kun et Par — nøjere bestemt 2½ Stykke — betydelige Mænd, mod hvem Hadet hvæser og Ondskabens Drage spyer sin Edder og Forgift. De to hedder Georg og Eedvard Brandes, den halve er deres lille Broder Ernst. Familien er baade fornem og adelig, og nedstammer saavel paa Sværd- som paa Spindesiden fra en af Darwins mest begavede Abekatte. Familiens Overhoved, den »Historien« — saa vel Natur- som Literatur-Historien, samt endogsaa den intime Personal-Historie, der paa Fransk kaldes *Chronique scandaleuse* — tilhørende Georg Brandes viser endnu ved sine ret udviklede Rudimenter af aandelige Gribefødder og Snohale, samt ved sin fremherskende Tilbøjelighed til at plukke Kokosnødder af Andres Palmer, tydelige Spor af sin Descendens. Som ganske ung var hans Pudserier af en ret uskyldig og underholdende Natur. — Naar han saaledes pludselig svang sig ned fra Trætoppene, satte sig paa Skuldrene af Rasmus Nielsen og ruskede den den Gang saa frygtede Avtoritet i hans filosofiske Paryk, eller han kom bag paa Professorens ungdommelige Page, Hr. Rudolph Schmidt, for med et velrettet Puf at bringe dennes møjsommelig opstablede Lærdomsapparat til at dratte om som et Korthus, saa fandt man det meget fornøjeligt, man lo og applauderede. Men Bifaldet gik den arme Jocko til Hovedet. Han bildte sig ind at være skabt til Profet og Reformator. Ude i det store Evropa plukkede han sig i Hast fra Taines og Stuart Mills Skatkamre et filosofisk System sammen, og da han atter vendte tilbage til sit lille Fædreland, var det for, som en ny Ansgar, at prædike Christendommens Ophævelse, Kjærlighedens Frigjørelse og det Brandeske Dynastis Arveret til Videnskabens og Kritikkens Throne. Hvordan det gik ham, véd Enhver. Abekatteriets Revolution mod de regerende Mennesker mislykkedes, og St. Georg kunde nemt være kommen slemt i Fedtefadet mellem den hjemlige Drages ildsprudende Kjæber, om ikke hans Snohale og Gribefødder havde hjulpet ham. Med et dristigt Spring forsvandt han blandt den germaniske Egs tætte Løvmasser og var »omtrent den eneste danske Mand, der i længere Tid var bosat i Berlin«. Dog fik kan hyppig Lejlighed til fra sit høje Bo at kaste Nøddeskaller og andre

Rariteter ned i Hovedet paa sine hjemmeværende Landsmænd, medens han for Resten svælgede i Tyskeriets rige Forraad. Netop som man ogsaa der var begyndt at væmmes ved hans Krumspring, havde han det store Held, at et Par Snese godmodige Danskere ynkedes over hans »Landflygtighed« og tilbød ham en sorgfri Tilværelse i ti Aar, om han atter vilde vende hjem. Georg lod nok, som om han i Grunden bragte et Offer, men han kom dog, iført allehaande prægtige Smykker, hvormed han fuldstændig blændede de Stakler, der ikke var kjendte med hans beundringsværdige Talent for at bruge Andres gamle Klæder. Det kan nok hænde sig, han saa' dejlig ud i al den Pynt! Det kunde rigtignok trække Folk, naar han dansede paa Hørups Lirekasse. Men saa en Dag kom der først en Doktor, som hed Nissen og som var Dansk, men kunde Tysk, og siden en Doktor som hed Puls, der var rigtig indfødt Tysker, og da de saa' Georgs Garderobe efter i Sømmene, saa fandt den Ene, at det var brugt Børne-Tøj, og den Anden, at vel tilhørte Dr. Brandes Literatur-Historien, men at hans Literatur-Historie ikke tilhørte ham, men var fra en hel anden Butik. Og saa trak de Klæderne af ham, ligesom Jøderne af Ulysses von Ithacia. »Forgyldning forgaar, men Svinelær bestaar«, og heldigvis for Georg er der godt sejgt Svinelær i hans æsthetiske Samvittighed. Rent menneskelig set har han imidlertid langtfra naaet det, man havde ventet sig af ham, han er aldrig kommen ud over det anden Haands Abekatteri. Og for Tiden synes han at have kastet sig over »det nationale Arbejde« og at have taget Herman Bang, som han selv aldeles træffende tilkjendte »en middelgod Fruentimmerforstand« til Mønster. »Das ewig Weibliche«, det særlig Feminine, har i den sidste Tid øvet saa stærk Indflydelse paa Georg, at hans egne Artikler er som skrevne af et hysterisk Fruentimmer, hvis mindre end middelgode Forstand fuldstændig omtaages af den øjeblikkelige Arrigskabs latterlige Overdrivelseslyst. Havde Max Bewer — hvad han maaske har, thi Tyskerne har altid mest Courage, hvor de véd, at de er de stærkeste — tænkt paa, at den drabelige St. Georg nu selv mest af Alt ligner en gammel arrig Drage, saa havde han nok, i Stedet for at gjøre sig selv til Latter ved sit Jacob von Thybo-Mod, ladet Georg Brandes og hans Artikler skøtte sig selv. Thi hver Gang Georg i de sidste Aar har sat Pen paa Papiret, har man bag de fnysende, hvæsende Ord kunnet se en forfængelig gammel Kokette, hvis Yndigheder længst er falmede, men som desuagtet bestandig melder sig til Skjønhedskonkurrence og daaner, naar Nogen tillader sig at mene, at hun ikke tager første Præmie. Bedst var det, om den visnede Liljevaand kunde anbringes i et literært Vartov, skjønt Georg naturligvis heller ikke her vilde være tilfreds, men i Kraft af sin »Fornemhed« gjøre Krav paa at blive Priorinde i en »adelig« Stiftelse for forulykkede Abekatte.

Tapperheds-Medaljen.

Til lille Bro'ers og Fa'er Bentheims Sorg
Var Georg ble'en moskovittig;
Han lige kom fra Sankt-Petersborg
Og skulde hilse saa flittig.
I »*Politiken*« han gjorde Sjus:
Han skrev, og han lod det trykke,
Et Knutski-Ord *à la* »Broder Rus«
Og galed' Tyskland et Stykke!

Saa kom en Krigsmand — giv Agt! — forbi,
En Mand fra det Blad derovre,
Der ivrigt »kollner« hver Sympathi
For Tyskernes danske Svogre.
Han gjennemskued' med skarp Kritik
De Hørupske Inte-Men'sker,
Hvis Marseillaise er tysk Musik
Til Takt efter »Tysker—Svensker!«

Men Rusmand Georg holdt tapper Stand:
Han dyppede, som man siger,
Skjønt det nok ej var i Kollner-Vand,
Den fnysende tyske Kriger.
Men fra Max Bewer — det var hans Navn —
Det rystende Svar bliv givet,
At Georg bør opmuntre Kjøbenhavn
Ved at faa et Skud i Livet!

Hr. Georg stejled'! »Du milde Gud,
Er Kollneren rent akavet?
Naar her i Danmark man skjælder ud,
Saa kaldes man kun begavet!
Ja, alle fordummede Danske si'er,
— Skjønt Tyskeren tror det næppe —
At man den højeste Oplysning gi'er
Med Strimer og Hasselkjæppe!«

Saa ta'er han sig til sin Buxe-Lænd,
Hvori sig hans Hjerte skjuler:
»Jeg lever immer af »Indtryk«, — men
Schgu' inte af Krudt og Kugler!
Jeg foreslaar, at vi gaar omkring
Og sludrer, til Striden stopper
Og i en gemytlig Bewer-ding
Vi klinker med Børne-kopper!«

Men Tyskeren ynder ej den Motion,
Han tror nemlig, Georg er modig,
Og fordrer stadig Satisfaktion, —
Skjønt den Satire er blodig!
De sidste Fjer fra Hr. Georgs Krop
Faldt ned som røde Plakater! — —
Men nu vil som Falstaff han træde op
Paa Eedvards »frie Theater«.

Godt regnet ud.

— God Dag, Peer Jensen, hvorledes gaaer det, min Ven!
— Jou Tak, det goer rigtig wal!
— Hvor stor er nu Familien?
— Æ haar ot Sønner aa Æ haar osse en Søster te hver a' dem.
— Men det er jo umuligt! De har jo kun været gift i 10 Aar og allerede 16 Børn!
— Det haar Æ aaller saut. Vi haar 9 Bar, 8 Sønner aa sidst fæk vi en bette Pigh, men hun æ Søster te dem Aalsammen.

Daarlige Tider.

— Ja, De kan ikke tænke Dem, hvor elendige Folk er til at ofre i mit Sogn!
— Det forundrer mig sandelig ikke!
— Jeg forsikrer Dem for, at i mit Sogn er 4 haandfaste Karle næppe i Stand til at bære en Daler op til Alteret.

Heldig sluppen.

Motiv: Krigsang fra 64.

Stolt med oprejst Pande
Frejdig kan I stande!
Holm af Skræk ej flyede,
Da han sammensyede
Venstres vendte Kapper,
Nej, han var saa tapper,
At fra Ledregreven selv han Luven tog.
I Skjul han krøb, men først, da Heegaard bød
Ham vise, hvor sit Æresord han brød.
Stolt med oprejst Pande
Frikjendt kan du stande,
Du har gjort din Pligt som tapper Demokrat!

Pingel var ej bange;
Men der var for mange.
Heller godt sig dække
End Gevær at strække!
Kun for Overmagten
Gik han bort fra Pagten,
Han med Heegaards Svende skriftlig sluttet har.
Bag Venstres Ryg i god Behold han staar;
Nu kan de se, hvor de Oprejsning faar.
Stolt med oprejst Pande
Fredlyst kan han stande,
Han har gjort sin Pligt, den gjæve Demokrat.

Her i Thingets Haller
Venstre er dog aller-
sikrest i Salveten,
Faar ej paa Planeten
I den sikre Skanse,
Naar det har en Lanse
Brudt med Ret og Skjældsord for vor »Friheds« Sag.
De Ord, der lød, faar Ingen dog betalt,
Saa længe Thinget er saa liberalt,
At med oprejst Pande
Pingel selv kan stande
Til det Sidste her som »modig« Demokrat.

Duellen.

Punch stod op af sin Seng i Gaar Morges og saa paa Klokken. Den viste 6½, og saa vidste Punch, hvad Klokken var slaaet. Om en halv Time skulde Slaget staa. Sagte listede han sig ud paa Gaden og hyllede sig ind i sinKjærligheds-Kaabe. *Punch* plejer ellers kun at gaa ud om Torsdagen, men, tager han Udgangs-Billet en anden Dag, saa pakker han sig godt ind, at Ingen skal kjende ham. For, bliver han først kjendt, saa hører jo Gemytligheden op, og saa er Folk ikke længer sig selv, men saa spiller de Komedie og giver de dydige og ærbare. *Punch* har jo den slemme Vane at fortælle, hvad for nogle Fyre de i Virkeligheden er.

Det var stille Morgen. Tung, blytung, graa, staalgraa randt Dagen op. Den blege Maane rædsomt smilte. Det var det sidste Kvarter, det vil sige ikke Maanens, for den befandt sig i første, nej det sidste Kvarter, inden Georg Brandes »med hele sin Person skulde staa inde for sin Tunge« og erfare, at Tanker ikke er skudfrie, naar de først bliver til Ord, at sige, hvis man ikke er Folkethingsmand.

Hvor *Punch* vidste det fra? Jo, han havde hørt en lille Fugl synge om, at der var noget i Stykker ude paa Øen i Tivoli. Og den lille Fugl var en And, det vil sige en Avis-And. Og er der nogen, der kan pille en Avis-And op og se, hvad Skroget har paa sig, saa er det *Punch*. Nej *Punch* er ikke saadan et troskyldigt Lam, at man kan binde ham en And paa Ærmet. »Ak, hvor forandret!« udbrød *Punch*, da han kom til Tivoli. *Punch* kan nemlig ogsaa citere Aandrigheder, men det skal være af første Skuffe og ikke af den forkerte. Ak, hvor forandret! Sidst han var her, var det til Sangerfærd og muntre Musikanter, nu gik han til Vaabenfærd og triste Duellanter. Og *Punch* trak et Par sorte Handsker paa. Hvem kunde vide, om han ikke skulde til Lig?

Der holdt en Droske ved Tivolis Port, og ud steg Georg. Rystende som Kalvesky paa en Asiet og bævrende som et Fad Tykmælk i Tordenvejr sneg han sig uden om Kisten. »Hvem der bare sad i Kisten«, tænkte Georg, og saa ønskede han med det samme, han sad i Polen og Bewer paa Polen. Men Hørup og Pingel mandede ham op, for de var hans Sekundanter. Ganske vist ikke prima Sekundanter, men Cawling-Olsen og Ceder var jo lovmæssig forhindrede i at møde. Den første var jo i Færd med at blive Mormon i Utah, og den anden, ja han sad i Bur i New York, for det amerikanske Politi er ikke saadan at rende med.

»Nu manglede det bare, at Bewer virkelig skulde komme«, stønnede den ulykkelige Georg. »Han kommer saamænd ikke«, trøstede Pingel. — »Ja enhver kan da se, at jeg vil slaas«, udbrød Georg fornemt. — »Det skulde da være, han kommer, fordi han stoler paa, at du ikke kommer«, mente Hørup. — »Lad os saa hellere gaa hjem igjen«, sukkede den frygt- og lydløse Ridder. For silde! Ovre paa Øen stod Bewer med Borchsenius og Fru Manns Mand — ikke Herman — som Sekundanter.

»Donnerwetter, der er de med ham!« raabte Bewer og tog en Slurk Kølner-Vand. — »Halløj!« — tænkte *Punch*. »Den ene kommer nok for at se, om den anden ikke skulde være bleven hjemme«. — »Det skal altsaa virkelig være Alvor?« stønnede Georg, da han opdagede Peter Nansen. Han var jo Specialist i Kadaverlyrik og fungerede som Læge. — »Vi vælger Vaaben«, sagde Hørup og trak op med et Par Hasselkjæppe. »Føj«, — sagde Georg — »det svier til En bagefter«. — »Sig bare, det er Løgn det hele«, hviskede Pingel. Han talte nu af Erfaring. Og saa begyndte det. »Jetz geht's los« tænkte Bewer og spyttede i Næverne. Naada, hvor Georg slog om sig. Den første, han ramte var Peter Nansen, der fik en Strime ned ad Ryggen. »Det gjør mig ondt«, gispede Georg. »Ja s'gu mig med«, hvæsede Peter, og i det samme knækkede Bewers Stok. Des værre rigtignok paa Rygstykkerne af Pingel, der hylede, som om Skomager Heegaard havde givet ham en Begmand. — »Lad os saa prøve Pistolerne«, tordnede Fru Manns Mand. — »Det skal da vel være kinesiske?« mente Borchsenius. Men Georg fik et Anfald af Saarfeber, for han lugtede allerede Krudtet. Og saa kom Pistolerne frem. »Ach wai mir«, stønnede Georg. Men Pingel trøstede ham med, at hans Navn jo tilhørte Historien, og Hørup lovede at foreslaa Magistraten at

kalde Pistol-Stræde for St. Georgs-Gade. — »Stol bare paa mig«, trøstede Peter Nansen og slog paa Forbind-Tasken; »jeg skal nok forbinde Dem«. — »Meget forbunden« — sukkede Georg. Han maatte opbyde hele sin Fornemhed for ikke at segne. — »Glem ikke at komme Kugler i«, paamindede Fru Manns Mand. Og for at være sikker paa, at de kom rigtig i, puttede Borchsenius dem galt i. Dér laa de. Det vil sige Kuglerne. »Lumpent, at man ikke kan komme til at slaas!« udbrød Georg, mens et nobelt Mod forklarede hans Aasyn. Og saa endte de, hvor de homeriske Helte plejede at begynde. I et vældigt Mundhuggeri viste de sig begge to som Spil-Fægte-Mestre af høj Rang. Det regnede med Fornærmelser og haglede med Injurier, saa Duellanter og Sekundanter fortonede sig iStinkpotternes blaa Dampe, indtil de helt forduftede i Retning af Lands-Over- samt Hof- og Stadsretten.

Impromptu.

Frit efter Vessel.

Vel den, som haver lært i Ungdomstid at vrøvle,
Han kan i Folkets Thing Ministre gjennemhøvle;
Og, hvis det Sludder slaaer, han redder sig dog strax
Theaterplads, Diæt, med meer af samme Slags.

Foraarsgrønt.

Kere Bob!

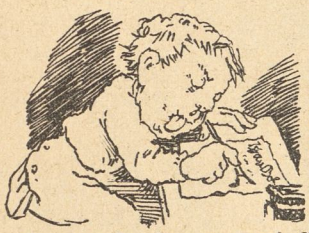

Jai komer lige nede fra Valdfisken og den er stor, og jai tengte paa, åt naar vi her i vores lille Danmarg har saa store Valdfisk, saa maa da en norsk Valdfisk, fra Norge vere mejet længere end Rondetorn og dovvelt saa tyg. Og med Politiggen blir de være og være, for ale di smaa Drænge, der komer eng i Skollen er Højredrænge, og vi kan igge overkome a bange dem, saa di blier Venstre, og jai tror de komer a, a der har vaarren Uløkke ve di vide Heste, som Berg altid vilde kjøre med og hade han som General Bulangsjer sat sai op paa en sort Araber eller Tuneser og redet i Galob gjennem Gaderne, saa hade han nu vaaren Kongsejlspressedent, ves han da igge var fallen a undervejs og hadde faat Bugler, fordig man skal altid holle paa de Sorte siger Aron Jacobsen, og derfor holler jai osse paa Georgbrandes, a han nog mugler Tydskeren. Og jai hadde føst slat Haanden a han, fordig jei syntes, a han skulle ha duellerer som en rask Dræng vele ha gjordt og som Lasale osse gjorde, og ves han hade skudt Hul i Tydskeren, saa hade Tavet igge vaaren saa stort, for der er nog a dem, va vi saa i Somer, da di mylrede. Men Aron sir, at Tydskeren sku hat Lov a skydde, og di er vante te de fra Barnsben, og hadde han spoleret os Georg, saa hade vi hat en betyddeli Mand mindre, va vi kan igge taale, fordig vi har kun fem, nemli Georgbrandes, Kamerherre Falesen, Sjarles Kærulf, Falkmand og Karlmadsen, og derfor maatte Georg styre sin Hovedpassion ligesom Killian og lavere. Og nu duellerer de bare med a skæle hinanden ud, og der holder jai fem Ører paa Brandes, fordig skæle ud, de er hvad han kan, skjønt Tydskeren fører osse en uvarti Kjæve. Og Fru Mands Mann sku hælere strax ha git paa Thepotten i Steddet for a rende ront og agere »nordisk Korrespondanse« mellem Hr. Bæver og Georgbrandes, fordig det hadde vaaren mere Mannhaftig syndtes jai, men Aron sir, a han er Konsul, og der staar i vores latinske Læsebog; Videant consules, ne quid detrimenti res publica capiat!« *hvilket betydder, at det er Konsullernes Forretning at løbe og sætte Publikum eng i Tingene, saa han har netop vaaren paa sin rette Plas.*

Men det er ælers en væmeli Vinter, vi har, fordig Isen var blevven til Vand og Rejnen igge til Snee, og vi kunde værken løve paa Skøjter eller slas med Snebolte. Men allieveller senner jai daj endlat en Snebolt, nemli di rødde og gule Sedler og Du skal sæl gie en 25 Øre og fange fire Nordmænd, som skal ha Sedler med B paa og betale 25 Øre vær, og de fire B'er skal fange fire C'er ossevidere, og telsist ska Du samle ale Pængerne eng og sæne mai dem, som skal brues tel et »Legadt for begabede Drænge, der vel rejse tel Paris og stodere Røpublik«. Og di to første skal være Aron og mai, fordig vi har trøkket Sneboldten paa Arons ejen Haandpræsse, og her i Køvvenhavn gaaren igge fordig di fleste Folg er bleen lisom Aborrer der har vaaren paa Krogen en Gang og vel igge bidde mere, og bare man sir »Sneebolt« tel en Dræng saa vænner han Boxelommerne og Paattemonixen og grinner En ob i Ansegtigt, hvelket er ubehagelit. Men i Norre gaar den nok fordig I er jo altid langt tilbaves ontagen i Modevarer, Lidteratur og Polletig, hvor I er forand. Og Pengel ble igge udleveren tel Skomersvendene og hæler igge Skrædermester P. Holm, som har glemt a løse Borreskav, saa han har igge vellet maales me samme Allen som sine Kongkurrenter, men jai haaler allievel paa P. Holm, fordig han har igge velet være Borrer og høre tel Borsjuasiet, der er foragtelit, men vedbleen a værre en fri Arbeder og Prolletar. Og Prolletariatet har Fremtiden for sig og Fortidden bag ved saj, og derfor, kere Bob, haaber jai, a Du osse vel arbede for dets Sag og vedblive a være lisaa god en Prolletar som

Din hengivendes
Einar Jørrensen.

P. S. Igaar var jai paa Nørebro og saa Labberne. Di hade none løjerlige Klæder paa, men Aron sagde, a de kom a, a di var syde a en Labbeskræder. Imorgen skal jeg hen og se Kæmpegrisen, men det faar jai igge Aron med til.

Paa Kafeen.

— Hørte du, at Albert Price forleden her inde var stærkt oplagt paa at forandre Redaktør Riis-Knudsens Familienavn.

— Hvordan det?

— Jo, han vilde have, at han skulde have Riis i Enden.

— Det var jo meget priceligt.

Uheldig sluppen.

Ballade, frit efter »*Ludlams Hule*«.

Han gik til Magistraten
Alt i den Midienat,
Da *Socialdemokraten*
Blev baade trykt og sat.
»Laan mig en Mesters Rolle«
— Sang han — »i at sy Klæ'er,
Jer Mynt I skal erholde,
Før jeg bli'er Millionær!«

— Hjem gik den tapre Peter
Med Skiltet paa sin Bag;
Der stødtes i Trompeter
For ham paa Valgets Dag.
De sløje Tiders Sorger
Vor Skrædder glemte rent,
Ja, glemte selv sit Borgerskab, til det var for sent.

Man fandt ham næste Morgen
I Saxen ganske flad;
Paa Prent at skildre Sorgen
Selv Wiinblad sig frabad.
Nu faar han nok at vide,
Hvor Borger-Skabet staar,
Samt at en anden Side
Fortjenst-Medaillen faar.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Den afklædte Skrædder.

Fy, skamme sig dog, PETER THYGESEN!
Hvor kunde du nænne at gjøre din Ven
Og egen Borgmester den Hjærtesorg
At tage dit Borgerskab paa Borg!

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 15. Februar. Nr. 7.

Uskyldig mistænkt.

— De er mig rigtignok en Ulv i Faareklæder!
— Jeg beder Dem: ganske det modsatte!

Endelig!

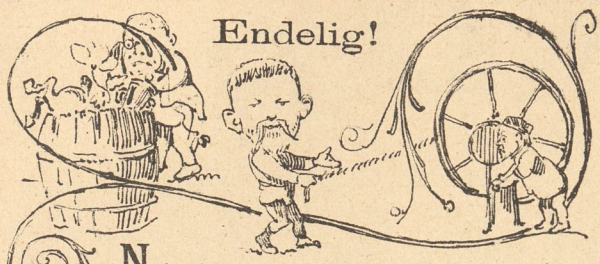

Nej, der er vist ingen Evighed til!
Ikke en Gang i et Udvalg i Tinget.
Hvor CHRESTEN POVLSEN har drevet sit Spil,
Og SOFUS HØGSBRO med Stormklokken ringet.
Bedst, som man tror, dets Finans-Udvalg nød
Søvnen, der kaldes den evige Hvile,
Pludselig det en »Betænkning« os bød,
Som ved sin Længde maa regnes i Mile.

Lang har man Tingets Betænknings-Tid kaldt,
Dog man dens Slutning til sidst skulde finde;
Heraf kan ses, der er Ende paa alt,
Selv paa de »Ender«, HIN LEDRE kan spinde.
Hele halvfemte Maaneders Tryk
Maatte dog til, før fra Udvalgets Lager
Kom en Betænkning, tilstrækkelig tyk,
Skjønt hver Bevilling til Gjengjæld var mager.

Værst har den været mod BAHNSONS Budget:
Heste og Kugler og Krudt og Kanoner
Skal efter Venstres kanoniske Ret
Brat dele Kaar med hans blaa Anemoner.
Højt sidder Udvalgets Herrer til Hest,
Og, kan de ikke faa Hjerterne lettet
Blot med at sløjfe *Encienten* mod Vest,
Kan de dog sløjfe paa Forsvars-Budgettet.

Udvalgets faste og kløgtige Færd
Tydelig ogsaa man andet Steds sporer:
Det har hængt Strygningens truende Sværd
Over de to Kriminal-Assessorer.
Gagen det strøg. Men det er dog et Held,
At det med »Retsvirkning« kniber for Tiden;
Ellers var begge da sultet ihjel
Vist for en to, tre Finans-Aar siden.

Et Resultat kun Betænkningen spaar:
At det vil vanskelig lykkes at vække
Haab om, at Venstre-Taktiken i Aar
Paa Provisoriet Halsen vil knække,
Hvis man da ikke ved Halsen forstaar
Den, som det samlede Venstre maa lægge
Selv til, hver Gang det et Knæk sig faar.
— Den bliver muligvis slem nok at dække.

En Vante.

Frit efter Holger Drachmann i »*Morgenbladet*«.

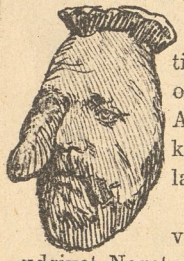

Jeg beder om Optagelse af denne Artikel. Men den skal ikke betyde Noget om Noget som helst eller Noget som helst Andet. Jeg maa nu af med den. Jeg kan ikke mere: Ellers revner jeg. Saa lad da »*Punch*« publicere den *s. v. p.*

Det er Holger Drachmann naturligvis! Nu har han jo i et halvt Aar ikke udgivet Noget, og mulig vil han derved atter faa Tilgivelse — øjeblikkelig Forglemmelse — for sine mange Synder. Men det skal han ikke. Han skal tie helt stille, skal han.

Længe har man spurgt: Burde Holger Drachmann ikke høre op? Man er kommen dertil, at man spørger: Falder den Mand da aldrig i Ro? Som en Vante har han krænget sig sig selv ind og ud og ud og ind, og nu er der snart Ingen, der véd, hvad Retten og Vrangen er paa ham. I Dag er han Højre-Vante, i Morgen Venstre-Vante, saa Højre, saa atter Venstre — det er til at blive vantevittig over.

Der sidder rundt paa deres Haler altfor mange gamle Digtere.

Derfor sidder ogsaa Holger Drachmann paa sin og skriver om Kammerherre Fallesen. Som om det kunde nytte! Ser han da ikke, den stakkels gamle Vante, at »Slægter fødes, Slægter dø«, »Tiderne skifte« og »Generationer« vexle, men urokkelig som Rytterknægtens Granit staar Fallesen paa sin Post. Han ejer et Palladium: Reglementet. Hemmelig skjult ligger det paa hans Bryst, Ingen faar det at se. Ingen Dalila lokker Nøglen — jeg mener ikke Kammerherrenøglen, men den Nøgle, der fører ind til hans Magts Løndom fra ham. Filisterne kan trodse, Professor Horneman kan protestere mod, at Johan Svendsen, Ødmann og Frk. Dons maltrakterer hans *Aladdin* paa Prøverne, Horneman maa vige. Reglementet byder det saa. Selv Lange-Müller maa give tabt og tage sin »*Jeanne*« tilbage, uden at kunne faa hende konfirmeret. Paa Kongens Nytorv sidder Fallesen som Kong Frederik sad paa Kjøbenhavns Slot. Han vil dø i sin Rede. Og de Hanekyllinger, der galer imod ham, verfer han ud, medens Molière smiler lunt inden Døre, og Holberg og Oehlenschlæger sidder udenfor i Snestormen som hvide Gespenster af, hvad der en Gang i længst forsvundne Dage var den danske Scenes Stolthed og Hæder.

Men Holger Drachmann skulde helst tie stille. Vi husker nok, hvem det var, som i »*Berlingske Tidende*« holdt Skjoldet for Kammerherren, da han for et Par Aar siden lod *En Skjærsommernatsdrøm* opføre som Elevkomedie til almindelig Gru og Forfærdelse. Var det ikke Holger Drachmann?

Jo saa min Sæl var det det!

Den Mand maa tie stille. Nu faar han jo 2000 Kr. for at lade være at skrive. Saa maa han da kunne dy sig. Han maa tie stille — snarest muligt. Han har vævet altfor længe op ad Stolper og ned ad Vægge.

Eller nej, Sandheden Æren! Han havde i Begyndelsen havt Noget at sige, han har været Spiller og han har spillet med Held i Begyndelsen. Nu sidder han i Uheld; han gjør sine Hokuspokus — somme Tider

en Gevinst — men han spiller sig ikke bort fra det, at han foreløbig er blank og bar paa Ideernes Guld og de nye Tankers Banknoter.

Thi kun at være i Stand til at levere en ny Variation til »*Punchs*« gamle Vise:

»Luk op! Luk op! Luk op for den lille Pietro!« turde dog være »Fladhed i Følelsen, Skjævhed i Intelligensen, Usikkerhed i Blikket, Ladhed og Pjankethed i Holdningen«, som han selv skriver. Stakkels Krohn! Jeg gad nok have set hans Aasyn, da hans bjørnevenlige Beundrer gav ham den Kampesten i Hovedet og sagde om ham de bevingede Ord:

»Han er Officer, Student, Kunstner, praktisk Mand, erfaren Mand, energisk Mand« — »og dog en god Kone i sit Hus« kunde han tilføjet med Ordene fra gamle Rosenkildes Vrøvleroman.

Den arme Pietro Krohn! Han er slaaet saa flad som en Pandekage. Aldrig mere vil man kunne nævne ham som Chefs-Aspirant uden at Ordene: »Officer, Student, Kunstner o. s. v., o. s. v.« løber En over Læben lige saa let som i gamle Dage Sibberns »Livet overhovedet«.

Men Drachmann skal tie stille, han skal!

Og især skal han tie stille om Theatrets Censor og ikke et Haar paa denne Sølvergubbes Hoved skal han faa Lov at krumme. Thi, hvem var det, som reddede Drachmann fra den uhyre Skandale, det vilde have været, om hans »Strenge Herrer« var kommen frem i sin oprindelige Skikkelse? »Efter Syndefaldet« var slemt nok, men havde ikke gamle Mester Erik den Gang taget sig af Holger, var han gaaet i Vasken med det samme. Og det Vaskeskind, han er gjort af, har vel holdt mangen en Storvask ud i Selverkjendelsens og Selvbebrejdelsens Sæbevand, men en saadan Indsæbning, som han den Gang friedes for, havde det neppe staaet igjennem.

Er der nogen Mand, som paa Theaterdiskussionens slingrende Dødvandsskude ikke skal have Lov. til at give sig til at brøle op i Raaberen og agere Søhelt — er det Holger Drachmann.

Lad ham sidde ganske stille og sunde sig! Men lad ham gjøre det strax. Og lad ham for den Sags Skyld tage Otto Borchenius med.

De To hører dog sammen. Som to umage Vanter.

Gottfred Springforbi.

De vaade Varer.

Der var jo visse Folk, som nylig flaaede
Hinanden og gav glat hinanden Klaps
For det gode danske Smør; men nu opnaaede
De det samme for den gode danske Snaps.
Da S. Pedersen et Attentat udøved'
Mod »Folkets« dyrebare »rene Væsen«,
Blev Søren Kjær i Hjertet dybt bedrøvet
Og holdt hin Totalmand Snapsen under Næsen.

Jens Busk kom frem med den Hypothese,
Som han for længe siden skal ha'e lært,
At kommer han i højere Kredse,
Saa bliver Busken jevnlig rystet svært.
Nej, i Thisted faar man bedre Halsen skyllet
Hos Bendtz og faar sin varme Mad desuden:
Her lærte han, hvor David kjøbte Øllet,
Da Bryggeren saagar ham gav paa Tuden.

— Og da Jungersen og Pedersen tilsammen
Gav Busk og Søren Kjær et velment Svar,
Blev Kjær af disse Kjærtegn rød i Kammen
Og raabte: Spendrups Akkevit er klar!
Lav I kun nye Skatter, som omfatter
Genever, Portvin, Dobbeltøl og Bajer,
Men den danske Snaps jeg selv kun højlig skatter,
Den er, rent ud sagt, det kjæreste, jeg ejer!

Saa blev der Slag imellem de »totale«
Og dem, der kun er stemt for »Maadehold«,
Hvorpaa Sagen fik en trøsterig Finale:
Man bød den gaa et Udvalg i Vold!
For nu at faa den hede Stemning svalet
Tilbørlig ovenpaa den lille Hændelse,
Gik Venstre ind i Snapsthingslokalet,
Hvor Højmark dog nok ikke fik en »Kjendelse«.

Opfordring.

Da det jo desværre er en sørgelig Kjendsgjerning, at den ene Halvdel af Menneskeheden — og det oven i Kjøbet den Halvdel, som Mændene selv kalder deres bedre Halvdel — er uden de almindeligste Valg- og Menneske-Rettigheder, opfordrer vi Undertegnede herved til Dannelsen af

en kvindelig Fri- og Vælgerforening,

hvis Formaal skal være at virke for at skaffe Kvinderne Stemmeret til at vælge deres Tillidsmænd, for at de kan stemme overens med disse saavel paa Valgdagen som paa forskjellige andre Dage i Livet.

Valget sker ved Kaaring eller ved Haandsrækning, og Indsigelse mod Valgets Gyldighed sker i Følge det gjældende Ritual, saaledes, at dersom Nogen haver Noget mod Valget at indvende, da sige han til i Tide og siden tie stille!

Det er at haabe, at Dannelsen af den kvindelige Fri- eg Vælgerforening vil virke overordentlig heldbringende saavel paa Samfundsforholdene, som paa de politiske Forhold her i Landet, og at navnlig under de nuværende forvirrede Partiforhold den vil bidrage mægtig til Stiftelsen af gode og solide Partier.

Vi opfordrer herved alle *fri*-sindede Kvinder, der er fyldte atten Aar, til at indtræde som Medlemmer af Foreningen. Hjertefaste Kvinder, der har fyldt de tredive Aar, kan selvfølgelig ogsaa optages som Medlemmer og skal nok se, hvad vi kan gjøre for dem; dog anmodes de om, at de paa Valgdagene ikke maa være for hjertefaste.

Valgfiskeri og Valgtryk bør selvfølgelig tillades.

Frederikke Bajer, Folketingsmand. *Hansine Ølstykke*, Folketingsmand. *Rasmussine Clausen*, Folketingsmand. *Henning Jensen*, Vielsestalefabrikant.

Førstkommende Fastelavns-Mandag afholdes et stort offentligt Møde, paa hvilket Foreningens foreløbige Love vil blive vedtagne som provisoriske. Hanner maa ikke medtages paa Pladsen.

En lun Broder.

— Je ville gjærne bee Køvmanden, om han ette ville komme til Bassel hos mig paa Torsdag?
— Jo saa gjerne, Hans Hansen.
— Ve Di saa ette mæ det samme sige mig, hvor je ka køve ded billiste Balle-Fedt, da vor Mor sku bae lint fine Kaver og Ævleskiver, til Køvmanden kom herud.

En hul Broder.

Den Fede: Ja, jeg ved meget godt, at for mange Mennesker er Livet en Byrde.
Den Magre: Ja, navnlig Underlivet.

En sørgelig Udsigt.

Ak, den stakkels Henning Jensen!
Hvad skal det dog blive til,
Hvis paany han Existensen
Sætter som Martyr paa Spil?

At han misted' Præstekjolen,
Derfra kunde dog ses bort;
Men, at Rigsdagstalerstolen
Skal ta'es fra ham, er for haardt.

Dog har nys en Hoben lave
Sjæle som i Kredsen bor,
Hittet paa en Grav at grave
For den stakkels Ex-Pastor;
De vil lade ham i Stikken,
Kaste ham i Løvens Gab!
Ak, han sa'e jo, »Politikken«
Er det pure Djævelskab!

Han, som har, trods al Besvær, sit
Kald som Menig trolig fulgt,
Og som stedse har »Enhver Sit«
Givet fra sin Skriverpult,
Skal nu kun den Tak ha'e for'et,
At han, som Niels Bugge, snart
Ligger slagen midt paa Torvet
I det fæle Middelfart!

Han, som dog var Evropæer med
Liv og Sjæl og Hud og Haar,
Og som gik med Kniv i Ærmet,
Kniven selv paa Struben faar!
Han, som Venstre dødsdømt kalder,
Spaar, dets Liv er snart forbi,
Selv som første Offer falder
For sin egen Profeti!

Men, skjønt det er svært at fatte
Folkethingets Tab til Bunds,
Vanskeligst man dog erstatte
Tabet kan, som rammer *Punch.*
Ved et saadant dybtfølt Minus
Han udbryde vil med Skræk:
Ach, Du lieber Augustinus,
Nu er Henning Jensen væk!

Mellemakts-Kritik.

„Klemmesen", — sae min elskede Kollegus, Søren Lukkerop, til mig forleden Aften og lod sit ene Øje skele problematisk over Brillerne, mens at han sank det andet mod Jorden,—„Klemmesen", sae han, „Du sku dante hae set noget til vores Trubadur, Nordal Brun, forstaar Du?" — „Du sku dante hae set noget til Frk. Menzell, Søren?" replicerede jeg saa, mens at et politisk Smil krusede mine Læber. „Du ska se, Klemmesen," sae Søren saa, mens at han nu kastede begge Blikkene op paa Loftet, „Du ska se, de er begge to gaane ind til den evige Hvile," hvorpaa at jeg dalede ham og sae: „Føj, Søren," sae jeg, „Du maa Faneme inte gaa hen og blie blasfemistisk!" — „Du misforstaar mig, Klemmesen," interpellerede Søren saa, „jeg mener bare, at de saadan er gaane ind til den evige Hvile, liesom per Exempel „Dristig vovet" er gaaet ind til den evige Hvile i Akivet." — Ser Di, højstærede Hr. Redaktor, saalunde omtrentlig faldt vores Samtale, og Resultatet af samme blev, at det sikkerligen er forbi med Frk. Menzells og Nordal Bruns Optræden hos vos. Med mindre Chefen har anbrungen dem begge to i vores Elevskole, som inte er det værste, der ku arrivere dem, for naar nu at Skolen gaar ind, saa gaar alle Eleverne ud, og at den gaar ind er min Overbevisning, formedelst at Folkethinget inte vil gie 5,500 Kroner for, at Folk ka lære at spille Komedje, saasom at Lemmerne jo selv spiller Komedje for 6 Kroner om Dagen. Men hvis at virkelig Frk. Menzell og Nordal Brun kun har vaaren et Par Sole, som bare sagde Fut og saa gik ned i Akivet, ja saa har jeg inte noget mod Theater-Adressen, som spekulerer i at gjøre vores Akiv til et Fri-Lager eller en Fri-Havn, saadan forstaar Di, hvor at al Ting gaar frit ud og ind, men navnligen ud. For hvis at vi lar saadan et Par Perler ligge døde hen og lar Ødmann rejse, saa seret sgu smokt ud for vos til næste Sæson, naar at vores egne Kræfter blir syge, og saa er jeg næsten bange for, at vores natjonale Kunstner-Hjem paa Kongens Nytorv skal blie til et Hvile- og Rekreatjons-Hjem for Operisterne, liesom at det nu eret for Danserne, mens at saa Skuespillerne maa spille til Fordel for Hjemmet, og det kan saagu blie svært nok, grundet paa vi nok faar en slem Konkorent paa Frederiksberg Morskabstheater, hvor at Strindberg snart skal forsøge sig med „Frøken Julie", som at jeg for Resten strax troede, at Fru Julie Hansen sku ha spillet Titelrollen i, formedelst at hun har spillet „Sagt op" hos Abrahams, mens at jeg nu ser, at hun gaar til Kasino. Men Gud ske Lov, inu er der da ingen Fare, inu er vi da ved Stemme, inu viser dog Kammerherren, at vi inu har Kammersangere, der kan gie Kammertonen an, selv om at det er inte den normale Kammertone, den til 5,500 Kroner, som at Folkethinget inte vilde stemme i med. Som nu per Exempel forleden Aften i Wilhelm Tell, som liegodt er etwas nok niks da, og hvoret naturligvis er Simonsen som Wilhelm Tell, der bærer Sejren hjem. Men jeg begriber nunte, at vi inte ventede med at gie Operaen til Efteraaret, for det er dog et Stykke, som at Simonsen ku hae hat Fornøjelse af at holde 21 Aars Jubilæum i. Di sku navnligen hae set ham i 3dje Akt, hvor at Schram som Landfogden vilde hae ham til at skyde Æblet af Hodet paa hans Søn. Jeg forsikrer Dem, Hr. Redaktor, at mit Hjerte blødte af Harme over den Foged-Forretning, og Sørens Øjne svømmede akkurat liesom i en Schweizer-Ost, men da Æblet faldt, saa knyttede Søren i Tanken Næverne mod Schram og sae med Varme: „Fix Du Pæren, Sakkerisen?" Og det frejdige Mod, som Sønnen Gemmy udviste, gjorde et dybt Indtryk paa Søren, som blev helt skudt i Frk. Regina Nielsen, der spillede ham. I det hele taget gjorde baade Simonsen og Frk. Nielsen Indtryk af at være et Par stærke og kraftige Schweizer-Piller af den Sort, der er en Støtte og en Pryd for en Natjon, mens at derimod Brandts Schweizer-Pille inte rigtig smagte mig formedelst lidt Hæshed, liesom at Schram heller inte var i Stemning, men en Fryd varet at høre Fru Kellers rungende Stemme, saa fin og bøjelig og helstøbt. Naturligvis havde vi udsolgt, som muligen ligger i, at Folkethinget saadan oneweiter har vedtaget, at vi ska tjene 100,000 Kroner mere om Aaret, og kanskesens de ærede Medlemmer saa vil betale deres Fri-Billetter. Vi skal hae Ballance, sier de. Jo Gomaaren! Det gad jeg selv set. Udgifterne sættes ned med 50,000 Kroner. Det er akkurat liesom at jeg per Exempel vilde sige til Mutter: „Mutter, min Pige, nu har jeg en Extragasje af — lad mig sie — 25 Kroner om maanedligen, og af den Grund maa Du styre Menasjen saadan, at vi lever 25 Kroner billigere om maanedligen,

for ellers gaar vi bankerut.“ Hvis at jeg per Exempel sae det, saa er jeg mest bange for, at Mutter strøg min røgede Sild til Frokost. Og liesaadan gaaret med vos. Skal vi spare 50,000 Kroner, saa bliret vist maver Kost, vi byder paa. Kanske det er Grunden til, at Lange-Müller har taet sin Opera „Jeanna“ tilbage, som nu rigtig nok har lagt et Par Aar i vores Akiv. Men ska der spares, saa begynder vi vist med Udstyrelsen, som tit kan være fedtet nok, som nu per Exempel forleden i Wilhelm Tell, hvor at der i 3dje Akt var anbrungen en høj Hat paa en Pind, Sludder, en Hat paa en høj Pind, Di ved den, som at Schweizerne sku tae Hatten af for, hvorfor at Wilhelm Tell jo meldte sig ind i Ikke-Hatte-Aftagelses-Foreningen, men det smokke Indtryk, det gjorde, fordonkledes kumplet af noen Korister, som lignede Brandmænd, men sku være Lanseknægte, og i sidste Akt, hvor at det tordnede, ku jeg ved hvert Skrald staa og se, at Bjergene i Baggrunden revnede i Sømmene liesom et Par gamle Buxer. „Klemmesen“ — hviskede Søren over til mig, — „Mon vi inte ku hae hittet noen helere Bjerge paa vores Bjerg-Værksted, for der skal Faneme en stærk Tro til at tro, at det er Bjerge, selv om ogsaa Troen ka flytte Bjerge.“ Men Søren er nu bleen saa blasfemistisk og problematisk ved det, han har vaaren, Di ved nok, hvorfor jeg tegner underdanigst

Klemmesen, Kuntrollør.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Gud søde Fru Schrøder sikken et Vintervejr. og jeg siger rigtignok, Petrine har Held med sig, nu hun netop har faaet den dejlige Boa til Jul, men som slet ikke tog sig ud i Tøvejret, og nu løber hun hver Dag paa Skøjter i den Anledning, og har en Herre ved hver Ende naturligvis af Boaen, fordi hun siger, det ser mere sjik ud end at løbe med dem under Armen, og Gud søde Fru Schrøder, nu skal jeg fortælle Dem om Ballet. For Gud vi havde jo Bal i Koncertpalæet, det ved De da nok. Ikke? Gudbevares. og De skulde endda selv have været med som Caroline Momsens Tante, hvis hendes egen stadig havde havt hoven Kind, det havde jeg arrangeret, men saa faldt Hævelsen, og saa vilde vi jo ikke ulejlige Dem, det var kun for at Pigebarnet ikke skulde komme ene, men have en Sjapperong med, at vi havde tænkt paa Dem. Og jeg havde jo tabt en Fillipine til Fritz Grønbæk og saa forlangte han, jeg skulde gjøre Bal, og Sørensen vilde nødig til det, fordi der er gaaet et Parti Ansjoser i Hundene for ham, men jeg sagde: Enten er man Noget eller ogsaa er man Ingenting, og saa sagde Sørensen at vi kunde jo danse til Klaver i Spisestuen, som vi gjorde i Forfjor, men saa spurgte jeg ham rigtignok, om han mente vi hørte til Proletariatet, der endnu holdt paa saadan gammeldags Ideer og Indretninger, for skal det være komildfo, maa man rigtignok have Bal paa et offentlig Sted, som f. Ex. Dangleterre eller Blanch, og Gud det er jo ogsaa meget behageligere, for saa er man fri for alt det Rumstur og Roderi med Opvaskning og Lejetjener og Kogekone og den Slags. Men Sørensen sagde det var for dyrt formedelst de havarerede Angsjoser. Men saa fik jeg den Ide, at man kunde gjøre det paa Aktier, ligesom Papiret og slaa sig sammen, og saa rykkede vi et Avertissemang ind i Berlingeren. Her skal de se! Jeg har klippet det ud til Dem som en Er indring, fordi hvis De maaske alligevel var kommen med. Og det lyder saaledes: »Familie-Deltagelse i et Bal søges. — En bedre stillet Familie af Handelsstanden« — det er os! — »ønsker at glæde sin voxne Ungdom og deres Bekjendte 12 å 15 Par — med en Svingom. Forstyrrelsen i Hjemmet ønskes undgaaet, og derfor tænker man sig Muligheden af i Forening med 1 eller 2 ligestillede Familier i al Tarvelighed at kunne afholde et Bal i et offentlig Lokale. Reflekterende behage hurtigt indlægge Billet mrk. 1661 paa dette Blads Contoir«.

Sørensen vilde have der skulde staa »Kontor« men det satte Fritz Grønbæk sig imod, fordi det var jo i Berlingeren hvor man maa være fin, hvis man ikke vil dæmanteres, som »Avisen« blev, og maaske burde det helst have været »Comptoir«. Og Gud søde Fru Schrøder vi fik saamænd 43 Billetter allerede næste Morgen, og saa søgte vi jo de sjangtileste ud, nemlig en Fabrikant Gisberg og en virkelig Cancelliraad, der hed Nussebølle. Og Gisberg troede vi jo fabrikerede Urtekaalonje, men det er hans Broder og vi fik siden at vide at denne herre egentlig gjorde i kunstig Gjødning — eller »Affald« skal man nok nu sige — men det var for Resten ikke at mærke. Og Ballet fandt saa Sted igaar Aftes, og Gud søde Fru Schrøder, i Begyndelsen kneb det jo, for vi blev strax uenige, om hvem der skulde føre op, og saa maatte der trækkes Lod, og det blev Petrine med Cancelliraadens Nevø, som er lidt forstyrret i Hovedet men ellers rigtig æmabel. Og Frøken Gisberg, som havde spidset Næsen paa at blive Primadonna, var jo saa edderspændt derover at hun maatte ind i Dametoilettet og lindes i Korsettet, men Gud søde Fru Schrøder jeg siger rigtignok at det var en Himlens Lykke, for Petrine er uden at rose mig selv mere stilisk som Svenskerne siger, end den Guanofrøken, som for Resten alligevel senere er blevet forlovet med den unge Nussebølle. Men han har jo ogsaa kun tyndt Murværk i Kvistetagen. Og Gud det var for Resten rigtig dannede unge Mennesker, og der var hele 7 Løjtnanter, 2 Præmier og 5 Sekunder, og en Marineofficer, men han var kun Reserve, og fem Kandidater baade Theologer og Stadsvidenskaber og sex Studenter og saa en 3–4 Farmasøjter og Resten af den handlende Stand. Og først holdt vi os jo for os selv, hvert Selskab i sit Hjørne, og Musikken i det fjerde, men saa til sidst lykkedes det Fritz Grønbæk at malkemere Bestanddelene, som han kalder det, og Gud Petrine var ikke af Gulvet og Hæren og Flaaden sloges om hende som om det kunde have været i Groves Avis og ikke i en Balsal, og jeg sagde til Fru Gisberg, som var en sød Kone, der havde saadan en mageløs Syjomfru og ogsaa vidste hvor boede en Pianofortestemmer, om hun ikke var bange for at de skulde duellere. Men det gik fredelig nok lige til vi kom til Bords for saa var det saa uheldigt at Nussebølles Gjæster var sprogselskabelige og Gisbergs sprogforenede og de kom op at skændes — paa Fransk og Engelsk — og det lød som om de vilde dreje Halsen om paa hinden, men saa paa en Gang tav begge Partier stille, fordi de havde udtømt deres Forraad af Gloser og saa stod Sørensen op og forsøgte sig i det Hummerristiske og vilde tale for Familiehovederne, men forvrøvlede sig og kaldte Gisberg »Hr. Guanoraad« og Cancelliraaden »Hr. Snusemølle«, og de blev fornærmede, for Gud Folk kan jo aldrig taale Spøg, og hvordan det bagefter gik, ved jeg ikke for jeg sad og blundede i et Kabinet, men Sørensen spillede nok trekantet Whist med Cancelliraaden og tabte 37 Kroner, og Gud at de Mandfolk ikke kan blive fra de Kort i Stedet for at sidde og tale fornuftig sammen. Men Petrine havde fjorten og Fritz Grønbæk elleve Kottillongsordener med hjem og Petrine og Emma Nussebølle blev Dus, og Fritz Grøndæk blev Venner med Løjtnant Gisberg — Præmieren — som er uforlovet, saa Gud søde Fru Schrøder jeg fortryder ikke de Penge Sørensen maatte ud med. Og bare Caroline Momsens Tantes Kind var bleven ved med sin Hævelse, saa De kunde have været med! Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe!

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Uden Indmad.

Den grumme store Fisk til anden
Behandling gaar i Visnerietts Hjem;
Grev HOLSTEIN BLÆSENBORG er Manden
Deroppe, som skal vise Dyret frem.

Dets Indhold tog man ud; men for at hindre,
At Kjødets Gang for tidlig Dyret gaar,
Det tomme Rum i Kroppens Indre
Er fyldt med tomme Tønder og med Blaar.

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Gl. Strand Nr, 50.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 21. Februar. Nr. 8.

Diplomatik.

— Moer! Tante Lene siger, jeg skal bilde Dig ind, at jeg strikker et Par Muffediser til Din Fødselsdag, for saa bliver Du saa uhyre overrasket, naar Du ser, det er en Naalepude.

En Flottenheimer.

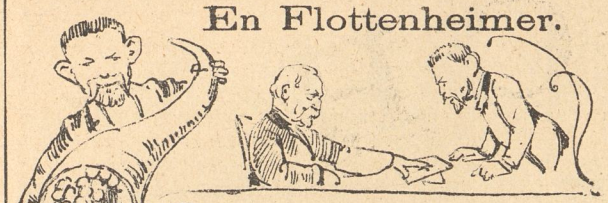

Der var en Gang, da Greven fik
Det Indfald: Folket at forklare,
At det var just en god Taktik
At spare.

Paa Klit-Beplantning, Havne-Kaj,
Paa Fyr- og Post- og andre Skibe
Var det vort Venstres bedste Leg
At knibe.

I HOLSTEIN BLÆSENBORGs Geled
Det den Gang var den aabenbare
Hensigt at vælte ESTRUP ved
At spare.

Men Venstres Spar af Højres Kløer
Blev stukket, kan man vel begribe,
Partiet kom ved den Kulør
I Knibe.

Paa en barberet Puddels Tæer
Man ikke træder uden Fare;
Derfor sa'e Greven nu: »Lad vær
At spare!«

— Saa lod han den Finanslov, som
Fra HØGSBRO snart skal op til LIEBE
Saa lidt som muligt vidne om
At knibe.

Kun den Slags Smaating, hvor det blot
Er Landet, som man vil forsvare,
Skal vidne om, at Venstre godt
Kan spare.

Men ellers maa den Landbostand,
Som danser efter Grevens Pibe,
I Armen, li'esom NILLEs Mand,
Sig knibe.

Paa Millioner til Transport
Af Smør og Svin og anden Vare
Fra Landet, er det ham for haardt
At spare.

Kanaler, Baner, Havne strøer
Han rundt fra Gjedsers Fyr til Ribe,
Ja, knap nok han paa Helsingør
Vil knibe!

Men, som han just var bedst paa Gled,
Saa faldt han i sin egen Snare;
Her kunde sin Veltalenhed
Han spare.

Selv BERG ham bad gaa hjem med den
Attrap og sig en Skraber slibe.
— Saadan kan TIETGEN faa »en Ven«
I Knibe.

Punch drømmer.

Punch havde været til Møde om Kvindens kommunale og politiske Valgret. Han havde med Begejstring lyttet til den kvindelige Veltalenheds hastig rislende Bølger med deres muntre Tankespring over alle den sunde Fornufts og Logikkens Indvendinger, han havde trykket den fredsæle Frederik Bajers bløde Haand og forsikret ham om sin altid usvækkede Interesse for Nevtralitetsprincipet og Forholdstalsvalgmaaden, og han havde istemt det rungende Bifald, der hilsede de modige Forkæmperinder for Kjønnenes kommunale og politiske Ligestilling. Nu sad han igjen i sin amerikanske Gyngestol med en Kognakstoddy og lod blaa Ringe stige fra den fine Havaneser op imod Loftet, medens hans drømmende Blik ligesom syntes at se Sløret for Folkenes Fremtid drages til Side og Straalerne af den kommende Guldalders Morgensol bryde sig med Prismefarver i Kognakskaraflens slebne Krystal. Mulig har denne Stirren paa den blanke Gjenstand hypnotiseret hans ellers aarvaagne Sanser, vist er det, at *Punch* faldt i Søvn og drømte:

Han syntes, det var højlys Dag, og at han selv gik sin sædvanlige Tur nedad Ruten. Men Byen saa ikke ganske ud som sædvanlig. De store Butikker stod med tomme Vinduer, Brolægningen var bleven slettere, og al Ting gjorde paa ham et Indtryk af Dekadence og Tilbagegang, som berørte ham uhyggelig. Ogsaa Befolkningen syntes at have skiftet Udseende; Damerne, han mødte, var blevne bredskuldrede, og deres Ansigtstræk havde faaet noget vist skarpt over sig, som ikke var behageligt. Mændene derimod var alle som En uanselige og nærmede sig i hele den forlegne og kejtede Maade, hvorpaa de strøg langs Muren, i det sky, ængstelige Blik og i den overdrevne Soignerthed, der — i Modsætning til, hvad Tilfældet var med Damerne — prægede deres Toilette, stærkt den saakaldte Herman Bangske Type.

Punch lagde dog ikke særlig Vægt paa disse Omstændigheder, men gik videre ad Kongens Nytorv til. Da han var kommen hen til Midterpartiet for efter Sædvane at nikke op til sin gode gamle Ven »Hesten«, var han nær ved at gaa bag over af Forskrækkelse ved at se, at det ikke længer var den gemytlige Tyksak Cristian Femtal, men en hel anden Skikkelse, der sad paa den vælige Ganger. Det var Frederik Bajer — i Bronce! Paa Hovedet havde han en Dragonhjelm, der gav ham et martialsk Ydre, men et folderigt Skjørt, dog uden Tournyre, gav ham et mærkeligt Amazoneagtigt Præg, der dog atter forviskedes ved det kraftige Kindskæg. I Haanden holdt han, som Marskalkstav, et sammenrullet Dokument, paa hvilket der med gyldne Bogstaver var indgraveret Ordene: Kvindens Ligeberettigelse! Dragen under Hestens Hov var forsvunden, i Stedet for laa der en ældre Mand og vred sig, og *Punch* havde ikke Møje med i dennes Ansigtstræk at gjenkjende Carl Ploug.

»Naa, saa Frederik Bajer er kommen paa den høje Hest igjen!« mumlede *Punch*. »Gud véd, hvordan det er gaaet til! Ikke fordi jeg misunder det ærlige Skind den Fornøjelse! Men alligevel! —« Og han gik videre ud ad Bredgade for i Rigsdagsbygningen at erfare, af hvad Grund man havde gjort al den Stads af Bajer. Neppe var han kommen til Hjørnet af Fredericiagade, før han hørte en Skrigen og Hvinen, som naar tyve

Lokomotiver samtidig blæser Dampen ud. Forbavset spurgte han en forknyt, lille Mandsperson, der stod og suttede paa et Stykke Lakritsrod, hvad der var paa Færde. Med et undseligt Blik svarede han, at det vidste han vel nok?

Punch forsikrede, at han var ligesaa uvidende om dette Punkt, som en Medarbejder af *Politiken* plejer at være om alle mulige Ting.

Den Undselige syntes ikke rigtig at forstaa Hentydningen og spurgte, om *Politiken* var Navnet paa den store Dame- og Mønstertidende, som var bleven grundet for at støtte Parisermodernes Gjenindførelse? For Resten var det kun den firehundredeogsextredivte Behandling af Loven om Mændenes Adgang til kommunal og politisk Stemmeret, der foretoges.

Punch spurgte, om Forplejningen paa Bidstrup var til den Undseliges Tilfredshed?

Den Undselige blev rød i Hovedet og svarede, at han troede nok, man for fire hundrede Aar siden i de gamle gamle Dage maatte have duelleret — saadan som Kæmpen Brandes og Tyskeren Max Bewer havde gjort, — i Anledning af et saa fornærmeligt Spørgsmaal. »Mit Navn er for Resten Hansen,« fortsatte han, »min Kone er første Vicepræsidentinde i Folkekvindetinget, og« — afbrød han sig selv, idet han pegede hen mod Døren — »der kommer de med hende!«

En besvimet Dame blev baaren ud, og den lille gjorde Mine til at begive sig hen til hende, men fik dog Tid til at hviske: »Det gaar strax over! Hun besvimer, hver Gang Ministerinde Julle Jensen har Ordet. Ministerinden stikler altid saa slemt til min stakkels Kones mislykkede Forsøg paa at anvende mandlige Kræfter i Admistrationen — mellem os sagt en stor Dumhed af min begavede Kone. Men undskyld, jeg maa hen og snøre op!« Og den Undselige trippede hen til sin besvimede Ægtehalvdel.

Hans Ord var slaaede ned som et Lyn i *Punch*. Firehundrede Aar! Vicepræsidentinde! Ministerinde! Mændenes Adgang! Mandlige Kræfters Benyttelse! Hvad er dog dette? — »Matriarkatet!« udbrød *Punch* og slog sig for Panden.

Han ilede ind i Folkethingssalen, Ja rigtigt. Hvor i gamle Dage de brave Bønders solide Gestalter havde thronet, sad nu kun kvindelige Skikkelser, ældre og yngre Damer og oppe paa Formandsstolen, hvor en Gang Høgsbroes statelige Personlighed med den ærefrygtindgydende Kalot havde holdt de oprørte Bølger i Tømme, stod nu et langt magert Kvindfolk og svingede Klokken med Fortvivlelsens Energi. Men hun kunde ikke overdøve den forfærdelige Larm af hundrede hujende, skrigende, hvinende og snakkende, kvindelige Repræsentanter, og af og til lod hun med en resigneret Mine Klokken synke. Paa en Gang sagtnedes Larmen. En af Sekretærerne, en ung spidsnæset Pige, rakte Præsidentinden et Papir, og denne forkyndte, at Forslaget om Mændenes Adgang til kommunal og politisk Valgret atter var bleven forkastet med 71 Stemmer mod 6. Under almindelig Snakken brød hele Forsamlingen op, og de skjønne Lovgiverinder begav sig dels ud i Forsalen, dels ind i et Gemak, hvorfra lydelige Børneskrig røbede, at her var det Sanktuarium, — hvor de for Folkets Vel arbejdende Mødre kunde besørge deres Moderpligter og mellem Afstemningerne give de Smaa at drikke.

Punch kunde ikke bare sig for at spørge en gammel tandløs Dørvogterske, om dette Gemak endnu gik under Navn af »Snapsthinget«, men fik til Svar, at »næsvise Mandfolk gjorde vel i at forsvinde«, hvilket *Punch* ikke lod sig sige to Gange. Da han kom udenfor, mørknede det allerede, men nede paa Kongens Nytorv var de store elektriske Sole tændte foran Theatret, og *Punch* fik Lyst til at gaa derned.

Naturligvis var der rød Plakat, — selv de forløbne firehundrede Aar havde ikke kunnet faa Bugt med denne fra Fædrene nedarvede Skik, — og der gaves foruden et klassisk Stykke, en ældgammel »Fremtidsopera«, hvortil Texten var en Bearbejdelse af Fru Amalie Schrams uforlignelige Novelle *Lucie*, kun en Farce betitlet »*Det politiske Mandfolk*« eller »*Skomager bliv ved din Læst.*«

Punch gik hen for at løse Billet hos Billetteusen, men i det Samme lagde et stort Fruentimmer Haanden paa hans Skulder og bød ham følge med. Det var en kvindelig Gendarm i himmelblaa Dragt. I Haanden bar hun som Vaaben et Kosteskaft. *Punch* udbad sig Grunden, hvorfor han skulde følge. Han havde ingen Femhundredekronesedler givet ud siden Nytaar, forsikrede han. Men Gendarmen lod ham forstaa, at han betragtedes som et mistænkeligt Mandfolk, og den Omstændighed, at han havde taget Billet til en Forestilling, hvor ingen anstændig Mand af Hensyn til Blufærdighedsfølelsen kunde komme, bestyrkede Mistanken. *Punch* satte sig til Modværge. Han vilde ikke risikere at slæbes i Tugt- Rasp- og Forbedringshuset. Men Gendarminden kaldte Hjælp til. Fire Gammelstrandsmadammer kom ilende, og medens *Punch* slog fra sig efter bedste Evne, ramte et Slag af en gammel Tøffelhæl ham i Hovedet, saa at han styrtede bevidstløs om og vaagnede. Han sad i sin Gyngestol. Toddyen var drukken ud. Cigaren laa paa Gulvet og havde strøet Aske ud paa Brysselertæppet. *Punch* skyndte sig at fjerne Asken: han hørte *Fru Punch* ude i Entreen. Men pludselig greb han sig i det. »Aa pyt!« sagde han og smed atter en Portion Aske ud paa Tæppet. »Endnu har vi da ikke Matriarkatet. Gud ske Lov!«

Hvis er Skylden?

Hvor Venstre larmer højt i Kor
Som Pokkers Radikale
Og fabrikerer store Ord
For Folket at husvale.
Var der Familietvist igjen,
Fordi tre brave Venstremænd
Aarstallene lod tale.

Clausager nemlig var lidt spids
Mod Chrestens gamle Synder;
Han mente, at med sex og tres
Al Venstres Nød begynder;
Da laved' Berg det Landsthing, som
Paa tvers af Venstres Ønsker kom
Med sine »store Bønder«.

Men Berg, som blev i Hætten vred,
Da der blev rørt ved Bylden,
Forkyndte flux sin Menighed:
Syv og halvfjerds har Skylden!
Hvad Venstre paa sin Fane skrev,
Ved Folkethingets Svaghed blev
Den Gang lagt helt paa Hylden.

Dog Bergs Triumf blev langt fra vis!
Thi nu fik Holstein Blæsenborg Ordet, og af sex og tres
Blev gjort et syndigt Væsen,
Ja, i Octavius Hansens Spor
Han Chresten rev med rene Ord
»Kortsynethed« i Næsen.

— Vi synes dog, det er for haardt,
Al Skyld paa Berg man dænger;
Thi, om endog hans Syn er kort,
Er Kjældernæsen længer.
Og Grevens Øren, tør vi tro,
Hvad Længden angaar, hine to
Organer rent fortrænger.

Beroligende Tanke.

— De morer sig ordentlig, de Unger, hvad?
— Det er saamænd godt, de kan spøge, mens de er levendes, at de ikke skal spøge, naar de er døde.

Ichtyologisk Undsigelse.

— Kommer din Flynder igjen op te mej, gi'er je Dej natyrlivis strax En paa Torsken, aa mukker Du, ta'er je Dej i Krebsen aa varper Dej ud af mit Hummer.

Drot og Marsk.

Ny Theaterhistorisk Ballet i 4 Akter.

1. Akt.

Kammerherre Fallesen, ledsaget af Hr. Pietro Krohn, træder ind forklædte som Erik Glipping og Rane Kammersvend. De har været ude paa Tenor-Jagt, men Tasken er tom. I en Solo opfordrer Krohn til at mindes, at Kunsten er lang, men Livet kort, og forkynder Chefen, at der inde i Hytten findes en henrivende, lille, fransk Dame, Frøken Offenbach. Chefen gjør en Pirouet og erklærer, at, er han en Hofmand, tør han vel ogsaa indlade sig paa Hofmands-Eventyr. Han har lovet Ødmann at være Konge for en Dag. Saa vil han ogsaa selv være Tenor for en Dag. Fallesen tager Guitaren, og medens han med forelskede Lader synger en Serenade foran Hytten, lister Pietro sig bort med en skummel Haanlatter. Den Skjønne kommer ud af Hytten, og Kammerherren og Frøken Offenbach danser en Française. Hun gjækker ham, han forvilder sig mellem Trillerne og er ikke længer med paa Noderne. Dette Øjeblik benytter hun til at gjøre en lang Koloratur opad den kromatiske Stige. Hun forsvinder mellem Soffitterne. Kammerherren ser sig forbavset om og staar Ansigt til Ansigt med Holger Drachmann. Denne er klædt som den gamle Palle Dyre. Chefen har røvet ham hans »Esther«. Dette kræver Hævn. Drachmann svinger Dolken. De danser en Krigsdans. Men Chefen er behændig, han spænder Ben for Palle Dyre, som tænderskjærende styrter til Jorden, og Fallesen spotter ham i en Mazurka med de Ord: »Vi ses i Berlingske«. Tæppet falder.

2den Akt.

Fest paa Slottet. Smilende og affabel trykker Kammerherren Rigets høje Herrer i Haanden, siger Damerne Komplimenter og lover Guld og grønne Skove til Højre og Venstre. Almindelig Høfligheds-Vals med Inklinationer. Tre Trompet-Stød melder Gjæster. Marsk Stig, spillet af Komponisten P. Lange-Müller, træder ind. Ved Haanden fører han sin Viv Jeanna. Han skal drage i Ledning til Svenskerne, sit dyreste Eje, sin Jeanna, vil han betro i den kongelige Chefs Varetægt. Fallesen synes forlegen, forklarer i Battements, at »det er meget ubehageligt, at der overhovedet bliver skrevet danske Operaer, de gjør aldrig Lykke og koster en Masse Penge«, men lover imidlertid at være den skjønne »Jeanna« en god og kjærlig Plejefader. Marsk Stig bortfjerner sig, efter at have modtaget det Løfte af Rane Kammersvend, at han skal have et Øje med Kammerherren. Musikken bliver drømmende-erotisk. De Dansende slynger sig ud og ind, Chefen mumler Galanterier i Jeannas Øre og Tæppet falder.

3die Akt.

Scenen forestiller en hvælvet Kjælder under den kongelige Musikhandels Butik. De »Sammensvorne« raadslaar. Hennings stoler paa Theater-Adressen, v. der Recke er mørk og nedslaaet, Lange Müller haabefuld. Henne i Krogen sidder Holger Drachmann. Man har givet ham Spændetrøje paa; men han har faaet Løfte om at blive løst, naar Timen nærmer sig. Han mumler og skjærer Tænder. Da aabner Døren sig og to formummede Skikkelser viser sig. Den kvindelige Skikkelse er bleg og udtæret. Hun kaster sig med et Hvin om Halsen paa Lange-Müller, hvorefter hun daaner. »Jeanna«! er det almindelige Raab. Den anden Skikkelse slaar Kappen til Side. »Krohn!« udbryder Marsken. Almindelig Forfærdelses-Polka. Krohn beretter, hvorledes Chefen har handlet mod »Jeanna« og indespærret denne ædle Frue i Arkivets Taarnrum, medens vælske Traviata'er sang smeltende Roulader i Slottets gyldne Sal. Der sværges blodig Hævn. En Stemme spørger: »Men hvad saa?« Da løfter Drachmann sin Stemme og anbefaler at gjøre Kammersvenden til Kammerherre, thi — siger han — han er Student, Kunstner, Officer. — Drachmann faar en Knevel i Munden og bindes strammere. Krohn faar til Hverv at lokke Chefen paa Glatis. De Sammensvorne lægger Haanden paa Dolken og sværger. Kongemord-Galloppade! Tæppet falder.

4de Akt.

Fallesen er atter paa »Hofmands Eventyr« med Rane Kammersvend. Chefen er bekymret. Marsk Stig har undsagt ham, og Bertran de Born-Recke ligesaa. Hvem kan han stole paa? Holger Drachmann tragter efter hans Liv. Folket knurrer. Selv »*Avisen*«, som han i den sidste Tid har været saa venlig imod, har vendt ham Ryggen. Rane beroliger ham. Her er den kongelige Musikhandel. Den er tom paa denne Tid af Natten. Der kan vi fjæle os! De lægger sig til Ro i Musikhandelen. Fallesen spørger, om Døren er forsvarlig stænget. Kammersvenden forsikrer, at han har lagt »*Berlingeren*« for Døren. I Virkeligheden er det kun »*En Fløjtesolo*«. Fallesen slumrer ind og drømmer om Fest-Forestillinger med hele Kongelogen fuld af fremmede Fyrster. Da gaar Døren op. En for En sniger Graakapperne sig ind og omringer den slumrende Chef. Drachmann føres ind, Spændetrøjen tages af ham, og en Dolk rækkes ham. Med et vildt Hyl: »Tag dette for Esther!« gjennemborer han Fallesen. Og med Udraabene: »Hævn for Jeanna«! »Ned med »Dristig vovet«!« »Væk med Elverhøj!« stikker de andre Sammensvorne deres Sværd i Chefen. Efter en højtidelig Polonæse rundt om den Faldne forlader de Scenen. Denne staar et Øjeblik tom. Frk. Offenbach træder ind og sætter Molières Buste ved Kammerherrens Hoved, og efter at hun endnu har danset en elegisk Sørge-Tarantel falder Tæppet.

Mellemakts-Kritik.

Sikke Tider for vos, højstærede Hr. Redaktør, sikke Tider! Først gaar en god gammel Ven, nemligen Hr. Holger Drachmann, hen og skælder vos Huden fuld i Morgenbladet, skjønt at han i 87 skrev akkerat det Modsatte om vos i Berlingeren, som røber, at han er en Mand med sin egen Karakter. Men Chefen, Hr. Redaktør, saa Di, hvor han tørte ham af i Berlineren, affabelt og nobelt som immer og oven i Kjøbet med Drachmanns egne Ord. Natyrligvis eret inte saa fornøjeligt at faa to Komedjer forkastede hos vos, men fordi at „Der var en Gang —" gjorde Lykke, hvor at ogsaa Dekorasjonerne og Musiken havde en lille Finger med i Spillet, derfor er Drachmann sgungen Øehlenschläger. skjønt han osse er sat udenfor Døren. Nej, hvad der

er mere sjenerende for vos, det er, at Langemöller har taget sin Opera „Jeanna“ tilbage fra vos, som er saa meget mærkbarere, som at „Reform“ har gjort Alt, hvad den ku, for at afværge Kattestrofen, mens at det saa rigtignok blir et Spørgsmaal, hvor Meget den har kunnet gjøre. Hvad mig anbelanger, saa eret min Mening, at det vilde ha taget sig smokkere ud, om at Langemöller havde skreven direktig til Chefen og inte henvendt sig til Pietro Krohn, som dog inte er Kammerherre inu, selv om osse at „Reform“ ku lie at fejre en lille Reformationsfest hos vos. For lad Kammenherren nu hae sine Fejl — vi er jo alle Mennesker —, men ét Gode sitter han inde med, og det er, at han er farveblind, inte at jeg dermed sigter til vores Operadekorasjoner, men at han inte tager Hensyn til Politik og Relion og Desligeste. Men sørreli eret, og hvis at Di, Hr. Redaktor, kan hjælpe vos ud af disse Ubehaveligheder, saa vil jeg paatage mig per Exempel til Gjengjæld at skaffe Enighed i „Den broderlige“, vil jeg. Det er nu immer den Opera, der skal sitte vos Fluer i Hodet, hvorfor at jeg sier Guskelov for Skuespillet og Henrik Ibsen, skjønt at han er Nordmand, men liegodt skrev Theater-Adressen fra danske Degtere under, for naar at et Degtersjeni som Hr. Nansen, som inu lever højt paa sine „Kammeraters“ Regning, naar han ka skrive Adressen under og dermed aabenbare, at han vil hae sine Opusser tilbage, skjønt at han ingen har faaet spellet, ja saa ka Ibsen Faen hakke me osse skrive paa. Jeg selv har nu immer vaaren en Kjende skepsisk overfor Ibsen, inte ved det, at han har vaaren ved Dagmar, med „Per Gynt“ forstaar Di, men hans „Dukkehjem“, ser Di, det satte vos mange Fluer i Hodet. Som per Exempel Mutter, hun gik i di Dage og smak med Dørene og lod Gadeporten falde tungt i, Di ved, liesom i sidste Akt, hvorfor jeg heller inte vilde hae hende hen og se „Fruen fra Havet“ i Søndags, men nu skal hun derhen, om jeg saa ska slæbe hende, for det Støkke er liegodt et Ord i rette Tid, formedelst at Mutter har forlæst sig i „Familie-Journalen“ om di mange Magnetisører, som nok gjør en ganske strygende Forretning, mens at di vist selv ku hae godt af lidt Stryg, skjønt at Ibsen nu har vist os, hvad den Slags kan føre til, saasom at „Fruen fra Havet“ er bleven magnetiseret og forhuthlet af en forløben Amerikaner, saa at hun er bleven helt hysterisk og bryr sig Pokker om sin Mand, der er en ældre, skikkelig Distriktslæge, som Guskelov kurerer hende ved et simpelt Husraad, for da Amerikaneren pludselig kommer og minder hende om di gode gamle Dage, da di i Samraad kastede Ringen i Havet, saa sier Doktoren øne weiter: Væsartig, min Pige, ham eller mig! Se, det er det Fine, Poænget, for da den forbodne Frogt inte længer er forboden, saa har Frogtsaften tabt Boketten, og hun falder i sin Mands Arme og er nu dresseret „i Frihed“, mens Amerikaneren mister det Dragende og Lokkende, som der er over ham, liesom han ku være en Hansen eller Huth. Den smokke Handling støttedes af et smokt Spil. Nommer Et var Fru Eckardt som Fruen, men Fru Bloch som hendes halvvoxne Steddatter var hende voxen i Konst som en rigtig Bakfisk, saadan en lille gesvindt norsk Sild, men lidt for benfri, og over Foss som Amerikaner var der noget dævelsk og mystisk, mens at de andre Spillende ogsaa var paa deres Plads, som særli gjælder Frk. Petersen som Fru Blochs voxne Søster. Min Kollegus, Søren Lukkerup, var helt betaet af Støkket og saa hele Aftningen saa problematisk ud, hvorfor at jeg fik ham hen i vores Beværding, hvor at en gammel Romer storkede ham saa meget, at han ku sie: „Klemmesen, Ibsen er Faneme gaaet tilbage“— „Sludder!“ sae jeg. — „Du misforstaar mig,“ sae han, — „han er gaaet tilbage til den gode, gamle, romantiske Skole.“ Men Søren er bleven saa problematisk ved det, Di ved nok, hvorfor jeg tegner ærbødigst

Klemmesen, Kuntroller.

Sidste Vers!

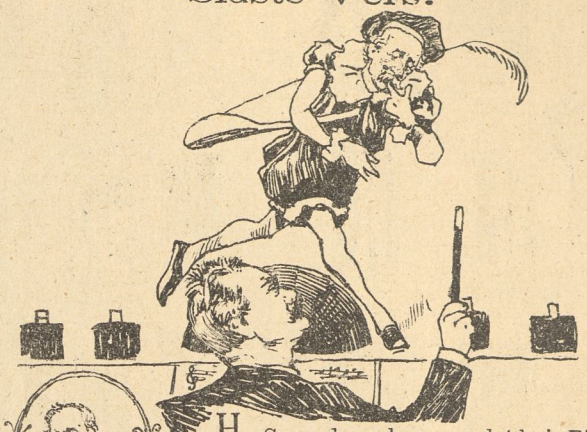

Hr. Svendsen boer paa det høje Fjæld,
(Hans Anfører-Pult er Fjeldet),
Han vandrer sin tunge Sti med Held,
(Den tunge Sti er Kapellet).
Fra Scenen Chefen som Trubadur
Til Taktstokken smiler affabelt:
»Spil fransk-italiensk i Moll og Dur,
Hos Molboer er sligt kun durabelt!«

Som Vilhelm Tell skrider Chefen frem!
Og som det er Brug derovre,
Hvor Svendsen oprindelig har sit Hjem
Ved »Tell«emarken og Dovre,
Han støber Kugler til Indkjøbspris;
Og Ofrene vender og vri'er sig,
Og Kuglerne piber i Otto's Avis,
Hvor Drachmann faar Ondt og gi'er sig.

Pif, paf! Som Tell, der var stærk og kjæk,
Har Chefen nu skudt Tenorer,
Saa Adams-Æblerne triller væk
Og gjør i Sverig Furorer!
Selv Ødmann, som er hans fine Ven,
Har værgende løftet paa Armen
Og skynder sig hjem til Stockholm igjen,
Hvor Pengene ligger i — Carmen.

Snart er vor Opera kemisk ren:
Som Fluer de skjød Artister,
Men Svendsen og Chefen, Begge for En,
Nu skyder paa Komponister!
Vel fanged' Aladdin Æblet op,
Men ovre ved Svendsens Theater
Han kun over Lange-Müllers Krop
Fandt Vej til — de røde Plakater.

Hr. Chefen er færdig, formedelst hans
»Let-færdige Nonchalance«;
Men Krohn det er Manden! Thi han har Sans
For Udstyr og Underballance!
Nej, Opera faar vi vist aldrig igjen,
Thi ene staar Svendsen paa Fjeldet,
Mens Dons synger Solo: »Hvor Triller vi hen?«
Begravelsen sker fra Kapellet.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Den store Grobian.

Paa Hallandsaas en Digter gik,
Fornam i Ho'det Solens Stik,
Saa tog han op sit Morgengnav
Og FALLESEN paa Tuden gav.

Det var den store Grobian; —
Paa Billedet du ser, hvordan
Som farende og zünftig Svend
Han ikke som NIELS EBBESEN
Sin Handske smed, men som SVEND TRØST
Var FALLESEN »ej blot til Lyst«.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 28. Februar. Nr. 9.

Gjensyn?

— Med Forlov! er det ikke Fru Jespersen fra Aarhus?

— Nej, det er ikke; men jeg synes for Resten, at jeg har havt den Fornøjelse at være sammen med Dem før. — Er det ikke Fru Petersen?

— Nej, mit Navn er Fru Sørensen.

— Om Forladelse! Saa er det nok Ingen af os.

Uskyldige Fornøjelser.

Jeg sjunger om en Skik, der hører til de gamle,
Men i den nye Tid dog endnu Folk kan samle
Til stor Fornøjelse, om end til liden Gavn:
Det er den ædle Sport at holde Fastelavn.
Den dyrkes nu til Dags selv i vort Folke-Kammer
Til Trøst i Venstres Nød og Vælger-Folkets Jammer,
Her slaar man Gjækken løs og tager Maske paa;
Taktiken er loyal, og Masken ligesaa.

I denne Vinter slaar det glade Venstre Katten
Af Tønden nix forknyt udi Finants-Debatten
Paa sin Bevillingsret, til under Venstres Haand
Den tomme Tønde løst er fra det sidste Baand,
Og Provisorier i Stedet for man laver,
Til den bevidste Magt selv falder helt i Staver,
Og „Folket" drøfte maa trindt i det ganske Land,
Hvis Skylden er, og hvem nu Katten finde kan.

Grev Holstein Blæsenborg alt i Oktober saae man
At stikke nok en Gang til Hr. Albertis Straamand;
Skjønt det er klart bevist, at, naar til den man stak,
For Rettens Skranker kun de korte Straa man trak.
Nu lukker Tauber op sin Mund til Gavns om Tolden:
Det er hans bedste Kunst at bide brav til Bollen;
I den Ting er han vant at tage Munden fuld,
Skjønt, som sædvanlig, faaer han paa sin Hattepul.
Naar det besørget er, forandrer Venstre Spasen
Og trækker Halsen, som i Valby Sogn, af Gasen.
Berg lægger Halsen til, da Ho'edet, med Respekt
At tale om, hos ham skal være lidt defekt.
Hans Færd i sex-og-tres, da „Folkets Ret" til Spilde
Gik, takket være Berg, man ikke med de mildeste Gaaseøjne seer, men ofte nok det klang,
At Venstre fra den Tid gik stadig Gaase-Gang.
Er denne Leg forbi, saa slaar man paa Planeten
Hin liden Eedvard, der fungerer som — Poeten,
Hvis Værker minde knap om en Cervantes' Pen,
Skjønt med Servante-Stel de nok kan gaae i Spænd.
At Europæerne vil komme nei paa Potten,
Saa Bentheim Skaden faaer og hans Semitter Spotten,
Den brave „danske" Flok for Ho'edet altid staaer,
Dog gjør i Glæden det ej noget Potteskaar;
Nej, i et Udvalgs Blund, sødt som i Paradiset
Til Sejr man drømmer sig — da kommer Punch med Riset
Og vækker dem paany; thi Alt en Ende har,
Og Venstre fleer end een, den Ting er soleklar.

Kortfattet Statistik over Vrøvlebølle Sogn.

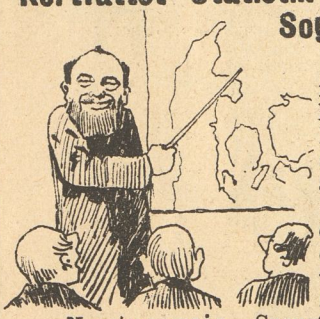

Vrøvlebølle Sogn er meget stort, men Grænserne kan ikke bestemt paapeges. Nogle paastaar, at det grænser mod Vest til Vesterhavet, andre, at det mod Øst berører Øresund. Maaske har de begge Ret. Vi skal ikke opholde os derved, ligesom vi heller ikke tør paatage os at opgive dets Areal.

Næringsveje. Sognets Hovednæringsveje er Agerdyrkning og Kvægavl. Terrænet er bølgeformigt. Det gaar derfor op og ned med Agerbruget. For Øjeblikket gaar det ned ad Bakke. Aarsagen hertil maa dog ogsaa tilskrives andre Ting, f. Ex. herskabelige Stuehuse, stor Selskabelighed, vældigt Ølforbrug og Oprettelsen af store politiske Kandestøberier. Befolkningen gjorde klogest i at holde sig lidt mere ved Jorden, end den gjør. Der er undertiden en Bevægelse henimod Kvæget, som er mindre heldig. En Del af Befolkningen søger, — i Reglen uden at finde — sit Ophold ved Prang. Det er nærmest den Del, som beboer den vestlige Del af Sognet, »*Sandheden*« kaldet. Denne Skiften af Næringsvej er for de flestes Vedkommende i Reglen uheldig baade økonomisk og moralsk. Vel er Sandheden alle Vegne nøgen og lidet fordelagtig at dyrke, men omtrent helt at forlade den, som Prangerne gjør, maa dog absolut fraraades. Kvæget sluger, bogstavelig talt, alt, hvad Ageren frembringer, baade Korn og Straa, og man mener foreløbig at kunne skumme Fløden ved Hjælp af Andels-Mejerier og Centrifuger; dog klages der paa mange Steder over, at Mælken er for tynd. Nogle mener, det hidrører fra Foderet, andre tilskriver det Tilbøjeligheden hos Folk til at skumme for stærkt.

Der tilvirkes i Sognet en Masse Tørv, som trilles op fra Mosen paa Hjulbøre. En Del af Befolkningen bestaar derfor af Tørvetrillere, som, da de skal arbejde i Tørven og have deres Brød af denne, deraf faar et tørveagtigt Udseende, er brune og firkantede og møder med Ræsonnementer, som smager af Mosen.

Prangeriet beskjæftiger en Del Studedrivere.

Sognet har ypperlige Heste, og dette giver Anledning til, at de taler meget om Heste, samt til, at Befolkningen befordrer sig meget paa Hesteryg. De af dem, som ikke kan dette, forstaar i alt Fald at ride paa Veksler og befordrer sig baade frem og tilbage ved Hjælp af disse.

Klimaet karakteriseres ved megen Blæst. Kaste-Vinde er, paa Grund af det bakkede Terræn, meget almindelige. De regerer stærkest i den højere liggende østlige, mest velhavende Del af Sognet og har østlig Retning. Man har set Exempler paa, at fattige Fiskere nede ved Vrøvlebølle Sø, som var forlovede med Gaardmands-Døtre i Vrøvlerød, paa Grund af disse heftige Vinde, ikke kunde naa op til Gaardene i Byen og af den Aarsag hindredes i at holde Bryllup.

En Sygdom, som er endemisk i Sognet, og som maaske for en Del kan tilskrives Blæsten, er Opblæsthed. Den er mest almindelig i den besiddende Stand, særlig Gaardmands-Klassen. Den forekommer her lige saa hyppig som Bændelorm paa Færøerne. De, som lider af den, blive tykke og faar et blæreagtigt Udseende. Bevægelse er det eneste Middel imod dette Onde. Paa de Tider, da der er mest Bevægelse mellem Folk f. Ex. ved Valg af Repræsentationer (Rigsdagsmænd, Amtsraad-

og Sogneraads-Medlemmer o. s. v.) faar de lidende Individer ofte Luft og bliver lettede for det, de har forslugt sig paa. Mange bliver helt flade efter Bevægelsen, men er da ogsaa i Reglen ganske helbredede. Sygdommen har sin Parallel i Hestens „Forfangenhed".

Regeringsformen var i ældre Tider Enevælde. Præsten var da baade gejstligt og verdsligt Overhoved. Han klippede maaske Hjorden nok saa tæt som Præster nu om Tide, men han sørgede saa dog til Gjengjæld mere faderligt for den. Nu har man Folkevælde. Vrøvle-Bøllerne er voksede fra Faaret og blevne Bukke, der vil stange enhver, der antyder for dem, at de havde det lige saa godt, maaske bedre i gamle Dage. Da gik man sindig bag ved Ploven, nu er man lutter Begejstring. Deltagelsen i det offentlige Liv bestaar dog nærmest kun i, at man raaber Hurra for Selvstyre-Tanken, udsteder vældige Opraab til Frelse fra baade indbildte og virkelige Onder, samt danner Foreninger, hvis Virksomhed i Regelen ophører straks efter, at de er dannede. Hver Vrøvlebølle er i mindst ti Foreninger og er vældig interesseret, indtil Kontingentet bliver ham afkrævet. Saa lader han sig som oftest enten pante for Beløbet eller melder sig ud af Foreningen og gaar ind i en ny.

Religion. Hver Mand i Sognet har samme Religion som hans Nabo, der paa Mandtals-Listen betegner sig som „Luterand", „Evangelist", „Protestandere", „do", „som ovenfor" eller noget lignende. De har alle samme Tro som deres Fædre, Bedstefædre, Oldefædre osv. lige op til Reformationen. Sognet befolkes som sagt af lutter og bare Lutheraner, lutter rettroende og orthodoxe, som betaler Præsten for at tænke for sig samt for at opretholde „den rette eneste Tro". I ægte protestantisk Aand protesterer de imod enhver Protestantisme indenfor det religiøse. De slaar Baptister, Methodister, Irvingianere o. s. v. i Hartkorn og taler om dem med samme Væmmelse som om Tudser, Firben, Snoge, fordærvet Mad og lignende modbydelige Ting. Mormoner har de derimod en ubestemt Sympathi for, og Fritænkere betragter de som gode Rigsdags-Emner.

Trods det afgjorte Fortrin, Befolkningen giver Protestantismen — ogsaa i politiske Sager — kan man dog endnu hist og her støde paa enkelte Levninger af Katholicismen. Helgendyrkelsen er ikke ganske afskaffet. Holger Danske f. Ex. tilbedes endnu fra visse Hold som Landets Redningsmand i Krigstid. Han bæres af enkelte Vrøvlerødder omkring som et Slags Amulet eller Brystværn. I Brystet gaar man ellers med et Danevirke, som i Reglen deler Husrum med Troen paa Nordens Aand, Folke-Aanden, Danmarks Engel og forskjellige andre hellige Mænd.

Kanonisering foregaar den Dag i Dag, dog med den Forskjel, at det nu er levende Mennesker, som er Gjenstand for den. En Rigsdagsmand, født i Vrøvlerød og valgt i Sludderløse, har opnaaet denne Ophøjelse. En Redaktør, hvis Martyrium baade er billigt og falder i Nutiden, skal staa for Optagelse paa Helgen-Listen. Kanoniseringen besørges af Menigheden selv, som ikke erkjender nogen Pave over sig eller ved Siden af sig. Ærbødigheden for Korset er i Almindelighed meget stor. Det tilbedes især med dyb Ærefrygt af Sognefogder, Lægdsmænd o. lign., og de bærer det med Taalmodighed, naar det bliver lagt paa dem.

Oplysningen staar meget højt. Paa Grundlag af hele den Kundskabsfylde, der hentes fra Almue-Skolen og et halvaarligt Ophold paa en Højskole, er man i Reglen i Stand til at dømme klart i enhver Sag, som angaar Land og Rige. I ethvert Hus findes en Holmblads Bibel, en do. Salmebog, samt et Exemplar af Amts-Avisen. Den sidste granskes flittigst og mest indgaaende. I Løbet af en Vinter-Aften kan enhver Mand med Lethed gjennemgaa Avisen, hvad enten den er skreven paa Latin eller Dansk. Første Side af Bladet er beregnet paa Mændene, anden for Kvinder og Børn. Dog driver Videbegjærligheden og Trangen til Kundskab Mændene til ogsaa at læse Spinde-Siden og de to sidste Sider.

De fleste kan om end med nogen Vanskelighed skrive deres Navn. Lov-Kundskab er meget udbredt. Af Grundloven kjender Alle Paragraferne 25 og 49. Veksel-Loven er dog ogsaa vel kjendt. (Fortsættes).

Uskyldige Folk.

Og Chefen han boer paa den høje Hest,
Trafallera la, han er fløjtende vred,
Og hytter sin Opera, som han kan bedst,
Men handler i lutter Uskyldighed.

Han »*Jeanna*« i Læ bag et tykt Monopol,
Trafallera la, fik i Smug gravet ned;
Men Hennings sprang op paa hans Nodestol
Og gjorde paa Stedet sin Skyldighed.

Da Chefen saa ind i Arkivet saa,
Trafallera la, sine Øjne han gned:
Da laa der en vældig »*Reform*« derpaa,
Som Minde om Hennings' Uskyldighed.

Og Chefen han skrev til Hr. Müller og sa'e:
»Trafallera la, vil fra Mälarns Bred
De venligst betro mig, hvor »Jeanna« blev a'?
Jeg spørger Dem blot af Uskyldighed.«

Hr. Müller strax havde sit Svar parat:
»Trafallera la, Pietro Krohn véd Besked,
Men hele Historien er kun privat,
Og jeg er en krænket Uskyldighed!«

Og saa løb da Chefen til Pietro grassat;
Han svarede bare: »Reform véd Besked,
Men jeg er aldeles gevaltig privat
Og holder kun paa min Uskyldighed!«

Men Chefen han ænser sletsinte Reform,
Trafallera la, desformedelst han véd,
Den snakker om Alt, den gjør Kvalm, løber Storm —
Og dog er den lutter Uskyldighed.

I »*Berlingske*« han Lange-Müller gav Ris,
Trafallera la, saa det peb og det sved;
Men Müller gav Gjengjæld i Ferslews Avis
Og vadede rundt i Uskyldighed.

Og Krohn han slog Müller, og Müller slog Krohn,
Trafallera la, og de stred og de sled;
Endogsaa »den Tykke« fik sig en Portion,
Skjønt han var den rene Uskyldighed.

Da Alle var store, og Ingen var smaa,
Trafallera la, medens Dagene gled,
De Alle lod Pryglene videre gaa, —
For det er Bevis paa Uskyldighed.

Det suste og smelded og blev en enorm
Bataille, hvor Pryglene regnede ned!
Se, det kom der ud af en lille »Reform« —
Og saa af den megen Uskyldighed!

Toldfri.

— Aa, vent lidt, Per Jensen! Det er mig fortalt, at De paa et offentligt Sted har sagt om Birkedommeren og mig, at vi var et Par store Slyngler og Tyveknægte.

— Nej, Hr. Fuldmægtig! Ded haer jæ aldrig savt; men — æ — om kaske Nouen ka' ha' seet, hva' jæ haer tænkt, — ded raaer jæ itte for.

Soirée musicale.

— Det er nok ikke Dagleje?
— Nej, det er »Akkord«-Arbejde.

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.

CVIII.

Kjære Fætter! Fastelavn
Stemningen for Tiden præger,
Skjønt man ej i Kjøbenhævn
Gjennem Kjødets haarde Savn
Kjødet strængt i Fasten spæger.
Endnu Afskedsfestens Navn
Folk til alskens Fest bevæger,
Og i Glædens aabne Favn
Sindsbekymringen man læger.
Karnevalets Maskehær
Under Valsemelodier
Iler frem til lystig Færd;
Alt, hvad tynger, fjernt og nær,
For en Stund man Glemsel vier,
Stikker ind de dragne Sværd,
Medens Kampens Tummel tier.
Denne Gang vort Karneval
Fejres ej i Thingets kjendte
Sal, hvor Politikkens Bal
Længst med „Schlummerpolka“ endte.
Der er alle Kapper vendte
Under alle Maskers Fald,
Der ej spændte
Mer vi vente
Paa at se
Nogen „Statsmand“, som in mente
Har en frelsende Idee.
Thi i „Frelsernes“ Armee
Pap maché var Skjold og Panser,
Malet Træ de lange Lanser,
Og, skjønt paa de faldne Skanser,
Sunkne sammen helt af Ælde
Endnu Krigsdans Stammen danser,
Blev dog Løjerne — ak Ve! —
Nu tilsidst saa trivielle,
Toge saa banal en Vending,
At man selv af Pastor Henning
Jensen næppe gider le!
Brudt er Politikkens Vælde,
Som et Vrag i Tidens Brænding
Synker det til anden Rang,
Vækker nu og da kun Spænding. —
Under nye Stjerners Tænding
Karneval med Sang og Klang
Holdes paa en anden Scene,
Der, hvor Kunstens mere rene
Vover stiller Aandens Trang.
Der, hvor fordum Melpomene
Gik sin alvorsfulde Gang,
Og hvor nu hun ganske ene
Vogter Mindets Bautastene,
Der har Fastelavnen snildt
Som en „Broder Rus“ sig listet
Ind i Køkkenet og fristet
Selv Abbeden, der saa mildt
Og saa klogt har før regeret,
Nu er Klost'rets Fred spoleret.
Fallesen har Styret mistet,
Sceptret af hans Haand er vristet,
Fastelavnen spiller vildt
Oprørssange paa Klaveret,
Broder Holger slaar i Bord,
Broder Peter Lange-Müller
Abbeden for Svig beskylder,
Broder Krohn forgjæves hyller
Om ham Kaaben vid og stor.
„Berlings“ gamle Postelin
De til Randen næsten fylder
Med Spektaklets stærke Vin,
Medens Bladene for Grin
Skraaler med i „Jeannas“ Chor.
Ud i Chaos rent det glider:
Hennings, som uskyldigt Nor,
Paa „Reforms“ smukt trykte Sider
Konstaterer, hvad han lider,
Mens „Avisen“ daglig slider
For at faa det sidste Ord.
Værst er stedt de smaa Krohnider,
„Sortebrødrene“ de snilde;
Længe gik de om saa stille,
Tænkte: vi faa bedre Tider,
Naar Fra Pietro bli'er Prior.
Han for os har Smag og Sans!
Ak det Haab gik rent til Spilde,
Fra Pietros Helgenglans
Er en blegnet, falmet Glorie;
Aldrig tror je',
Skriver ind man Navnet hans
Som Prior i vor Historie.
Pietros Lykke
Brat svandt hen,
Da han sveg sin svorne Ven
Og lod Brevet om den „Tykke“
— Broder Niels Juel Simonsen —
I „den Officieuse“ trykke. —
Medens Dansen lystig gaar,
Grubler mørk Bro'er v. der Recke,
Død og Drab hans Mine spaar;
Fra Cabiro ensom staar
Som en Hyrde uden Faar,
Kuttens Folder kan ej dække,
At uroligt Hjertet slaar.
„Lykken hjælper nok de Kjække!“
Mumler han. Men den kan gjække
Som April med Frost for Vaar.
Dansen gaar. —
Men trods Larm og Støj og Blæst,
Mod Kehraussen vist det lakker:
Ved den glade Munkefest
Sidder en maskeret Gjæst;
Er han hæslig eller vakker?
Ingen derom endnu veed
Ret Besked,
Men man tror, den nye Abbed
Blive vil en bedre Makker,
En, hvem ej en nok saa fed
„Broder Rus“ paany besnakker,
En, som vogte kan sin Mund,
Som er ikke for „affabel“,
Og hos hvem der sikker Bund
Findes, naar han er aimabel;
En, der ikke til et Babel
Gjør vor Opera, hvis Mund
Ej med Lofter er spendabel,
En, der ikke er kapabel
Til at smutte hver en Stund
Som en Lækat rundt om Sagen.
Faar vi ham — jeg veed ei, hvem —
Lyser atter for os Dagen.
Naar med Kraft han vil gaa frem,
Standser Klagen, stopper Plagen,
Ja Reisaus alt Vrøvlet ta'er,
Naar en Gang blot Kunstens Hjem
Først i ham sin Estrup har.

Sangforeningen „Brage“.

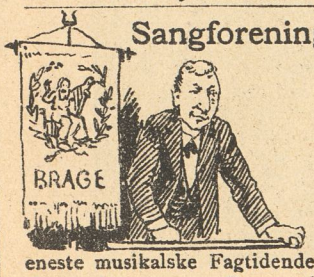

Forhandlingsprotokollen den 26. Febr. 89. Ca. 19 Medlemmer var til Stede. — Kommissionær Bede aflagde Beretning og meddelte, at han fra Kjøbenhavn havde faaet sendt et Blad, der hedte *„Reform“*, og var Danmarks eneste musikalske Fagtidende, hvorfor Formanden nu havde slaaet det op paa Døren til Smaakjører Piskenbergs Ligvognshus og blot vilde minde Medlemmerne om den betylige Rolle, *Reform* hadde spillet for nylig. (Medlemmerne rejste sig). — Formanden udtalte dernæst, at det vel var Medlemmerne bekjendt, at en dansk Tonedigter, som hedte Lange-Müller, havde taget en Opera tilbage fra det kgl. Theater, som hedte *„Jeanne“*, hvorfor det nu var *Brages* moralske og musikalske Pligt at træde til og henlede Verdens Øjne paa sig ved at opføre Stykket paa Theatret i Molby. *Brages* Navn vilde med det Samme tilhøre Historien. — Barber Fistel ønskede at vide, hvad *„Jeanne“* betydede. — Formanden oplyste om, at *„Jeanne“* betød Hansine, saasom han havde hat en Hankat, som hedte »Jeanne«, men havde overladt den til Apotheker Krukkesen, som havde kaldt den Hansine, formedelst han var gammel Latiner. — Kst. Bælgetræder Kvækkeløse havde en Gang hat en Drejersvend, som var en Knop til at dreje Knapper, og havde hat en Kjæreste, som hedte Hansine, og var et godt kristeligt Navn og havde vaaren en flink Pige til sine indvendige Hænders Gjerning, men Svenden var en Labant og Løgnhals og drejede Hansine den ene Knap værre end den anden, og tilsidst drejede han hende en lang Voxnæse og løb med alle hendes opsparede Knapper af hendes Ugelen til Amerika, hvor han selv mistede Knappen blandt de vilde Negere og andre Indijanere, men naar at bare den lange Møller vilde overlade *Brage* Hansine for fire Stemmer, saa kunde den lange Møller jo faa Procenter af Overskoddet, hvis at der ikke blev Underskod, for saa maatte han nøjes med Æren.

(Bravo). — Formanden omtalte Vanskeligheden ved at faa 1ste Stemme besat, da Borgmesteren havde udvist den svenske Skomager Hafgreen, og 1ste Stemme kunde kun synges af en Svensker. — Handelskommis Rejersen skulde gjerne synge 1ste Stemme. — Formanden beklagede, at Hr. Rejersen manglede den fornødne Takt. — Rejersen protesterede. Ved Mindefesten paa Krigergraven havde han reddet *Brages* Ære, da begge 2den Stemmerne faldt ned af Tribunen, ved at synge baade 1ste og 2den Stemme til »Staa fast, Du lille Flok, staa fast!« (Stærk Bevægelse.) — Formanden vilde minde om, at det var Lange-Müller, der havde lavet den genijalske »Den første Gang, da jeg stod Brud«, som *Brage* havde sunget ved Cigarmager Knækkenborgs Bryllup udenfor hans Dør til bindgalske Flammer og Romtoddy. — Kvækkeløse havde forleden det Held, at lidt af hans Familie døde i Kjøbenhavn og skulde begraves, hvorfor han tog derind og spaserede om Formiddagen med et halvt Sødskendebarn nede ved Gammel Strand, hvor der sad en Bunke Koner og solgte Fisk og andre Torsk, som han fik at vide, var Fruerne fra Havet, men . . . — Formanden maatte fratage den ærede Taler Ordet, da han var begyndt at skeje ud, og vilde nu sætte under Debat, om *Brage* skulde kjøbe *Jeanne*. Men han fordrede, at hele Brevvexlingen i Sagen skulde være aldeles privat. — Under Debatten opstod der et stærkt Spektakel, saa at Formanden troede at befinde sig i »*Den broderlige*« og truede med at lade Gassen slukke, hvis der ikke havde vaaren Petroleumslamper i Stedet. Det vedtoges at vente med *Jeanne*, indtil man kunde engagere en Frk. Skytt, som det kgl. Theater med letfærdig Nonchalence havde faaet til at optræde i en Rolle, der var saa svær, at der maatte tre til at synge den. — Formanden anslog derpaa den nye normale Kammertone og forhørte sig, om der blandt Medlemmerne var nogen Stemning for dens Anskaffelse. — Rejersen mente nej, da man saa maatte kjøbe et helt Sæt nye Stemmegafler, og de sløje Tider bevirkede, at man maatte lade Tallerkenen gaa rundt for ikke at komme i Knive med de Gafler. Desuden blev *Brages* Mdlemmer ikke mere normale for det. Fordi Folkethinget havde nægtet Penge til den normale Kammertone, blev det kgl. Theater dog ikke af den Grund en Abnormanstalt. (Meget stærk Bevægelse). Med den Bemærkning, at der for Resten var en smuk Tone i *Brage*, hævede Formanden Mødet Kl. 9.17.

En Sørgehømne

a

Søren Pipperop.

O hule Muse, som ha' vaaren
Mei gonsti mæ saa mangt et Degt,
Hjælp mei aa milne Vemodstaaren,
Som flyder ner a mit Gesekt
Ve Tanken om det Blod, som henne
Paa Hallandsaas fornylig rant,
Formedelst Drakmand kunde nænne
Aa mule vores Komandant!

Der var en Gang, da Holger inte
Mod Fallesen va nær saa spysk
Aa ga saa mejet som en Fente,
Fordi man spelled Fransk aa Tysk.
Ja »*etter Synnefallet*« slo han
Sin Harpe sæl te Sjefens Pris;
Mæ Palmerne i Hænder sto han
Den Gang i *Berlingskes Avis*.

Men i det Hus, hvor der staar skrevet
Ej blaat te Løst, det li'efrem
Gaar te, som man ska ha oplevet
I desse hersens Dokkehjem.
For Holger æ nok lisom Nora
En uberejneli Patron,
Som, naar han ska et ægstra For ha,
Bav Sjæfens Røk har spist Ma-Krohn.

Kons to han inte sæl Beletten
For bav sej Porten i at sla,
Men sae i »*Gnavet*« gal i Hætten,
At Fallesen sku skruppe a;
Aa blandt di sørrelie Føller,
Da han paa Værket Krohn fek sat,
Æ osse den, a lange Møller
Strax to sit »Tøj« aa sae go Nat.

Nu ve je ønske dov, a Slavet
En regederli Enne faar,
Saa Degterne aa Sangerlavet
For Konsten gør, hva di formaar.
A Oberaen maa florere,
Før Venstre lokker den Botek,
Aa lange Møller komponere
En ny aa bædder Hof-Mosek.

Det afrikanske Spørgsmaal.

III.

Niam Niam, d. 27 Febr. 1889.

Man skulde ikke tro det, men det er virkelig den skinbarlige Sandhed, at Befolkningen her i Landet interesserer sig ligesaa meget for Slaverispørgsmaalets Løsning som Evropæerne. Jeg var saaledes en Gang i Regntiden til Stede ved et offentligt Møde, hvor en Taler tordnede løs mod Slaveriet. Han var rigtig nok endnu ikke bleven katholsk Præst, men han snakkede alligevel saa sort, som man kunde forlange.

Det var, sagde han, sørgeligt at se, hvorledes oppe i Evropa Slaveriet bredte sig mere og mere. Frankrigs store Statsmand, Gambetta, havde saaledes for faa Aar siden kunnet betegne en »Del og Klasse« af Befolkningen som »drukne Slaver«, og at Danmarks Gambetta, Chresten Berg ogsaa havde betegnet en endnu større Del og Klasse af sine Landsmænd som Tugthusslaver, var en sørgelig, men sand Kjendsgjerning. Nu kom oven i Kjøbet en af de højest oplyste Negere i Integade og oplyste, at hele Indkvarteringen i det kongelige Theater bestod af usle Slavesjæle, der stod under Pisken hos en vis Tante Jette, hvis Jætteæt var saa udbredt, at den hver Aften fyldte hele Theatrets Balkon, og ligesom Jætterne i fordums Dage truede de Frihedens lyse Guder med Undergang. Han vilde derfor foreslaa Forsamlingen at skillinge sammen for i det mindste at komme nogle af deres stakkels smaa sorte Brødre til Hjælp.

— Megen Opsigt har det vakt her i disse Dage, at en af Landets lønnede Digtere har gjort et Forsøg paa at æde Byens Gjøglerhøvding, men at han dog i sidste Øjeblik opgav Planen under det Paaskud, at saadan en gammel Kommandant ligegodt var noget sejg og ikke god at fordøje.

Ligeledes har en af vore mest lovende yngre Komponister, Niam Niams Daho-Meyerbeer, forlangt et Syngestykke tilbage fra samme Overgjøgler, og i den Anledning opføres her daglig et større Spektakelstykke i flere Akter med mange Forvandlings- og Afklædningsscener. Nachspielet bliver imidlertid, at Theaterforholdene hernede for det første ikke staar paa Reform.

Endelig kan jeg meddele, at der i disse Dage har fundet en Slags Duel Sted mellem en velbekjendt Børne-Ven og en mindre bekjendt Blad-Neger, der har opædt hinanden i den Grad, at kun Halepartierne er blevne tilbage, og disse tillaves nok for Tiden af Stadens Dommere som en Slags Landsover-Ret, der skal være særdeles delikat, men temmelig pebret.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

En Fastelavnsbolle.

Motto: *Cui bonus?*

JUSTINIANUS.

At Rigsdagens højre og venstre Side
Kan vedtage ESTRUPS *Bonus*-Lov
Og deri dog handler *bona fide*,
Har ikke en lang Forklaring behov;

Thi, naar man til daglig Brug maa holde
Sig fra hinanden som alle Stridende,
Men saa faar serveret saadan en Bolle,
Kan godt man enes og dog være bidende.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 7. Marts. Nr. 10.

Videnskabelig.

— Hvor mange Grader viser Deres Thermometer i Dag?
— Det er Nul Grader.
— Men er det Reaumur eller Celsius?

Gustav Johannsen.

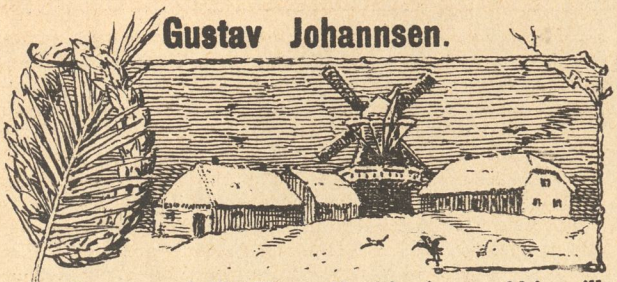

»Det er en hellig Kamp, Nordslesvigerne aldrig ville opgive. — — — § 5 vil gaa igjen bestandig, indtil Grænsepælene atter staar paa rette Sted.«

Gustav Johannsen i den preussiske Landdag 28. Febr. 1889.

Dernede i Kejserens store Berlin
Der tømmer de Hovmodets skummende Vin
Af Sejrens gyldne Pokaler.
Den tyske »*Geist*« i Skarlagenskrud
Behandler sin Gjæld, som Junkeren prud,
Den sletter Traktaternes Løfter ud;
— Kun Stodderen ydmyg betaler.

Men midt i Storhedens saligste Rus,
Hvor Rettens Ruiner styrtes i Grus,
Og Frækheden bejler om Kransen,
Der høres en Stemme, en mandig Røst,
Der rejser en Mand sig med Mod i Bryst
Og hæver sit Sværd til en Ridderdyst;
Den Mand er GUSTAV JOHANNSEN.

Trods Preussernes Haan og arrige Spot
Han lægger den skærende Uret blot,
Mod Løgnen fælder han Lansen;
Han kjender paa Latterens skurrende Klang,
At Odden ramte, saa Brynjen sprang;
Kjækt river han Sløret fra Vold og Tvang,
Den gjæve GUSTAV JOHANNSEN.

Han hugger ind med sit djærve Vid,
Og gaar han, som ARNOLD WINKELRIED,
Alene i Vaabendansen,
Ej huser en Gnist af Frygt dog hans Sjæl;
Trods Pikkelhue og Sporehæl
Slaar tværs gjennem Løgnen sin Grænsepæl
Den danske GUSTAV JOHANNSEN.

Herhjemme klynker en modløs Flok
Om »*Freundschaft*« med Korporalernes Stok,
Histnede rømmes ej Skansen:
Der staar en eneste Mand paa Vagt
Og kæmper trofast og uforsagt
Mod BISMARCKs Rænker og VILHELMs Magt,
Og han hedder GUSTAV JOHANNSEN.

Og derfor lyder, trods Løgn og Pral,
End Sandhedens Ord i Preussernes Sal;
Og, vækker det en Gang Sansen
I Tyskernes Hjerter for Danskens Ret,
Og tvættes af Skjoldet den mørke Plet,
Da skyldes det ham, som ikke blev træt,
Slesvigeren GUSTAV JOHANNSEN.

Himmelbrev

tel

Degteren og Poletikkeren **Bjørnstjerne Bjørnson**

p. t. Norje.

Hoho Dereses Velærvær-tihej! Her sitter den gamle Glaje i de dajlie Frostvær dinglenes me Benene uden-for Rakvirket paa Bifrost, af og tel delekateterenes saj me a spøtte tilmaals etter Øen Anholt neje i Kattegat, foraarsagenes derigjennem smaa lokale Snestorme tel Engbøggernes Glæje og ren Praafit for Snekasterne, værenes imidlertij allirenveller en Smule denglevaaren i sit gamle Hoje, havendes holt Fastelavn — Naadadadada! — i Valhalla me storartet Sjemytlihed. Nemli begønnenes paa Morgenkvisten mej a rise alle di smaa søje blaaøjeje Asynnier op a Svanedunene, samme hvinenes som smaa Grisebasser a Ondselihej, og puttenes Hojerne helt nej i Dynerne, engtel gamle Motter Fregga kom farenes i Noksagt og Natkappe og heldte den gamle Glaje en Spand Isvand over hans gamle Hoje værenes immervæk en kold En i dette vel-sineje Klimax. Voretter samme Tyroler fordofteje, saa di smaa Blaaøjeje kunde komme a Fjerene i Vel-anstændihej, Valhalla værenes imens inte omdannej tel et „Forsøjstheater" i svensk Maneer. Fyfø! samme Sjangre forhaaventli heller aldri dimmeraliserenes den gamle Dyrehavsbakkes Tæaterliv, Madam Li-sette værenes dov moj „Frøken Julle" va Vel-ærværtihejen er moj Hansjæger. Havendes deretter drokket Sukkerlaje me varme Fastelavnsboller tel, gik det an me a sla Katten a Tønden uje paa Bifrost, den søje lille Fru Freja havenes inte vellet gi Kat tel, og samme Gujindes Forspand værenes di eneste Missemjaver i Valhalla, gamle Fatter Odin kunnenes inte for sin Døj fordrage samme Dyr, havenes engang spaaleret Sæjet paa Hlidskalf for gamle Fatter, saa det maatte stantepetum til Sallemaveren og ha nyt Betræk, og Thor værenes osse immervæk sjalu paa Missekatterne, værenes ælektriske me Fyrværkerisager i Taartenvær lisom han sæl. Vafor vi maatte ta den gamle Fenrisulv og putte i Tønden, hvor den saj og hyleje i vilden Sky, som om den var en eiropæisk Sangerinde me Altsopran og føste Klasses Fø i Løg-terne paa Kareten. Hoho! Fornøjelsen værenes inte a lang Varihej, nemli de gamle Ollehoje Tyr liestrax daskenes saadan løs mej sin Knippel, a han smajreje Tønden, saa Fenris slap uj, værenes saa æjjerspænt, a han foer lie i den gamle Glajes Søndasboxer, spaa-lerendes dereses Ujseende paa Ræversen, vej a tae a samme et Ujklip a 8 Kvatterattommer, frembringenes dervej Noet, som mulivis ku fremøyje mattematisk Engteresse som en Løsning a Særkelens Kvatteratur, men inte praktisk, naar man vilde sitte Haart imoj Haart paa en Krampensten i otte Grajers Spændrops-kulde. Hele Løstihejen ennendes mej en lille sjemytli Bemmelem ve Fastelavnsbollerne og en Theaterfore-stilling paa Salen, nemli den gamle Glaje havenes sat en anden Enne paa „Fruen fra Havet", samme stek-kendes i Verkelihejen a mej Sjømanden værenes eu forklædt Magnetisør a den von hutherske Tros-bekjendelse, og værendes a ham engviet i Mysterierne aabnende en magnetisk Strygestue mej en strygende Faaræetning. Naadadada! Og Dogteren liggenes Praa-sæs an moj dem for Kvaksalveri, faar dem sat i Salat-fajet, men sæl bekommenes Dæliriomtræmens og bli-venes bløj paa Ovverdelen telgier dem og døer i et Tablaa vivang mæ bingalsk Belysning og tre Sjenier i

Baggronden svængenes di skandinaviske Flag. Va der gore di gamle Eienherrier rent spiltossige a Angtusiasme værendes, va di ku lie, saa di hele Aftningen ble ve a drikke Forfatterens Vælgaaendes, te den gamle Tyroler, der sæl hadde spellet Sjømanden, Fru Ran værendes Fruen fra Havet me romantisk Tangdoft og Laakalfarve i Kostymeringen, ble saa plakat a han fek Freirs Galt halet eng fra Svinestien, avliggendes Løfte paa Kreturet om strax a suse nej paa Kongensnytorre for at hjælpe Holgerdrakmand a storte Fallesen. Hoho! Va den gamle Glaje natyrligen, værenes kommen til Hægterne, nok skal lavære me, Sjæfen værendes hans Jærtensven og Fidusakates, havendes fra en ophøiet Staje kæmpej for samme Prængsipper som den gamle Tyroler fra sin ejen Beskejenhejs ditto, næmli: Inte knive paa Maaneterne, naar bare di Blaaejije i Balkongetasien morer saj! Hoho! Og den gamle Glaje sitter nu som sagt paa Bifrost værenes tømmermandi og katsenjammerli og ventende paa Velærværtihejens store Paastille, endevennendes Præsterne, samme store Skjald deretter formoenli taendes fat paa a muge Storthingelinget og jave baaje Oftendølerne og Stang hestene — Hoho! Værsartig! Tel fri Afbenøttelse! — uj a Baasene, lajendes di „rene" Blaa komme tel Krybberne, va den gamle Glaje ha spenkulerej uj er va di grinagtie Polletikere, naar di vel være daneje Mennesker, pleier a kalle Sælstyre eller Pallemangtarisme. Og beer Velærværtihejen a senne en Helsen til den store Alexanter i Stavanger, samt te denne hersens Uldmand, samme Engpressario for de „rene" Væsen, kunnendes gøre sig morderli behavelig for den glaje Tyroler vej a senne samme Kriskammerat et Par Bælgvanter og none Valtvolleunderpærmissionærer a ejet Fabrek, inte faaglemmendes ve samme Leilihej a mejdele Tyroleren sit borkerlie For- og Etternavn, samme hidtil staaendes kun Pagena 19 Linie 3 franejen i den gamle Glajes Glemmebog, og vellendes gjærne forene Velærværtihejen, Alexanter og bemeldte Uldmand i en fælles Skaal, den Gamle idag paa Grond af Overanstrængelse værendes tæmperær Maadehollerist og derfor kun svængendes Bægeret i Andante, men allieveller immervæk forblivendes Velærværtihejens gamle glaje

Tyroler-Færtignant,
p. t. Valhalla.

Dagbog.

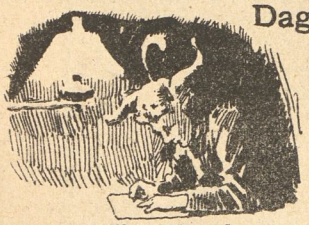

Det er ganske hyggeligt efter endt Dagværk at sidde i den tavse Nat og skrive sin Dagbog. Maaske jeg hellere skulde sige min Natbog. Men hvad, der er jo saa mange, der gjør Nat til Dag og Dag til Nat uden just at være Natvægtere eller Vaagekoner. Og selv om en Deligence ruller af Sted om Natten, saa er og bliver den lige godt en Dagvogn, mens paa den anden Side Ingen vil falde paa at kalde en forsinket Natvogn for en Dagvogn, selv om man kunde være fristet til at skjælde den forsinkede Natmand ud for en Dagdriver.

Nej, lad mig hellere ligefrem sige: Dagbog. I vore Dage har det nu en Gang mindre at sige, om Begreberne svarer til Navnene. Hvem vil f. Ex. nægte, at Gammeltorvs Apothek ligger paa Nytorv?

Men, det er heller ikke det, som volder mig Uro. Nej, det er Retskrivningen, der sætter mig Fluer i Hovedet. Jeg har altid, lige fra min grønneste Ungdom, holdt svært meget af de smaa Bogstaver, men nu er det forbi, takket være Billes Artikler i *Berlingske*. Han rækker sin knyttede Haand mod det danske Skriftsprogs nye Fader og samtidig en beskyttende do. over »*Jeannes*« Fader, Ernst von der Recke, for han holder ogsaa paa det gamle og er ingen »Reform«-Ven. Det er mere, end man kan sige om Lange-Müller. Jeg har nu saadan mine egne Tanker. Gud véd, om ikke Kammerherre Fallesen ogsaa er bleven bogstavelig reformeret og mener, at »*Jeanne*« ikke kan synges med Reckes store Bogstaver. Eller mon ikke Pietro Krohn skulde have begaaet den Uforsigtighed offentlig at sige i al Hemmelighed, at »*Jeanne*« ikke vilde falde i det store, brede Lags Smag, fordi den er dansk af Fødsel. Ja, hvis det skulde være Aarsagen til, at »*Jeanne*« har ligget hen et Par Aar og snart er bleven en gammel Jomfru, saa skal jeg aldrig fragaa, at Kommandanten paa Krohnborg hedder Pietro. Er Dansk ikke netop nu Tidens Løsen? Om det saa er oppe i Folkethinget, saa slaar Medlemmerne der djærve Slag for Danskhedens Sag. Eller rettere for de danske Jurister, for deres Examen er dog langt mere bekvem end den latinske. — Men Pokker skulde spilde sit Blæk paa det, nu da Blækket ligesom Papiret ogsaa skal paa Tapetet og undersøges. Det ser sort ud for Blækfabrikanterne, hvis Blæk bliver en Medicinalvare, der kun maa udleveres efter Recept, men sortere ser det dog ud for de unge, meget unge Forfattere, naar de faar en Prop i Halsen paa Blækhuset. Men nu har de ogsaa længe nok gjort vore skikkelige Boghandlere til Grønthandlere. Maaske *Politiken* ved samme Lejlighed kunde lære at smøre lidt tyndere paa en anden Gang, naar Georg Brandes holder Foredrag i Stockholm for at pumpe Landet for en Post som Professor i Lund. Men bliver Georg Professor, naada, sikket Fakkeltog vi saa faar. Det bliver da mindst lige saa straalende som det, Eleverne paa Askov Højskole brændte af til Ære for Forstanderen. Hver en Tørv paa en Ildtang og Petroleum over det Hele. Sikken Bataillon Tørvetrillere! Gud véd, om den Forstander af Bevægelse kunde læse 9 Timer i den Uge?

Stop! Klokken er allerede saa mange, at min Dagbog bliver en virkelig Dagbog. Endnu et Ord. Jeg fordrer, at min Dagbog skal være privat, da jeg nu offentliggjør den.

Punch.

B. Wulfs Drapa.

I Alting der jo være skal en Orden,
Og for en Ordens Skyld vi derfor vil
Paa vor Lyre se at træffe Akkorden
Til et næsten filharmonisk Strængespil,
Fordi Redaktør B. Wulf ved *Aftenposten*,
Som jo aldrig nogen Moders Sjæl genered',
Men iagttog pænt Dekorum, har gjort os den
Fornøjelse at blive dekoreret.

Han Korset fik, og derved føler »Pressen«
Sig hædret, det er baade vist og sandt;
Thi en Pen, der véd at fængsle Interessen
Hos Læserne, som hans, man sjælden fandt.
Blandt danske Journalister han besidder
En Evne, som ham følger tro til Enden:
Paa Saxen slog han daglig sig til Ridder
Og han red sin Vej paa — Rødkridts-Pennen.

Han referered' i sit Blad med Ære
I mange Aar, mens Tiden hastig gled,
De Kors, som Menneskenes Børn maa bære
I denne Verdens Viderværdighed:
En Syndflod af »ulykkelige Hændelser«,
»Overkjørsler«, og »forøvede Forbrydelser«
Var daglig Frugten af de Kraftanspændelser,
Hvortil »heldig sluppen« ogsaa afgav Ydelser.

Se, derfor er det ganske i sin Orden,
At han en Orden for sin Idræt fik.
Men des værre grunder »Negerkohorden«
Forgjæves paa en passende Rubrik,
Hvorunder denne Nyhed man kan melde,
Naar Boller sættes skal paa Spaltesuppen.
Er den ikke et »Ulykkestilfælde«,
Maa den refereres vist som »heldig sluppen«!

Frihed, Lighed og Broderskab.

— For Fanden, Lars Hansen! Er Du nu fuld igjen, dit fordrukne Svinebæst!
— Naa, naa! Ta'en bare med Ro; har jeg nogensinde sagt noget til Herr Grossereren, fordi De kom her paa Pladsen med en lille En paa?

Astronomisk Tid.

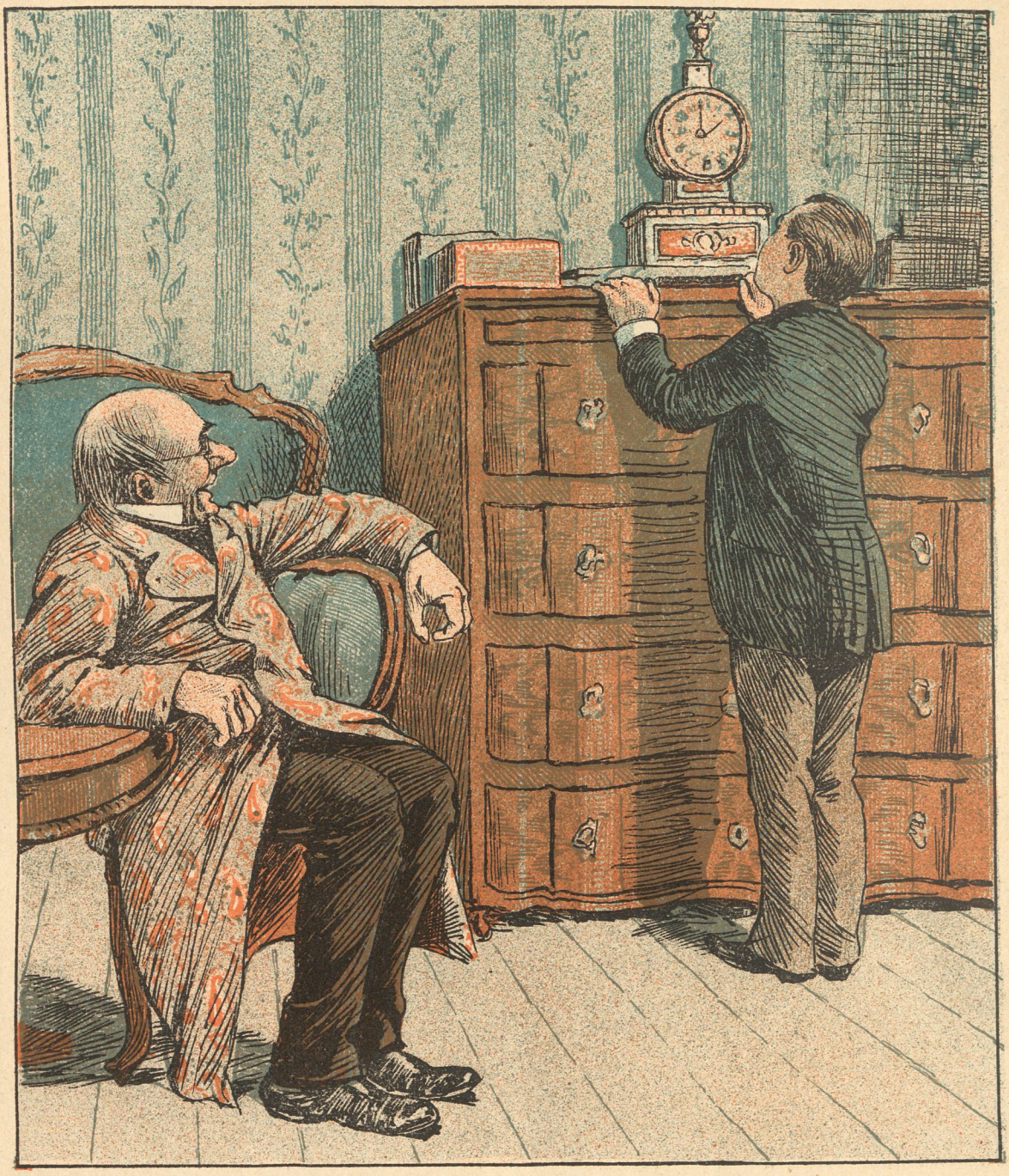

— Gaar det gamle Uhr rigtig?
— Ja, naar den slaar 2, saa viser den paa 4, og saa véd jeg, at den bestemt mangler 5 Minutter i 7.

I Fastetiden.

Naar endt er Karnevalet,
Er Lystigheden dalet,
Gemytligheden væk;
Saa fører man kun Ordet
I Aske og i Sæk;
Thi der er Fastespiser kun paa Bordet.

Endog i Folkethinget,
Hvor Ordet før bevinget
Fra Venstres Læber fløj,
Er Flokkens Glæde jordet;
Den blev til Lamperøg,
Og der er Fastespiser kun paa Bordet.

Først Berg i Venstres Række
Sit Hoved svært maa lægge
Som Bergefisk i Blød:
Kun syv Mand høj var Koret,
Som hans Parole lød,
Thi der er Fastespiser kun paa Bordet.

Og selv om Ledregreven
Har været nok saa dreven
Og gjort sin Valgkreds glad,
Man snart for godt har sporet
Taktikens Fastemad,
Thi der er Fastespiser kun paa Bordet.

Selv Hørup kan med Klage
Snart tæille sine Dage
Paa sin Revisorpost;
Skjønt Eedvard har forsvoret
At tyre den Slags Kost,
Faar saa han Fastespiser kun paa Bordet.

Og Tauber, som vil bare
Tre Millioner spare
Paa Statens Toldbudget,
Ved billig Pris paa Foret,
Selv bliver ikke mæt,
Skjønt knap han Fastespiser har paa Bordet.

Nej, man maa se med Kummer,
At spæget Kjød kun rummer
Vort »samlede« Parti.
Snart ingen mer betroer'et,
Lidt Kaal at spytte i;
Thi der er Fastespiser kun paa Bordet.

Kortfattet Statistik over Vrøvlebølle Sogn.

(Sluttet).

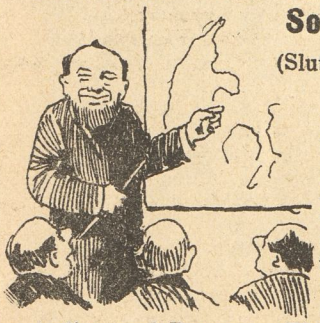

Hæren har en ypperlig Forskole i Gymnastiken i Sognets Skoler. Ved Hjælp af et Balance-Brædt og et Par Klatrestænger samt ved en Undervisning, der meddeles »saa ofte Vejr og Føre tillader det«, dog aldrig mindre end en Gang om Maaneden, udrettes næsten det utrolige med Børnene. Disse har i næsten alle Sognets Skoler opnaaet fortrinlig Færdighed i at lege Tagfat, spille Boldt, staa paa Hovedet, brydes og slaa Kuldbøtter. — Det militære Tilsyn besørges i det væsentlige af Præster og Provster, hvis praktiske Blik og særegne gymnastiske Uddannelse er en Borgen for, at Sagen holdes i rette Gænge. For Ungdommens videre Uddannelse i Vaabendans er der sørget ved en Skytte-Forening, i hvilken der til en Pibe Tobak Sommer-Søndage affyres nogle Skud, dels mod en Skive, dels mod en Banke bag denne. Ledelsen besørges af Peder Husmand, hvis militære Uddannelse skriver sig fra Tiden mellem 57 og 64. Hans uskrømtede Fædrelands-Kjærlighed — han stillede for sig i 64, — hans gode Exempel — da Forskolen er saa fortrinlig, finder han det tilstrækkeligt kun at møde hveranden Gang, — hans gode Holdning — hans Ryg bærer endnu Spor af det meget Tornyster-Slæberi, hans elliptiske Ben ligesaa — kort sagt: Per er født til Fører.

Begejstringen for Skyttesagen er dog ikke lige stor hos alle. Husbonder, hvis Tjenestekarle deltager i Øvelserne, har meget vanskelig ved at faa Øje for Sagens Fortrinlighed. Dette hidrører fra en i Vrøvlebølle ikke ualmindelig Vanskelighed ved at se længere end til eget Markskjel. Paa enkelte Undtagelser nær, betragter Husbonderne simpelthen Skytterne som en Flok Dagtyve og anser Helligdags-Syssel med Grebe, Skovle, Leer o. lgn. for nyttigere end Øvelse med Riflen. Et religiøst Parti — efter sin Profet kaldet Bekkasinerne — synes endog, at Krudtrøgen har en ejendommelig Svovl-Lugt.

Størst Tilslutning finder Sagen hos Sognets unge Piger. »Favre Piger om Krigernes Sværd
binder Roser til Løn for hans Færd«,
hedder det i den af Vrøvlebøllen og Folkedigteren Æske Øvlesen forfattede Skyttesang; d. v. s., oversat paa jævnt Dansk: Pigerne forsyner i Form af Skyttepræmier de unge Karle med Piber, Tobakspunge o. lign. Hvorfor de honoreres ved Festen med et Leveraab og om Vinteren med et Skyttebal.

Stemningen for omfattende krigerske Foretagender er ogsaa delt. Forstaaelsen med Nabo-Sognet Dummerup er ikke den bedste. Der har været langvarige Stridigheder angaaende Markskjellene, og man lever i stadig Frygt for en Invasion. Nogle ønsker derfor Vrøv-

lebølle befæstet; andre holder derimod fuldstændig Afvæbning for det bedste Forsvar og tilraader f. Ex. at konfiskere alle de gamle Muskedonnere, som hænger under Bjælkerne, samt de rustne Spyd fra Slave-Krigens Tid for ikke at irritere Fjenden. Ja, nogle mener endog, at Stenøkserne og Flintekniven i Møllerens Oldsagsamling bør sælges, og Pengene derfor anvendes til Tørvetrillernes og Stude-Drivernes Enker og Efterladte eller maaske hellere bruges til Indkjøb af Kunstgjødning. Spidserne i disse to modsatte Bevægelser er henholdsvis Propr. Sølseck og Husmand Peder Sparekjær. Det bedste Bevis for, at man ser paa Militærvæsenet med forskjellige Øjne, er dette, at en vis »lyseblaa« Farve paa Soldatertøj tiltaler Sølsecks, men irriterer Sparekjærs Øjne.

Flaaden er uden Betydning. Den indskrænker sig til en Kaag og nogle Joller i Vrøvlebølle Sø. Der er dog hos mange en stærk Stemning for en Udvikling af Søværnet i Retning af Torpedoer — med Akcent over do — eller noget lignende undersøisk Krakileri. Da Vrøvlebøllernes Kjendskab til Søvæsenet ikke stikker dybt, er de i god Overenstemmelse med sig selv, naar de holder paa, at Skibene ikke skal være dybtgaaende. Baade de Vrøvlebølle-Fartøjer og Meninger er fladbundede.

Skjønt Befolkningens Begreber om det flydende Værn flyder omkring paa lavt Vand, kan det ikke drages i Tvivl, at dens Tiltro til alt flydende har dyb Grund. De tillægger navnlig Vandet stor lægende Kraft og anvender det baade til udvortes og indvortes Brug. Vrøvlebøllerne gaar, trods deres liden hygiejniske Sans og ringe Trang til Renlighed, »i Vandet« til enhver Aarstid og ved den ringeste Anledning, og de bruger det samme Element — helst med en lille Tilsætning, der kan erholdes i enhver Kjøbmandshandel — som Medicin mod forskjellige Onder. P. Sparekjær er saaledes en af de ivrigste Badere, medens Propr. Sølseck anvender det mest til indvortes Brug.

Denne sømandsagtige Fortrolighed med Vandet afføder undertiden hos enkelte Individer en ejendommelig slingrende Bevægelse, ligesom den hos de mindre søstærke af og til fremkalder et Ildebefindende, som har ikke lidt tilfælles med Søsyge.

De vigtigste Byer i Sognet ere Vrøvlebølle, Sludderkjær, Sinkelev og Gumlestrup.

En Gratulant til Jubilæet.

— Goddag, jeg vilde saa gjærne tale med Hr. Valkendorf.

— Saa, hvad vil De ham? Han er død for længe siden.

— Aa, go' Herre, jeg vil blot be' om en lille Understøttelse i Anledning af Festen. Jeg plejede altid at faa lidt af den gamle Hr. Valkendorf!!!

Pjaltenborgs Brand.

Hr. Strindberg sang paa sit sidste Vers,
Han raabte Allarm og holdt Kommers,
Da han vilde futte forleden Da'
Theatret og Literaturen a';
Julia, Julia, — hans Svovlstik hed *Frøken Julia.*

Han spruttede Gnister, lo og sang;
Med svedne Smil han om Baalet sprang:
Moral, Religion og Fantasi
Som Pindebrænde laa oveni!
Julia, Julia, — men værst var dog *Frøken Julia.*

Men, naar man leger med Brand og Ild,
Kan Meyer slukke, for han er snild;
Og derved ramte en grulig Sorg
Hele Hr. Strindbergs Pjaltenborg!
Julia, Julia, — saa kneb det for *Frøken Julia.*

I Jernbanegade var Skræk og Støj,
Den hele Brand blev til bare Røg,
Og som en forkullet Fyrrepind
Stak Strindberg a' — og stak Piben ind!
Julia, Julia, — hvad vilde han med *Frøken Julia?*

I Borgen boede der en Flok
Af hans »Kreditorer», ved De nok;
Men kloge Folk var der ogsaa, thi
Ved *Logos*, der boede en Eedvard i!
Julia, Julia, — og saa var der *Frøken Julia.*

Den ædle Mø var »Naturalist«,
Hun bleg og afbrændt, forført og trist
Med en Barberkniv i Røgen sad —
Og hun havde slet ingen Figenblad!
Julia, Julia, — af den Slags var *Frøken Julia.«*

Hr. Strindbergs Muse var ligesaa, —
Hun havde kun endnu mindre paa;
Hun raabte: »Min Ære gav jeg hen,
Maa jeg saa be'e om lidt Sjov igjen!
Julia, Julia, — derfor jeg skrev *Frøken Julia.«*

Jo, hun fik Sjov, men af anden Sort:
Da Meyer kjørte med Sprøjten bort,
Hun laa i Vandet og peb af Skræk
Og drev til Sverig med Røgen væk!
Julia, Julia, — i Vandet gik *Frøken Julia.*

For Resten, — Meyer var inte bøs,
Han gav hende Lov til at futte løs,
Men, hvis De tror, at hun Stosen to'
Paa egen Regning og Risiko,
Naadada, naadada! — saa kjender De ej *Frøken Julia!*

Bare et Forbud, har man sagt,
Har Strindbergs Pjaltenborg ødelagt! —
Hvad mægter et naturalistisk Sind
Mod Censorens fæie Skrivepind?
Julia, Julia, — God rolig Nat, *Frøken Julia!*

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Kampleg.

Det var sig Amtmand BILLE, i Ledingsfærd han drog
Og slog et propert Slag for det gode danske Sprog.
En Lanse han brød for de stumme »e«'rs Ret,
Skjønt selv han af de stumme nok aldrig har væ't.

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 14. Marts. Nr. 11.

Et Livsspørgsmaal.

— Nej, Moder, den Kjole gaar jeg ikke med, det gjør jeg ikke.
— Naa, naa, Barn, tag dog ikke saadan paa Vej, det er jo da ikke Livet om at gjøre.
— Jo, det er netop det, det er, for Nederdelen er saamænd fix nok.

De rette Mænd.

Den stakkels BERG, hvem Skæbnen uden Naade
Har gjort til Fører for en lille Klat,
Forleden saa betænksom var at raade
Vort Folkething at tage bedre fat.
Anseelsen, som Thinget nyder,
Paa nok saa svage Fødder staar
Som, inden BERG fra Banebryder
Blev reducert til Rumlepotte-Skaar.
Nu dyrker BAHNSON sine »Anemoner«
Hvert Foraar paa Bevillings-Rettens Grav
Og bruger hele otte Millioner
Trods den Protest, som Thinget gav!
Dets Magt er dalet ned fra Højden,
Hvor Folke-Villien har det sat,
Og, skal det ikke helt gaa fløjten,
Maa Venstre tage bedre fat.

Ja, tage bedre fat, maa Thinget lære,
Hvis ikke det skal komme fælt til Kort.
Men, hvordan skal nu Thinget bære
Sig ad, naar det skal drive denne Sport?
— Vel er der Sager nok, det kan ta'e fat paa;
Men Sagen er at finde den Manér,
Hvorved en Fører med Minister-Hat paa
Som Løn for sin Tagfat sig lønnet ser.
Og det er klart, at, naar man Forslag tæller
I Snese- eller Skokkevis,
Som i de flinke Udvalgs Grav-Kapeller
En uforstyrret Hvile gi'es,
Og, naar Budgettet godt halvsjette Maaned
Har været Gjenstand for Debat,
Man for Beviser burde være skaanet
For, at her burde tages bedre fat.

Og, tager man i Kraft af Folke-Dommen
Fat paa det »folkedømte« Kabinet,
Saa nytter det kun lidt med Knips i Lommen
At hævde sin moralske Ret,
At man mod »Provisoriet« for Alvor
Et Korstog bringe vil i Stand,
Men gjemmer det det ganske Halvaar
Og skjærmer det mod Tidens Tand.
Vil den bevidste Folke-Magt man raade
At tage bedre fat monstro
Paa samme drabelige Maade,
Som CHRESTEN selv tog fat i Holstebro,
Og knibe ud blandt blinde eller døve
Til Slutning som forstandsforladt,
Saa gad jeg vidst, hvordan man da kan øve
Den Kunst at »tage bedre fat«?

— Kort, naar fra først til sidst Taktikken
Blandt Venstremænd bestaar deri
At lade Fællerne i Stikken,
Saa snart de viser Tegn til Energi,
Naar »Førere« af overdreven
Forsigtighed bag »Straamænd« søge Ly
Og PINGEL, Skrædder HOLM og »GREVEN«
Bag Thingets Skjærmbrædt ind maa ty
Og dække sig med Uansvarligheden,
Saa snart der vanker, hvad man kalder, »Mul«,
Og føler til »Tagfat« sig for beskeden,
Men foretrækker ubetinget »Skjul«,
Ja, saa kan Thingets »Værdighed og Ære«
Til denne Verden sige pænt God-Nat,
Hvis intet andet Haab man her tør nære,
End det, at Venstre tager bedre fat.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Gud, søde Fru Schrøder, sikken en Varme De dog har herinde, og nu kan man virkelig snart ikke holde ud at ligge i Kakkelovnen, siden de 40 Riddere kom og bragte Tøvejr, og Fritz Grønbæk siger, at det havde alligevel ikke nyttet, om de ikke i Aar vare blevne 41, fordi Redaktøren af »Aftenposten« er kommen til, og det er nok en Mand, der hedder Wulff, og han har i hele 25 Aar havt Ulejlighed med at sidde og klippe ud af Ferslews store Aviser og klistre det paa Ferslews lille Avis, og det er jo rigtignok et meget mere opslidende Arbejde end de Andres, der har Lov til at skrive, hvad de selv finder paa, saa, Gud søde Fru Schrøder, det er da godt, at en Mand som han bliver forfremmet til Ridder og ikke skal staa tilbage for Hjort-Lorenzen, naar de spiser til Middag sammen hos Etatsraaden. Og jeg har jo rent glemt at fortælle Dem om, at vi var paa Studenterkarneval. Og det blev først bestemt samme Aften, at vi skulde der og vi havde ingen Billetter, og det tog jo Tid, inden vi fik vores Garderobe bragt i Orden, og saa, da vi kom derhen, blev der sagt os, at nu kunde vi ingen Billetter faa, og saa siger jeg til Sørensen: »Er Du en Mand, Sørensen, saa lader vi os ikke lumpe af saadan nogle Studenter, men gaar ind alligevel.« Og Sørensen vilde jo nødig til det, men, søde Fru Schrøder, Mandfolkene er jo alligevel nogle Nathuer, lad os bare være enige om det, og han maatte da ogsaa give Kjøb. Og jeg var »Fruen fra Havet« med udslaget Haar som i første Akt, og Fritz Grønbæk var »Sjømanden« og Petrine var Hilde i et stramt Korset, som betød, at hun følte det »spændende«, og Sørensen var Ingenting, fordi han var Domino. Men lige som vi vil gaa ind i den store Sal, kommer der en Marskalk lige hen imod os og Sørensen begyndte at blive nervøs, men jeg strammede ham op og sagde, at han skulde huske paa det franske Ordsprog, der siger *Kisækskyssakys* og betyder, at man skal bare være fræk. Og saa kom det til en Holmgang mellem Marskalken og Sørensen, for Marskalken bad Sørensen vise sit Kontramærke, og saa viste Sørensen Hardiesse og sagde, det laa nede i hans Frakkelomme. Men den uforskammede Vigtigper af en Marskalk vilde ikke tro Sørensen paa hans Ord, uagtet han har

Borgerskab som Grosserer i Ansjoser og kaldte Politiet til Hjælp, og Gud, søde Fru Schrøder, har De nogensinde hørt Mage til Behandling! Men saa sagde jeg til Sørensen: »Lad os vise, at vi har mere Dannelse og Pli end de Mennesker og forføje os bort fra et Sted, hvor man viser saa lidt Gjæstfrihed«, hvorpaa vi gik, og De kan tro Marskalkerne saa flove ud. Men De kan tænke Dem, søde Fru Schrøder, at næste Dag fik Sørensen et Brev fra Kommiteen, om han godvillig vilde give 50 Kr. til de Fattige eller lade sig tiltale ved Politiretten. Og saa var jeg uheldigvis ikke hjemme, og Sørensen, det Fjottehoved, lader sig indtimidere og betaler Pengene. Og tænk, sikken en Hat, jeg kunde have faaet for de 50 Kroner, ikke at tale om, at skal man give Penge til de Fattige, maa man dog helst gjøre det saadan, at det ligges Mærke til, for ellers er der ved den søde Gud ikke megen Fornøjelse ved det. Men jeg var nu hellere gaaet i Politiretten, for Gud, søde Fru Schrøder, vi havde jo den soleklareste Ret, for Sørensen vilde naturligvis gjerne have givet de Par Kroner ud til Billetterne, saa flot som han er af Naturen. Og for Resten gik vi nok ikke tabt af Meget, for det skal have været et grulig mislykket Karneval, efter hvad der staar i »Aftenbladet«, som nok heller ikke fik Billet. Og, Gud søde Fru Schrøder, saa var det rigtignok meget morsommere, da vi var ude at se Kæmpen Emanuel. Og De kan tænke Dem, at han maaler 92 Tommer fra Snuden til Halefinnen, eller fra Top til Taa vilde jeg sige, men jeg tænkte paa Hvalen, og lille Ambrosius var saa betaget, at han fik Feber om Natten og laa og bildte sig ind han var Kæmpe og vilde synge Kæmpeviser, hvad han slet ikke kunde, det lille Skidt, for han har ikke en Tone i Livet. Og Gud, søde Fru Schrøder, jeg laa selv vaagen og tænkte paa, hvor dejligt det vilde være at have Emanuel til Stuepige nu til Foraarsrengjøringen, for saa behøvede man da ingen Trappestige til at faa sine Gardiner og Paartiærer hængt op, og til Strindberg havde vi ogsaa taget Billetter, men saa blev »Frøken Julie« jo forbudt, og det skal Byens Barberere have været saa vrede over, fordi Stykkets Moral bestaar nok i, at man ikke selv skal holde Barberkniv, fordi man kan blive hypnotiseret og skjære Halsen itu med saadan en, og Petrine vilde saa ikke gaa, fordi hun sagde, at det var en uværdig Behandling af Strindberg at forbyde hans Stykke og vi burde protestere ved at give Billetterne tilbage og faa Pengene igjen, og den Eneste, der gik, var Fritz Grønbæk, og han kom hjem om Aftenen og havde Kjævekrampe, saadan havde han gabet, og nu siger han, at han har lært, hvordan man ikke skal spille Komedie og derfor agter han at melde sig til Konkurrence, naar de skal have en ny Fallesen paa det kgl. Theater. Og Gud, søde Fru Schrøder, her sidder jeg og hører paa Deres Passiar, og jeg skulde allerede for en halv Time siden have mødt Petrine paa Kongens Nytorv, for vi skal jo ud og begynde at se paa Foraarsstykker, for det tager jo Tid at bestemme sig, og om 5—6 Uger kan man dog maaske begynde at gaa i Foraarskostyme. Og Gud hvor jeg længes mod Vaaren! Jeg forekommer altid mig selv som en lille Sommerfugl, der svinger sig ud af Puppen i Solskinnet. Og saa slipper man ogsaa for bestandig at skulle kjøbe flere Koks. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Den revnede.

Da Granberg i sin Tid gjorde sine uheldige »Forsøg« paa at naa de højere Regioner pr. Luftballon, opfandt de glade Kjøbenhavnere det bevingede Ord: »Den gaar inte, Granberg!« Da Strindberg i den allernyeste Tid gjorde et lignende Forsøg med sit Forsøgs-Theater, skal det efter Forlydende være taget under Overvejelse i Udvalget for de rigtig glade Kjøbenhavnere (med K.) at ændre den anførte Talemaade til: «Den gaar inte, Strindberg!«

I Karnevalstiden.

Til Karneval! til Karneval!
Til Baller og Maskerader!
Fastelavn i den lyse Sal
Ser os straalende glade.

Lystige Masker rundt omkring,
Jubel over det Hele!
Satyrlatter og Bukkespring
Uden Tøjler og Sele!

Kom! lad os se paa den Koncert
Af alle Slags Kavalerer;
Hvis De tillader, *Punch* er Vært
Og Gjæsterne præsenterer.

Her skal De se en flot Jongleur,
Han spiller med Ord, saa man studser.
Op og ned med frejdigt Humeur —
For Tankerne han os pudser!

I Harlekinsdragt han springer i Hast
Omkring i Betænkningens Ramme,
Og er der En, der vilde holde ham fast, —
Pfuit! — er han væk med det Samme!

De kjender jo den elskværdige Strik
Alt paa de brogede Fjedre,
Hans Fingerkunster og Mundgymnastik,
De kjender Holstein hin Ledre?

Hr. Dønnergaard! — De ved, at han
Er med, naar Smørret noteres.
Som Bissekræmmer han ved, hvordan
Madposen bedst skal skjæres.

For han gaar nu ikke tidlig i Seng!
Nej, Tørnen, den kan han holde,
Især i »den pantsatte Bondedreng«
Udi »Hovmesterens« Rolle.

Bewer og Brandes i Riddermondur —
Det siges ej for Beklikkelse,
Men Georgs hele Ridderfigur
Er af en drøvelig Skikkelse.

Det noble og det fornemme, som
Georg saa tidt har fortalt det,
»Don Ranudo« det minder om
Og noget, ja noget saa pjaltet.

Her synges der en funèbre Terzet
Af Drachmann, Hennings og Lange-
Det er nu for Resten vist ikke saa let
At gjøre Fallesen bange!

Drachmann møder som Vilhelm Tell,
Men Fallesen-Gessler gemytlig
Ler ad dem, der vil ham skose ihjel,
Die drei Eidgenossen aus Rütli.

Frederik Bajer, den gamle Dragon,
Bli'er kommandert af sin Frue
Til en humoristisk Apparition
Med et Olieblad som en Due.

Ja, han er for Resten kostelig,
Thi det er unægtelig snurrig'
At se en Dragon fredsapostelig
Som nymodens Elihu Burritt.

Men Karnevalet, det gaar sin Gang,
I Dansen lystig man triner
I Kjerters Glans og Hjerters Klang
Til Fløjter og Violiner!

En flink og opvakt Pige søges.

— De siger, at De ingen Skudsmaalsbog har havt; men saa har De vel heller ikke tjent før?
— Jo, je har tjent tre Maaneder hos en Offeser!
— Saa, hvad var da det for en Officer?
— Jo, han stod ved »Frelserens Hær«!

Til Retskrivningsspørgsmaalet.

— La mig nu se, sø'e Børn, at I ikke glemmer de stumme **d** i Brø' og Grø'.

Paa Sprogø.

Det var forgangen, — enten var
Det Søndag eller Søgn, —
Vi lukt igjennem Isen skar,
Og det er ingen Løgn!
Vi fløj om Kap med Maagerne
Og vaaged over Vaagerne,
Uha! Uha! Uha!
Vor Styrmand sad med Aaren vendt
Som Aare-Toldbetjent.

Men Baaden drev til Sprogø væk,
Mens vi sad indeni;
Saa fik den heldigvis en Læk
Og maatte lække bi.
En Toddy hjalp paa Skaderne,
Imedens Kuldegraderne
Uha! Uha! Uha!
Langs Thermometrets Kvægsølv-Stang
Som Reaumyrer sprang.

En ung Poet skrev Vers, som gik
I *„ny Jord“* næste Dag,
Med »staalhvid Maanedis« og »Blik
Med Langlydslængsler bag«;
Han »hundred Piger krystede,« —
Men da hans Knæer rystede,
Uha! Uha! Uha!
Han over sine Fødder faldt
Og fik ej mer fortalt.

En Frue, skrammeret og fin,
Sad lunt med Pen i Haand,
Om Elskov og om Brændevin
Hun skrev med frigjort Aand.
Moralen svært forkølte sig,
Men digterisk hun følte sig, —
Uha! Uha! Uha!
*»Så vakker blir min vesle bok
I norsk-arabisk sprok!«*

En Herre tømte fem Glas Rom
Foruden tre i Smug,
Saa fangede han Biller om
Den nye Skrivebrug.
»O, arme Sprogø«, sukked' han,
Og vildt i Bordet hugged' han,
Uha! Uha! Uha!
»Man lumsk dit »*e*« har efterstræbt, —
Din Flertalsform er dræbt!«

Og over Toddyglassets Rand
Saa avindsgul og graa
En Sprog-Forenings-Selskabs-Mand
Paa Sprogø's Bakker saa:
*»We have not, can I tell, Monsieur,
A cause de nos querelles, Monsieur,*
Uha! Uha! Uha!
Ein Insel, wo wir Uns'res paa
Det Tørre mer kan faa!

Da kom en Svensker! Elegant
Var just ej hans Person,
Men strax han knytted' en pikant
Forsøgs-Konversation.
Han sa'e det mest Umulige
Om en Slags *Frøken Julie*
Uha! Uha! Uha! — —
Saa revned' Isen med et Knæk,
Og Alle flygted' væk.

Stemmer fra Provinserne.

Dersom Di biller Dem ind, at det er for min Fornöjelses Skyl, at jeg sitter her i mit Ansikts Sved og letter mit betynkte Hjerte med et Pendeskaft, saa taer Di mækti fejl, saasom jeg gjör det for en Ordens Skyl, sem Pigen sae, hun lete efter sine Strömper i Skarenbötten, for nu er mit Hjerte brestet paa et hingende Haar ved aa læse i Bladene om, at Folgetinget nu vel gjöre Kaal paa alle Hundene ved aa sætte en höjere Pris paa dem, som undertegnede, der sitter Pris paa en god Hund, aldrig kan simpatisere med, hvorfor at jeg sier bare slaa heller di dandske Jurister ijæl men la vær med aa gjö af vores Hunde, som dog aldrig gjör en Kat Fortræd. For först har jeg bragt i sörreli Erfaring, at di har taet Hundetorret fra dem og nu snakker om at begaa den Ugulighed aa lae Nekelajkerke blie til Kerke igen, saa at Slakternes smaa Huse gaar al Kydets Gang, som jeg mindes tylig fra den Tid, min elste Sön laa ved Flæsket derinde, og jeg og Motter var inde aa besöje han, og som var noen ganske billige Spisehuse for Hundene, som vi resekerer gaar i Hundene ved den Behanling, som er dekteret af et snævert Hjerte. Men naar at nu Folkethinget har giet en Lov om, at alle di smaa Hunde skal holde 16 Tommer, som at jeg ikke ved, i hvilken Ende, di skal maales, formedelst at der er den Fare, at hvis at det er fra Halen til Snuden, saa hukker Folk af Sparsomlighedshensyn Halen af, saa sitter jeg net iet, saasom min Delle holder 17 Tommer uden Halen, som er en opvakt og klog Rad, grundet paa den er lagt til paa Kullerup Höjskole, og gik og hænkte med Halen i di Dage, da Bismaks Tyras laa todt, og som det fresberske Poleti sku hae Magen til for at kaste lidt mere Lys over Lambevejen, saasom Gaardmand og Sogneraasmedlem og Skorstens- og Ligsynsmand Tyksaksen fra Studerup var her i Byen forleden og laa 3 Timer og sov ind for at sove en Rus ud i Rendestenen paa det mest befærtede Ströj paa vores Hovedgade, uden at der kom noen forbi, mens at derimod Delle gav sig til at gjö og vaagne Vægter og Ligvognskusk Klatöje, der just var i sin sidstnævnte sörrelie Fungsjon oppe paa Ligvognen og strax blev vild paa Kareten, men steg ned af Höjheden og hjalp Tyksaksen paa det törre, og liesaadan bor der ved min Side en Spækhögker, som altid har hænkt sine sukkersaltede Skenker og noen Grisetæer i sin Kællerhals, som at Bagerens sorte Poddel længe havde gaaet og loktet til med et skævt Øje og lie med et snobber en af Högkerens Tæer, som var at tae ham paa hans ömme Sted, og löver med den, hvorpaa at min Delle viste sin store Dörkdrevenhed ved at holle sig i det skjulte, indtil at Högkeren obdagede, at han have mestet en af sine störste Tæer og tog Benene paa Nakken efter Poddelen, som var gaaet paa Tærne, hvorpaa at min Delle lettede sig paa Taaspisserne og benöttede Øjeblekket tel aa löve med en Skank i ful Firspreng, og naturligvis laa der et net Hundehus, da at Högkeren kom tilbage med sin store Taa i Haanden, som han igjen havde faaet Fingre i, og obdagede, at der nu var en af hans Skanker, der havde faaet Ben at gaa paa, som jeg omtaler, kere Ponds, for Ingstinktets Skyld og ikke beviser, at Delle er umoralsk, og ikke behöver at lokkes inde i et Fruebur, værende en meget moralsk Hanhund, saa i det Kapitel steller jeg mig klos op ad Henningjensen, for aa lokke Hundene inde, det er en liesaa hundsk Behandling, som min öngste Sön faar, som er i Urdekræmmerlære i Svedskeby, hvor at Prensipalen for det Kræmmerhus, han er i Brödet hos, har giet ham Ordre til at at staa og flöjte hele Tiden, mens at han peller Rosiner, for at di nu ikke skal komme i den forkerte Hals, hvorfor at det var min Mening at lave en Adresse om at lae Hundene være saa lange di vil og bede Lars Dinesen om at tage Hundene under Armene i Andledning af hans Jobelæum, grundet paa at han ikke fik noen anden Adresse, men ikke behövede at være kalvegraveret eller i Mappe men bare regtig bokstauveret, men har nu opgiet det, saasom det jo nu er bleen maaderne aa stemme mod sine egne Anddragner, hvorfor at jeg taer min Telflogt tel denne ikke længer usædvanlige Vej og forbliver, kere Ponds, med fornöden Aktelse

Ævlesen,
Byærner besörres paa Landet ved flenke Folk.

Den „moderne“ Journalistiks Perler

trukne paa en Silkesnor.

3. Perle. *C. P. Korsgaard.*

Der laa en Køkken-Mødding ude paa Marken. Gamle Skaar, Affald, gnavede Ben, al Slags Ragelse, af den Slags, som Oldforskere holder saa meget af at rode i, fandtes der i rigelig Masse, og en stor Bunke Østersskaller, hvis Perlemor hvidnede i Regnbuefarver og blinkede i Foraarssolens Skin. I en af Østersskallerne sad der en Perle, ikke af de ægte, der findes i Perlemuslingen, men kun af den Slags, som Dumhedens Østersagtighed, naar den hensygner i Halvdannelsens ødelæggende Pest, avler, et Slags Gevæxter, som kun den uvidende Hob forvexler med de virkelige. *Peter Christensen* var en af disse forlorne Perler, og han fik ikke Lov til at ligge i Ro ude paa Seminarismens Køkken-Mødding i de landlige Omgivelser. »Folkeligheden« trængte til Smykker at fæste paa sin Hvergarnsdragt, og de forlorne Rubiner, der solgtes i Hovedstadens Marskandiserboder for mislykkede Ærgjærrigheder, blændede ikke længer Bøndernes Sans. Man havde fattet Mistro til »Sjerry'en« med de prangende Etiketter og forlangte noget Indenlandsk, en ægte »Kornpeter« af dem, der kradser. Saa hændte det en Dag, at den store *Chresten Berg* fra *Bogø* paa en af sine Rejser kom over Køkken-Møddingen, hvor Østersperlen laa. Chresten havde lige i sin franske Parleur læst om »Regenten«, der sad i Kejser Napoleons Kaardehæfte, og spekuleret over, at det ogsaa nu var paa Tiden, at han selv begyndte at lægge sig nogle Kostbarheder til foruden Folkeuhret. Saa samlede han Peter Christensen op af Møddingen, fik ham gnedet lidt af og derefter sat i *Morgengnavet*'s ikke mange-karatholdige Indfatning. Kyndige Folk lo rigtignok af denne sølle Peter, men Berg var standhaftig. *Peter Christensen* blev lavet om til *P. Korsgaard* og erklæret for journalistisk Perle af ægte *dansk* Oprindelse. Og P. Korsgaard fornægtede aldrig sin Afstamning. Han var ikke alene Bergs Perleven, han var den største Østers, der endnu nogensinde er skrabet paa den danske Journalistiks Banker. Hver Gang Chresten talte, aabnede han af Begejstring sine Skaller og laa stum og gabende af Beundring ved sin Herres og Mesters Fødder. Saa kom den mørke Nattetime, da en despotisk Regerings brutale Sbirrer slæbte Frihedens ædle Helt med samt Paraply og Rejseplaid ud paa Blegdamsvejens Bastille. Den Nat straalede P. Korsgaard i sin stærkeste Glans, og hans Skildringer af de sidste Timer, Berg tilbragte i Hjemmet, var lige ved at fordunkle en stor Digters Fortælling om Troppmanns sidste Nat.

Men da Chresten Bergs Sol foreløbig var sunken bag Blegdamsvejens Fængselsbure, begyndte Glansen at gaa af hans Perle. Og samtidig begyndte man endogsaa at mumle om, at Korsgaard qva Perle nok ikke var mange Ører værd. Selv da Chrestens kongelige Sol atter dukkede op i Horizonten, luende rød i Marienlystighedens socialistiske Morgentaage, blev det ligefrem sagt ham, at P. Korsgaard var forloren, at hans fede Salvelse ikke en Gang for Bondemaver var til at fordøje, og at det var bedst at smide den »danske« Perle iSkarnbøtten. Forgjæves kæmpede Chresten som en Løve for sin Skat. Korsgaard blev pillet ud af Indfatningen og heldt i Skarnbøtten. Men, inden Skraldemanden kom, havde Berg samlet sin »Perle« op af de degraderende Omgivelser og lavet ham om til en »Solitaire«, til sit eneste Smykke.

I *Aftenbladet* sattes P. Korsgaard, der nu var bleven til C. P. Korsgaard, fast som en Brystnaal i et Humbug. Men det korte Ophold i Skarnbøtten havde øvet sin Indflydelse paa ham. Han havde faaet en ulykkelig Kjærlighed til Skarnbøtter, og i Stedet for at gjøre *Aftenbladet* til det Katheder, fra hvilket den afsatte Chresten Berg kunde kæmpe for sine Dogmer om den eneste lyksaliggjørende Visnepolitik, lavede han den ganske snildt om til en Skarnbøtte. Hver Aften helder han Bøtten ud over En eller Anden, og da Bøttens Indhold er af en saa ejendommelig Natur, at den ikke en Gang kan omtales i godt Selskab, er C. P. Korsgaard bleven for ordentlige Folk, hvad de kinesiske Pirater med deres Stinkpotter er for de fredelige Koffardimænd. En Gang imellem lykkes det at tage Fyren i Nakken og sætte ham fast, men i Mellemtiden sørger hans Næstkommanderende, en ligesaa halvstuderet Røver, som han selv, for, at Bøtten aldrig skal mangle Skarn. Uheldigvis har en stor Del af det kjøbenhavnske Publikum fra Drengeaarene medbragt en uudslukkelig Lyst til at lege med Rendestenssnavs, og det er i denne uheldige Tilbøjelighed, at *Aftenbladet*'s Leverandører spekuterer. Kun skulde de tage sig i Agt for, at ikke en eller anden behjertet Mand, der ikke er bange for at smudske sine Klæder, til sidst sætter dem selv paa Hovedet i Svinetønden. Der hører de dog hjemme.

Hvor ender *P. Korsgaard?* Ja hvor ender al forloren Stads og uægte Kram? Han er trillet fra *Morgenbladet* ned i *Aftenbladet*, og længere ned skulde man synes det var umuligt for en »Perle« at trille. Men først, naar en skjøn Dag Skraldemanden kommer og kaster hele Snavset i sin Vogn, saa fuldbyrdes denne »Perles« Skæbnebestemmelse. Han er samlet op paa den landlige Køkken-Mødding. Der hører han hjemme, og før eller senere vil den *Peter Christensen*, der kalder sig *Korsgaard*, atter havne der, hvor hans eneste rette Plads er — paa *Møddingen*.

Opdaget.

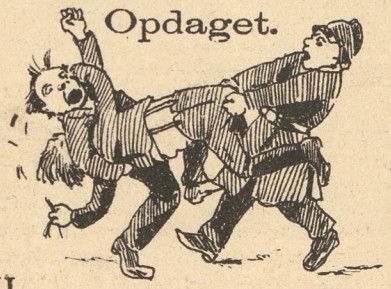

Hos de Smaa i Integade
Var der evig Spark og Spænd;
En af »deres egne« ha'de
Lige snubbet Morderen,
Som vort brave Politi
Inte kan faa Fingre i.

Det var hist i Pilestræde,
Hvor en Pantelaaner boer,
At man saa en Rad indtræde,
Der kom frem med disse Ord:
»Jeg min Trøje vove maa,
Frakken vil jeg laane paa!«

Men saa tænkte Pantemanden:
Bi du barestens, min Ven!
Det er ham og ingen anden,
Som har myret Sørensen.
Kan jeg snubbe ham, den Rad,
Sikken Svir for Hørups Blad!

Nu berettes »mit Umstænden«,
Hvordan Pantemanden fik
Trofast Bistand hos Betjenten,
Hvorpaa løs de begge gik
Mod den fæle Mordertamp,
Saa der blev en blodig Kamp.

Men til sidst han maatte lytte
Til Fornuftens gyldne Ord,
Og han sa'e: »Hvad kan det nytte?
Overmagten er for stor!
Med det gode gaar det bedst!«
— Derpaa kom han i Arrest.

Men nu skulde man erfare,
Den missliebige Person
Inte Morder var, men barestens med *Politikens* Thronprætendenter, med Respekt
At bemærke, nær i Slægt!

— Vel har *Politikens* egen
Højst oplyste Referent
Knap paa ham fra Lampevejen
De to Hundred Kroner tjent;
Men i alt Fald her han har
Vel fortjent sit Honorar.

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Et Parti Bezique.

Da nys det Spil var gaaende, som kaldes »regelmæssig
Tillægs-Bevillings-Lov«, var HIN LEDRE lovlig »essig«;
Men, da Hr. BAHNSONs Esser kom paa Bordet samme Steds,
Blev Greven munket af og var ikke i sit Es.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den. 21. Marts. Nr. 12.

Egen Erfaring.

— Ja, sundt er det jo for de kjære Børn; men et skrækkeligt Mas. Da jeg i Sommer var paa Fanø, erfarede jeg saa vist, hvor besværligt det er for os Mødre at faa Børn i Vandet.

Fremskridt.

Halvsjette Maaned godt og vel
Har Folkethinget slaaet ihjel,
Imens det søgte, saa godt det kunde,
Finanslovens Løndom ud at grunde
Og skaffe en brugelig »ordinær«,
Som bare var kneben paa al Militærgalskab og blottet og bar for Kroner
Til BAHNSONS lyseblaa Anemoner.

— Endogsaa det længe ventede Kunst-
Museum nød godt af Venstres Gunst!
Og denne Partiets prisværdige Gjerning
Belyses bedst ved en Ytring af TSCHERNING,
Af hvem baade Malerkunst og Plastik
En Gang i Thinget det Skudsmaal fik,
At det var kun »Kuriositeter«,
Der koster forbandet mange Moneter.

— Naa, siden hin Ordfører kom med den,
Gik nogle og tredive »Samlinger« hen,
Saa Venstre har da havt Tid nok at sunde
Sig paa, hvad det vil vore Samlinger unde.
Nu har det dog gjort et Fremskridt i Aar
Og vist, hvad et Fremskridtsparti formaar,
Som er til en bedre Erkjendelse kommet,
Skjønt det var forbandet længe om'et.

— Men Livet er kort, og Kunsten er lang!
Der kommer vel ogsaa den Dag en Gang,
Da Perlen for alle fordums Degne
Vil træde i Skranken paa Kunstens Vegne.
Endnu som Naturens Talsmand han staar,
Især naar den over Optugtelsen gaar:
Mod Kunsten fægted' endnu han med Panden;
Men — gjøre Kunster, det kan dog Manden.

Han foreslog nemlig for Alvor saamænd
At sende Budgettet i Udvalg igjen;
Fordi han syntes formodentlig ikke,
At det har længe nok her maattet ligge.
Des værre han stod blandt sit eget Parti
Som i Kunstnerlavet et miskjendt Geni;
I Hundene gik hans Projekt uden Naade,
Saa det blev en Hundekunst paa en Maade.

Fra Punchs Forsøgstheater.

Din-Gel-Dan-Gel

(paa Dansk: Taknemlighed)
chinesisk Proverbe i 1 Akt.

Personerne.
Pe Sjatt. Mandarin af 7 Paafuglefjer.
Fers-Lev. Storborger, Mandarin med 3 Knapper.
Kejserlig Officer, Oprørsofficer.

(Scenen er Pe Sjatts Palads i Peking kort før det store Oprørs Undertrykkelse).

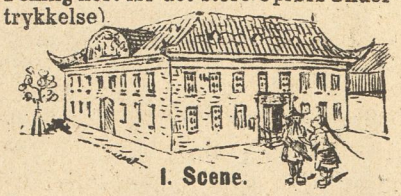

I. Scene.

Den kejserlige Officer. Oprørsofficeren.

Den kejserlige Officer. Hvad ser jeg! Fo, Hi! Den store Oprører! Jeg troede, I forlængst havde skaaret Maven op paa Eder selv.

Oprørsofficeren. Hvorfor det, kjære Ting-Tang?

Den k. Officer. Saadan en fordømt Taiping! Den Værste i hele Banden! Hvor tør I gaa omkring, oven i Kjøbet her i den store Pe Sjatts eget Palads?

Oprørsofficeren. Aa hvad! Regeringen er mild og humun. Nu, da den har sejret, bygger den gyldne Broer for den Overvundne. (Afsides) De Fæhoveder!

Den k. Officer. Havde I gjort det samme, om Sejren var bleven Eders?

Oprørsofficeren (tier).

Den k. Officer. I havde spiddet os alle til Hobe eller hængt os eller brændt os.

Oprørsofficeren. Lad os tale om noget Andet. I er vel bleven herlig belønnet for Eders Tapperhed i Krigen? Hvorfor bærer I ikke den gyldne Drages Ridderkors paa Brystet?

Den k. Officer (tier).

Oprørsofficeren. I maa dog have faaet den? Saa modig og kæk en Fører som I. Og I stod jo dog ved Pe Sjatts eget Regiment, da han endnu kun var en lille Mandarin med en eneste Fjer.

Den k. Offiicer. Kejserens Soldater kæmper for Kejseren, ikke for Løn eller Ros.

Oprørsofficeren. Men hvem faar da Lønnen?

Den k. Officer. Tys! Der kommer Pe Sjatt og Fers-Lev. Lad os gaa til Side og høre, hvad de har at sige hinanden; maaske faar I Svar paa Spørgsmaalet.

2. Scene.

Pe Sjatt og Fers-Lev (træder ind samtalende).

Pe Sjatt. Det skulde glæde mig overordentlig at kunne være Dig til Behag. En Mand, der, som Du, raader over Kapitaler, en energisk Mand, en dygtig Mand og fremfor Alt en selvstændig Mand (Fers-Lev bukker dybt), kort sagt en Mand, der ikke har kompromitteret sig under Krigen, men staar sig godt med begge Partier, en saadan Mand kan altid hos mig gjøre Krav paa at blive hørt. Hvad har Du paa Hjerte?

Fers-Lev. Stormægtige Pe Sjatt! Ædle og vise Mandarin! Du ved, at jeg har den største Theudskænkning i Peking.

Pe Sjatt (nikker).

Fers-Lev. Mine Fjender bebrejder mig, at jeg ikke laver Theen stærk nok, at der er for megen smaa Blandingsthe, for lidt Pekko i den, men jeg spørger: Er stærk The en sund Vare? Jeg mener Nej! Den hidser Blodet og opildner Fantasien. Det gjør mit Thevand ikke. Tværtimod! Man kan godt indtage en hel

Paatrængende nødvendigt!

Vi maa have et nyt Danmarks-Kort indført i Skolerne og det snarest muligt!

Der er nemlig i Følge den troværdige Aften-Berlinger foregaaet saadanne Forandringer med Danmarks Udseende, at ingen Lærer i Geografi vil se sig i Stand til at undervise efter de gamle mere.

Nu skal De bare høre, og dømmer saa selv!

I Aftes sidder jeg i Fred og Ro og nyder min Berlinger og mine reglementerede 6 Kognaks-Toddyer, jeg er nemlig Totalafholdsmand den øvrige Tid paa Dagen, — og saa faar jeg Øje paa følgende Notits under Overskriften «Isforholdene»:

China ses at arbejde sig op igjennem Drogden! Du store nordiske Kineser! tænkte jeg, hvordan vil det nu gaa med alle Tietgens Telegraftraade! bare der ikke kommer Kurrer paa dem, naar Kina skal forbi Saltholmen.

Men saa blev jeg strax beroliget ved at se lidt nedenfor, at *Saltholm* i Løbet af Dagen var ankommen til Malmø, og at *Hveen* ligeledes var arriveret samme Steds hen. Jeg kom til at tænke paa Tycho Brahe og formodede, at det da maatte være en ren Tycho Brahes Dag for Malmø, og heri tog jeg heller ikke fejl; thi i næste Linie fik jeg oplyst, at *Malmø* var kommen til Helsingborg.

Jeg sendte Helsingborg en medlidende Tanke, men, inden jeg var kommen til at betale Fragt og Told af samme, læste jeg videre, at *Helsingborg* var afgaaet til Helsingør: det begyndte ligefrem at blive uhyggeligt! jeg tænkte allerede paa det kjedelige i, at Helsingborg maaske havde lagt sig saadan, at Udsigten til Kattegat var spoleret; men heri blev jeg dog paa en Maade beroliget; thi *Berlingske* oplyste mig strax om, at *Kattegat* for Tiden laa i Gasværkshavnen.

Det var jo rigtig betryggende; men galt blev det dog, da jeg kom til Forholdene i Jylland. Her fik jeg at vide, at *Limfjorden* nu laa uden for Randers, at *Falster* arbejdede sig op gjennem Horsensfjord, og at man fra Aarhus havde *Esbjerg* i Sigte.

Hvad skal der dog blive af det ulykkelige Danmark? sukkede jeg, og Svaret paa mit Spørgsmaal fik jeg i næste Øjeblik af den paalidelige Aften-Berlinger, idet den kort og godt meddelte, at *Danmark* var paa Vej sydpaa gjennem Storebelt.

Saa kunde jeg ikke taale mere. Jeg drak den syvende og sidste Toddy og besvimede.

Revanche?

Det var i Cirkus, det blev sat i Stil
Af Hørup og blev bragt af ham i Trykken,
Hvordan det gik den 18. April:
»Vort Officerskorps blev forladt af Lykken
Og løb sin Vej med Strimer ned ad Ryggen.«

Og nu har Gjørup tænkt paa samme Plet
At stille hin Beskyldning helt i Skyggen
Ved Foranstaltning af en flot Banket,
Hvor Dagens Mænd paany skal friste Lykken
Og sætte Strimer ned ad — Dyreryggen!

Balle fuld Morgen og Aften og dog sove lige saa godt efter det, som om man slet Intet havde nydt.

Pe Sjatt. I Sandhed! Du har Ret! En fortræffelig Vare! Jeg drikker altid selv af Din The. I mine yngre Dage foretrak jeg de finere Sorter, men, som Du selv siger, de hidser. Og en Mandarin af 7 Haler (Fers-Lev bukker) maa fremfor Alt ikke blive hidsig. Han maa være upartisk, umaadelig upartisk. Saa, dersom det er til Fordel for nogle af mine gamle Krigskammerater, Du vil tale, vil jeg bede Dig lade være. Jeg tør ikke belønne dem. Det vilde være at irritere Fjenden.

Fers-Lev. Guderne bevare Din Stormægtighed! Hvor kan Du tiltro mig en saadan Indiskretion. Jeg er ingenlunde selv saa velstemt mod disse krigerske Kamphaner. Baade jeg og hele mit Hus søger tværtimod efter Evne at hjælpe de stakkels forfulgte Oprørere, som — er jeg vis paa — inderlig fortryder deres Oprør, skjønt de endnu ikke har turdet nedlægge Vaabnene, men af og til nødes til at skære Halsen over paa de Kejserlige, som de er saa uheldige at fange. O, maatte Mildhed og Forsonlighed snart føre disse forlorne...

Pe Sjatt (rømmer sig).

Fers-Lev. Undskyld mine Følelser henrev mig! Nej, jeg kommer for at bede om, at min Ven og trofaste Husslave Rien-Rien maa vorde indstillet til at benaades med den gyldne Drages Orden.

Pe Sjatt. Jeg mindes ikke at have hørt Rien-Riens Navn før. Hvem er han?

Fers-Lev. En inderlig skikkelig Mand, Bestyrer for en lille indbringende Filial af min store Theudskænkning. Men han har i 25 eller dog i henved en Snes Aar siddet flittig og stille i sin lille Knaldhytte og skænket billigt Thevand ud, som han kogte paa de af mig allerede benyttede Blade.

Pe Sjatt. Saa? Jeg har aldrig smagt hans Thevand.

Fers-Lev. Guderne fri os! Det er heller ikke Noget for Folk som Mandarinen.

Pe Sjatt. Men dog vel uskadeligt? Ikke hidsende? Ikke forledende til Voldsomheder, hverken mod eller (med Eftertryk) for Kejserens Regering?

Fers-Lev. Aa bevares! Det uskyldigste Pjank af Verden!

Pe Sjatt (glad). Nej virkelig! Hm, ja, en saadan Mand burde paaskjønnes. Han hed?

Fers-Lev. Rien-Rien!

Pe Sjatt. Et godt Navn. Men jeg maa have en Form, en Motivering for Indstillingen.

Fers-Lev. Jeg er kun en Silkeorm mod Din Stormægtighed. Men, turde jeg give min ydmyge Mening til Kjende, kunde det fremhæves, at Rien-Rien i 25 — nej 20 — Aar har forsynet vore Kulier og det simple Folk med en uskadelig Aftendrik til en billig Penge og derved befordret deres Nattesøvn. Han har herved forhindret dem i at blive angrebne af Taipingernes revolutionære Fantasier, der kun fæster Rod i nervøse Gemytter. Man kunde derfor belønne Rien-Rien som — som Samfundshygieiniker.

Pe Sjatt. Fortræffeligt! Jeg skal tage mig af Din Klient. Apropos! Din sidste Udskænkning af smaa Blandings-The . . . (De gaaer samtalende ud af Scenen).

3. Scene.

Den kejserlige Officer. Oprørsofficeren.

Oprørsofficeren. Naa, min Ven! Hvad mener I om Rien-Rien som fremtidig Ridder af den gyldne Drage?

Den k. Officer (gnaven). Kejserens Soldater kæmper for Kejseren, ikke for Løn og Ære (gaar).

Oprørsofficeren (ser haanlig efter ham). Idioter!

(Tæppet falder).

Trøst i Uheldet.

— Saa til Satan! Der skjød jeg »Bums« igjen!
— Aa, det skal De sku ikke være kjed af; nu sparer De baade Sovs og Kartofler!

Potenseret Distraktion.

— God Dag, god Dag! . . . Aah, jeg be'er om Forladelse, jeg troede saamænd, det var min afdøde Svoger!

To Byer.

Ingen bør i dette Liv
Stole fast paa Freden:
Om det nye Rigs-Arkiv
Blev der Kiv forleden!
Rigdagsmænd fra tvende Byer
Kom i Flamme og i Fyr
Om, hvor Kreds-Arkivet
Bør ha'e Husrum givet.

Pingel fandt, at Aars et Hegn
Om det vilde være,
Men at Viborg var for klein
Til en saadan Ære;
Aarhus har den bedste Havn
Og et «evropæisk» Navn;
Viborg kan kun prale
Blandt de «liberale».

Men saa lagde Klein paany
Ud for Viborgs Hæder:
Viborg var den ældste By
Blandt de jydske Stæder;
Folke-Thing fandt fordum Sted
Netop her, og Snaps-Thing med!
Kort, her passer Livet
For Provins-Arkivet.

Klein og Pingel skiftevis
Dernæst lod det regne
Med behørig Lov og Pris
Over deres egne;
Og som særligt Fortrin gjaldt:
Med en Idiot-Anstalt
Begge Stæder bøde
Kan paa Hjerner bløde.

Men skjønt Lauridsen saagar
Pingel sekundered'
Og som *Madam Potifar*
Viborg titulered',
Blev, trods Aarhus-Havnekajen
Viborg, skjønt den er for Klein,
Dog til sidst afstivet
Med Provins-Arkivet!

Ennv ett liedet Annhanng
till
Krönicken om Bunde-Kriegen.

Mv bliffuer att berette omm/ huorlvnde the arrmme vsahliche bynnder vdi theres Fortuilelse oc Desperation bleffue ued att fichte/ enn the uore af Drosst Estropp och hanns Mænd gantzche omringede oc circumuallerede. Ty hand Marrschken Jesper Jesperson Bahnson haffde een Enceinte/ id est een lanng fortløebendes Skantze meth uode Graffue/ Contrescarper, Courtiener oc Raueliener/ laedet oppkaste oc uille then meth Felltslannger oc Cartouer bestycke/ att Fienden/ omm hand komm for Staeden/ een liige uarm Emottagelse som vdi Høysahlig Kong Friderici Tertii Daege kvnnde uederfares. Menn the bynnder fvlle hannem ann/ stigendes/ att sliige Skantzer/ naar the ey meth bynndernes Consens uore oppkastede/ uore Satans Uerck — Gvd frie os Alle naadeligen! — oc bvrrde ey af danntzche Mænnd forsuares/ enn omm Canndets Frellse therrvdi kvnnde hænnge. Meen sliig tovelich Snack gijorde ey poe Marrschken meer Effect/ enn somm the Fyruerckerier/ vselige oc uannkvnndiche Drennge meth Trollkiællingers Affbrændellse/ huilket er een fromm Sckick fraa then Tiid vgvdelige Hexer innv øffuede theris Skarrnstreeger vdi thisse Cænder/ oc chinesische Pistoelers Affyrelse ued Nytoerstiid pleyer att fororsaege. Oc hand Jesper Jesperson loed the tovelige bynnder uide/ att omm Kriegen komm poe/ daa uillde the dantzche Mænnd glaedelichen fichte poe Skantzerne oc priise theris Lycke/ att ey motte poe then baere Marck vden Uærn oc Uold lægge theris Been forr Fiendens mordiske Kvler. Oc loffuede hand fremdeeles att uille for Haffniæ Sicherheed sørrge.

Men hand Cantzler Scauenivs haffde af thet konngelich Comoediehvs/ somm er poe Konngenns Nytorre beliggendes meegen Uideruærtichheed. Ty thet uar rochtedes/ att ther udi sammes Lønkroege oc himmliche Afflokker loe mannge skiønne oc lvstige Comoedier/ somm aff Theatro selff bleffue ey agerede/ menn doch bleffue thet gemeene Pvblico forrholdte. Oc ther talides om/ att sliig Uschick borrde opphøere/ oc hand then liiden Suartebroeder Eedvard/ somm er aff Inntegaede geborrtig/ enn hand goer till daglich forr een Lannge-lænnder/ haffde een Caper eller Piratskib vdrvstet/ somm scollde thette riege Bytte erobre oc the kosteliche Skatte vd offuer heele Canndet spreede/ Comoedien till Forderff oc Theatro till ruina. Oc ther Cantzleren fornam/ att hand ey poe Besættningen oc Byens Borchere till alle thisse Skatte udi ævige Tiider at bevahre kvnne liide/ kallte hand Theatrets Commandante/ hand then snillde Cammerherre Fallesen/ for sic/ oc udi Løndomm eenedes de To omm att giffue allt Schrabet oc Rosset fraa sic/ oc till Igjiengjælldelse errhollde fvll Sikkerhed oc Cavtion forr/ att the ædle Ivueeler oc Ædelsteene vdi Scatkammeret bleffue vrørte. Oc enn ther uore the aff then suarte Scuole/ somm meente/ att Cantzleren uore aff forr gaffmild ett Temparamente/ oc att man bvrrde menagere sine Midler meth ennv større Oeconomia/ soe uar doc Cantzlerens Plan ey soe skeeløyet/ ty hand then liiden Eeduard bleff gantzche confvnderet oc motte strecke Geuehr oc erhvllt blott een lanng Næse.

Oc uidere er ey att berette/ ty Kriegen gick sin uanliche Ganng/ oc hand then gammelle Chresten Povelsen kallitt Berre/ ther somm en ny Gjionngehøffding meth sex Mand/ huoriblandt doc hand Leth uore een anseelig Fløymannd/ fvrragerede poe eegen Hand/ kvnnde ey Noeget vdrette. Menn hand Jeppe Tang/ haffuendis slaeget sich poe somm Sædelichheedens oc Moralens priviligerede Defensor iblandt

bynnderne att fyngere/ vdgick udi Tuee-Kamp meth Greff Hullstejn Blæsenborre/ menn somm samme Jeppe uore een moedelich Soldath/ bleff hand aff Greffuen offuermannet/ oc enn hand scyllde Greffuen for Bespottelse aff Sanct Jeppes Person/ uærendis arrg Blasphemia/ bleff han doc till Griin forr heele Meenigheeden. Men uar thet ey førrste Ganng/ at Slicht arriuerede Jeppe Tanng.

Sidste Akt.

Tunc tua res agitur, paries quum praximus ardet. Det er udlagt: Es kneift! Ja nu spilles saa sidste Akt af denne Sæsons Komedie. Se blot oppe i Folkethinget, hvor Komedianterne skynder sig af Sted med Jernbanefart for at faa Komedien færdig i rette Tid. Det drejer sig om en Jernbane hist og to Jernbaner her, mens Krigsministeren trods alle deres Jernbanenets-Væverier siger: Nix pille bei den Festungen. Det er næsten velgjørende at høre, hvor veltalende selv de til daglig Brug umælende bliver, naar de skal optræde som Banebrydere for en ny Jernbane eller som Banevogtere for den, de én Gang har faaet. Finalen paa sidste Akt af Komedien bliver dog den, at Finansministeren den 1ste April sætter Bom for alle Jernbanerne og staar som alle Komedianternes Banemand, mens han siger sit snart velbekjendte: Af Banen, Børn, nu maa vi selv til at lægge paa Tallerkenen! — Saa er det jo forbi med de 6 Kroner om Dagen og alle Fribilletterne, og saa er der kun én Fribillet tilbage, og det er endda kun en Returbillet hjem til Landets Grødgryder, med mindre da Ministeren skulde vise sig saa venskabelig at skænke d'Hrr. fri Rejse paa den i Luften frit svævende Bane mellem Nyborg og Ringe eller paa Keifflers og Dinesens Kystbane, saa de kan komme til at gaa frit i Vandet i Nivaabugten. For Rigsdagsmænd i Sessionstiden har det ligesom *Berlingske Tidende*. De er nemlig forsendelsesberettigede med de kongelige Poster. Kunde de bare have sørget for, siden de en Gang har Patent paa at snakke i Toget, at Kurertoget fra Korsør, som ikke standser før ved Roskilde, vilde lade være med at tabe Vejret i Ringsted, hvor de Rejsende kan faa Lov at staa ud og puste og trække Vejret. Naturligvis har denne Jernbanefart med Afbrydelser sine Behageligheder, selv om ogsaa den Rejsende har en Fornemmelse, som om han var ude at gaa Morgentur med et kjøbenhavnsk Postbud i Funktion. For naar Folk fra Korsør vil ind at se *Gjenboerne*, saa kan de allerede ved Ringsted faa at vide, at det er *Et Dukkehjem*, de rejser ind til, og saa bliver de da ikke altfor overraskede, naar de kommer til Kjøbenhavn og ser *Under Snefog* paa Plakaten eller *Livjægerne paa Amager* i Stedet for *En Skandale*, der havde afløst *Cosi fan tutte*, naar de er rejst ind for at høre *Konge for én Dag*. Men den Slags smaa Abnormiteter har nu mindre at sige i Sæsonens sidste Akt. Et normalt Repertoire vilde snarere være en Abnormitet. Ogsaa paa Dagmartheatret lader det til, at Sæsonens sidste Akt skal blive mere abnorm end de første, og det skulde ellers synes at være en Umulighed. Ikke for det, Dagmartheatret har egentlig altid været lidt af et Forsøgstheater. Naturligvis uden Lys paa Tilskuerpladsen, i alt Fald ikke andre Lys end et Par Praase fra Organet for den højeste Oplysning. Men Synd er det nu, at Dagmartheatret saadan skal gjøres om til et strindbergsk Forsøgslaboratorium. Og det er et Spørgsmaal, om det bliver stort bedre næste Aar, naar Triumviratet Lehmann, Mantzius og Riis-Knudsen bliver Chefer om Bord paa Dagmar. Bare ikke, *„Lad os skilles ad"* bliver Finalen paa næste Sæsons sidste Akt. Og hvad mon ellers Abrahams skal have for at give sit Minde dertil?

Vuggesang.

Lille Peter lunt og blødt
I sin Vugge hviler,
Pludrer vildt og savler sødt,
Mens Fa'er Chresten smiler.
Vuggen stadig er i Gang
Bag et Fængselsgitter; —
Fader-Ord til Vuggesang
Peters Gamle hitter:

»Lille Peter Chrestensøn!«
Kjærlig Chresten mumler,
»Du er min, og Du er kjøn,
Hvad end Verden skumler!
Husker Du, jeg fandt dig, Gut,
Da du laa i Gnavet,
Gav dig Smør og gav dig Sut,
Til Du blev begavet?

Ømt jeg dig bag Vesten tog;
Der er godt at være.
Lyttende Du Lærdom drog
Af min Galdeblære.
Saadan gik da Tiden hen;
Men at skrive, Stakkel,
Lærte Du kun efter den
Salig »*Sandhedsfakkel*«.

Jeg var klog og Du var klog:
Vi fra Gnavet flytted'.
Sandhedsfaklens Lærebog
Flittig vi benytted',
Da Du derfor i en Studs
Selv fik lært at tale,
Kunde strax mit lille Puds
Stave »Mer Skandale!«

Korsgaard blev mit Kylling-Nor
Døbt i Livets Skole;
Men kun altfor godt som stor
Lystred' Du Parole!
Naar Du stod i Smuds og Skarn
Og lod Skjældsord hagle,
Maatte tidt paa Bredden, Barn,
Ræd jeg staa og kagle!

Men bliv ved kun! Flæng og flaa!
Rap Jer, mine Drenge;
Kun med Skarn skal de smaa Graa-
Brødre Godtfolk dænge!
Bor Jer ind i Næstens Hjem,
Selv om I skal hexe,
Hal hans Navn og Rygte frem, —
Det kan Folk kor-Rexe!

Visselulle, sødt du Smaa
Fra din Vugge titter,
Selv om oftest den maa staa
Bag et Fængselsgitter!
Ej forgæves med mit Blod
Blev min Peter madet, — —
Der, hvor før en Skampæl stod,
Staar nu — *Aftenbladet!*«

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Tillavningen er det værste.

Kokken: Du kommer i sidste Øjeblik
Med Kjødet fra jeres Smølebutik!
Nu gad jeg vidst, hvordan man skal magte
At blive færdig med Maden i Tide.
Slagterdrengen: Ja, undskyld, go'e Herre, men De maa vide,
Det tager saa megen Tid med at — slagte!

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 28. Marts. Nr. 13.

Altfor artig.

Den besøgende: Naa, De skulde nok lige ud; men jeg skal nok komme igjen en anden Gang...
Husets Frue: Nej, det maa De for Guds Skyld ikke gjøre.

Fra Humanitetens Rige.

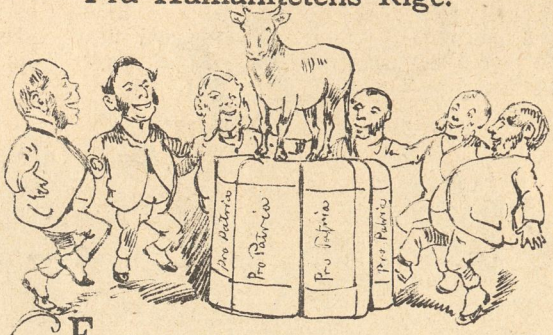

En Papir-Ring dannet blev
For at føre Herskerspiret
Her i Landet paa Papiret,
Smukt udstyret, rigt forsiret
Med hvad Godt, den alt bedrev.

Først og fremmest »RINGENs« Aand
Som sit Formaal har erklæret
Ønsket, den i Løn har næret:
Dens Papirer skal i Vejret,
Løst fra Konkurrencens Baand.

Snart et helligt Middel fandt
Denne Hensigt—det er Tingen—:
Uden smaalig Ynk gik Ringen
SILKEBORG Fabrik paa Klingen,
Da den her ej Silke spandt.

Arbejdsfolkene den Trøst
Fik i Tilgift, at den største
Del skal fures til den første
Og kan sulte eller tørste,
Ganske som den selv har Lyst!

Dog med disse bitre Kaar
Staklerne sig let forsoner,
Saasom en Snes Tusind Kroner
Faar hver »RINGENs« Aand, som troner
Paa sin ædle Daad *pr.* Aar!

—Ja, vær glad, og pris det Held,
At man Kapitalen spare
Kan for Undergang og Fare
Ved at lade Smaafolk bare
Sulte kristelig ihjel.

Og lad Guldets Herskerspir
Støtte »RINGEN« i Kabalen
Og bevidne, at Moralen,
Naar det gjælder Kapitalen,
Regnes ej for »fint« Papir.

Den moderne Journalistiks Perler

trukne paa en Silkesnor.

4de Perle. *Otto Borchsenius.*

Om han er en Perle? Ja det kan der ikke være Tvivl om. Men han ligner mest en »Perle» af den Slags, som ikke kommer paa Volden i Frostvejr. »Perle« var oprindelig en skikkelig lille En. Den blev taget paa Skjødet, klappet og kjælet for, slikkede Haanden, der gav den at æde og logrede pænt med sin lille Hale, naar den fik Lov at »sitze« inde ved det store Spisebord. Men Forkjælelsen avlede Unoder hos »Perle«. Den begyndte at nappe sit Herskab i Fingrene. Saa fik den Lov at løbe, og den løb langt, helt bort fra det gode Selskab, ud mellem de smaa sorte Landsbykjøtere, der var saa arrige og bidske, at ikke en kjøbstadklædt Mandsperson kunde gaa dem forbi, uden de foer ham i Benene. »Perle« forsøgte at være Kjøter mellem Kjøterne, men det lykkedes ikke rigtig for den. De smaa sorte Venner var Friskfyre. »Perle« derimod havde aldrig forvundet Hundesygen. Den hang med Halen selv i Solskin og gik altid og smaatudede, hvor der ikke var noget at tude for. Det fandt de smaa Sorte var en kjedelig Maner, og en skjøn Dag jog de »Perle« paa Porten. Heldigvis var der en Plads ledig i et »borgerligt« Hus, hvor den kunde faa smaa, magre Ben at gnave, og der slog »Perle« sig til Ro. Paa Volden faar den ikke Lov at komme, men den faar sit daglige Mælkevand med »danske« Rugbrødsskorper i, og saa falder der som sagt af og til et lille Ben af til den, snart hist snart her. Hundesyge har den stadig, og den hænger med Halen og tuder gudsjammerlig over ingen Verdens Ting. Saadan er »Perle«s Levnetsløb.

Men hvad kommer det *Otto Borchsenius* ved? Nej saamæn! Men han har altid været en Dyrebeskytter, saa maaske kunde det fornøje ham at høre lidt om »Perle«, før vi taler om ham selv.

Otto Borchsenius er en *Odysseus.* Ikke fordi han er overmaade snild. Tværtimod! men han har ligervis som Homers Helt faret vide om Lande, set mange Folkeslag og lært mange Sæder og Skikke. Han er ogsaa et Slags *Alkibiades*, paa det nær, at han aldrig vilde nænne at hugge Halen af sin Hund. Men han har havt den berømte Atheniensers Evne til at finde sig til Rette overalt, blandt Attikas letsindige »Evropæere« og blandt *Chresten Bergs* største Spartanere, hvor dog vel at mærke den »sorte Suppe« ikke var Hovedretten ved de smaa »tidlige Frokoster«. Ja selv mellem *Frede Bojsens* Bøotere er han bleven en rigtig god Gjennemsnitsbøoter. Og dog var det ikke sunget for hans Vugge, at han skulde hlive Grundtvigianernes og de moderat-liberale Morgengnaveres Bannerfører! Som ung var han Smaasvend ved *Carl Plougs* Sangerhof og klimprede selv paa den gamle Harpe, naar han fik Lov af Mester. Men han havde samme ulykkelige Tilbøjelighed som »Ridder Kalv«. Han kunde ikke lade være at »bisse«, og med den Impressarionatur, der er hans egentlige Kjendemærke, saa han ikke saa snart Georg Brandes Stjerne dukke op, før han »bissede« og blev »det litterære Venstres« Hovedkommissionær. Forretningen var ikke af den Slags, der føder sin Mand, men Otto Borchsenius havde i Aarenes Løb tillige faaet Borgerskab som literær Marschandiser. Han forstod af alskens gamle Klæder at fabrikere moderne Overstykker til Emancipationsdamerne, og han kunde sy svenske og tyske Forfattere og navnlig Forfatterinder om paa dansk Facon. Og saa var han desuden Impressario for den store Georg, Ven med Vennerne og trods sin elegiske Natur rede til, med den sørgmodigste Mine af Verden, at gjøre dem deres Knumspring efter. Det gik til en Tid og saa gik det galt.

Otto Borchsenius maatte se sig om efter en anden Stjerne at gaa paa Tournée med, og han fik *Chresten Berg*. Berg revnede som en overfyldt Ballon og klaskede ned paa Graabrødretorv, men Borchsenius fik *Bojsen* i Stedet. Og samtidig oprettede han et *Bjørnsonsk* Dampvaskeri for *Handsker*. Selv den Drachmannske »Handske«, som Chefen erklærede for »malproper« modtoges uden Vrøvl i Borchsenius Indleveringskontor. Han selv er jo ogsaa saadan en halvgammel Handske, slatten i Fingerspidserne og tilbøjelig til at løbe op i Syningen. Naar han og *Secher* — ogsaa en »Handske« med Benzinduft — hænger til Tørring om Morgenen omme paa Hjørnet af Kjøbmagergade, udbryder Folk, der ser dem, uvilkaarlig: »Et net Par!« Handskevaskeriets Motto er det gamle bekjendte: »Det kan blive godt endnu fra Onsdag til Lørdag!« og dette Motto rummer vel egentlig ogsaa Firmaets sande og virkelige Handskemoral. At Borchsenius skulde ende som Morgengnavs-Handske er der imidlertid ingen Grund til at tro. Han kan blive mange Ting endnu, thi Handskeskind er godt til mange Slags Brug. Og en *Trop* som han, finder desuden altid et Dyr at vise frem.

Men, skulde »Perle« en Gang falde paa at skrabe paa sit gamle Herskabs Dør, haaber vi, at Kræet ikke maa finde en Lakajsjæl, der er enfoldig nok til at lukke op, men en Mand, der høflig og bestemt siger: »Nej, Du kan tro nej, Moppe!«

To „Venner".

Det er bedrøveligt, men det maa siges,
At »Greven« daarlig kan med Tang forliges.
Hvorfor kan disse folkekaarne to
Af samme Fad ej søbe pænt monstro?

Er det vel Grunden, at, naar »Greven« tror,
Han i Debatten som en Fugl blandt Grenene
Sig sikrest svinger rundt om sine Ord.
Ser det dog ud, som han har Tang om Benene?

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.

CX.

Snart Jævndøgnsstormen, Fætter, jager
Den barske Vinter flux paa Dør,
Og Solens stærke Straale bager
Den vaade, gjennemfrosne Ager,
Saa atter den bli'er varm og tør.
Da stiger Lærkesangen fager
Igjen mod Sky, og sprød og skør
Bli'er Isens Laag paa Sund og Søer,
Mens Skovens Bøg fra Panden tager
De hvide Snekrystallers Slør,
Og ud paa Marken atter drager
Fra Staldens Baase Bondens Kør.
I Fjord og Belt nu Isens Flager
Ej længer skruer, bryder, brager,
Ej mer det fryser, saa det knager.
Det tøer! det tøer!
Lig Fugle, slupne ud af Bur,
Lig Fanger fra en Fængselsmur,
Histude paa de blanke Vande
Ses Skibene fra alle Lande
Paany, afsted til fjerne Strande,
At sejle i den vante Tur.
Nys laa de klemt af Isens Rande
Og fik sig en Massage-Kur
Med Knubs, som naar en Vædderpande
Forsøge vil, om Krammet duer.
Se, Fætter, saadan laa som Klodser
Den lange Vinter hver en Lov,
Man haled sløjt i Udvalgs-Trosser,
Man skændtes, drak og gjorde Sjov,
Mens Vrøvlets store, tunge Skodser
Sig taarned' sladig for hver Bov.
Man drev og drev, stod snart paa Grund,
Kom flot igjen og stranded' atter
I endeløse Formdebatter,
Samt spildte mangen kostbar Stund
Med Taubersk Snak om Told og Skatter.
Smal var Skibskosten, næppe sund;
Thi opblødt Bergfisk, vel Du fatter,
Gjør ingen Mave trind og rund.
Skal man den tære Pund paa Pund,
Faar man den Sot, som kaldes Vatter-
I Kroppen kun.
Dog Vint'ren gik og Tiden skred,
Mon hørte Høgsbroes Klokke kime
Hver — eller dog hveranden — Time.
I Bajers Præk man sled og sled,
Til man var færdig at besvime
Af ene bare Kjedsomhed,
Da øined' man med Et en Strime
Af Haab, og mer og mere bred
Den mod de fangne Love gled;
Saa smaat begyndte man at prime
Paany, om Kaalen nu blev fed.
Paa hver en Skude,
Som laa derude,
Man fyred' under Kjedlen rap,
Fik Dampen op og alle Klude
Og „lagde ud paany" om Kap.
Lov efter Lov af Klemmen slap:
Theatrets Lov, skjønt Scharling gruede
For Følgerne med Sorg i Sind,
Strøg stolt afsted med Dronningvind
Og naaede snart i Havnen ind.
Og, medens alle Hunde tude,
Et Jubelraab vil snart bebude,
Til Moppers Kiste fik vi Pind,
Thi frelst er Hundelovens Skind.
Postlønningsloven, som fik Læk,
Og som, til alle Postmænds Skræk,
Var nær gaaet nedenom og hjem,
Fordi Hr. Blem
Var slem,
Fik paa Maskinen dog ej Bræk.
Nu søger Lækken man at lappe;
Paa Pumperne forsigtigt frem
Man krydse vil, beredt at kappe
Topstængerne med Masteknappe
Og naa til Havnen uden dem.
Selv Byggelovens gamle Skrummel
Med Paragraf om Kvist og Trappe,
Hvis „Kjælderrum" til Kjælderrummel
Anledning gav,
Fra Glemsels Jammerbugt saa skummel
Begynder man med Larm og Tummel
At slæbe af.
Ak, Fætter! Bølgens vaade Grav
Dog endnu i den sidste Uge
Vil mangt et herligt Lovskib sluge,
Som til at stille Folkets Krav
Særdeles godt man kunde bruge.
Se hist Fregattens stolte Skrog,
Hvor Dannebrog
Fra Masten kjækt i Luften smelder,
Fast ligger det, og „Venstre" melder,
At, hvor det ligger i sin Krog
Og helder,
Det synke skal som haabløst Vrag.
Men Venstres Dom til Vandsbæk gjælder,
Og, naar det holder Dommedag,
Slet ikke meget mer betyder den
End i den tomme Luft et Slag.
Naar „Bjergerne" har helt forladt
Finanslovsskuden, Nødskud skyder den;
Da ser Du i den mørke Nat
En Damper med Lanternen sat.
Nu kommer Bryderen!
Der Estrup staar med Haand paa Rat,
Og Bugen skærer Isen glat,
Han ænser ej, om Skuden krænger,
Den krænged' under ham saa tidt;
Nej i han hænger
Og bort de sidste Skodser sprænger
Med Provisoriedynamit.
Rask, som en Pil
Helt ind han til Fregatten trænger
Og haler ud dens Skrog med Il.
Naar Solen da sit lyse Smil
Henover Bølgetoppe slænger
Den første Morgen i April,
Ej Isen mere Synet stænger,
Nu er den borte for i Aar.
Nu kommer atter blide Kaar:
Ej »kjedsom« Vinter har vi længer,
Ej kjedsom Rigsdag, — vi har Vaar!

Paa Vejen til Idiotanstalten.

— Go Dau, ka Di it sæj mæ, hudden A ska kom paa dæ hie Kjællerske Idiotanstalt, faa A haar nok papiren po en; men A ka it løs dem.

— Saa-aa? Jo, den ligger der ud ad. Men sig mig, hvad er De?

— A æ saavist Risdausmand fra Rajskanten.

— Saa gi'er De os vel snart noget at bestille?

— Næj, bitte Mand, jæn maa føst sørre faa sæ sjæl; Føelandet aalleføst, aa den æ jæn jo sjæl en Støk aa.

Aabenbart.

— Hvad er det for et Signal, der slaaes paa Tromme?
— »Avancer.«
— Hvoraf ved De det?
— Jo, for jeg kjender Rumlen.

Kommunal Juulehymne.

Det er sørgeligt, men næsten sandt,
At som Borgernes Repræsentant
Faar just ikke alle og enhver
Lov til strax at figurere her.
Denne Værdighed forholder man
Af og til saagar en Oldermand:
Sidste Gang paa Valgets Dag fik Mul
Oldermand og Slagtermester Juul,
Juul! Juul! Juul!

Skjønt hans Borgerkor holdt tapper Stand
Og forklared', at det just kom an
Paa en Slagter i en Pølsetid,
Fik han ingen Løn for deres Flid,
Haabet som en Sæbeboble sprang,
Slagteren gik selv al Kjødets Gang,
Blev ej Borger-Konsul, men kun Sul
Stod i Skjoldet hos vor brave Juul.
Juul! Juul! Juul!

Men, fordi et Anslag gaar itu,
Kan det blive godt en Gang endnu;
Thi det sker dog ikke hvert et Aar,
At man Oldermanddrab her begaar.
I de vise Fædres Faarefold
Har man ogsaa Brug for Kjødkontrol!
Hvorfor skulde saa man la'e den Fugl
Flyve mellem Fastelavn og Juul?
Juul! Juul! Juul!

Kommunalforeningen saagar
Over Spange Runer kastet har
I det Haab, at, naar til Valg den gik,
Den en bliden Juul-Bør fanget fik.
I den kommunale Bolledejg
Blev der Slag, og snart den stod paa Steg,
Hvis Tillavning ikke lagde Skjul
Paa et Tælle-Apparat til Juul.
Juul! Juul! Juul!

Men om Stemningen paa Valgets Dag,
Da vor Juul gav Agt paa Stormens Brag,
I et rigtig heldigt Juul-Spor kom,
Det forlyder der nok intet om.
Jeg vil bare synge her som saa:
Gid hver slagtet Bedsteborger maa,
Selv om Paasken troløs blev og hul,
Faa til Pintsen en fornøjet Juul,
Juul! Juul! Juul!

Mellemakts-Kritik.

Inte at jeg egentlig er noen ængstelig Natur, højstærede Hr. Redaktør, det ved Gud, jeg inte er, men Hjertets indvendige Følelse stemmes nødvendigvis til stille Alvor og Andagt med Varme og Overbevisning, naar man læser alle de skammelige Angreb mod vores Chef, som bare er dekterede af et snævert Hjertes saarede Forfingelighed med Misundelse og Avind i Hjertets Enfoldighed, og saa laa jeg min Pen ned for at vente paa bedre Lejlighed og bedre Tider, naar alle de heftige Storme i Blækhuset har lagt sig, saasom min sanddru Røst om de kunstneriske Dele under saadanne Omstændigheder barestens vilde blive som et Pust i Ørkningen for de vandrende Israeliter, som forsvandt igjen ubemærket, liesom det var kommen, selv om at det ogsaa bragte Forfriskninger og en bedre Løftning med sig til Hjerternes Vederkvægelse med Fyldighed og Varme. Men naar at Chefen immer skal replisere til alt det Sludder, som blier dænget over ham, ja saa kan det ondskyldes, at vi i 4 Uger inte har laet høre fra vos med en enestens Nyhed, og desto mere overrasket blier man, naar man som nu faar 2 store Nyheder paa en Gang, nemligen Konge for en Dag og Oehlenschlägers Dronning Margareta, som jeg finder meget symbaalsk af vores Chef at opfore paa en Gang, for rigtignok sad der en Herre i Parkettet og bemærkede til mig: Lesægstræmsøtusj, som at jeg inte ku knække, men fiket oversat, og der er noet iet, at de to Stykker ligner hinanden, paa nær at den ene er en gemytlig Operette, mens at den anden er en sørreli Tragedie, og lad nu Konge for en Dag være, hvad den er. Musiken er iøjnefaldende, Overtyren kjender man fra Folketheatret, hvor de gieren, hver Gang at jeg har Orlov og er der, og Texten, som at Hr. Sophus Baudix har oversat, sitter inde med gode poængterede Vers, og saa har vi Sangere som Simonsen, Ødmann og Frk. Dons. Navnlig faldt Ødmann i mins og Publekoms Smag, spesijelt i 2den Akt, da han tror, at han er bleen Konge, for jeg skal sige Dem, Hr. Redaktør, det hele ligner saadan, liesom jeg pr. Exempel vilde sige Jeppe paa Bjerget med Mosek, kuns at Jeppe hedder Zephoris og er ingen Bondefrerik, men Fisker, og blier inte hingt, men fisker Frk. Dons, skjønt at hun er kongelig, hvad Ødmann inte er, men Simonsen, som er Kongen, gier ham Udsigt til at bliet. Se det var nu meget godt, men hvadet knev med, det var, uaar at di sku bruge Munden til aa snakke med, skjønt det gik alligevel meget godt. Men nu det symbaalske det var, at Dronning Margareta ogsaa er saadan en Slags sørreli Konge for en Dag, kuns at Zangenberg, der biller Folk ind, at han er Konge, blier skarprettet, saa at hans Kjærreste, Jomfru Ingeborg, gaar i Kloster, og hans Moder tager Stryknin eller Karbol, men jeg sier bare: Respægt for vos og kom inte og sig, at vi inte mere ka være bekjendt at byde Oehlenschläger indenfor, for Zangenbergs og Fru Hennings Præstasjoner varslede om, at Tragedien slet inte er saa sørreli endda, og saa vil jeg endda slet inte omtale Fru Eckardts kunstneriske Dronning, selv om at hendes Stemme inte slog rigtig til paa de Steder, hvor at hun talte med Varme og Overbevisning samt Fyldighed, eller Fru Nyrops norske Bondekone, der faar sin Søn paa gale Veje, eller Jerndorffs rødhaarede Skork, liesom osse at Price spillede den gemytlige Viggo Moltke med Jovialskhed. Jeg forsikrer Dem, Hr. Redaktør, der var inte mange tørrede Øjne i Theatret, undtagen da at Lindstrøm som Dronningens Hofnar gjorde en lille Kjende Ballade med Foss som Albrecht af Mecklenborg, skjønt at den Rolle rimeligvis er skreven for Olaf Poulsen, men i sidste Akt havde jeg selv en Fornemmelse, som om at Haarene sku rejse sig paa mit Hode, hvis at der havde vaaren noen flere af dem, og min elskede Kollegus, Søren Lukkerup, han stod og snød Næsen, saa at Vandet drev ham ud af Øjnene og befogtede hans Breller liesom et Tagvindue i Regnvejr, og med Graad i Halsen og bævrende Stemme hviskede han til mig med Varme og Fyldighed samt Overbevisning: „Klemmesen" — hviskede han — „aldrig forlader jeg disse hellige Haller, men jeg sier — —" Resten ku jeg inte høre for Graad, men jeg skal sige Dem, Hr. Redaktør, Søren har i den sidste Tid gaaet og grobleseret over at gaa til Dagmar, og det ku være, hvad det er, men Ulokken er, at han trækker en Del af vores Skuespillere med sig, som per Exempel Mantzius og muligen Hr. og Fru Oda Nielsen og nu snakker de om Poul Nielsen med Frue og flere andre. Men lad dem gaa. Den Dag kommer nok, da de savner den dæmbede Tone og den fine Doft, der er over vos paa disse Gebeter, formedelst vi dog er Bærere af de gode gamle Traditjoner, som det er vores Plegt at holde paa med Varme og Begejstring, og saa gaaret dem, somet gik Israeliterne, da de stod udenfor Kanaans Land og vilde indenfor, for saa sier Chefen til dem: „Der er venket af, Børn, I

skunte hae mokket, da I var her, nu kan I gaa, Adjøs.“ „Klemmesen“ — sae Søren, da jeg betroede ham min Sjælsstemning — „jeg synes, du er bleen saa bibelsk paa det siste, som kanskesen ligger i, at du ska hae en Datter komformeret til Paaske“. Men Søren er paa det siste bleen meget mere skepsiskere ved det, at han vil tilbage til Dagmar, hvorfor jeg tegner ydmygst

Klemmesen, Kuntrollør.

Et Martyrium i Nutiden.

Er der nogle Mennesker paa denne syndige Planet, der ved alle givne Lejligheder faar paa Planeten af deres intolerante Medmennesker, saa er det da de ulykkelige Skomagere.

Ailerede Jerusalems Skomager er et Exempel herpaa. Hvad han har maattet lide af Forfølgelse og Efterstræbelse fra ubarmhjertige Forfatteres Side, har han selv fortalt saa rørende i »Gjenboerne«.

Men han er ikke den eneste Skomager, som har maattet lide Forfølgelse og Uret, bare fordi de ikke kunne blive siddende ved deres Læst; saa det er ikke til at undres over, at de stakkels Mennesker en Gang imellem tager Blodhævn ved at sy deres Medmennesker for smaa Støvler og bøde paa dette ved at gjøre Regningerne for store.

Hvad maatte ikke salig I. A. Hansen døje, fordi han i sin Tid nedlagde sin egen Syl og gav sig af med at administrere Brandkassens »Syle«, og hvordan har det ikke regnet med Spydigheder over fhv. Skommer Hørdum, fordi han i et uheldigt Øjeblik var kommen til at forlægge Regnskabet over Socialdemokraternes Syle?

Og hvad har ikke de stakkels strikende Skomagersvende maattet finde sig i? Bare fordi de spaserede paa Kongens Nytorv for at trække lidt frisk Luft, bleve de spærrede inde paa Gammeltorvs Pukhus, og det, skjønt der ikke var Tvivl om, at Hovedhensigten med deres Spasereture blot var at faa deres Støvler hurtigst mulig opslidte og derved skaffe Faget forøget Arbejde i disse arbejdsløse Tider.

Og det skal kaldes Retfærdighed her i Landet, at fordi man gaar paa sit eget Arbejde og søger at formindske sine »højhælede«, — at man saa skal havne i et »Skab«.

Det kreperlige i disse Forfølgelser af Skomagerne bliver naturligvis inte mindre ved, at man nu har dømt 5 Skomagere til samme Straf, som Skomager og Brandmand Skrøder fik i »Stegekjælderen«, skjønt han heller ikke havde gjort noget, og at Retten overfor deres Schjøtts-Engel af en Defensor giver sig til at fløjte saadan noget som: Skomager, løj De?

Det skulde maaske bøde lidt paa Behandlingen, at Avtoriterne sendte en svensk Skomager over til Saalebrødrene hinsidan Sundet, fordi hans Syle var slupne op, i Stedet for at ansætte ham ved en eller anden Brandkasse.

Men det værste er dog, at nu begynder de svenske Avtoriteter ogsaa at jage de danske Skomagere ud af deres Territorium, naar de giver sig af med at snakke fre Læderet om Frihed, Lighed og Broderskab. Hvor bliver saa Skandinavismen af? Ikke saa meget som et Parti mellem de danske Støvle-Knægte og de svenske Bag-Flickor bliver det muligt at stifte.

Her holder man Møder og stifter Foreninger til Beskyttelse for det nationale Arbejde; men se, om nogen falder paa at lave en Beskyttelse for vores internationale Arbejde. Jo, god Morgen, mine blanke Støvler!

En tungsindig Skomager.

Det gjærer, det spirer! At Sommeren staar
For Døren kan sletikke fejle;
Den kvidrende Sangfugl med Vingerne slaar,
Og Storken er kommen til Vejle.
I Skoven man aner Violernes Duft,
Paa Marken man vader i Væde,
Med Vellyst man indaander Foraarets Luft
Og hoster og nyser af Glæde.

Jo, jo, overalt dukker Foraarstegn op!
At tvivle er rent uforsvarligt.
Med Smeld og med Skrig spiller Drengene Top, —
Det Tegn er komplet ufejlbarligt.
Man siger, de driver saagar deres Spil
Helt oppe i Folkethingssalen:
Der spiller man Top med Finansloven, til
Man selv falder grundig paa Halen!

Fa'er Høgsbro paa Spillet holdt Dags-Orden, mens
Hr. Pingel sang »Skomager Løjti!«
Man aldrig paa Smeld og Spektakler var læns,
Skjøndt Tang til Hin Ledre sa'e: »Føj, De!«
Men Greven foer rundt med saa sælsomme Spring,
At let det kan svimle for Staklen;
Og Berg, — ja, han snurrer fortvivlet omkring
I Aftenblads-Sandhedsfaklen.

Desværre maa Graad følge brat efter Smil!
Og snart deres Leg nu er ude,
For Loven, den skal springe ud i April,
Om saa de vil le eller tude.
Som Drengene, naar en Betjent gaar forbi,
De hytte gesvindt deres Skind maa,
Og griber Regeringen Pidsken, kan de
Kun svare: »Top! — det gaar vi ind paa!«

Til Sommeren atter blandt Vælgerne staar
De gloende røde i Toppen
Og viser de Martyr-Strimer, man faar
Ved Foraarets Lege paa Kroppen.
De kalder det herlige Løjer, — aa ja!
Men, selv om de skriger sig hæse,
Vil aldrig de bagefter kunne gaa fra,
At det var en Top-maalt Fadæse!

Det endte med Vandgang, præcis som ifjor!
— De Vandgange nemlig er aarlige —
Men hvad siger det, naar de selv bare troer,
At de var gevaltig alvorlige?
Og Trøst faar de ogsaa, om end de fik Børst,
Thi Bønderne ude paa Landet
De veed, at skal Rødderne spire, maa først
Om Foraaret de gaa i Vandet!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

„Upp ewig ungedelt“.

Som Magtens Sværd i Tysklands Kejser-Haand
Artikel 5 i Prager-Freden sletted'
Saa skiller BISMARCK, naar han ser sit Snit,
Fra Slesvig evig Holstein.
Sørge-Kor af Gamle Slesvigholstenere:
Amen! Amen!
(Frit efter *Axel* og *Valborg*. *Akt III*).

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 4. April. Nr. 14.

1ste April.

Drengen: Mo'er, véd Du hva'! Mens Du har været borte, har Storken været her med en lille Bro'er! — — — — Aprilsnar!!

I sidste Øjeblik.

I fir' og tyve Uger sad Folkethinget her
I en Ro, der baade stoisk var og tragisk;
Dets Arbejdsevne saas i en Glans og et Skjær
Af den Slags, der kaldes farimagisk.

Sejladsen paa Forhandlingens Sø gik saa slapt
Som ellers kun blandt Byens vise Fædre.
Man fastslog blot, at Hastværk en vis Mand har skabt,
Som ikke bør forvexles med HIN LEDRE.

Men da nu Foraarssolen paa sin Dont tog fat,
Saa blev der Liv og Løjer i Kasernen:
I Thinget holdt man Møder til langt ud paa Nat,
Og Sveden flød selv BOJSEN ud af Hjernen!

Og ganske som en Bjørn, der er vaagnet af sin Hi,
Saa rejste BERG sig op af Vinterdvalen,
Hvor han paa Labben suged', og lod sit Brummeri
Om Grundlovsbrud paany faa Luft i Salen.

Ja, havde før man taget sig et ordentligt Hvil,
Saa foer man nu af Sted i Karriere:
Af nye Baner over en tredive Banemil
Man uden Sammenkobling lod passere!

En Byggelov man bygged', og en ny Theaterlov
»Ej blot til Lyst«, som fuldendt nu sig blærer,
Med samt en Postlov kan forslaa til Husbehov,
Og saa de nye Magasin-Geværer.

Ja, hvor man ellers enedes som Hund og som Kat,
Gik Hundeloven ikke rent i Hundene;
Endogsaa Venstres »Spidser« skal sættes i Skat
Efter Længden og ikke efter — Pundene.

Men al Ting har en Ende paa denne skjønne Jord,
Selv Skjønheds-Konkurrencen paa Klampenborg fik en travrig Ende og gik i sin Mo'er,
Før der om Prisen var begyndt paa Kampen.

En Skjønheds-Konkurrence fik Folkets Thing i Stand
For svage Sjæles Bifald at fremlokke:
Af Skjørterne tog BAJER sig ivrig som en Mand,
Mens SOFUS HØGSBRO passed Tingets Klokke.

Dog nogen Skjønhedspris har vort Venstre næppe ført
Hjem med sig fra den lange Samlings Dage;
Thi til det smukke Kjøn har Partiet ikke hørt,
Skjønt det som oftest hører til det svage.

Trubaduren.

Oppe i Norge, hvor de rigtige norske Nordmænd med fjeldfast Tro paa det nyeste Nyt fra Paris og med Begejstringens Nordlys, altid sat paa fuldt Blus overfor det radikaleste Radikale, har beredet »Bohêmernes« Ven, »*Albertines*« ridderlige Beskytter, Dr. Georg Brandes de Ovationer, som denne grundige Videnskabsmand og store Lærde sætter saa megen Pris paa, har denne af sit utaknemlige Fødeland forstødte Storhed givet et nyt Bevis paa sin geniale Opfindelsesevne og sit storslaaede Talent for det Effektfulde og Forbavsende. Man høre blot, hvad de »Renes« rettroende Organ i Christiania, det norske *Dagbladet* for 21 Marts d. A., refererer af et Foredrag over Heine — Citatet er ordret ligesom Brandes' egne: »Taleren paaviste, hvorledes hans (Heines) Ungdomsdigtning viser den almindelige romantiske Beundring for den katholske Religion. Dette kom saaledes frem i Digtet »Walfahrt nach Kevlaar«. Det var blevet paastaaet, at denne Beundring ikke var alvorlig ment og ikke kunde være det, da Heine var af jødisk Race med dens Naturel. Taleren hævdede derimod, at den moderne Forskning havde bragt det paa det Rene, at Jødedommen var en Religion og ikke en Race. Frankriges, Tydsklands og i det Hele Nordevropas Jøder var Evropæere (antagelig fra Sydfrankrig), hvis Forfædre havde antaget den jødiske Religion. Den ejendommelige Type lod sig forklare af Indespærringen i Ghettoer. Hos Huguenotterne havde man set noget Lignende. Da de var henviste til og paa samme Maade indespærrede i bestemte Steder, havde der ogsaa hos dem udviklet sig en bestemt Type. I denne Races Nedstamning fra Frankrig fandt Taleren Naturgrundlaget for Heines franske Sympathier.«

Nu forstaar man, hvorfor Brandes har sværmet for Zola. De er begge to Sydfranskmænd, næsten Bysbørn. Kun det Ydre er forskjelligt, fordi Zolas Forfædre ikke har gaaet deres Fødder platte paa Ghettoernes daarlige Brolægning og faaet deres Næseboer udvidede af stadig at indaande disses løgduftende Atmosfære. Og, betragter man hele Brandes' Færd i dette Lys, faar man den fulde Forklaring paa mange Ejendommeligheder hos den store Georg Brandes, født Cohn, denne *via* Polen fra Sydfrankrig, fra det solrige Provences herlige Dale til Danmarks fattige Kyster omplantede Trubadurnatur.

Thi Trubadurernes rette Hjem var jo netop dette skjønne Provence, og mangt et herligt Karaktermærke har Trubaduren Georg Brandes — thi det er naturligvis ham selv og Pokker ikke Heine, Talen egentlig gjælder — arvet fra de gamle Bertran de Born'er, hans ridderlige Forfædre, som siden omvendte sig til det gamle Testamente og lod sig sætte i Ghettoen til stor Skade for deres Benbygning.

Selv flakker han jo om som en Trubadur, overalt søgende Sporene af »Kjærlighedshofferne«, men kun findende det filistrøse Ægteskab, mod hvis Mur han atter og atter som en moderne Christoffer Mauerbrecher støder sin vældige Lanse uden dog at faa hugget rigtig Hul. Han vanker om fra By til By, og, synger han ikke smeltende Sange til Luthens Strænge, saa forstaar han dog altid at tale i smeltende Ord med lokkende, daarende Vendinger, der beruser og fortryller. Georg Brandes er en Hjerteknuser, en moderne *Ambrosius* i Ghettostil.

At Eedvard ogsaa er en Trubadursjæl, er klart nok. Derfor vilde denne Provençaler jo ogsaa absolut spille *Tristan* i »*Kong Renés Datter*«. Han glemte, at i Trikot spørges der ikke om Sjælen, men om Legemet. Og dette var ikke trubadurmæssigt, det havde ogsaa faaet sin Bekomst af den forbistrede Brolægning.

Men paa dem begge passer Max Nordaus bevingede Ord til Richard Kaufmann, der endda kun er halvblods: »Du er egentlig en Romaner, som Storken af Vanvare eller Distraktion har sat ned i Kjøbenhavn i Stedet for et eller andet Sted i Provence.«

Desto værre er der jo ogsaa Skyggesider i Sydfranskmændenes Karakter. Alphonse Daudet har i Romanen *Numa Rumestan* tegnet den ægte Sydfranskmand. Han er meget upaalidelig, den gode Numa, og naar han citerer, er han ikke tilbøjelig til at angive sine Kilder. Ligesaa er han ikke bange for ved enhver Lejlighed at trænge sig frem og rose sig selv, saa det dufter efter af Provenceroser. Jo, Georg Brandes har nok Ret, han er en Trubadur fra Provence, en Ætling af *Bertran de Born* og *Numa Rumestan*, flyttet op til Nordens Kulde — *via* Polen naturligvis!

En Replik.

Maaet være tillat jeg underskrevene Theater-Kuntrollør *Søren Lukkerup* at være saa venlig og bede Dem, Hr. Redaghtør, og skænke følgende Notis en Plas i Deres højstærede Organ, for nu kaet være nok, kaet, med alle Hr. Kuntrollør Klemmesens Krussefexer og Dekkedarier og andre plæbajske Talemaader betræffende mig, for længe nok har Hr. Klemmesen brøstet sig af sin indbilske Kunsforstand overfor mig, men kommer han som i Torsdags og snakker blasfemistisk om mine udvortes Dele og Egenskaber, saasom at jeg snød Næsen af Bevægelighed, den Gang at *Dronning Margareta* gik over Scenen, saa skal jeg til Gjengjældelse gie ham en aandelig Næsestyver og aabenbare Alverden hans Attraa og Nidkjærlighed, saasom han længe har gaaet og transpireret tel og blie Borger-Repræsentant og faaet *Nationaltidende* tel og interessere sig for ham, hvorfor at han da osse forleden Aftning saa saa rød og obpustet ud i Fysjonomiet som en Skrigeballon og tejnede tel og blie apaaplex af en Blodprop eller en anden Aaretold i de ingvændige Partiturer af Skoffelse, men hvad min Næse hin Aften andgaar, saa ska han inte være næsvis eller visnæset saasom jeg led af Snue, eftersom den havde faaet Træk, formedelst der den Aftning var saa mange, der inte sjenerede sig for at sjenere deres Medmennesker ved at komme for sent og dombe lie midt ind i Overtyren til »*Balders Død*« uden Takt, som at Hr. Klemmesen sku hae paatalt i Stedet for og opvarte sin goe Ven Poletibetjændt Hasdrubal Snuppesen med den Løgn, at Sophus Neumann ska paa Torret eller skose over, at Fru Hennings ka faa Tid tel aa spelle i *Folkesnak* paa alle Privattheatrene for bag efter og rejse til Stockholm og gien som Prensessen: »*Der var en Gang*« —, som inte ka andfægte vos, formedelst Ingen mere gier gaa hen og se det Støkke, som at Drachmann skrev i *Morgenbladet* selv, som nok gier rejse til Stockholm, og alt det vel jeg nu lae gaa for det, det er, for jeg laer mig inte affisere af Tragedjer, saasom jeg paa *Dagmar* har set tragiskere Støkker end *Dronning Margareta*, som jeg vil sie *Et Besøg*, som dog var noet af det sørreliskeste Komejeværk, jeg har set, og min Respægt for Konsten ka være liesaa stor som Hr. Klemmesens, formedelst jeg aldrig gaar ind i Hovedhalen uden og tae min Hat af for Holberg og sende Hr. Oehlenschläger et obmontrende Blek udenom mine Breller, men kommer Hr. Klemmesen, hvis Respægt for di hellige Haler inte er større, end at han inte føler sig mere obløftet og paaverket af den fine Doft, som han immer snagger om, end at han inte sjenerer sig for at tae hvert andet Trin ob ad Trabberne barestens for og spare paa Støvlesolderne, kommer han og skyller mig for og hae et godt Øje til hans Datter, formedelst hun ska komformeres, saa ska jeg komformere han, ka Di tro, saasom jeg inte laer mig narre April af hans Gækkebreve til Dem, skjønt at mit Sind føler sig trykket af og komme saa tit i Pressen, naar at Hr. Klemmesen skyder sine Ubehaveligheder ud, liesom det ku være et af de nye Repetergeværer. For en Gang kaet gaa, men i Længden blieret noet ensformigt, som Manden sae, han fek Vandgrød til Middag en hel Uge, skjønt at Mælkemad ellers var hans Livret, hvorfor jeg ber Dem, Hr. Redaghtør, være saa høflig og sitte denne Replik ind i Deres Organ og tejner mig

Søren Lukkerup, osse Kuntrollør.

Et Par Martsvioler endnu.

Se, alle Folk, de taler bare
Om Morderen paa Lampevej'n,
Og man maa ta'e sig vel i Vare
For ej at komme med i Leg'n.
Ja, bytter man en større Seddel,
Saa er man væk som en Agurk,
Og man kan være nok saa ædel,
Man bliver snuppet som en Skurk;
Saa man sin Lykke højt maa prise,
Ifald man hurtig kan bevise
Ali — Alialibi,
For ellers bliver den morderlig.

For Resten Folk i Byen taler
Om denne hersens *Frelsens Hær*
Med Oberster og Generaler
Og saa Kadetter i Gevær.
Kadetterne skal være lækre,
Det har man da berettet mig,
De Smaa er smidige og smækre,
Men længe varer det vist ej.
Forgyldningen gaar hurtig a' dem,
Og Vejret gaar vist osse fra dem.
Ja, ja, det tror jeg da,
Som de gaar paa Halleluja!

Saa er Theatrene paa Tale,
Om dem Aviserne de kiv's —
Der er nu først »det Nationale«,
Hvor Kammerherren de vil til Livs.
Paa Nørregade Jul de fejred'
I Nøddebo til ind i Marts;
I »Dagmar« Strindberg ikke sejred'
Som i »Casino« Thora Schwartz.
»Pigernes Jens« har Folk bedaaret,
Men »StoreRavnsborg« — saadan gaar'et —
Der i, ja i det Fri
Det var det bare Lapperi!

I visse Blade — sikken Støj man
Har gjort til Gunst for en Aktør,
Den velbekjendte Sofus Neumann,
Der har Skandale gjort som før.
Hans gode, gamle Venner vilde
Ved Holberg se ham sat i Vej!
Paa Kongens Nytorv sku' han spille
Blandt Andet, vistnok »Vielgeschrey«.
Han passer nu til denne Rolle;
Thi »Viel Geschrey und wenig Wolle«,
Det har saa tidt vi set
Er Fyrens Specialitet!

Hvad »Dagmar« angaar, er det bragt i
En Situation, om hvilken man
Maa sige, den er ret grinagtig —
Dog! knap den Sagen klare kan.
For Øjeblikket er der Lehmann,
Og han gjør ikke stor Fortræd,
Til næste Aar saa er der tre Mand,
Men Lehmann han er osse med.
Og bli'er saa Klap og Bifald borte,
Nuvel! til Gjengjæld — ja, saa faar de
Riis — Rii-ii-iis —
Riis-Knudsen, ja naturligvis!

Et ræsonabelt Tilbud.

Husejer: Hør, min gode Petersen, nu maa De virkelig betale mig noget af min Husleje, ellers maa jeg saamænd hente Fogden.

Lejer: Nu skal jeg sige Dem noget, Hr. Vært; naar Di skal hente Fogden, koster det Dem en 16 Kr., men naar Di nu giver mig 9 Kr., saa tjener Di selv 7, og saa skal jeg flytte straks.

Diagnose.

Lægen: Hvad har De paa Hjertet?
Patienten: Tak, Hjertet er godt nok, men jeg har faaet saadan en Smerte i Ryggen.
Lægen: Hvad er De?
Patienten: Jeg er Skrædder.
Lægen: Saa er det vel et Sting, De har faaet; er det nede over Lænden?
Patienten: Ja, det er vistnok et Agtersting.

Da Jens Busk atter blev den Lille.

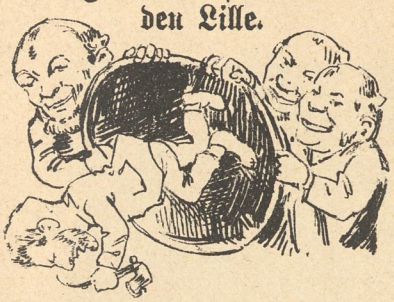

Meget frit efter Grundtvig.

Om Jensemands Kvide der lød en Sang
Saa sørgelig.
Det samlede Venstre gik Kjødets Gang
I Broderkrig.
„Danske" var af „Europæerne" kjede,
Herrer de havde som Høgsbro og Frede,
Da Jens vilde vove sin Trøje.

Den tapre Jens Busk var i Folkets Thing
En Hals fuldhaard;
Som Lem af en drabelig Riffelring
Han rustet staar.
Alt, hvad han voved, kun lidet man satter,
Ingen som han lod sig pante for Skatter,
Naar han skulde vove sin Trøje.

Jens Busk drog en Sommertid op i Nør
I Herrefærd.
Hans Pibe af Merskum med Weichselrør
Blev pantet der.
Byderne alle fra Randers til Ribe
Mødtes til Dans efter Buskmandens Pibe,
For Jens havde vovet sin Trøje.

„A tykkes, a" sagde Jens Busk paa Jydsk,
„Gaar paa Akkord!
At miste min Pibe var dog for spydsk
En Skam og Tort!"
Skat han betalte og Bøder for Resten,
Derpaa han Piben stak ind under Vesten,
For han havde vovet sin Trøje.

Men nu fik af Piben den stakkels Mand
Kun Kval og Veer,
Saa Røgen han slet ikke var i Stand
At taale mer.
Hvorfor det rundt paa hans Møder er fløjet,
At ved „Forliget" der var noget røget,
Hvor Jens havde vovet sin Trøje.

Sig hævnede „Folket" ved Skanderborg;
Der blev han hældt
Af Amtsraadet ud til sin store Sorg,
Hvad nys blev meldt.
Altid hans Minde vi dog ville hædre,
Saasom „jo galere", sa'e han, „des bedre",
Da han turde vove sin Trøje.

Ak! hvem skulde troet, han saa snart var endt
Som slig Ruin?
Men han bør dog ha'e sig et Monument
Af Postelin.
Skam faa Enhver, som en Finger ej røre
Vil eller gi'e blot en Femogtyveøre
For ham, som har vovet sin Trøje.

Møde af Lærere og Lærerinder
i Frøken Reformine Tummelumskis Pigeskole
d. 3. April 1889.

Frk. Tummelumski. Ja, det, jeg har ønsket de ærede Herrer og Damer samlede for i Aften, er jo, for at vi kan blive enige om, hvordan vi skal stille os med Retskrivningen i dansk. Nu vil det jo ikke vare saa længe, inden vi kan vente det ministerielle Reskript, og det var jo altid godt at være lidt forberedt paa Sagen, for at man ikke skulde komme altfor hovedkuls ind i det Ny. — Hr. Terpelsen, vil De være saa god at referere de vigtigere Punkter efter Kultusministeriets foreløbige Bestemmelser. —

Hr. Terpelsen. Ja, der er nu allerførst »sejsten«.

Frk. N. M. Petersen. Ja, det er udmærket; det maa vi absolut ha'e, for man siger jo ikke sexten — —

Terpelsen. Ja, der er jo da rigtig nok en hel Del Ting, som man skriver anderledes end man siger — —

Frk. N. M. Petersen. Saa, æ der de? — la os høre noen! —

Terpelsen. Ja, De sagde selv, Frøken, i dette Øjeblik: »æ der de?« det er jo egentlig: »Er der det?« Og jeg sagde i dette hellige Øjeblik »sae«, skjøndt man skriver »sagde«. Mener De, at man skulde skrive »sah« eller »sa'e«? —

Frk. Gaapaa. Det kunde man saamænd godt — —

Frk. Tummelumski. Maa jeg bede de ærede Herrer og Damer om ikke at komme ind paa Personligheder, men holde Dem til Sagen. — Der er jo noen Ting, som allerede er gjennemført i vor Skole, saa dem behøver vi jo ikke at tale om, f. Ex. den »unødvendige Sammenskrivning af Ord«, det finder jeg nu er saa udmærket, som f. Ex. »i det« og ikke »idet«, i Gaar, i Dag; det er dog virkelig det eneste — ym! Rationelle. Hvad? Sønnes De inte?

Terpelsen. Ja jeg véd saa skam ikke; der er nu f. Ex. naar at man siger i »Gaar«, hvad er saa »Gaar« egentlig? Det er dog ingen Gaard med d i Enden. Men en Gaard med d i Enden vil man jo nok om kortere eller længere Tid komme til at skrive uden d i Enden, og saa vil det se ud, som om »i Gaar« kom af en Gaard med d i Enden.

Frk. Sproggranskesen. Ja, det æ lie majed med de, for de æ nu rigtig, og saa æ de jo inte Anned end Viddiheder, de Di der sah —

Terpelsen. Ja, naar at det æ rigtig, se saa æ de jo en annen Sag, men det vidste jæ inte. Men Frøkenen har jo beskæftied Dem saa maied mæ de danske Sprog, saa Di maa jo — —

Frk. Sproggranskesen. Ja, de ve Gud, jæ har, Di ka fuldkommen stole paa maj. Fra jæ var en lille Pie, har jæ inte hatt Interesse for Anned. — Men hør nu, Frøken Tummelumski, vi har jo forlænge siden kastet disse tossede Bogstaver x og q bort, men sku vi inte osse se og blive ae mæ Bogstavet C, hvad? For de æ dog liesaa dumt som de andre. Vofaar ka man inte skrive en Sigar med S, og alle saadanne Ord, som Sitron, Selle o. s. v.?

Terpelsen. Ja, der er dog et Aber ved. Jeg hørte forleden, a di nu æ begynt i Latinskolerne at sie K i Steden for C., f. Ex. Kæsar for Cæsar, Kirkulus for circulus o. s. v., og jæ tænker derfor, det vil snart ogsaa blive moderne og sige Kigar for Cigar, Kitron, Kelle o. s. v. — Sku vi ikke vænte og se, hvad det ka beløwe sig til?

Frk. Gaapaa. Det er brillant; det maa vi strax ha, saa blier det saa majed des hurtigere indført. —

Frk. Sproggranskesen. Fra mit Standpunkt er der ikke Noed i Vejen for Frk. Gaapaa's Forslag; jeg stemmer for det —

Frk. Tummelumski og *Frk. N. M. Petersen* } Jaj osse.

Terpelsen. Jeg véd dog inte — — jæ synes, va har dog egenlig de stakkels q og x gjort, at de saadan skal landsforvises? Nu f. Eks. x synes jeg ligefrem godt om. Ku man samle flere Bogstaver sammen i ét Tegn, saa synes jæ, de var en Fordel —

Frk. Sproggranskesen. Men, Gudmenneske, hvor ve Di hen? de æ jo aldeles forkert

Terpelsen. Om Forladelse, Frøken, det vidste jeg ikke — —

Frk. Sproggranskesen. Naa, men saa ku De jo ha spoort Dem for —

Terpelsen. Ja, se, de var en Fejler a mig, at jeg ikke gjorde det, det var begrundet paa, at jæ hade ikke husket det.

Frk. Sproggranskesen. Naa, ja, saa er der jonte mer og sige om den Ting; q og x bruger vi inte, og vedtaer vi saa Kirkel, Kigar, Kitron? —

Alle Damerne. Ja, ja. naturligvis!

Frk. Tummelumski. Saa æ der en Ting, som jæ har tænkt majed over i den senere Tid, som jæ vilde foreslaa; det er med Hensyn til Sk; se, man siger junte K der, men

man sier f. Eks. Sgole, sgal, Sgræg o. s. v. Va sier Di til de, Frk. Sproggravesen? —

Frk. Sproggranskesen. Sproggranskesen, maa jæ be; jæ véd inte, vofor Di altid kaller maj for Gravesen

Frk. Tummelumski. Aa, om Forladelse; jeg taer altid fejl a Deres Navn, — men va sier Di te mit Forslag?

Frk. Sproggranskesen. Ja, Di æ jo næsten lie saa dygtig i det Sproglie som jai sæel, aa jæ tror, det kan nok være, Di har Ret i det —

Frk. Gaapaa. Saa la os vedtage det med det Samme—

Alle Damerne. Ja, ja, det er vedtaget.

Terpelsen. Men va tror Di, Menisteren vil sie til de? For de staar der jo inte Noed om i Bekændtgørelsen. —

Frk. Tummelumski. Aa, det taer Manisteren os saamæn inte ille op, men desuden kommer det jo inte ham ve, for vi æ jo en privat Sgole. — Naa — æ der saa mer, lille Terpelsen?

Terpelsen. Jo, der æ et Par Punkter innu — —

Frk. Tummelumski. (Ser paa Klokken). Ja, men, saa æ jæ bange, vi maa opsætte dem te en annen Gang, for Kloggen æ allerede bleen mange. Jeg véd inte, om det konvenerer Dem at fortsætte paa Onsdag Aften Kl. 7 i næste Uge. — Da Ingen har Noed at bemærke, saa antaer je, Di æ enige, aa saa, mine Herrer og Damer, — jæ kan des værre inte før —

Terpelsen. Ja, men æ de inte for sildig, Frøken, til at de ka komme i *Punch* om Taarsdaen?

Frk. Tummelumski. Nej, saa ve jæ sie til *Punch*, a han ka sidde her i Værelset ve Siden a, og Døren ka staa paa Klem, saa ka han gaa lie hjem og smøre det Hele i Bladet.

Foraarsgrønt.

Kere Bob!

Der er ingen Sjov ve a værre rattikal længer. Fordig man faar bare immer Tæsk a di annere Drænge, og Aron Jacobsen og jai har besludtet a om Lerene og sæl Knubstrup vel gaa paa Kumpremis me vos og gi vos goe Karaktæer, sæl om vi ikke kan noet, og la vær og gi vos Andmærkninger i Praattekaallen og engen Vrevl gøre, om vi sover æler snaker i Timen, saa ska vi nedligge Vaabnene og lavær a haane di Fæmekler aabenlyst. Og de synnes jai er et got og hæderlit Kumpremis, men Lerene er none forstoggede Asener og domme Fnatikere, saa de ku got line dem allievæler at forsædte Krigen, og de er mejet behavelit, fordig Aron og jai har opdaget a Prængsipperne er gode nok i Ongdommens Alder, og saa længe man igge kan hidte paa noget Annet noet a gøre sai bemærget ved, men a Praafidten er hæler igge avajen, naar man komer til den monere Aller, og va de gæler om er a være storslaet, saadan som Titgen, der etterhaands laver Handel og Engdustri om paa Axier, som han lar falle og stige som han sæl vel, og som Riis Knudsen der laver et General-Privat-Folke-Dagmartheater over de Hæle, og Etatsraad Ferslew, som tar sai a Avisvæsenet og Aron sier, han har ligget vaagen hæle tre Næter og spikkeleret paa vaardan „Dans Nyheder" kunne siddes ned tel 1 Krone Kvatalet, fordig sæl om Papiret er a Ferslews ejen Mølle, saa komer dog vær Abenent tel æ koste Ferslew særka 50 Øre om Maaneden, men nu sier han a de ligger i, a de er Mængden der skal gøre de, for rejner man etter den lille Tabel og etter den store med, blir de til Tab, men Ferslew berejner, a hæle Jordkloddens Beboere ska blie Abenenter, og naar man komer ob tel Mellijarder saa ka de mejet got være a der allievæler blir Noet a hole, og saa maa Berlinske og Avisen og Dagbladdet og ale Venstrebladdene gaa eng, og Ferslew blie Generalavisudgiver for Kongeriget Danmark med telhørende Bilande og Jort Lorænsen Overredaktør og pæn Mand og Faarmand i Sjurnalistforeningen som ska omdanes tel a hedde den Ferslewske Familiesteftelse for afdankede Skrivekuler. Og de er va Aron kaller Fræmtissyner og de tyvvende Aarhundredes store økkenomiske Ræform, næmli a de er Mængden der immer ska gøre de, og nu føller vi Ferslews Ægsembel og kovver ob a Knaldveskelær og kinnesiske Pistaaler og Tindsoldatter og Farveladder og den Slags saa mejet vi kan, og saa sæler vi vær engelt Teng 10 Ører onder den laveste Engkobspris, og naar Noen kover for over 50 Øre, faar han en Tillægspræmie a en Kase Segaredter til 70 Ører, og paa den Maade, sier Aron, faar vi liesaa mange Konder som „Dans Nyhedder" faar Abenenter og blir velstaaende Drænge, og Etatsrødder og Riddere pel pe? og saa skule Pokker være rattikal, fordig har man fost Noet; vel man nog ha Lov a behaale de i Ro og igge sidde de overstyr paa tossige Revelosjoner. Men de kniver a skafe Dreftskappetal tel vores store Faaretning, og jai har nog en Gris med sæx Kroner i men jai tør igge sla den itu, og Rævnen er saa lille, a jai har kun innu kunet røste tre 10-Ører og 2 Enører ud, og Aron sir vi maa have Krædit i en Bang, ælers gaar den igge. Og Bankgerne her i Byen gier vos igge Noet, men vel Du spøre Din Mama Nora og Hr. Krogstad, vaaddan man bær sai ad mæ Vægsler, saa vel vi praabere det. Du ka got kome mæ i Konsordtiet, ves Du ka gøre et got Engskud i Faaretningen.

Din hengivendes
Einar Jørrensen.

P. S. Englagt et Stokke Knaldveskelær, Jai har sæl tøgget det i Gografitimen.

Beskjæftigelse tilbydes.

Du herlige Slaraffenland,
Hvori vi bo og bygge,
Du selve Kalifornien
Har stillet rent i Skygge!
Enhver, som bare gider, strax
Kan Lykken ta'e ved Kraven,
Thi man bli'er født med en Theaterdirektør i Maven.

Hvert dannet, lille Menneske
Kan dyrke Kunstens Glæder;
Nu handler med Theatre man
Som før med brugte Klæder.
Og saasom Direktøren selv
Plaseren maa betale,
Kan hvert Theater skaffe sig
Riis Knudsen til sin Hale.

Nu kan man spille Stort og Smaat,
Saa heldig er man stillet,
Og den, der spiller sidst Fallit,
Til sidst har vundet Spillet.
Kun kort er Glæden, thi Enhver
Der vil sin Mønt riskere,
Kun spiller med i »*Et Besøg*«, —
Og saa maa han fallere.

Til dette Formaals Fremme har
Desuden man »Kontrakter«,
Som hver en Skuespiller paa
Det dybeste foragter.
Har man Kontrakt med Severin,
Man slider den med Helsen
Og bru'er den — til at faa Emploi
Som Direktør hos Nielsen.

Jo, det moderne Levebrød
Har intet Sted sin Lige:
Nu kan selv Eedvard haabe paa
En Plads i Kunstens Rige!
Og den, der ganske bliver slugt
Af Bankerottens Krater, —
Bli'er gravet ned og gjemt i Strindbergs ny Forsøgstheater.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Naar Rigs-Dagen hælder.

I hører Klokken slog sit tolvte Slag!
Nu skal Butikken lukkes for i Dag;
Thi det er ikke raadeligt at glæde
Sig her ved »midlertidigt« Nattesæde.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 11. April. Nr. 15.

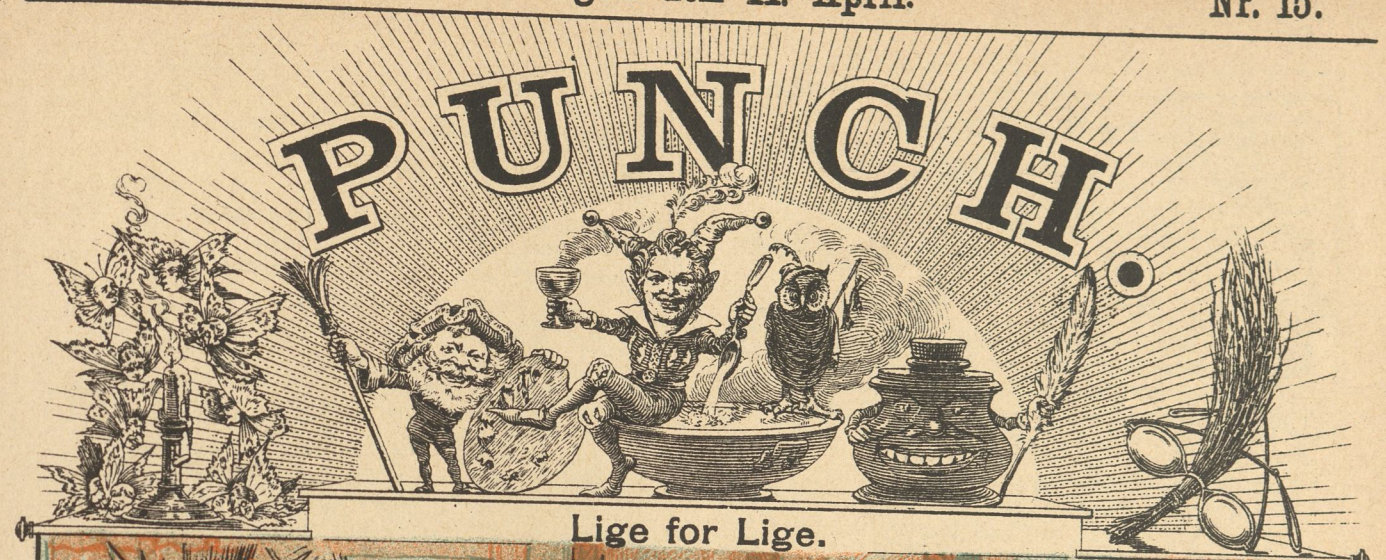

Lige for Lige.

Lille Peter er bleven sat i Skammekrogen, fordi han ikke har villet sige: »Vær saa artig!«

— Nu kan du gjerne komme her hen igjen, Peter!
— Ikke før Du siger: »Vær saa artig!«

De Triumferende.

Næsten som de gode, gamle Romere,
Naar med Sejr de hjem fra Krigen kom,
Saadan drager Venstres gode Nummere
Hjem til deres respektive Hummere
Efter velforrettet Folkedom.

Foran drager Førerne med Byttet
— Og med Æren —, medens Sang og Spil
Priser den Taktik, de har benyttet,
Selv, hvor HOLM og PINGEL Skindet hytted',
Da det gik en Smule farligt til.

Dernæst traver Menig efter Menig
Hjemad paa den palmestrøede Vej.
I sit stille Sind er Troppen enig
Om, at det er ikke sjeldent, „*wenig Wolle*" følger efter „*viel Geschrei*".

Blandt de Vogne, som i Toget pranger,
Er der ingen, uden den er tom.
Men de rumler alt, hvad man forlanger,
Medens Øjet spejder efter Fanger
Og kun ser en ANDRÆ og en BLOM.

Men, saasnart den sejrrige Skare
Gjennem *Morgengnavets* Æreport
Er passeret, følge Tider svare;
Thi saa skal for Vælgerne man klare,
Hvad det er, man egentlig har gjort.

Den Gang Førerne drog ud mod Fjenden,
Loved' de at holde tappert Stand,
Indtil ESTRUP vippet var af Pinden:
»Ingen Love fremmes skal, forinden
Han er væltet!« svor de, Mand for Mand.

Nu de har saa smukt i deres Faner
Sat »loyal Forhandling« som Program:
Bonus-Lov med mer og nye Baner
Surrogater blev paa »Taalepahner«;
Løven her faldt ned som Paaskelam.

— Ak! en slig Forvandling vil forvolde,
At der bliver fler, end Venstre troer,
Som vil overtage Slavens Rolle
Og med grov Konfekt det foreholde,
At det ogsaa kun er skabt af Jord.

Ja, paa Valgets Dag de nok beværter
Førerne med en Taktik saa grum,
At den knuser deres Folkehjerter;
Saasom til Tarpejer-Klippen er der
Ikke langt fra Kapitolium.

Evropa i Foraaret 1889.

Oberst Bloms Pronunciamento i Landsthinget den første April, hvor han og hans militære Kollega Gehejmeetatsraad Andræ pludselig dannede et Forretnings-Ordens-Parti og derved narrede Ministeriet April, gjorde i hele det øvrige Evropa en umaadelig Virkning. Rent uforberedt kom det ikke. Den begavede Kong Milan, der er saa nervøs som en Kat i Tordenvejr, havde længe i Forvejen vejret, at Situationen begyndte at se forblommet ud, og da han tillige erfarede, at Theaterdirektørembedet i Kjøbenhavn mulig vilde blive ledigt, i Fald der kunde findes en habil Mand, som var øvet i at arrangere smaa dramatiske Overraskelser og nogenlunde vant til at regere med en tom Kasse og et klækkeligt Underskud, besluttede han at glæde sine trofaste Serbere ved en stor Thronfrasigelses-Komedie og lade sin Søn Alexander klare Ærterne alene. Næppe havde han imidlertid spillet Stykket til Ende, før han — gjennem den serbiske Hof-Musikhandel — erholdt Telegram om, at Kammer-

Møde af Lærere og Lærerinder

i Frøken Reformine Tummelumskis Pigeskole

d. 10. April 1889.

Frk. Tummelumski. Hør, inden vi begynder paa det egenlige — jæ ka'nte huske, hvem er 'ed, der har fundet paa aa sgrive Ordenstallene, som vi nu sgriver dem i Sgolerne? Jeg mener: vi sgriver jo 8nde, 7ende, aa inte 8de, 7de, som i gamle Dae; det er saa logisg; jæ finder nu, det æ liefrem nydeligt. Var de ikke en Lærerinde i Frk Y's Institut?

Terpelsen. Næ, de va de inte; hun var vist i Frk. Z's Institut; hun hedder forresten Frk. Nittengryn.

Frk. Sproggranskesen. Ja, de var majed pænt, men der æ jo de ve de, a de kante gennemføres, uden a man rent lar vær aa sgrive 1ste, 2den, 4de, 6te og en Del flere, for de sgu jo saa egenlig hedde enste, toden, firde, segste.

Frk. Tummelumski. Godd, vo Di dog æ mageløs, lille Gravesen, saatten som Di ka udrede al Ting.

Frk. Sproggranskesen. Aa jæ ber! Men jæ hedder inte Gravesen, men Granskesen.

Frk. Tummelumski. Godd, om Forladelse, jæ tænkte virkelig inte paa aa fornærme Dem.

Frk. Sprggranskesen. Og jæ æ sle'nte lille, maa jæ sie Dem.

Frk. Gaapaa. Ja, men saa sier vi eenste og toden og alt det; naar de kuns æ qvent, saa gør ed junte Naaed, om de æ galt, for saa æ de jo rigtig allievel. De foreslår jaj.

Frk. Sproggranskesen. Fra mit Standpunkt æ der inte Naaed i Vejen.

Alle Damerne. Naa, saa æ de vedtaed.

Frk. Tummelumski. Sgriv saa de, lille Terpelsen.

Terpelsen. Vafornåed.

Frk. Tummelumski. De vi nu talte om.

Terpelsen. Naah! (Sgriver).

Frk. Sproggranskesen. Maa jænte forresten gøre opmærksom paa, a dente hedder Vafornaaed. De æ simpelt. De hedder Vikkenaaed. De æ mange Aar siden jæ opfandt de, saa de æ ærgerlig aa høre, a der innu æ Naaen, som æ simple nok til aa sie Vafornaaed. — Men jæ har nu et nyt Forslag aa gøre.

Frk. Gaapaa. Et nyt Forslag? De var dajli! Sgøn Dem aa kaam mæed.

Frk. Sproggranskesen. Jæ sønnes, a de va bæst, aam man sgrev al Ting ud i et, for de æ de nemmeste, aa de ka børnene osse majed bædre lære end aa sgille de ad. Saa faller jo osse di spørsmaal om store eller smaa bogstaver væk. Jæ talte forleden mæ bröknerlarsen aam de, aa han va liefrem henrøkt. »De æ de eneste pædagogisg rigtie,« sa han.

Frk. Tummelumski. Ja de æ majed pænt; jæ ka nok li de. Jæ ve stemme for'ed. Va sier Di, Terpelsen?

Terpelsen. Jæsønnesvisgulleavskaffe alle t'er.

Frk. Sproggranskesen. T'er — vamenermannen?

Terpelsen. Jæmeneravisierjunterigtigt menvisierrigtig visierinteetgammelt bord menvisieretgammelbor — voforsgavisåsieet gammelbor — lavossie e gammelbor — lavos værekonsekventelavossieåistædnfortå-ing istædnforting-jæænkepåågåindehaemaerenåkövemajennyhaistædenforjæ tænkte påågå indtil hattemagerenåkøvemajennyhat — vasierdiåmde?

herre Fallesen havde bearbejdet Schandorphs gamle Roman med den lidt ændrede Titel »Endnu et Aar i Embede«, og Milan indsaa nu, at han havde smidt det snavsede Vand bort, før han havde det rene, hvilket var en fatal Historie. Han forsøgte vel hos Regentskabet at lade et Vink falde om, at han mulig ikke var saa helt uvillig til at gaa i Konditionen igjen, men de serbiske Regenter vendte det døve Øre til. Da Exkongen samtidig ikke gjorde Mine til efter sit Løfte at foretage den Rejse, hvortil hans trofaste Undersaatter havde glædet sig saa hjertelig, begyndte de arme Regenter at føle sig en Smule trykkede, men heldigvis havde de et Middel i Baghaanden. De lod den tapre Konge vide, at hvis han ikke forduftede snarest mulig, sendte de Bud efter Dronning Nathalie. Neppe havde Milan hørt, at hans højtelskede Gemalinde muligvis snart agtede at indfinde sig bevæbnet med en ny Udgave af Mrs. Caudles Garprædikener *in usum delphini*, før han gjorde Alvor af sin Beslutning og efter at have kjøbt den eneste noget slidte Bädecker, der fandtes i Belgrad, for halv Pris af en derboende Antikvar, drog han af Sted, hvilken Begivenhed fejredes i Belgrad med det obligate Tedeum, der i Følge Nationaltidendes Privat-Telegrammer udgjør Hovednummeret blandt dc serbiske Folkeforlystelser. I Paris vakte »Episoden Blom« derimod Panik. De regerende Parlamentarikere indsaa, at, turde en dansk Oberst optræde paa den Maade, maatte en fransk General være i Stand til meget værre Ting. Rigtig nok var det en bekjendt Sag, at Baron Rothschild ikke vilde laane Boulanger Penge, selv paa Underpant i den sorte Tuneser, men man havde tillige faaet Nys om, at en anden Rigmand, den danske Etatsraad Ferslew, hvis utalte Millioners Mængde er saa stor, at den endog tillader ham at udgive »Dagens Nyheder« til 1 Krone Kvartalet, interesserede sig for *le brav' général*, hvilket tydeligt fremgik af de i det franske Udenrigsministerium beroende Nummere af »Le Nationaltidende«. Desuden var dette Blads Pariserkorrespondent, den i den diplomatiske Verden der Steds meget ansete Mr. Richard de Kaufmann, bleven iagttaget af det franske Opdagelses-Politi og man havde lagt Mærke til, at denne udmærkede Forfatter flere Gange om Dagen benede ud og ind af den Café, hvor Generalens Kammertjener drikker sin Absinth. Denne sidste Opdagelse slog Hovedet paa Sømmet, Enhver, der har set Richard Kaufmann, maa indrømme, at Præsident Carnot nu havde Grund til at frygte det Værste. Man besluttede sig til at følge Ministeriet Estrups Exempel. Ligesom dette i sin Tid havde tæmmet den farlige Revolutionær, Hr. Berg, besluttede man at tage Pippet fra den tappre General ved at sætte ham paa almindelig Fangekost et halvt Aar, noget, som han efter de mange Banketter, mulig nok kunde trænge til. Man gik frem med stor Forsigtighed, afskedigede Kammeradvokaten og udnævnte en ny. Man troede endelig at have Generalen paa Limpinden. Hans Palais var omringet, Ingen kunde slippe upaagtet ud og ind. Klokken 9 Morgen saaes Mr. Kaufmann iført lang graa Ulstercoat at tøfle ud af Palæets Port. Han havde Kraven op om Ørene og dampede af en enorm Cigar. Han kastede sig i en Fiacre! Derefter i en anden Fiacre! Saa i nok en! Men da Mr. Kauffmann altid kaster sig i Fiacrer, tog man ingen videre Notits deraf. Generalen var endnu i Palæet. Af og til talte han gjennem Telefon med sine Venner i Kamret. Mærkelig nok talte Generalen den Dag mindre godt Fransk. De udenfor posterede Detektiver saa desuden stadig gjennem Vinduerne Glimt af Generalens trekantede Hat. Endelig henad Aften skred man til Arrestationen. Sex bevæbnede Politiagenter trængte ind i Palæet. Generalen sad med den Trekantede paa Hovedet og arbejdede ved sit Skrivebord. »I Lovens Navn,« sagde Politi-Agenten og lagde Haanden paa Generalens Skulder. Denne drejede smilende Hovedet om. Politi-Agenten foer tre Skridt tilbage. Det var ikke Generalen! det var — Richard Kaufmann! Vor berømte Landsmand havde hele den Dag ageret Boulanger, medens Generalen forklædt som Richard Kauffmann var undsluppen til Belgien. »Det var en kold En«! udbrød Justitsminister Constans, da man bragte ham Efterretningen. Akkurat de samme historiske Ord faldt fra *Punch*'s Læber, da han læste om den tyske Kejsers Vandgang — til Knæerne — i Thorn. Samme Vandgang viste sig imidlertid at være en Vildmand, og da det desuden rygtedes i Evropa, at Oberst Bloms Adfærd ogsaa havde været en Mellemting af en Vandgang og en Vildmand, indtraadte paany den Gemytternes Beroligelse, der altid følger efter enhver voldsom Rystelse af den evropæiske, gjennem stadige Belastninger af Krigs-Budgetterne opnaaede Ligevægt.

Frk. Gaapaa. Deæudmærke — demå viha — ikkefrøkensproggranskesen?

Frk. Sproggranskesen. Framisandpunkæderinnenåedivajenvasierdifrøkenummelumski?

Frk. Tummelumski. Jajæstemmer foredmenjæsønnesdogadamanvelindeheltkaundvære t såkamansæddedisædnfornårde elleskonnemisforsdås.

Frk. Sproggranskesen. Deæmajedfind uddænkadem frögensåsgadialdsåforfremdidenheddedummelumski — inde?

Frk. Dummelumski. Nadurlivisde føllerasajsæel — ve disgrivedelilleder pelsen?

Derpelsen. Vafornåed — åmforladelse — Vikkenaaedmendejæ — adihedderdummelumski?

Frk. Dummelumski. Nænaj — deheleomt'erne — deræinnuendingjajvillefåreslåådeeråmviindesgollesies a aistæden for at degörhanderudgierdeellostreredeblad — vædenudehedder?

Frk. N. M. Petersen. Nutiden?

Frk. Dummelumski. Nudiden — rigdi — hansierf.eks.handraksåmajedså hanbleganggefuldåhansierossealdidikkesporistædnforikkesomf. eks. dajoseå mariesögerherberg*) ibedlehemsåsierbedle hemidderensomsdårvagtveherberret — deær ienbog,somhedderbenhur — hansierdadispör åmderærplasnejikkesporsierhandesönne sjæesågemydlideræsaadden — koloridi'ed — va?

Derpelsen. Deædantehistorisgkolorid.

Frk. Dummelumski. Nænaj — deæ gemydlikolorid — åhanfåraldidsaaddenros forsinsmagfulleoversæddelse. — Dererosse mangeandrefifhanharforåfådenydansgefrem menjækanuiåjeblekkedindekommepåmere — sgrivsådelilleder pelsen.

Frk Sproggranskesen. Jæharbareet forslag innu åmviindesgublieenieå må uddaleallenavnesøddensomdiuddalesidespråg vo tedihörerf.eks.barihsistædnforparis — lafrancenorje — sverje — jöteborg — deutschland osv.

Alle Damerne. Jojolaosdedeæveddaed — deædeenerigdie!

Frk. Dummelumski. Sånudrorjæikke sporderæmere — nuæjærigdigladveaviæfor beredpaaaagaadennysdavemaadeimödeåavi hargortengogærningforvordkæremodersmål formankasievamanvilfædrelannedædogvord kæresteherpaajoren-ædiikkesporenide?

Alle. Jodeæmajedsand.

Frk. Dummelumsgi. Naajasaadrorjæ ikkesporderæmere — aasaaæmødedhæved.

*) Ikke Hr. Berg, men Herberg.

Et Valgfif.

At den skikkelige Bajer
Fuld af alskens Forholdstal
Inte duer til Lurendrejer,
Gjerne vi bekræfte skal;
Men han kan alligeveller
Undertiden hitte paa
Et af den Slags Kneb, der gjælder,
Naar det kniber for de Smaa.

Thi, hvor løjerligt det lyder,
Saa fortælles dog saagar,
At han med Forandring fryder
Snart det Efternavn, han har,
At som Bajer han ej mere
Stiller sig i Horsens By,
Men sit Navn vil bogstavere
Med et sobert »e« og »y«.

Derved snildt han assurerer
Sit Mandat mod List og Vold;
Thi da Venstre protegerer
Det totale Maadehold,
Gaar det ikke an, man skejer
Fra Programmet ud og la'er
Vælgerfolket faa en Bajer,
Naar man Beyer gratis har.

Ganske rimeligt.

— Jeg forsikrer Dem, min Kone er saa sippet, at, var hun ikke bleven gift, havde hun s'gu været gammel Jomfru.

Et Privilegium.

— Fa'er! i den Skole, jeg er kommen, er der saa mange Jødedrenge, og de har det saa nemt, for Jøderne har ingen Religion, men Gymnastik istedetfor. —

Den stille Magt.

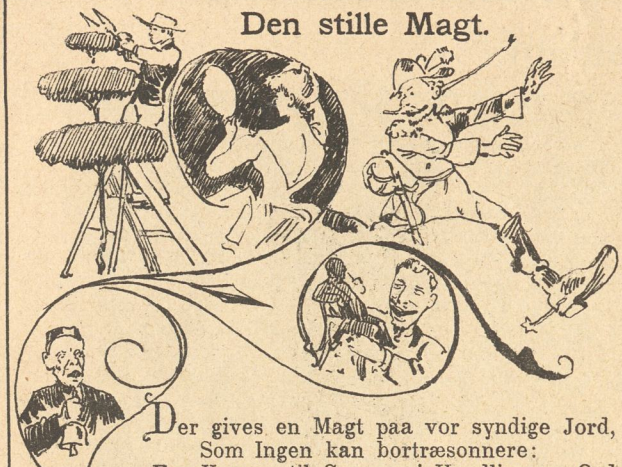

Der gives en Magt paa vor syndige Jord,
Som Ingen kan bortræsonnere:
Fra Vuggen til Graven, i Handling og Ord
Kan Formen os Alle regere.
Naar høfligt man byder sin Uven God Da',
Naar ærbare Damer til Bal klæ'er sig a',
Naar Gartneren klipper den spirende Hyld, —
Saa sker det jo bare for Formens Skyld.

Naar Høgsbro til Højres Formaning og Skræk
Sin Røst og sin Klokke la'er skingre;
Naar Pingel og Holm slipper uskadte væk
Fra Skomagersvendenes Fingre;
Naar Hørups Avis, som jo ikke er fin,
Forsorent gjør Spræl med sit bredeste Grin,
Om saa man har rørt ved dens ømmeste Byld, —
Saa er det alene for Formens Skyld.

En Tillægs-Bevilling til Landsthinget kom;
Den skulde og maatte ha'e Klister,
Og Venstre med Held efter Hjælp saa sig om
Blandt Højres Patent-Formalister;
Saa lod Hr. Andræ de paa Vildmanden gaa:
Bevillingen fik han gjort Blom-Kaal paa!
Den revnede strax som et mørt Stykke Tyll, —
Og det var jo bare for Formens Skyld!

En Jacob von Tyboe i Tale og Skrift
Vil mase og slaa sine Fjender,
Men skal han ta'e Følgerne af sin Bedrift,
Saa bukker han pænt — og forsvinder!
Det gjør overalt alle smaa Boulange'er,
Som lever af Strimer og smudsige Bleer;
Enhver har sit Bryssel, hvor han faar Asyl,
Der hytter han Skindet — for Formens Skyld.

I Muldvarpe-Literaturen forstaar
Enhver Marodør sine Pligter:
Med haanende Skrammer han snerter og flaar
Vort Fædrelands ypperste Digter!
Kun Eedvard ta'er Oehlenschlæger i Favn;
Saa saare man nævner hans fejrede Navn,
Han buldrende Ros har til Spaltefyld — —
Men det er nu bare for Formens Skyld!

Den duftende Strindberg'ske Sump-Erotik,
Som ligger saa kjønt for hans Stemme,
Og Skarnbøtte-Osen fra Korsgaards Lyrik —
Det kalder man »Frisind« herhjemme!
Naar Smaakravlet spotter alt Helligt og Stort,
Man ryster paa Ho'det ad, hvad de har gjort,
Men, naar man vil gi'e dem korporlige Prygl,
Saa la'er man det være — for Formens Skyld!

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Gud søde Fru Schrøder, sikken en Glæde, at De ogsaa faar Bonus, og Sørensen og Fritz Grønbæk havde allerede iforgaars regnet ud, at De maatte faa mindst 150 Kr., og det blev jo rigtignok kun 140 Kr. men Gud véd De hvad, for en Kone i Deres Omstændigheder, er det saamæn ikke saa lille en Sum, og nu vil jeg rigtignok haabe, De anvender Pengene fornuftig, og jeg sad saamæn igaar Aftes og lavede en lille Opskrift paa, hvad De mest trængte til, og der er nu først et Gulvtæppe, for det gamle, De har fra Deres Bryllup er rigtignok græsselig slidt og saa Vintergardiner og Bordtæppe for at det hele kan komme i Stil, og det har jeg bysjetteret saaledes: Gulvtæppe 40 Kr., Vintergardiner 35 og Bordtæppe 20, det var 85 Kr. Og saa skulde De jo have en ny Vinterkaabe og Gud søde Fru Schrøder, der er jo Ingen, der fordrer, at De skal være paa Spidsen af Moden og give mange Penge ud til Klæder, men mine Veninder har flere Gange sagt til mig: »Det er rigtignok underligt at den kjære søde Fru Schrøder vil gaa omkring og se ud som en Vartovskjælling i det gamle Skilderhus hun spadserer om i,« og Gud søde Fru Schrøder, man maa jo rette sig lidt efter sine Medmenneskers Omdømme, og naturligvis behøver De ikke at gaa i Zobel og Pelsværk, men en 50 Kr. kunde De dog nok spendere paa Deres Udvortes, og saa er der kun 5 Kr. igjen, og dem synes jeg De kunde fornøje Dem lidt for, for Exempel ved at gaa i Theatret og sé Ødmann synge »Konge for en Dag,« og Gud, det er jo nok kjedeligt at gaa alene men saa kunde De gjøre Petrine en Glæde ved at tage hende med, og jeg siger det ikke fordi jeg absolut forlanger De skal gjøre det Gudbevares, Enhver skal have sin fri Villie, for »Leben og lebe Lassen!« som Tysken siger, det har nu altid været mit Valgsprog, men vilde De vise Pigebarnet en lille Venlighed, saa tog De hende med, og Gud Fritz Grønbæk siger Theateret tjener saa udmærket i denne Tid fordi alle de andre Bonusenker gjør sig en glad Aften paa den Maade og trakterer deres Venner og Slægtninge. Og hvis jeg var Enke, hvad jeg destoværre, havde jeg nær sagt, ikke er saa skulde De bare se, hvordan jeg skulde flotte mig, og Sørensen faar jo nok et Par Tusend Kroner senere hen, men Gud søde Fru Schrøder, hvis vi virkelig skal til Paris til Sommer, som jeg har sagt til Sørensen, vi ikke godt kan lade være med saa gaar der saamæn mere med end som saa. Og det er saamæn ikke fordi, at hverken Petrine eller jeg egentlig har Lyst, for nu om Stunder maa man jo hellere tænke paa Livets Alvor og de sosiale Spørgsmaal og hvad der skal blive af Kvinden, og Petrine har læst i »Politikken«, at de vil til at lave kvindelige Bagersvende og Uhrmagersker og Sallemagersker, og Petrine siger, at hun nok tror, hun egentlig har meget Anlæg for at blive Guldsmed, men Fritz Grønbæk paastaar, at det er bare fordi hun saa kan tage hele Butikken paa, naar hun gaar i Selskab, og han siger ogsaa, at han er vis paa, Blikkenslageriet er det eneste Haandværk, Petrine kan drive det til Noget rigtigt i og Gud hvor det er interessant at læse om Stanley, og jeg siger, var jeg et Mandfolk, som rigtig nok er det jeg nødigst vilde være, saa vilde jeg være Opdager og rejse ind i det indre Afrika, men jeg vilde dog nok vente til de havde faaet Jernbaner, for jeg kan ikke udstaa at kjøre i Delisjangse eller hvad Befordring de ellers har dernede mellem de sorte Mennesker, og har De set søde Fru Schrøder, at man ogsaa har opdaget at man kan fortegrafere gjennem Telefong, saadan at den, der staar ved den ene Ende bliver synlig i den anden Ende, og det er

dog altid rart at kunne se, hvem man taler med, saa at det ikke gaar som det forleden gik mig, da jeg havde kaldt paa Sørensen gjennem Telefongen for at spørge ham om han havde husket at tage Mavebælte paa, og saa var det en gal Sørensen, de havde sat mig sammen med paa Sæntralstationen, som ogsaa var gift og vi vrøvlede sammen og tilsidst blev han nærgaaende og ønskede at kysse mig, per Telefong naturligvis, men saa indsaa jeg jo nok, at det kunde ikke sære min Sørensen, og Gud søde Fru Schrøder har De nogle gamle Gummigaloscher, for De har nok set, at der er nogle Folk, der kalder sig »Myrerne« og som samler paa gamle Støvler og Galoscher for at bespise Fattige med, og det maa jo nok være meget fattige Folk, der vil tygge alt det gamle Saalelæder i sig, men kan man være godgjørende med det, saa ved jeg ikke hvorfor man skal holde sig tilbage, og Sørensen har givet et Par gamle Fedtlærs og Fritz Grønbæk en Galoske og jeg selv fem Par umage Handsker, og nu har vi lagt det i Bunke nede i Kjælderen til Myrerne kommer og tager det, og Gud, jeg maa gaa, for Petrine blev siddende hos Richard og kommer jeg ikke snart, ødelægger Pigebarnet sig i Napoleonskager og saa siger jeg det til hende om Bonusbilletten, De ved nok. Farvel, søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe.

Mellemakts-Kritik.

Højstærede Hr. Redaktør!

Min ærede Kollegus, Hr. osse Kuntrollør Søren Lukkerup, har i Torsdags i Deres meget ærede Organ tilkastet mig en Handske, en meget malproper Handske, som at jeg begribeligvis lar ligge, holdende mig selv for god til at grisse mine Fingre til med Handsker af den Sort, som det sølle Skind kyler honette Folk i et ærligt obriktigt Fysionomi, dog inte herved nndladende at bemærke med Fyldighed, at naar Hr. Søren Lukkerup skammer sig over sin Bevægelighed og Paaverkning af det smokke og obløftende i Øhlenschlægers Dronning Margareta, saa ved jeg nok, i hvilken Kant af Byen han har faaet sin Paavirkning i sine ingvændige Dele uden at jeg nævner nogen ved Navn. Men ligegodt tror jeg, at havde Øhlenschläger kunnet ane, at der i Aaret Anno 1889 sku opstaa en Stenograf i Rigsdagen og hedde Skram og besule hans Degterværker, fordi at han selv inte kan lave noet, som at noen gider læse men fylder Illustrert Tidende *med den Slags Besulelse ja saa tror jeg nok, at Øehlenschläger ligegodt hade lat Dronning Magareta komme frem trods noen æstetisk Stenografs ønkelige Protest, hvorfor at jeg osse gaar i Frygt og Bæven i mit indre Hjertes Enfoldighed for at vores gamle Fader Holberg ska blive sulet til af den Herres Snebolde, som at for Resten ka være vos allesammen saa kumplet ligegyldig, formedelst at saadan en Sneboldt inte er annet end det bare Vand og Pjat, begronnet paa alle smaa Aanders Tilbøjelighed til at rive det store ned, bare derved blottende deres ønkelige Latterlighed og vækkende Grin over det hele, selv om man indtaer en saa gevaltig høj Positur og Stilling som Stenograf i Rigsdagen, værende vant til at nedskrive Venstremændenes Vaas og derved inte kunnende faa sit Pendeskaft tilbage til noen manerlige Svingninger, hvorfor at jeg atter tillar mig at rette en Taksigelse med Varme, Fyldighed og Overbevisning til vores høje Chef, fordi at han taer Holberg ned af Hylen i Alminlighed og spesejelt, fordi at vores Forestillinger er sammensat med en smok Symbolek for Øjet, saasom, som allerede tilforn bemærket, baade Dronning Margareta og Konge for en Dag var symbaalske ved samme Handling, mens at Jacob von Tyboe og Hostrups Soldaterløjer osse er symbolske, handlende begge to om Soldaterliv, men hvis at vores høje Chef har sat dem paa Programmet for at sitte lidt Mod i de nylig indkaldte Tropper, saa tror jeg inte de faar Glæde af Soldaterløjer, formedelst at de skal være i Kareten, naar Retrætten blæser Kl. 10, mens at vi først blæste Revællingen til Udrøkning Kl. circus 11½ uden at Publikum ligegodt var bleen træt af og le sig ijæl af Olaf Poulsens mesterlige Jesper Oldfux og Landsksbsmaler Anker eller Schrams Jacob von Tyboe, hvorimod Fru Hilmer inte gav sønderligen Anledning til Fornøjelse ved sin ualmindelig tørre Pernille liesom jeg heller inte regtig ku gutere Lindstrøm som Tjener, hvorimod at han gjennemgaaene faldt i mins og Publekoms Smag som Gaardejer Lange i Soldaterløjer, men først og fremmest maa jeg nævne Kolling som Magisterens Tjener Jens, der vandrede om med en Madspand af nyere Konstrogsjon og vakte megen Gemytlighed ved sin dejlige Røst og morsomme Spil, men i det hele varet en dejlig klassisk Forestilling, skjønt at jeg savnede Rigsdagsmændene, som ku ha hat got af og se den Slags militære Forestillinger, mens at min ærede Hr. Kollegus Hr. osse Kuntrollør Søren Lukkerup, stod og gav ondt af sig, formedelst det trak saa længe ud, grundet paa han var bedt til Aften med Varme og Fyldighed samt Ækkemad med Ansjoser af et Par andre Ansjoser bare for og drelle mig, som Gudskelov har Raad til at køve mine Ansjoser sel, men sku han en anden Gang komme med et Par skidne Hansker, Hr. Redaktør, saa er Di nok saa affabel og vise ham andet Steds hen, per Exempel ned til Ulfelds Plas, formedelst Di en anden Gang maa være lidt mere skepsiskere ved den Herre og tegner jeg uden Handsker med Værdighed*

Klemmesen, Kuntrollør,

Glæde over Frankrig.

Der er et Land, hvor der er godt at være
For hver en Frihedshelt og Lighedsven;
Hvor »Talerstolens Frihed« selv i Ære
Er holdt, naar der i Kammeret er Spænd!
Hvor hver en ægte, folkekaaren Taler,
— Ifald han ikke tier som en Mur —,
Snart har med Duellanter sine Kvaler,
Snart sætter ham hans Formand i — Censur.

Ja, Frankrig kan paa vor Planet passere
For uforfalsket Friheds Paradis;
Nys maatte Boulanger sig absentere,
Da man hans Frihed trued' med Forlis;
Den Frihed, man en Rigsdagsmand forlened',
Til Wandsbæk gjælder her, man nok maa tro:
Man vilde tage ham ved Vingebenet,
Som om han Helten var fra Holstebro!

Og han var højst uskyldig. Han har næppe
Saa meget gjort som Chresten Berg en Gang!
Vel er det sandt, han tog sit Rejsetæppe,
Men det var først, da Banens Fløjte klang;
Og som hans største Brøde man befinder,
At han halvfems Procent af Folket vandt
Foruden alle hjertefaste Kvinder,
— Elsasserinder ogsaa deriblandt.

Derfor han skulde med sit Hoved bøde,
Trods Parlamentarismens Republik,
Og ikke »dømmes« blot, som Berg, »til Døde«,
Den Gang sædvanlig Fangekost han fik.
Nej, Boulanger kan vel sit Hoved bære
Saa højt som Berg fra Bogøs gamle Ø,
Skjønt han om Republikken maa erklære:
Her er der tungt at leve, fælt at dø!

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Et Eiffel-Taarn.

Den »brave« BOULANGER, som har Frankrig Ryggen vendt,
Er Dagens mest fremragende Størrelse omtrent.
Med det rigtige Eiffeltaarn han konkurrerer smukt,
Og det kan ikke skjules: — i hans Stil er der Flugt.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 18. April. Nr. 16.

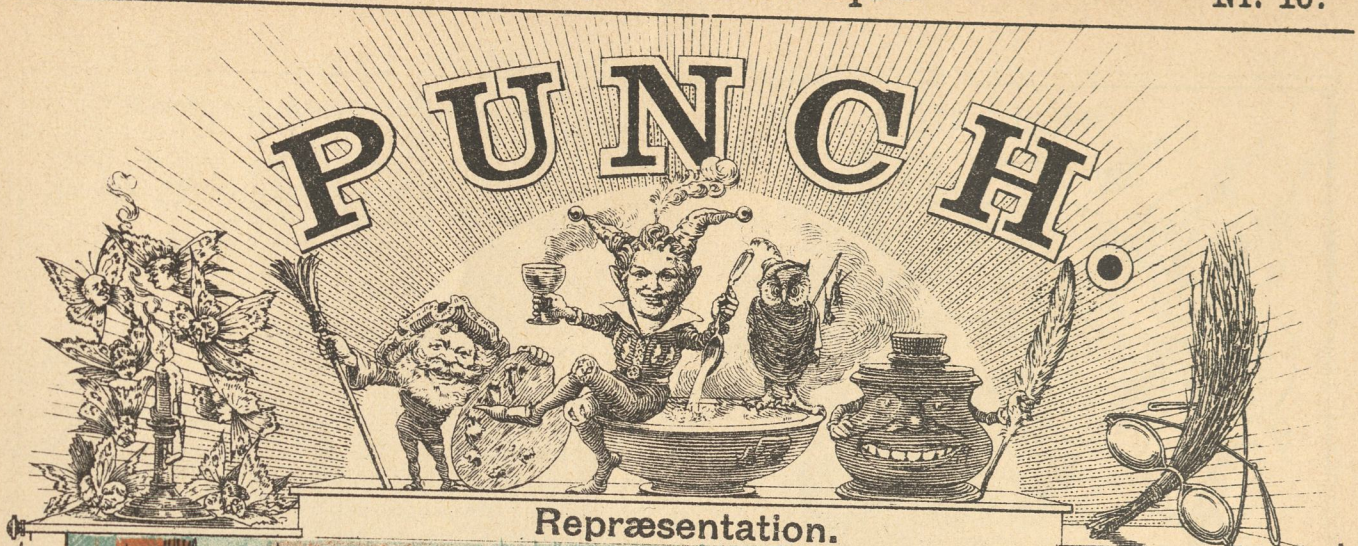

Repræsentation.

— Men er der nu nogen af Jer, der ved, hvad det er at være repræsenteret?
— Maa jeg — Jo for det er, naar Moder om Søndagen siger til Frederik, at han skal gaa hen i vores Stol i Frue Kirke, for saa er Familien dog repræsenteret.

Stille Uger.

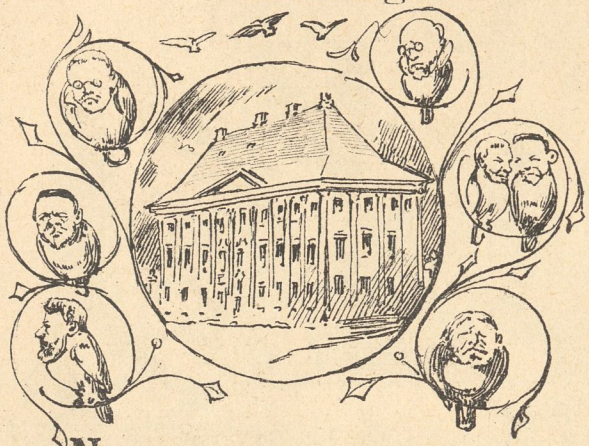

Nu blev her stille: BERG har os forladt!
Ikke som An- og Urostifter,
Mere som Karl for Byfogdens Hat
Tør han skride til svare Bedrifter!
Gjør han en Tur til Holstebro,
Pas paa, saa ta'er han den med Ro.

HØGSBRO har Formandsklokken sagt Farvel;
Dog som i Fjor vil næppe han drage
Halvkuglen rundt som farende »Gesell«
Og som Bygmester vende tilbage.
Nej, vi har Aarsag til at tro,
I Aar han tager den med Ro.

Stakkels JENS BUSK er ogsaa bleven tavs,
Han tør med Nakken ikke knejse,
Siden han af Tobaksrøg blev saa snavs,
At selv Jyderne beder ham rejse
Hen, hvor hans »Taalepahner« gro,
Og det maa Manden ta'e med Ro!

Langelands Doktor ligeledes har
Lukket Veltalenhedens Sluser
Om den Theaterdrift, der ikke ta'er
Imod hvert »*et Besøg*« af hans Muser;
Det tør vi sværge dog ved *Logos,* at han ikke ta'er med Ro.

Blæsenborg-Greven tier som en Mur,
HØRUP for Tungen holder Tanden
Om, at i Venstre han som en Avgur
Var i Rom, og HIN LEDRE var den anden,
Smilende mødtes begge To
Og ta'er den nye Pagt med Ro.

PINGEL skal ingen Ting ha'e sagt,
Tavs HENNING JENSEN er som Graven,
Gamle ALBERTI gi'er »den stille Magt«,
Selv hos TAUBER det rumler knap i Maven,
Noget han faar vel i sin Kro
Lov til at tage den med Ro.

Ja, her er stille: Venstre har forladt
Rigsdagskasernens gjæstfrie Haller.
Ak, men en Regnskabsdag oprinder brat,
Og, naar Folkedommedagsbasunen gjalder,
Opgi'er det som fallit sit Bo;
Men det kan Landet ta'e med Ro!

Aarsberetning

fra

Kunsthospitalet paa Charlottenborg.

Den fremadskridende Udvikling af Lægevidenskaben har for længe siden som Regel fastslaaet, at det kun ved at kategorisere og specialisere er muligt at naa til sikre Resultater. Den danske Kunst har, som Enhver véd, i en Række af Aar været hjemsøgt af forskjellige Epidemier, der adskille sig fra andre Sygdomme derved, at de dels kun viste sig hos Kunstnere, dels ligesaa hurtig forsvandt, som de var opstaaede. Disse hærgende Farsoter, blandt hvilke den franske Bonnattesved var saa vedholdende, at den nær var bleven en Bedstefarsot, har vel, efter at man i Aar har besluttet sig til at sende de mest angrebne Exemplarer til Paris, hvor bl. A. begge Job'er skulle sættes i Kur hos Pasteur, medens Dr. Charcot har overtaget Behandlingen af de Patienter, der lider af Hammershøjhedsvanvid og impressionistiske Hallucinationer samt Bethesdaspedalskhed, veget Pladsen for en noget mildere, almindelig Svækkelsestilstand; men desuagtet er Kunsthospitalet i Aar stærkt overfyldt. Og, uagtet man, hvad enhver kan overbevise sig om, i Aar har belagt alle de Senge, der var til at opdrive, har man atter denne Gang været nødt til at lukke Porten for de aldeles uhelbredelige. At dette blandt disse Stakler har avlet en vis Misnøje, der endog har forledt en af Furor Sichelkoviana angreben Patient til at true med at slaa Prof. Exner saa flad som det Amager, hvorfra denne Kunstner henter sine Motiver, kan beklages, men ikke ændres.

Som sædvanlig er der en Del lettere Tilfælde, og de Helbredede vil atter i Aar blive udskrevne, dels gjennem Tombola'en og Kunstforeningen, dels ved privat Velgjørenhed, og man haaber endog paa denne Maade i Aar at kunne skaffe et ret anseligt Antal Rekonvalescenter ud i Livet. At Staten denne Gang har paataget sig at give et noget større Antal fast Ophold i det store Nationalhospital, vil ogsaa virke heldigt paa dette Forhold. Resten maa, naar Kuren har varet et Par Maaneder, finde sig i at vende tilbage til Familiens Skjød. Vi skal nu i denne Beretning nærmere omtale en Del enkelte Sygdomstilfælde og forsøge for hvert enkelt at stille den rigtige Diagnose samt

tilføje, hvor vi mene, at Svagheden skyldes mangelfuld og ukyndig Behandling.

Vi begynder med:

Anna Ancher: Aftenbøn. En lille Pige er indlagt med Misdannelse af Ryggens nederste Del, Patienten har af Fruen faaet Lov at ligge paa Knæ i bar Chemise paa Gulvet udenfor Sengen og er som Følge af denne haarde Behandling temmelig forkommen. Det anbefales at putte hende i Seng og trække Dynen saa højt over hende, at kun Næsetippen bliver synlig. Skulde hun krepere, er Skaden ikke stor. Hun synes nemlig prædestineret til at skulle føre et ryggesløst Levned Foreløbig Behandling: Mere Olie!

Michael Ancher: En Ol Fiskere. Alle med Gulsot! Kystbeboere fra Gulland. Er allerede udskrevne til Nationalhospitalet.

R. Bissen. Indlagt som mistænkt for chronisk Farvetuberkulose, Har endnu kun vist sig at være en Kjende klatøjet, hvilken Skavank muligvis er bleven værre, fordi Patienten skal have penslet sig for hyppigt med »den store Kristoffer«. Ved omhyggeligere Udpensling haaber man dog at faa Klatterne væk.

Carl Bloch. Portræt af en Borgerrepræsentant efter en Bidstrupmiddag. Tømmermændene har endnu ikke meldt sig til Tjeneste Pepsin anbefales!

Paul Bloch. En ganske rask Tjenestepige! Men Træk og vaade Gulve varsler en nærforestaaende Katarrh.

G. V. Blom. En Fyrværker ved Navn Faust, indlagt umiddelbart efter, at »en Globus med Straaeglorie og Raketter«, som han havde under Arbejde, var exploderet. Meget daarlig! Gjør det ikke længe!

Chr. Clausen. Gervex's »Damen med Masken« har faaet Krampe at at staa og vælter sig nu, efter at have kastet Masken, i voldsom Forkortning paa Smertenslejet. Trænger til at stryges adskillige Gange, især op og ned ad venstre Arm.

Hans Nic. Hansen: Kirsten Pihl. Gammelt Bondefruentimmer med fixe Ideer. Det gamle Livstykke bilder sig ind, at hun er en »ung og dejlig Pige« og gaar og tosser om ude i Skoven i den Tro, at der strax skal komme en glad Tyroler oppe fra Bakken og indbyde hende til en Rystetoddy og en Karusseltur. Hun er for Resten uskadelig. Behandling: kold Douche, til Forsølvningen gaar af Sankte Gjertrud og Glorien af gamle Kjesten Pihlegaard. Havde hun ikke den, var hun nemlig slet ikke saa gal en Jordemoder.

Axel Hou. Religiøst Vanvid, Følger af stærkt udviklet Blegsot. Styrkende Midler med stærke Doses Jern og Kinin, til de røde Blodlegemer kommer frem igjen.

V. Irminger. Fra et Børnehospital. Dr. Irminger har tidligere været heldigere i sin Behandling af de Kirtelsvage. Samme Læge synes overhovedet at behandle sine Patienter noget skjødesløst. Hans »Rekonvalescent« er saaledes, uagtet han øjensynlig er lidende af et meget stærkt Feberanfald med Fantasier og Tilbøjelighed til at forlade Sengen, bleven ladet ene uden Bevogtning af Andre end en sovende Sygeplejerske. Febermixtur og Hyldethe med Kamferdraaber!

N. F. Schøttz-Jensen. En ung, kvindelig Model til »Familie-Journalen« befinder sig alene i en Granskov, lidende af heftigt Olietryk. Giv hende en Bitter! Hun kunde ellers let faa Sukkersyge.

Valdemar Kornerup: Dødsstemning. Uagtet al anvendt Pleje afgik Patienten, gamle Madam Mortensen, ved Døden som Følge af en spanskgrøn Arsenikforgiftning, der hurtig slog om til en ondartet Lampefeber med dobbelt Væge. Medicinflasken, indeholdende kondenseret Kadaverlyrik staar endnu ved Hovedgjærdet.

Et Indlæg.

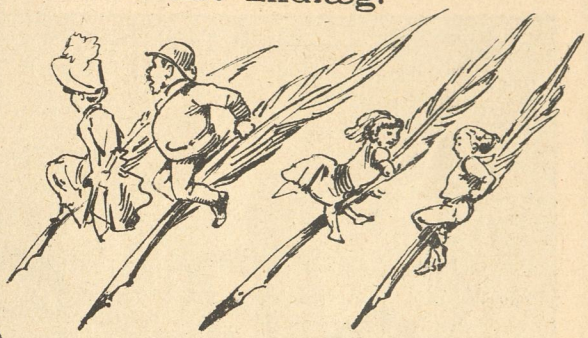

Den Retskrivning er dog en mageløs Ting!
Især naar den kyndigste Mester
Maa fare aldeles forvildet omkring
I Forskrifter, Raad og Protester.
Men, selv om det Hele kun ender i Sjov,
Og hvad saa end Følgen vil blive,
Saa er det dog rart, at vi snart faar en Lov
Om hvordan vi ikke skal skrive.

Vi — »vi«, det er *Punch* — ræsonnerer som saa,
— Og hvem tør mod Paastanden anke? —
At Bogstaver baade de store og smaa,
Er Tolke for Menneskets Tanke:
Da Chresten var Stormand, man skrev ham med stort,
Hvor nødig endogsaa man vilde;
Men siden Hr. berg til en »Menig« blev gjort,
Kan Manden kun skrives med lille!

Men maa vi nu spørge, hvad er Konsekvens,
Principer, Logik og deslige?
Og røber det ikke total Insolvens,
Naar man Theorien vil svige?
Ifald man sig aabenbart kun af sin Pen
Som Tolk for sin Tanke betjener,
Saa bliver jo Opgaven simpelthen den:
At skrive, hvad netop man mener.

Nu skjuler man bare saa godt, som man kan,
Sin Tanke, saa saare man skriver;
Hvorfor skal man stave det »Folkethingsmand«,
Men mene: »En Lovfordriver«?
Hvorfor skal jeg skrive »ærbødigst«, naar jeg
Kun mener »dit Asen«? Og fandtes
Der Mening i Eedvard's Kritiker, naar ej
De læstes: »Gak hen og spil Brandes!«

Hvad nytter det da, Journalisterne slaar
I Bordet i deres Forening?
Hvordan kan der tales om Retskrivning, naar
Man slet ikke skriver sin Mening?
Saagar »*Dagens Nyheder*« trolig har stridt
For hele den herskende Tone:
De Ord: »Konkurrence«, »Hæng i« og »Profit«
Bli'er Altsammen stavet »en Krone«.

I Retskrivningssagen vil Hver, det er klart,
Dog følge sit kløgtige Ho'ede;
Men skriv, som De tænker, saa finder De snart
Den eneste, rette Methode.
Paa denne Slags Retskrivning vil nu med Held
Jeg strax et Exempel Dem give;
Jeg skriver ej: »Kjæreste Læser, Farvel!«
Men: — »Mer skulle F .... skrive!«

Paa Sømands Tro og Love.

— Ja, Folkens! vi har jo nu faaet ganske godt indenbords af alle de rare Sager, saa jeg synes, at det nok kunde være paa Tiden, at vi lettede Ankeret for at gi'e de to, der i Dag er blevne sammensplidsede, deroppe i den anden Ende, en lille Opsang. — Han var jo rigtignok en Satans Hundestejle, da jeg havde ham ombord hos mig, men nu skjær' den jo godt, og det kunde jo ogsaa nok hænd's, at han herefter kom til at sejle lidt i Mutters Kølvande; men hvad den Ting anbelanger, saa klarer de to nok Ærterne. — Skal vi saa ta'e og skylle Spygattet og ønske Styrmand Lassen og hans Madame, at de maa faa god Vind i Sejlene, saa at der altid kan være Liv i Kludene. — Hurra!

Altfor farligt.

— Du, — der kommer Grosserer Bierre med sin Datter, — hun er ligesaa forkjælet som grim, — han gi'er hende Alt, hvad hun peger paa.

— Død og Pine, — lad os vende om, — hun var i Stand til at pege paa mig.

Et NUTIDENS Tegn.

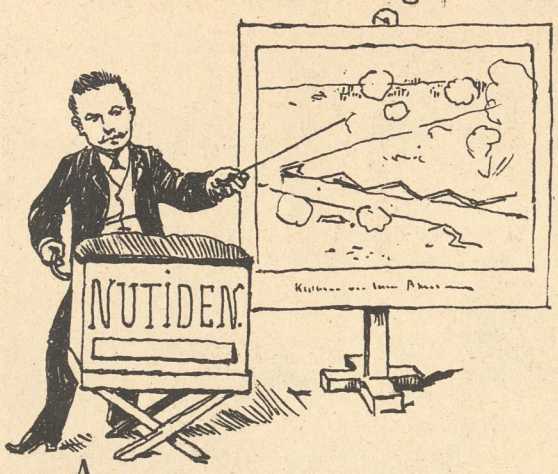

Alt, hvad der voxer paa vor Klode,
Maa dreje sig med den omkring;
Og selv det allerbedste Ho'ede
Fastslaar i Længden ingen Ting,
Formedelst Tidens Bølge skyller
Alle Principper over Bord:
Endog vor *Nutids* Vilhelm Møller
Har maattet sande disse Ord.

Uagtet han det litterære
Venstre har staaet trolig bi
Og har som Piber tjent med Ære
I Georgs eget Kompagni,
Ja har endogsaa koketeret
Svært med »den døde Torsks« Organ,
Har dog hans *Nutid* illustreret
Hr. Bahnsons fæle Forsvarsplan!

Til Venstres Fortid her en Skose
Hans Nutid gav, den Ting er klar,
Fordi han selv i Ordrups Mose
Betids sin Finger stukket har;
Og, saasom han har lugtet Lunten,
Opfyldte han et *Nutids*-Krav:
Et Billed han af Fæstnings-Fronten
Og — af sig selv som omvendt gav.

»Kanalen« og de vandomflydte
Volde han satte Farve paa:
Nu véd han dog, hvad det kan nytte;
Thi her er Styvere at faa,
Imens han vilde risikere
Kun at faa lutter Udgift a'en,
I Fald han vilde kolorere
Oppositionens »Forsvarsplan«.

Breve fra Helvede. IV.

Kjære Viggo Bentheim!

Hille den gloende Ende af en varm Sjæl! Sikken en Sjælesvir, at du alligevel fik Lov at beholde Statsrevisorposten, og det er dog ellers en Bestilling, som de renlivede Venstremænd er efter, ligesom Fanden efter en Sjæl. Fanden skal hente mig, om jeg ikke selv blev saa sjæleglad paa dine Vegne, at jeg var lige ved at give de syndige Sjæle af Fyrbødere hernede tidlig Fyraften i den Anledning; men saa betænkte jeg mig og sagde: »Hvad kan det nytte?« Det Rak var maaske i Stand til at sætte sig Fluer i Hovedet i den Anledning og falde paa at forlange forkortet Arbeidstid og Normalarbejdsdag og alt saadant noget; saa kan jo enhver dum Djævel strax begribe, at Tjenesten maatte gaa Fanden i Vold her i Anstalten, og det kunde da ikke Fanden selv være tjent med.

Det var ellers en djævleblændt fiffig Idee af dig at slaa dine evropæiske Pjalter sammen med den romersk-katholske Ledregreves, for jeg tror, den lille Mand annamme mig, at ikke Pokker selv kunde hitte ud af, om det er dig, der er gaaet over paa Grevens »romerske« Standpunkt, eller det er ham, som har taget Plads paa dit »smudsige« dito, som han jo kaldte det for et Par Aar siden. Naa, alle Veje fører jo til Rom, og det skal, Fanden forsyne mig, være mig end sand Sjælefryd paa mine gamle Dage, naar jeg selv er bleven Munk, at træffe alle jer Fritænkere og Radikalere og brandrøde Demokrater fordybede i Franciskaner- og Dominikaneruniformer.

Men for Resten, saa hold dig kun til Greven, og bed ham blot selv at holde Ørene stive; han behøver ikke at være bange for noget, saadan som han kan snakke Fanden et Øre af; og, bliver han brændt en Gang, er det i alt Fald ikke som Sandhedsvidne, saa af den Grund behøver han ikke at lade sig assurere i den Vistoft'ske Brandkasse.

Derimod har jeg et Helvedes Mas med at følge med Georg Brandes; for hans Veje er noget mere uransagelige, end hans Citater plejer at være. En Gang i Efteraaret, ligesom jeg sidder og sveder over nogle Morgenbladsartikler —, du veed nok, dem af N. J. Larsen —, saa kommer min Oldemoder farende, ligesom Fanden var i Hælene paa hende og siger:

»Har du kjendt Mage? Nu vil Georg være Professor i Sverig!«

— »Han vil vel i Helvede, vil han?«

— »Nei, Kors, i Lund!«

Naa, jeg var jo lige ved at sende baade ham og Svenskerne mine bedste Lykønskninger i den Anledning; men tag mig tusan, om jeg ikke troer, at Fanden rider Mennesket, naar han, inden han har faaet Pladsen, først er med til at skjælde sine tilkommende Kolleger ud oppe i Upsala, og derefter, Fanden hakke mig, holder Foredrag i Christiania for de norske Normænd. Det kan man kalde rent Flag! Og ham kan du bruge som Medarbejder ved et Blad, der hedder »Politiken«! Kunde han dog ikke have lært saa meget Politik af dig, at han havde hittet paa at behandle de svenske Avtoriteter lige saa fint, som du behandlede det danske Kongehus, da du søgte Embede? Du kan gjerne sige ham fra mig, at han kan sætte Fingeren paa Øjet og bede Fanden slaa til paa, at Svenskerne giver ham ikke 4000 Kroner om Aaret i 10 Aar til at forgylde sin nye Martyrglorie med.

Men lev nu vel og hav det godt! Skulde Politiken slaa rent Sludder for dig, saa kan du frit henvende dig til mig. Her kan du komme i en varm Stue og faa en Omgang, som du endnu kan lære noget af. Du ser, at jeg, ligesom Georg Brandes, ogsaa godt kan undvære Gaaseøjne, naar jeg citerer Klassikerne!

Din hengivne
Lucifer.

Mellemakts-Kritik.

De bedes ærbødigst undskylde mig min Paatrængelse, højstærede Hr. Redaktør, formedelst en indvendig Trang til at lette mit betængte Hjertes Indhold i Konstens og de højere Gebeters Interesse, saasom Sæsongen snart synker paa sit siste Vers, og den stille Uge stemmer Hjerterne til dito Andagt, formedelst vi nu faar vos en lille Ferje, inu intet forlydende om, at vi paa Lørdag vil støde Holmens Provst paa Ærmerne, saa at han bliver en Kjende stødt paa Mansketterne og taer vores underdanige Chef i Kravøn oblæftende en højtidelig Paaske-Koncert og kaldende vores siste Paaskelørdag-Forestilling for Humbug, hvorfor at jeg benøtter mig af Stemningen og henleder Folks Blekke paa vos, idet at jeg først vil udtrøkke min Beklagelighed over den megen Svavelighed blandt vores Kræfter, som børde staa saa fast som Jern-Piller og Marmor-Støtter i Konstens Paulun, hvoriblandt at jeg maa nævne Fru Keller med Graad i Halsen, mens at Frk. Schrøder er bleen anbrungen paa Orlovs-Værftet, som min elskede Kollegus Hr. Søren Lukkerup bemærkede med skepsisk Overlejenhed og Individualitet ud i det tomme Rum beregnende mit Øres Opfangelse deraf, og saa Fru Hennings, som osse er gaaet til Orlovs, mens vi saa benøtter Fru Oda Nielsen til og spelle Ingeborg i Dronning Margareta, som var meget respektabelt, Gubevares, men jeg sønnes, at vi sku heller hae lat en af vores onge Kræfter prøve sine Kræfter i Øhlenschläger, om der blandt dem fandtes en Muglighed til en glædelig Tragedie i Fremtiden, som jeg vil sige Frk. Hartmann, eller osse sku vi hae spellet Stenograf Skrams umuglie Fjeldmennesker, for at vise deres Umuglighed, saasom jeg har læst Politiken, hvor at det vel er Hr. Stenografen selv, der skjælder Abrahams ud, fordi han ikke speller Fjeldmennesker, da en af Rollerne dog ligger saa godt for Fru Emma Nielsen hos vos, som røber en umugli Logik, og begribeligvis vil Abrahams inte spelle de Støkker, som enhver Umulius hitter paa at røde sammen, saasom der jo nu er gien større Frihed med Rippetoaret, men naar at vores høje Chef saadan gansunteruns gier Zinck Lov til at kvæle Abekatten, hvad ska saa de Abekatte-Streger til med den Rigsdags-Adresse, mens paa den anden Side Dagmar gik fælt i Vandet ved Badet i Dieppe, som inte er Bagtalelse, men blev spellet ønkelig og viser, at man inte kan, hvad man vil, fordi at Fru Secher har faaet Lov til at spille Man kan, hvad man vil, eftersom Dagmar begribeligvis savner vores to genijalske Ingstroktører, Bloch og Krohn, som jo har deres Kors med at instruere vos, hvorfor at de jo osse nu har faaet hver sit Kors, med Varme og Fyldighed, hvorfor jeg sønnes, at hver Gang de kaster et opad vendt Blek paa det Korsbaand i Knaphullet, saa sku det anspore dem til at lære vores Skuespillere at tale riktig, saasom man maa korse sig over at, det nu er bleen Kutyme hos vos at sie og i Stedet for at baade hos høje og lave, som jeg vil sie per Exempel: „Jeg har tænkt paa og gaa", som junte er meget korrekt i vores babyloniske Tider, endskjønt at jeg meget godt ser i mit gamle Hjertes Enfoldighed, at Stødet sku fremgaa fra oven af fra de højere Regioner med Varme, mens at det nu kommer fra mig, som sel er en simpel Mand og til Slutning blot ska spørre sin høje Chef med Fyldighed: Hvor blier Generationer og Løgneren af? Hvorfor jeg tegner med Andagt og Sindsro

Klemmesen, Kuntrolør.

Uden Personlighed.

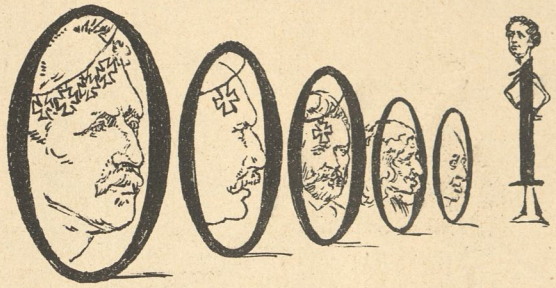

Hvad volder, at Ferslews Avis er stor?
Hvorfor mon den groer,
Og bliver saa lang og saa bred?
Lyt bare til Hjort-Lorenzens Ord:
Han siger, at det, som faar Blomsten i Flor,
Er det, at i hele Historien boer
Slet ingen Personlighed!

O Falkman! Du svinger Kritikkens Sværd
Mod Digternes Hær!
Du mejer som Tidsler dem ned!
Men Hjort-Lorenzen skuer Din Færd:
I elleve Aar han stod Dig nær,
Og nu fornægter han grumt Dit Værd,
— Du er ingen Personlighed!

Justitsraad Henriques Kommunens Vel
Har dyrket med Held,
Og det var hans Maal og hans Med:
Nu falder det os fra Øjet som Skæl,
At midt i alt sit Mudder og Spræl
Justitsraad Henriques alligevel
Var — ingen Personlighed!

Vor brave Bjerring! Stod ej Du kjæk
Som Høvding paa Dæk,
Alverden alligevel veed:
Du »satte Maskinen i Gang«. O Skræk!
Nu kommer der paa Din Maskine Bræk,
Redaktøren selv griber Pen og Blæk
Vogt nu Din — Personlighed!

Paa Pølsepind Peter Hansen flot
Forstaar saa godt
At koge en Suppe fed:
»Man tager« — efter hans Kogebog — »blot«
»Af Læsning en Pægl, af Citater en Pot!«
Hvem spørger, naar slig en Ret man har faa't
Efter Peters — Personlighed?

Sæt Nullet foran og Enere bag!
Giv hvert et »Fag«
Lidt gal Besked!
Saa seiler Hr. Ferslews Skude i Mag
Med Pengeposen som Handelsflag;
Han kaster paa en Ting alene Vrag
Og det er — Personlighed.

Du rene Intet! Du tomme Rum!
Man stirrer stum
I din bundløse Afgrund ned!
Hvor al Ting løser sig op i Skum,
Hvor »Høire« bli'er »Venstre« og klog bli'er dum,
Der findes den Hjort-Lorenzenske Sum
Af — Ferslewsk Personlighed!

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

„Ingen Personligheder!"

Det rigtige Højres og FERSLEWs Organer
Gik løs paa hinanden med spændte Haner;
Dog blodig blev Karambolagen ej:
Det hele var bare en JUULEleg.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 25. April. Nr. 17.

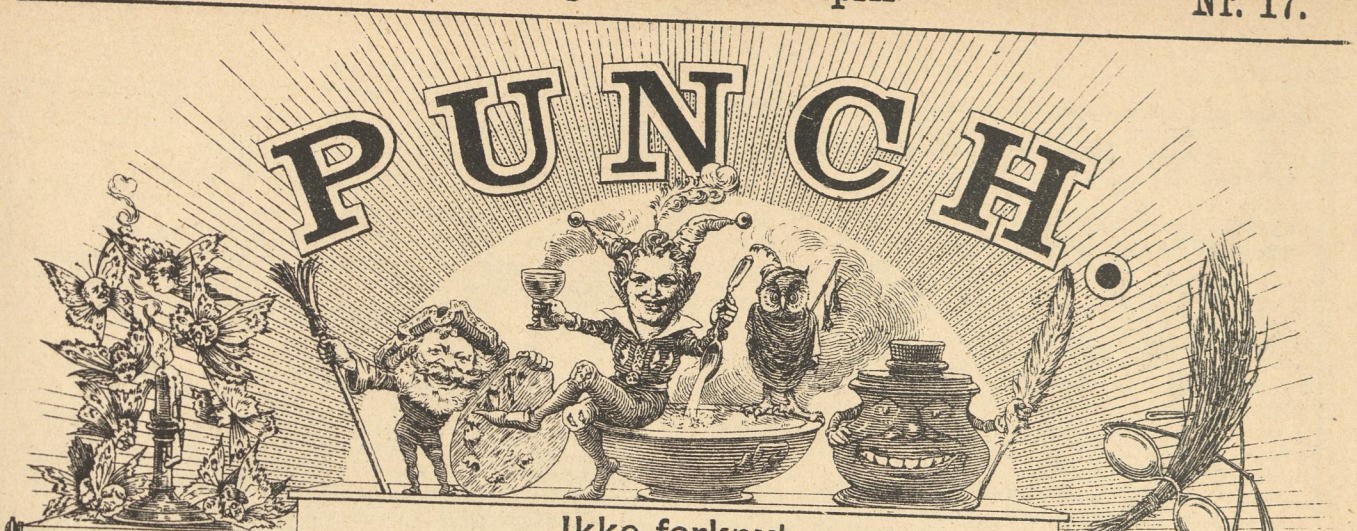

Ikke forknyt.

— Mimi! Hvis Du nu ikke er artig, saa bliver Du lukket ud i Hønsehuset!
— Ja Mo'er! Det maa Du gjerne; men jeg siger Dig, Æg, det lægger jeg ikke!

Hvor flytter vi hen?

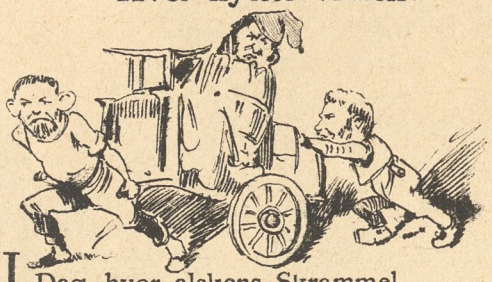

I Dag, hvor alskens Skrammel
Paa Gaden bliver spredt,
Og hvor baade ung og gammel
Paa Flytning har sig beredt,
Der toner fra mangen Folkeven
Det triste Spørgsmaal: Hvor flytter vi hen?

I Kro og paa Herresæde,
Blandt Publikum, fint som grovt,
Hos PIO i Kirkestræde,
Hos GRUNDTVIG paa Vartov-Loft
De boede, til de med Mund og Pen
Blev opsagt og flytted' et andet Sted hen.

Før boede Venstre hos CHRESTEN
I Bogø-Monarkens Gaard,
Men her har det fraflyttet Kvisten:
For Tiden den ledig staar,
Og alle de husvilde Venstremænd
Til Klammeri-Vejen flyttede hen.

Men ikke som MALLE og KLISTER
Partiet holdt sammen der;
Ak! der er Seperatister
Bestandig i Venstres Hær:
Den skiltes og skilles bestandig igjen,
Om saa den til Roligheds-Vej flytter hen.

Til Rømersgade har HENNING
JENSEN flyttet sit Tøj.
Her udbrød han fromt: »Hvilken Vending
Ved Førelsen af vor Fløj!«
— Men i sit Aarhus faar PINGEL Skjænd,
Hans Udsigt er MØRCK! Hvor skal han flytte hen?

HIN LEDRE sit gamle Mærke:
»Forandring fryder!« fremtog
Og med sine Dyner fra Klerke-
Til Inte-Gade han drog.
Naar »Greven« med HØRUP kan gaa i Spænd,
Maa man vel spørge: Hvor flytter vi hen?

Men ofte lidt Flyttegods falder
Paa Gaden til sin Ruin:
Nys vælted' JENS BUSK i Skvalder-
gade med sit »Postelin«.
En Anstødssten blev ham JENS BERTHELSEN,
Og Guderne ved, hvor han nu flytter hen.

Thi Sandhed er det til visse:
Paa Venstres Flyttevogn kan
Strax ses, at Tvedragtens Nisse
Er Omnibussemand.
Ved Væltningen er han med paa den
Og spørger drilagtig: Hvor flytter vi hen?

Aarsberetning

fra

Kunsthospitalet paa Charlottenborg.

H. P. Lindeburg: »Christian den 2den«. Den ulykkelige Konge synes at have søgt Trøst i Flasken. Begyndende Anfald af *Delirium tremens*. De stivt stirrende Øjne tyder paa, at han allerede er paa det Stadium, hvor man ser Oldenborrer. I Spændetrøje hurtigst muligt!

Samme: »En Musiker«. Den unge Mand har, paa Grund af for stærk Væxt i Overgangs-Alderen, faaet abnormt lange Ben. Han søger Støtte ved et Bord og Trøst i Musikken, thi Kunsten er langbenet og Livet en Kortkunst. Maa stives af med Jern-Piller!

F. C. Lund: »Bedstefader blæser paa Trompet«. Apoplexi nær forestaaende! Aareladning og Ispose paa Hovedet!

J. Lübschitz: »Kritisk Dag«. Patienten er nylig bleven gradet, og Dr. Lübschitz mener, at Kvægsølvets Endepunkt betegner et Vendepunkt. Da Patienten imidlertid tilsyneladende er feberfri, anbefales kun Diæt, Havresuppe og ingen Barsel-Visitter. Den Lille befinder sig i bedste Velgaaende.

Agnes Slott Møller: »Sommerdagen«. En svindsottig Munk gaar i Engen og plukker Perikum til at sætte paa Munke-Likør. Haabløs!

Harald Slott Møller: »Interieur«. Patienten har faaet Lov at staa op. Det er ikke godt at sige, hvad hun egentlig fejler. Med Brystet synes der ikke at være Noget i Vejen. Maaske er det Kjertel-Svaghed, eftersom Slott-Møller ses at have ordineret Levertran. Naar hun faar den Flaske til Livs, som staar paa Toiletbordet, bliver det nok ligesom lidt bedre.

Rasmus Nielsen: »Den sidste Søn«. Nix verknoten! Han kan blive flink endnu. Især naar han kommer i en Seng, der staar fast og ikke som denne har Tilbøjelighed til at sparke det ene Bagben over Skaglerne. En Spiseskefuld Olie hver anden Time!

Julius Paulsen: »Ved Solnedgang«. Hr. J. Paulsen lider vistnok af et Anfald af Midnats-Solstik i Forbindelse med Rosen i visse Organer. Styrtebade og kølende Pulvere!

Ole Pedersen: »Portræt-Interior. Tilh. Fru T«. Ægyptisk Øjensyge med tiltagende Farve-Blindhed. Det anbefales at rulle Gardinerne ned.

Mimi Schwartskopff: »Forsilde«. Interessant Tilfælde af »den sorte Død«. Patienten er nedsunken i sort Melankoli og forsøger at opmuntre sig med en lille Solo-Borddans. Men med hende vil selv et Fyrretræs-Bord ikke danse Kehrrausen. Frøken Schwarzkopff har ikke set for sort paa Tingen. Her kommer Kunsten — for silde.

G. Seligmann: »Fra Spille-Stuen i Studenter-Foreningen«. Offre for Nikotin-Forgiftning. Symptomerne er højst lærerige at iagttage. Den unge cigaretrøgende Mand i Forgrunden har saaledes en meget usund Ansigtsfarve, og de blaa Ringe under Øjnene antyder en Række søvnløse Nætter. Endnu stærkere angreben synes den unge Mand i Skytte-Uniformen at være. Hos ham er Nerve-Lidelsen slaaet ud i St. Veits Dans. Frisk Luft anbefales, ellers ryger hele Branden.

V. Thornøe: »En Kortkunst«. Dr. Thornøe forsøger ved uskyldige Kortkunster at gjenopvække Forstands-Livet

hos en Samling Aandssløve. Forsøget synes ikke at skulle lykkes. Patienternes glade Vanvid er uhyggeligt at iagttage.

Nicoline Tuxen: »Alma«. Det kan ikke ses, hvad der fejler Patienten. Maaske er Alma stiv i Almanakken. Giv hende et Tørklæde om Halsen.

Fra den *medicinske* Afdl. begiver vi os over i den *chirurgiske*, hvor forskjellige anatomiske Gibs-Præparater illustrerer Menneskehedens Skavanker. Her træffer vi

C. Aarsleff: »En Yngling«. Har faaet sin Hælsot. Formodentlig en Ætling af den gamle Achilles (Helten, ikke Maleren) en af de første Hællenere.

V. Bissen: »Fem Katte«. De fem Bissenkatte er bestemte til, at medicinske Studerende paa dem kan iagttage Katzenjammeren og de katteleptiske Svagheder.

R. Bøgebjerg: »En Saaret«. En forsigtig ung Mand staar i Begreb med at lægge Bindet om sin Fontenelle. Iøvrigt velskabt!

Carl Hartmann: »Psyche«. En ung Dame, der skal have et Uhyre til Brudgom. Stærk fremtrædende Nervøsitet i den Anledning. Bare man vidste, hvem Uhyret var? De omkringstaaende Buster ser dog ikke saa fæle ud.

Niels Hansen-Jacobsen: »Loke«. Bugvrid, Tarm-Slyngning og Seneknuder. Varme Salveter som lindrende Middel!

I. B. Smith: »David«. Gaar frivillig med i Kampen mod Philisterne. Er nemlig kasseret paa Sessionen som altfor svagt bygget

Samme: »En bedende Yngling«. Han beder om, at det snart maa være forbi. Han er nemlig meget daarlig.

P. S. Krøyer: »Anna Ancher og Michael Ancher. To polykrome Buster«. Krøyer har med den levende Sans for Kunsthospitalet, der altid har udmærket ham, opstillet disse to præparede Hoveder til Brug for den anatomiske Undervisning. Det maa nemlig betragtes som en given Sag, at ingen Kandidat let vil kunne faa Ansættelse ved Kunsthospitalet, før han har aflagt Prøve paa, at han er i Stand til med lukkede Øjne at kunne gjøre Rede for Familien Anchers physiognomiske Ejendommeligheder. Præparaterne er udførte med saa illuderende Virkning, at man ved at se Anchers Hoved paa en Gang kommer til at tænke paa Johannes den Døber og Balle Lars efter Exekutionen. I Sandhed Krøyers Kunst er universel. Det er den fuldstændige Panoptikunst.

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.
CX.

Kjære Fætter! lys og klar
Paaskesolen over Lande
Straalet har,
Spejlet sig i blanke Vande,
Kysset Skovens morke Rande,
Mens med Smil den Budskab bar:
Bøgen snart ved vore Strande
Skal i Sommerdragten stande
Og ved Søens rene Glar
Nattergalens Sang sig blande
Med den glade Kukkers Svar.
Men for Solens gyldne Skær
Mindets Skygge Sløret væved';
Thi af Fortids Skjød sig hæved'
Dybbølkampens Helteførd.
For Erindrings Øje svæved'
Baade fjernt og dog saa nær
Atter Bjerget, hvor hver Fod
Vædedes af Danmarks bedste
Hjerteblod. —
Dybbøl Preusseren mon gjæste,
Og hans Legioners Flod
Rulled frem, hvor Værn og Fæste
Ej var Skanser, ikkun Mod;
Thi bag brudte Volde stod,
Trods de springende Granater,
Vore støtte Landsoldater
Skjoldvagt for vor Ære god.
Ej for Sejren kæmpet blev:
Kun mod tvende Stormagtsstater,
Som de helligste Traktater
Sønderrev,
De med Blod Protesten skrev.
Løven her fik Ulivssaar;
Men, før bort man helt den drev,
Her den slog med Labber stærke
End i Fjendebryst sit Mærke. —
Tyst som Kornet lagt paa Skaar,
Som en Høst i tidlig Vaar,
Saadan laa ved Aftentide
Hist paa Dybbølbjergets Side
Dødningehvide
Roser fra vor Urtegaard
Hvide Roser! Men en Krans,
Som til evig Ros og Ære
Danmark skal om Hjelmen bære.
Fik de ikke Sejrens Glans,
Deres Minde signet være,
Deres Navne skal os lære
Fanen frejdig frem at bære
I hver ærlig Vaabendans!
Mindet, Fætter, har en Magt,
Der paany kan Modet ægge,
Sjælen styrke, Kraften vække.
Mindets Blomst, paa Graven lagt,
Kan ej Haabets Spirer stække.
Tvi den Yngel, som forsagt
Kan af Mindets Jord kun trække
Frem en mulden Slavedragt!
Skam og Skændsel for den frække
Hob, hvem Tysklands Kejserpragt
Blændet har, og som vil dække
Fædres Daad med Fejghedspagt.
Haanden har alt ud de strakt:
Tryglende om Tydskernaade
Vil i Støvet de sig lægge
Og med begge
Arme højt i Vejret rakt
Vil de baade
Danmarks Hær og Danmars Flaade
Gjerne se som Offer bragt,
Lade Tysken Riget raade.
Ser Du Fætter, derfor kan
Dybbølmindet kaste Skygge
Paa vort foraarslyse Land.
Mens vi stærke Skanser bygge,
Værn, der bedre er i Stand
Vore Sønner at betrygge
Hæren bagved Voldens Rand,
Har et Tros af Fæller stygge,
Som Forknythedsfejden brygge
Over Egennyttens Brand,
Som en Svamp
Øder Trævæk i en Hytte,
Naar til Sumpens Taagedamp
Man sit Arnested vil flytte,
Kun hint Ord: Hvad kan det nytte?
Døve Sværd foruden Kamp.
Heltes Blod har Dybbøls Jord
Ej „foruden Nytte" gjødet,
Deres Liv blev ikke ødet
Til en Daad foruden Spor.
Blev end Sejershaabet dødet,
Ej forgjæves, fast jeg tror,
Har for Rettens Sag de bødet;
Thi fra deres Gravhøj skal
Hvert et Foraar Mindet stige
Og med Lærkerøst os sige:
Danmarks Folk, kun svagt i Tal,
Uden Kamp vil aldrig vige,
Ej fra Skansen bort sig snige,
Værne mandig Drot og Rige.
Selv om al Ting varsler Fald,
Mindets Røst skal kyse væk
Harehjerterne de kolde,
Saa bag Danmarks nye Volde
Atter staar med Ridderskjolde
Frem en Dybbølskare kjæk,
Som vil fast ved Haabet holde,
Drukne Mismods grimme Trolde
Dybt i Ungdomsmodets Bæk.
Derfor, Fætter, lad kun staa
I vor Tanke
Skyggen hist fra Dybbølbanke,
Saa i Paaskesolens blanke
Skær vi aldrig glemme maa:
Skal vort Land ej under gaa,
Løven atter rejse Manke,
Maa i hines Spor vi vanke
Og som Dybbøls Helte slaa!

Præventive Forholdsregler.

— Herre Gud, Madam Jensen! Skal jeg træffe Dem i Sengen midt om Dagen? Er De syg, min bedste?

— Næ Gu'ske Lov! Men jeg ligger bare og passer paa Sengeklæderne, at min Mand, det Skarn, ikke skal slæbe dem paa Laanekontoret.

Temperaturens Virkninger.

— Hør, Du Petersen! Hvor Fanden kan det være, jeg synes, Benene slaar Sludder, og jeg fejlede sgu'nte det allermindste, da vi sad derinde?

— Næ, ser Du, saa læ—læ—længe man sidder inde, saa gaa—gaa—gaar 'et, men naar ma—ma—man kommer udenfor, saa—saa—saa slaar 'et.

Kejserens nye Klæder.

Fra voresches herværende Berliner-
Og Integade-Korrespondent
Berettes os, at Kejseren forfiner
Sine Rigsdagsmænd aldeles excellent;
Vil en Rigsdagsmand til Hove Adgang have,
Saa skal endog den useligste Stymper
Iføres Frakke med broderet Krave,
Samt korte Buxer, Sko og Silkestrømper.

Da Preussen, Sachsen, Baiern og Schwaben
Skal ha'e Uniform til deres Rigsdagsmænd,
Punch tænkte: So ein Ding muss ich auch haben,
Naar vort Folkekammer kommer ind igjen.
Hvor trist en Folkekaaren sig gestalter
Des Aarsag, maa han følge vor Kutyme,
Han kommer ikke ind i Bladets Spalter,
Naar han ikke bær' et passende Kostyme.

Naturligvis er vi saa liberale,
At Valg i Stof og Snit er frit, som sagt,
Naar i Tøjet gaar de mange Radikale,
Der kan trænge til en ordentlig Dragt.
Skal for Exempel Ravn ha'e Foretræde
For *Punch*, han bære kan sin røde Hue
Og sin Kofte af det hvide Vadmelsklæde,
Som han paa Mors for »Folket« bar til Skue.

Vi lover, at vi ta'er det ej saa nøje,
Om Nogen sine Spændesko har glemt,
Men at En og Anden maa ha'e Spændetrøje,
Forlanger vi aldeles bestemt.
Og naar til vor Person sig Højmark nærmer,
Hans høje Hat maa være velafstrøgen;
Men Jens Busk maa gjerne gaa i Skjorteærmer,
For at vort Hof kan se, han voved Trøjen.

Viggo Bentheim skal ha'e Lov at figurere
I den Pjerrotdragt, ham N. J. Larsen gav,
Og som Grevens Harlekin kan supplere
For at fyldestgjøre »Alliancens« Krav.
En garvet Trøje, helst af Bøffellæder
Fra Heegaards Svende, vil ej Pingel skjæmme,
Og St. Georg godt maa bruge gamle Klæder,
For i dem, vi ved, han føler sig som hjemme.

Fra Sogneraadsvalget
i Vrøvlebølle Kro.

Tobaksrøgen ligger tæt og graa som Kradsuld, og den er gjennemsivet med Duftenaf VrøvlebølleSved og vaadt Vadmel. Tilstandene er stinkende og uklare, men netop derfor behagelige for V-Bøllerne, hvis rette Element er Kaffepunse og Vrøvl.

Den kommunale Valgrets Grottekværn løber rundt og med den alle V-Bøllerne. Derfor maler den kun Vrøvl. Den er egentlig bestemt til at male Folkelykke paa; men i det Sted maler den vistnok dem alle til Bunds.

De halvtreds Procent af Vrøvlet tilfalder Agitationen. Der agiteres indgaaende, af enkelte endog paagaaende. En »*de*«-født Stamhusbesidder hører til disse enkelte og er »*för tilfället*« meget folkelig. Hans Hoved er udvendig blankt og glat som en emailleret Gryde. Indvendig er et øde som en Sparebøsse med en Kobberskilling i. En let Stammen, som kun forhindrer ham i at sige hvert tredie Ord rigtigt, leder ganske naturlig Tanken hen paa Stamhuset og Stamfædrene, fra hvem hans Stammen stammer. Hans læggeløse Ben stikker i Skaftestøvlerne som Kjærnestangen i en Kjærne og hans Fingre i alle de Vrøvlebølle-Knaphuller, han kan naa. Han overbeviser ved Dumheder, Champagne og Cigarer, men Champagnen er V-Bøllerne for sød, Cigarerne smager dem som Skorstensrøg. Hans Dumheder imponerer dem heller ikke. Dem kunde de sige lige saa store selv.

Rundt i Vrøvlemøllen aser som den blinde Samson, en lille, bred Gaardmand. Han dypper flittig sin Pensel i sin Veltalenheds Klisterpotte og opsmører for V-Bøllerne et rædselsfuldt Perspektiv, for hvis Ende der skimtes baade Træhest og Hundehul, samt Tabet af Retten som Andelshaver i det politiske Aktiedyr, Rigsdagsmanden fra Sludderkjær. V-Bøllerne slaar bævende et Kors for deres punsfyldte Maver, medens de med Munden enfoldig forsage Højre, dets Væsen og Gjerninger og bekjender lige saa barnlig deres politiske Tro. Med store Okker- og Krap-Klatter prenter han Kraftordene: Provisorium, Grundlovsbrud o. a., og alt imens fløjter han liflig om Nedgang af Udgifter og Opgang af Velstand, naar Folke Pedersen — hans Kandidat — nedlader sin Bag imod og oplader sin Røst fra en af Raadets Stole.

En sortsmudset, luciferagtig Person, hvis borgerlige Kald er Brøndgraver og hvis aandelige do. er, i Socialdemokratiets Tjeneste, at grave Grave for alle Pengemænd og Ejendomsbesiddere — hidtil er han selv falden i Gravene — gjennemkrydser Farvandet som en lille Torpedo. Sine Ord søger han at give Form af Dynamit-Patroner, men da hans Begejstring er brændevinsduftende og hviler paa et Grundlag af ti Kaffepunse, falder hans Tale om »Normal«dage og Løfter om Ligedeling matte til Jorden. Han fanger derfor ikke saa meget, som han fisker til.

Omkring et Bord er Sognets Blomst, »Sognerødderne« placerede. For Enden paa sin Kvadratalen-brede Basis sidder Formanden, Jens Tykhud, hvis aandelige Indhold væsentlig er en Blanding af juridiske Misforstaaelser, samt en kortfattet Fremmed-Ordbog, hvori hvert andet Ord har Trykfejl. Han højner sig over Mængden ved Hjælp af en Pengestabel. Han tilbedes derfor som en Art Brahma med to Ansigter, hvoraf det ene vender opad mod Samfundets Højder og har socialistiske Grimacer, medens det andet vender nedad og har Pengearistokratens hovne Miner. Hans *Finis* og hans *Facies* holdes for at være lige intelligente, og hans Ord er uformelige som hans Mund, kluntede som Næsen, ofte dumme som Øjnene og uklare som Ansigtsfarven, men alligevel hovne som hele Ansigtet. Hans Navnetræk faar man en Forestilling om ved at skrive Tykhud med venstre Haand.

Hans Sidemand er Proprietær Sølseck. Hans Mave er som en Kartoffelkule, Bukserne som Tøndesække. Fire Konfirmander kunde faa Klædninger af hans Frakke. Kraven er stor som en Ble. Det svedne Rødbedehoved er et Numer større end de største Keglekugler og massivt af de forunderligste Eder og storstilede Historier. Naar han har sagt Bønder, siger han gjerne for Stavrimets Skyld Bæster med det samme. Med Metalklang i Stemmen og noget af de sexten Tdr. Hartkorns Vægt understreger hans Selvfølelse ethvert »Jeg« i hans Tale, under hvilken han aldrig rejser sig, men indtager samme Stilling som i Agestolen med de Brune for.

Næst Sølseck sidder Peder Sparekjær, Oppositionsmand *ex professo*, mager og knoklet som Faraos magre Køer og med glubske Hensigter mod alt, hvad der har mere Gods, flere Penge, mere Kjød paa Raden, bedre Humør og Ræsonnementer end han. Hans Oppositionslyst har Misundelse til Moder og Gjerrighed til Fader. Dumheden er den ogsaa i Familie med. Hans Vælgere har dog store Tanker om hans Evner, thi ved at overvære politiske Møder *en gros*, samt ved mangeaarigt Slid i »*Amtsavisen*« har han opnaaet at holde lige saa gode Taler som Nielsen-Grøn, J. Sørensen o. a. Rigdags-Siddere, og naar Ordet ikke strækker til, ved han »slaaende« at udtrykke sig ved Næveslag i Borde, Ansigter o. a. Steder. Man siger, at han har en Rigsdagsmand i Maven, men det maa i saa Fald være en meget lille en, thi det kjendes ikke paa ham udvendig. Maaske er Fosteret paa sit første Stadium, eller maaske er det kun et Amtsraadsmedlem, han sidder inde med. Den lille har Fader sammen med hans Oppositionslyst. Man siger, at han allerede har set sig om efter en Kreds til at gjøre Jordemodertjeneste, og Nedkomsten imødeses med Spænding, da det er gaaet galt et Par Gange.

Derpaa kommer Søren Udenom, hvilket sidste Navn skriver sig fra hans Tilbøjelighed til i enhver Sag at være centrifugal saa vidt, at han endog ofte gaar udenfor dens Periferi. Han skal tilhøre en Sidelinie af Gert Westfalers Slægt, som er meget udbredt i V-Bølle.

Næste Mand er Møller Spitzer, Ræsonnøren i Sogneraadsfarcerne, med en Mund, der baade kan »sæbe ind«, være »Ragekniv«, »vaske« og »tørre«. Han er ikke afholdt, thi, naar han »barberer«, gaar der gjerne noget af Huden med ogsaa. Han anvender med Forkjærlighed sin Ragekniv paa Tykhud, som er nem at behandle, da hans Kjæber bedre egne sig til Tygge- end til Talebrug, og som, hvad Vid angaar, er impotent.

Kredsen sluttes af Mikkel Fiffikus, Tykhud Nr. 2 og 3 o. fl. Ved Optælling af Stemmerne viste det sig, at Gaardmandskandidaten Folke Pedersen havde flest. Denne følte derfor Trang til »Stolgang« og fra en »ryggesløs« Stol lod han uden Brug af Papir (i Hatten) — tilflyde Vælgerne en letløbende Tak og et ligesaa blodtørstigt Løfte som hans Navne i Vermunds-Sagnet. Han vilde ofre sit »Folke«liv og »Bølle«blod paa det kommunale Alter. Dette rørte V-Bøllerne slig, at de raabte et saa folkeligt Hurra, at Taget paa Kroladen lettede sig derved. En nedstyrtende Loftsfjæl slog to »Folke«fjender slemme Buler, hvilket de enfoldige V-Bøller ansaa for en Gudsdom. Et andet Par Modstandere af »Folke»valget, som protesterede mod denne Anskuelse og mente at have baade Gud og Konsejlpræsidenten paa deres Side, ragede i Klammeri med »Folke«vennerne og mistede derved deres Skalper, hvortil en vittig Tilskuer bemærkede, at nu havde man da tvunget dem til at tage Hatten af for »Folke«vælden. Under disse Optøjer sendtes der Bud efter Politimesteren, der ogsaa arriverede med sine to Gendarmer, da alt var roligt og det hele forbi.

Lad rulle!

Nu svandt den herlige Paasketid!
Men, har Du benyttet Tiden
Og leget, som det sig hør og bør,
Saa glemmes den aldrig siden.
Man skal jo holde, saa godt man kan,
De gamle Skikke i Ære, —
Og triller Alverden Paaskeæg,
Hvorfor skulde vi saa la'e være?

Ja, store, farvede, fede Æg
Bli'er trillede hele Aaret
Fra Mand til Mand, men Enhver har dog
Sin særlige Farve kaaret.
Kun En tog Fejl, det var Chresten Berg,
Naa, vi jo Alle kan fejle:
Han gaar og kaster med *Speilæg* kun,
Hvori han sin Storhed kan spejle.

Hr. Eedvard ynder de *gule* Æg,
Især af de Skrammererte;
Man si'er, de farvedes gule, da
Hans Skuespil blev kasserte.
Med Strindberg ofte han kjærligt ind
Til Æggesamlingen kigger; —
De ruger stundom en Kylling ud,
Men Kyllingen er hans Kritiker.

Dog ogsaa andre Farver man har,
Som mindre gjør Gavn end Skade:
De *røde* Æg triller ud og ind
Fra Rømers- til Integade;
De kvases let mod en skarp Logik,
Og saa bli'er Skræderen gnaven,
Og de er saa haardkogte, at de selv
Paa Hørup kun tynger i Maven!

For Resten si'er man, at Hørups Æg
Blev smittede, Ingen til Gammen,
Af Grevens *munkebrune* Kulør,
Og at de til Vindæg løb sammen.
Gendarm-blaa Æg er en herlig Ting;
Men hver kan følge sit Ho'ede,
Man siger endogsaa, at *skidne Æg*
Hos Korsgaards smaa Graa er i Mode!

De *grønne* Æg, — det er Haabets Æg,
Og efter hvad man kan skjønne,
Faar Folk ved Venstres Valgmøder travlt
Med at faa Æggene grønne.
Der kan man se, at det gamle Ord
Har kunnet sige med Rette, —
At Fanden farvede Halen grøn,
Den Gang, da han gjorde Toilette.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Hovedstadselig Rengjøring.

Det rejsende EVROPA med sær Forundring ser
Den glade Kjøbenhavner i sine Svinefjer.

Der vender han sin Bøtte i god Ro og Mag
Og grynter: »Se vi flytte, vi flytte, skam, i Dag

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 2. Maj. Nr. 18.

Selvstudium.

— Hvad er det, Du spiller?
— Det er »Stork, Stork, Langeben!« Mo'er, men jeg kan ikke finde »de røde Hoser«.

Før og nu.

Der var en Tid, da Venstre drog omkring
Ved Løvspringstid fra Sted til Sted i Landet,
Holdt snart i Herthadalen Folke-Thing
Og snart paa Fyn, snart midt i Flyvesandet,
Kort sagt, det ene Møde tog det andet.

Og Vælgerfolket flokkede sig tæt
Om, hvor den vidtberejste Demokrat stod
Som Talsmand for vort Folks »moralske« Ret,
— Ja, ved Tribunerne til »Daad« parat stod
Et Dusin Vælgere paa hver Kvadratfod!

Her de belærtes i den skjønne Maj
Om al den Uret, som til Himlen raaber,
Fordi Hr. Estrup ikke gik sin Vej
Den sidste Marts, men at Partiet haaber
At blive færdig med ham til Oktober.

Og Aar for Aar gik hjem med denne Trøst
De stovte, støtte, sejge, danske Bønder,
Hvem aldrig en uheldig Varselsrøst
Forstemte, naar Tribunerne gik sønder
Og sammen med de mange tomme Tønder.

Det var en herlig Tid, man leved' i;
Men ak, den kommer aldrig mer tilbage!
— Naar nu et Møde ses af det Parti,
Staar Folket ikke tæt som Sild i Lage,
Og ingen Talerstole høres knage.

Nu ser man ikke mer i Øst og Vest
En Folkedomstol, der er med paa Højden
Af Bergs Resolution og Manifest;
Hver løftet Stemning er for Tiden fløjten,
Og der er ikke mer Humør i Sprøjten.

I Askov er Veltalenheden stum,
Ved Skanderborg er Marken bar og øde,
I Herthadalens Skjød det tomme Rum
Om Offerstenen griner En i Møde
Og bringer Folkehjertet til at bløde.

Naar nu til Dags en Fører gjør Visit
Hos »Folket« og i Venstres Blade prenter
Den store Nyhed, hændes det ham tidt,
At paa hans Trøstens Ord i Kroen venter
To Vælgere *plus* fire Referenter!

Den stakkels Krovært ser med sorgfuldt Blik,
Hvordan al Værtens Glæde bort er tryllet;
Før var der mange Tusinder, som fik
Paa Venstres Held og Lykke Halsen skyllet;
— Nu tjenes herpaa ikke nær til Øllet!

Ja, red Partiet Sommer før i By
Med Haabets grønne Gren fra sin Kaserne,
Kan Boisen med Familieparaply
Nu se, hvordan det Graavejr han kan fjerne,
Der knuger selv den tomme Førerhjerne.

Ennd ett liedet Annhanng
till
Krönicken om Bunde-Kriegen.

Nv bliffuer att berette omm/ huorlvnde the bynder/ ther the sic ued theris vhelldiche Strategie oc deplorable Demarscher hannem Drosst Estropp haffde ey vdi nogen Mode molesteret/ menn ikkvns sic selffuer till Nachdeel ageret/ sic vdi trenne Haabe deelede. Oc sloege the Leyr huer poe sitt Sted/ ty hand Frede Bojsen gick meth siin Armee till thet Eylannd Møen/ somm er lett att defendere/ ty det er fvlldt aff natyrliche fortificationes/ nemmeliigen the meeget stoere oc steyle Fijellde/ som ere aff Kriide fabriquerede. Oc thet eene er effter hannem Frede Bojsen oppkallit oc beneffnes „Taleren"/ oc ett annet heeder „Dronningstoelen"/ men then Stoel er fallen ommkvlld/ oc uar thet en Gutz Löcke/ att ey noegen Dronning ued then Tiid uar poe Stoelen.

Men vdi Leyre græsse the Faar poe Uold/ oc then Leyregreffue Hullsteinn af Blæsenborre err Hörrde forr the Faarehoueder/ somm er een Flock hartad liesoe stor som then aff Bojsen kommanderede. Men Greffuen err den riigeste/ ty hand haffuer ey blott vdi sitt Compagnie the Faar vdi Leyre/ menn oc the Kjöge-Hönns/ forr huem hand Höropp er rett somm en gaelendes Hane/ oc Henning Jensen/ ennd hannd haffuer sin Præstekraffue derelinqueret oc goer nv omm somm een annden Beede-Mannd/ menn meth een Kniff vdi Wermet/ een feed Callkvne eller Consistorial-Roed. Oc höerer till Greffuens Hijord ocsoe hannd then tappere Kriigsmannd oc rasche Hvsarr Jenns Bvsk/ omm huem thet siiges/ att uoffuer hand eengang sin Tröye/ daa uill ther bliffue goed Tiid poe Taalipahner oc onnd Tiid forr Postelin vdi Dannemarcks Riige oc Lænnder. Men hand haffuer till Dato samme Klædninngsstycke ey satt poe Spill/ ty hand err een klog Generale. Oc the Estropper haffde hannem een Gang hanns deyliche Meer-

schommspiebe eroberet/ men hand Jenns löesede samme innd igjenn/ ennd hand dricker ey Taback oc kand then Fandens Vrrt ey udhollde. Menn hand uillde ey vnnde Fienden een slieg Trophæ vdi theris Cathedrale/ liegesomm the vdi Kriegen tagne Fahner in memoriam æternam att kvnne opphennge.

Menn vdi then Stad Colldinng/ ther loe hannd then gammele Chresten Povelsen kallit Berre. Oc uar hand nv bleffuen een Sllaggs Gvönnge-höffdinng oc hannses liden Floc uore the uilleste oc bloeddurr-stichste Snaphaener mellem Bynderne. Oc hand Berre uillde Estropp oc the Gotz-Eyere gjennem Svllt fordriffue oc thennem all Tillförrsel oc Fetaille affschiere/ ty hand sagde/ att vden Oll og Maed uore Hellten Jngentinng/ thet haffde hand sellf/ ther hand saed vdi Tornet poe Blegdammen/ mottet erkijennde/ oc therfore scvllde hand Estropp ey noegen Beuilling erholle oc ey hannem af Statz-Cassa een röed Gere uorde offuer-andtuortet. Oc sagde mann/ att thet bröed hand Estropp sich feyl omm/ ty hand kvnnde ued then Vrrt Prouisoria Pennge somm Græsse fabriquere/ daa loe hand then gammele Konning Chresten oc sagde/ att then Koel scvllde Jnngen bliffue feed aff/ ty Prouisorium uar then leede Forgifft/ oc huem then oed/ hannd soe siin Ennde/ för Soel giik neder. Menn ennten er then een langsommere uirckende Forgifft/ ennd somm vdi Konning Chrestens Hendrik Harpestræng stoer anntegnet/ eller oc moe Drosst Estropp haffue een Mauge som Staal/ ty hand haffuer ædit mange Gannge aff then Petersillie/ oc then haffuer ey ennv noeget Dvrckloeb hos hannem foroersaeget. Menn Bojsen oc Greffue Hollsteijn sagde oc/ at sliig Cour ey uore probate/ oc man scullde hellere the Gotz-Eyere soelvnnde meth Milliones tractere/ att the bleffue førrst forrmeedelst Corpvlence till at bygge Skantzer heller Courtiner att oppkaste vbequemme/ oc siiden ennten vdi theres eegen Fedt quallte heller reffnede meth ett Knald. Menn somm the Gotz-Eyere ere uante att leffue offuerdoedigen oc store Quantiteter att consvmere/ soe bleffue the ued sliig Krafftfoddrinng kvn ennv meer korassige oc til Kriegsæventyr geneegne. Men the bynnder/ som motte theris Smörr og Korrn till Jernbahner oc Konstmvsæer oc nye Jlldgeuehrer offerere/ siunntes thet uore een sællsomm Handel. Ty the arme bynder haffue ey Lærrdomm og Forrstannd til Diplomatiens Hinterlistichheeder at capere. Menn hand Secher komm somm then liden Smoedreng meth then flade Casquette oc uillde pille ued Festvnngen/ ty hand uore kommen vdi Kriidthusset hos Frede Bojsen poe Möen. Menn the Skantzer falle ey/ forrdi the smoe Suarte uandre ronndi omm thennem huer Daeg/ pifftende vdi theres smoe Finngre. Oc ey heller omm hand Oldenborre blæser Fandanngo vdi sit Gewaldhorrn.

Benefice.

I denne Vaar — saa skjøn en Vaar,
Vi nogen Tid har haft'en —
Da alle store Aander faar
En Benefice-Aften,
Da Folk med mer end rimelig
Begejstring Kunsten prise, —
Er det jo højst betimeligt,
At Punch faar Benefice.

Vi i Entrée mod Sedler ta'er
Af alle Slags Faconer;
Vi ikke Spor af Fordom har,
Men klipper helst »Kuponer«
Programmerne er trykkede,
Af Stykker har vi lovet:
»Den Ikke-Pukkelryggede«
Og »immer dristig vovet«!

I Aanden Salens fyldte Rum
Vi ser med udelt Gammen,
Naar festlig klædt vort Publikum
Med Blomster stimler sammen!
Dér sidder Berg, lidt tankeblød,
Mens Skjortebrystet bøjes, —
Han helst vil gi'e os Bankekjød,
Men maa med Lavrbær nøjes.

Hr. Pingel som fornuftig Mand
Ta'er Plads bag Logens Gitter,
Hvor efter Skoma'ersvende han
Til Galleriet titter.
Men Eedvard staar i Røgelse
Fra Selvros-Dunster badet,
Han savler af Fornøjelse —
Og tørrer sig i Bladet.

Og Georg bliver Funktionær:
I Garderoben staar han;
Han trives bedst blandt laante Klæ'er,
Og glat i Tøjet gaar han.
Andræ blandt Kontrollørerne
Som Fagmand indrangeres,
For han ta'er Folk ved Ørerne,
Til Formen respekteres!

Hr. Hørup til sin Ledre Ven
Gjør, som man si'er: Avancer
Og mylrer til Buffeten hen
Og drikker Alliancer.
Men Aftenblads-Graahætterne,
Hvis Kald er let at kjende,
Gjør Tjenest' i »Toiletterne« — —
Og saa faar Aft'nen Ende.

Tre Kopper Kaffe, men dygtig stærk!

— Ja, her har di Brændevinsflasken, saa ka' di sæl gjøre Kaffen saa stærk, som di vil.

I Kabinetsformat.

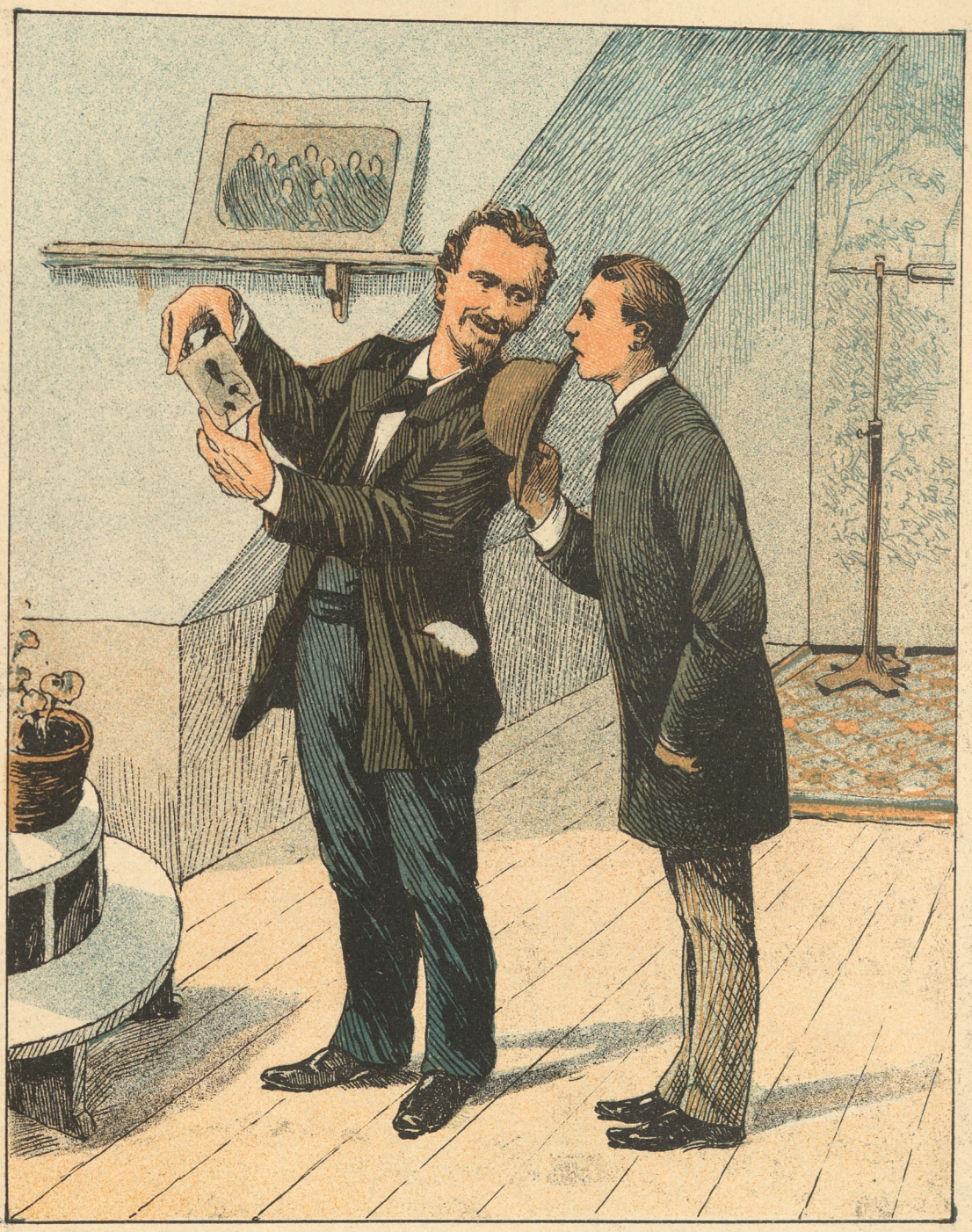

— Hvormeget koster saa et Dusin?
— Det første Dusin koster ti Kroner, men det andet koster kun sex.
— Maa jeg saa faa et halvt Dusin af det andet.

Ved Jordpaakastelsen.

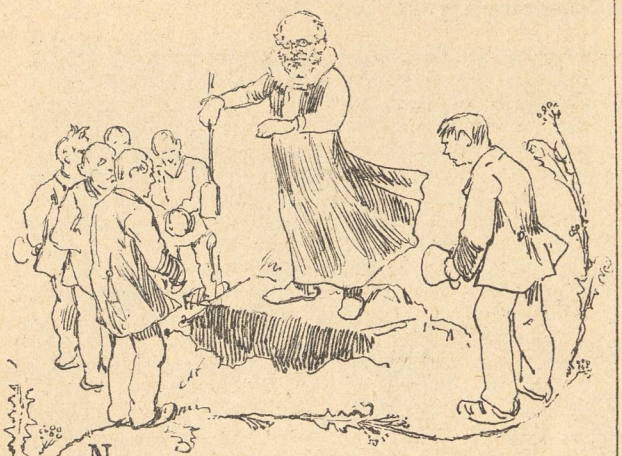

Naar det mellem os passerer,
For at tale ligefrem,
At en sølle Fyr kreperer
Og gaar neden om og hjem,
Jord da kastes af en Præst
Paa den sørgelige Rest.

Og saa tidt som Enigheden
I det glade Venstrelag
Opgav Aanden og gik neden
Om og hjem paa Prøvens Dag
Mødte trofast som Prælat
Henning Jensen i Ornat.

Til den travrige Finale
Med de trende Skuffer Jord
Føjed' han en herlig Tale
Fuld af trøsterige Ord,
Saadan at »Enhver sit« fik,
Naar han hjem fra Gravøl gik.

»Venstremænd!« — san sa'e forleden—
»Sørgeligt det er, men sandt,
At igjen til Evigheden
Enigheden Vejen fandt!
Her paa Jord kun trives Had,
Derfor Venstre skiltes ad.

Men en Trøst dog Døden levner,
Naar ved Kisten her vi staar,
At, jo mere Venstre revner,
Desto mere Kraft det faar;
Gaar i Venstre »Hver« til »Sit«,
Kommer først Partiet vidt.

Kiv blandt Folk der forefalder,
Som i samme Stue bo,
Men de drikker aldrig Skaller,
Naar af Stuer de har to;
Thi har hver sit eget Rum,
Striden bli'er ej nær saa grum.

Derfor bort med Graad og Jammer,
Kjære Venstremenighed!
Thi Uenigheden stammer
Kun fra lutter Enighed,
Derom kan hver Venstresjæl
Være enig — med sig sæl!«

Berømthed.

»Hvad er al Verdens Glans og Skin
Imod en usselig Fyrrepind!«

synger Skjalden, og det har han Grund til.

Nu er William Shakespeare færdig! Prof. P. Hansen, der jo for Resten ikke er nogen »Fyrrepind«, har røvet ham hans Glans og Skin. Shakespeare har ikke skrevet Tragedierne, han har slet ingen Ting skrevet. Ikke saa meget som der kan ligge bag paa et Svøbelsebarns Haand! Han kunde nemlig ikke skrive. I alt Fald kun sit eget Navn, og det var ikke Shakespeare, det var — lige meget! Hvorfor gjøre sig Umage med at bogstavere saadan en Ubetydeligheds Navnetræk? Han hed for Resten slet og ret Jacob Petersen — paa Engelsk naturligvis — og var en god Skuespiller, hverken mere eller mindre. Maaske har han nok digtet lidt ved Siden af, det gjør jo saa mange Skuespillere. Sophus Neumann f. Ex.! Og Reumert! Men hvad betyder det? Der er dog Ingen, der af den Grund om 200 Aar vil have Neumanns eller Reumerts Hoveder staaende paa Konsoller i Bisquit, Terrakotta, Kalipasta eller Gibs. Nu bliver der godt Kjøb paa Shakespeare-Buster. Hvem gider have dem staaende?

Han drak oven i Kjøbet. Det vil sige, han gik paa Vinstue og sad og var gemytlig. Det gjør jo Skuespillere ogsaa nu til Dags. Der er f. Ex. — nok sagt!

Hvem har da lavet Tragedierne?

Det har Sir Francis Bacon.

Saa Ibsens Terracottafabrik og Bing & Grøndahl maa se til, De i en Fart kan skaffe os det Hoved, i Stedet for Skuespillerens.

Men er det nu ogsaa vist?

Hvad er vist? Alt er undergivet Forandringer, Alt omskiftes. Napoleon den store regnedes i vore Børneaar for et Geni, nu har Taine reduceret ham til »en italiensk Kondottiere-Type fra Renaissancetiden«. Thorvaldsen blev anset for et Vidunder, nu trækker hver lille moderne Malerklat paa Skuldrene ad ham. Og Rafael! En yngre dansk Maler ytrede, da han saa den Sixtinske Madonna: »Den Mand har virkelig havt Talent, naar han dog bare havde lært at male!« Hvis overhovedet Rafael har existeret! Det har vel nok, naar det kommer til Stykket, været en hel anden, der har malet den Madonna.

Og naar atter 2—300 Aar er henrundne, vil den kritiske Videnskab maaske paa samme Maade, som det nu gaaer med Shakespeare omstøde mange af vor egen Tids Berømtheder og opdage, at det slet ikke var dem, men helt andre Folk, de efterladte Værker skyldes.

Der er nu Brandes. Man kan da ikke uden videre forlange, at de udmærkede laplandske Videnskabsmænd — for til den Tid vil vistnok Laplænderne være Videnskabsmænd, — uden videre Vrøvl skulde acceptere ham som virkelig Personlighed. Alene det, at der er 3, nemlig Georg, Eedvard og Ernst, vil gjøre Sagen mistænkelig. Og saa en skjøn Dag vil Laplands skarpsindigste Kritiker opdage, at, hvad der er blevet udgivet for at være af Brandes, er af en hel anden, enten af Børne eller af Goedicke eller vel endog af Rudolph Schmidt, og godtgjøre dette med uigjendrivelige Citater. Saa er den Fyrrepind brændt ud og maa sige Farvel til al Verdens Glans og Skin. Omvendt kan det ogsaa være, at vedkommende Laplænder udspekulerer, at det netop er Georg Brandes, der er den egentlige Fader til hele den danske Literatur, og at Øhlenschlæger, Heiberg, Søren Kirkegaard, H. C. Andersen, Paludan-Müller, Goldschmidt, Drachmann, J. P. Jacobsen og Gjellerup er lutter Pseudonymer, under hvilke det mægtige Universalgeni Georg Brandes — ikke at forvexle med Broderen Eedvard, en

uheldig Komedieskribent og maadelig Lyriker — skabte hele denne Literatur. Hvad Ernst B. angaar, vil Laplænderen maaske nærmest antage, at han har været et Slags Tietgen, maaske den egentlige Tietgen, medens denne, der har givet Navn til, faktisk kun har beklædt en beskeden Stilling som Organist ved den — endnu ufuldendte — Marmorkirke.

Hvad er al Verdens Glans og Skin!

Og — hvem veed — maaske vil man ikke en Gang tro paa Peter Hansen som Andet end Pseudonym — ligesom Peter Sørensen f. Ex. — og i Virkeligheden tillægge den for sine grundige personalhistoriske Studier bekjendte Personlighed, Redaktør Hjort-Lorentzen Æren for de interessante Artikler i »Nationaltidende«.

Sie transit gloria mundi!

Vox populi.

Højsterede Pons!

Jeg veed ikke, om Di vel kjends ved en Mand, som hedder Pastaar Hostrup, som har lavet noen mejet gode Komedjer og blant dem *En Spurv i Tranedans*, som jeg en Gang har sat og set paa en rød Plakat og indeholder et Visdomsord, at en Snaps er lisse got som et halt Rugbrød, hvorfor jeg skriver disse Linejer tel dem, højst erede Pons, for og be dem om og be Borgerpræsent-Tanterne om og lae vos kjøve vores Brøst-Sokker og andre Stekkels-Bær, hvor vi vel, og ekke lokke none af Beværdingerne, saa vi blir nøte til og skølle vores Gummer med Sodavand og Hyle-The og linende Størkende, for hvad kommer det mej ved, at Snapseskængerne har Borgskav som Gjæstgivere og kuns har Lov til og holle Herberge, for jeg sønnes, at di faar sgungen til og ligge der om Natten, ujen at di faar først rammet et Par Pæle i dem, og hvis at saa at Kunnerne blir sittende fast paa Beværdingen efter Kl. 12, saa blir Værderne noteret for Nattesæde, skjønt at di har Borgskav til Herbær, men jeg sier bare ud fra min egen Sam-Vittighed, at faar vi ekke den høje Øvrigheds Tillaels til og drekke, hvor vi vel, saa taver Gjæstgiverne Ballangsjen, men jeg ved got, at det hele segter til Drokkenskavets Forminskelse, som er unøtti, for jeg forsekrer dem, højst erede ,Pons, jeg ka dante blie mere fordrokken, end som jeg er, og jeg kante se, at en ærlig Hat, sæl om den er noet høj, ka kaste Skygge paa Ens Personlighed, og uretfærdigt er det at skylle Beværdingerne for og freste vos, for min goe Ven Øllerup paa Hjørnet han sier stedse tel mej saadan uj paa Aftningen: »Du er et Svin, Drukkendidriksen«, og se det kaller jeg honnet Behanling og rijæl Betjæning og ekke mejet frestende, mens vi dog maa huske paa, at Sperretus og Sperretismen er kommen paa Moden igjen, for jeg saa forleden Morning uje paa Lambevejen en Sperretist spasere med en paa, som var hans Medjum for at skaffe Lys i Sagen, og saadan noet gjør man ekke ujen en orrenlig En paa Lamben, mens jeg først fek Smag for Sperretus, da jeg blev klorumfermeret paa Grund af en hul Tand, men saa forleden begynte Smerterne igjen, og saa lagde jeg en højhalset Snaps ind ved Gummerne, men det vilde ekke gaa, for Snapsen blev ved og glide ned af gammel Vane, og da jeg hade gjentaget Egsperrementet en halt Snes Gange, saa blev jeg saa overvæltet af Smerter, at jeg slet ikke ku staa paa Benene, mens at Hodet falt ned lisom en knokken Toldepan og saa maatte jeg op til min goe Ven Tanddoktor Bramsen, som er et Sjeni og har skreven om vores Plejebørns Tænder eller vores Tænders Plejebørn eller saadan noet, men ham var der ingen Relihed med, for han snakkede bare om Sjenier og betroede mig, at han var en Mand, som ekke blev skjønnet paa, og at en klog Fader altid fek en dum Søn, som han nok har af egen Erfaring, da hans Faer vist var en klog Mand, og saa fremdeles, som var en Fornærmelse mod min Søn Kresjan, som altid har væt et mejet opvagt Barn, saasom det første, der kom over hans Tænder, var Øl, og saa maatte det natyrligvis være mej, der var en Indejot, og saa blev jeg gnaven og vilde tel og gie Tandlægen paa Gummerne, for nu hade jeg faaet Blod paa Tanden, men saa blev jeg smit ned af Trabberne, under hvelken Løstrejse det var min Trøst, at der var Afsatser, saa jeg ved hver Stasjon ku faa Tid til og tænke over Situasjonen, og nu sitter jeg her og skriver med en Tandbyl og er mejet hoven, men blir stadig forstørret i min Skrivning, da vi jo nylig har holt Fløttedag, hvor der orrenlig var Liv i Kludene og forbliver saa deres

Drukkendidriksen
forhen Skralde- nu Ruldemand.

Arbejde og Løn.

Mel.: Gl. Sjovervise.

Nys en Hoben Dannekvinder,
Kommunale Lærerinder,
Banked' paa hos Magistraten
Og en pæn Forklaring ga' den,
Om at deres Løn dog maa
Til de Attenhundred naa,
Eller der maa times dem
Kun af Timer daglig fem.

Magistraten spidsed' Øren
Og lod Skoledirektøren
Divertere dem med Svaret:
»Saasom I har bravt Jer klaret
Og jer Gjerning røgtet godt,
Nøjes med, hvad I har faa't,
Ellers skal lidt Vand og Brød
Hjælpe Jer i eders Nød!«

— Heraf ses, at kan turnyre-
Klædte Pædagoger styre
Deres Arbejdslyst, og sparer
De paa Kræfter og Vikarer,
Kort sagt, ta'er den pænt med Ro,
Skulde næstendels man tro,
Deres Gage blev maaske
Sat til Nittenhundrede!

Paa Toldbod-Vinhus.

— Jeg kan ikke begribe, at de Skibbrudne fra »Danmark« igjen tør vove sig ud paa et Skib.

— Jo, det har ingen Fare med dem mere, — de er jo bleven azorerede!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Det nye Grøntorv.

Her har vi fundet en herlig Plads,
Her er et Torv, hvor vi Alle kan holde,
Selv naar en Torvedag vi »*en masse*«
Møder med alle Slags Rødder og Knolde;
Derfor Borgmester bekranse vi maa,
Det kan han sige »Amager« paa!

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Gl. Strand Nr, 50.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 9. Maj. Nr. 19.

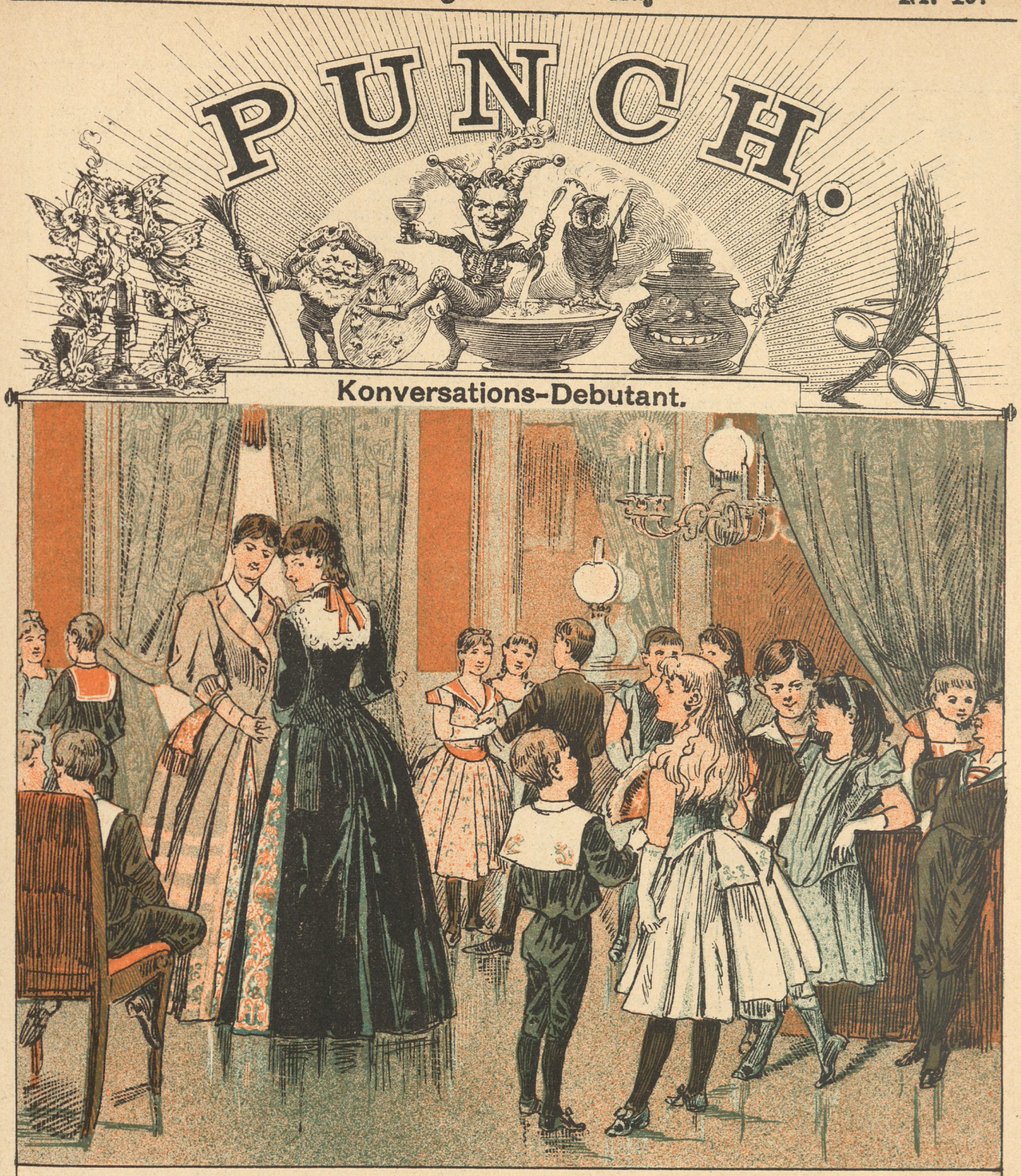

Karl (har faaet Paalæg af sin Moder om at konversere Damer): Du, Marie, er Du Frisvømmer?

De stille i Landet.

O, Læser, du har dog aabenbart
Aldrig gjort dig tilstrækkelig klart,
Hvor megen Gammen og Tidsfordriv
Du havde af Venstres Færden og Liv,
Naar det traadte op som Folkedommer
Paa Kroen den hele udslagne Sommer!

Men nu, da hver mundrap Folkehelt,
Den vrede ACHILLES lig i sit Telt,
Har trukket sig ind i sit Sneglehus,
Og Publikum hører ikke en Snus
Fra »Folkets« Allerhelvedeska'le,
Saa savner man ret deres løftende Tale.

Hin LEDRE er borte, og HØGSBRO er væk,
Fra CHRESTEN hører man ikke et Kvæk,
Og, dersom TAUBER bruger sin Mund,
Saa er det til Gaffel- og Søbe-Mad kun,
Selv BAJER ej præker om Valgret for Kvinden,
Og tavs er ALBERTI om — salig Grevinden!

Endogsaa fra Bælum og HERMANN BING
Man hører slet ingen Verdens Ting;
Hr. J. K. LAURITZEN intet si'er,
Og NERGAARD *Tilskuerens* Rolle gi'er;
Selv PINGEL har rolige Øjeblikke,
Og BLUHME saagar — forsnakker sig ikke!

Vi havde nær — ja, Vorherre maa
Forlade den Synd, vi var ved at begaa, —
Som Himmerigs-Mundfuld skjænket vor Pris
Et Møde mellem JENS BUSK og en Gris,
Der tappert for sin Selvstyrelse slog
Og derfor en Bid af hans Finger tog.

Af saadan en »Ringe«-Baggatel
Kan Folket dog lære alligevel,
At de havde Uret, der tog i Fjor
Anstød i Kleis af to JENSERS Ord;
Der er dog andre end dem, der betragter
Sig ikke heller som Kostforagter.

— Ja, sikken en Gris dog! Men *à propos,*
Man hører ej heller fra Doktor SO-
FUS SCHANDORFF! — Maaske han dog har en Plan
Paa Stabelen til en ny Roman,
Hvori han forklarer, at ingen kan væbne
Sig mod JENS BUSKS og »BIRGITTES Skæbne«.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Gud, søde Fru Schrøder, jeg maa først og fremmest bede Dem tale dygtig højt, for jeg er nemlig bleven temmelig døv paa begge Ører, og De skal ikke være bange for, at det er kronisk eller det er det »med visse Vinde«, som især skal være generende, men det er bare siger Doktoren — Hvadbehager? — Sa'e De Noget? Naa ikke! — saadan en Smule Slappelse i Trommehinden, og Gud det er jo let at forstaa, det er ligesom naar Trommeslagerne har været ude til Øvelse paa Glaciet, saa maa Trommeskindet ogsaa spændes strammere, for at det skal lyde efter Noget, og mine Hinder har faaet det af at høre disse herre Tyskere deklamere Tragedie ude paa Kasino. Gud bevares hvor det var dejligt, men rystende, voldsomt rystende, og først vilde jeg ikke ud til de Tyskere, men Petrine sagde, det var dem, de kaldte »Meiningerne« og det var det bedste Selskab i Verden og Fritz Grønbæk erklærede, at det var der ikke to »Meininger« om, hvad der slet ikke var sandt, for bagefter fik jeg at vide, at der netop var megen Uenighed om det, fordi der var et Parti, der hed »Sjaavinister«, som paastod det Kongelige stod højt over Tyskerne, men at det var nogle dumme Personer, som ikke havde Forstand paa de Dele. Gud søde Fru Schrøder om Forladelse, jeg huskede ikke paa, at Petrine havde sagt mig at De ogsaa var Sjaavinist, fordi De ikke vilde ud ifjor og tage mod den tyske Kejser, men De kan da nok forstaa, at jeg ikke vilde være ubehagelig mod Dem, for det veed jeg i min inderste Samvittighed, at jeg aldrig nogensinde har været, men det foer mig saadan lige ud af Munden. Og det var jo saa Meiningerne og vi var hele Familien til første Forestilling, hvor de gav »Julius Cæsar« af ham Sjækspir, som Peter Hansen siger er Anonym for Lord Bækkensfild, som oprindelig var en Jøde, der hed Disraeli og blev døbt om senere. Og Julius Cæsar kan De nok huske var ham, der blev stukket i Pompeji, førend det blev udgravet, og som sagde: »Ogsaa Du min Søn Pruttus!« Og han optraadte her og blev først fæteret, hvorfor veed jeg ikke, men han havde vel Jubilæum eller saadan Noget. Og saa er der en Skurk, som hedder Karisius og er mager, og han bliver sjalu og faaer fat i en tyk svær Mand, og det var Pruttus. Og de raabte saadan til hinanden, at selv Fritz Grønbæk maatte indrømme, at endogsaa Oktavius Hansen var kun en Barnetrompet imod dem, og imens saa tordnede og lynede det og Regnen skyllede ned, saa man skulde have troet, at Karisius og Pruttus havde gjort fornuftigere i at gaa hjem efter Paraplyerne i Stedet for at blive staaende paa aaben Gade og brøle op, saa man var nærved at blive tosset deraf. Og saa bagefter var der Noget med Maaneskin i en Have, hvor den tykke Pruttus gik og var melangtrist, og derefter kom man op til Cæsar og hans Kone California. Og hun havde rødt Haar, og det sagde Fritz betød Californiens Guldgruber. Og hun havde drømt, Cæsar blev slaaet ihjel, men Cæsar sagde Aa pyt! Og det skulde han ikke have sagt, for det slog dog til. Men det var hverken Pruttus eller Karisius, der gjorde det af, men der var en ækel stor Fyr, som hed Kaske, og hele Tiden gik og saa lumsk ud og medens de andre stod og parlamenterede,

fordi de var Parlamentarikere, hvorimod Cæsar var Provisorist, saa kommer denne herre Kaske og giver sig i Snak med Cæsar. Og saa siger Sørensen: »Nu ta'er han Kaske i Mellemhaanden, saa gaar det galt!« Og ganske rigtigt giver Kaske ham et Stød, og saa render de andre til og stikker ham ogsaa og han siger »Ogsaa Du min Søn Pruttus!« og ligger todt paa Stedet. Og Gud saa var der jo bagefter Begravelse med to Præster, nemlig først Pruttus og bagefter en ung Kapellan, der hed Antonius. Og denne hersens Antonius var aabenbart lige kommen i Kaldet, for han var voldsom undselig i Førstningen. Men saa kunde Sørensen ikke dy sig for at sige, »Frisk Mod Antonius!« Og det har han vist hørt, for paa en Gang begyndte han at messe, saa det kunde forslaa Noget, og han var den, der havde de stærkeste Lunger af dem allesammen, da det kom til Stykket og vandt Væddemaalet, om hvem der kunde raabe højest, hvorfor de ogsaa bar ham i Triumf ligesom, kan De huske søde Fru Schrøder, Nyrop i »Den Stumme«. Og saa i fjerde Akt kom Pruttus og Karisius op at skjændes og tilsidst kom Cæsar og gik igjen og sagde til den Fede: »Vi ses hos Philippa«. Men den Dame saa vi ikke Noget til, og hvad de for Resten sagde, kunde jeg ikke høre, fordi jeg var allerede bleven døv den Gang. Men Gud det endte jo meget yndigt med at de stak sig ihjel omtrent Allesammen, undtagen den unge Kapellan, som vistnok var ret glad over Avangsementet. Og Gud søde Fru Schrøder, her sidder jeg og passiarer, og jeg skulde ud og se paa Sommerlejlighed med 3-Toget, og vi har jo taget Billetter til alle de næste Forestillinger, men bliver Varmen og min Tunghørighed ved, skal De faa Lov at gaa paa min Billet, Gud det er sandt jeg glemte De var Sjaavinist. Ja saa kan det jo ikke nytte Noget. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe!

En Forarget.

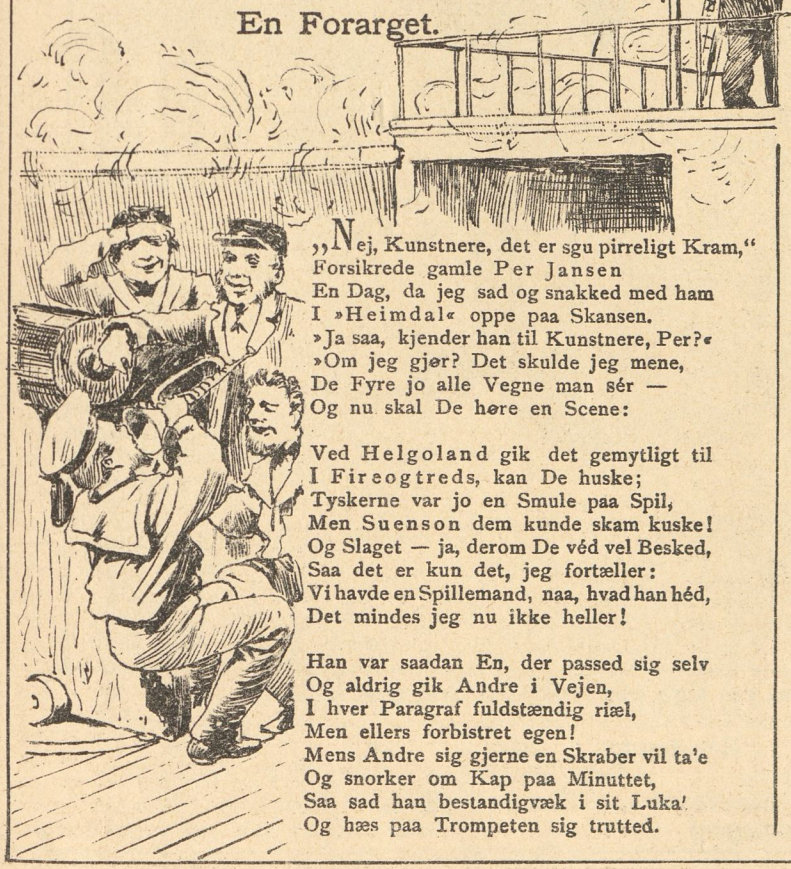

„Nej, Kunstnere, det er sgu pirreligt Kram,"
Forsikrede gamle Per Jansen
En Dag, da jeg sad og snakked med ham
I »Heimdal« oppe paa Skansen.
»Ja saa, kjender han til Kunstnere, Per?«
»Om jeg gjør? Det skulde jeg mene,
De Fyre jo alle Vegne man sér —
Og nu skal De høre en Scene:

Ved Helgoland gik det gemytligt til
I Fireogtreds, kan De huske;
Tyskerne var jo en Smule paa Spil,
Men Suenson dem kunde skam kuske!
Og Slaget — ja, derom De véd vel Besked,
Saa det er kun det, jeg fortæller:
Vi havde en Spillemand, naa, hvad han héd,
Det mindes jeg nu ikke heller!

Han var saadan En, der passed sig selv
Og aldrig gik Andre i Vejen,
I hver Paragraf fuldstændig riæl,
Men ellers forbistret egen!
Mens Andre sig gjerne en Skraber vil ta'e
Og snorker om Kap paa Minuttet,
Saa sad han bestandigvæk i sit Luka'
Og hæs paa Trompeten sig trutted.

Se, havde det været lidt muntert Halløj,
Han saadan sad og rev a' sig —
Lad gaa da, men sikke forbarmeligt Tøj
Og Kattemusik, han gav fra sig!
Det skulde naturligvis være saa fint
Den Slags Trimulanter at svubbe!
Og aldrig det nytted en Døjt, der blev grint
Til Tak for hans Messing-Suppe!

Saa er det som sagt da den 9ende Maj,
Som bedst vi paa »Schwartzenberg« børste,
At Baadsmanden Enevold Povlsen og jeg
Begynder gefærlig at tørste.
Paa Vindsiden var vi, og hver Gang, vi tog
En Salve, i Skuden det rysted —
Begribelig, det var den Krudtrøg, der slog
Os Begge saa vældig for Brystet.

Men av! alle Bægre og og Bimpler var væk,
Hvoraf vi var vant til at drikke —
Om nu de var hoppet fra Borde af Skræk
For Tysken, det troer jeg dog ikke!
Naa, borte var borte, den Ting er jo klar,
Her nyttede slet ingen Kræven!
Men saa bli'er med et jeg vor Spillemand var,
Der staar med Trompeten i Næven.

»Hør! laan os dit Kræmmerhus lidt, Kammerat!
Det kunde som Krus man jo bruge,
Vi kan i en Fart ikke andet faa fat,
Og Røgen er hamper at sluge!«
Men pyt, om han vilde, saa stædig en Haj
Dog aldrig jeg Magen har set til!
Han stod som en Stivert og vrissede: »Nej,
Det bruger man ingen Trompet til!«

Men jeg blev skam gnaven. Var det en Maner?
Nu skulde han nappes paa Kornet!
Saa springer jeg hen til Kaptejnen og be'er
Om Lov til at drikke af Hornet.
»Drik væk,« siger Chefen, »saa meget I vil,
Og, naar vi har Tysken balberet,
Saa skal I min Sandten faa Opstrammer til
I Ankervis, Gutter, leveret!«

Saa tog vi Trompeten, vi vendte den om
Og fyldte med Vand den af Hanen;
Og aldrig, min Salighed, Øl eller Rom
Har saadan mig lindet for Ganen!
Ja, De kan begribe, at Hornet gik rundt
Til Fryd for dem Alle om Borde,
For koldt Vand i Blodet er morderlig sundt,
Naar saadan man slaas, som vi gjorde!

Men han, Spillekanten, blev flintrende gal;
Og siden, da Slaget var omme,
Saa siger jeg til ham: »Din trevne Ka'l,
Vil nu ikke snart Du Dig komme?
Jeg synes, saa varmt vi til *Schwarzenberg* sved,
At Tørsten maa undskyldes ganske —
Kan Du inte ogsaa faa Tungen paa Gled
Og raabe Hurra for de Danske?«

Men han var bestandig saa arrig og mut,
At jeg kan det aldrig beskrive;
Han tegnede Munden til Svar, som et Trut
Han i sin Trompet vilde give:
»Ja, Tyskerne klø, det kan I perfekt,
Og Ild i hans Skrog kan I stikke —
Men det vil jeg sige, at Spor af Respekt
For Kunsten, det har I s'gu ikke!«

Videnskab.

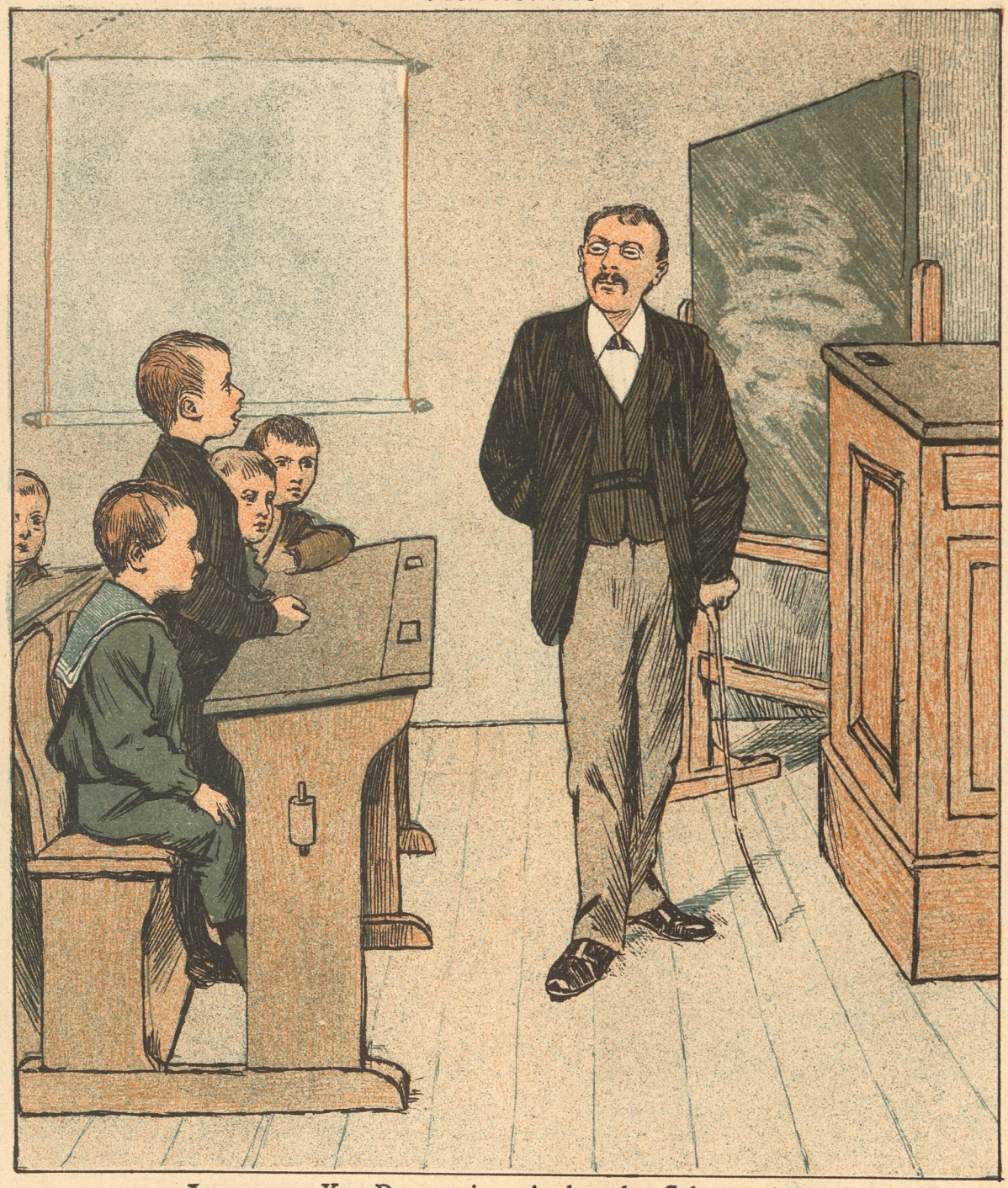

Læreren: Kan Du saa sige mig, hvordan Sokrates døde?
Drengen (tier).
Læreren: Naa! . . . Han tømte . . . naa! . .
Drengen (tier videre).
Læreren: Naa, . . han tømte . . . Skarn- . . Skarn-
Drengen: Skarnsjerdingen!

Kunst.

— Væsarti!
— Der jo inte Noget i Flasken, din Rad!
— Næ! — Drikke af en Flaske med Noget, i det kan jo Enhver, men drikke af en Flaske med Ingenting, det er Kunsten!

Meiningerne.

Nu er der Fryd i Kjøbenhavn,
Hvad Bentheim kan beedige,
Thi lindret er et dybtfølt Savn:
Vi har faaet tysk Komedie.
Der gjøres Blæst og Hurlumhej
Af Sachserne, som bliver
Kaldt »Majninger«, fordi i Maj
De deres Kunster driver.

Saasnart man deres Komme saa
Forkyndt, ærbødigst takkede
Strax de smaa Sorte, de smaa Graa
Og alle de smaa Blakkede.
Det Eedvard var en Sjælesvir
I Døgnets triste Færden
At kunne raabe: »Kinder, hier
Soll lobgehudelt werden!«

»De stakkels dumme Dänen, som
Paa Kunstens Stylter hinker
Og idiotisk sværmer om
Emil og andre Sinker,
Skal hales, saa det kan forslaa,
I deres Æselsøren
Til Tak for sidst! Det svær' jeg paa
Ved Cohn — Dekoratøren!«

»En sachsisk Marskandiser-Kunst,
Den kan schgu jeg hedømme!
Og derfor vil med Viraksdunst
Jeg Sachserne berømme;
Thi frelses kan kun vorsches Slægt
Af Traditionens Pløre
Ved Udstyr, Svulst og Knald-Effekt, —
Spørg Greven, skal De høre!«

Som sagt, saa gjort. I Bentheims Blad
Begejstret Eedvard sprutter.
Selv Otto griner himmelglad
Og i Trompeten trutter;
Han tidt i »*Gnavet*« øved' sig
Paa Tyskens Streng at spille,
Naar han med Svulst og Pathos skreg:
»Nix ved die Festung pille!«

Og henrykt de smaa Graa gjør Styr,
De tænker nemlig paa den
Forlorne Pathos'es Martyr,
Der nu bli'er — holdt paa Maatten:
Som Cæsar Berg fik Afskedspas,
Men drikker Glemsels Vin i
De ægte, drevne Sylteglas
Som en Piccolomini!

Med Glans ta'er Sachserne herfra,
Skjønt man beklage maa dem,
Naar de maa deres Venner ta'e
Derfra, hvor de kan faa dem!
Men, om saa fra Nyhavn til Kiel
Man Spræl og Styr vil holde,
Bli'er deres Kunst dog kun til — *viel Geschrei und wenig Wolle!*

En Arbejder.

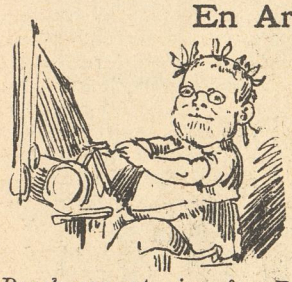

Naar *Punch* i søvnløse Nætter vælter sig paa sit Leje, opfyldt af Bekymringer over, hvorledes hans kjære Venners Fremtid vil udforme sig, har Tanken om Chresten Bergs Skæbne altid været den, der holder ham længst vaagen. Er der nogen levende Sjæl, hvem *Punch* saa at sige fra Fødselen af har omfattet med aldrig svigtende Interesse, er det nemlig denne forvandlingsrige Protevs, der fra en Skolelærers agtværdige, men beskedne Stilling, lig en anden Gigant, svang sig op til med Haandtaget af sin Paraply at banke paa Magtens Kobberporte for saa atter at styrtes i Dybet, da Venners Avind og Fjenders Had havde opdaget, at Kolossen, ligesom Statuen i Nebukadnesars Drøm, stod paa svage Fødder og uheldige Ben.

Enhver anden vilde have knækket Halsen i Faldet, Berg slog ikke en Gang sine Briller itu.

Thi en Protevsnatur har han været alle sine Dage. Hvem skulde have anet, at den slanke, flittige, unge Seminarist, der saa omhyggelig sad i Thingets Læseværelse, en skjøn Dag skulde give sig til at svulme op baade legemlig og aandelig, for endelig at gribe Bogøs Kongekrone og sætte dette dyre Rigsklenodie paa sit Pandehvælv, dette Pandehvælv, hvis naturlige Udvæxter — Bulerne — endogsaa skulde opnaa en historisk Berømthed? Og hvem skulde, da Bergs Kongespir som et mægtigt Skolemesterris blev svunget over det ganske Venstrefolk, saa at Ingen vovede at kny mod hans Enevælde, have anet, at den Dag vilde oprinde, da han selv maatte danse som en brummende Rumlepotte under Hørups Pisk. Og Altsammen blot, fordi den store Kong Bergs Spir en skjøn Dag i Holstebro havde vist sig at være en ganske almindelig Paraply — Nogle paastaa en »Gloria«, men dette synes, naar man mindes det lidet glorværdige Udfald, utænkeligt — under hvilken han skyndsomst søgte Ly, da Tordenen begyndte at rulle.

Men den største Forvandling, der er foregaaet med denne Holger-Danske-Skikkelse, med Visneriets stovte Forkæmper, er dog den, der nylig har fundet Sted i Kallundborg. Berg er blevet optaget i »*Kallundborgs Arbejdersamfund*"!

Berg er bleven Arbejder!

Det kunde være interessant nok at vide, under hvilket Fag han er bleven indskreven. Som *Drejer* har han aldrig været vellykket. Har han af og til forsøgt at dreje Højre en Knap, har Arbejdet altid vist sig at være saa kluntet gjort, at han ikke var Mand for at finde Kjøbere til den Vare. Ligesaa daarligt er det gaaet ham, da han forsøgte sig som *Instrumentmager* og i »Morgenbladet« vilde skære Bojsen en Fløjte. Der kom strax Snavs i Fløjten, og det endte med, at endogsaa Frede Bojsen blæste ham et Stykke. En Tid studerede han til *Snedker* og var ivrig optaget med at snitte Pinde til Ministeriets og Højres Ligkister, men da han skulde gjøre sit Mesterstykke og lave 7 Taburetter til sig selv og Meningsfæller, blev det Pokker ikke til Taburetter. Det blev kun 7 tarvelige Forundringsstole. Som *Tømrer* var han umulig. Det Stillads, hvorpaa han selv skulde stige til Ærens Tinde, brast under hans mange Lispund ligesom Tribunen ved Skanderborg-Mødet. Heller ikke som *Skrædder* har han indlagt sig store Fortjenester. Hver han var med at lappe sit Parti sammen, rev det jo altid ligestrax igjen ud med en ny Flænge. Har han af og til smeddet Rænker, har det været noget Fuskeri, og som sin egen Lykkes *Smed* fik han selv Fingeren mellem Ambolt og Hammer, saa heller ikke i dette Fag har han høstet Lavrbær.

Der er kun et Haandværk, han forstaar, det er at væve. Ikke smagfulde, prunkende Gobeliner, til at hænge op i pragtfulde Sale til Efterverdenens Beundring! Heller ikke den fine, smidige Silke, der glansfuldt svøber sig om Ideernes Drømmeskikkelser! Nej han kan kun *væve Vadmel*, eller grovt, tarveligt *Hvergarn*, isprængt med de dundrende Frasers og hule Slagords spraglede Papegøjekulører. Som *Væver* er han for saa vidt en habil Mand, og det er formodentlig i Væverne Afdeling, at det kallundborgske Arbejdersamfund har optaget denne nye Broder. Han vil ikke gjøre nogen helt daarlig Figur mellem Kallundborgs Socialister. Gjøre Strike, det er Noget, han forstaar sig paa, og han har her en brillant Kjæve at slaa de Stakler med, som ikke vil deltage i Skruen.

Mon Bergs Forvandlinger er endte med hans Ansættelse som kallundborgsk Arbejder? *Punch* tror det ikke. Kan Kong Milan blive Munk og Kongen af Holland fra en Dødens Kandidat blive saa frisk som en Fisk, hvad kan saa ikke Kongen af Bogø blive til endnu? Maaske til *Oldgesell i Væverlavet.*

Mellemakts-Kritik.

Di sku hae set, Hr. Redaktør, det Fysjonomi, som at min Kollegus, Hr. Søren Lukkerup, kom anstellende med forleden Aftning ved Obførelsen af Heibergs Syvsoverdag, for det lignede lisse grangivelig, som jeg ku sie per Exempel en opbustet Vandbakkelse uden Kræm eller Flødeskum, men rommende Galde og Edder og anden Forgift, mens at et Par obadstrævende Fadermordere var lie ved at tae Livet af ham ved Kvæling, og saa var hans Lokker saa pjaskvaade, at hvis at det havde vaaren Frostvejr, og han havde mødt mange paa Gaden, som at han sku hae taet Hatten af for, saa kue han mavelig hae mødt med Rimfrost i de donkle Lokker, som at der staar i Salmen, som kue hae fremboden et smokt Syn, saasom samme Lokker var redte, liesom at det ku været besørret med et Søm efter en Linijal, begribeligvis formedelst hans Kam var tandløs eller kanskesens ikke var kommen længer end til at hae ondt for Tænder, hvorfor at jeg godt hørte min goe Ven, Politibetjent Hasdrubal Snubbesen, bemærke til ham, at han sku sende den om til sin gode Ven Bramsen for at faa den plomberet eller sat noen forlorne ind, mens jeg dog strax var klar over Betydningen af hans forandrede Fysjonomi, nemlig udtrøkkende indvortes og indædt Harme over Gjenobførelsen af et romantisk gammeldags Støkke af den Slags uægte Børn og onge Herrer, der ser sig en Kjende for meget om i Byen, og tovlige Koner, men med rijæl Poesi, der gaar til Hjertet og stemmer de ingvendige Partiturer og Strenge til en skjøn harmonisk Klang, hvortil at navnligen Poul Nielsens og hans Frues fortrinlige Spel som Balthasar og Constance bidrog, liesom osse at Olaf Poulsen og Fru Phister som Hr. og Fru Grosser Max spellede konamore, hvorimod at Fru Oda Nielsen som Anna var mig en Smule fransøsisk i Førstningen, men jeg hørte godt med det ene Øje, at Hr. Søren stod og gav ondt af sig, over at den overnaturlige Afdeling i Støkket var større end den menneskelige, skjønt at den Afdeling var i saa smokke Hænder som Emils og Fru Eckardts, men da at saa Søren i en af di lange Mellemakter, som jeg dog inte vil gie noen Mellemakts-Kritik af, da han saa, sier jeg, satte sig ud paa Gangen og hev sine Surbrød op af Baglommen, hvor han immer bærer dem i Skyggesiden, for at Solen inte ska falde i dem med Varme og Overbevisning, saa sku Di hae set ham diske op for Tøjmand Knagerup og Garderobekonen Jomfru Krogesen, det vil sie, han diskede sgunte op med Delekatesser, formedelst han er af den Sort, der nok ska sørre for, at deres Mad inte kommer i den forkerte Hals, men med fede Ord og Pralerier, saa at han endosse vilde bilde Jfr. Krogesen ind, at han i første Akt havde vaaren saa sovnig, at, om det saa var hans højre Ben, saa snorksov det, men osse paa hans Mad ku jeg se, at der var noet mukkent, det vil sie inte paa Maden, for der var belagt Tunge, og jeg vil bare sie Dem, Hr. Redaktør, at Madam Lukkerups belagte Tunge er der skungen, der skal række Tunge af, formedels den smelter paa Gummerne, længe før at den kommer ind i Munden, men naar at Søren har været ubehavelig hjemme mod sin Kone, saa stopper hun bare Munden paa ham med den og andre Feinsmækkersager, der ka obmontre hans melankolske Temperatur, og det ka han inte staa for, men blir god igjen, mens at hans Ubehavelighed mod Konen stammer fra Paavirkning af Plakatmand Klistersen, der mangen Gang maa rende rundt i Byen med sin Bøtte og hænge per Exempel Wilhelm Tell op paa mørkerød Plakat og et Øjeblik efter Elverhøj paa blegrød og dog holde Bøtten, men saa den Aftning begyndte Søren som sagt at rakke ned paa Syvsoverdag, som jeg er vis paa ku haa vaaren lisse god som en Sennepskage eller en anden spansk Flue til at trække, havde vi hat den i Røggen noet før paa Aaret, men Hr. Søren snakkede væk om Landsoldaten, der havde holdt sig anderledes tapper, og saa betroede han os, at naar han nu til næste Sæson gik til Dagmar, saa blev der Skillinger at tjene, saa at han allerede havde vaaren ude at se paa en Hest, som for saa vidt inte er Løgn, som at jeg godt vidste, at han om Formiddagen havde vaaren henne hos Snedker Høvlesen og bestelle sig en Sengehest til hans og hans Kones den Tospænder, hvorfor at jeg tegner uden Sengehest og uden belagt Tunge, men med Tilfredshed i min Stilling

Klemmesen, Kuntrollør.

Majningerhømne

te den tyske Komedie

a

Søren Pipperop.

O Muse, som ha assesteret
Maj trofast tit og mangen Gang,
Naar dyft rørt je ha kvenkeleret
Aa lættet Hjertet i en Sang,
Lamme nu se, du ej forlader
Maj, naar paa Lyren je taer fat
I Maj, naar den æ otte Grader
I Skyggen a min høje Hat!

Her i den skønne Maj vi Mainingerselskav i Kasino har,
Hvor Konsten faar saa go Forplejning,
Som ente før æ set, min Far!
Mæ Rækvisiter, som æ ægte,
Di speller Sjaksberg maveløst,
Saa engen Konstens Ven ka nægte,
A de ha ner mæ Taarer øst.

Julius Sæsar gik geløjfig
I regti gammel rommersk Snit,
Saa engen her de bare Møj fik
For Pengene, paastaar je frit.

For je har regtnok aldri haft den
Fornøjelse a kunne se
Paa én Gang aa paa samme Aften
Saa mange gamle Rommere.

Nu ku je føst forstaa, hvorlunde
A Sæsars Enne be saa fæl:
Saa mange Rommere je kunde
A Gangen inte taale sæl:
Derfor ku ingen dov betrygget
Sæsar imod aa gaa omkuld;
Om de saa Maanen va i Støkket,
Va den, min Sandten, osse fuld.

Et Bræk paa Illusjonen hade
Vi dov, hvor drevne di va i'en:
Di talte nemli Tysk, di Rade,
Enskønt di skulde talt Latin.
Aa, da di sæl jo hele Vægten
Paa de korægte ligge vil,
Saa to di næsten al Effægten
Fra maj a de korægte Spel.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

9de Maj 1864.

Med Føje lød i mangt et Digt
Bag grønne Bøgetelte,
At Danmarks Land var altid rigt
Paa raske Orlogshelte,
Der aldrig blev om Hjertet trang',
Naar Sværdet gol og Luren klang,
Naar Kugler peb, Granater sprang
Og Farens Stund sig meldte.

Det var paa Vesterhavets Vand,
Da sidst de Flaget hejste,
Paany den danske Orlogsmand
Et Sejerstegn sig rejste:
Han slog som JUEL og ABSALON,
Mens gamle Tiders Helteaand
Hin Dag i Sejersklædebon
Paa Krudtdampskyen knejste.

Derfor skal aldrig blandt os dø
De raske Sømænds Minde;
Gid altid paa den brede Sø
Vi Mænd som dem maa finde,
Der gynger stolt i højen Raa
Og fast i Røg og Damp kan staa,
Der djærvt som SUENSON kan slaa
Og Sejerskransen vinde.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 16. Maj. Nr. 20.

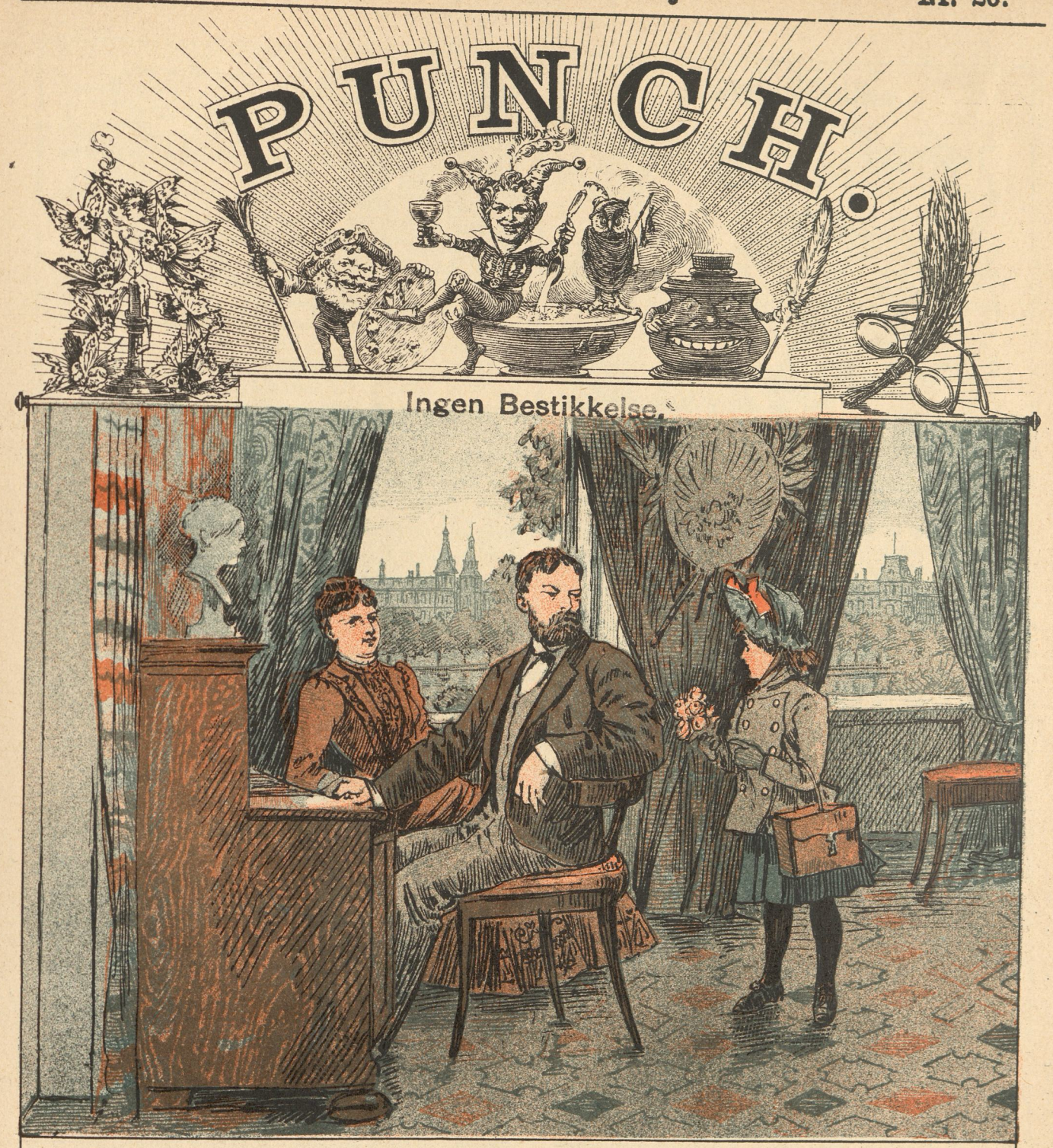

— Hvad skal Du med de Roser, mit Lam?
— Jo, Fader; de er til Hr. Jensen; vi skal jo have Examen i Dag.
— Jeg tror, Du er gal; vil Du bestikke Din Lærer?
— Nej, Fader; jeg har pillet alle Tornene af.

Et Sidestykke.

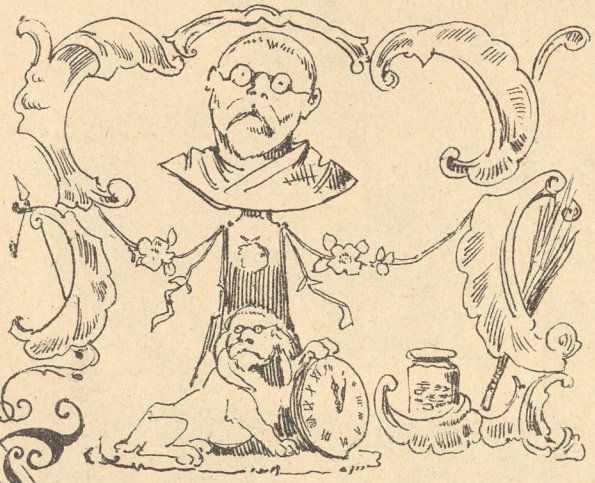

Lad andre prise kun de raske Orlogshelte,
Ja, lad en Kunstner selv i Ær saagar dem ælte!
Jeg synger om en Helt, den store Chresten Berg,
Mod hvem selv Suenson maa regnes for en Dverg.
Som Høvedsmand han er ej nogen kraftløs Olding,
Det viste han igjen forgangen Dag i Kolding,
Da for sit „danske" Flag han slog et propert Slag:
„Forvandlingernes" Mænd han gav det glatte Lag.
Det var en Fryd at se, hvorlunde han i Dysten
Med aaben Pande stred, trods ham, der nys fik Bysten
Med Løven og med Skjold sat op paa rette Sted,
Thi Berg var Bøste selv og Dagens Løve med.

Ved Helgoland det gik vel Fjenden lovlig broget,
En Fokkemast gik tabt, men det er ikke Noget
Imod det store Tab, som Højre-Rakket led,
Da Berg i Holstebro hjalp fra Tribunen ned
En estrupsk Embedsmand, en af de „indre Fjender",
Hvoraf des værre nok man alle Vegne finder
Her var han lige stor som Fører og Matros
Og sørged faderlig for Nielsen og for Noes.

For ham ved Helgoland var ingen Kunst at vindel
Hans Mandskab fulgte ham og lystred' ham i Blinde,
Mens største Del af dem, der under Cresten stod,
I Farens Stund kneb ud og ham i Stikken lod.
Man ydermere kan til Chrestens Fordel sige,
At hist ved Helgoland Partierne var lige,
Imens paa Bergs Parti stod her i Thingets Hal
Et, reverenter talt, beskedent Mindretal.

Vel ingen Sejr han vandt, men bare Kval og Kummer
Og en Kachot, hvor ingen Helgolænder-Hummer
Han i sit Hummer fik; thi Fjenderne ham bød
Sædvanlig Fangekost, der volded nær hans Død.
Alligevel Hr. Berg for Folkets Frihed fægted',
Og Estrup han i Aar har hver en Øre nægtet;
Slig Grundlovsbryder han bevilged' ej en Øejt,
Han giver ikke Kjøb, det svor han dyrt og højt!

Derfor sin egen Kreds han kunde divertere
Med Haabet om en Gang at kunne triumphere,
Naar Vælgerfolket blot i demokratisk Aand
Med Berg ved næste Valg vil vandre Haand i Haand;
Thi denne Gang han hjem til Vælgerne des værre
Fra Thingets Helgoland kom ej som Sejrherre,
Han med sin „faste Stok", som kun er ni Mand høj,
I Slagets Røg og Damp har faaet Lamperøg.
Hans Udsigt er saa sort som al den Trykkersværte,
Hvori han selv har gjort, naar Folket han belærte,
Saa sort, at havde han holdt Ting paa Stejlebjerg,
Saa havde dog han mødt som en Slags Schwartzen-Berg.

Himmelbrev

tel

Degteren og Poletikkeren **Bjørnstjerne Bjørnson**

p. t. Paris.

Hoho Deres Velærværti-hej! Her sidder den gamle Glaje igjen oppe paa Bifrost svengendes et Bæjer Gammel-mjød a Motter Freggas bedste Aargang og kiggendes nej i det tomme Rum bemærken-des bare Eiffeltaarnet stik-kendes op gjennem Taarten-skyerne, liesom en Aspasijetop a et Aspasjebej, den gamle sjemytlie Thor havendes haft mørderli Lyst a stikke samme Aspasje mej sin Taartenkile, men værendes noet klatfengrej paa sine gamle Dae, slar immer vej Sijen a og dondrer nej paa Laaland i Stejet for. Hoho! Den gamle Glaje obsalverendes desujen i disse Afteninger igjen mej Glæje Loftfyrvirkeriet neje fra det sjemytlie Tivaali, Guldrejnsraketterne futtendes sommetijer lie ob under Bifrost, bringendes den gamle Tyraaler Helsning a den skær innu mej a hænge i for di glaje Kovvenhav-nere værendes inte forknøtte for a la en Rakæt strye mej et Knald, vabehaver! sæl om Velærværtihejens gamle Bussenfrøjnd i Berlin, den gebommerlie Bismark brummer nok saa gevaldig. Og den gamle Glaje havendes erfarej, a di immervæk staalhærdeje Nordmænd haaller fast vej Sjurryinstitusjonens Engførelse, har osse mej mejen Mas faat Sjurrien i Gang igjen oppe i det gamle Valhalla, den første Faarbryjer, blivendes anklaget for Sjurien værendes Fenrisulven, samme ejjerspænstie Bagbæst havendes forlejen snappej den søje lille Freya etter hendes smaa trinde Lægge men heldigvis inte faaet Bij, samme Gujinde havendes den Dag sin længste Tornyre paa og Bæstets Gebis havendes forvillet saj i Staaltraajene og antagendes samme for a være Kyjben, gav saj tel a gna-ske i samme Turnyre den lille Freya natyrligen hvinendes i vilden Sky, voretter Tyr kom bissendes og smak Ulven en over Snujen mej et Kaasteskaft, saa den maatte gi slep, voretter samme Misdæjer ble stantepetom stellet for

en Sjuri a tolv a di mest engtelligente Eienherrier, vellendes inte sie stort, samme værendes none gefærlie Hanindioter. Og Fenrisulven værendes got skaaren for Tongebaandet, defangderendes saj mej Nærsynejhej og vellendes faaregive, a, havendes i Mørkningen antaet samme Lægge for et Par Menisterpølser, hadde inte handlet i Frihej og onner Ansvar men værendes Offer for en Misforstaaelse, samme Udflugt blivendes strax a Sjurien erklæret for a være en dondrendes Løjn, Kattestrofen værendes nemlien engtraadt Kl. 12 Meddag, liesom Freya, havendes ovenikøvet sorte Strømper paa Pusselankerne kunnendes desformædelst aldri forvexles mej Manisterpølser men kuns mej sorte Pølser, rendte over Gaarden, Fatter Odin havendes allereje lat sla trejie Gang paa Middasgongongen og blivendes krasbørstig ves man inte er præsis tel Maden vafor samme blaaøjeje Assynnie osse, Føret værendes inte de delekateste, haje løftet Kjolesømmelighejen lidt op havendes derigænnem opvakt Kyjets Lystighej hos bemeldte gamle Fenrisulv, værendes altij en faamillendes Omstændighej for Samme. Men den gamle Glaje værendes Agtor i Sagen følte Fenris paa Gummerne og feg ham tel a forsludre saj voretter de kom uj a de egenli hadde vaaren den hersens lomske Taterprins og Bohæme Loke, havendes fongeret som Asjent Praavokketør, liesom han Tydskeren Wolgemuth, derjo har vaaren »wohlgemütlich« neje mellem di gamle Schweitseroste, og samme Primadonna havendes giet han en Lussing, da Loke forlejen vele nive hinder i Armen, Naadadada! og bet han holde saj paa Maatten, haje pusset det arrie Bæst paa den lille Gujindes Øndihejer, inte berejnendes, a samme Ulv skulle grive fejl a Tornyrestøkket og Trommestokken. Hoho! Men Loke havendes logtet Lonten, og taet Rondrejsebillet nej til Utgaard mej Hjemrejse over Helhajm, kunde inte mere snuppes, voretter Sjuryen enstemmig dømte Fenrisulven tel 5 Daes Vandogbrøj og et halt Aars Mondkurre, va Velærværtihejen bejes onderrette Bøstenbinder Jeppesen i de gamle Norje om, a han ente ska forsøje en Tornee op te Valhalla mej Saasialisme, Mondkorreloven værendes allereje i ful Kraft derstejs. Men den gamle Glaje skal ve Lejlihej sende Velærværtihejen hele Prosedyren mej Englæg baade Pro et Kontra, samt Skjøns og Synsforrætning optaet over den lille Blaaøjejes maalesterede Tornyre cætsetera, for a Velærværtihejen dera ka hente Argumenter for a Sjuryen ka være brilliangt, for ka saadan tolv Grøjhojer a Ejenherrier klare Ærterne som Sjurrimænd, maa da tolv stoute Oldelsbondefrederikker i de gamle Norje osse ku absalvere samme mej føste Karakter, va der vil være til evi Spot og Spee for Reagsjonen og den faste Kaninstok og sla deres Hojer nej i Maven paa dem mej Kændsgjærningens knusendes Kraft. Va den gamle Glaje tømmer Begeret paa, raavendes tre lange og tre korte Hurraer for den udøjelie Velærværtihej, værendes immervæk samme Storskjals gamle glaje

Tyroler-Færtignant,
p. t. Valhalla.

Sommerglæder.

Nu bugner Skoven lys og skjøn
Med tætte Blomsterklynger,
Paa Markerne staar Sæden grøn,
Og frejdig Lærken synger.
Alverden nu i Sommerdragt,
Trods Døgnets Kiv og Græmmelser,
Beaandede af Vaarens Pragt
Faar lyriske Fornemmelser.

Alverden — det er dig og mig
Og Folk med fem Slags Sanser,
Men der gi'es ogsaa dem, som ej
Ved slige Smaating standser;
De vælger helst et ædelt Kalds
Langt mer solide Nydelser
I *Tivoli*'s og *National*'s
Og *Meiningernes* Ydelser.

Hvad skulde nemlig de smaa *Graa*
I Skovens Skygger svale,
Hvor ingen Sangfugl hitter paa
At synge om Skandale?
I *„Nimbs Divan"* de sværmer om
Og samler helt fornøjeligt
Den aandelige Føde, — som
Gjør Bladet ufordøjeligt!

Paa Plænen skrider *Bentheim* ind
Med Greven; som Kam'rater
Studerer de med agtsomt Sind
De andre Akrobater.
I Cirkus sidder *Chresten* bedst:
Han mindes, da han humpede
Fra Kolding paa den høje Hest —
Til i Holstebro han dumpede!

Hos Meiningerne *Eedvard* ta'er
Lektion i tyske Fagter;
Naar intet Fædreland man har,
Alt Dansk man dybt foragter!
Vel er ej deres Kunst just fin,
Og Spillet er usmageligt, —
Men klinke sachsisk Postelin
Kan *Busk*'s Kollega mageligt.

Den lille *Otto* samme Sted
af Vellyst gjennemstrømmes,
Thi han kan ogsaa være med,
Naar Tysken skal berømmes!
Han af »det store Drama« fik
Akut Begrebs-Betændelse, —
At samme Schicksal traf Hr. *Schick*
Er en tilfældig Hændelse.

Men Dansken faar ej tysk Natur
Trods al pathetisk Skvalder,
Om Tysken end med stram Dressur
Sig *„grosz und sittlich"* kalder;
At værne Kunsten mod Forfald
Er dog maaske det kyskeste!
Men lad dem more sig! — Der skal
Jo Nogen til det Tyskeste!

Homøopathisk?

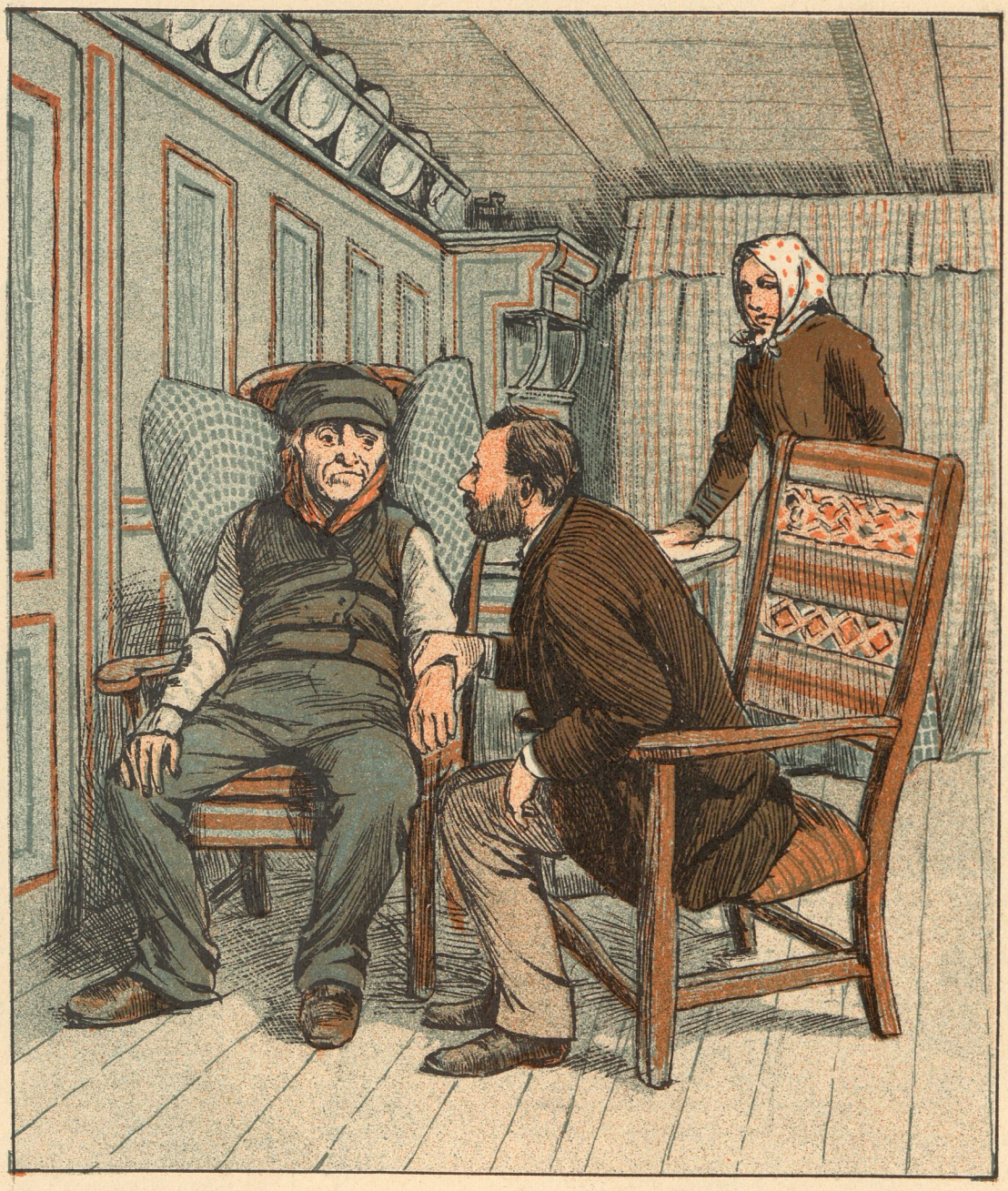

— Hvem har været Deres Doktor før?
— Ded har vorses Dyrlæge.

Sikker Vejviser.

— Hvad Vej skal jeg gaa herfra til Graabrødretorv?
— Der henne gjennem den Port, hvor der staar »Gjennemgang forbydes«, der er den nærmeste Vej!

Løvegaard og Ormegrav.

Der var en Gang, da Doktor Pingel flyede
Fra Højrepressens »skumle Ormegrav«,
Og til Socialisterne han tyede,
Hvis »Løvegaard« ham gjæstfrit Husrum gav.
Og, da Demokraterne saa fandt desuden,
At han havde selv en Rem af Løve-Huden,
Blev han i Aarhus sluttelig udkaaren
Til Overbrøler her for Løvegaarden.

Ja, det var stolte, lykkelige Dage!
Men efterhaanden Løvepas de faar,
Thi der er fæle Orme, som kan nage
Selv Løvehjertet i hans Løvegaard.
Forgangen Dag hans egne Løver flaaede
Ham i hans arme Skind foruden Naade,
Saa han imellem dem fik ondt i Maven,
Som om han var paa Vej til Ormegraven.

Hans Mandat de grumme Rovdyr ham berøver,
Og saa han sejle kan sin egen Sø.
Nej, det er ikke let at tæmme Løver,
Naar egentlig man er et Orme-Frø.
Da han har spist dem af med hule Nødder,
Staar nu hans Magt paa svage Løvefødder,
Og, er den fløjten først, han næppe faar 'en,
Naar han igjen gaar ned i Løvegaarden.

Beretning fra Kunsthospitalet paa Charlottenborg. III.

Siden Afgivelsen af den sidste Beretning er en ny Service bleven aabnet. Det er, hvad man kalder en temmelig »blandet Service«, der rummer højst uensartede Tillælde, og i hvilken saa at sige hver eneste moderne Sygdomsform findes repræsenteret, ligefra Marinemalere med »Vandskræk« til halve Historiemalere med dobbelt Væge i Begfaklerne. Da imidlertid en altfor stærk Indgaaen paa alle de mange Slags Daarligheder mulig vilde gjøre et nedslaaende Indtryk paa den ikke videnskabelig uddannede Lærer, skal *Punch* indskrænke sig til at omtale nogle enkelte slemme Tilfælde, hvor Helbredelse synes næsten umulig, i hvert Fald højst usandsynlig. Dette er bl. A. Tilfældet med den af Dr. *N. V. Dorph* paa Nr. 506 indlagte Skuespiller *Hr. M.*, hvor Opløsningen allerede er indtraadt, skjønt Dr. Dorph her har smurt et ganske mærkeligt Plaster op. Den stakkels Skuespiller M. synes imidlertid allerede at være i den Tilstand, hvor Sandheden af det gamle Ord, at »Kjød er Hø« ja mulig endogsaa Hakkelse, maa være bleven ham selv indlysende. Moskus anbefales.

Dr. *Hammershøj* har paa 510 og 511 indlagt to meget angrebne Patienter. Sygdommen er graa Stær, som allerede har gjort Synet paa begge de gamle Damer meget taaget. Hammershøjs bekjendte »graa Salve«, der af ham og nogle enkelte andre »kloge Mænd« anbefales som Kunstens store Universalmiddel, er her anvendt med en mageløs Flothed. Især er den gamle Elverpige i den sorte Sofa smurt helt ind i Salven fra Top til Taa. Naar man ser hende, udbryder man uvilkaarlig: »Das war eine grausame Salbe!«

Dr. *Adolph Heinrich Hansen* er Specialist i en anden Branche og har paa Nr: 512 og 513 to meget interessante Tilfælde af kronisk Stivkrampe Med de paa 512 værende Patienter: En Dame og en Gliedermand i et Atelier synes Dr. A. H. H. at have opgivet Ævret, derimod har han tænkt sig, at en gavnlig Motion som Lawn-Tennis mulig kunde bringe lidt Bevægelse i hans andre Gliedermænds Leddemod. Forgjæves! Krampen har taget dem. De staar saa stive som Tinsoldater. Mulig vilde en ordentlig Indbalsamering med Olie kunne hjælpe paa 513. Som Stykket er, er det et stivt Stykke.

Paa Nr. 532 har Dr. *Peter Ilsted* faaet en ung Dame indlagt med hæftig Ansigts- og anden Vandrerosen under Komplikationer af Mæslinger, Skarlagensfeber og røde Hunde. Feberen er, som man vil bemærke af Patientens stivt stirrende Blikke, meget haard. Hvis man ved Hjælp af Antifebrin og en stor Dosis Chinin kunde sætte Temperaturen ned til det normale, vilde Patienten maaske have godt af at smøres med den af den tydske Professor *Leon Pohle* — se Patienten Nr. 646 — benyttede Voxsalve. Et ualmindelig interessant Tilfælde findes hos Hr. Karl Madsen. Denne berømte »Naturlæge«, hvis Methode bestaar i ved Haandspaalæggelse at hæve smaa Lærlinge op i Mesterlektien og hvis »Odkraft« er saa stærk, at Alt, hvad han berører, selv om det i Forvejen var det svageligste Jux, i hans Klienters Øjne faar Sundhedens blomstrende Farve, har mærkelig nok, omvendt sig og gjort Skridtet tilbage til de gammeldags Husraad! Han anvender nu selv det før saa ildesete »Kyhns Plaster«. Mulig har den Anerkjendelse, dette har vundet i Paris, ikke været helt uden Indflydelse paa denne hans Methode. Dog maa det bemærkes, at den af Hr. *Karl Madsen* tilberedte Salve ingenlunde er det ægte og oprindelige »Kyhns Plaster«, men et Mixtum compositum af gamle Urter og nyt Svinefedt. Paa Nr. 559 »Sommeraften« vil man kunne iagttage Virkningerne af Salven. Den giver en graalig, klattet Masse og hører for saa vidt til de »Arcana«, der burde forbydes af Politiet. Thi, er en stakkels Maler saa uheldig at faa bare et Gran Unguentum Caroli Madsenii i Øjet, er hans Syn spoleret for Livstid.

At ogsaa de sjælelige Lidelser er repræsenterede paa denne nye Service, beviser de to Herrer *Th. Bindesbøll* og *Joachim Skovgaard*, der er indbragte paa 634 med et nyt Anfald af deres tidligere Galskab, *rabies fontana*, i Folkesproget Springvandskræk. Som det i Regelen gaar, er dette Anfald endnu langt voldsommere end det i Sommer. Den Gang var der dog en vis Methode i Galskaben, men nu er Kaalstokken bleven til en Drage, Rotterne til en Tyr, og Torskene til smaa Udyr, der sidder baade paa deres egen Hale og paa Dragens og »spyer« paa Tyren. Deres »dekorative« Hallusination kunde, naar Tyren gaves Lighed med »Berlingskes« Kunstanmelder og Dragen med Karl Madsen, mulig passe til et Gravmæle over det ved Nytaarstid afdøde Kunstblad. Saa veed *Punch* nok, hvem de smaa edderspændte Udyr kunde forestille.

Varm Aften.

Det var sidste Fredag Aften,
At hos Kehlet der var Spænd:
»*Et Besøg*« han havde havt den
Dag af »*Politiken*«s Mænd,
Som hos ham paa »*gyngende Grund*« nok slog til Skaglerne.

Her var rigtig i sit Es man,
Og man støjed', sang og peb,
Sanggudinder samme Steds man
Ugenert i Benet kneb,
For at Verden kunde se,
At man var »paa Benene«.

— Stedse sanker paa sit Ho'ede
Syndens Børen gloende Kul.
Derfor blev den hele Rode
Puttet i det sorte Hul;
Og det inte blev fordulgt,
At de maatte af med Mulkt.

Yngling, agt bestandig nøje
Paa Moral og Dyd paa Jord!
Om du ogsaa har den høje-
ste Oplysning her i Nord,
Er det dog ej Ret og Pligt
Sig at rode ind i Sligt.

Mellemakts-Kritik.

Førend at jeg gaar videre i mine Betragtninger angaaende de konstnerske Gebeter og dramatiske Omstændigheder, ska jeg tillade mig, Hr. Redaktør, at fremligge et Sirkulære, som at jeg i Tordags Aftes aksepterede fra min dyrebare Kollegus Søren Lukkerups trivelige og vel ved Magt værende Gemalinde, idet jeg dog i Henhold til ovenstaaende ska tilføje den Bemærkelse, at jeg vel at mærke notabene for Tyligheds Skyld har pyntet en lille Kjende ved hendes Urtegrafi, for at ingen ska tae Opstød deraf, saalydende: „Her kun Trollør Klemmesen! Di æ en gamel Grobrian, æ di, saadan Som di bagvasker Søren paa hans Røk, som Af den Aarsag i de sidste Fjaarden Dae ikke har faaet Søvn i Øgnene men lagt og vent sej og Drejet sig under deres piske Slau, men di kom osse net op og Kjøre med den Sengehest, som vi har kjøft, da jeg osse blir Forkølet derved, men jeg vel paa det anstændigste anmode dem om og lae vær med og udsætte Min mand for deres Omtale uden og ville begynne en Bladpoletik med saadan en sjo Ver uden Aktelse Bombardine Lukkerup", hvorpaa at jeg uden Omtalelse af denne Billejetdus ska gaa over til Hans Heiling, som jo er en meget smok Operette, der gier Simonsen Lejlighed til at synge konamore som Titlen, mens at han med et sjeldent Liv og fyldig Visvasitet fik det dævelske Momang godt poængteret, mens at hans kraftige Røst lod formode, at han gaar om med en hel Sangbund af Jern i sig liesom et andet Fortepiano, stadig listende sig om med en Kagekasse i Haanden som var et Juvelskrin, men Bombardine Lukkerups Mand han stod og gav sin Mening tilkjende i Luften og undrede sig over, hvad der ku være i det Skrin, hvorfor at jeg nær havde rettet en Tiltale til ham, ihukommende en gammel Botaniklærer jeg havde i min Ungdom, som blev saa lynende, hver Gang vi Knægte inte ku tænke vos det, hvad der var i et Kjærnehus, hvorfor at han brølte: „Hvad er der i et Hundehus?", som vi jo nok ku regne ud, og saa bag efter: „Hvad er der saa i et Kjærnehus?", og saa forstod vi jo hans Finesser, selv om at jeg en Gang kom for Skade, da han sporte, hvad der var i et Hundehus, og svarte, at der var Lobber, men det er nu bleen Hr. Lukkerups Maner at staa og tænke højt, som nunte gjorde saa nøje i Hans Heiling, som at Kapelmesteren vistnok havde gien Kapellanerne Ordre til at blæse de syngende et Stokke, som var inte kommilfaa, saasom at Frk. Rothe inte behøvede at skamme sig for sin smokke Stemme og dramatiske Livlighed som Pigen Anna, hvorimod at jeg sønnes, at Frk. Clara Skytts Stemme som Dronningen var noet melet paa sine Steder, men hele Angsamblet gjør vos Ære, og det ska tjene til vores høje Chefs Ros, at vi stekker vores Tromfer ud, skjønt at Sæsongen med det første er endt, mens at Konstnerne saa pakker sammen og fløjer som montre Fugle ud af Buret og gaar paa Turnyrer rundtenomkring i Provinserne, som at di begribeligvis gjør for at ku møde størkede og glade til næste Sæsong, som at der staar i Salmen, men jeg sier bare: Naadadida — som at Olaf Poulsen som det obmontrende Element sier hvert Øjeblik i Hans Heiling — naadadida, sier jeg, sikken rig Sæsong, der venter vos til næste Aar, mindst et Stokke af Einar Christiansen, og saa faa vi et Stokke af Seudonymen Karen Etlar, hvorimod at Balletten staar paa meget svage Ben, efter at Hans Bech nu har forstuvet et af sine og er kommen paa Knæerne, og Fru Tychsen, ak ja, nu danser hun snart af i Toreadoren med en bedre Klapfinale for aabent Tæppe og Lovbærkranse med Begejstring, hvorfor jeg tegner konamore

Klemmesen, Kuntrollør.

Majsang.

Saa kom da Maj, den milde,
Med herligt Solskinsvejr,
Med Sang og lystig Trille
Af Hr. og Madam Stær.
Kom nu, Turisters glade
Og flotte, muntre Hær,
Til Klampenborgerbade
Og Tivolisol især!

»Turisternes Forening« —
Hvem kjender ikke den?
Vil i den bedste Mening
Og som en trofast Ven
For Mand og for Matrone
Og unge Pigers Ring
Som dygtig Cicerone
Dem vise glad omkring.

Til Hohlenbergs Bedrøvelse og til Manges Sorg,
Blev denne Skjønheds-Prøvelse hist paa Klampenborg,
Der som bekjendt var ansat
Af samme Bademand —
Ja! er det ikke bansat? —
Den blev til Badevand.

Hvad Tivoli anbelanger,
Saa har alt Robert Watt
Som fiffig Bondefanger
Paa Værket taget fat.
I Masser af Journaler
Til Publikum han fri'r
Og højt sig anbefaler
Som »*uaître de plaisir*«.

Med Japaneserfester
Han spekulerer paa
At more sine Gjæster,
De store som de smaa.
Ved Hjælp af en »Mikado«
Bli'er Tivoli vel nok
Et lille Eldorado
For Aktionærers Flok.

Og en Beriderskare
Med straalende Humør
Vil rundt i Cirkus fare,
Som den har gjort det før.
Der bydes paa det Bedste —
Gaa dristig ind ad Dør'n!
Du træffer unge Heste
Og gamle Pigebørn.

Kom, Sommer! nu med Rejser
Og fyrsteligt Besøg
Af Konger og af Kejsere, Stork, Stillits og Gjøg!
Lad flotte Fugle trække
Lidt lystelig mod Nord
Og gyldne Æg os lægge
Ret ligesom i Fjor!

Ja! kom, I Trækfuglskarer!
Kom hid i Glædens Navn!
Hvi være Romafarer,
Naar her er Kjøbenhavn?
Paris i Aar vel frister
»— *Sans dire*!« naturligvis!
Men Kjøbenhavn, Turister!
Er ogsaa lidt Paris!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Nevtral Grund.

Paa Tivoli har man Landefred, og ingen politisk Fejde
Tør bryde det af ROBERT WATT udstedte sikre Lejde;
Og BALDUINs Takt ej Pressens Mænd kan Taktløshed bebrejde,
Naar foran VOLKERSEN de gaar loyalt til Samarbejde.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 23. Maj. Nr. 21.

Parade.

— Hvor Du dog er forfængelig, Klara! Du bestiller jo ikke andet, end at spørge mig om dit Udseende.

— Ja, men kjære; Du har jo heller ikke et ærligt Spejl i Huset.

— Kan Du virkelig selv se, at de flatterer?

Mer Protokolbrand.

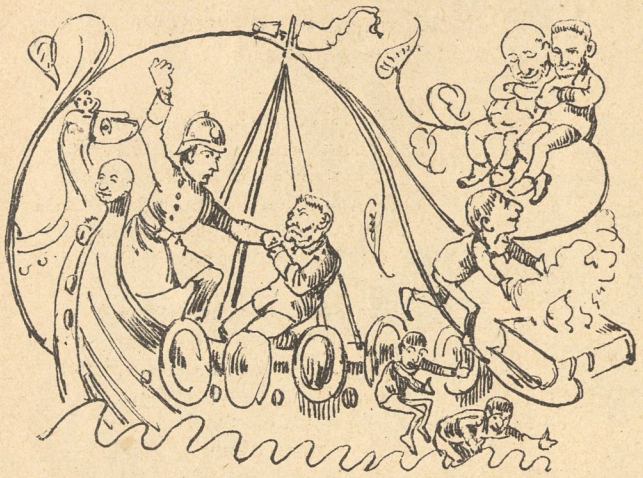

Der var en Gang en tapper Mand,
Som HØRUP monne hedde,
I Integade havde han
En evropæisk Rede.
Her sad han selv som Farisæer
(Hans Straamand blev kun Tolder)
I et Slags bengalsk Flammeskjær
Fra Bladets Protokoller.

En Dag, som han og HERMAN BING
Just sad i dybe Tanker
Og tænkte paa slets ingen Ting,
Selv ej paa Rettens Skranker,
Da kom de Sorte smaa, dem han
Som Sprøjtens Brandfolk holder,
Og raabte: »Nu gaar op i Brand
Schgu vorsches Protokoller!«

Nu blev her sunget Ak! og Ve!
Sær BING svandt hen i Klage,
Saa man ham inte fik at se
I hele fjorten Dage!
Men, da nu HØRUP al Ting saa
I sine gamle Folder,
Han sagde: Det er bedst at gaa
Til Andres Protokoller!

Snart sang man ikke mer i Mol
I Evropæerreden,
Men skrev om SYLOWs Protokol,
At den var ogsaa sveden.
I Integades Melbutik
Man spiller Helteroller,
Et Faktum, man beskrevet fik
I Rettens Protokoller.

Dog Glædesblusset, her blev tændt,
»*Organet*« maatte slukke:
I trende Maaneder skal BENTHEIM under Laas og Lukke.
I Vandet gik han, men dog ej
Som TRYGVASON ved Svolder,
Thi han maa overgive sig
Til Rettens Protokoller.

Moralen er det ikke svært
At se; thi, sandt at sige,
Den er, hvad Skæbnen har beskært,
Det kan man ej undvige;
Naar brændt sin Protokol man har,
Den Brandsaar En forvolder;
Men man kan brænde sig saagar
Paa Andres Protokoller.

Sendebrev

til

Velædle Jomfru Severine Andreasen.

p. t.

Smörumnedre Höj- og Kaageskole.

Hvis Du Severine, i det heldige Momang, Postbodet kommer anstigende med vedlagte Æpistel, sedder i dit Kammer etter veludført Dagværk, aa har ladt vær aa svie Rissengrødden eller brænde Kalekarbenaden til Kol, aa har kunnet sønge Dine Kempeviser uden a glæmme det tre og førretyvende Vers, aa har udlagt for Forstanderen di gamle Sagn me særli Hænsyn paa Folkelivligheden i Nutids Dage, som det hedder, saa ka Du ta Dagbogen frem, Sæverine, og læse et Blad eller to, og deretter atter nedsænke samme i din Kommemorieskoffes jomfruelie Dyb, aa være glad tel, a Du er sloppen ud a det Sodavand aa Gaamoren, som er vort gamle Kongens Køvenhavn nuomstunder og ud i Landets Oskyldighed og Frestelsernes Fraværelse, formiddelst samme. For nu gaaer en los! og mit Haar er vidt; og mine Tænner ku værre bedere, skjønt til a knase en holstens Sild eller to, ka di mullien endnu være liesaa goe som di gamle Dekkerasjoner tel Syvsoverda, men var det inte formædels Desiplinen og begronnet i den Venderasjon, jai i min Underdanihed immervæk føler for vor allerstegne Sjæf, saa ville osse jeg træde frem for han med en Ræve-Rentz og sie: Deres Velbørdihed sku minske Tobseilene, for vi gaaer for en ryendes Nord-Nordvest a en Storm i et Glas Vand, næmli me a sidde fuld Kraft paa Aaberaen og bakke paa de Resiterendes, hva Du natyrli ka begrive Sæverine, maa ænde me et Krak. Aa Du ka være glad Du har engstillet Dine Asperasjoner og trokket i Land, faadi Du har vel en daili Røst, Severine, aa Taalang har Du aasse, men Balletmanererne stekker i Dai til Din Dødeda, og naar sæl Fru Hennings, der er bleen voreses Sarahbærnart, som vi ka sænne til Stokholm og faa

med tebaves med Lovbær og Fortjusnengar og ku osse ægsportere te Bærlin, naar som helst vi inte benøtter hendes Kaanst, hva vi inte gør for Tiden, men allievæller lar Tydsken forstaa at vi har Raad tel aa holle hinner i Høttefad, inte ka gøre Falkmand tepas, bare fordi hun har vaaren ve Balletten som en skinnende Stjærne, hva Falkmand aldri har, saa ka Du begrive Sæverine, a Du hører te de forsvundne Køvenhavn, og hvordan ville de gaa Dai i Aaberaen, naar Du sku elske Ødemand? Jai kænner Dit Tæmperamang, Sæverine, aa ve a Du ville a lutter Kaanstbegeistring la Dai henrive tel varme Følelsers Fremvisning paa Scenen me Omarmelser og Dekkedik, og den Slax, som vi er vante tel fra gamle henfarne Dage. Men den gaaer inte, Severine, faardi Parolen er: »Dame tel Fengerspedserne og væk med Labberne!« Og naar Du for Ægsæmplum ser Frk. Dons som Margrete, og hun er jo hva Du ka bemærke, a di fornuftie Kretekere, dem som sæl har Danelse og Savoarviver bemærker, noed a de Høiste, Sangkaansten kan naa, fordi hun gør de pr. Engtellegens og inte som i gamle Dage mæ Stemmemidlers Overflødihed, faamedels sidstnævnte er inte nødvændi aa snarere skadelit nutildas, saa ska Du aldri grive henne i varme Følelser paa Scenen. Men desformedels er hun osse bleen, om jai saa maa sie Hovedstræbepillen i Konstens nuværende Tempel, aa for a hun inte ska staa alene, har Sjæfen resolveret, a der ska obrættes et helt Tenorkorps a di støste aa mest fremragendes Tenorer, Verden besidder. For han har allerede engasjeret Skandinaviens Tenordstjerne, som er Tvilligstjernen, Brødrene Brun, baade Fredderik, som Du jo nok husker, aa Tenordahl, som er innu støre. Aa Motter tror Meningen er, a ta Goise med, og mullien gamle Far Brun te Pærnaabel og ves der er Smaabruner te Pasjer og Ammeriner i Slutningstabloerne, men de er vist Gisninger. Og sku Du Severine paa Dine Vandringer i Smøromnedres Bøjelunde høre, inte barestens Nattergalens Saapran, som vi har inte Brug for, faamedelst den Slax Natursang kerer vi vos inte om men en Tenor saa send han barestens ind te vos pr. Postopkrævning, men han maa være tre Alen og en kvart, for Stæmmen gør inte saameiet, men Spellet inu mindre, faardi Aaberaen er for længe siden gaaet ud a Spellet. Aa va Baletten angaaer blir den vist tønd, nu vi mister Fru Tyksen, saa jeg frøgter dens Ænne er nær, faardi jai drømte forleden, a jai saa Falkmand aa Eedvart Brandes danse en Paddedø. Men de var en frøgterli Drøm, som ka betyde de Fæleste. Motter er blen tydsksinnet og renner i Kasino paa Friballiet og ser »Jungfruen a Aarlæangs«, aa hun sier, a der er to der speller den, Amanda-Lindner og Brask-Grevenberg. Og Amanda er nok storartig, saa hinner ku Du aldri naa, men Motter tror nok Du ku gi Grevenberg. Lanuvær a være melangtrisk Severine, for vel er Himlen kolsort saa Lynene knittrer om voreses gamle Sjæfes graahærdede Hoved, men Du ved der er immer meiet Hæxemel imellem saa inu staar han oprejst me freidi Panne, og saadan vil han kanske staa innu i tusind og een Nat tros Aarkanens Brølen, for kniver de, sidder vi bare »Kaange for en Syvsoverdag« paa Plakaten, og faar Ødmand ned fra Stokholm tel a ta di høie C'r i to Maaneder med dobbelt Vaie i Føen. Saa jeg sier Alabonnør!

Din i Henseende til Kaansten Fosterfader
Peddersen.

Die Lehrjungen der Germanen.

Ein Festgedicht.

Schöne Seeland, meerumslungen,
Kopenhagen, dicht am Strand,
Wo die kleinen, schwartzen Jungen
Flechten deutsches Freundschaftsband!
Mit Germania stammverwandt
Ist der Dänen Judenland.

Zwischen des Kasinos Wände
Lodert die Begeisterung warm,
Des Riis-Knudsens Riesenhände
Machen klatschend viel Allarm,
Unser Olaf und Emil
Soll'n studiren gleich in Kiel!

Und der Hørup und der Brandes
Schelten, wer nicht jauchzet wild
Bei des grossen Vaterlandes
Künstlerische Affenbild;
„Einfalt!" mit geschwollener Kamm
Kräh't und schmäh't der Erich Schramm.

Doch den armen dummen Dänen
Schmeckt das Löwenbrüllen schlecht,
Und sie ärgern sich und gähnen,
— Daran thun sie freilich recht. —
Falkmann als ein Biedermann
Aber lobt, so weit er kann.

Herrlich ist doch die Amanda
Lindner in der „Jungfrau" Pracht,
Und für Weiser Propaganda
Täglich wird von uns gemacht.
Der Borchsenius nicht wird matt:
Blas't Trompet im „Morgenblatt".

Prachtvoll sind die Rekvisiten
— Hvem betaler Regningen? —
Alles schön! Sellbst die Soffitten
Sind aus Sachsen-Meiningen.
Krohnnegk wir bemercken schon
Grösser ist als unser Krohn.

Krieche d'rum auf Deinen Magen
Dummer Däne! Solch ein Glanz
Dich entschädigt für die Klagen
Deiner Brüder gar und ganz.
Willst Du klatschen nicht, Du bist
Nur ein „roher" Chauvinist!

*

Bunden blev paa Maal og Mæle
Danske Kvinder, danske Mænd,
Men, naar her Germaner vræle,
Strømmer Lovsang fra hver Pen.
Ti' med Graad for Slesvigs Børn!
Knæl for Tydsklands Kejserørn!

Oprigtig Deltagelse.

— Nu er saamænd Sørensen død!
— Er han død! Af hvad?
— Af Lungebetændelse.
— Herre Gud, igjen!

En Akkvisition.

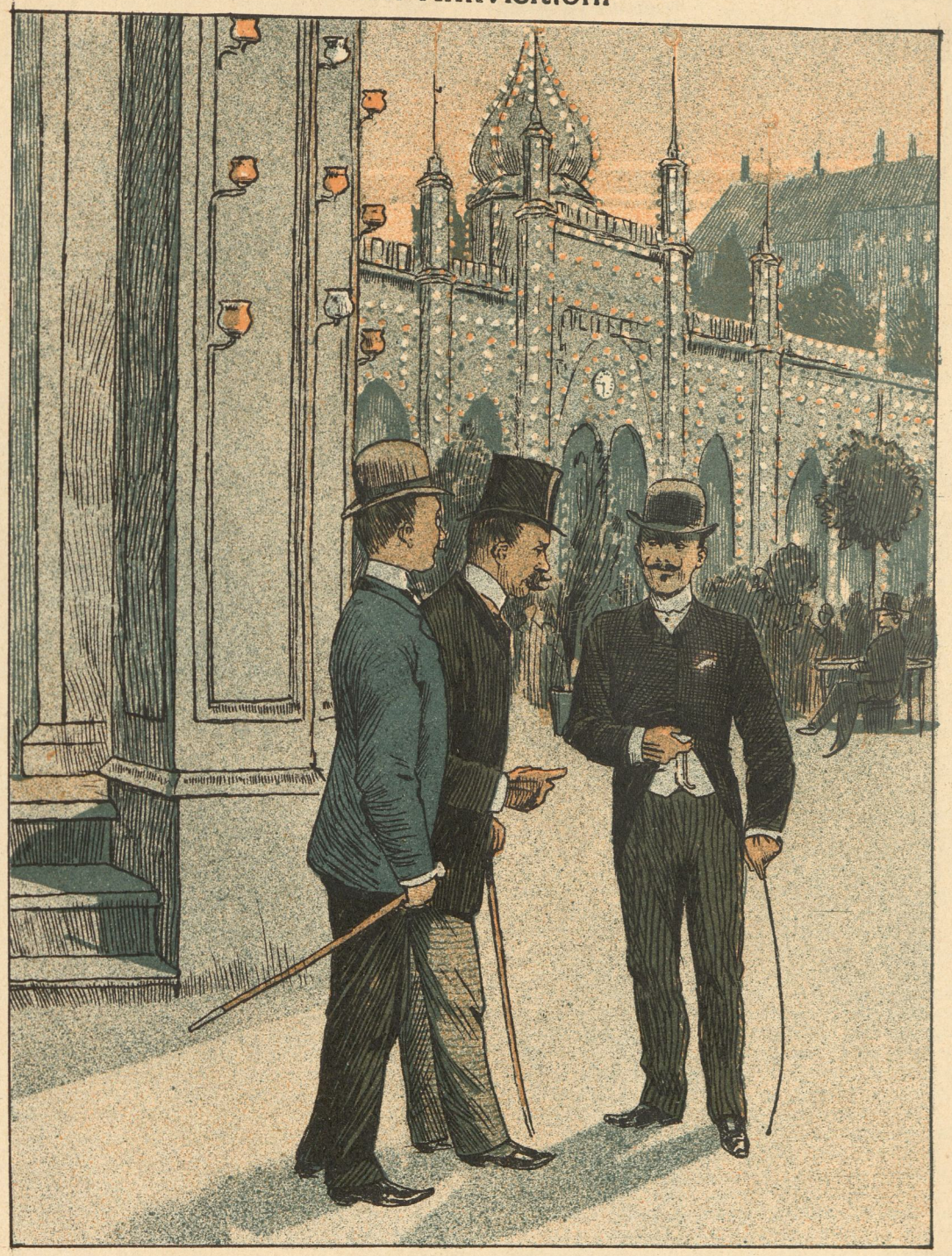

— Naa hvordan er Du saa fornøjet med dit nye Uhr?
— Jo tak. Det vinder ved nærmere Bekjendtskab, — men ikke mere en halv Time om Dagen.

Et Thronskifte.

Kommer hid, I Venstremænd
Med og uden Syle!
Over Kvadet fra min Pen
Vil af Sorg I hyle:
Om den bolde Dønnergaard
Og hans triste Fremtidskaar
Sørgelig jeg sjunger.

Han var en (Vin-) tapper Ka'l,
Medens I var spæde,
Og sin egen Principal
Paa sit Formandssæde
I Forbrugsforeningen
For de glade Frihedsmænd,
Hvem for Mønt han tapped'.

At han voxed' op til Mand,
Saas den Gang han satte,
Trods sit Bachkus-Skilt, i Ban
Alle »høje Hatte«,
— Dog, da der kom fler end én
Bejler til hans eget Ben,
Blev han mod i Huen.

Sælsomt i hans Aand det lød:
»Hører du det, Dønner-
gaard, man paa dit Levebrød
Attentat begynder?«
Og som Venstres ægte Søn
Kæmped' han for Kost og Løn
Nok en Gang at bjerge.

Ak, men før sig op af Jord
Gyldenkjærnen trængte,
Al hans Magt — skjønt den var stor —
Man i Luften sprængte
Og til Hansen gav hans Sølv!
— Aldrig før saa stift et Øl-
stykke han opleved'.

Af Vrøvlebølle Sogneraads Protokol.

Formanden aabnede Mødet med at oplæse »Regulativ for Sangundervisningen i Almueskolerne paa Landet«. Det var jo ganske vist et halvt Aar, siden han havde modtaget det, men, da det drejede sig om ny Udgifter for Sognet, troede han at have handlet i Flertallets Aand ved ikke at jage med Sagen. Raadet havde jo altid fulgt Sinke-Systemet. Han bad nu Medlemmerne udtale sig.

Jens Tykhud vilde nedlægge en Protestant og have Regaletivet returneret tilbages igjen.

Ole Tykhud slog med en vægtfyldig Ed fast, at alt, hvad der kom ovenfra, var skidt og kun beregnet paa at fortrædige Sogneraadet.

Folke Pedersen var enig med Ole Tykhud, hvad Skidtet angik, men der var dog aligevel noget, som var værre, og det var Sagkyndigheden, hvoraf der forekom ham at være en Del i dette Regaletiv. Sagkyndighed var altid mistænkelig. Omsorgen for Sangundervisningen burde lægges i Hænderne paa folkelige, danske Bønder, som ingen Forstand havde paa Tingene. Saa var Sagen i gode Hænder. Den megen Kundskab gjorde Folk rasende og opblæste dem, som Apostelen Johannes og Grundtvig gav Exempler paa. Han kunde ogsaa støtte sig til et andet Bibelsprog: Salige er de fattige i Aanden. Apostelen Lukas havde her udtalt sig afgjort imod Sagkyndigheden, og det stod klart for Taleren, som troede sig at være i Besiddelse af en ganske god folkelig, menneskelig og kristelig Oplysning uden dog at være opblæst, at største Delen af Venstre af Mangel paa Sagkyndighed med Fattigdom i Aanden af den Grund vilde faa Forret til Himmerig. Vorherre og Grundtvig ogsaa var ikke sagkyndige og gode Demmekrater, og derfor vilde han stemme mod Regaletivet.

Jens Tykhud talte imod »Kanon«erne i Regaletivet. Han forstod ikke, hvad de skulde der, for dem havde vi nok af andet Steds. Det var da vel ikke Meningen, at saadanne skulde anskaffes til Skolen, og Børnene oplæres i Vaabenbrug. Det forekom ham, at det var en Slags Fæstningsagitation. Han vilde have dem udskudt af Regaletivet ligesom de tostemmige Sange, der naturligvis ogsaa var meget dyrere end enstemmige.

P. Sparekjær foreslog at anvende Harmonika i Stedet for Violin. Det forekom nu ham at være smukkere Musik, og han havde én hjemme, som hans Drenge havde spillet paa i flere Aar, og som han derfor kunde anbefale; den vilde han overlade Kommunen en Del under Indkjøbspris. Han syntes ikke om at »skærpe« Børnenes Øren; det maatte vist kunne undgaas at underkaste Børnene den Operation. »Akrobatiske« Skalaer, som han forøvrigt ikke kjendte noget til, burde vel henlægges til Gymnastiktimen, og han vilde i øvrigt tilføje, at hvis man endelig skulde blive nødt til at anskaffe Violin, saa kunde man vel nok blive enige om at lade det gaa af paa Lærernes Offer.

Mikkel Fiffigkus mente, at man ogsaa kunde knibe paa Strængene. En eller to maatte kunne være tilstrækkeligt.

Et uvidende Medlem bad Formanden forklare, hvad »Rythmus« var for en Slags Mus og hvorfor Børnene skulde slaa til disse. Han syntes, det smagte af Dyrplageri.

Formanden var Gud ske Lov ikke sagkyndig og kjendte ikke andre Mus end Hus- og Markmus. (Almindelig Munterhed.)

Prop. Sølseck var sagkyndig saavidt, at han vidste, der blev slaaet alt for lidt i Skolen. De skulde Fandenbanke-mig have Klø, de Sataner. Mens han var Dreng, havde han faaet Klø efter Noder. Han havde leveret Melodien og Læreren Takten, og det havde gaaet brilliant. Der var alt for lidt af den Slags Sang i Skolen nu, og derfor har vi alt det forbandede politiske og religiøse Vrøvl. I gamle Dage var der mere »Slag« i Skolen. Regulativet var udmærket i alle Maader, han havde blot en Indvending at gjøre mod, at Indøvelsen skulde ske med »halv Kraft«; Fanden-fløjte-mig »hel Kraft«! aldrig »løje af«. Fuldt Skraal, Fanden-brøle-mig!

Folke Pedersen foreslog at stryge »Kong Kristian« ud af Melodierne. Den er jo bleven Højres Ejendom og derfor ikke mere det danske Folks, hvortil

Spitzer tilføjede, at »Kong Kristian« var vist bleven for gammel at lade »stryge« og af for god Slægt til at ville tage »Stryg« af Vrøvlebøller. Rigtig nok var Skolen efter Violinens Indførelse ved Sangindøvelsen bleven en »Strygestue«, og ganske vist skulde alle Melodierne »stryges«, før de maatte tages i Brug, men netop af den Grund havde Raadet ikke Ret til at »stryge af sig« og ved Indførelse af Harmonika gjøre Læreren til et »Træk«dyr og en »Bælge«træder, der kun maatte lade »Venstre-Viser« gaa »strygende«. Nej, skulde der »stryges ud« maatte det ske paa et andet »Strøg«. Han skulde ikke komme ind paa at vise, at enkelte af Melodierne var for »lette«, særlig Sanginspektørens; det var »sanne«lig Barnemad.

Man vedtog altsaa at kjøbe Sparekjærs Harmonika.

Storsnudede „Kjøbenhavnere".

Den tapre Pingel, hvis vingede Ord
Ham altid for rask af Munden foer,
Naar han kom lidt i Ekstase,
I Aars bemærked i Hætten gram,
At Kjøbenhavnerne var for ham
En storsnudet Menneskerace.

At han, den »ansete Videnskabsmand«
Og »Losseplads-Specialisten«, kan
Ha'e gjort en saadan Erfaring,
Er rimeligt nok, thi Doktoren maa
Vel have vidst, hvor den Losseplads laa,
Der skyldtes en slig Aabenbaring.

Opdagelsen skyldes, saa vidt jeg tror,
Et Fund paa Integades Kontor;
Thi, hvis man vil efterspore,
Saa vil man erfare, han færdedes der
Mellem et løjerligt Folkefærd,
Hvis »Snuder« er temmelig store.

Mellemakts-Kritik.

Hvis at jeg sku tejne Dem et Billede af vores Forestilling store Bededagsaften, højstærede Hr. Redaktør, saa sku det være saadan, forstaar Di: Varme og Fyldighed, skjønt at Di tit nok har bemærket, at Dinte ka lie di Udtrøk, samt stor Begejstring med udsolgt Hus og Feststemning, men det var jo ogsaa Faust, der gik over Brætterne med sin dejlige Musik og om det saa var min ærede Kollegus, Hr. Søren Lukkerup, saa forekom det mig, at han hele den Aftning saa en Kjende mere gratiøs ud, og han sendte mig en Gang imellem et Blek med det ene Øje over Brillerne, mens at han sank det andet mod Jorden, rimeligvis udtrøkkende med det ene, at han ønskede at gjøret godt igjen, mens at Synkningen af det andet begribeligvis sku udtrøkke Skam over hans Kones Sirkulære, og det frydede mig saare i mit indvortes Hjerte, at hans aabne Øje for den goe Musik inte er bleen smort over med Realismens Mudder, for alt som at Akterne i Faust skred frem, ku jeg lissetydelig se, hvordanne at Haarene paa hans Hode rejste sig formedelst Spænding, saa at hvis at han havde hat Hat paa, saa kuen mavelig hae vaaren løftet flere Tommer i Vejret, for saa gribende var Langes Spil som Mephistofeles, rigtig saadan dævelsk, forstaar Di, hvorfor at jeg godt hørte Hr. Lukkerup bemærke i Stilhed: „Der stikker dov en Heltetenor i Lange", hvortil at jeg i Tavshed bemærkede: „Heltetenor? Jo Gomaaren! La vos heller sie Kujonbas", mens det nemligeu undrede mig, at saadan noen Stodenter ku mane ham bort ved at vise ham et Kors, mens han ellers ganske ugenert gik i Kirke og sang Salmer, men fornøjeligt varet osse at høre den anden Svensker, Ødmann, som Faust, og saadan saasom de to svenske Dævler beherskede hele Beværtningen den Aften, saa at Simonsen saadan liesom blev helt flad ved Siden af dem, men Frk. Dons som Margaretha, aa, sikken Stemme, det ene Øjeblik fin som en Sytraad og det andet brusende og overvæltende som en buldrende Fos, at sige inte vores egen Fos, som osse nok ka være buldrende som per Exempel som Smedesvenden i Gjenboerne, men saadan forstaar Di, en norsk Fos, som inte er til at sætte en Dæmning for, selv om osse at Frøkenens Memek og Geberder og navnligen den Maade, hvorpaa hun immer fik sine Arme anbrungne, inte var saa spesijelt extra, men endnu føler jeg Trang til at omtale Frk. Regina Nielsen, som var en nydelig lille Stodent, og dejlig saa hun ud, allenfals betydelig dejligere end de fleste kvindelige Stodenter i vore Dage, og smukt sang hun, og saa ka Di vel nok forstaa, Hr. Redaktør, at Publekom var obbe, saa at jeg glædede mig over, at vores Kapel er saa bredt, at der er sgungen, der ka lange over og nobbe Damerne i Benene af Begejstring, og Indstoderingen lod Intet tilbage at ønske, mens at det dog undrede mig, at Bagtæppet hele Tiden var det samme, hvor vi saa var, nemlig forestillende en Kirke med to Taarne, saadan liesom i Ordrup, og osse Koristerne havde skam taet Studier efter Naturen, eller kanskesens efter de virkelighedstro Meininger ude i Kasino, nemlig da de en Gang kommer fra Krig eg bliver kommanderte: Træd af, saa kom Konerne og Børnene og tog imod dem, og Børnene fik Lov til at bære Vaabnene hjem, og hele det Tablo med Ordrup Kirke i Baggrunden tog sig ligefrem malerisk ud, hvorfor at jeg osse godt ku observere paa Søren, at han sikkerligen bliver hos vos til næste Sæsong, skjønt at det jo nu laer til, at Dagmar faar Penge, naar Lehmann redder de 10,000 Kroner som at Kjøbenhavns-Posten ska pumpes for, fordi at den har skadet Theatret, hvorpaa jeg tegner med Aktelse og Underdanighed

Klemmesen, Kuntrollør.

Man siger —

Naar man for Tiden flakker om
I Tivoli med mere,
Man stadig møder Venner, som
Har Nyt at referere.
Som Blomster i et Drivhusgjem,
Som Regn fra Sommerskyen
De nye Rygter vælder frem
Og spredes rundt i Byen.
Hør efter, naar saad'n
De farer omkring, —
Men hold dig paa Maatten
Og sig ingen Ting!

En meget stor og kløgtig Mand,
Hvis Aand, lidt skjæv i Væxten,
Paa Tryk hvert Foraar plejer van
At læse Godtfolk Texten,
I Aar som Hr. von Tyboe maa
Sit Sværd i Balgen stikke,
Thi det er klart, at »Retten« paa
Sin Side har han ikke.
Naar Stads-Retten Fatter
I Totterne faar,
Hvornaar faar saa atter
Vi Oldenburg-Aar?

I Sverig fik man sig en Lov
Imod Socialister,
Der baade fyndig er og grov,
Probat og strix og bister;
Den hele røde Menighed,
Naar det skal være Tonen,
Gaar op i Røg som ham, De veed,
Der »skød sig med Kanonen«!
Nu Holm gaar helt slatten
Og skjæver mod Nord
Og indhyller Hatten
Og Saxen i Flor!

Hr. Skram, hin gjæve Vovehals,
Har i den Illustrerte
Fortalt, vi Danske allenfals
Er »idiotiserte«,
Naar ej med Buk og Svejninger
Vi vor Begejstring savler
Ud for de Herrer Meininger
Og rundt paa Maven kravler!
Nu véd Du det! Skjælv saa,
Patent-Patriot!
Og ønsk — — at han selv maa
Bli'e snart »Idiot«!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Gubben Noah.

— »Herr BERG beder andægtig om, at Syndfloden maa komme. Han har Arken liggende ved Kolding Slots Ruiner, og der kryber han ind med BØNNELØKKE, MICH. PEDERSEN, TANG og LETH, med sine rene og sine urene Dyr . . . Men ser man ret efter, ser man, at der er Hjul under Arken; det er en Flytteomnibus. . . .«

PINGELS Tale i Aarhus.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 30. Maj. Nr. 22.

Hovedsagen.

— Se, lille Knud, der henne er den Skole, som Du skal gaa i!
— Ja, men Moe'r, hvor er Frikvarteret?

Ærlighed varer længst.

Den altid sig paa Ærlighed beflittende,
Kjøbenhavnske, liberale Menighed,
Har ladet *Morgengnavet* for den 19de
Gaa i Byen for den ud med den Besked,
At, hvis Venstre gaar ved næste Valg tilbage,
Er det ude med »Forhandlingens« Dage,
Thi Venstre er med den saa godt fornøjet,
Mens paa Højre var den kun en Torn i Øjet.

At BORCHSENIUS foruden at blinke
Har givet den Artikel Spalterum,
Beviser, han er ikke nogen Sinke
I den Kunst at overraske Publikum.
Paa samme Plads, hvor »ingen Forhandling«,
Var Løsenet, skal ses en slig Forvandling,
At det som Højres Feltraab staar i Bladet
Og som Noget, Venstre immervæk har hadet!

Uheldigvis for Vederhæftigheden
Er en og anden Venstremand saa fri
— Exempelvis paa Samsø forleden —
At give BOJSENs Blad et Dementi.
Der hørte man, at der bør være Maade
Med »Forhandlingen«, at »vi for vidt er gaaede«,
»At ved en Valgsejr over Højrekliken
Opstaar paany Protest-Politiken!«

Naar nu en Vælger, som er kun begavet
Med middelmaadig, folkelig Forstand,
Skal paa en Gang fæste Lid til *Morgengnavet*
Og til sin kalundborgske Rigsdagsmand,
En Hjælp i Kniben han vist ingenlunde faar
Af det, der nylig indtraf med den BONDEGAARD,
Der hjem med en Attest fra Rettens Skranke
For »vitterlig Usandhed« maatte vanke.

— Det er dog et Held, at Ingen let kan glemme,
Hvad en æret Venstrefører sa'e i Fjor,
»At den sande Ærlighed har ikkun hjemme
I Venstres Tanker, Gjerninger og Ord«.
Det kan være, han har ikke Uret i 'et,
Og at Ærlighed et Hjem har i Partiet,
Men saa er de Forhold, her i Hjemmet gives,
Vist saa sørgelige, at den ej kan trives.

Arbejderrisiko.

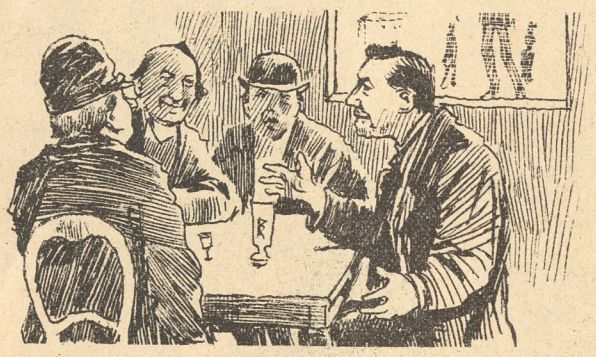

Naa, saa det mener De? Men De kan bide Dem i Næsen, kan De! Skulde en simpel Arbeder ikke akkurat sgu lige saa nemt kunne komme i Malør som en Blikkenslager? Jeg skal bare sige os, man behøver allesens inte at lave Tagrender i Stand for at skvatte ned. Der var nu pr. Exemplium Arbedsmand Jørgensen, ham kjender De jo allesammen? Hvad for noget! — han er da ellers kommen meget her paa Kultorvet i »Hvide Lam« og faaet sin regederlige Mælketoddy! Men jeg kan min Salighed inte begribe, at De ikke husker ham, han har saadan noget som en stor Vorte eller Blist paa Næsen? Naa, det var nok det, jeg tænkte, at den havde De bidt Mærke i!

Ser De, saa var det i Vinter, at han Jørgensen, jeg taler om, driver ud ad Toldboden til, og der staar to Driverter og spytter i Vandet. »Godmorgen,« siger Jørgensen, »det er nok ellers sløjt med Fortjenesten!«

— »Vel er det det,« siger den ene af disse hersens to Kapuner, »man kan da inte tage alt, hvad der bydes til, lidt skal man holde paa sine Menneskerettigheder og de Dele! Ja, Jørgensen, kanske Du har Lyst til at fornedre din Person og være med at vende Hvalen — saa behøver Du barestens at gaa ud paa Lautrups Plads og præsentere Dig!«

Det svarede nu Jørgensen slets ingen Ting til, men slentrede udenvidere af; storagtig paa det er han jo ikke, og desformedelst han har Kone og fire Børn, maa man ikke fortænke ham i, at han gjerne vilde tjene et Par Øre.

Der paa Lautrups Plads siger han da saa ganske ligefrem, om der ikke muligvis skulde være en lille Dagløn at faa Kig paa, han havde hørt saadan og saadan af de to Bisser nede ved Toldboden? Jo, det var der ingen Ting i Vejen for, bare han inte vilde senère sig ved Geschæften. Hvalen skulde jo vendes, desformedelst den laa saa forbistret ubekvemt paa Ryggen. Nej, Jørgensen var ikke den Mand, der havde fine Fornemmelser, naar det kom an paa at bjerge Føden til Kone og fire Børn, og saa kom de da overens.

Nu var den Hval jo saadan et ganske urimelig stort Kadaver, saadan ungefæhr som et helt lille Udvandrerskib paa det nær, at den var noget solidere bygget end de Skuder gemènlig er; der maatte et helt Sammensurium af Tridser og Trodser til den Forretning, og Jørgensen blev plaseret midt oppe paa Dyret og fik en allerhelvedes tyk Satan af et Tov at hale i. Naa, samvittighedsfuld har han immer voren, og da der saa blev kommanderet »Ohøj« til hele Kleresiet, tog han begribelig ogsaa fat af alle Kræfter. Men nu maa I jo forestille Jer, at saadan en Fisk er en fæl smattet Tingest, og da Jørgensen saa stemmer imod og haler

til, smutter Gud døde mig Benene uden videre fra ham — svup — lige ned i Navlen paa Hvalen, der gav sig ud akkurat som det, man plejer at kalde Gummilastikum eller Guttemperka, og inden de andre Kabylere saa sig om, var han Satan lyne mig væk med Hud og Haar! Naa, De tror mig ikke — ja, saa kan De sgu lade være, mig er det lige meget, jeg fortæller ingen Krøniker! Det er nu for Resten de fremmede Herrer, jeg taler til, og inte Dig, Sprekkelsen, derfor kunde Du gjerne lade være at sætte saadan et fjottet Fjæs op! Det klæ'r Dig inte Sprekkelsen, det klæ'r Dig slets inte! — Ja, de andre Herrer, der muligvis har lidt Begreb om Dannelse, vilde kanske gjerne høre videre, saa Du skal helst inte ulejlige Dig, Sprekkelsen!

Naada, saa staar de begribelig allesammen saadan helt konstruerede ved den Geschichte, men saa siger han, den gamle Lautrup: »Noget maa der Pinedød gjøres, spring en af Jer hen i Beverdingen og hent Dykker Anderson fra Malmø, at han kan gaa ned i Bæstet og hente Jørgensen op!« Saa kommer Andersson og siger paa sit Svensk: »Ta'e mig Fan, hvad skal jag?« Ja, det var da saadan og saadan en Kommers med Arbejdsmand Jørgensen! »Det var som sjutton Djæflar,« siger Andersson, »spil mig da den Oppning ud, saa skal jeg nok klare den Bugten!« Saa fik de da sat Tværbjælker i Navlen. Tid tog det naturligvis, men endelig kom Svenskeren da derned og rodede rundt i Kadaveret, men der var ikke Spor af Jørgensen at se. »Ta'e mig Fan, han skal sgu være her,« tænkte Andersson og stolpede helt ud i Halen. Og min Salighed akkurat sgu, dèr sad han den Onde vælte mig klods ved Spygattet og spillede Sexogtreds med Jonas og meldte sig lige færdig med 40, som ikke skulde stikkes.

Ja, nu tænker jeg, De har faaet saadan en Kjende Begribelse om, hvad Arbejder-Risiko vil sige, og kom saa bare inte med Udflugter ligesom Sprekkelsen, der immer gjør Grin med det hele! Naa, De tror mig ikke? Ja, saa vil jeg bare bede Dem om at gaa ud og spørge gamle Lautrup ad, hvis De ellers kan faa ham i Tale.

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.

CX.

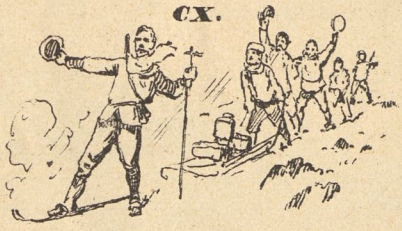

Kjære Fætter! Fuglesang,
Guldregn, blomstrende Syrener
Sommerdagen lys og lang
Med et Skær af Fest forlener;
Solskin over Mark og Vang,
Skygge sval i Bøgehang
Til et Kvad med Jubelklang
Uophørlig sig forener.
Aldrig slig en Maj jeg saa:
Lyse Nætter, varme Dage,
Ej den vante Kuldes Plage,
Kun den vante Landmandsklage
Over Himlens blanke Blaa,
Nu de Regn just vilde smage.
Ved Kontrasten, Fætter, maa
Slig en Sommer sært sig tage
Ud for Folk, der maatte drage
Der, hvor ej det mindste Straa
Nogensinde
Saas af Sneen op at rage;
Hvor kun hvasse Vintervinde
Dødningdragt om al Ting slaa.
Højt mod Polen Landet laa,
Der, hvor Nansen skrev sin Sage;
Andre var før ham derinde,
Maatte altid dog tilbage
Ad de samme Stier gaa.
Højt paa "Nunatakkens" Tinde
Nordenskjøld som Moses stod,
Stirred over Ørkengrænsen.
Ej „Oaserne„ han skued',
Som for Fantasien lued',
Saa kun Isens hvide Flod.
Selv vor egen Kaptajn Jensen
Vendte der med Madam Svendsen;
Skjønt det vist ham ilde hued',
Ulest Gaaden dog han lod.
Kun den raske Nordmands Mod
Brød hver Skranke.
Kjæk i Tanke,
Rap paa Fod
Frithiof Nansen og hans Følge,
Tumlet først af Is og Bølge,
Steg ad Bræens Volde blanke
For at se, kvad mon sig dølge
Bag den gaadefulde Banke.
Lig en Stanley frem han for:
Grønlands „mørke Fastland" skræmmed
Ikke ham, skjønt Fjelde bræmmed'
Indlandsisen bred og stor.
Elves Brus ham ikke hæmmed',
Stormens Sus ham ikke tæmmed',
Naar den sang sit vilde Kor.
Alt han bred, hvad for ham dæmmed',
Trængte frem, hvor Ingen bor,
Hvor ej Renens lette Klov
I Snetæppets hvide Dække
Finder Spor,
Hvor ej Ræven finder Rov,
Hvor kun Dødens strænge Lov
Skrevet staar i Rift og Sprække,
Der, hvor Gjenlyd evig sov',
Voved' Nansen det at vække.
Som en sælsom Jægerfærd
Slæderne mod Vesten sejled',
Ofte trued' Faren nær,
Ej sit Maal dog Nansen fejled',
Vandt den Brud, til hvem han bejled',
Indlandsisens Jomfru skær.
Løst var Gaaden stor og svær,
Da tilsidst han Godthaab pejled',
Sejren vundet,
Vejen fundet
Gjennem tusind Farers Hær.
Derfor hilste ham ved Sundet
Hyldestraab fra En og Hver. —
Fætter! I vor slappe Tid,
Hvor de store Ord regere,
Slig en Handling, slig en Id,
Som ej vækker Nag og Nid,
Men som Alle respektere,
Kommer som en Nordenvind
Frisk og stærk fra Havet ind,
Sætter Staal i vege Sind,
Vækker Haab, at fler og flere
Bud maa komme: Endnu har
Nordens Sønner Viljer stærke,
Tør endnu en Dyst probere,
Løfte højt det Kampens Mærke,
Som de bolde Fædre bar.
Lad i Armene det værke,
»Fremad«! lyder dog med Lærke-
-Røst de Kjækkes stolte Svar.
Ja, nu trænges der til Daad;
Thi som Frithiof Nansens Baad
Laa imellem Isens Skodser,
Sammentørnende Kolosser,
Hvirvlet om af Isens Vælde,
Ligger Danmark! — Fejge Raad
Si'er: Hvad nytter det, vi trodser?
Byder med umandig Graad
Haabets sidste Træ at fælde.
»Driv med Strømmen!« Den Parol
Lystrer mangen,
Som har set vor Lykkesol
Mer og mer mod Nedgang helde.
„Kast dit Sværd og giv Dig fangen!"
Saadan fra den barske Pol
Lød til Nansen ogsaa Sangen,
Men, som han mod Fristerslangen
Satte Mandeviljens »Nej!«
Saadan skal vi vige ej
Fra den en Gang satte Vej.
Slide imod Modgangs Strømme,
Til vi gjennem Mørket naar
Did, hvor alle fagre Drømme
Frelse for vor Ære spaar.
Derfor, mens den lyse Vaar
Festlig vore Strande klæder,
Medens Droslen sine omme
Triller mellem Løvet slaar,
Danske Hjerter højt sig glæder
Ved de kjække Nordmænds Hæder,
Fletter Kransen
— Den, de vandt i Nordlysglansen
Kæmpende med Ski og Stok —
For den gjæve Frithiof Nansen
Og hans lille Helteflok.

Paa Indlandsisen, nord for Kap Farvel,
Han slog et Slag med Glands, trods Isens Folder;

Saa tured' han *pr.* H

ifærd.

vidbjørn hid med Held,

Og til vor indenlandske Is vi holder
Nu Slag for ham paa Højden af Gamel.

Tyve Grader i Skyggen.

Ode.

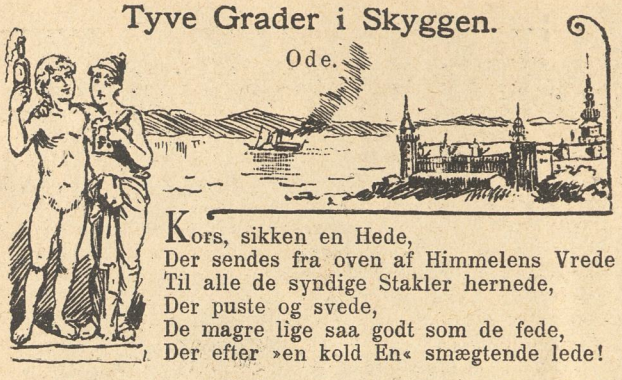

Kors, sikken en Hede,
Der sendes fra oven af Himmelens Vrede
Til alle de syndige Stakler hernede,
Der puste og svede,
De magre lige saa godt som de fede,
Der efter »en kold En« smægtende lede!

Al Jorderigs Lykke
Er knyttet til Øltræers kølende Skygge!
Den Nektar, som Karlsberg og Tuborg la'er brygge,
Til Tynde som Tykke
For Tørhed i Halsen at forebygge,
Olympisk selv smager en Amor og Psyche.

O, Staden er hamper,
Trods Tivolis Festblus og Nationals Lamper;
Af Længsel til Kirsten Pil man fordamper;
Men, selv om man svamper
Derude, kan Varmen dog udvide Jamber
Til Anapæster i Ens Dithyramber.

Hvor kan det dog være,
At saadan en lummervarm Athmosfære,
Hvor man maa, som Hansen Menstrup, erklære
Endogsaa sin kjære
Og nærmeste Kreds, man kan inte sig »nære«,
Den skjønne Maj med Besøg vil beære?

Man kunde formode,
At Heden, som plager vort syndige Ho'ede,
Paa Hede-Selskabets Virken beroede,
Fordi man betroede
Det Tilskud fra Staten, der kommer til Gode
Alt det, som i hede — Terrainet groede.

Til Bølgernes Lullen
Ved Skodsborg man hører selv: »Pyh, den er ulden!«
Med Længsel man venter paa Tordenens Rullen,
Og øverst i Pullen
Det dæmrer i Støvet og Heden og Mulden:
»Ak, gid du var med paa en Lysttur til Kullen!«

Evropa i Forsommeren 1889.

»Penge! Penge! — og atter Penge!« udbrød »Statsraad« Gamél ved Nansen-Festen paa Skydebanen, og dette Varsels-Raab var nok til at bringe Thingvalla-Aktionærerne, der allierede havde begyndt at slaa Paraplyerne og Frakkekraven ned efter den Dravat, »*Politiken*« med sin sædvanlige Ømhed for, at intet dansk Foretagende — dets egen Mel- og Gryn-Handel hører jo som bekjendt til de i national Henseende højst melerede Forretninger — skulde trives, havde udøst over deres syndefulde Hoveder, til atter at skotte bekymrede op mod den blanke Majhimmel for at se, fra hvad Kant Uvejret truede. Heldigvis var det kun en behagelig Spøg af Kafferlandets store Matador, der, som naturligt var, befandt sig i en Hausse-Stemning, foraarsaget ved Glæden over at have faaet sin svømmende Ladning grønlandsk Hæder lykkelig i Havn, uden at Nansen havde behøvet at suge paa Lapperne, hvad der jo havde været mindre behageligt baade for de paagjældende Rejsefæller, og for den Velgjører, der havde paataget sig Ansvaret og Risikoen. Maaske var hint Udbrud dog tillige et ubevidst Udslag af Bevidstheden om den Gjæring, der endnu ulmede i Tyskland, hvis Arbejdere gjorde kulsure Miner til Storborgernes Forlangende om Overarbejde. Ligesom en omhyggelig Brand-Major imidlertid altid har sin Sprøjte parat til — hurtig Udrykning, saaledes holder Tysklands unge Kejser altid sin Veltalenheds Sluseporte beredte til at trækkes op ved given Lejlighed, og hans Formaninger til de stridende Parter, hvis Kjærne kan sammenfattes i det bekjendte Holberg Citat: »Gak hjem og forliges, I Skabhalse!« skyldes det sagtens, at Kokes ikke her paa Pladsen opnaaede den Maximums-Pris, hvorom ærgjerrige og driftige Grossereres Drømme i stille Nætter havde kredset. Ogsaa Fyrst Bismarck følte Trang til paany at pudse Reichshunden paa Eugen Richter og med sin Kyradserklinge at fugtle det ulyksalige Fremskridts-Parti nok en Gang, en Motion, der siges at være ham foreskreven af Livlægen Dr. Schweninger. Mærkværdigt nok tog Partiet ikke sine Prygl med den Underdanighed, hvormed en vel oplært Lakaj har at krumme Ryg, naar Herskabet behager at faa Fingerkløe, men sagde ligefrem: »Fy! Føj!« til Mester. Havde Bismarck erindret Jakob v. Thyboes mageløse Ripost: »Monsieur Kristoffersen, I er mafoi en Nar!« er det ikke usandsynligt, at han havde valgt denne Form for et paa en Gang vittigt og dog tilstrækkelig skarpt Svar, men det kan ikke nægtes, at hans berømte »Unverschämter Kerl!« havde noget af den samme raffinerede Finhed i Kaardestødet, der tiltaler os saa meget hos den mandhaftige Jacob. En ren Svir var det ham naturligvis bagefter at se sin gamle Ven Crispi hos sig til en gemytlig Formiddags-Frühschoppen, ved hvilken der siges at være serveret Gl. Carlsberg-Øl i en ganske ny Aftapning nemlig som »Tre Pægl-Alliance«. Et andet Bevis paa, hvor lettet Fyrsten befinder sig ved at have faaet Luft for sin Galde, er det Telegram, han sendte Kaptajn Murell til Tak, fordi denne havde paataget sig at frelse »Danmark«! At Fyrsten selv ikke var uvillig til at lade den store Damper »Germania« tage det lille Danmark paa Slæbetov, kan vel nok antages, og heller ikke er det usandsynligt, at der om Bord paa den sidste Skude findes nogle enkelte frygtsomme Sjæle, der heller end gjerne vilde lade sig hejse over i Germania, men, hvad Fyrst Bismarck beundrer hos den gjæve engelske Kaptajn, er aabenbart især den Resoluthed, hvormed han lod sin egen Ladning kaste over Bord for at redde »Danmark«. Det, føler Fyrsten, kunde han aldrig have bekvemmet sig til. Ikke saa meget som et vanvittigt, nordslesvigsk Sprog-Reskript vilde han offre paa Danmark. Det er alligevel uheldigt, at Kantslerens snilde Forsøg paa gjennem sit Lykønsknings-Telegram til den populære Kaptajn at vinde Englændernes Sympathi, krydses af Mr. Greenwoods mærkelige Afsløringer, efter hvilke der alligevel synes at være »something Rottenburg« i Forholdet mellem Tyskland og England. Dette vilde dog maaske ikke have afficeret Sukker-Markedet i den Grad som Efterretningen om, at Boulanger led af Diabetes og altsaa for Øjeblikket var traadt over i Sukker-Bagernes Lav. Da man imidlertid mindedes, at denne Sygdom ingenlunde forhindrer en energisk, politisk Partihøvding i ligefuldt at hævde sine Anskuelser om en politisk-demoraliseret, parlamentarisk Kamarillas fordærvelige Forhandlings-Politik, fortog Rystelsen sig hurtig og selv Telegrammet om, at nu skulde Hørup endelig »sidde«, som N. I. Larsen, Berg og Korsgaard før ham, formaaede ikke at formørke Himmelen, eftersom man vidste, at han

endnu havde den Instans tilbage, ved hvilken denne miskjendte Uskyldighed altid før har faaet sin Præmie som politisk Rosenbrud tilbageleveret. Telegrammet om, at den problematiske Hr. Oldenburg ogsaa saa sin Frihed til at injuriere — denne hans helligste Menneske-Rettighed – krænket, gjorde derimod aldeles ingen Opsigt i Evropa, eftersom den berømte Hr. Oldenburgs Navn — det græmmer os at maatte sige det — endnu ikke er trængt ud over denne dybtskuende Statsmands alt for lille Fødelands snevre Grænser. Stærkest Gjenlyd har Etatsraad Gaméls historiske Skydebane-Tale gjort i Frankrig. Hele *la grande nation* staar allerede nu i Eiffeltaarnets Top, spejdende ud efter portemonnaietunge Udstillings-Turister, medens den med et glad Forventnings-Smil paa Læben nynner sin nationale Livarie: »Penge! Penge! — og atter Penge!«

Sangforeningen „Brage".

Forhandlingsprotokollen 28 Maj. Møde afholdtes i Aftes. Godt og vel 23 Medlemmer var til Stede. Formanden, Kreaturkommissionær *Bede*, meddelte, at der var flere vigtige, ja han turde nok sige overmaade saare vigtige Sager paa Dagsordenen. *„Brage"* havde nemlig fra Fru Kølle, Enke efter Slagtermester Lamstrup & Kølle modtaget Tilbud om at arve hendes gamle Klaver mod at holde hendes Gravsted i levende Live. Fruen havde først tilbydt Slagterforeningen »Tyr« det, men det var none Stude, og de Beder havde erklæret, at de vilde blæse Klaveret et Stykke. — Handelskommis *Rejersen* forsikrede, at Klaveret var inte meget fyldigt i Tonen, for der manglede baade Strenge og Tangenter, og det traf sig saa uheldigt, at Strengene netop manglede der, hvor der var Tangenter, og Tangenterne der, hvor der var Strenge. — Barber Fistel vilde fraraade at overtage det gamle, brystsvage Hakkebrædt paa den Betingelse, for han havde forleden været oppe og sidde 6 Igler paa Fruen, og hun var saa blodig, at det kunde have lange Udsigter. — Det vedtoges at raadføre sig med Fru Kølles Huslæge, om han mente, det kunde svare Regning. — *Formanden* vilde dernæst minde om, at det var et sørreligt Fakta, at der i Kjøbenhavn var none Kegler, der var saa snævre i Hjertekuglen, at de kaldte Folk Hjemmetyskere, fordi de gik hen og saa none mejet gode Komedier af D'hr. Sjækspir og Sjiller, men Meiningerne havde nu vist, at det vat Løgn, at Tyskerne gjorde alt for Penge, for de gjorde det uden Penge i Kasino. *»Brage«* burde opfordre Tyskerne til at optrine i Molby og vise, at Molbyerne var ikke Sjovinister. I Mellemakterne kunde Medlemmerne saa synge none Fødelands, som for. Ex. *Slesvig, vort elskede, omstridte Land* og flere. — Bælgetræder *Kvækkeløse* havde en Gang vaaren til Løgstør Marked, og der havde han set noen tyske Komediantspillere og andre Avekatte, som spillede saa naturlig i et Slagstøkke, at han, *Kvækkeløse*, havde faaet saadan en i Synet, at hans Næse sprang op at bløde og løv lige ned ad Nakken paa en Dame, men han vilde raade til at lade Komedianterne vente til Molby Sommermarked, for Molbyerne var dog ingen Sjofelister. — *Formanden* gik derefter over til at omtale et Navn, der var paa alles Læber, og det var Frithjof Nansen, der nylig var kommen ned fra Grønland, hvorfor alle kappedes om at hædre Mandens Nedkomst. Kommunen havde vedtaget at kalde den Gade, der maaske skulde anlægges bag Sprøjtehuset, for Nansensgade, og Formanden selv havde vedtaget, at hvis hans næste Søn blev en Dreng og ikke som den forrige en Pige, saa skulde han hedde Frithjof. Formanden skulde minde om, at Nansen med sine Labber havde vidst at trænge gjennem Is næsten helt op til Polen, der, hvor Jordens Axe stak ud, og naar man stod der, blev man drejet rundt med en lynende Fart. *Kvækkeløse* havde en Gang hat en tysk Drejersvend fra Polen, der drejede saadan, at han blev rent rundtosset, og det mærkelige ved ham, det var, at naar han snapsede, saa gik det til Hodet, men det satte sig altid i Benene, saa han dinglede ligesom Vognmand Piskenbergs Ligvognshest, naar den om Søndagen skulde i Skoven, men man kunde jo afholde en Fest og spise for Hr. Nansen noen symboliske Retter med Is og saa synge noen kolde Sange som *I denne Vinter har vi hat.* — Dette vedtoges. — Til Formanden var der fra *Politiken* sendt none Digte til at sidde i Musik, men Organist Fløjstrup havde erklæret Versene for klump- og platfodede, og saa haltede de. Det glædede Formanden at kunne meddele, at Drikkepengespørgsmaalet nu lod til at skulle afgjøres paa en heldig Maade, idet Værten i Gjæstgivergaarden havde lovet at skaffe sig en Opvarter, der var total; saa havde han da ingen Ting at bruge Drikkepenge til. (Hør! Bravo!). Mødet hævedes Kl. 9. 13.

Et Drapa.

Nu stemmer Lyren jeg til Sang,
O, laan mig Eders Øre!
Jeg ved, at mine Toners Klang
Vil Eders Hjærte røre.
Jeg synge vil om Mandefald
Og spildte Heltekræfter, —
Jeg synge vil om *»National«*,
Mens tavst I lytter efter.

Trods hule Søjlers Gyldenskrud
I stuk-beklædte Sale,
Den som elektrisk Lys gik ud
Og sank i Dødens Dvale!
Dens korte Liv af Brist paa Luft
Blev kun en halv Historie, —
Nu har den knap en Harpeduft
Af svundne Tiders Glorie!

Mens Tordenskyen tungt sank ned
Om Taganlægets Tinde,
Den »sidste Mohikaner« stred
Blandt sine Folk derinde.
»Og er vi kun en ringe Flok,«
Han sang mrd brustne Blikke,
»I Dødens Sexa, Ragnarok,
Vi Sex din Skaal vil drikke!«

Men Skæbnens Røst fra Loftet klang,
Uskaansom og ihærdig:
»Syng Eders Schwanenflügel-Sang! —
Nu er Revyen færdig!«
Og Ferdinand med Gru brød ud:
»Læg op! Nu gaar Skandalen!«
Saa gav han sig et Underskud
Og sank som Helt paa Valen.

Hr. Generalen knejste midt
I Flokken bleg og bister:
»Saa har I da forgæves stridt,
I ædle Pap-Statister:
Ak, end i Undergangens Nat
I til min Kasse smiler, —
Men Glückstadt som en Traurigstadt
Ved Eders Side hviler!«

Han segned — men o, sære Syn?
Fra Nørregades Hygge
En Aand skred frem med mørke Bryn
Og bleg som Shylocks Skygge.
»Ha! — End er ikke Visen slut,«
Han skreg: »Vaagn op af Rusen:
»Jeg har Forschkrivningen! Herut
Med firretive-tusind.«

Da hørtes underfulde Raab
Fra blege Gjenfærds Rækker;
En Sejrsdrøm, et nyfødt Haab
De Faldnes Aander vækker!
Hvem ved det? Fru Thalia har
Jo Luner til det Sidste, —
Paany hun som Fru Potifar
Kan stakkels Josef friste!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Den evropæiske Ligevægt
i Wilhelms-Strasse.

BISMARCK til CRISPI: »Da liegt der [Reichs-]Hund begraben!«

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Gl. Strand Nr, 50.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 6. Juni. Nr. 23.

Ærgjerrighed.

— Hør, Fader! Det er vist bedst i denne Varme, at Du tager Peter med til Byen og faar ham klippet.

— Aa, ja Moder! Men saa vil jeg klippes ligesom Fader, med et lille Hul oppe i Toppen!

Fyrretyve Aar.

Vor Grundlov har nu fyldt de tvende Snese,
Og i sin bedste Alder den vel staar,
Saa det er ingen tvivlsom Hypothese,
At den endnu kan leve mange Aar,
Før træt af Livet Kjødets Gang den gaar.

Saafremt i Gaar den havde set tilbage
Paa disse fyrretyve Aar, der gik,
Saa var det ikke lutter Solskinsdage,
Der defilerede forbi dens Blik
I Form af hjemmelavet Politik.

Strax i dens Barndom blev der anbragt Snarer
Af menigmandig Kløgt omkring dens Fod:
De folkelige Hippodromedarer
Og Bondevenner ofte nok den lod
Faa en Behandling, der var mindre god.

Saa kom den glade Helstats-Periode
Med ny Forfatninger hver fjerde Dag
Til Gru for alle dem, der siden troede
Paa samme Junigrundlovs gode Sag,
Thi den Gang var den, ærlig talt, et Vrag.

Da »Revideringen« var overstaaet,
Tog BERG og J. A. HANSEN fat igjen
Og havde ved Fortolkning næsten faaet
Fortolket Liv og Helsen ud af den
Som af de kongevalgte Landsthingsmænd.

Saa toges den i Hus af Grundlovsværne-
foreningen, hvis Grundlovsværnepligt
Bestod deri, hvert Sygdomsstof at fjerne,
Der havde voldet vor Forfatning Gigt
I Tidens storpolitiske Konflikt.

Til Lykke kan man nu det Særsyn møde,
At Danmarks Riges Grundlov har det godt;
Det var kun »Grundlovsværnerne«, som døde,
Trods Obstruktion og Riffelrings-Komplot,
Og deres Kasser, som gik bankerot.

Og det var kun, fordi ved Skæbnens Vrede
De selv kom til at synke den Mixtur,
Som for vor Grundlov de lod tilberede,
Hvis Aarsag Alt, hvad der i Norden duer,
Faldt som et Offer for Kvaksalverkur.

Og derfor vil vor Grundlov, som i Tørken
Af Venstreassurancens Baal og Brand,
Har vandret fyrretyve Aar i Ørken,
Nok vise os en skjøn Dag, at den kan,
Naar det skal gjælde, naa et Kanaans Land.

Fortepianoet.

Ja, de æ no bløwn saahn en regelær Saw mæ aal di hæhr Spillewærker o Lirumkasser o Portefianusser o di Diel; aallywl ve A no sæjj, te degaang A wor ong, haad wi hæhr o e Laahn itt ant æn Fjoler o Klornætter te Brøllop o Bassel. O so gammel A ær, sæjr A aahltier: Hwa ska wi mæ de møj fien Spil? Kanhænsæ I trowr, jen swett itt so møj, hwen en daahnser ætter de? Men I ka trow nej! A haar sjæll wæt mæ en Gaang te o daahns ætter en Lirumkass derinn i Aalborre ve en Liegstouw faa Rekrutter, de wor degaang A loe i Kongens Tjænnest, o A ska aaller rejs mæ fraa æ Drawkihst hæhr, hwissommensti itt Sweden drøw aa wos aahlsammel ned aa æ Goll, so dæ bløw ett mier Støw ælle Skit i æ Loft æn hæhr øwwenpo mi Haahn.

No, men de wor de, A sku faatæhl, hudden A føst kam te Begriwels om de hæhr Portefiannusser. Ser I, degaang A wor bløwn aahør, saa kam A te o tien wæ æ Præjst i Sannbjærre; ja, han haad no ennæ Portefianus, men han wor aallywl en møj mærklæ Mand. Han wor so høwstodier; han løhst aalti æ Præjken op a æ Bog o int saadn taalt liegfram, som wi anner aasse aahlsammel ka gjø hæhr i æ Sownroed. Aallywl maa A no sæjj, te æ Dejn had luret ham æ Konst aa, den Fiffikus, de so wi den Søndæ ætter, te æ Præjst wor dø. No, de som di ælles snakket mest om de hæhr Præjst faa, wor æjsen: te han holl so faahlæ møj aa o legg i æ Sæng om Munen. A soe ett jo sjæll, for om æ Vinter, nærensti de bløw kaalt, wor han saa øhmskinnet, te han bløw leggend i æ Dynner æ hiel Daw o ænosse døft æ Bøen aa æ Sæng. A ka hows saadn so grangywlæ en Kørrmes-Daw op te Meddæ, te dæ kom Ild i æ Laahlængg ve æ Præjstgoer; sikken et Raballer o Jaw dæ bløw i æ Bojj mæ Sownfowd o wores ny Sprøjt o aal den Kommers, men de soe da aasse rien rebælsk ud. Saa spraang A ind i æ Præjst, hans Sowkammer, hwo han loe, o raawt: »Hr. Pastor! di maa ænlæ kam op,

de ær ren pinende galt!« — »Hwa æ dæ we'et?« — sæjer han. — »De ær æ Laah, dæ stoer i ljus Low!« — »Naa, er æt de, bette Pæhr« suart han sawtmoddelæ, »legg mæ da æ Slaabraak o Onnerbowser o mi Hueser hæhr o æ Stuel o taahl saa æ mæ, hwissommensti te æ Ild sku griw an i æ Stouwhues, hwa Gui faabyh, bette Pæhr;« o saa wæhn han sæ om te æ Vækk o saah ett mier. Men ejsen ska A low faa, te de Slaws rolle Præjster haar wi ett mier i wor Daw, faa no løwer di om o gjø wos Helvede hiet æ hiel Laahn øwer mæ djæ Hallelujaer o di Diel. — Men æ de no itt laajrlæ, A kommer aahltier fraa et; A will faatæll om, hudden A fek Reli'hied po, hwa et Portefianus æ. Naa ska I høer. Saa da han Præjsten i Sannbjærre døh, wo A bløwen saadn gaat o wall nitten Oer, ja, A gek justement sgi i mi tywend o loed mæ da fæhst te den ny Proppetær, dæ wo kommen paa Lyngholm. Han wor ælles en møj dejlæ Mand, som dæ wor int aahnt æn gaat o sæjj om, no han ku hahænsæ nok wæhr lit stuer po et æn Gaang æmell, o hwa han it wor, de wor hans Dætter, hinn sku wi per Exempel kaal Frøken. Naa, so gek et da hwærken wahr eller bæjr æn te Hosbon en Muen kam nier i æ Nøss te mæ o sæjr: »Pæjr,« sæjer han, »ta den Bruhn o den Blejsæ o spænd faa æ Fehrwown o sæt æ Dowderstuel i, do ska kjør ind te Aarhus.« — »Naa, ska A de,« sæjr A, faa A haad begriwlewis ett nød aa innwænn te den Saw. — »Ja do ska Pær,« sæjer han, »faa mi Dætter, hinner 'strument æ kommen i Ulaaw o ska sies ætter! Do ska no kjør ind aa Vestergahd Nr. 12 o baahr hels fro mæ, saa wedd æ Mand Beskied o følles mæ dæ herued.« — Naa, A goer saa akkeraat liesom han søh: saht æ Dowderstuel i æ Fehrwown, spænt den Bruhn o den Blejsæ for o luntet astej te æ Bøj. I de samm Golaw som A drawer ind aa æ Vestergaahd Nr. 12 o haalt i æ Goer, stikker en rejte pæn bette tyk Mand æ Hoed ud aa æ Vinne op aa æ Lout øwer æ Stouw o rowt lisse høwt, han kunn: »Æ'et mæ, do ska hinnt?« — »Jow! De ær ud te Proppetær Lund o Lyngholm,« suart A. — »Saa ska do itt spænd fraa, A kommer gilik,« sæjr han igjen o lukker æ Vinne. — A fek aa lie nap o knap giet Bæjsterne en Bi Brø' o en Toer Væddels, faer han kam nier, satt sæ op, o wi kjør da igjen di tow Mil. Lissom wi kam op øwer Hasle Høw, prekker han mæ i æ Rygg o sæjr: »Hva æ dæ ve'et derud?« — De æ nød mæ Frøknen — — dæ ska sies ætter,« sæjr A. — Saa bløw dæ itt mier hwærken spuert eller suort, men vi passet wos sjæll æ hiel Vej, lissom di stuer Gjæslinger gjør, o wi kom da osse walbehollen te Lyngholm, hwo han, den hjæ Fyr, saad ow o gek ind. — Men Gui Faar bewares! De waart ittmier æn som tow Minutter, A haad ligg foet æ Hammelrehw lost aa, saa kam æ Proppetær faaren ud te mæ hiel glownrø i æ Hoed. »Pæjr!« rovt han, o saa suer han en høw Jed, »hwa Satan er et dow, do haar goert, hudden i Pokkerens Skind o Bien stoer et te mæ dæ!?« —

A wist begriwelæwiss ett, hwa han mient, o saa saah A heller ett nød, men kløet mæ baahr mæ den høwr Haahn aa mi wenster Oussel, som I wedd, A haar Uaaen te aa gjør inno! — »Pæjr!« bløw han wæ, »do haar jo, Fannen fri mæ, tawen æ Dowder hæhrued, o de wor æ Klawwir-Stemmer, do sku hinnt te mi Dætters Portefianus!« — Naadeda! I ka tink jer, dæ bløw et faahlæ Spektakkel, faa de wor indda innæ gemen Dowder, men ham di kaaller æ Stiwsfyssikus øwer hiel Aarhus Amt; A maatt natyrlæ astej mæ ham igjen, o saa fek A den aahn rejte Kamel aa, han bowed i de samm Huus, bahr nejen onner. Haah! Haah! Dæ wor væ den Lejlehied A fek Beskied aa, hwa æ Frøkens Portefianus wor faa en Himpergims, o de ska A Fannen-forhen aahler glemm.

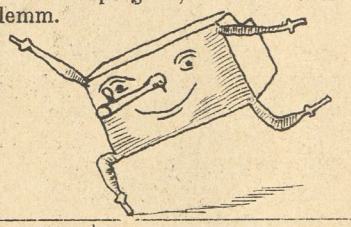

Husk paa Tjäder's.

Hvor Sommeren er skjøn i Aar!
Der vælder Varme ned;
Men sikken Masse Kryb vi faar
I al den Dejlighed!
Degraver løs og borer sig
I Kroppen ind og morer sig,
Uha! Uha! Uha!
Det lindre vil et dybtfølt Savn
At nævne dem ved Navn.

Man hyppigst de smaa Sorte ser
Af Snudebillers Slægt,
De Farve har som skidne Bleer
Og snakker Tysk perfekt;
I danske Planter kravler de,
Og al Ting oversavler de,
Uha! Uha! Uha!
Man si'er, de dog trods al Protest
Blandt Rødder trives bedst.

Saa er der Maalerne, der har
Facon som en Slags Aal;
De ivrigt Maal af Kunsten ta'er —
Men efter tyske Maal!
Ad dumme Dänen spytter de,
Og »Meininger« beskytter de.
Uha! Uha! Uha!
At slibe Sachser — Hilledød! —
Er Otto's Levebrød.

En Oldenburger-Larve gaar
Jo jævnlig paa Tournée,
Hvad man i dette skjønne Aar
Da ogsaa fik at se.
Men den tog i Busketterne
For livligt sig af »Retterne«,
Uha! Uha! Uha!
Imellem Rettens Negle nemt
Den nu bli'er endeklemt!

Blandt Spinderne den røde Slags
Kan end en Tid bestaa,
Med Kjæber som en Skrædersax
Og Sugefødder paa;
Som Fluer Smaafolk spinder de
I Net, og Munden binder de,
Uha! Uha! Uha!
Men Nettet briste kan paany,
Og Fluerne — kan spy!

Blandt dem, der værst paa Veje ta'er,
Dog Bladlus nævnes maa;
Skjønt de er lovlig grønne, har
Man kaldt dem de »smaa Graa«.
De gnaver, flaar og vrider sig,
Til de til Døde slider sig,
Uha! Uha! Uha!
En »Korsgaard« kaldes Stedet, hvor
De Næstens Rygte flaar.

O, lad dem gnave, som de vil!
Endnu kan Blomster gro.
Man véd jo, der er Utøj til,
Men det maa ta'es med Ro.
Naar, Had og Ufred avlende,
De giftig kommer kravlende,
Uha! Uha! Uha!
Saa klø Dig, Læser, og skift Klæ'er
Og nyd det gode Vejr!

Brøndkur.

— Je, sku be'e om tolv Flasker Emservand!«
— Har De Noget at ta' dem i?
— Jov! Doktoren sa'e, je sku ta'et i Mælk!

Tidlig modent Borgersind.

— Du, Krisjan! Var Du med til Grundlovsfest igaar?
— Naada! de' var man vel nødt til, for a' vise, man hører med til Folket.

Godt garderet.

Hvis en Fjende kommer over Grænsen,
Kunde det se galt nok ud for os,
Dersom ej vi havde Henning Jensen,
Der tør byde selv Fornuften Trods,
Thi, naar Fjenden med en vældig Hær sit
Felttog aabner her mod Land og Byer,
Drager fra sit Mundlæ'er han »Enhver Sit«
Og af Skræk den hele Skare flyer.

Sine Læsere han har indviet
I en Forslagsplan, der er krabat:
Kommer Fjenden, saa skal Politiet
Være flux til Tjeneste parat.

Jensens »Politikorps« Legionen,
Moltke med saagar, i Kraven ta'er,
Og faar bragt dem alle paa Stationen,
Hvor han sagtens dem molktere la'er.

Om sit »Politikorps« han forjætter:
Det paa Mængden ikke kommer an,
Saasom her et lidet Korps udretter
Lie'saa meget, som det største kan.
Derfor helst saa lidet bør det være,
At, som Tordenskjold i hans Fortræd,
»Det gaar glædeligt!« vi kan erklære,
Da vi havde én Mand, og han græd.

Og, naar Jensens »Politi« har Stand holdt
Bedre selv end Wessel, Juel og Rud
Og paa Læsø skaffet Fjenden anholt,
Hvis han skulde vove sig derud,
Er det billigt, man Pastoren døber,
Før hans Politistav bliver brudt,
Som »den politiske Kandestøber«,
Der fik Embed' som Gendarm til Slut!

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Gud, søde Fru Schrøder, man skulde ikke tro det, men saadan en Kop Kaffe gjør virkelig godt i Varmen, fordi det fremmer Transporasjonen i en ualmindelig Grad og bare man kunde faa at vide, hvornaar det næste Dampskib gaaer derop, for bliver Varmen ved, har vi stærkt tænkt paa i Stedet for at tage til Taarrebæk, som var vores første Plan, at gjøre en lille Svip op til Grønland og ligge paa Indlandsis, og jeg havde bedt Frits Grønbæk om at ingterviue en af Lapperne og faa at vide, hvad Billetten kostede, naar man tog Tour og Retour, men han glemte det, og bagefter sagde han for Resten, at det kunde ikke have nyttet, fordi de reiste jo paa Rundreisebillet op ad Østkysten og ned ad Vestkysten, og for Resten skal det jo have været en meget behagelig Tour, undtagen at de ingen Kaffe drak, hvad jeg synes maa være flovt for Gamél, at han slet ingen Afsætning fik paa sine Bønner, og han havde jo endda udstyret hele Expeditionen og Gud veed, søde Fru Schrøder, om de Soveposer, der taltes saa meget om, ikke har været Kaffeposer fra Gamél, og den ene sagde Fritz Grønbæk, var i hvert Fald ikke ny, for der var to Lapper i den, og de saa ogsaa lidt grumsede ud i Huden synes jeg, men var for Resten rigtig pæne Folk, især Salto eller Balto, eller hvad det var han hed, og det var jo ogsaa en svær Stads, de gjorde ad dem oppe i Norge, men det var nu vel ikke ad Nansen alene, men Herman Bang var jo ogsaa med Skibet og skal op og holde Foredrag for Nordmændene og han er jo akkurat det Samme for dem, som Bjørnson var for os, da han kom her ned og bare nu Herman maa have ligesaa godt et Udbytte af sin Tornée som Bjørnson havde, saa han ikke til næste Vinter igjen er nødt til at sidde og suge paa Runkelroer nede i Naskov, og det er formodentlig Noget lignende, han vil tale om for Nordmændene som Bjørnson for os, og Gud jeg har saamæn allerede glemt, hvad det var, men det var noget om Giftstoffer, og har de set det med Kraterslangen, som er værre end den værste Hugorm og jeg havde allerede kjøbt to til lille Ambrosius, men De kan da nok forstaa, at da jeg fik at vide de var ondartede, gik jeg lige hjem og kastede dem i Komfuret i Køkkenet og det gik ud over Lammestegen, som kom til at lugte saa underligt, og vi havde ogsaa alle sammen Ondt i Maven bag efter, men vi tænkte jo ikke Andet, end at det kom fra Rharbarbergrøden, som gjerne plejer at have den Virkning, og ikke fra det uskyldige Lam, men det har nok været Slangegift alligevel, og nu skal jo Georg Brandes ogsaa til Grønland, for jeg har selv set hans Billede i »Nutiden« med lodden Pels, som man jo da ikke tager paa ellers for Tiden, skjønt Fritz Grønbæk sagde at det vist bare var Redaktøren Vilhelm Møller der vilde have det saadan, fordi han har altid foretrukket det Lodne, og smuk er han alligevel, jeg mener Georg, men det er bare i en særlig Stil, som ikke er for Folk uden Kunstsans, og Gud søde Fru Schrøder, hvem har den nu til Dags, siden salig Sine Møller, som var den mest begavede Forfatterinde, jeg har læst i den Brangsje, hørte op, og hvad mon det kan betyde med den Guldsmeddekongres, der staar om i Bladene oppe i Jylland, og Petrine troer nu, det er et Varsel og skal være et Forbud paa, at der kommer mange Ringforlovelser i Sommerferien, og Gud i saadan en Sommer er det jo saa naturligt at man har det hedt sammen, og bare jeg kunde faa Petrine anbragt som Godsejerfrue eller i hvert Fald Præstekone, for saa kunde vi saa dejligt bo hos hende om Sommeren og rigtig komme paa Græs og spise Tykmælk, som jeg finder er saa frygtelig idyllisk, men nu troer jeg næsten, Sørensen og jeg beholder hende til vores Dødedag, og maaske er det Synd og Skam at sige det om sit eget Kyd og Ben, men det var vi rigtig nok helst fri for, fordi Petrine begynder at blive noget generende i det Huslige, og forleden Eftermiddag, da det var varmt, og Sørensen mødte i Skjorteærmer, for det Skind havde jo staaet i 23 Graders Varme og arbeidet i Ansjoserne, ved Middagsbordet, saa giver Tøsen sig ved den søde Gud til at kalde ham for et ordinært Krapyl, nu beder jeg Dem, søde Fru Schrøder, at et Pigebarn siger saadan Noget til sin kødelige Fader, naar jeg, hendes Moder sidder ved Siden af, og Gud jeg vilde jo lige til selv at have givet Sørensen en Overhaling for hans Mangel paa Savoarvivver, og saa faaer jeg ikke en Gang Lov at skjælde min egen Mand ud, fordi Tøsen er næsvis og tager mig Ordene lige ud af Munden, fordi jeg havde jo Lammesteg i den og kunde ikke faa tygget af forinden. Men De kan tro, søde Fru Schrøder, at jeg læste hende Texten, og hun svarede

igjen, og Gud hun har jo gaaet baade hos Frøken Zahle og paa Volapykkursus, saa hun kunde sagtens sætte mig Stolen for Døren, og først var hun uartig paa Engelsk og bag efter paa Volapyk, og hvad hun sagde forstod jeg ikke, men Tonen var snavs, og Gud søde Fru Schrøder, veed De ikke en Enkemand uden Børn, som gjerne vil gifte sig igjen med en dannet og omgængelig Pige af blidt Gemyt, men uden Formue til fælles Bedste, for saa maatte han saa gjerne faa Petrine og vores Velsignelse og fem Dunke Ansjoser om Aaret, siger Sørensen han vil spandere til den unge Husholdning. Og Gud søde Fru Schrøder nu troer jeg min Transporasjon er i god Gang igjen, saa jeg skal ikke have mere Kaffe, selv om De bød mig, og jeg maa hjem fordi vi har bestilt en Landauer til at kjøre os ud at se paa den Sten, Prindsesse Marie væltede over og alle Børnene skal med, for Gud, Fædrelandshistorien maa man da indpode sine Smaa. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe!

I Knibe.

Af en grusom Hjertesorg
Ramtes stakkels Oldenburg;
Nys for ham blev proklameret:
Over-Retten er serveret! —

Skjønt han daarlig overkommer
At fordøje denne Ret,
Og det gi'er i ham et Sæt,
Naar han ser en Sættedommer.

Mellemakts-Kritik.

Saadan sidst paa Sæsonen, højstærede Hr. Redaktør, saa har viet, ser Di forstaar Di, saadan akkurat liesom en Oljelambe med næsten ingen Veje, for hvis at den ska blie ved med at lyse op, saa maa man immer ganske suksexsive gien en paa Lamben hvert Øjeblik, saadan et lille Stød, forstaar Di, for at holle den vaagen, og liesaadan, hvis at vi ska kunne konghurere med di grønne Bøjetræer og Lærketræer og de andre Øltræer i Skoven, som venker vos ud, hvor at di montre og syngende Skovgjæster i Hjertens Fryd vanker om Arm i Arm, mens at der ved Skovloverhusene serveres med vart Vand paa Maskine og andre Komfortabelheder, saa maa vi skam osse her hos vos hae saadan en lille en paa Lamben, tilmed naar at der er saadanne Forlystelser til at lokke Folk bort, som jeg vil sige Meiningerne — Fred med dem og deres Pengekasse — eller Cirkus Busck, eller Bispevielse i Frue, men det beklagelige det er, at den Lambeveje, som at vi fek til at lyse op for vos, det var denne hersens Frk. Clara Wichmann, som sang Donna Anna i Don Juan, men hvis at jeg ska gie et gjennemgribende Kritek om hende, saa skuet være med to Ord: hat gevaaren, saadan liesom Di ved, at naar en Flaske Rødvin staar et Par Dage uden Told i, saa blieren doven, Boketten gaar aen, gjøren, og jeg begriber inte, hvorfor at vores høje Chef vilde præsentere vos saadan en fremmed Blomst, hvor at Boketten er fordoftet, mens at det begribeligvis var et godt Grev i Arkivets hellige Ark at lae Don Juan komme frem, giende Lange Lejlighed til at vise sig som en Udhaler af første Skoffe med smokke Toner, klangfulde og rene, som at di ku være hentet fra et velskuret Mellemgulv, og Publekom var da osse med hele Tiden, saa at den Gang di sang denne hersens „Jeg vil, nej jeg vil inte", Di ved, saa ku jeg liesaa tylig observere, hvordanne at min Kollegus Søren Lukkerup stod og talte paa Knapperne „Jeg vil, nej jeg vil skunde", men endnu føler jeg Trang til at skænke Schram en Memorandum konamore for hans Leporello, for Di har vel hørt det, at nu er det forbi, og da jeg forleden saa ham næstsidste Gang — sidste uigjenkaldelige faar vi dog vel nok en Gang — saa kom jeg til at mindes en gammel Salme: „Hvor faar I atter en Peter fra? Nej, saa er Peter afvejen", og mine Breller blev helt befogtede af Vemod i Hjertets indvortes Gemakker, og siden brød det ud i Taarer og hule Tænders Gnidelse, da at jeg talte med Kassereren, og han saa betroede mig i Tavshed, at vi liegodt har inte Over- men Underskud i Aar, for jeg sier bare: Hvor er Pengene? Med mindre at de er gaaet til røde Plakater, som at vi jo i Aar har hat saa mange af, at vi ku mavelig hae tapseret hele Kongens Nytorv med dem, og jeg gad nok set det Syn, naar at Chefen ska aflevere Regnskavet til Menesteren, for det blier vist ej blaat til Lyst, som at der staar over Tæppet, men jeg har nu en lille Anelse om, at det er snarere Balletten, der har kostet, som inte er saa sært paa den Maade, som at vi holler den gaaende, eller mon at det inte sku være vores Elevskole, hvis Frogter der inte er falden andre af undtagen Hr. Gradmann, som liegodt er temmelig umoden, og saa Frk. Hartmanu, som dog lod til at sitte inde med Kjærne og en smok ydre Skal, mens at Søren, som alligevel er en pietistisk Hund og navnligen i den sidste Tid har slaaet sig paa Flasken formedelst Varmen, saa hans Næse ser ud som at den var brugt til at fange Igler paa, udbrød i Allegorier over, at vi i denne Sæson kuns har spillet fire nye Skuespil, men Søren er nu bleen saa atheistisk paa det sidste, hvorfor jeg tegner uden Allegorier m. m.

Klemmesen, Kuntrollør.

Arbejderliv.

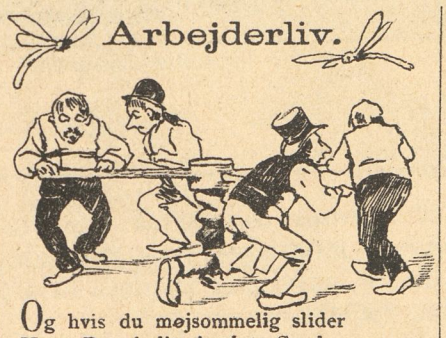

Og hvis du mejsommelig slider
Hver Dag i dit Ansigts Sved,
Og dersom du inte gider,
Saa læg du kuns Arbejdet ned;

For i dit Angesichts Sved du
Kan lige godt æde dit Brød,
I saadan en Varmegrad, véd du,
Man gratis en Svedekur nød.

Derfor i Berlin kan man ta'e sig
Som Mursvend en herlig Plads,
Der lader man Kalken gaa fra sig
Og drikker af Frimurerglas.

I Westfalens Kulminer ha'de
Man ogsaa lagt Arbejdet ned,
Men Kejseren kom saa for Skade
At slutte den westfalske Fred.

Herhjemme man ogsaa gjør Miner
Til næsten det samme Spil;
Thi Arbejdsløshed paa Berlinermaner maa der egentlig til.

Blandt Godtfolk, som stemmed' og høvled'
Og saved' i Dannevang,
Man snakked' inte, men vrøvled'
Og fik saa en Skrue i Gang.

Til Jyllands Kyster sig nærmer
Hver zünftig Guldsmedesvend,
Han lukker Butikken og sværmer
Paa Guldsmedelinien.

— Men lad os kun være glade,
Vi flittige Tømmermænd har,
Som i Frithjof Nansens Gade
Til Rejsegilde dog var.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Et Opgjør.

EXNER *pinxit.* PUNCH *delineavit.*

Blot ikke det hele Overskud
Igjen skal se alt for a'magret ud.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 13. Juni. Nr. 24.

Fagmandinder.

— Maa jeg ved forefaldende Lejlighed anbefale Dig Jomfru Petersen som en udmærket Vaskekone og Madam Larsen som en fortrinlig Strygejomfru.

Storartet Folkefest.

Paa Frederiksberg Kamelen igjen
De Liberale har tyret:
Endnu var her dog en Trop Venstremænd,
Som havde sig did forhyret,
Hvor STYRUP raaded' for Styret.

Af Oppositionen, som holder Stand
Mod ESTRUP bestandig sejgere,
Der mødte paa Pletten et Tusind Mand,
Medregnet Kvinder og »Nejere«
Og Smaabørn og halve Bajere.

Først talte STYRUP saa pænt om de Frøer,
Der kvækked' i Rosenborg Have,
Samt om det gode Venstrehumør,
Hvis medfødte Talegave
Et Skrubtudse-Kor kan lave.

Og Kvækket ikke fra Talerne gik;
Man bravt under Kjedelen fyred'
Med Sange, hvor Tanker og Ord og Metrik
Af Frihed var gjennemsyret,
Og STYRUP raaded' for Styret.

Først gik en beaandet Fremskridtsmand
Tilbage til GORM DEN GAMLE,
Om OLDENBURG'erne vævede han
Tirader, det kneb med at samle
Og ganske vist smagte lidt vamle.

Om Højre han mente, det var defekt
Paa Syn og paa Højresansen,
Kort sagt, med hans egne Klienter i Slægt
For Højesterets-Instansen;
Saa stopped' OCTAVIUS HANSEN.

Og dernæst fik HØFFDING Munden paa Gled,
Paa Mødet han reddede Æren
Med filosofisk Taalmodighed
Som Høffding, der manglede Hæren, —
Sligt er nok den rene Væren.

Omsider fik EEDVARD BRANDES begyndt
Sin Grundlovs-Jeremjade,
Skjønt Folkets »Besøg« var lige saa tyndt,
Som det, man var kommen for Skade
At rose i Integade.

Til sidst udvandred' den Venstre-Trop,
Som her havde fremvist Dyret,
Fra Dalens Skjød over »Bakken« op;
Tilbage laa »Løftelsen« myret,
Hvor STYRUP raaded' for Styret.

Et Forlovelses-Knald

paa Forskud.

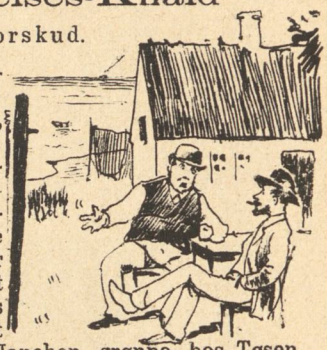

Hvafaller? Noget mod Partiet? Nej Gud havde jekke nej. Men ser Du, Eriksen, Ærlighed, forstaar Du, det er det, jeg forlanger. Ærlighed i Relijon og Politik, saadan at snakke lige ud af Leveren og Nyren og de andre skjulte Organismer, det er det, jeg vil ha'e. — Mærket det? Ho ho! Jo natyrligvis hade jeg længe mærket, at Fyren gik og gjorde sine Haneben grønne hos Tøsen, Lisbeth; men jeg vilde ha'e, forstaar Du, at han saadan uden at hakke iet skulde komme og sige til mig: »Hr. Ligkistesnedker Siversen, nu gifter jeg mig Faenbejtseme med Deres Datter«, for saa havde jeg sagt: »Væsartig, Pedersen, tag Tøsen«. Dygtig og rijæl? Naada, det skulde jeg mene. Du skulde hae set, Eriksen, det Stykke Ligkiste, han leverede til Svendeprøve. Hvafaller? Ja det har Du Ret paa, han har jo ogsaa lært hos mig. Men aperpos, for at tale om noget andet, jeg forsikrer Dig, Eriksen, det var en Kiste, som Du sgunte skulde skamme Dig ved at søge Friplads i, og saadan som han saa pyntede den op med Krusefexer og Dekkedarjer og andre blæsende Englebørn. Og du kan tage Gift paa, at den dødelige, der faar den at ligge i, han skal inte komme et halvt Aar efter og forlange Reparatjoner paa den. — Hvafaller? Hvordan han var i sin Læretid? Aa, en Gang imellem en Smule næsvis og visnæset, men en lille Haandsrækning en Gang hver anden Dag hjalp altid paa den Høvl. Kjæphøjet var han nu. Fortalte jeg ham, at jeg i Hamborg havde set en Ligkiste af Valdhornstræ, saa stak han sgunte op, men fortalte, at han i Eveltoft havde set en af Pebernøddetræ. Og naar en af Svendene paa Værkstedet beklagede sig over Tilværelsen og mente, at han var født til noget højere, saa var Pedersen strax bei der Hand og gav ham det Raad at søge Embedet som Vægter paa Rundetaarn. Men ser Du, Eriksen, Fyren har jo været her i Huset, lige fra han stod paa Kirkegulvet, og saadan en Læredrengs Konditjoner er sgu meget gode, selv om dinte er saadan lige til at gifte sig paa. Fri Statjon, forstaar Du, Vask undtagen — Flipper og Mansjetter skulde han selv holde sig med, og derfor gik han heller aldrig med dem — og saa skulde han ha'e, hvad der faldt af af gamle Klæder. Naa, det sidste var jokke meget, for jeg skal sige Dig, Eriksen, det er nu mit Princip at gaa med Tøjet, til der inte er stort andet tilbage end Knaphullerne, saa det hændte jo tit, at Klæderne faldt af mig selv af sig selv, før de faldt af til ham. Men aperpos for at komme til Sagen, saa var det jo, at Mutter fik den Ide, at vi skulde ligge paa Landet for at gaa i Vandet her i Skovshode, for varmt og lummert var der jo i Borregade, saa jeg svedte altid, og Mutter svedte altid, men saa kan Du tænke Dig, Eriksen, saa en Dag var Middagsmaden sgu ogsaa sveden, og det bestemte mig saa til at ligge her paa langs op ad Ky-

sten, og Pedersen han skulde saa ogsaa bo hos os. Nu hade jeg nok hørt snakke om, at der var Spøgeri her i Haven om Natten, det fortalte da baade Pedersen og Lisbeth, men jeg tænkte inte videre derover før en Nat, da jeg hørte noget rumstere ude i Kykkeneret. »Hvad Fa'en er det?« sier jeg til mig selv, sier jeg, men saa kom jeg i Tanker om, at Mutter havde sat op til Tykmælk, og saa var det vel Tykmælken, der havde lagt op paa ny, ligesom Holger Drakmand, inden han løb sammen. — Hvafaller? Kan Dunte huske den Gang? Ja, saa har Dunte læst din Politik orentlig. — Naa, jeg stod nu ligegodt op af Køjen og kiggede ind til Lisbeth. Gomaaren, Kisten var tom. Jeg skal sige Dig, Eriksen, her paa Landet ligger Tøsen i en gammel Ligkiste, som blev bestilt til Vognmanden paa Hjørnet, Du ved, han, som kom sig igjen. Saa stak jeg Hodet op til Pedersens Lukaf under Taget med Udsigt over Sundet. Væk var han. Ser Du, Eriksen, saa begyndte mit Faderhjerte at bløde, for nu havde jeg Relighed paa, hvad det skulde betyde med det Spøgeri i Haven. Det var barestens for at holde vos andre fra den. Men ser Du, Eriksen, nu gjaldt det jo om at være Dippelmat og faa dem til at tilstaa godvillig og uden Tvang, og derfor listede jeg mig ned i Forstuen, hvor jeg har hængende en gammel Muskedonner, der har været ladt i 2 Aar, for Du ved nok, at jeg er en dygtig Jæger og skyder godt, naar jeg bare rammer, og et Øjeblik efter stod jeg udenfor Lysthuset her. Naa, der sad de jo saa begge to, baade Pedersen og Lisbeth, og snakkede løs om Kjærligheds Lykke og deres Fremtid og saadan noget Klister, mens jeg hvert Øjeblik hørte en smadskende Lyd, som naar en Hestepranger knalder med sin Hornbækker. Jeg ligger saa an og sigter efter Maanen. Puf, hvor den gamle Muskedonner brølede og slog bag ud, saa jeg satte mig lige ned i et Bed Sellerier, mens Pedersen vrælede, som om han kunde være Medlem af Sandmændenes Sangforening; men Tøsen, Lisbeth, hun jollede sgu op igjennem Haven og lige ind til Mutter og raabte: »Mutter, Mutter, Fatter har skudt min Kjæreste!« Ser Du, Eriksen, nu havde jeg opnaaet, hvad jeg vilde, for nu havde Tøsen selv gaaet til Bekjendelse, uden at jeg havde sagt noget, men da Pedersen blev klar over Sittevationen, saa kom han jo med Omsvøb og fortalte mig, at han var Kjæreste med Lisbeth og havde overtaget sin Onkels Ligkistefabrik i Eveltoft, og saa sagde jeg: »Hold Kjæft, Pedersen, det kunde Du jo ha'e sagt strax, din Indiot«, for man maa ligegodt vise, at man er en dannet Mand ved passende Lejligheder. Hvafaller?

Elesji

a

Søren Pipperop.

O, Muse, vederkvæj mej Arme
Mæ en ambrosisk Læskedrek
I den gebommerlie Varme,
Vi nere her paa Jorden fek,
Saa al den mejen Kval og Kommer,
Der dyft i Jertets Indre bor,
Ka trænge op fra Jertets Hommer
Aa ge sej Loft i rene Or.

— Nu æ Balletten snart te Øxen
Mæ alle sine Padedøs,
For nu ha nemlig rent Fru Tyksen
Te Konstens Tempel sagt Adjøs!
Naar hun paa Sjenen her opførte
En Solodans, saa va den ren,
Aa immer hun mit Jerte rørte,
Naar kuns hun rørte sine Ben.

Som Søkadet sit Bifald to hun,
Da Musetemplet hun forlod,
Je saa, mæ Terpsikore sto hun
Inu dov paa den beste Fod;
Men da Fru Tyksen mer ej speller,
Aa heller ente Frøken Sjoll,
Di hede Vemodstaarer triller
Ner i min Bajer, som æ kold.

For aldri ve hun mer sej vise
Paa Sjenen, hvor hun gik sin Vej;
Der har hun hat sin Benefice
Aa taet Benene mæ sej.
Men Minnet om, a let som Fulen
Hun brogte dem i mange Aar,
Je gemme vel i Jertekulen,
Te sæl je bav a Dansen gaar.

Vox populi.

— Halløj, Du, Thorvalt, pst, pst! Sikken Varme! Hvad? Vil Dukke være med til at myre alle Lerene, di Zwibler, og brænde Skolen af?

— Naadadada nej, Fertnant, jeg er sgutte gal. Den Gamle har lovet at la være og klø mig i fjorten Dage, hvis jeg kommer op i næste Klase efter vores Exame.

— Du er en væmelig lavpullet Egoist, Thorvalt. Men ska vi dante sende Skoledirksjonen et aabent Brev og klage over di haardhjertie Inspetører, vi har? Har Du set, der er en, som vil ha Lerene til at sitte efter osse?

— Ja, jeg har sgukke noget imod, at di Bisser af Lerere osse kommer til at probere den, naar det bare inte gaar ud over vos. Men ska vikke vente med det aabne Brev, til vi er blene konformerte og hjemsendte, for saa er der jungen Risiko ved det?

— Svart, Thorvalt! Det gjorde di hjemsendte Tollerister osse. Ja, Du har vel læst deres aabne Brev i Politiken til Bahnson?

— Naada, Fertnant, de sku jeg mene. Jeg har en kølig Onkel, der er Aviskone ved Politiken. Sikken Masse bekjendte Mænd, der har skreven under. Hvad? Kjender dukke Tjener Yttesen?

— Lavær og fornærm mig, Thorvalt! Man kan dog sin Fædrelandshistorje. Men ka Du begrive, at der er et Par af di Numre, der er unævnelige?

— Aa, det er jokke værd at gjøre noet Nummer ud af det. Di ka begriveligvis inte stave deres Navn. Men ser Du, Fertnant, naar Numrene begynder med saadant et stort Tal som Jørgensen i Skive, saa har det jukke noget at sige, om der kommer et Par Nuller lige i Midten. Men jeg vil liegodt raade Bahnson til at stikke Fingrene i Jorden og lugte, hvor han er. Tror dukke, han kommer til at stoppe Befæstningen?

— Troret sgukke, Thorvalt, for det væmelige Højrerak bliver jo ved at stoppe Fæstningen med frivillige Penge. Nej, der blir inte Fred og Ro i Landet, før at Reformasjonen brækker ud paany, og vi Demmekrater kvæler alle di Storborgere og Kaptalister i Fødslen. Hvad er ellers det for en Lakritsrod, Du staar og puster i der?

— Naadadada, Fertnant, det er en Segar, jeg snup i Lereværelset i Morges.

— Føj, hvor den stinker, Thorvalt! Det er vist af dem, der gier Fortovsret. Du sku sende Bahnson en Kasse af dem til at dele ud i Krigstid. For dem ka Tyskerne sgutte staa for. Naa, adjø, saa mødes vi ved Reformationen Side om Side.

— Lad vi det! Adjø, Fertnant! Glem saante det aabne Brev!

Gjennemskuet

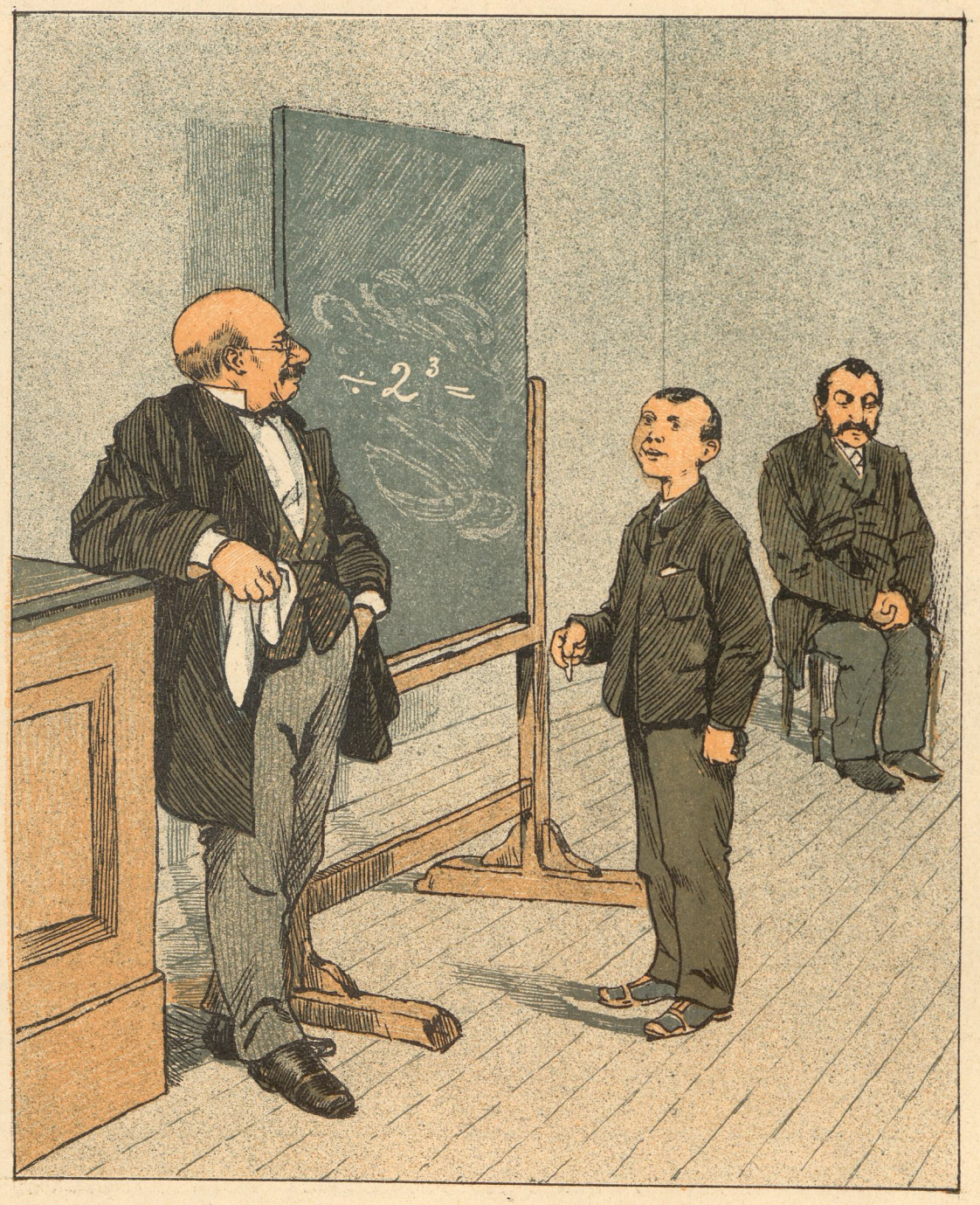

Læreren: Bliver det udkomne Tal nu positivt eller negativt?
Disciplen: (efter at have betænkt sig) Negativt!
Læreren: Hvorfor?
Disciplen: Jo! for hvis det var positivt havde Hr. Lehren ikke spurgt mig om det.

Et delikat Spørgsmaal.

— Hør, Bror min! Hvorfor Fa'n förlanger Du icke »Svensk«, men »Norsk Sild«?
— Jo, ser Du, Nordmændene har skind- og benfri Delikatessesild, men I har desværre bare delikatessefri Skind- og Ben-Sild.

De forvovne Integadefarere.

Et Helte-Digt.

Motto: Hør, Læser, paa sin Post om En bebæer dig,
Saa skal du frisk, om du vil lyde mig,
Bebæe ham igjen, men i en lang Distans
Fra Posten hans.

J. H. Wessel.

Der var en Gang et eget Kompagni
Af Folk, der havde været «Tollerister»
Og ventet paa den fæle Krigsminister
Den velfortjente Straf at gi'e,
Hans Ligesindede til Afsky og til Skræk,
Fordi han stadig bygger væk
Paa Skanser, Forter og deslige,
Trods Folkets «sunde Sans» i Danmarks Rige.

Nu have disse enogtyve
— I Fald jeg sagde fler, jeg vilde lyve —
Med Harme, der var overvættes stor,
Læst BAHNSONS Ord:
«Hvis Fjenden rykker ind i Landet,
Vil hver en dansk Soldat ham byde Trods;
Er selv en Fæstning provisorisk dannet,
Vil dog i den han som ved Dybbøl slaas!»

— Og da de enogtyve den Besked
Modtog, de svor i Tavshed hver en Ed
Og tænkte: «Hvis vi ikke skal os hævne,
Saa gid vi selv og Venstre med maa revne!»

— Men Tiden gik, og endelig de drev
Til «*Politiken*» med et «aabent Brev»,
I hvilket tyve Mand og en Gefrejter
Forsikrer BAHNSON «*ohne weiter*»,
At alt hans Fæstningskram er noget Jux
Og burde nivelleres flux,
At ingen dansk Soldal vil risikere
Den mindste Finger for at værne dem,
Fordi hvert Anlæg lovløst er, med mere.
Ja, de vil heller slaas med aaben Pande
I aaben Mark og la'e sig overmande
I aabent Slag og der gaa nedenom og hjem!

— Nu maa man i Betragtning tage,
At de fra Tjenesten var vendt tilbage,
Og Helteskaren,
Som vil med aaben Pande trodse Faren,
Er ikke længer «Tollerister»,
Men de har «dækket sig» som Civillister.
Heraf man ser, at selv saa tapre Mænd begriber,
At Dækning maa man have, naar det kniber.

Af Vrøvlebølle Sogneraads Protokol.

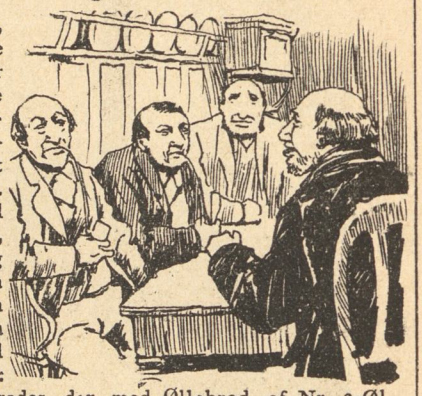

Formanden oplyste, at der af Lemmerne paa Fattiggaarden var klaget over Maden, de fik. Han skulde derved tage sig den behagelige Fornøjelse at fremsætte den for dem. De kjendte den vel alle sammen til Hobe, men det kunde dog aldrig skade at faa den anden Gang igjen. Han skulde saadan pø om pø og suksensivt med det samme salvere den: Om Morgenen salveredes der med Øllebrød af Nr. 3-Øl, blandet med et lille Minimum af Vand. Om Middagen fik de som Hovedret i Regelen Grød: dels god, nærendes Vandgrød — Gaarden havde, som bekjendt, udmærket Vand — eller ogsaa som Biret i Enden: Grød, kogt af god, kraftig Centrifugemælk. Om Aftenen fik de gjærne Mælkegrød af Middagens Vandgrødslevninger og Centrifugemælk. Som Extraforplejning fik de desuden hver Juleaften Kaffe af homane Hensyn med Kandis til, Paaskemorgen Thevand, og hver Pinsedag, som jo var Aandens Fest, blev alle de mandlige Lemmer beskjænkede med en Snaps. Han turde dristig interpolere til sine Medkolleger, om de ikke mente, at det var alt, hvad man af billige Hensyn kunde forlange. Han var desuden i Forlegenhed for at finde et Udtryk, der var stærkt nok til at betegne disse Individiummers Frækhed, naar de foruden at mankerer over Kostens Knaphed tillige krævede flere Spisetider. De lagde heri en Incitation saa grov, at han bluedes ved at fremdrage den.

Ole Tykhud. Herud med den, Faneme!

Formanden. Da den sidste ærede Taler ønskede det, vilde han forsøge at overvinde sin Undseelse. Det var egentlig et Infusorie, som gik ud paa, at Raadet sultede Lemmerne.

Sparekjær vilde tage fat paa Davren, som efter hans Mening var det bedste Maaltid. Lemmerne havde henstillet til Raadet at anvende udelukkendes Øl. Han maatte bestemt prodestere. Kommunen taalte ikke denne forøgede Udgift. Han vilde atter betone, at Vandet var fortrinligt, stærkt jærnholdigt, altsaa formodentlig nærendes, vel ikke i saa høj Grad som det kraftige Nr. 3-Øl, men dog tilstrækkeligt til Folk, som ikke arbejder videre, og hvoraf Størsteparten var gamle og svage. Han selv drak aldrig Øl. Det var ikke Hensigten at fede Lemmerne. Infusoriet vilde han bortvise med Foragt. Tre Spisetider var tilstrækkelige. Han selv spiste kun tem Gange.

Jens Tykhud gav aldrig sine Heste mere end tre Gange om Dagen, og de havde dog strængt Arbejde.

Møller Spitzer sluttede sig til Tykhuderne. Han vilde foreslaa at forsøge at fodre Lemmerne med Hakkelse og Havre.

Formanden kaldte Møller en til Orden. Han vilde gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at de sad her som alvorlige Mænd, der forhandlede alvorlige Ting. Spøg til Side!

Proprietær Sølsech holdt selv Satans meget af Øl. Derfor vilde han Fanden - forsyne - sig foreslaa at lade de sølle Asener faa rent Øl. Hvad Kosten angik, saa skulde den naturligvis ikke være flot, men de skulde Fanden - fortære - ham have saa meget, de kunde æde. Da han lærte Landvæsen i det hanoveranske, havde han maattet nøjes med sløj Kost, men de havde faaet nok af den. Han havde mangen god Gang baaret et halvt Hundrede Tønder Korn op paa et Fad Vandgrød.

Mikkel Fiffigkus foreslog at gaa en Middelvej. Man kunde gjøre Blandingen lidt mindre tynd og derpaa udgive det for Nr. 3-Øl. Lemmerne vilde ikke kunne opdage den. (Stor Tilslutning fra Tykhuderne og Sparekjær.)

Spitzer talte en Del om, at det var egentlig mellem »bart Øl« og »bare Øl,« Forhandlingen stod, men da han syntes, den bevægede sig hen mod det bare Vand, vilde han foreslaa at jage alle Lemmerne ud til Vandtruget om Morgenen, dels for at vaske sig og dels for at forsyne sig med jærnholdig, ølfri Davre. Som Efterret kunde der uddeles Brød til dem. Det kunde være en Vand- og Brød-Straf for deres »Infusorier«.

Sparekjær betonede, at det var let at haane de smaa og fattige. Det var i et Forhold som dette, at det virkelige Frisind skulde staa sin Prøve. Det viste sig derved, at man havde Hjærte for de betrængte og vilde tage Sagen op til alvorlig Drøftelse.

Folke Pedersen lagde Medlemmerne paa Sinde, at Lykken her i Livet ikke bestod i at have meget Gods eller at leve i Vellevnet. Grundtvig havde sagt i en af sine Sange: »Et jævnt og muntert, virksomt Liv paa Jord.« Et saadant Liv kunde ogsaa godt føres paa Fattiggaarden, ret et velsignet Liv, i hvilket man »var tilfreds med sine Kaar og stolede paa sit Fadervor«, som Grundtvig havde gjort i en anden Sang. Den Sang burde synges langt oftere, end Tilfældet var. Han vilde foreslaa den indført paa Fattiggaarden; den vilde højne Livet derinde. Det var imidlertid ikke det, han vilde foreslaa. Det var det virksomme Liv, han særlig vilde henlede Opmærksomheden paa. Man burde se at faa lidt mere Arbejde ud af Lemmerne, da vilde ogsaa Raabene om Mad forstumme. Han henviste til Farao og Israeliterne, i hvilket Tilfælde det ikke havde hjulpet at give mere Arbejde.

Søren Udenom havde forleden været i Byen med Byg, og der var han og Jens Ølmand kommen ind til Venstre-Gjæstgiver Sprøjt; der havde de drukket en Del Bajere fra Venstre-Bryggeriet og der havde de en Satans morsom Papegøje, som kunde raabe »ned med Estrup«, og det havde sat Ølmand i saa godt Humør, at han havde givet to Flasker Sjerry og da de saa kom ud paa Gaden, havde de truffet gamle Jens Bul fra Fattiggaarden, som var saa fuld som en Allike, og han havde siddet inde i en Bule paa Torvet og drukket Brændevin med nogle andre Svin. Det havde gjort Udenom usigelig ondt at se hans Tilstand. Han vilde anbefale Medlemmerne at dyrke seksradet Byg, som han troede, man fik det bedste Øl af.

Mikkel Fiffigkus fik saa sit Forslag vedtaget.

Paa Kafeen.

— Hvorfor monstro man kalder denne hersens nye Sommerlæskedrik for »Brus«?
— Jo, det er nok, fordi Folk ikke vil bide rigtig »Spids« paa den.

Brøndkur.

Idyl fra Kongens Have.

O, hvor sødt at vandre her
Under Løvets svale Skygger,
Hvor i graa, beskedne Klæ'er
Nattergalen bygger.
Muligvis de kjælne Kluk
Fra fløjtende Garderkarle kommer;
Tonen er dog lige smuk,
Og vi har ret en velsignet Sommer!

Op og ned og ned og op
Vandre vi langs Græssets Rande,
Mens vi styrker Sjæl og Krop
I de rene Vande.
Punch er med. Saa let paa Taa
Han henter sig nyfødt Liv og Helsen
Og lufter ud, hvad de smaa Graa
Og de smaa Sorte har sat i Pelsen.

Hvilken Udsigt her man har:
Maver, som gik bag ad Dansen
Og med en akut Katarh
Hædrer Doktor Nansen:
Hoveder, som Varmen slog,
Saa knap de kan se for røde Gnister
Hundrede Mand i Højres Tog
Mod hundred tusinde Socialister!

Der gaar Eedvard mod i Hu,
Med sin lille Per i Halen,
Han er ganske gul endnu
Efter Grundlovsfesten!
Otto gaar med Kunstforstand
Og tømmer i Invalid-Forplejningen
Fire Spande Emser-Vand, —
Det smager altid af Sachsen-Meiningen.

Her er fuldt af Syge, som
Søger Trøst og Ly i Haven:
Hist gaar Hr. Cabiro om
Med en Chef i Maven;
Han paa Ferslews Trykpapir
Gav dänische Künstler auf den Teller, —
Mod Tømmermænd af Weiser-Bier
Nu Sodavand han i Ho'edet hælder.

Venstres faldne Drot perplex
Vanker om med brustne Blikke;
Vel har Berg endnu en Rex, —
Men han gjælder ikke!
Abrahams gaar ganske bleg
Og ser efter Glückstadts tabte Skillinger,
Mens Ferdinand gaar lige sejg
Omkring og forslu'er sig paa Bevillinger.

Gartneren i Mylret gaar,
River ud og sveder Bajer.
Gult og Grønt om Kosten staar, —
Hvad er det, han fejer?
Det er Noget, som blev glemt
Af Venstre, da der var Fest forleden:
Dets Galde ligger stadig gjemt
Herinde og laver Stank i Heden!

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Jyske Vikinger gjøre Strandhug paa Lolland.

Ud paa Strandhug fra Horsens til Albuefjord
En Flok modige Vikinger staa:
EMIL BOJSEN som hugprud Bersærk er om Bord
Med hans Søhanekyllinger smaa.

Kort var Hammerens Skaft hos den sejrende THOR,
Blot en Alen var Sværdet hos FREJ;
Men en Asenskjæft fører hver Mand i hans Kor
Og for kort er den visselig ej.

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Gl. Strand Nr, 50.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 20. Juni. Nr. 25.

Selvfølgelig.

— Herre Gud! Jeg hører, at gamle Madam Jensens Mand har faaet Delirium.
— Naa, er det monstro akut?
— Nej, det er da vel a' Drik!

Theori og Praxis.

Der var en Venstre-Grundlovsfest,
Hvor PINGEL nylig Folk betroede,
At det nok egentlig var bedst
At tage Højre med det Gode;
Thi rakke det med Skjældsord ned,
Gjør ikkun efter hans Forklaring
Det Onde værre, hvad han ved
Af dyrekjøbt Erfaring.

Naar den, som afgi'er sit Besyv
I Politiken, foretrækker
At bruge Ord som »Indbrudstyv«,
»Forbryder« eller »Skruebrækker«,
Da bør en Saadan agte paa,
Hvad PINGEL gjorde klart som Dagen:
Vil man med Skjældsord Højre slaa,
Man skader Venstre-Sagen!

Des værre paa den samme Dag,
Da PINGEL prøved' Fred at stifte
Og for den gode Tones Sag
Stod saadan aabenbare Skrifte,
En anden Venstredoktor har
Leveret blandt de »liberale«
Paa Fredriksberg en Kommentar
Til hin Formaningstale.

Her nemlig fromt ved *Logos* svor
Hr. Doktor EEDEVARD, den brave,
At Hykleriet stod i Flor
Ved Højres Fest i Kongens Have;
Hvis Hyklere af hver en Slags
Ej havde fylket Højres Række,
Saa kunde, s'gu, Partiet strax
Gaa hjem og pænt sig lægge.

— Vel føler Højres Kompagni
Sig højlig smigret af hans Tale,
Fordi han lod med Hykleri
Og med Forstillelse det prale,
Man ved jo nok, hvordan en Gang
Det gik den noble Taler ilde
Og kneb for ham, da som TRISTAN
Han skulde sig forstille. —

Men Tingen er, man bliver vaer,
At ej blot Førere og Menige
I Venstre slaas, men at saagar
Partiets Lærde er uenige:
Den ene lærde *Doctor phil.*
Optræder som en Engleunge
Med fromme Ord og søde Smil,
Den anden rækker Tunge!

---

4 Millioner Par langskaftede Støvler!

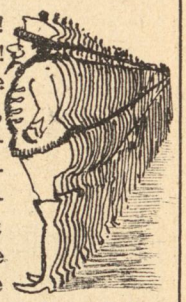

4 Millioner Par langskaftede Støvler! Fire Millioner! Det er et forfærdeligt Tal! Jeg er vis paa, at selv Eleven i sidste Nr. af *Punch*, der gjennemskuede $\div 2^3$, ikke vil være i Stand til at danne sig nogen anskuelig Forestilling om dette gebommerlige Tal. Og saa oven i Kjøbet 4 Millioner Par! Rædsomt! Utænkeligt! Er det ikke det Samme som 8 Millioner enkelte langskaftede? Jeg for mit Vedkommende maa sige med Brøknerlarsen: »Ja, jeg veed det virkelig ikke!« Thi hvad er en Million? Er der Nogen, der har set en Million? Naa! Og naar man ikke kan begribe en Million, er det natyrligvis nøjagtig 8 Gange saa vanskeligt at begribe 8 Millioner. —

Lad os tænke os en almindelig Kalv. Saadan en som f. Ex. paa 2 Maaneder, der, naar en Bunke Drenge binder den en Kaskjet fast i Halen, synes, at det er evige Løjer — Christian Oldenborre! og som grinende galopperer af Sted med Kaskjetten, mens Drengene, ligeledes grinende, løber bagefter. Og saa, hvis den taber Kaskjetten — hvad der jo saare let kan ske i en vild Galop — staar ganske stille, indtil Drengene atter har bundet Kaskjetten fast, og Sjovet kan begynde forfra. Hvor mange Par Støvler kan man mon faa af saadan en Kalv? At sige: langskaftede natyrligvis. Ja, jeg veed det virkelig ikke. Men lad os nu sige over en Bank 3 Par. — Tror De, det er for meget? Naa, ja, ja! Saa 2 Par da! Skafterne behøver jo ikke at gaa helt over Knæerne. Der er dog Maade med al Ting. —

Hvormange Millioner Par Kalve gaar da saa monstro paa 400 Millioner Par langskaftede Støvler? Det ses let, at det bliver en Ligning af 3die Grad med 9 Ubekjendte, og jeg skal vogte mig for at forsøge paa Løsningen af et saadant Problem i denne tropiske Hede. Ingen hader sit eget Kjød, men føder og vederkvæger det. —

Men lad os tage Sagen paa anden Maade. Vi kjender jo Alle Sagnet om Dido, hvem der blev lovet saa me-

get Land, som hun kunde omspænde med en Oxehud. Hun skar den i smaa Strimler og erhvervede derved saa meget Land, at hun derpaa kunde bygge Carthago, der blev et mægtigt Rige, som fostrede Hannibal, der kjøbte sig et Par voldsomt langskaftede Støvler til at gaa over Alperne med og tage Romerne i Nakken. Naarenstid at der gaar en Oxehud til at spænde over Carthago, saa maatte vel en Kalvehud være tilstrækkelig til Nibe eller Mariager. Spørgsmaalet er altsaa blot, hvor mange Millioner Par Kalvehuder der vilde udkræves til 4000 Millioner Par Støvler. Stadig væk natyrligvis langskaftede. Denne Ligning bliver rigtignok kun af 2den Grad, men til Gjengjæld med 27 Ubekjendte, og da Thermometeret viser 75° Fahrenheit i Skyggen, skjønt Kl. kun er 10 om Formiddagen, gad jeg nok set den, der ikke stikker op for at gaa paa saadan en. — Men er der da ingen Maade, hvorpaa man kan komme til et Resultat? Om det end kun var approximativt, saa var det dog altid bedre end ingen Ting. — Hvor mange Millioner Skomagere mon der vel kan være i Rusland? Da Rusland jo, som bekjendt, har temmelig mange Indbyggere, kan der vel nok, moderat regnet, være circa et halvhundrede Millioner Skomagere. Det ses let, at Spørgsmaalet her stiller sig noget afvigende. Vel har vi fremdeles de langskaftede som Konstant, men der frembyder sig her to nye Faktorer, nemlig 1: Fabrikationen af Støvlerne, og 2: Skomagerne. Naar altsaa Opgaven er at fabrikere 400000 Millioner Par langskaftede Støvler, der ikke behøver at gaa helt op over Kalveknæerne, hvorlænge vil da et halvhundrede Millioner Skomagere være om at forfærdige 4 Milliarder Par langskaftede Støvler, forudsat at hver Skomager daglig forfærdiger en Brøk-Del af et Par Billiarder? Man ser jo strax, at Problemet nu er opstillet saaledes, at Løsningen ikke frembyder særlig Vanskelighed, idet man her kun har med en ubestemt Ligning at gjøre, der rigtignok er af 4de Grad med 49 Ubekjendte, men dette er jo ved ubestemte Ligninger af mindre Betydning. Men, om Forladelse! Kl. er nu 10¼ Form., og Temperaturen er stegen til 81½° Fahrenheit, under hvilke Forhold man jo ikke gider Andet end drikke Øl fra Fad, koldt Thevand eller *Sherry cobbler*. —

Ja, Temperaturen, Fa'lil, — Temperaturen, det er en væsentlig Faktor i denne Sommer. Sikk'en Hede, hvad? Jeg kan ikke taale en Gang at se et Menneske gaa hurtig paa Gaden, uden at Sveden hagler ned ad mig, og da jeg læste Hr. André Lytkens Sensationsvækkende Meddelelse i *„Politiken“* forleden om de mange Millioner langskaftede, dampede jeg formelig paa Grund af den ejendommelige Pirring, der er i det Rædselsfulde — som f. Ex. naar man staar ved Rækværket paa Rundetaarn og stirrer ned, paakommer der ethvert rettænkende Menneske en uvilkaarlig Lyst til at springe ned paa Gaden — hvor det for Resten under disse abnorme Temperaturforhold vilde være køligt! — saalænge Farten stod paa, natyrligvis; bagefter kom jo rigtignok Svien — —, paa Grund af denne ejendommelige Pirring kunde jeg ikke undgaa at træde i et nærmere Forhold til de langskaftede, men maatte strax have dem paa, alle sammen, Million paa Million, og da jeg den Gang endnu ikke havde indset, at de ikke behøvede at gaa helt over Skrævet, naaede de mig langt op over Ørene. Men hvor det varmede! Aa — jeg maatte gaa fra *Café central* lige ned paa Rysensten.

Men hvad skal det blive til, naar alle de mange Støvleskafter begynder at trampe paa Krigsstierne?

Har monstro Hr. Lytken ogsaa i dette Tilfælde lyttet rigtigt?

Til Paris!!

Paris i Aar er den fede Bid,
Hvorefter vi alle snapper;
Nu drager i sluttet Korstog did
HverRitter'smand, somhar»Knapper«.
Men li'som Ritter
Gaar Punch behænde
Omkring og titter
Om Følgesvende:
Enhver, som vi elsker, naturligvis
Maa med paa vor Skovtur til Paris!

I vort Exprestog vi gratis ta'er
Mod Godtfolk af alle Klasser,
Og som en elskværdig, kjærlig Fa'er
Vi deres Forplejning passer.
Vi Folk riæle
Logier vil skaffe,
Hvor glade Sjæle
Skal strax faa Kaffe,
Vi sætter Enhver paa sin rette Plads —
Værs'artig! Kom her og løs Rejsepas!

Den vise Hørup er Togets Tolk,
Han nemlig i Lærdom droner
Og véd, at »Vasaller« — det er Folk
Med Hatte paa af Meloner!
Og ej ved Grænsen
Vi vil slaa Haand a'
Hr. Henning Jensen
Vor Primadonna,
Thi han kun Pariserne lære kan,
At »salig« Voltaire var en from Guds Mand!

Enhver kan frit om i Byen gaa
Med samt sine Sibensaker,
Imedens som Fagmænd de smaa Graa
Beser de store Kloaker;
Men deres Mester,
Den store Chresten,
Blandt Hædersgjæster
Staar først paa Listen, —
Ham skaffer vi Plads med en Smule Held
I Invalidernes store Hotel.

Vi Georg, der stiller sig selv saa højt,
Paa Eiffel-Taarnet logere
Saa højt, at Ingen kan se en Døjt
Af hele hans Storhed mere!
Til Fryd for Resten
For Republiken
Vil vi ved Festen
For Gymnastiken
La'e hele Frankrig forgaa af Skræk
Med Busk som Boxer og Greven i Rek!

Men Eedvard strax *Ein Besuch* paa Tysk
La'er opføre af Patrioter,
Mens Skram de grinende Franskmænd brusque
Erklærer for Idioter!
Jo, det bli'er prægtigt!
Og hvis Budgettet
Bli'er undervægtigt
Og Pungen lettet,
Har Chronegh lært os med haardfør Hud —
At slaa sig til Ridder paa Underskud!

Selvhjælp.

— Og ska saa Sognefogdens Stine ikke ha'e saa'en en Tingest (viser en Tournure).
— Nej, det faar jeg nok af Fa'er. For da jeg ba' ham om en Taarnyre, sa'e han, at hvis jeg vilde ha'e No'et paa Enden, var han Mand for selv at lavere det.

Brændende Kjærlighed.

Dommeren: Naa — lad os nu faa en Ende paa det — De har jo overtalt Deres — naa lad os kalde hende Deres Husholderske til at sætte Ild paa Deres Sted.

Den Anklagede: Nej, Hr. Dommer — hun vidste jo, je sad smaat i'et, og har hun gjort 'et — saa har hun gjort 'et ydelukkende a Kjærlighed te mig.

En Overkomplet.

Mel. af Bellini.

Over Bølgen hist, hvor Skyen daler,
Drog Emil Boisen og hans Idrætsmænd,
Og med Ensomhedens triste Kvaler
Sidder den stakkels Jens Busk, medens Timerne snige sig hen!
Ak, hans Glædesdrøm paa Livets Bølge,
Den »gode danske Smørlov« helt forsvandt;
At han faar sit Fedt, han ej kan dølge
Selv paa den gyngende Grund, som de bojsenske Vikinger fandt!

Hvorfor vraged' ham de høje Magter?
Er det, fordi man ikkun Skibskost faar?
Jens er jo dog »ingen Kosttoragter«!
Mon blandt de »druknede Jyder« han frygted' at havne i Aar?
— Nej, han turde sagtens vove Trøjen,
Men den Gang, man pr. Dampskib drog af Sted,
Kunde han ej taale Dampskibsrøgen,
Damppiben nok ikke heller, og derfor kom han ikke med.

Punch drømmer.

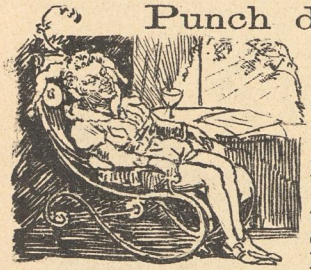

Varmen laa og drev i Gaderne, hængte i Gardinerne, svøbte sig som et uldent Sengetæppe om Legemerne, stoppede Aandedrættet, hængte Blylodder i Øjenlaagene og persede Sveden ud af den glødende Pande og de brændende Kinder. Men inde i *Punchs* Studerekammer var der køligt og skyggefuldt. Lindetræets brede Blade viftede sagtelig uden for de aabentstaaende Vinduer og gjød en dæmpet, grønlig Farveglans over al Ting, saa man syntes, man sad i et tomt Rhinskvinsglas og blot behøvede at lange ud efter Johannisbergeren, naar man ønskede at fugte sine tørre Læber. *Punch* lod sig dog nøje med et Glas duftende Moselvin, hvortil han en Gang imellem nippede, medens han, hensunken i Tanker, gyngede langsomt frem og tilbage i sin Amerikaner. Vide fore hans Tanker, fra Neckar til Rhin og videre over den isafkølede Champagnes herlige Vinranker til Verdens Hovedstad, det skjønne Paris, hvorhen nu saa mange af hans Landsmænd er dragne, og særlig dvælede da hans Tanker ved den lille Trop, der nylig paa en saa smuk Maade hævdede Danmarks Ære og vandt Hæderskransen ved at springe højere end de 10000 andre Gymnastikere. Godt, at Fortjenesten her fik sin rette Vurdering! Havde de som Græshoppen i Andersens Eventyr sprunget i Næsen paa Krigsminister Freycinet eller som Springfyren i Skjødet paa Mademoiselle Carnot, saa er det ikke sagt, at vore 20 Springfyre havde faaet saa stor en Præmie. I hvert Fald var *Punch* stolt af Sejren, og, idet hans letbevægelige Gemyt fyldtes af Jubel over denne, fyldte han tillige sit Bæger til Randen og tømte det til Ære for de danske Gymnastikere i Paris.

Var det Moselvinen — Zeltinger Schlosskeller — var det Begejstringen — eller var det Varmen? — Eller var det alle tre Ting i Forening? Vist er det, at *Punch* umiddelbart efter faldt i en blid Slummer. Han drømte, at han selv i Spidsen for 20 Gymnastikere var dragen til Paris for der at vise sine Kunster for Præsidenten og Krigsministeren, samt et højstæret Publikum. Han og hans lille Skare stod ventende paa Signalet til at træde frem og begynde. Det var alle *Punch's* bedste Mænd og Medarbejdere. Der var selve Chresten Berg i stramtsiddende Jersey-Dragt, en herlig Kæmpeskikkelse, der vakte stor Beundring blandt Paris's Dameverden. Saa var der de to Fløjmænd, Leth og Wederkink-Madsen, begge lige statelige og granvoxne i deres klædelige Mundering. Der var Eedvard Brandes, lille og væver, en »Sydfranskmand« i hvert Leddemod, og Broderen, Georg, springsk og uberegnelig som en Solstraale i en Skorstenspibe. Saa var der Peter Nansen og Herman Bang, spændstige, nervøse Naturer, hos hvem den indvortes Ild erstattede Muskulaturens manglende Udvikling. Der var Hørup, adræt og smidig som en født Akrobat, og Holstein hin Ledre, bøjelig og glat som et Slangemenneske. Jens Busk stod støt og herdebred i Husaruniform, medens Otto Borchsenius som en elegisk Grædepil forgjæves søgte at bringe et Citat af Goldschmidt eller et Vers af Hostrup til at passe paa den foreliggende Situation. Hans Rodekammerat, den tykke Secher, stod og smilede med det Udtryk af glad Selvtilfredshed, der har forvandlet den fordums bidske »Dachs« til en jovial, liberal »Borger« af de rigtig gamle Borgere. Alt i Alt et herligt Elitekorps.

Signalet lød. I stram Parademarch og sluttede Geledder passerede *Punch* og hans lille Trop Dommertribunen. En øredøvende Jubel, blandt hvilken Raabene *Vive le »Punch«! A bas le »Politik«!* tydelig hørtes, hilsede dem. *»Vive Boulanger!«* raabte *Punch* til Svar, og dette Udbrud vakte en sand Begejstringsstorm. Kun Præsident Carnot blegnede let. Han følte, at naar *Punch* hyldede hans farligste Modstander, saa det broget ud for ham. — Øvelserne begyndte. De var ligefrem vellykkede. Chresten Bergs store »Taburetspring« mislykkedes ganske vist og han fik, da han faldt, en slem Bule i Panden, men til Gjengjæld vakte Grev Holsteins Præstationer i Rek uhyre Bifald, og hans 3dobbelte Saltomortale over 8 Assens-Plader havde været *le clou*, om ikke Klein ved sine Balanceøvelser paa slap Line, Eedvard ved sine Knæbøjninger og Georg ved den grandiøse Lethed, hvormed han slog baglængs Kuldbøtter gjennem sex Religioner og en halv Snes filosofiske Systemer næsten havde fordunklet disse. Georg havde for Resten, da han til sidst sprang, det Uheld at komme lidt akavet ned, men dette skyldtes ene og alene den Omstændighed, at Rudolph Schmidt ikke var til Stede for at »gribe« ham, noget, han som bekjendt har en enestaaende Færdighed i. Skal Georg komme godt fra det, maa han have Rudolph Schmidt til at tage imod. *Dr.* Nissen og *Dr.* Puls tager for haardt fat.

Endnu fattedes dog det vigtigste, det store Brospring. Det skulde *Punch* selv udføre. Nu kom det! Han udstødte atter sit »Vive Boulanger!«, og idet han fæstede Blikket paa Eiffeltaarnets Top, tog han et vældigt Tilløb og sprang. — Højt over Præsident Carnot og hans Ministre, op over de 10000 Gymnastikere og de 100000 Tilskuere, fløj han som en Fugl! Jorden svandt under ham, Nôtre Dame Kirken stod som en Peberbøsse i en Platmenage under hans Fødder. Højere og højere! Da saa han lige for Brystet Noget rejse sig imod ham. Det var Flagstangen paa Eiffeltaarnets Top. Kun $^1/_5$ Meter og han var kommet over! Nu tørnede han imod den og faldt — faldt og faldt — 300 Meter, til han med et vældigt Brag tørnede mod Jorden — der var nemlig ingen Konsul Halkier at falde paa. Ved Stødet vaagnede *Punch*. Han var trillet ned af Gyngestolen og laa paa Gulvet ved Siden af sit tømte Glas. »Det Spring gjør ligegodt Ingen af de 20 mig efter,« tænkte han. »Var der Retfærdighed til i Verden, sendte de mig Sølvkransen i Guld.« Men der er ingen Retfærdighed. Det var kun i Bournonvilles Tid.

Nu ville vi Alle spare!

Magistraten er bekymret. Fortvivlelsens sorte Skygger jager gjennem de borgmesterlige Sind, medens Overfladen er glat og jevn. Ikke at ligne med Skovsøens Glar, der spejler Sommerhimlens muntre Lammeskyer paa marineblaa Grund og smiler som en ung, bly Pige i overstrømmende Livsglæde. Nej, den glatte Overflade er som Havnens Vand, mørk, meleret, stribet af Bekymringernes Graa-Ærtefarve og plettet af Ængstelsernes og de modstridende Følelsers regnbuespillende Plamaser. Gjennem en saadan Overflade trænger Blikket ikke, kun Sympathien, den forstaaende indelige Sympathi springer som en modig Dykker ud i dette Ubekjendte for at bringe for Lyset hver en Skat, der dølger sig i de dybe, dunkle Strømme. Med ægte gammelromersk Smil om de svagt dirrende Mundvige sidder Borgmesterne paa de kuruliske Stole, tørrende Transpirationens kostbare Perler af de skinnende Pander. Hvor mange dybe og vise Tanker rummer ikke saadan en Perle! Og nu triller de en efter en. Af og til røber en hurtig Skotten til Thermometeret det Punkt, hvorom Tankerne kredser i aldrig standset Karrusselfart. Og Ørets Trommehinde staar spændt, lyttende efter Vandvognens Rullen. Pludselig farer der en let Trækning hen over de velvise Aasyn. En Droschke nærmer sig i flyvende Fart. Nærmere og nærmere! Saa holder den En Skikkelse træder ud. Det er Vandinspektør, fhv. Brandinspektør Schønheyder. I fordums Tider slukkede han hver en Brand, men Solens Brand paa Kjøbenhavns Gader mægter han ikke at slukke. Mørk som en af de Tordenskyer, der næsten daglig titter frem i Horizonten, men stadig kun for at gjække hvert smægtende Haab, træder han frem for den vandsmægtende høje Magistrat og forkynder med en af Bevægelse halvkvalt Røst, at »Nu kniber det!«

Timen er kommen, da det gjælder at tage en stor Beslutning. Skal i Morgen alle Byens Vandhaner lukke Næbbet fra den tidlige Morgenstund og kun aabne det for i enkelte Middagstimer at udgyde nogle faa Draaber til nødtørftig Vederkvægelse. Skal Belejringstilstanden erklæres og Borgerne sættes paa Ration? Skal Gader og Torve blive til Legepladser og Balparéer for glade Støvbakterier, der hvirvler sig i jublende Danse, hver Gang den lette Zephyr stryger ind over Frederiksberg Haves tætte Løvkroner! Skal Terrorismen knuge de tørstende Kjøbenhavnere i sin Spændetrøje og sætte Dødsstraf for den, der overtræder Vandstandrettens Love?

Nej, faderlig mild er den kjøbenhavnske Magistrat. Humane og liberale er jo vore Borgemestre! Som Faderen henvender sig til sine gode og artige Børn for med blid og kjærlig Røst at muntre dem op til Dyd, Flid og gode Sæder, saaledes taler Magistraten til sine kjære Borgere. Ikke med Magtsprog, ikke med Trusler og haarde Ord, men med høflig og velvillig Anmodning henvender den sig til de brave Kjøbenhavnere og beder dem spare paa den kostbare Væde. *Punch* haaber, at dens Ord ikke maa lyde forgjæves. Lad Kjøbenhavnerne Alle som En træde an paa denne nye Vandkunst! Lad os vise os Magistatens Tillid værdige! Lad os give Afkald paa Vandet og som Ulyssis Staldbrødre blive Svin til Hobe!

Intet bebrejdende Ord lyde mod Magistraten. Til hvad Nytte vilde det ogsaa være at forebringe den, at en stor Bys store Borgmestere burde i Tide have sørget for, at Vandforsyningen i Kjøbenhavn ikke skulde afhænge af, om Stibordet for Himlens ellers under vor Bredegrad friskstrømmende Sluseværk tilfældigvis i 5—6 Sommeruger var trukket for. Vi véd jo dog Alle, at dette ikke er Magistratens Skyld. Er der ikke fremkommet Forslag desangaaende? Sidder der ikke et Udvalg og gransker denne Sag? *Punch* er vis paa, at der maa sidde et Udvalg. Der sidder altid Udvalg om enhver Ting. Hvorfor saa ikke om Vandforsyningen? Men Borgerne bør vise, at de vil støtte Magistraten. *Punch* foreslaar derfor, at følgende Regler træde i Kraft den Dag i Dag.

1) Totalafholdsforeningerne ophæves. Enhver, der drikker et Glas Vand, ifalder en Bøde af 20 Kr., der tilfalder Værtshusholdernes Alderdomsunderstøttelse.

2) Ingen maa vaske sig mere end 1 Gang om Ugen! Vaskningen indskrænkes til de midterste Partier af Ansigtet samt for Hændernes Vedkommende ½ Tomme under Haandleddet.

3) Ingen maa gaa med Manchetskjorte, Flipper, Manchetter, Chemiser og andre Underbeklædningsgjenstande, som kræver Vask. Jägerkostume indføres for begge Kjøn.

4) I Stedet for Lommetørklæder træder Papirservietter efter chinesisk Methode.

5) Vaskebjørnen i zoologisk Have slagtes.

6) *Morgenbladet* ophører at udkomme, Otto Borchsenius forvises midlertidig til Sverig for af svenske Forfatterinder at modtage nye Indtryk. Vandgrød afskaffes. Vand- og Brødstraffen ændres til Øllebrød Morgen, Middag og Aften.

Naar disse 6 Lovbud overholdes strængt, vil Kjøbenhavns Borgere nyde den sande Sjælefryd, som en stræng Overholdelse af Pligtens Bud altid skænker det ædeltænkende Menneske, og de vil med retfærdig Stolthed kunne skue ned paa de gudsforgaaende Fredsbergere; naar denne Kommunes i Kjødets Lyst nedsunkne Indvaanere bæller sig med Gaasevinen uden at tænke paa, hvilken Ødselhed og hvilket Fraadseri de herved giver afskrækkende Exempler paa. Men Fredsbergerne skal vide, at Hovedstadens Indvaanere ikke vandslægter fra Fædrene. Ogsaa vi er rede til, medens Vandet synker Tomme for Tomme, at følge det gamle Opraab: — nu ville vi alle spare!

Ordets Forkyndere.

Og det var i Aaret, det mærkværdige Aar,
Da Emil Bojsen og hans Følgesvende
Drog ud som Missionærer for blandt de vantro Faar
Paa Lollands Jord et Sandheds Lys at tænde,
Da, lig Profeten Jonas i Ninive, han kom
Til Nakskov og forkyndte, at hvis man ikke om
Sig vendte med det første til den rette Chrestendom,
Saa Lollikerne snarlig deres Ende.

Da var det, Pastor Mortensen, den fromme Herrens Mand,
Opsadled' Apostlenes Heste,
I Henning Jensens Valgmenighed han steg i Land
For Chresten-Troen her at befæste.
Hans Tale flød som Kilden med herlig Gaasevin,
Han prækede paa Dansk om »du lieber Augustin«
Og munked' Henning Jensen af paa Munkelatin,
For man skal jo dog elske sin Næste.

Nu kaldte Henning Jensen som indre Missionær
Til Sammenkomst sin troende Skare;
Han vilde som en tapper Soldat i »Frelsens Hær«
Sin Valgkreds frelse fra den store Fare
Og frelse fra Fortabelse sit kjære Mandat,
Derfor røg han sammen med den anden Prælat;
Til sidst de begge smed deres flaaede Ornat
Og sloges i Skjorteærmer bare.

Hvem der de fleste Prygl tog, og hvem de fleste gav,
Derom er Meningerne lidt forskjellige;
Men vist er, at St. Grundtvig har vendt sig i sin Grav,
Da disse hans Disciple slog Reveille:
Han havde næppe tænkt sig, at selv en Expastor
Med en Kollega skifted' den Slags »levende Ord«
Blot for at kunne præke og messe i Kor
Iblandt de »sidste Rigs-Dages Hellige«.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Svinene i Kløvermarken.

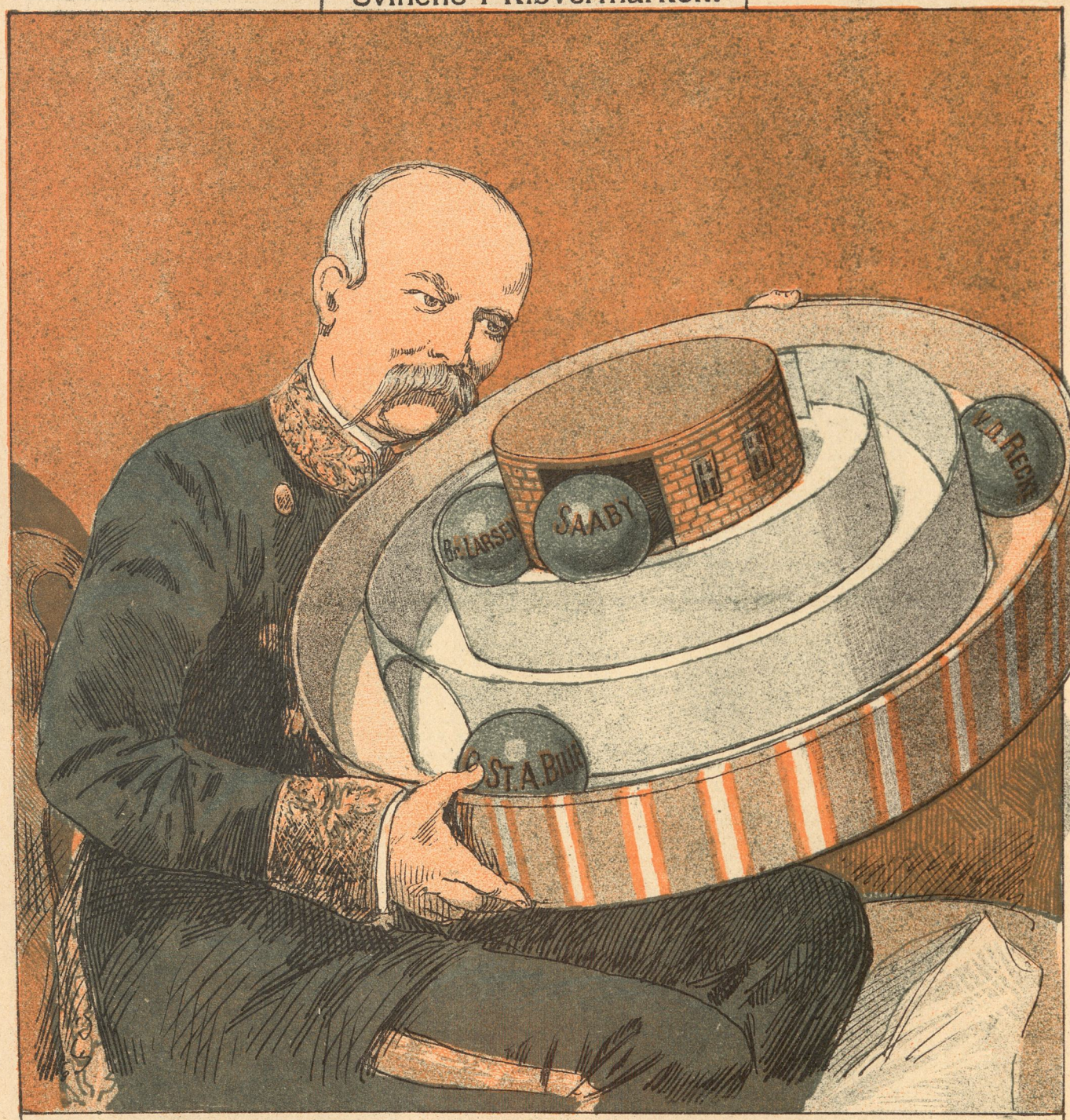

Den Mark, hvor Sprogets Kløverblade gro,
Er ingen »Kløvermark til Middagsro«,
Og »Sprogreskriptet« ligner Kancelliet:
Det er nok ej for »Svin« at komme i'et;
Og samles de til sidst alligevel
I samme Sti — er det et Svineheld.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 27. Juni. Nr. 26.

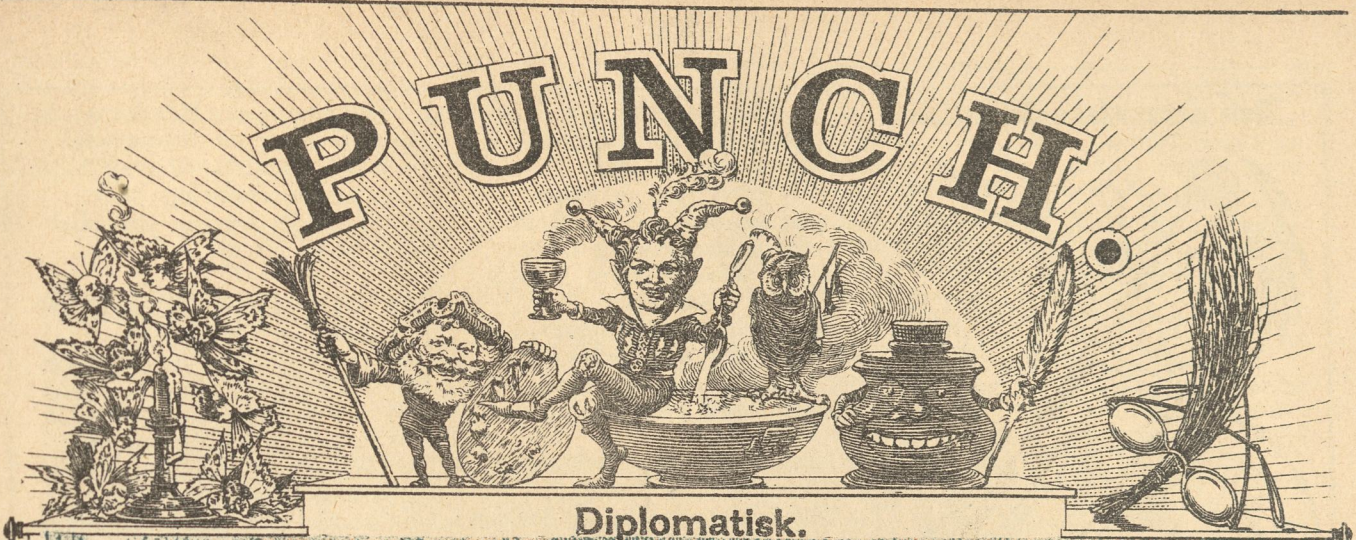

Diplomatisk.

Asta: Moder, der staar en Mand i Gaarden og banker Tæpper, han han ser saa væmmelig ud, han har saadan et lille sort Overskjæg, ligesom Moster Agnes.

Moderen: Fy, Barn! hvor . . !

Asta: Ja, jeg mener, at saadan et lille Skjæg klæder en Dame godt, men saadan en Mand....

Den evropæiske Situation.

Lad Verden tro sig nok saa klog
Foroven som forneden,
Den har dog ikke nogen Krog,
Hvor man er vis paa Freden!
Hvor man ser hen fra Kinas Kyst
Til Østersøens Grænser,
For at belave sig paa Dyst
Sin Pengepung man lænser.
Langs Sortehavet man fornam,
At Russen er paa Fær'e,
Og Fredens Bro ved Sortedam
Har daarligt ved at bære.

Fra Serbien pr. Jobspost faar
Man slemme Ting at høre;
Urolige er de, der gaar
Med Ho'eder, som er skjøre,
Thi paa sin stakkels Pandeskal
Man skarp Beskydning frister,
Naar her tilfældigvis et Knald
Gi'es af en Exminister.
— Ja saadan gaar Ballonerne
I Stater, hvor der spilles
Med Konerne og Kronerne
Det fæle: *Lad os skilles!*

Fra Rusland har man hørt saa galt,
At Czaren holder Fester,
En Skaal har udbragt og har talt
For en af sine Gjæster!
Det lugter aabenbart af Krudt
for Wienere og Britter,
Mens BISMARCK og hans WOHLGEMUTH
Sig ta'er en Schweitserbitter;
En Republiks »Nevtralitet«
Han glatvæk overstreger
Og har om »Voldgift« ikke bedt
En Gang hos FREDRIK BAJER.

I den berømmelige By,
Hvor Frankrigs Hjerte ligger,
Og *à la* Eiffeltaarn i Sky
Til Vejrs man Næsen stikker,
Har Droskekuskene *en masse*
Kong MILAN kopieret
Og nedsteg fra den Herskerplads,
Hvor Svøben de haandtered'.
Selv BOULANGER vil i sit Skjul
Ved den Forandring grue,
At fra Befordringen *pr.* Hjul
Man over gik til — Skrue.

Den syge Mand paa Knæerne
Paa Kreta ses at segne,
Kort sagt, blandt Evropæerne
Det pusler alle Vegne.
Selv i vor egen Horisont
Fra Lundbykrat til Skagen
Har HØRUP gjort sin skarpe Front
Imod Befæstningssagen:
Han langed ud i Smaat som Stort
Med Strimer efter Hæren
Og - hvad ej Tysken selv fik gjort -
Fratog saagar den Æren.

Dog sa'e han selv, det hændte ham,
Hvad der en Gang passered'
For Urtekræmmer NEIENDAM,
Hvis Ord blev refereret,
Saa HØRUP's egen Referent
Ham havde misforstaaet,
Nu har den tapre VIGGO BENTHEIM samme Skæbne faaet,
Til NEIENDAM's Taktik han tyer:
Det gamle Spil fornyer sig,
At hvor en Spøg kan blive dyr,
Forsigtig Venstre dyer sig.

Den 12te i Maaneden Ferwerdin Aar 1257 efter Jezdegerd.

Selim, Søn af Musa, Profetens Slave, Hilsen!

Inshallah! Gud er stor! Den hvidarmede Guzles Førstefødte sidder i sit Pavlun i en Kaftan af serisk Væv, og hans Hustruers Hænder tilvifter hans Skæg Kølighed, og Ormudz's gyldne Øje sender glødende Straaler over hans Pavlun, saa den stærktskæggede Musa's Lænders Førstegrøde tror sig hensat i sit solgyldne Ispahans duftende Haver. Allah Akbar! Kafirers Hundeland er blevet varmt og lifligt som det duftende Farsistans Paradejser. Og Yakub, Musas Søns Mellemgulv er fyldt med Glæde, og hans Skæg fryder sig saare, og hans Munds Røst raaber til Himlen: Allah er stor og hans Øje over Alverden!

Mashallah! En Del af disse Kafirers Land hedder Grønland og ligger tusende Parasanger herfra, saa langt borte, at Straalerne fra Ormudz's gyldne Øje aldrig naar det. Men Ahriman og talløse Dews hersker der i det tykkeste Mørke og evig Is og Sne. Allah Kibir! Samme Land er beboet af et kafirisk Folk ved Navn Sælhunde, og disse Giavrer lever af hverandres Kjød og Spæk, og deres Kokke hedder Angekokke, og af deres egne Tarme gjør de Buestrenge, og af deres Sener Sytraad og i deres Blærer har de Olie og Tran. Og en kraftig Helt, ved Muhameds Skæg, er Myr Frithiof Ben Nansen, og han er højere end et Palmetræ og mere snar end en Mynde, og hans Fødder er lange, smalle Træskinner, og han har to dygtige Labber og tre Trælle, kløgtigere end Said, Profetens Slave. Ved Ayeschas velsignede Støv, denne Giavr er løben snellere end en Vind gjennem de Allah forhadte Sælhundesønners Land og er kommen hid til vantro Giavrers By. Og Kafirhjerter glædedes saare, og Abu Camél oplod sin Munds Røst og raabte til Allah: Salem, Fred, mit Mellemgulv er fyldt med Glæde og mine Indvolde med Fryd! Inshalla! Gud er stor! Mine Penge er som Sandet ved Havets Bred og mine Darejker talrigere end Himlens Stjerner. Allah Akbar! Se, fra min Bug udgaar liflig Kaffeduft og min Berømmelses Vellugt stiger op fra den nærende Jord. Thi jeg, Abu Camél's Faders Søn, jeg har opladt mine Punge og udstrøet mine Darejker, og min Haands Kraft har ført Myr Frithiof Ben Nansen og hans Slaver, Mænd, ved Muhameds Aske, modigere end Profetens Datters Ægtefælle paa Sletten Siffin, gjennem vantro Sælhundes Sne- og Island. Allah Kibir! Gud er stor! Lovsynger mig, alle Kafirer, at mit Bryst maa vorde fuldt af Kors som en Kors-Kirkegaard og min Bag beprydet med Nøgler! Selah! Jeg, Abu Camél, har talt!

Inshallah! Disse Vantros Kadier ere visere end Kong Soliman og deres Kløgt større end Djebel Musa og deres Øje mere klartskuende end Ormudz's. Og deres Blikke ransager Gjavrers Tarme og Nyrer. Og deres Trælles Skare er utallig, og de har alle Øjne i Hænderne og Hænder i Knapperne. Mashallah! Ahrimans onde Sønner skjælver som Bævreespe under Kadiernes hvasse Blikke og under deres Hænders Kraft, der svinger Retfærdighedens Yatagan, som rammer hurtigere end Ormudz's Lynstraale. Mashallah! En Søn af en Hund blev myrdet paa Lampernes Vej ved Midnatstide. Men, hvad skete? Vil Selims Søn tro min Munds Ord? Inden næste Midienat havde Kadiernes Øje fundet den fule Ahrimans Søn,

Morderen, og denne Søn af en skabet Hund var greben af deres stærke Haand og dømt og henrettet. Allah Kibir! Snellere, o Søn af den hoftebrede Guzles Lænder, vilde det ikke have gaaet, om det havde været Kadierne i vort duftende Farsistan!

Salem, Fred være med Yakubs Broder! Maatte dit Skæg voxe ud over Jordens yderste Grænser, og dit Harems Kvinder vorde federe end Kunstsmør!

Jeg er ved Profetens Naade Din rettroende Ven og Broder
Yakub Ben Musa Nasreddin.

I Sandet.

(Af et privat Rejsebrev.)

Skagen d. 10 Oktober 1893.

— — — — — — — — — — — — Og, naar man saa er træt af at trave ude mellem Klitter og Marhalm, træt af at betragte de rullende Bølger, der brydes mod Stranden i Millioner Skumstænk, træt af at følge Maagernes Flugt under den blygraa Efteraarshimmel, ja endogsaa en ganske lille Smule træt af den altid blivende, altid sig fornyende, Saga om mandig Kamp mod Naturens Vælde, som enhver af disse vejrbidte Fiskerskikkelser, man møder, fortæller, saa tyr man for en Stund tilbage til Civilisationen. Rigsdagen er nu samlet i den flotte Bygning, som blev færdig her i Sommer og som tager sig mærkværdig fremmed ud blandt Byens lave Fiskerhuse. Men det var uden Tvivl fornuftigt gjort af Regeringen at flytte Rigsdagen herop. Æren for dette Paafund tilhører saa for Resten Hørup. Det var ham, der for omtrent fire Aar siden i en Tale, han holdt i Lundbykrat, henledte Opmærksomheden paa Skagen. Rigtig nok var det nærmest Befæstningen, han vilde have lagt herop, fordi han mente, saa vilde Officerne ikke være slet saa ivrige for at faa den bygget, det var — insinuerede han — især Tivoli, Theatrene, Skolerne for Børnene og alle de andre Hovedstadsagréments, der gjorde, at Officererne endelig vilde have Kjøbenhavn befæstet. Derfor foreslog han at prøve Skagen. Men den, der graver en Grav for Andre, falder selv deri. Regeringen optog Ideen, kun med den lille Ændring, at de lod Officererne og Befæstningen blive i Kjøbenhavn og flyttede Rigsdagen herop til Flyvesandets Regioner. Det er en ganske mærkelig Virkning, dette har havt, især paa Folkethingets Venstre. Alle deres dristige Planer er her paa Skagen bogstavelig løbne ud i Sandet. Her er jo nemlig ikke særlig megen Underholdning at opdrive ved Vintertide. Det er ikke som i gamle Dage, hvor man kunde drive hele Vinteren bort med Hovedstadens Glæder, gaa paa Café om Formiddagen og i det kgl. Theater — oveni Kjøbet gratis, i første Parquet — om Aftenen. Her kan man i det Højeste faa sig en lille Basserolle og et Slag Schafskopf paa Gjæstgivergaarden. Følgen heraf har været, at Venstre med sandt Raseri har kastet sig over den før saa foragtede To- Maaneders Politik. Der arbejdes paa Kraft og spildes ikke overflødige Ord. Finansloven, der blev forelagt strax, er allerede nu kommen fra Udvalg og skal i Aftenmødet til tredie Behandling. Saa faar Landsthinget den nok færdig paa en fire-fem Dage, og den 16de eller den 17de vil den vistnok være endelig vedtagen af begge Thing. Forsvarsloven, Skoleloven, Toldreformloven og en halv Snes andre betydelige Reformarbejder er ogsaa saa vidt fremmede, at Rigsdagen mulig allerede kan sluttes midt i November. Underligt nok synes jeg ikke, Arbejdet tager nær saa meget som før paa Rigsdagsmændenes Kræfter. De ser meget sundere og raskere ud og er ogsaa i bedre Humør end i gamle Dage i Kjøbenhavn, da de altid kom op at skændes baade paa Christiansborg og i Fredericiagade. Den Eneste, der rent har tabt Humøret, er V. B. Hørup. Han er sjelden at træffe i Rigsdagsbygningen, men gaar som oftest ganske alene nede ved Stranden. Finder han saa en død Torsk, kommer han i ligefrem Raseri og sparker det stakkels Dyr langt ud i Vandet.

Men hver Aften, naar jeg vader gjennem Sandet hjem til Gjæstgivergaarden og ser den store, elektrisk oplyste Rigsdagsbygning, hvor vore Lovgivere til langt ud paa Natten endrægtigen arbejde paa Landets Vel, tænker jeg altid: Det var dog Hørup, der gav Ideen. Det var ham, der nævnede Ordet Skagen og derved bragte Ministrene til at tænke paa, om Rigsdagsmænd ikke skulde være af den Slags Planter, der skyde vilde Skud i fed Hovedstadsjord, men give herlig Frugt, naar de plantes ud — i Sandet. Min Forlovede — — —

En jammerlig Retspleje.

At en Kamel kan lettere forføje
Sig gjennem et beskedent Naaleøje,
End det kan lykkes for en Herman Bing
At slippe ind med Glans i Folkets Thing,
Er ikke nogen ganske ny Erfaring,
Der trænger til en nøjere Forklaring.
— Kun er det ikke hans Skyld, stakkels Mand
Selv gjør han nemlig alt, hvad gjøres kan.

Saadan var han i Lundbykrat forleden
For at faa Adgangskort til Herligheden.
Der stak han den ud, at vor Lov og Ret
En Pleje nyder, som er yderst slet.
Han kjender her paa Jorden ingen værre
End den, der selv har lad't ham indespærre;
Men faar vi Herman Bing til Rigsdagsmand,
Saa gjør han Landet til et Kanaans Land.

I Evropæernes berømte Fødeland,
Som man i daglig Tale kalder Jødeland,
Der drev en Gang en Dommer den Geschæft
At pleje Retten med en Asenskjæft,
Og i hans Lov det ikke var forbuden
At slaa med den Filistrene paa Snuden.
Det var, schgu, dog en simpel Rettergang,
Som hverken var besværlig eller lang.

Men her til Lands en Retssag det forvolder
At brænde sine egne Protokoller,
Og, brænder man ved denne Lejlighed
Sin Finger, puttes man i Hullet ned;
Ja, det skal være hændet her, at Somme
I Fedtefadet endte med at komme,
Fordi der var en Dommer, som erfo'r,
Man havde skjult en stakkels Synders Spor.

Og endelig det siges, at herhjemme
Man har Arrestforvarere saa slemme,
At de sig friste la'er til *pr.* Kontant
At gaa med Breve for en Arrestant!
— Se saadant noget, véd man, kan passere;
Men det vil Herman Bing nok reformere,
At sige, hvis han skulde ha'e det Held
At blive Rigsdagsmand alligevel.

En forloren Søn.

Opsynsmanden: Naa Jens Larsen! Har vi Dig nu her igjen? Ja, vi Mennesker ere jo ikke saa gode, som vi burde være.

Vagabonden: Aa nej saamæn, det kan Opsynsmanden jo ha' Ret i; — men det er sgu Kosten her heller ikke.

Et fremmeligt Barn.

Drengen skraalende: Krau! Krau! Krau!
Præsten: Hvad er det dog Drengen ligger der og siger?
Pigen: Ha ve si Kravt ede mej, — men ha ka it!

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.

CXIV

Kjære Fætter! Tung og tæt
Varmedisen staar eg dirrer;
Doven, døsig, dorsk og træt
Fluen selv mod Ruden svirrer;
Støv og Varme Nerven pirrer;
Og man stirrer
Mod hver Plet
Paa den hvidgraa Himmelbue,
Ønsker blot, at Lynets Lue
Brød fra Skyerne, der true,
Føler sig endog saa slet,
At man ønsker Vejret Snue,
— Blot en ganske lille, let —
Saa lidt Regn og Søleskvæt
Snart vi atter fik at skue.
Mens i denne Varmedøs
Landets Døtre, Landets Sønner,
Olding, Yngling, Pige, Knøs
Gaar og stønner,
Bli'er nervøs,
Og ej mer paa Varmen skjønner,
Som gjør Maven rent elendig;
Mens man sukker mod et Pust
Og i sine stille Bønner
Ret indstændig
Spørger, om det er nødvendig,
At det varer til Avgust,
Viggo Bentheim Hørup just
Bli'er paa en Gang helt lebendig.
Ellers er han træg og lad,
Gider knap, hvad for han gad,
Lader Dr. Eedvard raade
Venstrepolitikens Gaade,
Henning Jensen fersk og fad
Rykke op med Hænder baade,
Hvad hans Mester, Grundtvig, saade,
Medens over Land og Stad
Integades hvalpekaade
Flok foruden Maal og Maade,
Uden Naade
Tramper hver en Tanke flad.
Som en Snog, der faldt i Dvale,
Men som, naar den første Svale
Priser Som'rens Varmegrad,
Føler Liv i Krop og Hale,
Saadan Hørup, gjennembagt,
Fik, som sagt,
Atter Lyst i Bøgesale
Højt til Dannemænd at tale
For at prale
Af sin knusende Foragt
For de gale
Militære
I den stramme Slavedragt,
Og med Snavs at overmale
Det, som ellers kaldes Ære,
Denne gamle, dumme, pære-
danske, ganske nationale
Hovmodslære,
Hvormed Højrefolk sig blære,
Men som, naar den først bli'er lagt
Under Loupen, ses at være
Stærkt med Fraserne i Pagt.
Hørups Guddom hedder Magt:
Retten — Kjære! —
Er forlængst til Graven bragt;
Og de brave „Lirekasser",
Som vil Kjøbenhavn forsvare,
Egen Gryde ikkun passer.
De vil bare
Nyde Hovedstadens rare
Tivoli, hvor de sig gasser
Med de andre Spradebasser.
Var det Skagen,
Skulde de sig vistnok vare
For at virke mer for Sagen.
Viggo Bentheim kjender Smagen,
Véd, hvordan man skal sig klare
For til Gavns at mele Kagen.
Dog ej nok for Hørups Aand,
Smidig som en Pilevaand
Og som Hasselkjæppen sejg,
Var i Uniformens Klæde
Dette Snit! Hans Mesterhaand
Klode efter mer at klippe.
Modig er han, langt fra fejg. —
Bli'er han end en Smule bleg,
Ses ad Bagdør ud at slippe,
Naar Livjæg'res grønne Knippe
Drager som en Asgaardsrej
Gjennem Integades Kippe,
Frygter han til Gjengjæld ej
For at rippe
Op i gamle, dybe Vunder.
Har han Stunder,
I den travle Hurlumhej,
Ses han svippe,
Flyvende med Tankens Il,
Ned til Kiel,
Der hvor Slesvig-Holsten blunder,
Hvor dens Lære slumrer under
Preussens Ørn med saligt Smil.
Der har Hørups hvasse Fil
Aabnet Gravens rustne Laas;
Der han fandt ved dybt at granske,
At vi Danske
— Hvad herhjemme ej forstaas —
Var ej ganske
Som en skyldfri Mortensgaas,
Der af Ræven bliver bidt.
Tværtimod! I Danskens Kraas
Var ej al Ting rent og hvidt.
Ganske blidt
Ret og Uret Hørup skifter,
Viser Dannebroges Rifter;
Griber saa en stor Klump Kridt,
Hvormed han for vore Øjne
Hvidter Slesvigholstens Løgne,
Viser som den rene, nøgne
Sandhed, den som Sundhed stifter,
At, fik Tyskerne Profit,
Vore egne onde Drifter
Leded' den Gang vore Skridt. —
Skade kun, at Hørup frit
Kan til Handling ej forvandle
Sine Ord. Hvis en Gang han,
Hvem vi disse Tanker skylde,
Ogsaa ejed' Magt at handle,
Blev den hele Tankefylde
Sikkert kun til — Grøftevand.

To Venner.

Snik var Vognmand, men for Resten en Hædersmand, Snak var Hosekræmmer og et Stykke af en laadden Ræv, og begge to var de de mest gedigne Løgnhalse under Solen. Det var vel nærmest Grunden til deres mangeaarige trofaste Venskab. Naturligvis trode aldrig Snak Snik, og heller aldrig Snik Snak, men Snak trode, at Snik trode ham, Snak, og Snik trode, at Snak trode ham, Snik. Aldrig hørte man dem sige til hinanden: »Det er Løgn, Snik! eller »Det er Løgn, Snak!«

Snik var en Tyksak med et Par Elefantben, en Mave, der havde en vis Tendens til at bryste sig, og et Hoved som en Globus til Skolebrug i stort Format, uden Plantevæxt paa Polen, men med lidt Urskov ned mod Ækvator. Hans Næse spillede mere i det rødladn og mindede om en skrællet Appetitost, hvorfor hans Ven, Snik, stundom var ondskabsfuld nok til at spørge ham, hvad den Luftpumpe kostede om Aaret i Vedligeholdelse og Brændevinsskat. Men det Spørgsmaal bevirkede blot, at Snik strax stak en dyb Terz ud ved at bede den lille magre og vindtørre Snak om at flytte sig eller holde sig godt fast, da han, Snik, skulde hoste.

Hver Aften samledes de to Venner skiftevis paa hinandens Landsted i Ordrup til Aftensmad med paafölgende Romtoddy i Pluralis, og saa gik det lös med Hug og Kontra. — »Her skal Du se Rejer! Kæmperejer!« bemærkede Snik en Aften. — »Kæmperejer?« — snerrede Snak — »Pyt! Saadan nogen brystsvage Podagrister med Mavebælte og Respirator!« — »Snak!« — sagde Snik og ærgrede sig over Snaks Foragt og Rejeinjurier, men saa blev han ondskabsfuld og betroede Snak, at han, Snik, en Dag paa Amagertorv havde set en Herre, der var ifört en af Snaks bekjendte Uldtröjer, som havde den fæle Vane at krybe ind i Vask, og lige med Et faldt der

en Tordenbyge, saa Manden blev gjennemblödt og Uldtröjen med, saa den gav sig til at krybe ind i saadan en Fart, at dens ulykkelige Ejermand blev klemt helt sammen og til sidst trykket oven ud gjennem sine egne Flipper, naturligvis som en kvalt Abekat. — Snak dirrede indvendig af Harme over Fornærmelsen mod hans prima Uldtröjer, men som klog Hosekræmmer lo han selv med og fortalte oven i Kjöbet, at noget lignende var hændt en anden Mand, der ved et Tilfælde havde vendt Vrangen ud af Uldtröjen, hvorfor den, da det begyndte at skylle ned, ikke kröb sammen, men tværtimod udvidede sig, saa Ydertöjet blev udspillet som en Luftballon, saa at Manden til sidst sank neden ud af sine egne Buxer og stod midt paa Halmtorvet splitterstoknögen med Hænderne i Lommen. — »Det er troligt nok,« nikkede den tykke Snik med en flegmatisk Kraftanstrængelse, men Snak var ikke tilfreds og sad og saa helt trist og melankolsk ud, hvorfor Snik tillod sig at bemærke, at han, Snak, saa saa oprömt og lystig ud, som om han var paa Skovtur med Bedemændenes Fagforening. Der fik Snak en Idé og fortalte med rörende Alvor, at han forleden havde staaet ude paa Vesterbro og set Sniks to gamle Ligvognsheste, som efter Snaks Mening snarere mindede om en Gyngehest og en Sengehest i Tospand, trække Ligvognen med gamle Madam Jensen fra Vandkunsten saa langsomt, at Madam Jensen tilsidst var bleven utaalmodig og havde stukket Hovedet ud og spurgt, om de snart var der. — Snik lod som heller ingen Ting, men spurgte bare Snak, om han vidste, hvad Madam Jensen var död af. Det anede Snak ikke. »Ikke det?« — begyndte Snik — »Jo, ser Du, gamle Dreng, hun blev jo opereret i Öjet for en Jernsplint. Hvabha? Jo forstaar Du, Manden er jo Grovsmed, og han havde en Dag set hende altfor stift ind i Öjnene. Naa, hun gik saa op til Doktoren og han hængte sgu Madamen op paa en Messingkrog, saa at Öjnene traadte ud af Hovedet, og saa trak han Jernsplinten ud med en Mangenet, forstaar Du. Men det kreperlige for Madamen det var justement, at Doktoren havde glemt et Viskestykke inde i Öjet, og ser Du, gamle Dreng, det gled saadan pö om pö ned og satte sig i Halsen, saa Madamen blev kvalt som en Visk.« — »Ja det er storartig, saa Kunsten stiger« — sagde lille Snak — »men, har Du aldrig hört, hvordanne det gik mig forgangen Aar? Ikke det? Jo jeg var tagen paa Landet og fik lige med Et en gebummerlig Tandpine. Det var en Kindtand, der var saa hul, at en almindelig engelsk Böf tit og mange Gange blev siddende i den. Men nu var der jokke nogen Tanddoktor paa hele Egnen uden Hjulmanden i Sognet, og da Tanden var forbandet malisjösk, saa maatte jeg sgu bide i det sure Ævle og bede ham hale Krabaten ud, og det maa jeg sige, det var Faneme en expetit Udsmiderforretning den, for ser Du, först bandt han en Snor om Tanden, og den anden Ende gjorde han fast i Halen paa en gammel dresseret Griseso med Bind for Öjnene — er Du med? — og foran Svinet stillede han et Hvidkaalshoved paa en Pind. Saa lige med Et stikker Bæstet, Hjulmanden forstaar Du, mig en gloende Jernstang lige hen under Næsen og trak med det samme Bindet af Öjnene paa Soen, saa jeg rög tilbage og Soen rög frem for at gjöre Kaal paa Hovedet, forstaar Du. Tanden, den rög ud, lige saa lang den var med sex store Rödder og hvis det ikke er sandt, saa skal jeg aldrig kunne rejse mig fra Stolen her.« — »Snak!« udbröd Snik. — »Det er Katten sparkerme Lögn lige ned i Din sorte Hals!« — »Snik Snak!« svarede Snak, — »naar dukke vil tro Lögn, saa sku Faen sige sandt!« Men vist er det, det »Lögn« var den förste Sandhed, Snik havde sagt Snak i en længere Aarrække.

Sanct Hansaftenspil.

Mel.: »Vi elske vort Land.«

Der er Liv og Halløj, der er Tummel og Støj,
Der er stormende Stimmel og Syngen og Snakken,
Der er frejdigt Humeur og en Stemning saa høj
En Sankt Hans-Nat derude paa Dyrehavsbakken.
Lad os vandre derud med de gjæveste Helte,
Lad os se os omkring i de skjæveste Telte!
Hvilket sært Kogleri, som man kommer dog i!
Kan jeg tro mine ellers fornuftige Sanser?
Det er Dig, Sancte Hans! Det er Dig, Galefrans!
Eller er det maaske Fantasien, der vingelet danser?

Under Marchen derop i den mylrende Trop
Blandt den grinende, tudende, hylende Masse
»Under Træet« jeg saa røden Hørup at staa,
Og han lirede væk paa »Oplysningens« Kasse.
Baade Langelands *»Eed«* og *G. B* var til Stede
Til de Høruppers, Jøders og Grækeres Glæde!
Hvilket sært Kogleri, rent Fantasmagori etc.

Og lidt længere frem var en dejlig Model;
Det var »Festungen« Glückstad, som blev præsenteret.
»Frederiksstens«, den var god! jamen Glückstad, javel;
— Mon de Landmænd har Glückstaden vel assureret? —
Nej, de Landmænd de sier': vi er nok »nationale«,
Men vi er ikke lynende-bank-splittergale!
Nej! vi vil ikke i dette Bankfedteri,
Nej! nu er vi schaagu baade samled' og sansed! —
Var det Dig, Sancte Hans? — var det Dig, Galefrans?
Eller var det maaske Fantasien, der lummervarm dansed?

Mester Jakel — javel! han er kommen paany.
Det var sløit, som De ved, med hans Repertoire;
Men en flittig Poet, som vi har i vor By,
Digter Fristrup levered den manglende Vare.
Bearbejderen tog lidt af Dickens og Bulwer,
Deraf fik Mester Jakel et kinderlicht Pulver.
Se, det gylper han op for en jublende Trop,
Som vor Jakel og Fristrup med Lavrbær bekranser.
Det er Dig, Sancte Hans! Det er Dig, Galefrans!
Der forvirrer de ak! altfor let sig forvirrende Sanser.

Se det Lykkehjul der! — er der Nitter deri?
Nej, nej, nej! Du kan tro, det er Godt, der er i'et.
Det er Tivoli-Aktier, et større Parti;
Men gaa væk, hvis Du ikke hør' med til Partiet!
Ej en Vej let Du dig saa til Hjulet da baner —
Det er ikke for Spurve at danse blandt Thraner!
Nej, Du kommer blot i et obscurt Fedteri,
Panden løber Du mod et Konsortiums Panser.
Det er Dig, Sancte Hans! Det er Dig, Galefrans!
Eller er det maaske Fantasien, der vildene danser?

O, Du lune Sankt Hans! rent fra Sind og fra Sans
Fik Du lokket mig, bort fra Logik og fra Tænken.
Da jeg siden med Il tyede til Kirsten Piil,
Var det selve Gambrinus, der nu stod for Skjænken.
Kirsten Piil var forskudt og forfulgt og foragtet.
Unge Jakobsen selv havde Kilden forpagtet,
Hvilket sært Kogleri! Det var lutter Magi!
Eller var det maaske Fantasien, som dansed?
Det var Dig, Sancte Hans! Det var Dig, Galefrans.
Og saa rystede Toddyer, som min Fornuft havde standset!

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Inte-Gadedreng?!

— »Jo, saa min Sandten er han det!«

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 4. Juli. Nr. 27.

Haartrukken.

— Hvorfor lader Du i Grunden dit Haar saadan staa?
— Fordi jeg ikke kan faa det til at sidde, naar det ligger.

Det norske Selvstyre.

Bekjendt Motiv.

Hvor herligt er vort Broderland,
Det frie, norske, gamle Norge,
Hvor Parlamentarismens Borge
Just ikke trodsed' Tidens Tand,
Men stakkels SVERDRUP fik et Stempel
Som det »afskrækkende Exempel«
I det totale Maadehold,
Selvstyret fører i sit Skjold!

Da SVERDRUP saa sit Storthings Held,
Sin Talerstol han der oprejste;
Det Flertal, som herinde knejste,
Selv hued salig RICHTERs Sjæl.
I Ring med Kongen SVERDRUP kjørte,
Og Hyldest han fra Sjæland hørte:
Da han paa Skodsborg fik sit Foer,
Da var der Sjælesvir i Nord.

Men ak, den store Folkehelt
Af »Verdens« skjæve »Gang« blev drillet.
I cirka fem Aar har han spillet
En sølle HERMAN BREMENFELD.
Thi, da han naa'de Magtens Tinde,
Med Skræk han ogsaa skulde finde
Det triste for en »Idiot«
At faa en Styrer-Plads betroet.

Som Statsraad fandt han ingen Dag,
Hvori han danset har paa Roser;
Snart gjorde Oprør hans Matroser,
Der fægted' for »det rene Flag«,
Snart gjorde Vrøvl paa hans Theater
Hans Oldermænd og Advokater,
For ham var det ej heller let
At sige, hvem der havde Ret.

Omsider kom da sidste Akt,
Hvor SVERDBUP-BREMENFELD for alle
De Bukke, han har gjort, skal falde
For den »bevidste« Flertalsmagt,
Hvis ej han vil gaa hjem og hænge
Sig i sit Mindretal, saa længe
Der blot er En, som paa hans Ord
Betror ham sig en Hampesnor.

— Men stolt er hver en Venstremand
I Parlamentarismens Norge,
Endskjønt Systemets Klippeborge
Nok egentlig var bygt paa Sand!
Om SVERDRUP rokkes, ingen Vælde
Skal »Statsraads-Taler-Stolen« fælde;
Den skal i Storthings-Salen staa
Og vise, hvor Hr. SVERDRUP laa.

Ennv ett liedet Annhanng
till
Krönicken om Bunde-Kriegen.

Vv bliffuer at berette omm/ huorrlvnde hand Hørup som een koratzich och tapper Avanturier ja rett som then liiden Hørdedrenng Dauiid/ gantzche aleene droeg vdi Felten. Och ther hand uore kommen till Lundbykrat/ ther fremstoed hand och fordrede vd alle the Militairs/ somm uore vdi Konningen aff Dannemarkis Riger/ siigendes thennem att uære ey aleene Poltrons/ somm meth Striimer poe Røggen uore aff Tytzcherne vdi Kriigens Tiider bleffne molesterede/ men och arriche Schalche/ ther uille kons then Staed Haffnia fortificere/ forrdi vdi samme Staed uore mannge Delicer som pro exemplo then Ljusthauge Tivoli/ huorvdi de Officiers uillde sic meth theris nye Distinctiones/ ther ere aff en soedan Qualitet/ at then mindste Fændrike bliffuer ued sliig Pynt till een Generals-Persohn promoveret/ promenere. Oc ropede Høropp til the Filistere/ att thet uore Uanære att goe vdi Felten oc ficte forr sit Land/ men att sticke Halen imellem Benene oc iligen sic at retirere/ thet uore forr Dannemænd een rett Politique/ aff then Sorrt/ man for 5 Øre bekommer/ naar man sic paa Reyser eller Seylatz begiffue uill. Oc mælede samme Høropp/ att the arrme Soldatter/ naar the vdi Kriigen Liff og Lemmer tilsætte/ Fedrenelandet till Ære/ daa handlede the som umælendis Djur/ ther uore af stærke Orrd oc Kjiemmpeuisser i Forveyen dertil bestialiserede oc skyldte hand for sliig crimen bestialitatis alle the Skiallde/ som haffuer till at kiemmpe mandelig dantzche Mænd fraa gammel Tiid uillet persuadere. Menn uore hand Høropp ennd som then liiden Dauiid imot

Militarismens Goliat/ soe uor hand doch ey vdi Slyngekastning nok dreffue / oc bekom hand selff den Kampesteen vdi Planeten hand the Officiers tilltænkt haffde.

en hand then stoere Konning Chresten Povelsen kallit Berre/ soesom hand uore vden paalitisk Affkomm/ soe vdvoldte oc adopterede hand een Thron-Følgere nemligen Hr. Peder Korsgoer. Men samme Korsgoer uar Extractione een vselig Bynde ued Naffn Peder Christensen/ menn uor aff Konning Chresten vdi thet Eyland Bogøes Ridderskaeb vnder Beneffnelsen Kors-Goer bleffuen opptagen Doc føerte hand ey Kriigen paa Riddermenn poe Niduis, oc haffde oprettet en Battallione aff Snap-Haner/ oc samme Snap-Haner uore anførrte aff een Capitaine aff kongeligt Bloed/ og hand hedde Emil Rex. Oc naar Skvmringen falt poe/ da kom the Snap-Haner ligeruis somm Aften-Backerne tilsiune/ oc huor the priuate Folck/ bode Bynder/ Gotzeyere oc them aff then sourtte Schole/ kom att forraske, ther stødte the thennem needer ey meth Suærd menn meth forgiftige Dollche. Oc for theris Offere oc annere Folch at dypere klædte the sic vd som Harlequins/ Pjerrots/ Bajatzer oc Pvlcineller/ forr vnder Glædskaebs Masque theris needriche oc gemeene Donnt at forrette. Oc mange mannge lettroendis Follk meente/ att the uore blott som the omflackendes Sigøynere/ Tatere/ Keddelflickere oc Kieltringer/ ther poe Jvttlannds Heeder vagabondere/ oc gaffue thennem theris Ortvg forr huert Bajatzeri oc Skiellmstycke/ ey tænkendis huilcke arriche Schalchestycker therigjennem bleffue befordrede. Menn ther hand then arrme Otto Borchsenivs soe vdi huilcket Compagnie ock huilcken Slammkiste hans gammle Herre oc Mester vore geraadit/ daa toeg han Morrgenblaedet fra Mvnd oc jamrede oc besuor hannem Chresten Povelsen kallit Berre at beeedige/ att Slicht uore blott hændet formedels eene bare Dommheed oc Uankvnndichhed. Menn hand Berre loed Otto Borchsenivs forstoe/ at hand uore konns en Salontyroller oc een slett Bynde/ naar hans Næseboer bleffue aff slig herlich folkelich Gijøddninng incommoderede. Ty thet uore netop then rette Patent-Gvano/ somm aff Kors-Goer oc hannem Rex bleff præpareret. Oc soelvnde krigede the Bynder indbørdes. Men vdi the Gotzeyeres Leyr uore idel Eenichhed/ oc kvnns then Ridder Cobdenius Karstensen som oc then Ridder Fridericvs Hanssen toege sic till then helige Sankte Giordani Ere een Omgang. Men Sankt Giordano boer vdi Pilestræede oc har ther moren thet størrste Bibliotheca vdi thet gantzche Land. Oc bliffuer therfore af vgifte Jomfrver meget dørrket.

Naar Myggene sværmer.

Hvad er det, der styrker
Alle Folk, som dyrker
Samme Gud i samme Menighed,
Giver Fart i Blodet
Og Humør i Modet?
Det er ganske simpelt — Enighed.
Thi, naar Loven byder
Og Parolen lyder
I enhver moderne Politik:
Hold Dem pænt paa Maatten
Og sid rolig paa den!
Maa det Maatte-Motto holde Stik.

Men du milde Skaber,
Hvilken Mænge Aber,
Der i disse Dage er dabei!
I Agurketiden
Raser Broderstriden
Som en Myggesværm paa alfar Vej.
Se til lille Otto!
Han Parol og Motto
Trodsed' nok saa kjæk og evigglad:
Han en afklædt Chresten
Gav til Tak for sidst en
Rift i Mandens sidste *Aftenblad.*

Chresten Otto dasker,
Otto Chresten klasker, —
Sikke Talegaver de dog har!
Stormløbs-Klokken klemter,
Mens de slaas om, hvem der
Første Ret til »Skarnbøtten« har.
Men det endte ilde,
Thi, trods alt sit Snille
Lod den gjæve Søn af Kæmpers Æt
Sin Bravour i Stikken,
Den Gang Otto fik en
Flok smaa Graa sat ind i Heltens Plaid!

Uh, de Myg, de Myg! de
Hænger stadig stygt i!
Selv da Højres Blod de graadig drak,
Drev de deres Væsen;
Tænk, de midt paa Næsen
Carstensen og Fredrik Hansen stak!
Myggen Bruno Begge
Nu for Retten trække;
Heraf ses, hvad ofte saas tilforn,
At, er i sit Es man,
Trækker tungt sit Læs man
Mellem Integade-Rundetaarn.

Naa, den Tid vel kommer,
Da den varme Sommer
Svinder væk med samt de slemme Myg,
Og da Højre atter
— Selv de Lunkne — fatter,
At kun Enighed gjør stærk og tryg.
Medens da med Finter,
Spark og Haan til Vinter
Venstres »Brodersind« er fælt paa Spil,
I sin sikre Bolig
Høire »*mygget rolig*«
Holder sig paa Maatten og ser til!

Assureret.

— Det er en stor Synd at drikke saa meget, Søren Knudsen!
— De gjør ett nøj, om en Stoder drekker sæ en Dram, nar Jen baare haaller sæ te Hvoherr'

God Tro ser Alt godt.

— Hudden gor et Ais, Di Søn, der æ Saaldat?
— Jow Tak godt! Han skrywer, te han haa hwaat i Brummen. A we et, hwa de er; A tinker de æ sødden nøj som o spis te Unnen mæ æ Offeserer.

Kjedelige Omstændigheder.

Det er det sørgelige ved vor Klode,
At evig varer aldrig dens Held;
Lad et Par Bukser være nok saa gode,
De bliver dog slidt op alligevel:
En Sorgens Dag man dem infamt kasserer,
Fordi de har meldt Forfald over Knæerne;
Og det kan inte nytte, man proberer
At laane mer paa dem hos — Evropæerne.

I slig Betragtning Venstre Kinden væder
Og sidder højst sørgmodig i sin Hu;
Det har ransaget sine brugte Klæder
Og set, at største Delen er itu.
De pæne Bukser har man slidt saa længe,
At, skjønt det er af Venstrevadmel vævet,
Er Tøjet revet ud dog i en Flænge,
Som gaar Partiet synlig over Skrævet.

I *Faxe* og i *Præstø* maa det sætte
Ole Christensen og Pedersen paa Dør;
I *Næstved* hører Leth til de for lette,
I *Vordingborg* faar Nøhr ej mer Honør.
I *Veile* Falkenstjerne skal af Pinden,
I *Bælum* fik man lignende Instrukser,
I *Odsherred* selv er man i Vinden:
Her duer heller ej de gamle Bukser.

Des værre er der flere Venstreskræddere,
Som spekulerer i det samme Ben,
Og, vil man Venstres Habitus forbedre,
Er Konkurrencen aldrig rigtig ren.
Især er Chrestens Korsgaard misfornøjet
Med en Slags Arbejdsdeling, han har sporet,
Hvor Skrædder Holm leverer Ydertøjet,
Hin Ledre Knapperne, og Tauber Fo'eret.

Derfor gjør det Parti, som vil til Fadet,
Af »Brødnid« paa hinanden syndigt Kaal
N. J. Larsen tager Maal af *Aftenbladet*,
Og Chresten maaler ham med samme Maal;
Kort, overalt kan ses i Venstres Blade,
At Partiets nye Tøj det rene Juks er,
Hvoraf Moralen er, at gammel Skade
Sig ogsaa gjøre la'er i nye Bukser.

Fest i Ti-Voh-Lih.

I det berømte Forlystelsesetablissement *Ti-Voh-Lih* i *Jeddo*, Hovedstaden i *Japan*, forberedes i denne Tid en Række glimrende Fester. Ti-Voh-Lihs Direktør, den af alle Japanesere forgudede Daimio, *Roh-Bert-Uatt* har nemlig havt den geniale Idé at forvandle det japanesiske Forlystelsessted til et Stykke Danmark og har i den Anledning gjort grundige Studier af dansk Folkeliv, dansk Historie og Dramaturgi.

Strax, naar man passerer Indgangen, over hvilken det danske Flag vajer, vil man blive behagelig overrasket ved det bløde, dæmrende Skumringslys, hvori Alt er indhyllet. Hele Ti-Voh-Lih vil nemlig disse Aftener blive lyksaliggjort med det mærkelige Skue af *ægte dansk Gasbelysning*. Kun ved store Ofre og efter meget Arbejde er det lykkedes at skaffe denne, for den ejendommelige Tusmørkestemning, den fremkalder, verdensberømte Belysning til Veje. En dansk Borgmester i Embedsuniform er engageret til at passe Gashanerne.

Til Venstre i Haven vil Jeddos Indvaanere overraskes ved i dens muddrede Dam, der i Almindelighed danner den mindst tiltrækkende Del af Ti-Voh-Lihs Herligheder, at finde en *kjøbenhavnsk Badeanstalt*. Dertil engagerede, ægte indførte Kjøbenhavnere vil hele Aftenen igjennem forlyste Japaneserne med at gaa paa Hovedet i det muddrede Dyb, i hvilket de under Glædesudbrud over dets i Forhold til det egentlige Kjøbenhavnerbad forfriskende Egenskaber, vil plaske om.

Paa den Plads, hvor ellers Thepavillonen findes, vil man beundrende standse foran en nøjagtig Gjengivelse af *Danmarks Kongeborg*. Naturligvis i afbrændt Tilstand.

Plæneforlystelserne vil bestaa i Athletkampe mellem de to bekjendte danske Brydere *Car-Sten-Sen* og *Fre-Der-Rik-Han-Sen*. Sabelslugeren *Bent-Heim* vil derefter udføre det overraskende Kunststykke at fortære ikke blot en Sabel, men ogsaa den dertil hørende danske General. Han spiser en saadan hver Aften. Bliver han tørstig, tager han en Admiral. Livjægere træder i Stedet for Grøntsager. Naar Mørket falder paa, vil man faa forskjellige *Tableaux vivants* at se. — Saaledes:

1) *Vølvens Spaadom*, eller *Borch-Sen-Ius*, som forudsiger *Thor-Berg* hans Fald gjennem *Loke-Korsgaards* Træskhed.

2) *Scene fra Nationalgalleriet: Joseph Glükstadt* bestiger paany Thespis-Kærren med Udraabet: *Læg op Ferdinand!* Men *Ferdinand Smidt* erklærer med en talende Gestus, at der ikke bliver noget at lægge op af.

3) *De Liberales Grundlovsfest* (Tilskuerne bedes medtage Forstørrelsesglas.)

Som det sidste Nummer vil en *kongelig dansk Theaterkammerherre* foretage højst overraskende Under-Ballance-Øvelser paa den dertil indrettede Flyvemaskine. Paa det geografiske The-Ater gives den ægte danske Operette:

Dristig vovet —

Hovedpersonerne er en berømt norsk Skiløber og Grønlandsfarer og en lige saa berømt kjøbenhavnsk Kaffeskjænker, samt to Lapper, en for og en bag. De vittige Kupletter er holdte i den strængeste Lappedarstil. Til Slutning stor Lappefinale i Nordlys.

Ikke mindst vil det glæde Japaneserne, at det til Festen er lykkedes at importere de berømte danske Musikdirigenter *Bal-Du-In-Dahl* og *Ge-Org-Lum-By*. Baade i Concertsalen og ved Harmoniorchestret vil disse lade udføre Potpourri'er over danske Folkemelodier, saasom: »Vi vil ha'e Øl!« »Heil Dir im Siegeskranz!« »Hold Dem paa Maatten!« »O Susanne!« »Vil Du nu bare la'e Hønen gaa!« o, s. v. Selv for de ikke musikalske Japanesere vil alene Synet af den førstnævnte Dirigent i Nationaldragt (Galla med Bajuzkenos) være en usædvanlig Nydelse.

I alle Restavrationer vil der serveres danske Nationalretter, saasom Gule-Ærter, Rhabarbergrød, Hakkeboeuf og Risengrød, samt danske Nationaldrikke i Skikkelse af Gamle- og Ny-Carlsberg samt Tuborg-Øl og Brøndums- samt Aalborg-Aquavit.

Nydelige unge Kjøbenhavnerinder i Nationalkostume

— Tournyre og Halvhandsker — vil lokke de spendable unge Japanesere til flotte Indkjøb af Blomster, Fotografier etc.

Men Festens *clou* bliver dog den veritable danske *Halvtreds-Øre-Butik*, hvor enhver Japaneserinde gratis vil erholde en lille dansk Gjenstand, en Naal, en Redekam, en Barnetrompet o. s. v.

Festens Aabning tilkjendegives ved 3 Kanonskud.

Bonde-Praktika.

— Fedtegrever? Nej, lad barestens di store behulde deres Lækkerier, naar at je kuns maa behulde mine Fedtegrever. Og Du kan svære paa, Lavs Hansen, at di Grever, som at vor Moer laver til, di kan Sørenjenseme sætte Tælle paa Revelsbenene. Men — æ nu varet liegodt et Aar — Du husker nok, Lavs Hansen, ded Aar, da at Per Nielens røde Hoppe blev solgt til Kresten der ovre i Skjelleby — da kommer je en Dav hjem og er itte ikke langt fra at trænge til at faa en Kjende at putte i Kofferten, og saa sier vor Moer, gjør hun: »I Dav ska Du hae Fedtegrever, Rasmus, ska Du.« — »Ded var rart ded, Kjesten,« sier je saa, gjør je, og saa sætter je mig nør og æder. Nu ved je Faen itte, hvordanne at ded goer eller itte goer, men allerbedst som at je sitter lige midt i Greverne, saa siret »Bøh«, siret, og inden at jeg faar Stunder til at gave, saa er Greverne gangen oven yd af Halsen igjen. »Ded var da sært Rasmus«, sier saa vor Moer, gjør hun. »Ded eret osse, Kjesten!« — sier je saa — »ded er ellesens aldrig arriveret mig før.« — »Prober igjen, Rasmus,« sier hun saa. — »Nej je vil itte, Kjesten, for Du har liegodt gjort di Grever for fede«. — »Ja da eret dog Synd for di gode Grever,« sier saa vor Moer, — men æ — saa kommer i ded samme Sovnefoden ing ad Døren. »Godav, godav, Jens — sier je — sæt Dig nør og prober vor Moers Fedtegrever.« »Tak, Tak, Rasmus,« sier saa han, gjør Sovnefoden og sitter sig nør paa min Plads og begynder at skovle mine Grever i sig. Naa, saa snakked vi jo frem og tilbave, og han tog ingen Skade af Greverne. »Ded er ellesens plaserligt, Jens« — sier je saa — »at Du ka taale di Grever, for je har lie gien dem af mig igjen.« — »Saa—aa?« sier han saa, gjør han og blier saadden helt sær vedet — »Nu Du sieret, Rasmus, saa synes je sgu osse, at di er nøvet vamlendes,« og aldrig saa saare har han sagted, saa ligger alle vor Moers Grever igjen yde paa Tallerkningen. »Nu sku Søren staa iet« sier je, men — æ — saa i det samme kommer Sultan, Du ved, Lavs, Lænkehunden deryde, den kommer ing i Stuen og ligger sig op ad Ovnen. »La vos probire med Sultan,« sier saa vor Moer, gjør hun. — »Gjør Du ded, Kjesten,« sier jeg saa, og saa sitter vor Moer hele Tallerkningen nør til Kreet, og je og Sovnefoden vi snakked saa videre om hans gamle Præmietyr og om den nye Degn der nøre i Engtofte. Men vier lie kommen et Stykke ing i et, saa begynder Sultan henne ved Kakkelovnen at gie undt af sig og Greverne med, saa at di laa liese net paa Tallerkningen igjen. »Ded var da som Søren!« sier je saa, sier je — »Er der da ingen i hele Sovnet, som ka behulde Dine Grever, Kjesten?« — »Ded lader ikke teet, Rasmus« sier hun saa og sitter Greverne op paa Bordet igjen, men saa kommer lie i ded sæl samme Momang netop akkurat sgu Degnen der nøre fra Engtofte. — »Sæt Dom nør og faa en Bid, Skolelærer« sier je saa. »Tak, Tak, Rasmus Pedersen« sier saa han og sitter sig nør og begynder for fra paa Greverne, for Du ved jo nok, Lars, at i det Kald goer jutte at være Kostforagter. Men hille Død, hvor at han kløede paa Greverne! Du sku ha set, Lavs, hudden at di gled helt nør i Halsen paa ham, akkerat liesom ded ku ha vaaren Offerpenge, han skovlede i Bavlommen. — »Tak for Mad, Rasmus Pedersen« sier han saa og taer sig en frisk Skraa. — »Velbekomme, Skolelærer« sier jeg saa. — »Ded er ellesens mærkeligt, at Di ka taale di Fedtegrever, for nu har baade je og Sovnefoden og Sultan proberet, og vi ku Sørenjenseme itte hulde dem i vos, skjønt at vi var trej omet.« Men Degnen, Lavs, ser Du Degnen, han ku Kattenædeme, hulde vor Moers Grever i sig.

Miskjendt.

Der var en Tid, da Hr. Borchsenius
Ved Bogø-Drottens Taffel sad
Og digtede som Selskabssangens Genius
Prologerne til »Tak for Mad«!

Han sang om Venstres store Banebryder,
Som hele Folkets Tillid nød,
Og slog sin Lyre om Fru Berg's Dyder,
Da der var Fest i Hillerød.

Men ak, det gik ham næstendels som Dante:
Utak til Løn han oppebar!
Nu stempler Berg ham som en »Snylteplante,
Der kun paa Andre tæret har.«

Mens Bogø-Kongen Korsgaard slaar til Ridder
Af Retfærd og af Billighed,
Borchsenius nu som en Oldfux sidder!
— Det har man for sin Villighed!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

I Krydsforhør.

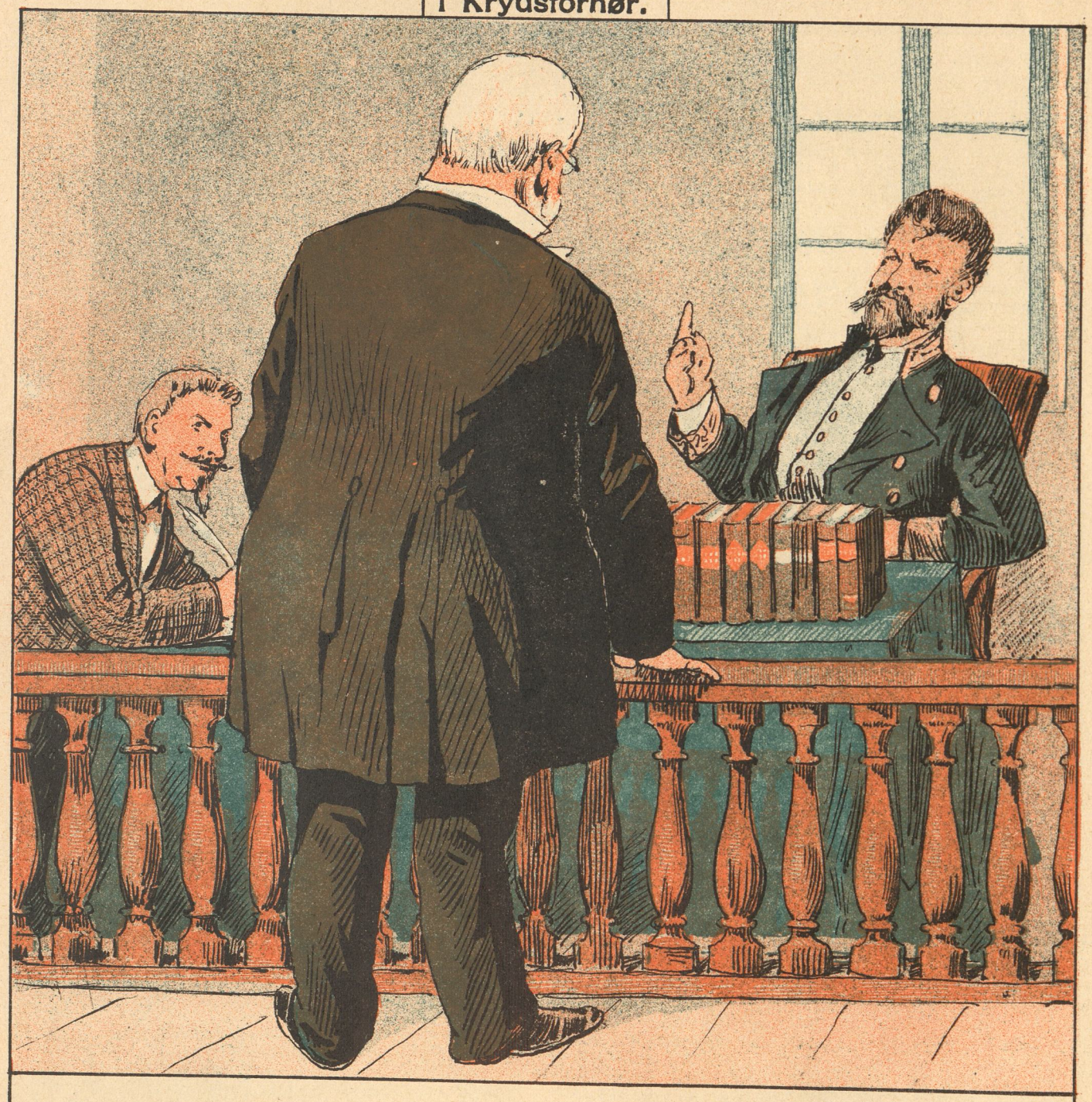

— Erkjender altsaa Tiltalte CHRESTEN POVELSEN, kaldet BERG, at være vidende om »*Aftenbladets*« Indhold?
— Ja, det gaar bare ud paa Billighed og Retfærdighed!
— Hvad forstaar Tiltalte ved Billighed?
— Det er to Øre pr. Nummer.
— Og ved Retfærdighed?
— Det er at sætte en Ære og en Glæde i at være »færdig«, naar man kommer for Retten.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 11. Juli. Nr. 28.

Udvidet Sprogkundskab.

— Naa, min lille Ven! har Du allerede begyndt at lære Tysk?
— Ja...
— Hvad hedder da »jeg«?
— Petersen!

Fra Minekrigens Tid.

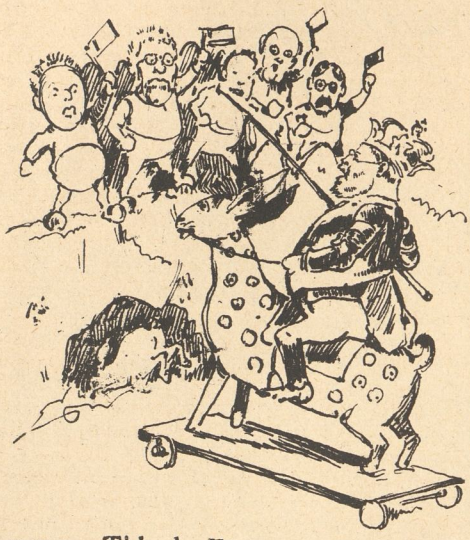

Der var en Tid, da BERG var Enhedsmærke
For alle fuldtro Venstremænd.
Til ham, hvis Bryst var lutter Dannevirke,
Saa hele Legionen trofast hen;
Thi han, den vældigste blandt Degne,
Der Afsked faaet har paa graat Papir,
Fuldmægtig var paa Enighedens Vegne
For WEDERKINCH saavelsom HANSEN SIR;
Han Enheds-Mærkesmand var bleven
For EEDVARD og for JEPPE TANG,
Og Folk som Skrædder HOLM og LEDREGREVEN
Paa CHRESTENs Bud forglemte Stand og Rang.
— Men disse lykkelige Tider
Bortskylled' blev af Tidens stride Elv!
Mod alle Venstregrupper BERG nu strider,
Han er kun enig med sig selv!

Nu drager CHRESTEN om i Landet
Med Bogø-Krone, Scepter og med Spir;
I Ringkjøbing han alt en »Ring« har dannet,
Og det ser sort nok ud for HANSEN SIR.
Paa Livet er han HENNING JENSEN rykket,
I Præstø PETERSEN kom paa det sorte Brædt.
ØLSTYKKE-HANSEN*), da det kom til Stykket,
Han ogsaa fundet har for let.
Mod OLE CHRISTENSEN han Planer smedder,
Mod N. J. LARSEN ligesaa,
Og KORSGAARD, eller hvad han hedder,
Han RASMUSSENs Mandat vil lade faa.
I HØRUPS Kreds han lægger Rævekager,
I Fredrikssund han gaar paa Rævekløer,
I Vejle FALKENSTJERNE han forjager,
I Vordingborg han raaber: Nør mæ NØHR!

*) Man sætte Hansen for, man sætte Hansen bag,
Ølstykke dumper nok, det er en afgjort Sag.

Ja, Tiderne forandres, maa man sande,
Saavelsom Venstre-Disciplin,
Før fægted' CHRESTEN BERG med aaben Pande,
Nu overta'er han Rollen som »Kanin«.
Saalænge han var Manden for det Hele,
Var Thingets Flertal ham Vorherres Røst,
Nu haaner han omtrent i alle Dele
Det samme Flertals Magt af Hjærtens Lyst
Og giver dog Hr. ESTRUP paa Planeten,
Fordi han intet Hensyn ta'er
Til Folkethingsmajoriteten,
Men holder samme skammelig for Nar!
Den Flertalsmagt, han blæser selv et Stykke,
Af Andre lystres skal hvert Øjeblik!
— Jo, vi maa ønske Venstre selv til Lykke,
Hvis det kan knuse den Logik.

Gjennem Integade-Væverierne.

Brev om *Politiken*.

Hvad er *Politiken?* Det er en Las af et Blad, der ligger paa et Bord i en Kafé! Enhver, der har besøgt Kafé'er, vil have dette Indtryk. Hvad Under da, at adskillige af *Punch*'s Medarbejdere i Lørdags blev overraskede, da de saa en ægte *Politik*. — »Det er jo et Maleri!« Ja det kunde man nok kalde det, eftersom Integadevæverne, der er sande Kunstnere, væver med farvede Fremstillinger, der ofte frembringer det mest barokke Indtryk. *Morgenbladet*, der sjelden er aandrigt, skal en Gang have sagt, at *Politiken* qua Boulevardblad var et Væv, der mindede om en Knejpemelodi oversat paa daarlig Prosa. Vi har ikke kunnet finde denne Aandrighed i *Morgenbladet*'s eget Vadmelsvæv, saa maaske er det Løgn, at det har staaet der. I hvert Fald er Sammenligningen heller ikke udtømmende. Hørups Viktoria-Maskin-Væv har frembragt noget endnu større. Lette, som var de aandede over, hvile de talløse smaa Usandheder i den højeste Uvidenheds Kædehamp, indvævede med den fineste Perfiditet af en Mesters Haand. Billedet glinser ikke, virkelig Grundighed og ægte Vid distraherer ikke. Men gjennem en vis bestikkende Harmoni mellem de enkelte Artikler og Bladets hele Grundtone bliver Integade-Væven ægte moderne Journalistik.

Her, hvor nu Væveriet ligger, laa den lille skidne Integade. Den ligger der endnu. Men nu har den Væveriet paa Hjørnet. Her var det, at Viggo Hørup og Eed. Brandes i 1883 grundlagde den Sensationsfabrik, det moderneste og mest upaalidelige Spaltevæveri i Danmark. Det er her, *Punch* i Lørdags var Gjæst.

Den utrættelige Peter Nansen og den værdige Pastor Henning Jensen viste os Lejligheden. Vi traadte ind.

I den underste Etage af Etablissementet, der, hvor Protokollerne afbrændes, forfærdiges bl. a. »Venstres Sangbog«. Her har Herman Bing sin Plads, og vel anses hans politiske Væv for en lavere Genre, men al-

lerede her fængsler dog det utrolig dristige Arbejde Alles Interesse, især naar man ser paa det med Kjenderblik. Vor Lovgivning hjemler ikke Benyttelsen af de forskjellige i Brug værende Tvangsmidler overfor Arrestanter, men alligevel er det en Kjendsgjerning, at Hr. Herman Bing ikke var bleven saa forfjamsket og havde mistet Hukommelten, om ikke Forhørsdommeren havde udfrittet ham paa en saa nærgaaende Maade.

Ja, han gjør mere end det. I et udførligt Foredrag, som den altid velvillige Oktavius Hansen inspirerer ham, og som en underordnet Slave omsætter paa forstaaeligt dansk, indvier Hr. cand. phil. Nansen os i Hemmeligheden ved Tilvirkningen af de »Fejø-Sager«, der er saa efterspurgte af alle Ande-Jægere og som, nu da Andejagten lige er gaaet ind, fabrikeres i store Masser. Vi takker Hr. Nansen og bortfjerner os fra Væveriet.

(Anmærkning). Ved et Uheld er Stykket, der begynder med »Vor Lovgivning — og ender med — »en nærgaaende Maade«, et Stykke, der hører til en Artikel, *Punch* agter at bringe til Fastelavn, blevet indvævet i ovenstaaende Kammerdug. Dette kaldes en »fejl Ombrækning«. Kvalmen, der altid indfinder sig, naar man besøger Integade, har blot her givet sig et noget kraftigere Udslag, idet den er endt med en »Ombrækning«, i Stedet for som ellers med en enkelt Opkastning. Vi beder vore Læsere om Undskyldning for, hvad der er passeret. Kan imidlertid *Dagbladet* komme til at anbringe Gehejme-Etatsraad Tietgen mellem Fjerkræet i Rosenborg Have, som om han var en ganske almindelig Konsistorialraad, kan det vel undskyldes, at *Punch* for en Gangs Skyld har indført en Forhørsdommer i det Hørupske Væveri.

Ved Kaffen.

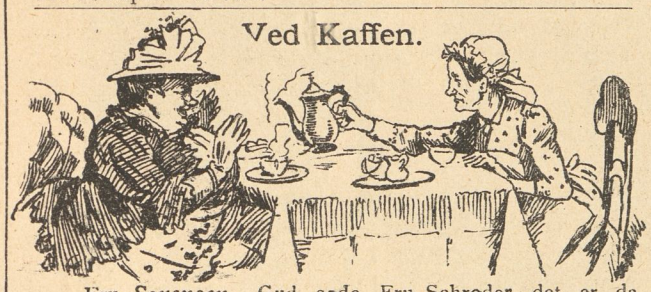

Fru *Sørensen.* Gud søde Fru Schrøder det er da dejligt, at De nu er rask igjen, og det har nok været en haard Dyst, hører jeg, og noget gastrisk, og Gud det kjender jeg saa godt fra min egen Mave, som altid bliver urolig ved Jordbærtiden og først kommer i de gamle Folder, naar Melonerne er forbi, og De har nok ogsaa havt Feber og maattet spise Kinin og Gud nu ser jeg af »Nationaltidende«, at det ikke behøves, men at man bare skal have et Uhr liggende paa Brystkassen til at regulere Blodgangen med, og det gjør, at Pulsen dikker i Takt med Uhret, og det er derfor, at Børn altid bliver roligere og lettere at holde Styr paa, naar de bliver konfirmerede og faar Uhr i Brystlommen, men Fritz Grønbæk, som jeg bad forklare mig det Hele, sagde, at man maatte have forskjellige Slags Uhre dertil, som f. Ex. til hveranden Dags Feber maatte man have et Repeteruhr og for Madfeber et Taffeluhr. Men var det Sovesyge, man havde, vilde han anbefale et Vækkeuhr. Og gik Temperaturen meget højt, kunde man tage et Taarnuhr, men der behøvede ikke at være Slagværk i uden i Slagtilfælde. Var Feberen derimod kronisk maatte man have et Kronometer, hvorimod man ellers kunde nøjes med et simpelt Cylinderuhr. Og han mente, at den Opfindelse gav en god Uhrnøgle til Forstaaelsen af de forskjellige Temparamenter hos Folk, nemlig, at dem, hvis Uhre gik for stærkt, blev hidsige og sangvingske, og naar Uhret gik for langsomt, blev man doven og flegmatisk. Og han sagde endvidere, at det havde kan selv lagt Mærke til i sit Rusaar, for naar han den Gang selv mærkede, at han blev for livlig og satte for mange Penge over Styr, saa lod han bare sit Uhr staa en Tid hos en Onkel, der altid var god imod ham og laante ham Penge, og naar han saa var kommen til Hægterne igjen, gik han til den Onkel og fik Uhret tilbage. Men Kasserne maa være af Staal og hverken af Tombak eller Guld eller Sølv, fordi det skulde jo i Forbindelse med Blodet og De vêd jo selv, søde Fru Schrøder, hvordan man ellers taer Jernpiller for at blive staalhærdet, og Staal er bare en finere Slags Jern, saa det er jo soleklart, at Uhret maa have Staalkasse, naar det skal virke paa Blodet. Saa, Gud, søde Fru Schrøder, hvis De skulde faa et Tilbagefald, saa maa De endelig se at faa fat i en Uhrmager hellere end at sende Bud til Doktoren. Og man maa jo være forsigtig nu, da det er blevet køligere, og De kan tro, søde Fru Schrøder, Robert Watt har glemt at sende metereologisk Institut Fribillet til Tivoli i Aar, saadan et Uvejr, de lavede ham til hans Japaneserfester. Og Gud, søde Fru Schrøder, vi gik der jo alligevel den første Aften og tog lille Ambrosius med, ikke saa meget for Morskabens Skyld, som for at udvide sine geografiske Kundskaber, og der var jo meget interessant, især ude paa Fregatten, som jo var bleven en Djonke, og vi trodsede Elementerne og begav os trods Stormvejret derud, og Gud, søde Fru Schrøder, havde det ikke været for de Vifter, vi fik gratis, saa var vi saamænd hellere blevne i Land, for det vippede saa rædsomt, at baade Petrine og jeg var lige ved at blive søsyge, men De kan for Resten tro, det var magnifikke. Især Illerminationen! Og rigtignok blæste den ud hele Tiden, saa det gik, som der stod i Operettevisen, at »liesom den var der, saa var den der ikke, og saa var den der dog alligevel«. Men Meningen var i hvert Fald god. Og Gud, Operetten fik vi jo heller ikke hørt meget af, men saa meget forstod vi, at det var Karl Madsen, der var kommen til Japan og gjorde japanesisk Kunst med at drive Malerne i den ingpræstionistiske Svinesti, og hvem de Andre var, kunde vi ikke gjætte, men formodentlig var det Brødrene Skovgaard, for vi hørte Noget om et Springvand paa Amagertorv, og Gud, søde Fru Schrøder, vi morede os alligevel mageløst, for vi satte os ind i Koncertsalen og drak varme Toddyer og saa paa Balduin og ham har de dog ikke Mage til ovre hos Mikadoen. Og han fortjente et meget større Palads end den Knaldhytte henne ved den salig Rutschbane, hvor Tivoligarden havde Vagtstue. Men hvad der var nydeligt og lige fra Kehlet var de kulørte Japaneserlamper i Gangene. Og Fritz Grønbæk sagde rigtignok, at det mindede ham saa uhyggelig om Lampevejen, hvor man fik sit Livslys blæst ud, men det var nu bare, fordi han var arrig over at vi ikke vilde hen og kjøbe Blomster hos de smukke Japaneserinder, og jeg synes ligegodt Robert Watt er en stor Mand med geniale Ideer som f. Ex. at flytte den kinesiske Mur over til Japan og jeg er bare bange for, »Politiken« og »Morgenbladet« kommer efter ham, fordi han har bygget Befæstninger uden at spørge om Forlov. Men han holder jo af at staa sig godt med alle Parter, saa maaske angasjerer han maaske Pastor Hostrup til at komme og rive Volden ned, naar Festerne hører op. Gud, søde Fru Schrøder, De ser saa bleg ud! Det er ogsaa uforsigtigt af Dem at tale saa meget, naar De lige har været syg. Og det er bedst jeg gaar, og vil De have det, skal jeg paa Vejen gaa ind til en Uhrmager og bede ham komme herop. Naa ikke! Ja, saa Farvel og Tak for Kaffe.

Lystfiskeri.

— Fanger De Noget?
— Jeg fisker s'gu'nte for at fange Noget, jeg fisker bare for min Fornøjelse.

Der har vi det!

— Er der Nogen af Jer, som kan sige mig, hvorfor Graaspurven altid saadan hopper over Gaden?

— Det véd jeg s'gu ikke!

— Aa — det er vel, fordi den ikke kan gaa?

— Nej sér I, det er bare, fordi den vil over paa den anden Side.

En Bussemand.

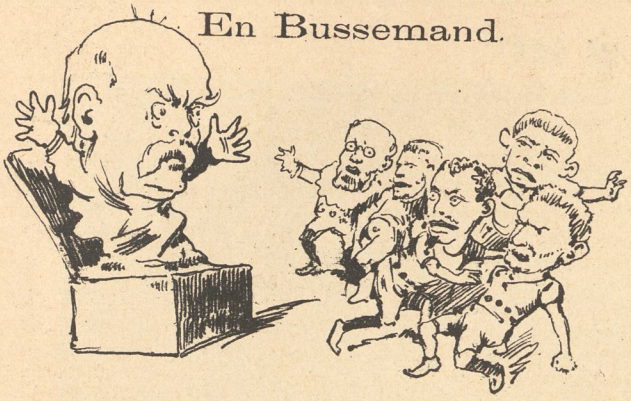

Den Gang man var en lille En
Med ganske korte Buxeben,
Man gjorde store Øjne
Til Ammestue-Løgne;
Men, bli'er man stór, man ikke Spor
Paa Bussemænd og den Slags tror! —
Kun Integadens Fuxer
Med hjærtefyldte Buxer
Gaar sorte af Skræk,
Med fordrejede Træk
Og hyler og skriger: Forvar dig,
For nu kommer Tysken og taer dig!

Hr. Lauritzen, en Helt af dem,
Der helst paa alle Fire frem
For Overmagten kravler,
Mens om Pardon han savler,
Har klart bevist med skarp Forstand,
At Danske i et slesvigsk Land
Kun fører til Skandaler
For hans og Andres Haler!
Med ydmyge Buk
Og med angrende Suk
Vi Riset maa kysse, der sla'er os, —
Hvis ej, kommer Tysken og ta'er os.

Nu veed vi det! Men, ærlig talt,
Mon ikke stadig splittergalt
Vi bær' os ad herhjemme,
Naar Freden vi vil fremme?
Vi lige ud til fjærnest Krog
Med Frækhed hejser Dannebrog!
Ja, selv paa Paraplyer
Vi ikke Farven skyer.
Og Blodet er rødt,
Naar en Næse bli'er stødt,
Skjønt Næsen er hvid. — Ih, bevar os!
Jo, vist kommer Tysken og ta'er os.

Det Hørup snart som Nielsen gaar:
Han et Kasino-Huskors faar
Til Løn for udvist Tjeneste;
Men Hørup bli'er den eneste.
Vi andre dumme Dänen kan
Gaa hen og lave os i Stand, —
Selv Snedkerne kan true
Vor Fred med deres Skrue,
Den er jo en fri,
Men bevidst Parodi
Paa Westfaler-Skruen! — men la' dem
Nu dy sig, for Bismarck kan ta' dem!

Og Watt os rent i Smadder slaar!
Saa vidt hans Hensynsløshed gaar,
At nu han Japan hylder!
Mon Sligt vi Tysken skylder?
Hvi holder ej han Turner-Fest
Og be'er Graf Moltke op som Gjæst,
Til Fryd for alle søde
Smaa Sorte, Graa og Røde?
Og »Stipendierne«, som
Render avede om
Til Paris! — Ih, du milde, hvad ska'er dem?
I kan bande paa, Tyskerne ta'er dem!

Nej, sikket Held, at vi har Mænd
Som Eedvard, Je. K. Lauritzen
Og Skram og Henning Jensen
Paa denne Side Grænsen!
Saa er der ingen Ting i Vej'n:
De in's Berliner-Blau hinein
Os føre Allesammen
Til Frelse, Fred og Gammen;
De hviler ej, før
Alle Fæstninger dør
Og i Lommen som Klude de har os —
For saa kommer Tysken og ta'er os.

Ved en Mellemmad.

— Ja vel, ja vel ja. Naada nej! Nej, ser I, Kammerater, jeg skante gaa fra, at jeg i min grønne Ungdom var et Stykke af en løjerlig Kantøffel, saadan hvad det angaar med Fruentømmer og de Dele, for jeg var immer af den Anskuelse, at jeg kunte begrive, hvorfor Faen jeg sku gaa hen og forlove mig og bav etter gaa hen og gie en anden Mands Datter Føde og Klæder og Losi, men saa varet, at det traf sig saadan, at jeg en skjønne Dag blev boden til Basselgilde ude i Højby hos Skræderen, I ved nok han, Ole Siversen med Træbenet og den skeløjede Datter, Malvine. Naa, smok var hun jonte, Malvine, nej, for hun hade et Gebis, uf Du alstyrende, sikke noet Tyggetøj, og saa var hun baade koparrig og platfodet, liesom hun ku hae levet af at træde Bede til, men det laa nu kanskesens i, at hendes Faer gik med Træben, og lie godt begynder saa Skræderen at snakke godt for mig og anbefaler mig at sla et Blek paa Varerne. »Ja Tak ska Du fik, Ole Siversen — sier jeg saa og taer en frisk Skraa for inte at tave Kongtenangsen — men det Kyssetøj, Pigen har, det blir ved at stikke mig i Øjnene.« — »Er dinte andet, Søren, — sier han saa — saa kommer vi nok ud af det, og ser Du, Søren, Du er jo en smok ong Mand og Du sitter i en god Profsjon med det Broliggeri, og det tykkes mig, der er jonte rigtig Slag i en Brolægger, naar han inte har sig en Jomfru.« — Nu ku jeg jo nok forstaa paa det hele, at det kneb for Skræderen at komme af med Pigebarnet, og saa gjør jeg mig natyrligvis kostbar og sier: »Ja vel, ja vel ja, paa det Lag — sier jeg — det

har Du Ret paa, Ole Siversen, at en Brolægger inte er kumplet, naar at hante har sig en Jomfru, og til det Stykke Arbede er jo Malvine liesom skaft, saadan lige op og ned med et Par Arme og saa platfodet.« Men saa skue I hae set Skræderen, hvor han var lie ved at gaa fra Recepterne, og han slog saadan bav ud, saa han fik en Splint i Træbenet, som dog inte lod til at sjenere ham videre. »Hou, hou, Ole Siversen — sier jeg saa — bli barestens inte gemytlig og begynd inte paa at gjøre Kaprifolier, vi ka jo snakke omet.« Og saa dispeterte vi jo omet, for Ole Siversen er jo en velstaaende Mand, som jonte er saa sært, da han jo syer Buxer baade til høje og til lave, og han bruger lige saa meget Tøj til de lave, som til de høje, og saa blev det da ved, at jeg sku hae to Sæt Gangklæder og to Sæt Sengklæder strax, og saa sku jeg hae den ene af Oles Grise til Mortensdag og saa Malvine i Tilgift, og saa var jeg jo forlovet. Men føj hvor det smagte, hver Gang jeg satte Muleværket til hendes Gebis! Liesom sure Asier, forstaar I, men det ærkeligste var, at jeg i Grunden hade et godt Øje til Smedens Datter, Ane Johanne, for nu blev hun sgu forlovet med den tykke Jørgen, Møllerens Søn i Højby, for Ane Johanne hade ingenting, og jeg hade liesaa meget, saa vi passede jo i Grunden godt sammen, men nu ska I høre, Kammerater, hvordan at Skæbningen vendte det hele til bare Gemytlighed. Se jeg og Malvine vi sku nu stampes sammen der ude i Anneks-Kirken af hans Gemytlighed Pastor Jensen, og samme Dag sku saa Møllerens tykke Jørgen og Smedens Ane Johanne svejtses sammen, saadan Bunkebryllup, forstaar I. Naa vi stod jo saa i Kirken og hørte alle de dejlige Ord om Ægteskabets Gemytlighed og andre Adspredelser, og Malvine hun tudskraalte, saa Vandet rendte hende overskrævs ned ad Ryggen — hun er jo skeløjet, husker I nok — og saa indtræffer det højtilige Momang, da hans Gebommerlighed Pastoren ska til at spøre Malvine, om hun vil være min Kone, men saa af en Fejltagelse er Ane Johanne kommen hen paa Siden af mig, og hun svarer ja, mens Malvine blev ved at brøle, og den tykke Jørgen, han sov, og saa blev Malvine og Jørgen limede sammen. Naa, den var jo hamber. »Hør Deres Elskværdighed — sier jeg saa til Pastor Jensen — det er ellers en net Fikkedelle, Di har lavet vos her. Di kommer til at begynde for fra, som Bonden han sae, han hade brungen 100 Snese Tørv op paa 5te Sal og pludselig obsalverte, at det var i Huset ved Siden af.« Nu blev der jo Grin i Gaden, for nu kom de gamle til, og I sku hae set Skrædderen, hvor han blev lynende, saa Gnisterne røg af Kirkegulvet, for han havde faaet Dupsko paa Træbenet. Malvine hun blev nu ved med at tude, og tykke Jørgen han blev ved med at sove, men Ane Johanne hun smilte saa venlig til mig, saa det gik helt ind til mit Hjerte. »Den er ellers gemytlig« sae Pastoren, og det ku han jo sagtens sige, formedelst han havde faaet Betalingen forud. Men om igjen vilde han sgunte gjøre det. »Ja, ser Di, Deres Højbaarenhed — sier jeg saa — Di maante blive vred, men jeg sku hae hat en Gris til Maartensdag af Skræderen, og den blier jeg natyrligvis snodt for nu.« »Er dinte andet, Hr. Kaspersen — sier saa hans Godgjørenhed — kan I høre, han var en dannet Menneske? — er dinte andet, Hr. Kaspersen, saa ka Di Faneme faa min gamle Leveso, naar Di vil, naar jeg saa bare maa blie fri for Vrøvl.« — »Den er godt, Deres Veldædighed — sier jeg saa — det er et smokt Træk i Deres Karakterbog. Naar jeg barestens maa beholde den lille Ane Johanne som min Brolæggerjomfru, saa lar jeg sgu med Glæde den tykke Jørgen beholde Skræderens gamle Rambuk.« Og derved bleet. La vos saa tae fat igjen, Kammerater.

Fra Krigsskuepladsen.

Telegram til »*Morgenbladet*:

Vælgermødet i Vig i Gaar var en glimrende Sejr for Odsherredskredsens tilkommende Folkethingsmand, Hr. Povl Petersen. Efter at Hr. N. I. Larsen med sin sædvanlige grundige Overlegenhed og overlegne Grundighed havde afklædt baade Korsgaard og Toksvig lige til Skjorten, var der ikke anden Udvej for Parret end at gaa hjem og lægge sig. De ligger begge endnu foruden Dyne.

Telegram til »*Aftenbladet*«:

Vælgermødet i Vig i Gaar var en fuldstændig og afgjørende Sejr for Odsherredskredsens saa godt som nuværende Folkethingsmand, Redaktør Korsgaard. Efter at denne ved et i høj Grad fangende Foredrag havde fængslet Tilhørernes Øren og Hjerter — dog heldigvis ikke i tre Maaneder —, følte den sølle N. I. Larsen sig i den Grad afklædt lige til Skindet, at der ikke var andet tilbage for det stakkels Skind end strax at gaa i Vandet paa Povl Petersens Svømmeanstalt, hvorfra han netop nu kommer ud som en vaad Hund.

Liberal til Neglerødderne.

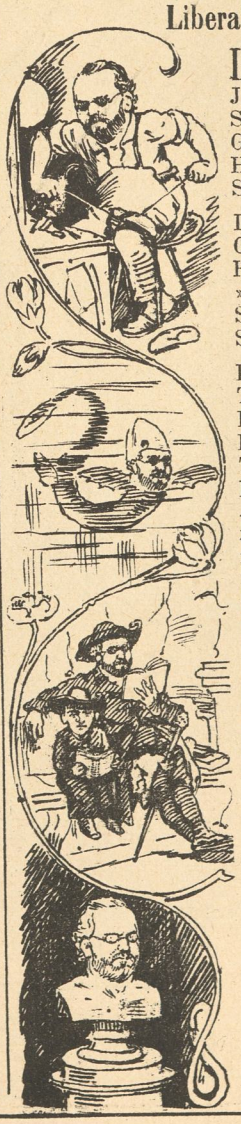

Lad paa Tivoli man tænde
Japanesisk Glædesblus!
Slig Belysning ofrer denne
Gang vi Hr. Octavius.
Han er Smaafolks Ideal,
Saasom han er »liberal«.

I sin grønne Ungdoms Dage
Gründed' han en »Skofabrik«,
Hvorom Mindet er tilbage,
»Sylene« des værre gik.
Skæbnen tidt er højst fatal
Selv imod en »liberal«.

Dernæst han i lige Maade
Tog sig af »Akvariet«,
Hvor han hævded' i det Vaade
Den moralske Fiskeret,
Til en Vandgang, kold og sval,
Indfandt sig som »liberal«.

Nu, belært af slig Erfaring,
Har han indset klart, at hvem
Der har »Syle« i Forvaring,
Helst bør holde godt paa dem;
Mod sin egen Kapital
Bør man være liberal.

Og mens Hyller her ham hylder
Som human Arbejderven,
Silkeborg- og Dalum-Møller
Er nok ikke med paa den;
Vor Papir-Rings Principal
Her var sjælden »liberal«.

— Sluttelig Octavius Hansen
Saa meddelsom er og rar,
At den lille Peter Nansen
Selv han instrueret har
Om, at han i Rettens Sal
Immervæk er liberal.

Ja, han svigted' ingenlunde
Heller denne Gang den smaa;
Men han hjalp ham, saa han kunde
Sig en billig Vandgang faa,
Medens paa sin Piedestal
Hansen staar som liberal.

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Ride, ride Ranke!

Ride, ride Ranke til Højesteret,
Der skal Du høre Løjer, hvis Du kan holde tæt;
Men kan Du inte, kjære,
Saa kan Du frit la'e være.
Jeg skal dig dog belære
Om, hvad her er i Gjær'e:

Nye Fejøsager
Rettens Tid optager!
Hvad Du her har hørt, Du smaa,
Kan Du trøstig ride paa
Hjem til Integade.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 18. Juli. Nr. 29.

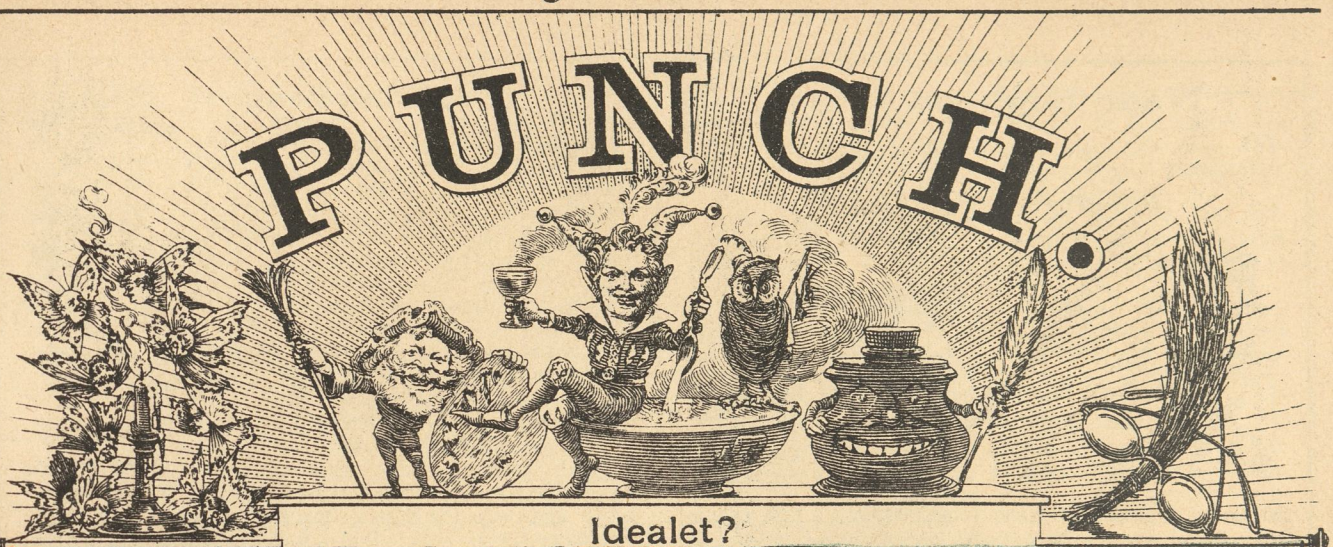

Idealet?

Pater familias: Aldrig hører jeg Jer snakke om Andet end Kjoleliv og Nederdele og Tournurer! Existerer der da ikke noget Højere for Jer?

Duet af Døtrene: Aah! Jo, Fader!! Nye Sommerhatte!!!

Naar Krybben er tom.

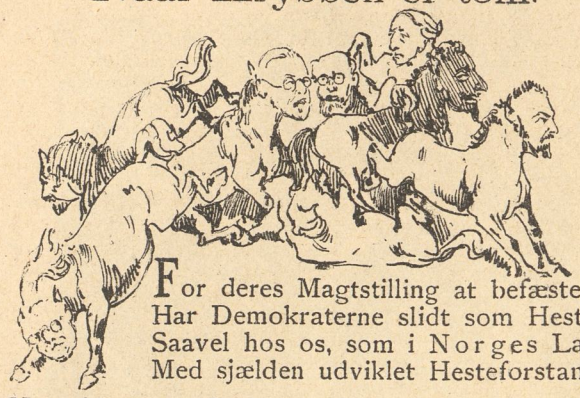

For deres Magtstilling at befæste
Har Demokraterne slidt som Heste
Saavel hos os, som i Norges Land,
Med sjælden udviklet Hesteforstand.

Naar blot man fik ham i Seletøjet,
Var hver en Venstremand strax fornøjet;
Endog en HØJMARK var ganske from,
Selv om han lidt under »Pisken« kom.

Skjønt tamme var de just ingenlunde:
De slog til Skaglerne, hvor de kunde;
Selv BERG har sagt, at i Smaafolks Hjem
Stak Hestefoden for stærkt de frem.

Og højt de leved'. De fik til Davre
I TRIERS »Samfund« Studenterhavre
Med lyrisk Hakkelse mengeleret,
Som af BORCHSENIUS blev leveret.

Ak, det var rigtig nok gode Dage,
Som glade Minder har ladt tilbage,
Skjønt dog JENS BUSK, lig et stædigt Hors,
I Lag med Kindheste kom paa Mors.

Men nu til Dags er det slemme Tider;
Paa Træhest, siges der, Bonden rider,
Om man tør tro paa en »Førers« Ord,
Hvis Hestedumhed var lidt for stor.

Den ganske Flok, som i Fryd og Gammen
Stak Hesteho'ederne flittig sammen,
Har faaet Kuller og farer om
Og slaas ved Krybben; thi den er tom.

Skjønt som en Hest N. I. LARSEN slider,
Optræder BERG dog som Krybbebider,
Fordi hans KORSGAARD paa venstre Fløj
Behandling faar som et Udgangsøg.

Selv BLUHME bliver som Hest kasseret
Og snart til Pølsemad degraderet,
Skjønt saare villig sit Læs han trak.
— Hvad har han saa for sin Pølsesnak?

Fra Nord for Esbjerg helt op til Skive,
Skal andre Krikker slaas ned for Snive,
Skjønt anden Fejl kan nok Ingen se,
End at de er noget »blakkede«.

Men, naar selv SCHJØTTS skal befindes spattet,
Situationen man først har fattet.
Saa veed man: Alt, hvad i Norden duer,
Maa underkastes en Hestekur.

Bjørnen kommer!

Rædselsbudskabet naaede *Punch*'s Redaktionskontor i Lørdags Eftermiddags Kl. 4. Alle Medarbejderne samledes paa Kontoret, og 6 af de yngste og kraftigste udtoges som frivillige til at vove en Expedition ud ad Frederiksberg til for at skaffe Underretning om den forfærdelige Katastrofe og mulig bidrage deres til at nedlægge det fra zoologisk Have udbrudte Vilddyr. Bevæbnede med de Vaaben, der i en Fart kunde skaffes til Veje — en Lommekniv, en Proptrækker, to Neglesaxe og en Flaske billig Punchextrakt af den Slags, der ligestrax slaar sin Mand paa Planeten — begav de kjække Ynglinge sig af Sted. Den øvrige Redaktion fulgte dem et Stykke paa Vej. Henne ved Gammeltorv besteg den lille, tapre Flok Taget af en »Keiffler« og rumlede af Sted, viftende Farvel med deres Lommetørklæder. Omtrent en Time efter begyndte de første Meldinger at indtræffe til Redaktionen. Vi giver dem i hele deres oprindelige Friskhed:

Fasanvej Kl. 5,5. Vi har nu omringet Frederiksberghave. Jeg er posteret paa en Keglebane og Beverding, rede til at gaa paa, naar det kræves. Befolkningens Stemning er nedtrykt, men Panik mærker man ikke. Det er *Isbjørnen*, der er løs! Det første Offer var en Barnepige. Hun gik og tænkte paa Kjæresten, da Bjørnen kom. Blev hurtig expederet, hvorpaa Udyret med et Stykke Staaltraad — formodentlig af Turnyren — hængende ud af Mundvigen, spadserede i sydsydvestlig Retning. Vi vil gjøre fortvivlet Modstand og sende Bæstet en Kugle i Planeten. NB. Den store Keglekugle! Alt vel! Deres

Jensen.

Roskildevej Kl. 5,7. Det er *Vaskebjørnen*, der er løs! Den har allerede vasket Ørene paa 2 Politibetjente, der vilde anholde den. Brød derefter ind i en Urtebod og stjal 3 Pd. grøn Sæbe. Man formoder, at den agter at oprette et Dampvaskeri paa Diakonissestiftelsen, hvor der ifølge *Dagbladet* skal trænges svært til en Storvask.

Efterskrift. Nu er Vaskebjørnen set paa Vejen til Kalveboderne. Badeanstalterne sættes i Forsvarsstand. Ærb.

Olsen.

Smallegade Kl. 5,20. Der er 4 Bjørne! De har anrettet et forfærdeligt Blodbad inde i Frederiksberg Have; 6 Mennesker og 1 Artillerist savnes. I Pilealleen overfaldt Bestierne en Ølvogn; Kudsken flygtet, Hestene dræbte! Bjørnene slog Bunden ind paa hver sit Ølanker. De troede, det var »Gl. Carlsberg»-Øl. Da det viste sig kun at være »Marstrand«, gik de brummende videre. Borgervæbningen antages at ville rykke ud. Jeg har allerede talt med syv Borgere. De vil kæmpe som Bjørneborgere, siger de, og naar Sejren er vunden, skal Frederiksberg Bakke omdøbes til Bjørnbakken. Man kan af og til høre Brummen i det Fjerne. Jeg er rolig, modig og fattet. Med Agtelse

Sørensen.

Dronningensvej Kl. 5¾. Ingen Bjørne her Steds. Har derimod set to Droscher, en Barnevogn og et Bybud med en Bikubebog. Hengivnest

Hansen.

Mathildevej Kl. 9 Aften. Efter flere Timers æng-

stelig Spænding indløber der nu beroligende Efterretninger. De fra zoologisk Have udbrudte 8 Bjørne har aabenbart ikke havt Ondt i Sinde, men kun villet gjøre sig en glad Aften. Efter at have plyndret Kagekonens Bord ved Frederiksberg Slot, saas de nemlig gnaskende hver paa sin Sukkerstang at lunte temmelig gemytlige ind ad Alleenberg til. Paa Vejen aflagde de et Besøg i Kehlets Sangerindeknejpe. Det lykkedes dem at trænge helt ind i Lokalet, men da Primadonnaen, Frk. Hylia Tuderup, netop i det Samme istemmede sit store Livstykke om »den lille Fiskerpige,« flygtede Bjørnene i vild Galop, efterladende Kræmmerhuse med røvede Bolscher. Politiet har lagt sig i Baghold hos Josty, hvor man venter, at de farlige Gjæster snart vil søge hen.

Deres meget ærbødige
Petersen.

Frederiksberg Allee Kl. 9½. Nu gaar den godt igjen! Af de 8 Bjørne er de to, men det var rigtig nok kun Unger, indfangede. Den ene blev antruffen i Frederiksberg Morskabstheater. Formodentlig en Slægtning af Bjørn Bjørnson, der har haabet at komme til at debutere under det samme Navn i næste Sommerrevue. Den anden var naaet helt til *Valhalla* og stod i Begreb med at lade sig indrullere i *Frelsens Hær* som Hallelujabjørn. I dette fromme Forsæt blev den dog hindret af en Politibetjent, der gjorde Bamsen den Bjørnetjeneste at tage ham med paa Stationen. Resten, bestaaende af 3 mandlige og 3 kvindelige Bjørne, er set med hinanden under Armen at dingle ind ad Porten til Alleenberg, formodentlig for at gaa i Hi. Expeditionen er nu samlet og rykker frem, beredt paa at give de 6 Bjørne deres Bjørnefedt. Vi har lukket vor Lommekniv op og spændt Proptrækkeren paa Halv. Feltraabet er: Nu skær' en! Med udmærket Højagtelse

Jørgensen.

Efter at den sidste spændende Depeche var indløben, varede det 2½ Time, inden Redaktionen atter modtog nogen Underretning. Endelig Kl. 12 Nat fik vi følgende Telegram:

Sommerlyst Kl. 11,53. Skaal gamle Bjørnevenner! Hold jer paa Maatten og gid I og jeres Børnebjørns Bjørnebjørnsbørn maa leve til de sildigste Gene-Genia-Generalisationer! Immervæk jereses

Jensen. Olsen. Sørensen. Hansen.
Petersen. Jørgensen.

Denne Depesche, der ved sin Uforstaaelighed gav Anledning til mangehaande Gisninger, bevægede Redaktionen til, inden den begav sig til Ro, at lade en Nattevagt blive paa Kontoret med Ordre til strax at melde, om der forefaldt Noget. Søndag Morgen indfandt Vagten sig og afgav Rapport. Ifølge denne var Expeditionens Medlemmer i den mest løftede Stemning Kl. 5½ Morgen retournerede til Redaktionskontoret pr. Drosche, *hver med sin Bjørn.* Vi har siden den Tid kun talt et Par Ord med den gjæve Petersen. Han sagde, at den havde været »lige stiv nok«, og forsikrede, at han endnu maatte have 8 Dages Rekreation. Han kunde ikke skrive, saadan rystede hans Lab efter at have trukket Bjørnen hjem. Det besluttedes at skrive til zoologisk Have og Frederiksberg Kommunalbestyrelse for om muligt at skaffe de 6 Helte en officiel Anerkjendelse for udvist Konduite.

En Friheds-Fest.

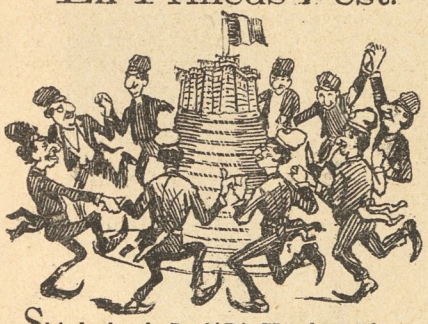

Skjælv, danske Jord! Din Ungdoms Blomst,
Saa skjøn som ingen anden,
Med tynde Ben i Buxerne
Og ingen Ben i Panden,
Med Frisind, ægte importert
Fra selve Badstustræde,
Og med en Jakobiner-Hat
Paa Hjærnens bløde Sæde,
Til Ære for Bastillens Fald
Har nys paa Skodsborg holdt et Knald
I skyldfri Ungdomsglæde.

Mangt over-pære-modent Ord
Lød fra Hotellets Sale,
Saa hver Forælder bævede
Ved deres Podes Tale!
Ja, mens Gymnastikerne kan
I Dyrehaven prise
Den sande Styrkes Mod og Kraft
Og deres Evner vise,
Kan frit og revolutionært
— Thi det er ikke nær saa saa svært —
Vor Inte-Ungdom — — spise!

Exemplet virker smitttende,
Om end det har en Hage:
Selv *Punch* gaar rundt og taler rødt
I disse stolte Dage;
Ved Gammelstrand, hvor døde Torsk
Man tidt med Held kan finde,
Vi samlet har til Bakkanal
Hver moden Friheds-Kvinde!
Kanalens Vand til bredfuldt Maal
Vi øste op og drak en Skaal
For salig Blaataarns Minde.

Ha, tal ej om Bastillens Fald
Og om dens Ofres Sukke!
Nej, Blaataarns synkende Ruin
Var Frihedstankens Vugge.
Dér sad jo Ole Kollerød,
Hin gjæve Friheds-Kæmpe,
Der ikke var saa torskedum,
At han fo'r frem med Læmpe;
Hver Kunstnersjæl, der var for fin
Til idiotisk Disciplin,
Har dér man villet dæmpe.

Men sprængt er Tyranniets Magt
Fra Enevældens Dage,
Nu høres ej fra Blaataarn mer
De fangne Ofres Klage;
Man frit bli'er syg paa rød Plakat,
Thi ingen Lænker vinke,
Selv de, der gi'er Adresser ind,
Behøver ej at blinke;
Man frejdig drive tør sit Spil,
Og Olaf kan, saa tidt han vil,
Med sin Ven Sofus klinke.

Ja, Tyranniets Fængsler faldt
I Kraft af Folkevillien;
Men end vi en Erstatning har
For Blaataarn og Bastillen:
Med *Politiken*'s Gabestok
Hver sølle Sjæl man truer,
Som trodser Tysklands ædle Kunst
Og Eedvards Digterluer!
Og den, der ikke mylrer ud
Til Rømersgadens røde Klud,
Bli'er puttet ind i — — »Skruer«.

Erklæring.

Da Undertegnede har bragt i Erfaring, at ildesindede Medmennesker har udspredt det skændige Rygte om mig, at jeg skulde have forfalsket mit Hvedemel til 8 Øre Pundet ved at blande det med et ikke ubetydelige Kvantum Chokolade, saa erklærer jeg herved alt saadant for det pure Opspind. Jeg ved nok, at der er visse andre, som meler deres Chokoladekage paa den Maade, men hos mig skal mine ærede Kunder altid finde rent Mel i Posen.

Ærbødigst
Gale Jensen,
Melmand.

Ovenstaaende Erklæring tiltrædes af Undertegnede, der i mange Aar har været ansat i Melbutikken i Integade.

J. K. Lauridsen.

NB. Publikum anmodes om at prøve vort sigtede Flormel, der egner sig fortrinlig til tyske Klumper.

Ganske overflødigt.

— De er et dumt Asen, 89; jeg melder Dem til Lieutnanten!
— De' behøves inte, Hr. Kapperal, for han véd 'et godt!

En salig Død.

— Pas dov paa, Jens, at den inte falder ner aagaar i Stykker, saa droner Du i Brændevin.
— Aa, de' va' da'nte den værste Død, man ku' faa.

Bastillens Indtagelse paa Skodsborg.

Frit efter Erik Bøgh.

Og det var i Aaret det mærkværdige Aar,
Da Bluhmes Folkeyndest røg af Pinden,
Da nogle raabte Hurra for Larsen og Korsgaard,
Og andre raabte: Leve Venstre-Kvinden!
Da Berg ved Gaase-Taarnet udraabte: Nør mæ Nøhr!
Og da den norske Sverdrup til sidst var bleven mør,
Da Busk som Tillidsmand blev af Venstre sat paa Dør,
Og Vælgerne var gruelig i Vinden,

Da var det, at Toget til Skodsborg spændte a',
Og det var i Grunden inte ilde.
I Badstustræde vidste man, der kom de Fleste fra,
Fordi de skulde ud til Friheds-Gilde.
Og Herman Bing kom først, da Protokollen var brændt,
Ja, tænk, sikken Ulykke der ku'e ha'e hændt:
Det kneb for de smaa med at faa Signalet vendt,
Da fransk og inte tysk blev Glædens Kilde.

Og der blev stor Glæde blandt alle Triers Faar,
Men dog allermest i Integade:
Bastillen blev bestormet, saa Hørups fagre Haar
Paa Ho'edet rejste sig ved den Ballade.
Fra Læben flød Opmuntring til kjæk og mandig Daad,
Saa Neijendam paa Panden sig følte ganske vaad,
Og Angstens Sved han svedte, imens de andre aad
Sig gjennem en forsvarlig Barrikade.

Man drak for Dagens Helt, der stod sig nok saa godt
Som Hørup under Hasselkjæp-Betisen,
Og for det norske Venstre, som ikke just har faa't
En særlig Glæde af Minister-Krisen.
Saa drak for Frankrigs Frihed hver Staal-sat Evropæer
Og for dets Folkekaarne, som bli'er af Militær
Heldt ud; men hvad der ellers blev sagt ved Festen her,
Det stod nok samme Dag i *Avisen*.

Jo, det var et Selskab, hvoraf vi kan være stolt,
Og som nok Venstre sent vil forglemme;
Thi der blev sunget Viser og lange Taler holdt,
Der næsten alle var lige slemme.
Nej, sløjfe Bastillen var sgu inte saa galt;
Thi, skulde det ha'e været besørget »liberalt«,
Saa havde man til »Straamænd« en Arbejdsløn betalt
Og holdt for Resten sig fornuftig hjemme.

Himmelbrev

tel

Degteren og Poletikkeren **Bjørnstjerne Bjørnson**

p. t. Norge.

Hoho Dereses Velærværtighej! Her sitter den gamle Glaje, mælangtrist i Sinnelavet og følendes saj som en æntlediget Halvguj paa Vartpenge, faamedels de gamle Norjes sørrelie Dikkedangse, værendes gjennem græske Sjøtt i Ongdomsaller, havendes inte hat telstræggelit stridit Sinnelav for en Stasraad og sammes Sjæf, den i sin Tij udøjelie, men gronnet paa Tingenes Omskiftelihej nu inte for en sur Vaarsild a Velærværtihejen exstimereje Johan Sværdrop, bleen saadan tel Kerkerotterne a Lars Oftendals Menihej, a det har maattet la saj stive a med Hoires Stang-Pomaje. Hoho! Immervæk den gamle Glaje! Vafor den gamle Tyroler strax satte en Nasjonalsubskreption i Gang mellem Eienherrierne, værendes allieveller inte regti villie te a la Mønten klenge, værendes derfor en Balsam paa samme Tyrolers bløjendes Hjærte erfarendes, a Olai Olsen var liegot bleen Amtmand og græske Sjøtt havendes atter overtaet sit Læxikon, værendes mere handterlig end en Stasraadspottefølje, og alle di Annere erhollendes engtel vijere 6000 Kr. aarlig, va der vel være en go Dreftskappetal i Stasraad Hauglands Landhandel, den gamle Glaje skollendes inte ha noet imoj a aabne Botikken igæn paa den gamle glaje Dyrehavsbakke unner saa faverable Kondisjoner. Og havendes spækkeleret et Par Daes Tij og kalkeleret Bydsjettet, bega sai op i Hlidskjalf, gamle Fatter Odin givendes Audiens dersteds vær Onsda Faarmidda fra 10 te 11. Og den gamle Glaje i Galla mej Strømpebaandet over Kjolen. Hoho! hvabehaver? og en hvij Hanske i højre Haand, sammes Mage tel venstre Haand havende engaaet Skelsmisse mej sin Tommelfinger vej de sidste Skovbal i Frejas Lund, Hoho! hvor den gamle Glaje førte Frangsæsen op mæ Husets Frue og bag etter Tampæten — Naadadada! — kom eng som Nommer Et, overrækkendes gamle Fatter Odin sin Pottefølje og indgiendes sin Demension, værendes velli tel a takke a paa samme Betengelser som Landhandleren. Men Fatter Odin, værendes den Maarenstond i et gebommerlit Humør, havendes sat hele sin Privatformue i Nasjonalaxier og lie havendes motaet Onnerretning om, a hele Mollevitten me Engventariom og Fernanasmit og alle hanses søje smaa blaaøjeje Skuespillerenger sku sættes tel Aktion, mejdelte den gamle herværendes Færtignant, a han ku reise og rye aj heje Niftheim te naarsomhælst samme gamle Statsborjer i Valhalla sæl behaveje, men inte bekommendes en røj Øre i Pangsjon, gamle Odin havendes sæl samme Maaren ujstæt en Dasbefaling lyjendes saalonde: „Nu velle vi alle spare!“ Og Motter Fregga har erholt Telhold om a knive paa Husholdningspengene, alle Eienherrierne værendes satte paa hal Rasjon, kons erhollendes 6 Stokker Sæhrimmerkaatelet hvær tel Medda og to tel Fraakost, og Ingenting tel Aften, aa di legger og vræler i Søvne om Natten a bare Sult, majet forfærdeligen. Aa Fenrisulven gaaendes omkreng smaatujenes og saa skindmaver, a man ka spelle Æffen og Uæffen paa dens Ribbeen! Vafor den gamle Glaje, værendes faahenværendes Mædlæm a Dyrenes Beskottelse, ha tænkt a foranstalte en Revolosjonsfest liesom di sjemytlige Samfondsstodentmagersvende neje paa Skosborre, der hvor Sværdrop og Berrg for fem Aar sijen svengeje di fulle Punsjeboljer mej henanden paa Æstrobs Onnergang. Hoho! „Temporus mæ Tanter?“ som Latinerne sier. Og den gamle Glaje vel gjenopfore Bastiljens Fald i ny Engstodering, Valhalla værendes Bastiljen, og Fatter Odin Kaamandanten og Eienherrierne Engvalijerne, og den gamle Tyroller sæl forestillendes „Folket“, jævnendes hele Spelleværget me Joren. Hoho! Hvabehaver! Vælke skomle Planer samme Onnerteineje sitter og brøgger uje paa Bifrost om Aftningen, brøggendes samtijigen sin Mjødtoddy, og svengendes Bægeret, telraaver Velærværtighejen et opmuntrendes „Paaen igæn Færtignantlodvigsen!“ va der paa Tysk hedder „Nok is Polen nix ferloren!“ Hoho! Immervæk den gamle glaje

Tyroler-Færtignant.

p. t. Valhalla.

Stamgæstens Eftermæle.

— Nu ka-ka-ka I sie, hvad I vil, men je-jeg sier nu bare, at The-Ther-rerkelsen, I ved nok, Vi-Vi-Viktualiehandleren, han gik liegodt i sin Gra-rav som en æ-ær-ærlig Mand, selv om dinte var med sin go-goe Vilje, han g-jorde det. Og det var en sjelden smu-mu-muk Død. han fik sig, for det fa-falder dog inte i Enhvers Lo-Lo-Lod at ende sin Li-Li-Livsbane paa en K-K-Keglebane. I mi-mindes jo nok, at The-Therkelsen og Gu-Gundersen og Jo-Jo-Johansen og saa jeg vi spi-pi-pillede hver M-Mandag Kegler ude i Ølsø Kr-Kr-ro, og I ka sto-o-ole paa, at The-rkelsen han ku-ku sla en Ku-Kugle, saa vi andre var noen sø-o-olle K-Kegler ved Siden af ham, for naar vi slog ti Pu-u-udler, saa sku The-Therkelsen a-anstrænge sig me-me-meget for at slaa en-eneeste, men saa varet en A-Aften, at Ther-er-kelsen havde væt i Skoven, og paa Hj-jemvejen mødte han 9 fu-ulde Kegler, og de væ-væ-væltede sig ind paa ham, men Ther-erkelsen raabte bare: »A-a-af Banen, Børn«, og saa slo-og han af gammel Vane alle 9, saa at der blev 6 skæ-æve, mens 3 la-la-lange løb deres Vej om Ba-Ba-Baghjørnet paa Jo-Jo-Jormoerhuset i Ølsø, og saa var den Po-Po-Pot ude og alt det gik i en Ruf, me-meget gesvi-vin-svindtere, end jeg fortæller det, men Ther-erkelen maatte gie ti Kro-oner i Mulkt for at blie fri for Tiltale, skjønt at de 9 K-K-egler havde ti-ti-tiltalt ham først, og de ti-ti K-ro-roner havde han inte, for I ved jo nok, at det var gaa-gaaet meget ti-ti-tilbaves for ham, si-siden onde Tunger havde faaet Po-Politiet til at be-belægge hans Tunger med Arrest og havde konfi-fis-skeret et helt Dusin af hans Tæer, som ha-a-an havde hængt i Vi-i-inneverrerne, saa de havde stukket den ty-ykke Sørensen i Øjnene, han havde saa sladret af Sko-o-ole, naa, men de ti Kr-oner dem laante saa Ther-erkelsen af mig, og han lo-lo-lofte at betale, naar han fik Penge, me-me-men det fik han nu a-a-aldrig. Saa varet forleden Ma-Ma-Ma-Mandag, at vi fi-fi-fire spillede som sædvanlig ude i Ølsø Kr-o-ro, og vi havde spi-pi-illet mange Po-Potter og drukket mange Pæ-Pæ-Pægle, og Ther-erkelsen havde lige sla-la-laet 8 om Kongen, men saa paa en Gang blier han saa sæ-sæsært rød i Ho-Ho-Hodet og sæ-æ-ætter sig pludselig ned for at hvile sig. »Aa U-U-Ulriksen« — sier han saa til mig — »giv mig Ti-Ti-Tilægget!« »Ska-a-aet være til Salmebogen?« sier saa jeg. »Slu-u-udder« — sier saa Ther-erkelsen — »til Ber-erlineren natyrlig!« og jeg ga-ga-gav ham Tillægget, og han sidder og ty-y-gger saa smaat paa de dø-dø-døde, men saa lige med et sy-sy-synker han sit Ho-Hode, og saa-saa-saa var han død. »Det er en net Re-Re-elighed! Lige midt i Spillet!« sier Jo-Jo-ohansen, og saa begyndte vi at anstille Op-Op-Oplivelsesforsøg. »Pro-ober at slae en Gang og raa-aab saa 8 om Kongen, saa vaa-vaa-vaagner han nok,« sier Gundersen til mig, og jeg sla-la-laer en Puddel, og de andre raabte 8 om Kongen, men Ther-erkelsen blev si-siddende uden at ro-o-okke med Ørene. »Nu ska jeg bestille 4 So-So-Sodavander« — sier saa jeg — »og hvis at Ther-erkelsen saa inte raa-aaber »med Kognak«, saa er vi e-e-enige om, at han er død.« Men Ther-erkelsen var tavs og saa ku-ku vi jo nok slu-utte, at han var væk. »Det er inte meget hensynsfuldt af Ther-erkelsen at læ-lægge sig til at dø lige midt i Potten«, sier Jo-Johansen. »Du ka tro, ha-ha-han har inte gjort det med sin go-gode Vilje« sier jeg. »Ska-a-a vinte se Regnskavet efter?« — sier Gundersen. — »Eller ska vi spi-ille Potten ud?« Men saa-aa saa vi Regnskavet efter, og saa var jeg ko-ommen til at skylde Ther-r-erkelsen 12 Kroner, og saa-aa var han og jeg kvi-vi-vit paa næ-nær 2 Kro-oner, som jeg s-sk-skyldte ham. »Hva-vad vil Du gjøre med de 2 Kroner, U-U-Ulrichsen?« sier saa Jo-Jo-Johansen. »Du-Du ka jo gie en Omgang Gra-ravøl for dem« — sier Gundersen — »for jeg er vi-vi-vis paa, at hvis at Ther-r-erkelsen havde levet, saa ha-avde han sgunte haft no-noet imod, at vi dra-ak hans Gravøl for hans egne Pe-Penge.» »Du-Du ka tro Nej, Gundersen« — sier saa jeg — »for jeg har i Sinde at li-ligge de 2 Kroner til Li-Ligtalen, for at ha-hans Højærværdighed ska-a-a omtale den smu-mu-mukke Maade, hvorpaa at Ther-erkelsen dø-døde.« Og saa gi-gik vi hjem og næ-næste Mandag blev saa Ther-r-erkessen beg-ravet, og I sku-sku hae hørt, hvor smu-mukt hans Højærværdighed omtalte Ther-erkelsen som en Mand, der fa-faldt paa Ba-Banen lige midt under Udøvelsen af si-sit Kald, og u-ude paa Ki-Kirkegaarden hviskede Gu-Gundersen til mig med taa-haarekvalt Blik: »Ha-ha-ham faar vi skungen Potter Kegler med me-me-mere.« »Nej nu-nu-nu er den Po-Po-Pot u-de!« — sae jeg — »men hvis jeg bare turde for hans Højærværdighed, saa ku-ku-ku jeg nok hae hat Lyst til at si-si-sige et Par smu-mu-mukke Ord ved Gra-ra-aven.« »Det sku-u-u Du hae gjort« — sae saa Gundersen — »for Du-Du er li-li-liegodt en Ma-Mand, der har Ordet i Din Ma-Ma-Ma-Magt«. Men da-da varet for se-e-ent.

En Udflugt.

Vær nu stille, gode Børn,
Mens jeg Lyren stemmer!
— For en Vise om en Bjørn
Jeg min Muse klemmer.
Den sig følte stærk og fri,
Og paa Rejse sig begi'e
Vilde samme Bjørn, ak,
Li'esom Viggo Bjørnbak.

Bag den zoologiske
Haves Gitterstænger
Lod den i sit Bur sig se
Som en Saalegænger,
Her den som en Prytanist
Nød Diæter først og sidst,
Som den for en Slik to'
— Ganske li'esom Viggo.

Men saa tog den en Beslutning foruden Dvælen:
»Wenn man eine Reise thut,
Kann man was erzählen!«
Brummed' den, og med et Sæt
Tog den sig en Fribillet;
Hvorpaa nævnte Bjørn stak
Af som Viggo Bjørnbak.

En, to, tre, og blot et Hop,
Saa var den paa fri Fod.
— Men omkring dens lodne Krop
Flux et Kompagni stod
Af dens Tilsynsmænd, som snart
Stopped Bjørnen i dens Fart
Og til sin Trafik »Go'
Nat!« den sa'e som Viggo.

Hampereb om Halsen da
Til Kontrol man ga' den;
Hvorpaa Bjørnen sig bega'
Pænt paa Retiraden,
Og den Stakkel i sit Bur
Fik sig saa en Brummetur,
Saa omtrent vor Bjørn trakteret blev som Bjørnbak.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Den norske IXION.

Han Højhed eftertragted',
Men favned' kun en Sky!
— Det er en gammel Historie,
Der bliver altid ny.

Nu kom han under Hjulet,
Der rundt bestandig gaar.
— Heraf man ser, at Magtstræv
Til sidst dog Juling faar.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 25. Juli Nr. 30.

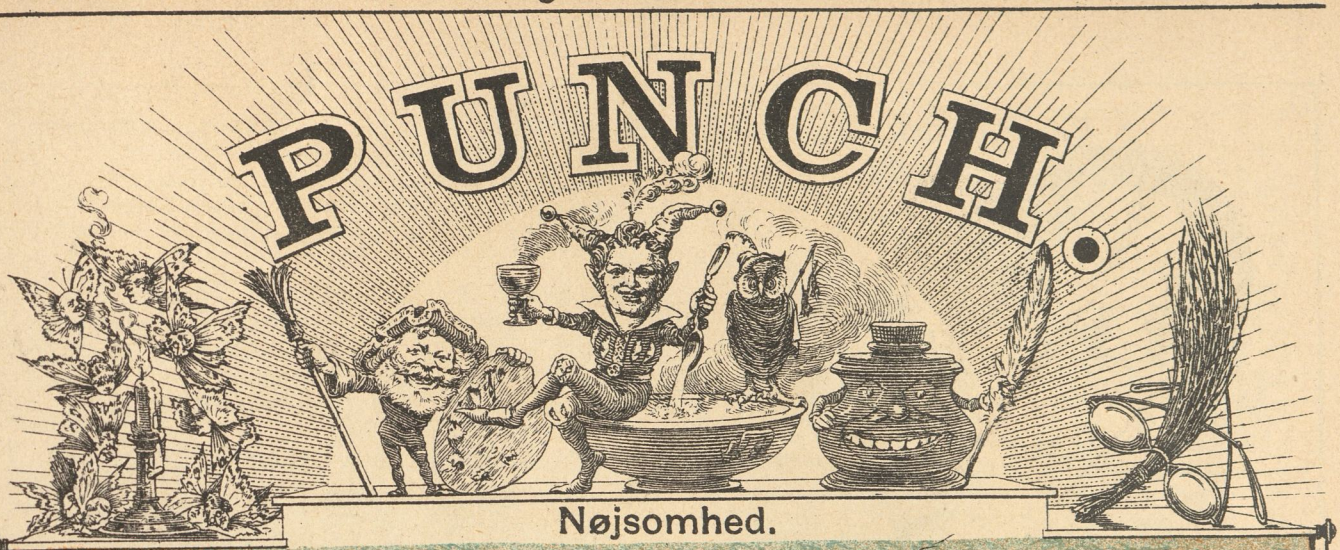

Nøjsomhed.

— Nej, min søde Pige, lyve for Dig vil jeg ikke. Du er ikke min første Kjærlighed.
— Nu vel! men saa maa Du love mig, at jeg bliver Din sidste!

En Fortid.

Der gives Kvinder, som har lidt Molest
Paa deres Dyd og »elsket uden Præst«,
Og, mens de fagre Ungdomsdage flygte,
Alligevel faar Trang til en Attest
Hos Godtfolk for uplettet Navn og Rygte.

Og, hvordan det nu gaar og ikke gaar,
De fordums Yndigheder dog formaar,
Skjønt Verden, som bekjendt, er aldrig billig,
Naar hun en saadan Dydsattest attraar,
At finde En og Anden, som er villig.

— Paa deres Vis har Venstre haft for Øje
Vort Rom at gavne og sig selv fornøje:
Selvstyrelse for det var Kjødets Lyst.
Nu kommer der en Tid, hvor det har Møje
Med at faa kapret sig en Alderstrøst.

Det slog sig løs paa Livets frie Bølger;
Men det er afgjort nok, man ikke dølger,
At Venstres Leben var dog lidt for frit
Og efterlod sig visse slemme Følger,
Som det var grumme rart at blive kvit.

Derfor Partiet tager det Parti
Sig for sin slemme Fortid at befri;
Og da *partout* i den moralske Ret man
Renlivet maa sin Dommerrolle gi'e,
Skal *Morgengnavet* gjøre Gavn som Pletvand.

Af Venstres Fortid Pletterne det ta'er
Og paastaar frit, at Venstre aldrig har
Forkastet en Finanslov nogen Sinde!
I det Punkt er dets Ære ren og klar,
Ganske som hos en uerfaren Kvinde.

Naar saadan Venstres »Riffelring« man vejer,
Dets »Visneri« samt andre gale Streger,
Samt giver Skattenægtelsen dens Rest,
Saa skal vi se, hvor Dyden vinder Sejer
Alene ved en Morgenblads-Attest.

Des Aarsag Morgenbladets Abonnenter
Af Venstre og dets Figenblad forventer,
At det i Tillid til sin gode Sag
Vil ikke skjule sine Dokumenter
For Vælgerne paa Folke-Dommens Dag.

Bonde-Praktika.

Nu ka Du sie, hvad Du vil, Lavs, men æ je hulder liegodt paa, at Mave til Hund finder Du ikke i hele Snestrup Sogn, nej Du gjør itte, Lavs, og je sier, som at osse Degnen der nøre i Engtofte sae forgangen Dav, at saadden en Hund er mange Gange møjet klovere end som sin Husbond, og det ka je kalde baade vor Moer og Ole Røgter til Vidne paa, at saadden forhulder ded sig med Sultan, og hvad at di sier, ded behøver Kaftenædeme itte at thinglæses, nej ded gjør itte, og ded er nu et af di mest dørkdrevne Kreture, je kjender, for liesaa saare at je spør ham, om han er død, saa smidder han sig nør paa Jorden og ska aldrig røre et Lem, men æ naar at je saa barestens snakker Fransk te ham og sier: »Hvas spriks der Hund?« saa fløjer han op, ded tovle Kre, og begynder at gie Hals, saa ded er rent gefærlig. Men æ nu ska du høre en Plaser, vi hade med ham her forgangen. Ser Du, Lavs, Du vée jo nok, at je er Sovneraadsmedlem og har væt ded i saa mange Aar, at je nok te Foraaret ka gjøre Regning paa en Merskummer og en Regelator, og saa forgangen Dav var je til Sovneraads-Møde ovre hos Sovnefoden, og vi sad og snakked om den nye Jerenbane gjennem Skjelleby, som jo aldrig har andre Passaserer oppe at kjøre end dom, som at den kjører nør paa Skinnerne, og saa grubleserte og dispeterte vi te langt yd paa Natten om den nye Flavstang til Skolen nøre i Engtofte, for je hulder nu paa, at den sku hulde 15 Alen, men æ Nils, Du ved, Sovnefodens Søskendebarn, Du huser ham nok med Vorten i Nakken, som at han brugte til Kraveknap, se, han huldt paa, at Stangen skulde hulde 16 Alen, og vi sad hele Natten og poletiserte om ded og drak et Par Knæjte og saadden lidt, som at Sovnefodens Stine kompenerte for vos, og saa blev ded da ved, at Stangen sku hulde 15½, og ded blev ført til Protokaals, og saa gik vi hjem, gjorde vi, og je og Niels, vi fulgtes ad, og ded var bleven langt yd paa Natten, for Klokken var vist over 11. Naa, je ganger saa ing i Forstuen, og vor Moer hun kommer yd te mig og tyder og brøler, saa ded var rent tovle. »Hva er der paa Fære, Kjesten?« — sier saa je, gjør je — »ded er da vel aldrig dine

Humørknuder, der er ved at synke helt langt nør i Maven?« Men æ vor Moer hun blev liegodt ved at tyde og brøle, saa je blev helt ræd for, at der sku være stødt en Uløkke til noet af Kreturet eller et af Børnene. »Huld du nu din Kjæve, Kjesten« — sier je saa, gjør je — »og lad mig faa en Kjende Relighed paa Saven.« »Ded er skidt med Sultan« — sier saa vor Mor, gjør hun — »han ligger og kan hverken trække Vejret til den ene eller den anden Side, og ka hverken gjø eller gave.« »Ded var et sørreli Fakta ded, Kjesten,« sier saa je, gjør je, og gaar saa ing i Storstuen, hvor at Kreet laa. »Ska vi ikke skikke Byd etter den klove Kone i Stenløse, Rasmus?« sier saa Kjesten. »La vos ded, Kjesten,« sier saa je, og je sætter saa en Agestol i Fjervovnen og henter kloue Malene, og da hun kommer ing i Storstuen, saa begynder hun at læse over Kreet, saa at ded hvide stod yd af Øjnene paa vor Moer, og ded løb mig koldt helt nør ad Ryggen, og saa bav etter smører hun ham ing i sin røde Olle, saa han saa yd, som han ku ha staaet pas Hodet i et Fad Rødgrød, og saa læste hun igjen, og saa kjørte je hinder hjem, og endelig langt yd paa Natten kommer vi saa til Sengs. Men æ saa næste Dav staar vor Moer op for at koge Davre, og je staar op for at gie Bæsterne et Foder, og je sier saa til vor Moer: »Aa, se en Gang ing til Sultan, Kjesten«, og hun gaar ing i Storstuen, og lie med et hører je, huddan hun begynder at tyde, og saa brøler hun ing til mig, der justement var ved at hale Bøvserne paa: »Aa Rasmus, nu er Sultan død«, og saa gaar je osse ing i Storstuen og der laa saa Bæstet liesaa død som en røjet Sild. »Huld Du din Kjæve med det Tyderi, Kjesten«, sier je saa og gier mig i Lav med Kreet. «Er Du død, lille Sultan?« sier je saa. »Er Du død, dit lille Skidt?« sier saa Kjesten, men Kreet blev liggende liesaa lang han var. »Der er itte andet for end at skænke ham en hæderlig Begravelse«, sier saa je, gjør je, og taer ham i Bavbenene og slæver ham yd i Haven under Kjesbærtræet, hvor at je graver et Hul og lægger ham nør, og Kjesten var liesaa bevæget, som da vor føste lille blev begraven, men saa i ded samme kommer Ole Røgter gangende, og han sier saa af gammel Vane: »Hvas spriks der Hund?« og saa sku Du hae set, Lavs, hvor at Sultan røj op og fløj vor Moer om Halsen, saa hun saa yd i Ansigtet af klove Malenes røde Olle, som en rødmalet Dravkiste. Men æ ka Du Du nu begrive, hva der gik af Kreet, Lavs? Ser Du, justement liesom je om Ettermiddaen sku gaa over te det Sovneraads-Møde, saa hade je hat min Plaser med at lae ham ligge død, men saa i ded samme kom Ole og fortalte, at den blissede Ko hade kællet, og saa glemte je Sultan, og jeg gik til Sovneraadet yden at tænke over nouet, men æ Sultan, Lavs! Sultan, ser Du, han blev ved at ligge død og ventede bare paa, at je skue sie: »Hvas spriks der Hund?« Ded kan man ellersens kalde en begavet Hund, som at osse Degnen der nøre i Engtofte sae, og han forstaar sig paaed, Lavs, gjør han.

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.

CXV.

Kjære Fætter! Som en Ørn
Stiger op fra Dalens skumle
Skygger, som en fangen Bjørn
Bryder ud, som Ferieborn
Lystige og glade tumle
Ud med Raab af Skoledøren,
Saadan ud til Markens Tjørn,
Ud til Havens grønne Humle,
Ud til Bækkene, der mumle
Gjennem Skovens lyse Telt,
Ud til Bølgerne, der skumme
Gjennem Sund og Fjord og Bælt,
Ud til Koerne, der brumme,
Ud, hvor flammende og grelt
Bondehavens Blomstertæppe
Lokker Bierne, der summe,
Ud til Agrens gule Felt,
Ud til Grøftens brede Skræppe,
Ud, hvor Krattets Hasselkjæppe
Savner næppe
Viggo Bentheim, deres Helt,
Gad jeg flyve nu af Sted,
Havde Evne jeg som Vilje.

Julisol paa grønne Tillie
Volder Sjælen tidt Fortræd,
Er af Fristerens Familie,
River uvilkaarlig med,
Stormer Hindringers Bastille,
Knækker fromme Forsæts Lillie,
Bryder Sindets Ro og Fred.
Julisol, trods Dis og Regn,
Viser ofte sære Tegn,
Julisolens Straalefagter
Gjør Mirakler.
Tænk blot, Fætter, paa Hr. Klein!
Ikke ham, som er Professor,
Nej, den mægtige Assessor.
Socialisterne, de Stakler,
Mindes ham fra Blegdamsvejen,
Da de gjorde der Spektakler.
Siden blev han Estrupfresser,
Talte tidt sig hed og varm,
Skosede hver blaa Gendarm:
Selv som Værn mod alle Farer
Brugte han jo kun Husarer,
Naar som Ordenens Forsvarer
Brat han dæmped' hver Allarm.
Ej den røde Uniform
Vakte i hans Hjerte Harm,
Rødt var lovligt, rødt var Norm,
Røde var hans Janitscharer,
Hver Gang Socialisters Skarer
Imod Lovens Mur løb Storm.
Men de fæle Lyseblaa
Kom og satte Plet og Mærke;
Og, naar Klein Gendarmen saa,
Smerter følte han saa stærke,
At hans Tænder selv mon værke,
Og han mægted ej at naa
Did, hvor Højres Telte laa.
Aarevis den arme Mand
Ensom vandred' i den graa

Mosetaage,
Prøvede ad mangen Laage
Atter til det faste Land
Frem at naa,
Dumped' tidt i Venstres Vaage,
Gled i Kompromis'ets Vand. —
Hist i Viborgs gamle Stad
Laved' de ham nys et Bad;
Første Dag, man saa ham svaje,
Hid og did, kun lidet glad
Ved den hele slemme Greje:
Sol gik ned i Vesten rød,
End paa tvende skilte Veje
Uvis saas Hr. Klein sig dreje
Stadig valen, vag og blød.
Men, da atter Hanen gol,
Da den hede Julisol
Atter gyldne Straaler skød,
Stod Hr. Klein paa Talerstol.
Ganske død
Var den gamle Adam; svunden
Var hver Tvivl i Morgenstunden:
Under Julisolens Glød
Modenhed han havde vunden,
Og fra nu af — hvilket Held —!
Klein er — ministeriel!!
Kjære Fætter! Sig Farvel
Til den Klein, som vandred' Aar
Vildsom om i Tvivlens Mose!
Nu som nysudsprungen Rose
Plantet om han atter staar
Midt i Højres Urtegaard.
Slig en rask Metamorphose,
Tør jeg sige,
Godt for Højres Fremtid spaar:
Hvad tør ej man haabe, naar
Slig en Nora hjemad gaar?
Det er det Vidunderlige,
Som vi nu at skue faar.

Oppustet Kalvekjød.

— Hvormanne Kal' haar Do, Kræ Jensen?
— A haar 100, men en ka et sie uden de tov for Græs.

Forskjel.

Bonden (i det der rækkes Hænder i Veiret for Højre): Næ sie! det er æ Manskæter!
Borgeren (Da Touren kommer til Venstre): Ja, nu kommer æ Moffediser.

Mange Tak!

Min Søn, hvis Du vil i Verden frem,
Saa buk!
Saa bli'er Du kaldt klog og lærenem
Og smuk.
Og bliver Du tirret og garvet og flænget
Og sparket og spottet og dyppet og dænget,
Saa skynd dig at nikke
Og buk og sig ikke
Et Muk!

Om end Du er dundrende gal i din
Paryk,
Saa bøj med et Smil og med Disciplin
Din Ryg! —
Det Valgsprog er kjendt mellem Trælle
og Svage
Fra fjærneste Oldtid til Lauritzens Dage,
Men nu er det blevet
Forgyldet og skrevet
Paa Tryk!

At Mennesket bør sætte haardt mod haardt,
Er Snak!
Det fører til lutter Ruin og Tort
Og Krach.
Nej, kast kun dit Mod og din Stolthed
i Vasken,
Naar Tysken i Slesvig har svunget
Krabasken,
Tag pænt mod hans Hug og
Ti stille og buk og
Sig »Tak«!

Læg Vind og beflit dig paa Alt, hvad han
Kan li'e,
Og vis ham, vi er et taknemligt Land!
Hæng i!
Riv Flaget i Stykker, vær ydmyg og villig, —
Og sælg ham for Guds Skyld en Bajer
lidt billig!
Og, hvis han vil flaa dig,
Saa snart han kan naa dig,
Saa ti!

Naar Bentheim med medfødt Geläufighed
Og Smil
Tør lovprise Alt fra Berlin og ned
Til Kiel
Og Bladet med Haansord mod Lands-
mænd tør fylde,
Saa skal Du, som Lauritzen, hædre
og hylde
Hans noble, hans herlige,
Fædrelandskjærlige
Stil!

Lad Fyren kun drive med Pen og Mund
Sin Spot,
Han er Patriot og han mener det kun
Saa godt.
At hædre sin Uven og efter hans Fløjte
Ærbødigst at danse, er Dannelsens Højde;
Den skjønneste Ære
Paa Jord er at være —
Per Tot!

Ja, høflige Buk er en mageløs Ting!
Saa rart
De sætter paa hele Kulturen Sving
Og Fart,
Og saa kan de skjærme de Smaa mod
at sluges:
Et Spytslikker-Land kan jo slet ikke
bruges!
At Tysken ej slagter
Et Folk, han foragter,
Er klart!

Den meget talende Barber.

Frit bearbejdet efter Holberg.

Personerne:

Mester Gert Vestphaler ..... Hr. Viggo B. Hørup.
En Haderslever ..... * * *

(Handlingen foregaar paa Barberstuen i Integade).

Hørup: Værsgo og tag Plads, min ærlige Mand, nu skal jeg strax være til Tjeneste og sæbe ham ordentlig ind.

Haderslevereren: I har nok ellers brav at bestille her i Forretningen!

Hørup: Ja, vi klager ikke. Vi tar immer got Folk ved Næsen, og naar vi kand se vores Snit, tar vi somme Tider et Stykke af Huden med. Men den skær ellers ikke nær saa got nu som i gamle Dage, førend jeg sluttede den Gert Vestphalske Fred med Livjægerne.

Haderslevereren: Hvi saa?

Hørup: Jo, den Gang barberede vi endogsaa Pudler. Har I aldrig hørt Tale om den barberede Puddel, saa maa I endelig ikke være her fra Staden.

Haderslevereren: Ney, jeg er fra Haderslev.

Hørup: Er det muligt? Jeg reyste en Gang fra Haderslev til Kiel, men glemmer aldrig den Reyse. Blandt dem, der var i Følge med mig, var en Hattemagersvend, som hed Wederkinck-Madsen, et brav Stykke Karl, som lavede baade Doktor-Hatte og trekantede Hatte til de mest firkantede Hoveder i heele Venstre; hvorfore han ogsaa blev tituleret „Dr. phil." af os alle sammen. Summa Summarum, vi reyste sammen til Kiel, hver paa sit Handverk; thi Kiel er en meget god Stad for Folk af vor Handtering, og vil man studere den høieste Oplysning og Videnskab, gjør man vel i at tage derhen; thi mange af mine Kiendinger, der have teet sig for Høyesteret som skindbarlige Faarehoveder, naar de i nogle Aar have lært Kunsten i Kiel, saa have de staaet sig fot Ulfs-Klinger; thi Sagen er den: at man slipper billigt til alting, og man lærer ogsaa der at slippe billigt fra alting. Jeg skal kortelig fortælle Monsieur, hvorledes Prisen var paa alle Sager udi den Tid. For det første gav man for de bedste Thronprætendenter, nogen ærlig Mand vilde komme i sine Spalter, ikke saa meget som en lybsk Skilling.

Haderslevereren: Ey, Monsieur, det bliver for vitløftig at fortælle.

Hørup: For det andet, for en god Hasselkiep ikke mere end lumpne 500 Kroner.

Haderslevereren: Ach, det kommer jo ikke Reysen ved!

Hørup: Tredie, for et Lispund strimede Officersrygge ikke mere end end en gammel Tremark.

Haderslevereren: Hør, jeg vil sige rent ud, jeg har ingen Taalmodighed at høre paa alt dette.

Hørup: Fierde, for en Snes „Ænder" ikke mere end en Søsling pr. Styk.

Haderslevereren: Ey, hvad kommer det mig ved?

Hørup: For en død Torsk ikke mere end . . . Ey, hi, Monsieur, saa skal jeg fortælle om Reysen. Vi fandt udi den første Kro paa Veyen en Mand, som saae meget vel ud, paa det nær, at han havde en Hestefod, hvorfore jeg først troede, at han var i Slægt med Eedvard Brandeses Pegasus; da han hørte, at jeg agtede mig til Kiel, talede han mig meget venlig til og sagde: Der kommer jeg fra og har hørt Forelæsninger, skulle vi drikke paa, at I maa have lige saa got af Videnskaben i Kiel, som jeg! Og saa drak vi sammen, og tilsidst drak vi Dus med hinanden Da vi saa stiltes ad, bød han sig til at skrive nogle Artikler udi *Politiquen*, hvorfore jeg takkede ham hiertelig. Da han var gaaet, sagde Kro-Værten, at det var den skindbarlige Fanden, jeg havde drukket Dus med. Nu vil jeg forestille Monsieur, om Folk med Billighed kand laste mig derfor, thi for det første vidste jeg jo slet ikke, at det var Fanden, jeg havde faaet til Medarbejder, og, for det andet,

selv om jeg havde vidst det, saa geraader det mig jo til Ære, at jeg i det mindste vidste Navnet paa een af mine Leyr-Korrespondenter, og for det tredie saa skrev han jo under Mærket *Lucifer*. Nu skal jeg vise Monsieur hans Navn i Protokollen, hvis den da ikke er brændt. (Vender sig om og tager Protokollen frem. Hadersleveren har imidlertid seet sit Snit og er forduftet). Nu skal — — men hvor blev han af? Mon Fanden tog Hadersleveren? — det skulde dog vel aldrig have været Doktor Madvig fra Kolding? Havde jeg tænkt det, saa skulde jeg have skaaret en bred Rem af den Karls Ryg. Men det er det samme. Jeg vil lige godt raade Studenterne fra at rejse til Hadersley. De maa hellere reyse lige til Kiel.

Sendebrev

til

Velædle Jomfru Severine Andreasen

p. t. Smørumnedre Høj- og Kogeskole.

Ves Du Severine i de hellie Øjenblæk, Postbuddet brenger Dai etterføllende Praamimoriom, staar i Din Verkekredses lovlie Kald, aa tellaver, la maj pr. Ægsæmbel sætte Lammefræggasemegrønærter aa Aspasier eller Røgrø, saa lig Brævet fra Dai aa rør de ikke; før Daens Arbeid er faabi aa Vilens Time ha engfonnet sai. Nemli faamedelst Du vel nu atter engang blie stillet som Hr. Kules paa Skiltevejen, hvor Dydden ham aa Vælløst møtte som Du erinnerer fra »Værringerne i Mæklenborre«, som har alletider vaaren en dellekat Sittoasjon, som kons kunde klareres mæ Kaalblodihed aa Taangen lie i Monnen. Næmli nu er Timmen slaen, Severine, hvor vi ska røsolvere os, aa, Abrahams, aa Færtnant Smet, aa Rasmussen, aa Ris Knossen di ligger som fire hongrie Hyæner foran Tæatrets Porte, aa vænter paa de klasiske Ræbertoare, aa vor bedagede Sjæf har vist sai som en Hældt, faamedelst han velde spelle 13 klasiske Trageddier aa Kaamedier om Aaret, aa ikke gi di Annere Annet en som Benene aa gnave paa. Aa da jai hørte de, gik jaj liegot lie over i Krumkaven, hvor den lange Kaspersen sad aa gomlede paa et halvt Rondstøkke mæ Ogsetonge paa, aa sier: Kaspersen, sier jæ, la de værre to Romtottier mæ daavvelt Vaie aa saa drækker vi en To Ast tel Sjæfens Ære aa Ihukommelse, a han gir sai ikke men tar en mæ Andstand aa Sjøvalleræskhed aa komanderer Manskavet tel a raspe ethondredeaatreddive klasiske Støkker a i ti Sæsonger, foruden Aabera, som er mejet vegti aa Balæt, som vi jo maa holle gaaendes for Skams Skyld. Vaarpaa jæ klenker mæ Kaspersen aa belaver mai paa at slokke den daavvelte Vaie i et Pust. Men lange Kaspersen stegger en Arm, bevævnet mæ en noet anløven Manskæt imellem aa sier: »Staap;« Voretter han haler en Bonke Mandeskript aa Makkelatur aab a Brøstlommen aa derimællem »Nasjenaltidende«. Aa jæ sier: La vær Kaspersen! Ve du stekke mai Falkmand ud, sier jai: La vær! Men saa viser han mai Ægselensens Røsolosjon, om a vi ska inte være saa korassie aa inte ta større Mondfuller en som vi ka gave over, men taen gelinde aa pø om pø va der var som hadde man slaet mai en Span kaalt Vand ovver mit gamle Hode. Aa jai sad hele fæm Menutter, som om jai var paa Læseprøve aa hadde erholdt den Stomme i Portorikkes Raalle. Voretter jai gig ganske stelfærdien jæm aa i Sænk aa drømte, a Sjæfen satte en hel Terrin Gulleærter faa mai aa kommanderede mai tel at spise samme i ti Menotter, aa jai sko lie tel a fange an men saa kom Ægselænsen mæ en dyv Talærkning aa sae, jai sku taen saa sutjes, faa di Gulleærter jai ku inte faa ned, ku gaa te Svinene aa samtidien syntes jai, jai bemærgede fire mavre Svin der sad paa dereses Haler aa gloede paa mai, men jai sae tel mai sæl: »Petersen, sae jæ. »Vær en Mand!« aa saa kløede jai paa Ærterne, men lie, da jæ var ved den siste Skefuld saa slo Klokken tol, saa rævnede jai mæ et Knald, va der va en støg Faanemmelse, aa hade jai inte vovnet i de samme Maamang, va jai vestnok kræperet. Aa de va natyrli bare Ærkelse. Aa ida er jai atter faatrøstningsful aa stoler paa Sjæfen, a han klarer Ærterne, som jai ku inte klare. Men allieveller Sæverine, naar jai betænker al den Trageddie, vi ska absolvere, aa a vi ha lat baadde Fru Gørling, som var drevven i de Dele, aa Frøgen Hardtman som hadde Løst te dem, spasere, aa vi har kons Fru Hennings som ikke vil, aa Fru Oda som ikke kan, aa faa Ræsten Engenting, saa blir jæ liegot sometider lit kleinmaadi. Aa vi ska spelle Øllenslæger aa Sjækspire aa Sjeller, som Baarksenius nok ha faat sat end, aa Svend Dyrings Hus, aa væm ska vi faa te a være Regisse aa Ragnhild aa Gud bedre vos! Aa dærfor sier jai nu te Dai, Severine Gak op paa dit Jomfrubur aa snør Dit Kaasæt ob, aa ransag i Din Barms Dyfder, om Kaanstens hellie Ild innu glødder derinne, aa ves den gør, saa la Kogeskolens Grydder aa Kaseroller skøtte sai sæl aa ombyt Kaserollerne mæ Hæltinderollerne, aa hvis Du ha lært a dikkelamere a Carlprise mæ Højhed, saa kom hereng aa ræd vos a Klæmmen. Men er Kaanstens Ild slugt, saa la Dagbogen blie i Komodeskoffen, aa ta Din Madam Mangaard aa gaa ned i Kykkenet aa gør Ild paa mæ denne Æpistel, aa Malle Knallerop er bleen Ænge mæ fæm Uforsørrede, saa vel ikke Du, tar kaske hun Affære men va Du gør, saa husk paa, a Du handler »i Frihed aa unner Ansvar.«

Din i Henseende til Kaansten Fosterfader
Petersen.

To Helgener.

I Viborgs historisk navnkundige Egn
Der døde St. Kjeld og der lever St. Klein;
Som Helgener begge de Glorien bar,
Skjønt deres Meritter forskjellige var.

St. Kjeld var ved Hjælp kun af Bønner i Stand
Til grundig at slukke den vældigste Brand,
Imens om St. Klein er det ikkun bekjendt,
At selv han paa Tvedragtens Ild har sig brændt.

St. Kjeld i Miraklernes Kunst var saa fin,
At Munkenes Vand han forvandled' til Vin,
Imedens St. Klein ved sin Mægling var Mand
For den at faa gjort til det bareste Vand.

De har nok kjendt begge til Modgang og Trang;
St. Kjeld blev fra Viborg fordreven en Gang
Af sine Partifællers, Munkenes, Flok;
Det blev ej St. Klein, men han bliver det nok.

St. Kjeld skal ha'e baaret sit Klosterlivs Baand
I god Disciplin og i Lydigheds Aand.
St. Kleins Disciplin var nok ikke saa god:
Han sa'e, kun Vorherre til Regnskab han stod.

Paa Helgentabellen man satte St. Kjeld,
Den Gang han til sidst var kreperet ihjel.
St. Klein, mens han leved', sit Helgennavn fik,
Hvoraf dog Forgyldningen immervæk gik.

St. Kjeld er des værre totalt smuldret hen;
Man ikkun en Stump af hans Skrin har igjen,
Og af vor St. Klein, naar man søger hans Spor,
Kun findes en — Højesteretsassessor.

Til sidst bør vi drage dog den Parallel
Imellem St. Klein og den salig St. Kjeld,
At Kjeld var i Hjertet — reelt og symbolsk —
Men Klein er nok nærmest i Ho'edet katholsk.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Kjøbenhavns Flodguder.

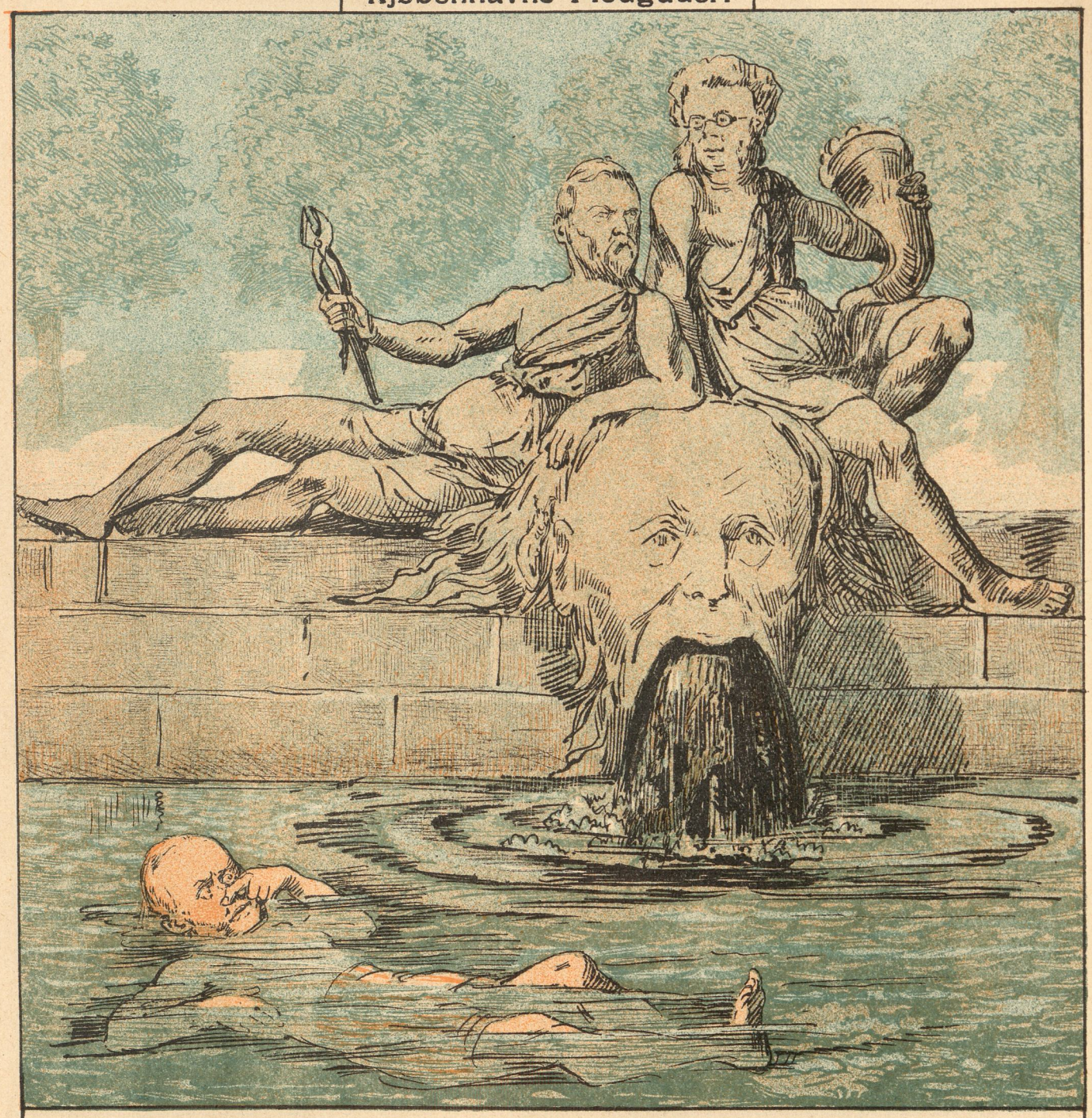

Det Grødevand, som her sit Udløb haver taget,
Af salig EHLERS først blev fundet og opdaget.

Men nu til Stadens Tarv og Nytte sat i Stand
Til at forpeste selv dens bedste Badevand.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 1. August. Nr. 31.

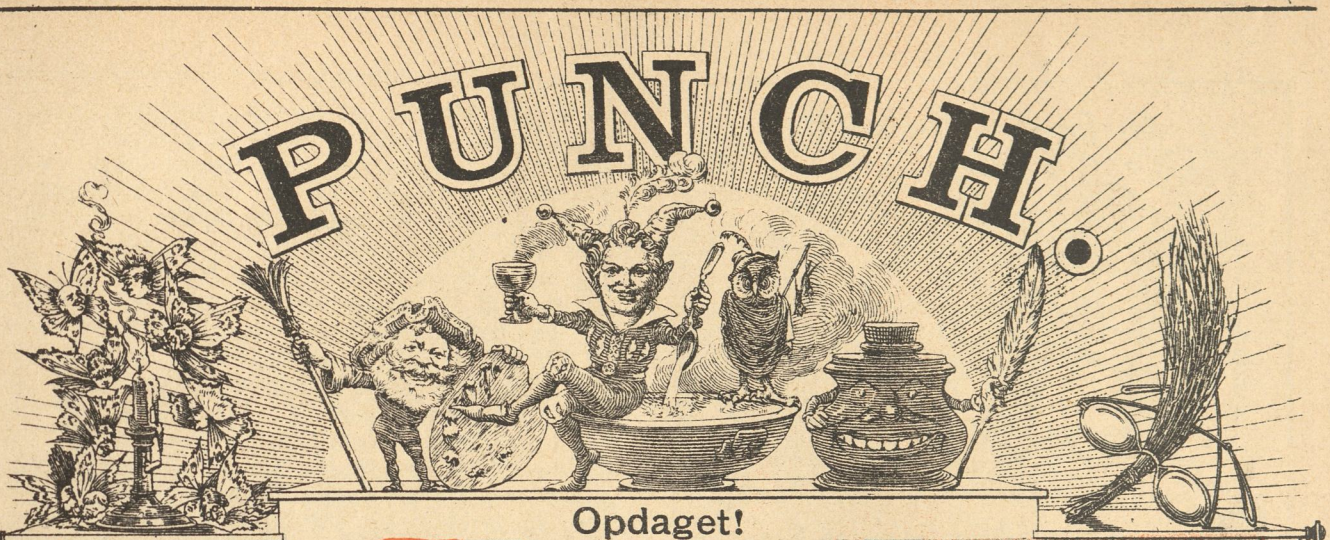

Opdaget!

Moderen: Nej, Doktoren kan tro, Marie har været rigtig daarlig i sin Mave og med Opkastninger hele Natten omtrent.

Lægen: Der skulde vel ikke være umodne Frugter her i Haven?

Moderen: Ak nej, der er slet ingen Frugt i vores Have.

Patienten: Ja, men Moder, der er saa mange grønne Æbler inde ved Siden af!

Et Stykke Rimkrønike.

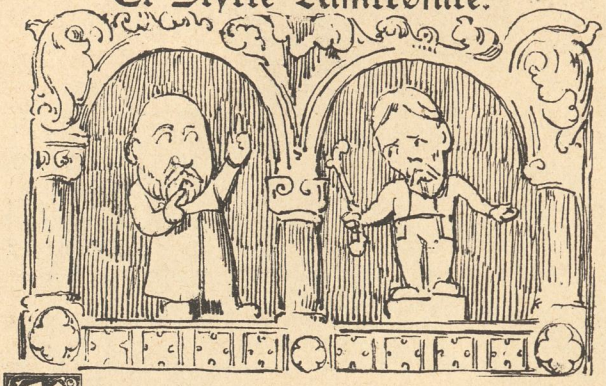

Omtrent som i Oluf Hungers Dage
Man hører de stakkels Landmænd klage.
I Sommerens Tid kom Heden og Tørken
Og gjorde hver Ager fast til Ørken,
I Høsten kom der for megen Regn;
Kort sagt der var mange Ting i Vejen,
Forinden det skjønne Maal blev naaet,
At Bonden høsted', som han havde saaet.

— Fra Politikkens udpinte Jord
Man ganske samme Klager erfoer:
I Sommer var Venstre i snavs Kulør,
Fordi deres Mark var revnet og tør.
Det Vand, som af Venstrepressen man drog,
Til Jordbundens Vanding kun lidt forslog,
Thi vissent og gult blev hvert Morgenblad;
Kun grøn var den Korsgaardske Undemad,
Der voxed' i Venstres laveste Sumpe,
Og trevent kun Vælgerne lod sig „pumpe".

Da Venstre nu skal med Høsten i Færd,
Faaer Regnskyl det hist og Torden her.
Med Skræk seer en stakkels Venstremand
Sit Haab forvandlet til bare Vand,
Fordi Vanart i Venstres Geledder
Nu flyder stærkt over alle Bredder.

— Hvor Chresten pløjed', og Larsen saaede,
Der stander den ganske Kreds i Vaade.
Hinanden de tvende skjældte ud
Og af Venstrepartiet hældte ud
Saa længe, til over Venstre paa ny
Sig samled' en „udhældsvanger" Sky,
Der udgyder alt en Syndflod af Væde,
De menige Lemmer til liden Glæde.
Med nedslaget Mod i hver eneste Kreds
Kun Nedslag og daarlige Tider sees.
Humøret hos Skattenægterne faldt,
Selv tørre Jyder til Vandsbæk gjaldt;
Hver Riffelhelt, om end nok saa tapper,
Omkring i et haabløst Ælte sjapper,
Hans Krudt er fugtigt, hans Øje er vaadt;
— Ak, havde han Krigsstien aldrig betraadt!

— Klein siger sig løs nu fra Maskepiet,
Og Bertelsen melder sig ud af Partiet,
Af Villads Holm det paa Hovedet faaer,
Og Hansen Menstrup en Ufærd det spaaer.
Hvor meget end Evropæer og Danske
Den triste Kjendsgjærning vil „forvandske",
Sig Høsten synes saa vandet at tegne,
At ikkun til Vandgrød den kan sig egne.
Ja, der forsikres af onde Tunger,
At Venstre vil ende som Olaf Hunger,
Der havde kun tvende Rugbrød til Jul,
Saa Tauber selv maa gi'e Afkald paa Sul!
Og disse Vanheld, som Venstre traf,
Er, som Villads Holm har spaaet, kun Straf,
Fordi det i sine Velmagts Dage
Slog større Brød op, end det kunde bage.

Afvæbning.

Ha—ha—ha, Severinsen. Den var godt, meget godt. Men nu ska Du høre, hvordanne det gik mig med Holgersen forleden Aftning. Saadan ohneweiter tittelere ham Tyveknægt, det vil jeg nunte, men naar at han ka se sit Snit til at snuppe noet, saa gjør han det sgu med Glæde og Begjærlighed uden saa mejet som at brøle »Vasko« eller »Mig Forlov«. Saadan varet sig osse med det Par Skaftestøvler, Du nok har hørt om. Hvadsa? Naante det? Jo ser Du, saadan sy et Par almindelige Skaftestøvler, det ka Sørenflikkeme enhver gemen Skommer paatae sig, men ska man levere dem til Holgersen, saa maa man Faenforsaaleme være Kunstner af Profsjon, for jeg ska sie Dig, Severinsen, Holgersens Tær med Permsjon at melde de vender til hvikken Side hver anden Gang, og saa er han i Aarenes Løb bleen liesaa platfodet som en Gyngehest, og saa vil han dog immer haet fint og let med god Gang og Elegansje. Naa, som sagt, saa leverte jeg ham forleden en Gang et Par Skaftestøvler med Smag og Delekatesse og en kvitteret Regning, og Støvlerne beholdte han osse, men Regningen den sendte han tilbaves omgaaendes med den Bemærkelse, at jeg skunte være ængstelig, for han skyldte flere Steder, men da jeg saa vilde blokke ham for de 20 Kroner, saa blev han naiv og obstenasig og sae, at Støvlerne duede inte, formedelst jeg havde glemt at sitte Lægge i Skafterne. »Saa, Holgersen? — sae jeg — »det med at sitte Lægge i Skafterne, det blir vel ellersens Folkses ejen Sag, hvis di da har noen Lægge, men det er vist det, Du mangler, Holgersen«, sae jeg saa, sae jeg, men enten jeg snakkede surt eller sødt, saa bleet ved det samme, for jeg vilde hae mine Syle, men Holgersen lod sig inte blanke af, og liegodt vedligeholdt vi vores sel-

skabelige Omgang, saa at han immer var min Gjæst her ude i Slottenlund, hvor jeg jo ligger i Aar for Mutters Skyld. Men saa varet sig forleden Aftning, at Holgersen og jeg og saa Mikkelsen, Du ved Mestersvenden, vi sad her i Haven og snakkede op og ner, og Holgersen er jo uden at fornærme ham en Løgnhals og en Pralhans, og saa sitter han og fortæller om, hvordanne at han tit var bleen overfalden af Tyve og Røvere og andre vilde Kabylere, naar han gik alene gjemmen Skoven om Aftningen ner til Stationen, men natyrligvis hade han, Holgersen, immer slaet et Slag for Fødelandet med Kraftighed, og jeg og Mikkelsen vi sitter jo og lurer paa Mosekken, men saa lie med et buser det ud af Mikkelsen, som var gal i Skallen paa Holgersen formedelst di Skaftestøvler: »Det er Sørenpløkkeme Løgn!« sier han. Men saa sku Du hae set, Severinsen, hvor at Holgersen røj op som en Raket og slog i Bordet, saa at vores tre Romtoddinger di dansede op til en Polka-Masorka, men jeg bad ham om inte at revne i Overlæret, men saa parlementerte vi derom, og saa bleet da ved, at næste Gang Holgersen blev overfalden, saa sku han tae Vaabene fra Banditterne og vise vos dem, og dermed gik Holgersen for at komme med Toget, men saa varet sig saa mærkbart, at han kunte hitte sin Paraply og sit Tørkle, saa han maatte gaa desforuden, men lofte at komme igjen næste Aftning for at hente dem. »Hør, Mikkelsen« — siger jeg saa, da Holgersen er gaaet — »Du sitter og griner mig saa fedtet. Du sku dante hae gjemt Holgersens Nipsgjenstande?« — »Jo vel, Mester,« sier saa Mikkelsen, »det ka Mester æde Blanksværte paa, for det ærker mig liegodt med de Skaftestøvler, som at Fyren inte vil betale, og nu eret min Mening, at jeg vil spille Røver med Holgersen«. — »Hvordanne det?« sier saa jeg. »Vil Mester barestens lae mig ordinere di Dele og inte gjøre mig for mange Kumplementer, men laane mig noen af Madammens Gangklæer, saa ska Di se Plaseer«, sier saa Mikkelsen, og jeg henter saa Mutters Kastesjal og hendes Tornyre og en Natkappe, og alt det taer Mikkelsen paa og stikker en gammel Pistol ned i Buxeremmen, og saa tøfler vi gjemmen Skoven til Gangstien, hvor vi saa sittede vos ned bav et Bøjetræ. Naa, da vi hade ventet ungefær fem Minutter, kommer saa Holgersen gaaende i sin nøgne Uskyldighed, men lie med Et, vupti, der triner Mikkelsen i sin Puds frem med Tornyren paa Maven som Patrontaske og spør med fordægtig Røst Holgersen, om hante sku hae Brug for en god Paraply. Men naada, hvor Pokker tog ved Holgersen, saa han glemte, at han var platfodet, mens at liegodt Mikkelsen snup ham i Skøderne og sae: »Tøv lidt, goe Ven«, hvorpaa at han satte ham Pistolen for Ansigtet, saa at han sank i Knæ vedet og bad om Tørvejr. »Tørvejr?« — sae Mikkelsen saa — »Jo Gomaaren, goe Ven, her er just en Paraply til ti Kroner og et Tørkle til samme Pris«, og hvad enten Holgersen vilde eller inte, saa maatte han ud med Sylene, mens at jeg laa paa skrævs paa Maven over en Bøjestamme for inte at smile højt. Men saa blier Mikkelsen blasfemistisk og spør Holgersen, om hante sku ha Brug for en god Pistol, for den kostede kuns ti Kroner, og Holgersen maatte nok en Gang op med Portemonixen, og saa ka Du ellersens tro, Severinsen, at jeg og Mikkelsen vi tøflede af gjemmen Skoven, men vi ku høre, hvordanne at Holgersen stod og klikkede med Pistolen, men da at den af gode Grunde inte ku sie noet, saa ku Faenpudseme Holgersen, for nu bombarderte han vos med Grovheder og andre Trumfer. — Naa, saa Aftningen etter sitter Mikkelsen og jeg ude i Haven og snakker om Krigen, og vupti triner Holgersen ind og staar for vos med et Ansigt liesom Napoleon etter Slaget ved Kjøgebugt, mens at han svang Mikkelsens Pistol i Vejret, og saa fek vi jo, gjorde jeg og Mikkelsen, en dejlig Historie om, hvordanne at han var bleen overfalden af en Bandit, som han natyrligvis hade banket flad og afvæbnet, og det lod jo til, at det var liesaa klart som Blanksværte, men saa begynder Mikkelsen at hoste og sier Holgersen et Par smokke Ord for Bedriften. »Sikket Gespenst,« sier han saa, gjør Mikkelsen, om Pistolen, »og saa eren skaipladt lige ud til Mundingen«, og i det samme sitter han og piller hele Forladningen ud, mens at Holgersen stadig og immer staar som Napolibum, men da vi saa ska til at se til, saa eret Regningen paa Skaftestøvlerne, som at Mikkelsen har sat og pillet ud op presenterer Holgersen. Naa, Gomaaren mine blanke Støvler, den hade Holgersen inte ventet, for nu begrev han det hele, og saa stak han af. For jeg ska sie Dig, Severinsen, Holgersen er nu af den Sort, der inte ka taale at se en Regning. Men eret inte mærkeligt? Han har Faenforsaaleme aldrig væt her for at spøre efter sin Paraply og sit Tørkle.

Den 1ste Avgust.

Ak! nu er Dyrehavstiden forbi,
Og Dyrehavsbakken vi savner
Med alle Glæderne i det Fri!
Dog, trøst Dig, fat Mod, Kjøbenhavner!

Af Gjøgleri er der nok igjen
Og det, saa det ret kan batte!
Thi de politiske Levebrødsmænd
Vil alle Dig Savnet erstatte.

Det er en herlig Beridertrop,
Der gjøgler paa sin Arena.
Se blot Pantomimen, de stiller op:
»Berg-Napoleon paa Sct. Helena!«

Ikke en Mand har Helten igjen
Af alle de tro Generaler.
Rex og Korsgaard er alle hans Mænd,
Og de gjør jo bare Skandaler.

Stille han grubler paa Holstebro
Alt paa sin ensomme Klippe —
Ja, det var nu Chrestens Waterloo!
Den Tanke han kan ikke slippe.

Saa ser vi Larsen paa usadlet Hest;
Han er en Stjerne — ja, næsten!
Det er en Svir, en formelig Fest
At se ham dratte af Hesten!

To Snegle han har til at hjælpe sig op,
Saa saare Uheldet hænder;
Naar Hesten slaar om i »links« Galop,
Han stoler paa sine Venner.

Hr. Secher og Hr. Borchsenius —
Jo, det er en dejlig Støtte!
I Larsens Sted vi sagde: For Guds
Skyld! hold jeres lille Bøtte!

Og dog! hvad nytted' slig Tale vel?
De Fyre er slet ikke dovne:
Det ligger jo i deres Naturel
At gjøre Mudder og clowne.

Holstein hin Ledreer ogsaa paa Gled;
Han dristig sig anbefaler
Som Akrobat og Gymnastiker ved
Dialektiske Saltomortaler.

Troupens Damer — ja, det er en Svir
At se de Kræfter, man ejer!
Se deres Spring gjennem tyndt Papir:
Se Fru Frederikke Bajer!

»Altmeister« Høgsbro med Fløjls Kalot,
Han nyder bestandig Æren:
At gaa omkring som en sølle Per Tot
Og daske med Chambrièren.

Problematisk Existens.

— Hvor er Degnens Søn bleven af siden i Fjor?

— Aa, di sejer, han reser nier i Ty og sætter Problemer unner Hvand eller Døbat — det æ hvol jet o jet.

Intet Nyt under Solen.

— Brouer I den nøj Salmbog hen ved Jer, Chresten?
— To A trouer, vi brouer den gammel, faa A si altie vor Dejen go med en gammel Salmbog.

Ordensbanditter.

Frit efter Weyse.

Hørup sad i sin Kakkelovnskrog,
Taarerne runde saa stride;
Eedevard sad, hin liden Pog,
Trolig ved Bentheimses Side.
„*Sittlich entrüstet*“ var begge to,
Efterdi Fyrsten af Montenegro
Kunde sig kalde, min Sandten,
Ridder af Elefanten!

»Saadan en Orden aldrig her
Pranger bag voreses Ruder!
Og vi er dog et Folkefærd,
Som, sgu, har tykke Huder
Og har af Elefantnatur
Samlet Alt, hvad i Norden duer!
— Næsen saagar er kapabel
Til at agere Snabel!«

— Dog man bestandig et Doktrin
Følger i Integade:
Man sig et billigt Montenegrin
Ta'er, hvor man kan gjøre Skade.
Hørup lod koge hin Elefant,
Eedevards Taarer i Gryden randt,
Medens de sendte dens Tænder
Ned til de „*sittliche*“ Venner.

Ristic af Skræk fik Apoplexi,
Daanede om paa Tillie.
Bismarck dog tænkte: »dem kan jeg li'e;
Det er en vakker Familie!
Bliver kun ved som gode Børn,
Saa kan til Løn den sorte Ørn
Sikkert jeg eder bebude!«
— Dermed er Visen ude.

Brief aus Kopenhagen.

Lieber theurer Germane!

Verschwunden sind die schönen Tagen in Aranjuez, wo wir in den stolzen Ausstellungshallen des unsterblichen Philip Schous herumjollerten! Nun sitzt Du weit von hie im kühlen Schatten unter den Linden und trinkest Deinen Münchener Spatenbräu, und ich sitze auf den meinigen Podeze im Sonnenbrand und rührt sinnend mit meinem Löffel in meinem Gamél'ischen Moccatranke umher! Und beide sehnen wir uns, denn wir lieben uns wie zwei siamesischen Zwillingbrüder aus demselbigen Bruderstamme ersprossen, denn:

Ich bin ein Germane!
Du bist ein Germane!
Wir sind Germanen!
Juchhe!

Und noch einmal Juchhe! Und ein Bruderkuß auf Deinen rosigen fetten Wangen. Umarmen wir uns!

Hier sind wir alle so recht bieder, echt deutsch-germanisch geworden, und das haben die großen superben brillanten Künstler, die hofherzoglichen Meininger gemacht. Denn bevor sie kamen, waren wir Dänen wie grimmige Hottentotten und haben uns sehr ungern von der Rheinstrom des großen germanischen Culturs überrieseln wollen lassen. Der Strom hat sich aber geändert. Und dafür danken wir erstens die Meininger, zweitens den Hörup, drittens den Falkmann und viertens den Je K. Lauritzen.

Daß der Hörup immer ein kreuzfideler Germane gewesen ist, brauch ich Dir nicht zu sagen.

Kennst Du aber den Falkmann? Nicht! Er ist aber eben auch eine besonderliche Pflanze, die studirt zu werden verdient. Bist Du jemals hier gewesen, wenn man in unserem schönen Tivoli einen sogenannten Ferienfest gegeben? Ja natürlich! Dann hast Du wohl auch die Ballonfiguren gesehen, welche des Abends ins Blaue steigen? Gut! Aber wenn der liebe, kluge und reiche Etatzrath Ferslew im schwülen Agurkenzeit bange wird, daß seine Abonnenten sich übermäßig langweiligen möchten, dann läßt er auch um seine Kinder zu ergötzen den großen Falkmann ins Blaue hinein wie eine Ballonfigur gehen. Und erfreulich ist's zu sehen, wie er sich mit seinen langen Gliedern im sonningen Sommerluft herumdreht, als hätte er wirklich was zu sagen. Diesmal ist er aber gegen Süd geschwebt, und dann wissen die lieben Kinder, wohin der Wind blaset. Und wir wissen, daß von nun an in unserem dänischen Busen ein braves germanisches Herz schlagen werden müssen soll. Denn der Falkmann hat gesagt, daß wir gar nicht wünschen, daß Ihr lieben Germanen vom bösen Boulanger oder vom bärtigen Ruski Knutski Prügel bekommen möchten dürfen würden! Im Gegentheil! Das würde uns wehe thun! Jammern wollten wir, heulen und weinen wollten wir, sollte das geschehen. Und ich sehe schon den lieben, guten Falkmann, wie er da schluchzend mit breitem Trauerbande um seinem rechten Aermel und mit einem durchnässerten Taschentuche vor seinen thränenfeuchten Augen, ein Bildniß des Trauers und Grams hinschreiten würde. Sorge deshalb darum, daß Ihr nicht Prügel bekommen, denn ein solcher Trübsal könnte mein armes Herzlein nie ertragen.

Aber der Je K. Lauritzen ist doch die schönste Stück Eroberung Deutschlands. Dieser edle Jüngling verdiente freilich, das der Fürst Bismarck ihn mit einem Belohnung verlieh, z. B. den großen Denuncianten-Medaille mit Brillanten, oder zwar ein kleiner Titulatur, als kaiserlich-königlicher deutscher Ober-Polizeirath! Denn der Je K. hat ja das große deutsche Vaterland vor einem fürchterlichen Gefahr, den drohenden Invasion revolutionsmachenden Dänenstudenten, gerettet. Und stolz kann er lächeln, wenn die bissigen Chauvinisten, der Grove und der Friederich Hansen nach seinen bauernfreundlichen Waden schnappen. Denn sein Gewissen ist rein, rein wie die klaren Wellen im bürgermeisterlichem Hafen unseres lieben Kopenhagens. Der Je K. Lauritzen ist der echte Patriot, ein Däne vom Zopf zu Zehen und doch ein braver treuherziger biederer Germane. Und wie er sind Manche. Wir sitzen hier wie die junge Braut am Meere und sehnen uns nach unserm Bräutigam. Dänemark ist wie die Andromeda. Werde der Bismarck oder der Waldersee nicht bald wie ein befreiender Perseus kommen? Was aber Nordschleswig betrifft, ist die neue Parole: „Schwamm darüber!“

Aber können Sie, so kommen Sie bald, ehe die Festung fertig wird. Denn dann müssen Sie Kanonen mitnehmen und solches schwere Gepäck ist theuer. Ade lieber Germane! Reisen Sie nach Baireuth, so grüßen Sie den Riisknudsen

von Eurer
Mitgermane.

Foraarsgrønt.

Kære Bob.

De skøller ned uddenfor, aa Steggelsbærene er dovne og jai er kæd a Rødgrød og a aa lægge paa Lanet i Torrebæk, vor vi blir jaget i Vannet vær Da og de er væmeli kolt og bare Skaveri, fordig va ka de nøtte? Og hvordan eret I har baaren Jer ad oppe i Norre, a I har lat Ræagsjonens Træle reise Nid-Stang mod Friheddens hælie Sag og jai begriver igge, a di norske Gutter, der dog er maiet store æn som vi danske Gænemsnitdsdrænge igge ha muglet di væmelie Høiremænd, og Du gaar vel til Ammerika og blir Præssedent æler te Kalefornien og blir Millejonær, fordig som der staar i Sangen, som min halgammele Tandte alti sønger, naar hun har skæntes mæ Mor a I Nordmænd gaar allievæler alti og længter „ovver di høie Fjæle" tel Amerika. Og hernedde i Danmarg er vi vante te a slæve Slavelængen etter os, og nu er Klein osse gaaet onner Aaget og er bleen „menesteriet" og de Enneste han tore er a raave Bæh! etter Sjangdamerne, men lie saa snart han hadde gjordt de, saa gore han lissom Bonnen i Faatællingen og smorte paa Hæstene for a sallevere sai, Va Graaserer Jensen sad og udveglede for min Gammele nede i Losthuset igaar, da di sad og drag deres Pudsekafæ og jai hadde stor Løst te a reise mai og ta Klein i Faasvar, men saa hadde jai faaen Tamb a min Gammele, fordig naar han dregger Pudsekafæ er han saa væmeli stor paa de, fordig saa er Mor dær igge te a haalle han i Ørerne.

Og fra Aron har jai hat Brev, og han sænte mai Peternansigs nye Tiskreft „A Dagens Krønneke", og et Nomer a „Dans Nyheder", vori di skrev, a Peternansig hadde aavnet en Wigwam vori Partierne kunne sedde og rye Frespive; Men jai tænker regtenog, a ves Carstensen osse tænger paa a losjere sai eng i de Haatæl, saa gir Peternansig ham den mæst sousede Frespive a sutte paa, han ka opdrive. Og Aron skrev, a de va nok mulli, der kom none tossie Høiremænd og ville rye Pive mæ, men de blev vest bare Aapiom di feg i Pivverne, saa di drømte om Fred aa Forsoning aa vovnede op me Tømermænd og Mavepine og øddelagt Nærvesøstem, va di ku ha regti got a.

Mæn jai arbedder osse paa en Artækel te Peternansig, og de ska værre en storpoletis Afhanneleng om vaart Forhold te Tydsland, a vi sku lissaæ got strax be om got Vær, fordig di domme Nasjonalle de æ lissom lille Mekkelsen i Skollen, som vel igge ta sine Klø i Stelhed, men vræller op og slar igjen og de æner jo barre mæ a han faar innu væltiere Klø, fordig va ska saadan en Snotonge mæ Reiemad, og jai to hanses Reiemad fra han en Da og ga han paa Tosken, og nu gaar de lille Skidt og ve igge be mai kønt om Forladdelse derfor; Æ de igge storartigt?

Og Do ka tro vi gledder vos te den nye Rætskrævning, fordig den er meiet næmere, for vi ska barre skrivve som vi taler, Og de er natyrli rigti mæ a skrivve „sejsten", fordi min Tandte sønker alti: „Knapt mit sejstende Aar jai skued" og „Nys fyldte skjøn Sirid sit sejstende Aar" og hun har gaaet hos Frøgen Salle; Tandte igge Sirid, Saa hun er en danet Pie, som der staar i Bærlineren søger Plas som Sælskavsdame hos en ældre Ængemand ossevidder.

Og bare jai kune kome eng te Byen og i Serkus Busj. Fordig de er der regtenok mere Slav i æn a sidde i Tæatret om Venteren. Og Aron har en Ven, der kænner en Fædter tel Ollesjangsky og saa ku vi nok kome eng til hal Pris, og jai synnes de er noet Pjang, a di ve bøgge Kærger i Kovvenhavn, og di sku maiet hæler bøgge en Serkus for vær titussind Engvaaner, Og sku de æneli værre guddelit, som jai brødder mai igge om, fordig jai er Fritænger som ale dannie Mænesker, saa ku di jo la „Frelsens Hær" øbtræde som Kavveleri, og jai velle igge ha noet imod a bli Oberst ve de Kavvelleri naar Ondiformen bare var smoggere. For va ska en Dræng blie tel nuomstonder, vor man igge engang ka blie Manister fordig di Æmbedder blir aldrig vakkante? Saa ves Do vel tel Ammerika; æler Australlien, saa tar jai mæ. Mæn igge vorhen dær ær Slanger. Fordig sidden jai har seedt Nala Diamateti ær jai bleen kæd a di Dyr.

Din hengivendes
Einar Jørrensen.

P. S. Jai fangede en Krabe igaar og pudtede den ned paa min Søsters Røg. Du ka tro Tossen skavede sai.

Hr. Madsen Mygdahls Fataliteter.

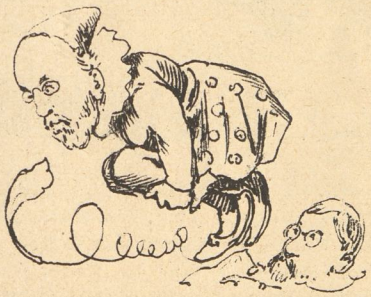

Motto: Det hele var en Fortalelse!
Monrad i Morgenbladet Jan. 1883.

:| Hr. Madsen |:
Var en forsoren Fyr.
Trods Chresten Povelsens daarlige Ho'de
Vilde han dog hjælpe Manden paa Fode,
:| Som havde |:
Sat Venstre over Styr.

:| Han rejste |;
Fra Ravnekrog til Krog
Og gjorde klart i en syndig Hob Taler,
Hvordan »de andre« har skiftet Signaler
:| Og svigtet |:
Den Sag, hvorfor vi slog!

:| Men Larsen |:
Uddrog sit *Morgenblad;*
Et af Hr. Madsen Mygdahls forladte
Standpunkter paa Melodonten han satte:
:| Det har du |:
Jo svigtet selv, din Rad!

:| Men Madsen |:
Er fuldt ud Venstremand,
Og han paa Fingrene véd, naar man bare
Sig i en snever Vending kan klare,
:| Lad gaa da |:
Med Fakta, som det kan.

|: Thi, da han :|
Sit gamle Standpunkt saa,
Sa'e han til Læserne: Tak, nej det kjender vi!

Det var før Ledreborg sagde: Nu vender vi,
:| Og viste, |:
Han Luftspring kunde slaa!

:| Hans Paastand |:
Dog nytted' ikke stort,
Saasom i Bladet man dokumentered',
At han en Usandhed har fabrikeret,
:| Som Monrad |:
Ej bedre havde gjort.

:| Og »bart Vrøvl« :|
Han fik til Bladets »t«
Og om det Standpunkt, for hvilket han hefter,
Sa'e de, han skrev inte førend, men efter,
:| Hin Ledre :|
Sit dito svigtede.

:| Moralen |:
Af Sagen ellers er,
At Vejen til Venstres Ministerhatte
Er brolagt med »Standpunkter« af de forladte,
:| Med »bart Vrøvl« :|
Og med »Fortalelser«.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Gammel Kjærlighed.

Skjønt der er vinket af for en Gendarm,
I Fald den lyseblaa sig drister
At komme med et Tilbud om sin Arm

Til Viborgs »hjertefaste« Exminister,
Er en Husar dog mange Penge værd,
Naar Socialister kommer KLEIN for nær.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 8. August. Nr. 32.

Taget paa Ordet.

Lieutnanten (hvisker til sin Nabo): »Det var da en vældig Fregat, dér sejler op!«

– Nej Tak, Hr. Lieutenant! En Fregat kan kun føres af Kaptainer.

Folkets suveræne Myndighed.

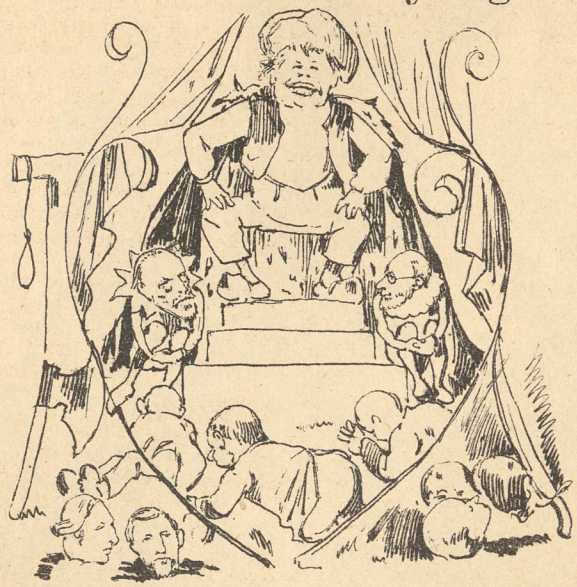

Lad Folk kun grine, som de vil,
Af CHRESTEN POVLSENs hule Fraser,
Ja, lad dem tro, at Manden raser,
Hvad der som oftest vel slaar til, —
Det var jo dog i CHRESTENs Ho'ede,
Den Tanke Dagens Lys har set,
At der i Vælgerfolket boede
Den sande Suverænitet.

Thi det, han kalder »Folket«, har,
Hvor det politisk Langhalm tærsker,
Sig vist som myndig Enehersker,
Trods nogen Sultan eller Czar;
Selv om der blæses i Basuner
For »Folkets« sunde Sans, med mer,
Saa har det dog de samme Luner,
Som hos Despoterne man ser.

Beviset man hos BLUHME fik,
Der »Majestætens« Naade misted',
Fordi, trods Vælgerne, han dristed'
Sig til Forhandlingspolitik,
Samt hos den sikkert snart forsmaaede
BØNLØKKE, der ved Skæbnens Dril
Har mistet Suverænens Naade,
Fordi han ej forhandle vil.

Thi, naar han den Slags Luner faar,
Hans Højhed Folke-Stormogulen
Af sine Slaver kapper Kuglen
Og viser dem, hvad han formaar;
Kort sagt, i slige Øjeblikke
Hans Trælle kan ta'e Hatten op,
Og de kan ogsaa la'e den ligge,
Men banket bliver deres Krop.

Det lunefulde Tyranis
Ulykkelige Tjenerskare
Maa for sin Stilling at bevare
Fornedre sig paa Trællevis:
Paa Maven nogle sølle Fyre
Har kastet sig og ligger blødt
I Snavs og Aftenbladslekture
Og slikker for »Hs. Højhed« Spyt.

Saa er der Andre, som i Spot
Og Skade frister Existensen,
Lig PINGEL eller HENNING JENSEN,
Hos den stormægtigste Hr. Drot:
Hvor Sandhed faar den sidste Olle,
Og Smiger Folkethingsdiæt,
De skiftes til at ta'e en Rolle
Som Hofnar hos »Hs. Majestæt«.

Af Vrøvlebølle Sogneraads Protokol.

Formanden bad Medlemmerne udtale sig om den første Sag paa Dagsordningen: Tækkelsen af Fattiggaardens Svinehus. Taget var gammelt, og det var ikke fri for, at det imellemstunder kunde drippe ned paa Svinene. Under et heftigt Regnskyl forgangen en Dag havde de smaa Grise nok maattet holde den gaaendes ved at træde Vande den hele Nat.

Søren Udenom skulde ikke gaa ind paa Huset, skjønt Kommunen var meget trængende til det; han vilde altsaa gaa udenom det til selve Svinene, hos hvilke han i denne Tid havde hjemme, da han jo var Medlem af en Svinekomite angaaendes det projekterede Andelssvineri som tænktes rejst i Kjøbstaden. Han vilde gjøre sine Medlemmer opmærksom paa, at man nu, efter tyve forberedende Møder, i hvilke han havde disputeret med al den Svineforstand, som det ikke var Raadet ubekjendt, at han var i Besiddelse af, var kommen til den Resolutat, at Udvalget maatte suspendere sig selv med endnu et Svinemedlem. Man haabede da, at der efter en halv Snes Møder vilde kunde forhaabentlig forelægge en Slags Revolution eller Lovudkast til Forlæggelse i Generalforsamlingen, der saa paa c. omentrent henimod fem Møder maatte kunne ville fremtræde som midlertidig gjældendes. Han haabede, at Sagen med den Fart, der nu var i den, vilde kunne ordnes i Løbet af nogle Aar.

Derefter fremtraadte Folke Pedersen og holdt sin store Svinetale, som kan læses fuldstændig i Forhandlingsprotokollen for 16de Februar, men hvoraf vi kun skal fremdrage Glanspunktet. Han betonede, at hele Nordens Sagntid pegede klart hen imod Andelsslagterierne eller dog mod den Rulle, Svinet vilde komme til at spilde i det danske Landbrug. Andelssvinet Særimner som stod opstaldet i Valhal og aldrig blev opskaaret, var jo hartad en mageløs Profeti om Gyldenaaret, som skulde oprinde over Danevang med Andelsslagterierne; de vilde blive en saadan uskaaren Særimmer for Danerfolket. Svinetanken gik igjennem mange af vore skjønneste Heltesagn. Han skulde blot minde om Regnar Loddenborgs mageløse Ord i Ormegaarden om Ornen og Grisene

Enhver Lignelse haltede jo, men han skimtede i disse Ord en tydelig Mindelse til det danske Folk om at holde gode Orner, og naar Kong Elling bag efter af Loddenborgs Sønner blev saltet paa Ryggen, saa laa heri ganske sikkert et Fingerpeg paa, at man skulde salte det Flæsk vel, som skulde til England. Elling var jo Konge i England. Det gjaldt for danske Bønder at gaa svinefylkede frem ligesom Bjovulf i Svolderslaget og svinebinde alle Modstandere af Sagen ligesom Harald Hildetand havde gjort ved Kong Adilsen ved Hjælp af Ringen Svinegris. Dersom han (Folke P.) havde havt Skaldegaver ligesom gamle Grundtvig, vilde han benyttet dem til at mane Folket op til Svinedaad.

Ole Tykhud havde haft meget med Svin at gjøre, som de nok alle vidste, og han vilde af den Grund meget anbefale Slagteriet. Han havde desuden talt med en Mand af Faget, Per Husmand, som stak alle de Vrøvlebølle-Svin, og han havde bestemt udtalt sig mod Planen. Han (Tykhud) betragtede Pers Udtalelser som en Anbefaling for Sagen; thi han var jo sagkyndig, og de sagkyndige skulde man aldrig tro.

Formanden mindede om, at denne Forhandling egentlig var en lille Diskretion af det egentlige Debutationsemne, men da Sagen var af saa stor Betydning, kunde man vel nok blive enig om at skyde Svinehuset til Side og tage fat paa Svinene.

Spitser vaskede i den Anledning sine Hænder.

Sparekjær fandt Andelstanken demokratisk. Det vilde desuden være heldigt for Smaafolk, om de paa Slagteriet for en billig Penge kunde kjøbe af Affaldet og deraf lave en kraftig Ret Mad. Han manede til kraftig Sammenhold mod den forbandede Grosserer, som tænkte paa at anlægge et Slagteri og rende med deres Svin. Samtidig opmuntrede han de vankelmodige med, at de ikke behøvede at indballontere alle deres Svin i Andelsslagteriet.

Sølseck vilde F. flæske mig have Lov til at sælge alt sit eget Flæsk, hvor han vilde. Og han vilde ikke lade sig foreskrive af de Bøndertampe, om det skulde være fedt Flæsk eller magert Sengetøj. Han vilde F. fede mig have fedt Flæsk.

Skjønt Spitzer ikke havde tænkt at være delagtig i »Debutationens Diskretion«, og skjønt han hverken vilde have Lod eller Andel i denne svinske Sag, saa havde han dog tænkt at vise sin Interesse for Sagen ved at skrive en Kantate, naar Slagteriet om nogle Aar blev aabnet. Han vilde tillade sig at forelæse dem et Brudstykke af den: Se, store Løfter »Folket« her har aflagt mange Gange; end Andels-Tanken noget nær er størst blandt Løftestange. Om Sukkerprisen spør' vi ej, nu har vi selv en Mening, vi lar' os inte snyde — nej — for vi har Brugsforening. Med Andels-Svineriet vi vil Smaafolk Vejen vise; thi Haler, Tæer spiser de, imens vi Flæsket prise. Og Bojsen (P.) vil sætte det »Forenede« i Knibe, naar han faar bygget nok saa net en Flaade Andels-Skibe.

Her blev Spitzer imidlertid afbrudt ved, at man smed ham ud og opsatte videre Forhandling til næste Møde.

Spænd og Spark.

Politiken for i Mandags anbefaler at oprette en separat Beværtning for Folk med røde Næser. Organet har jo selv en separat Beværtning for Folk med — Krumsnabler.

* * *

Morgenbladet for i Søndags indeholder en Artikel, hvori der staar, at det vistnok vanskelig lader sig benægte, at det var Venstreførerne paa Rigsdagen, der fandt paa at bruge »Visnepolitiken« som Kampmiddel mod Ministeriet; men, saasom Bladets egen N. I. Larsen gjentagne Gange har benægtet, at Venstre har drevet Visnepolitik, maa Meningen med Artiklen aabenbart være at fremstille N. I. Larsen som en Mand, der ikke er bange for at give sig i Lag med Vanskeligheder.

* * *

Redaktør Bendixen i Vejle er dømt til at betale 720 Kroner for Fornærmelser imod Hærens Generaler. Det var ellers en Generallussing!

Gratis Forfriskning.

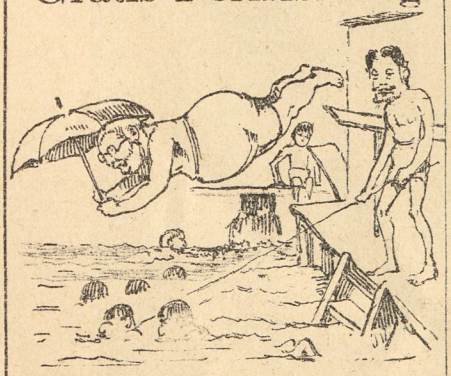

Lidt Vand, for Himlens Skyld, lidt Vand!
Vi intet vaadt foragter!
— Et Anker Øl gaar ogsaa an,
Heldt ned igjennem Tragter! —
I fem og tyve Grader maa
Man fugte Sjæl og Mave
Og indeni og udenpaa
I Vand til Halsen trave!

Man kan jo knap — thi ikke En
Har sagt: Hvad kan det nytte? —
Paa »Helgoland« og »Ryssensten«
For nøgne Men'sker spytte,
Og derfor Punch i Tide vil
Til Gavn for Verden handle
Og sit Kontor ved Stranden til
Et Vandgangs-Sted forvandle.

Kom hid! Kom hid! Spring ud og duk!
Her bli'er man gratis vasket,
Men aner ej, hvor man bli'er smuk,
Naar man har grundig pjasket!
Saa hvid og skjær man dukker frem,
Om man var nok saa beget, —
Selv de smaa Graa gaar rene hjem,
Og det vil sige meget!

O, skjønne Sværm af Statsmænd, som
Paa Ho'edet gaar i Vandet!
Det minder dem saa herlig om
En Lollandstur blandt Andet.
Kun Berg, hvem Skæbnen har gjort sky
For Vandet, synes vrippen,
Imedens iført Paraply
Han springer ud fra Vippen.

Men Hørup, han er inte dorsk
Og endnu mindre kræsen:
I Slammet mellem døde Torsk
Han kravler helst paa Næsen.
Og skulde hans Passion saa En
Og Anden ville snærte,
Saa vasker han sig engleren —
I »Politikens« Sværte!

Frisvømmer Georg, hvem kun Fryd
En Vandgangstur forvolder,
Smaa Inte-Børn af tvivlsom Dyd
I stramme Seler holder;
Og spræller de, han strix dem gi'er
Paa deres bløde Dele,
Saa de med Meining'sk Pathos skri'r:
»Ach meine arme Sele!«

Med Holm kan Pingel følges ad
Indtil de Begge strande,
Og Greven kan faa Styrtebad,
Og Klein kan træde Vande.
Og, gaar det galt. — naa, vær saa go',
Det kan man vel forvinde! — —
Vi Venstre la'er i Fred og Ro
Sin Rednings-Bojsen finde.

Alt er forgængeligt.

Ejeren: Dæ fiel hun!
Mureren: Aa', de kan Fanden bræk mæ heller et vaer al Dav!

Ingen Urimeligheder!

— Hva koster saadan et Kalveho'de?
— To Kroner!
— Ka je ikke faa det for en Krone?
— Vil Du rende og hoppe!

Savnet.

Elegi, meget frit efter St. St. Blichers *Sorgen.*

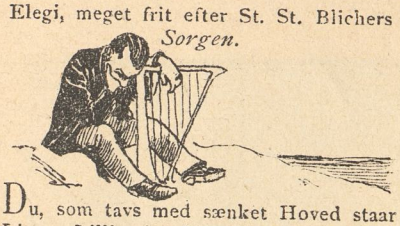

Du, som tavs med sænket Hoved staar
Lig en Lillie, knækket paa sin Stængel,
Eller som et vildsomt Klokkefaar,
Stakkels, kummerfulde Venstrebengel!

Kommer du maaske den Stund i Hu,
Da for sytten lange Somre siden
Venstre samled' sig til Højres Gru
Stærkt og enigt og begyndte Striden?

Tænker du paa disse svundne Aar,
Og paa de forsvundne gode Navne,
Paa de mange, helt fortabte Faar,
Og de Førere, du nu maa savne?

Tænker du paa Zahles Harpeklang
Før den Tid, da han blev kjed af Legen,
Eller paa Gert Winther, som en Gang
Blev paa Valgets Dag vist Vintervejen?

Er det Balthazar, hvem Skæbnens Vink
Har berøvet dig, du sorgfuld mindes?
Eller er det »*Doctor*« Wederkinck,
Til hvis Hat kan ikke Mage findes?

Savner du din Tscherning, med hvis Navn
Før man let bedaared' Vælgermassen,
Eller J. A. Hansen, som et Savn
Efterlod i Assurancekassen?

Har du i din Smerte ingen Trøst,
Intet Haab om nye Fremtidsglæder?
Blev selv Danne-Virket i dit Bryst
Kun et Oplagssted for brugte Klæder?

— Nej, det var den Tanke, der slog ned
I din Barm for Smertens Baal at tænde,
At i Ringsted Ingen længer véd,
Hvor Monsieur Christoffersen er henne.

Sporløst af din Saga han forsvandt,
Knap han mindes som Protestforfatter;
Han er bleven udlagt selv som Pant
Uden Tvivl, da sidst han nægted Skatter.

Derfor du med bøjet Hoved staar,
Stakkels kummerfulde Venstrebengel,
Thi hos Boisen intet Haab du faar,
Ak, og Klein er ingen Trøstens Engel.

Af en Forelskets Dagbog.

Frit efter P. Nansig.

— Hun spiste Kager hos Richardt, mange Kager, dyre Kager, Kager med Flødeskum, Kager med Crême, Iskager, der smeltede paa hendes svulmende, røde Læber, som Sneen smelter paa Rosenbuskens røde Hyben. Naar Flødeskummets hvide Bølge skød sin Bræm ind i hendes Mund, lignede hun den flødeskumfødte Afrodite. Flygtig som Flødeskum er hun selv. Og dog elsker jeg hende, det søde Afskum. Hun spiste mange Kager og dyre Kager, Kager som jeg betalte. Gid jeg var Konditor!

Hun stod foran Spejlet! —

Intet i Verden kan lignes ved hendes Gummi-Galosche! Ikke at den er saa lille! Ikke heller saa smal! Men dens sorte Blankhed minder ved Modsætningen om hendes Nakkes hvide Lød. Silkeagtig skinnende, med smaa Krusninger over Fladen, som et Hav, der slumrer. Jeg har stjaalet hendes venstre Galosche, og naar Ingen ser mig, trykker jeg hede, brændende Kys paa dens kolde Hud. Eller jeg lægger den paa min Pande og suger dens Køling. Da drømmer jeg, at hun er mig tro og vaagner, badet i Taarer, thi jeg véd, det er en Usandhed, sort som den sorte Gummigalosche.

Hun stod foran Kommoden. —

I Dag sagde hun, at Peter var et kjønt Navn, og hele Dagen syntes jeg, der var Fest. Men da Solen sank bag Bøgenes brede Kroner, da Nattergalens Kluk tonede fra de mørknende Buske, da vandrede vi To ene ind under de hængende Grene, og da vendte hun sig pludselig om imod mig og sagde: »Peter er et væmmeligt, ordinært Navn! Du skulde lade Dig døbe om! Men Nikkelai er et Navn, jeg elsker.« Og hun gjentog atter og atter: Nikkelai! Nikkelai! Som en saaret Hjort styrtede jeg bort, men langt i det Fjerne lød hendes spottende Stemme: Nik—ke—lai! Nik—ke—lai!

Hun stod foran Servanten. —

Ingen skal se, at jeg lider! Min Pande er skyfri, mit Øje straaler, min Læbe ler, mine Ben — mine Ben — det er ikke værd at tale om mine Ben!

Hun stod foran Skærmbrædtet. —

Igaar kjørte vi paa Rutschbane. Da slog hun pludselig de lange bløde Arme om min Hals, og jeg følte Silkekjolens glatte Lød strejfe min Kind. Stille sad hun saaledes klynget til mig i flere Sekunder. Da vi steg ud af Vognen, bad hun mig om et Glas Vand. Hvad jeg havde troet var Kjærlighed, var Søsyge. Kjærlighedens Rutschbane er et Slags Karussel, hvor Kvinden kjører i Ring med Manden. Og dog gaar vi alle i Karussellen.

Falsk er hun fra Top til Taa! Falske er hendes Tænder som »Politikens« Aandrigheder! Forloren er hendes Fletning som min egen Lyrik! Uægte er hendes Tournure som Eedvard Brandes's Vid! Eftergjorte er hendes Tanker som Georgs »Børne«bøger. Men, naar hun sidder lige overfor mig i det hyggelige Kabinet og morer sig med at stænke Saucen af den forlorne Skildpadde over paa min nye Sommerhabit, da fanges jeg som en Flue i en Kvassiakop, som en Vipstjert paa en Limpind.

Hun laa foran Kakkelovnen. —

I Dag stod hun i Køkkenet og kogte Semulevælling. Men flygtig som hun er, løb hun fra Maden. Da kogte Vællingen over. Saadan gaar det mit Hjerte. Bestandig koger dets Gryde over, og Pærevællingen flyder ud: »Af Dagens Krønike« og bliver til »Digte i Prosa«. En Poesi med min brændende Elskovs svedne Duft! Men er ikke netop det brankede det ægte Tegn paa den moderne Elskov?

Min Ven Gustav vil grine sin Mave itu, naar han læser dette! Han tror ikke, at jeg, Peter, kan være Alvorsmand paa sligt.

I Dag er hun rejst til Amerika med en falleret Possementmager. Udslettes skal ethvert Spor af hende i min Tilværelse. Jeg gik ned til Kajen i Havnegade for at kaste hendes Galosche i det dybe, salte Hav. Netop, medens jeg stod der med Galoschen i Haanden, sejled Skibet forbi med hende.

Hun læned sig ud over Rælingen! —

Jeg læned mig over Bolværket! Vore Blik mødtes. Saa tog jeg i Cirkus og spenderede en Blomsterbuket paa Kanonkvinden. Jeg trængte til at se noget Ægte, noget Sundt, Kraftigt og Stærkt.

Nu har jeg fyldt de Par Sider, der mangled i mit Tidsskrift. I næste Nummer haaber jeg at bringe et Portræt af Miss Victorine, der fanger Kanonkuglen. Pikant og aktuelt, det er saadan, Folk vil ha'e det.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Gud, søde Fru Schrøder, det er da en ren Velsignelse, at jeg har Dem at trøste mig med, for véd De, hvad jeg er? Jeg er indineret! Og Gud, ellers er jeg saamæn saa from som et Lam, det er der da Ingen, der bedre end De kan bevidne; men saalænge Mandfolkene faar Lov at regere og skrive i Aviserne, kommer der ikke Retfærdighed til i denne Verden. Og Gud søde Fru Schrøder, det er bare fordi det er Sommer og de har ingen Ting at skændes om, og de gider ikke en Gang mere skælde Dampsporvognen ud, som jo ellers var saadan en rar uskadelig Adspredelse, for den gik alligevel og lod som det var den saa knusende ligegyldigt, og nu har de Afskum — ja det siger jeg rent ud — kastet sig over de søde smaa uskyldige Barnevogne og vil jage dem bort fra Fortovene. Og nu spør jeg, søde Fru Schrøder, skal ikke saadan en lille Sukkerbasse som f. Ex. Julianes Yngste, som blev døbt i forrige Maaned og kom til at hedde Joseph Kainz Meininger Petersen-Jespersen, være mere paa sin Plads paa Fortovet end alle de ækle gamle Lapse, som gaar der og lufter deres Potegra? Og Gud søde Fru Schrøder, skjønt jeg aldrig selv kjører Barnevogne, for Gud, jeg ser jo dog endnu ret ungdommelig ud, og det var da rædsomt flovt om Nogen skulde tro, at det var mit eget lille Noer i Stedet for, at jeg er dets Bedstemoer, saa skal jeg i Morgen den Dag kjøre lille Joseph Kainz fem Gange frem og tilbage ad Rutten, og vil Nogen ikke gaa af Vejen, saa kjører jeg lige paa dem, for Gud søde Fru Schrøder, hvorfor skal man opgive sin gode Ret, og vil Mandfolkene ikke kjøres paa, kan de jo bare gaa ud paa Gaden, den er saamæn god nok til dem. Og Gud søde Fru Schrøder, Julianes Barnepige, Amanda, kom hjem i Gaar tudskraalendes, fordi saadan et ækelt gammelt arrigt Mandfolk havde torteret hende og sagt hende Ubekvemmelighedsord, og Pigebarnet havde slet ingen Ting gjort, uden hun var bare kommen til at kjøre Baghjulet af Vognen ganske lidt henover det gamle Afskums Fodfingre, men Gud hun kunde slet ikke gjøre ved det, for Sprøjten kom i det samme i fuld Galop, og saa kjørte hun naturligvis efter den for at høre, hvor Ilden var, som nok var blind Allarm, og hun kunde jo da ikke vide, om det ikke var et af Slottene, der brændte igjen og Gud vi var jo i Lørdags Aftes i Tivoli for at høre ham den svenske Svømmekaptejn synge Tenor, og Fritz Grønbæk havde bildt os ind, han skulde optræde i Svømmedragt, men Gud han var jo meget anstændig, og det var jo nok en Vandgang men det er jo i Mandens Mætié, saa det gjorde ikke noget. Og bag efter var vi henne at høre Tyrolerne, og det var ligesom at være paa Dyrehavsbakken Sankt Hansaften. Og Fritz siger, det er en sand Lykke, Fallesen er paa Rejse for at samle nye Indtryk, for hørte han den lange Tyrolerinde jodle, saa angasjerede han hende strax til det kongelige Theater som øjropæisk Sangerinde med første Klasses Fø og Pærmission i September og Oktober, saa falsk synger hun. Og Gud nu har Watt ikke Noget at lade Bernhardolsen høre for hans Sigøjnerlejr siden han selv har faaet sine Tyrolere og det er nok for Resten ikke Watt selv, der har skaffet dem, men en Hr. Wiese, der er Tivolis Wiese-Watt, og den Wiese maa snart have Ende, fordi Hundene ovre i Fillesofgangen er nok i Færd med at faa Vandskræk af bare Arrigskab over at de ikke kan hyle nær saa godt som Tyrolerne. Og Gud søde Fru Schrøder, hvor det var kjedeligt, at Sørensen ikke var med til den Kunstnydelse, men han sidder hjemme i denne Tid og er ikke til at slæbe ud, fordi han spekulerer over at opfinde et nyt Kloaksystem, og han siger, han har Grundtanken, som er den, at Kloakerne i Stedet for at løbe ud i Badeanstalterne, skal omdannes til store kommunale Bassænger med et Filtrerapparat i Bunden, og naar det er løbet gjennem Filtrene saa blier det til rent Vand igjen, og saa kan vi nedlægge Vandværket og faa vores Drikkevand der, og saa bliver det en bestandig Sirkelasjon akkurat som paa en Karussel forstaar De nok, og det Eneste, han ikke kan rigtig komme paa, er hvordan Filtrene skal indrettes, men Gud søde Fru Schrøder, det er jo en Biting, og naar Sørensen først har hittet paa det, maa de jo gjøre ham til Borgerrepræsentant og Statsraad. Og Gud søde Fru Schrøder, nu maa jeg gaa, for jeg skal hjem og skrive til Petrine, som ligger paa Landet i en Præstegaard og nyder Tykmælk og Gudelighed, og bare Kapellanen, som skal være et net Menneske, vilde fri, men Petrine er jo lidt verdslig anlagt det søde Barn og det er nok Beckasiner, hun er hos, som er meget strænge i de Dele. Men hun var da saa fornuftig at rejse uden Tornyre, og nu skal jeg sende hende to Par Halvhandsker og hendes Hat fra 1884, saa det hjælper maaske paa Kapellanen. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe!

Store og gode Handlinger.

Der er en Sport, som Bifald finder
Saagar hos somme Dannemænd,
Ja, visse hjertefaste Kvinder
Er somme Tider med paa den,
Skjønt nogle kalder den en smitsom
Syge, der er forbistret fæl
Og yderst farlig, for saa vidt som
Man tager Livet af sig selv.

Om Selvmord ingen snart vil høre
Den højst fortærskede Moral:
Det er det sidste, man skal gjøre
I denne Livets Jammerdal!
Hvad kan det nytte, man forkynder,
At det alligevel staar fast,
At Selvmord er af den Slags Synder,
Som, naar det gjenta'es, bli'er en Last?

Snart spørges der fra Donaus Bredder
Og snart hos os fra Svendborgsund
Et Elskovsdrama, som det hedder,
Hvor han var gift, men inte hun;
Og den Façon paa Ægtestanden
De glat væk har hinanden budt:
Først var de skudte i hinanden,
Dernæst de har hinanden skudt.

Det sidste Par, hvis Hjerter brændte
Af Kjærlighed, ja, den var fri,
I Tangses Valgkreds Livet endte
I Kraft af Skæbnens Ironi;
Var Jeppes Forslag inte vraget,
Der straffed' mangegiftig Færd,
Saa havde knap de Livet taget
Eller Tournuren af sig der.

Dog kan man her af Enden slutte,
At Dyden faar sin Løn til sidst:
Avisartikler, ogsaa skudte,
Blev ofret til dem her og hist.
Portræt af »Helte« og »Heltinder«
Som varmt Brød gik i Folk med Glans,
Og den moralske Sejervinder
Paa Kisten fik en — Lavrbærkrans.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Paa Visit.

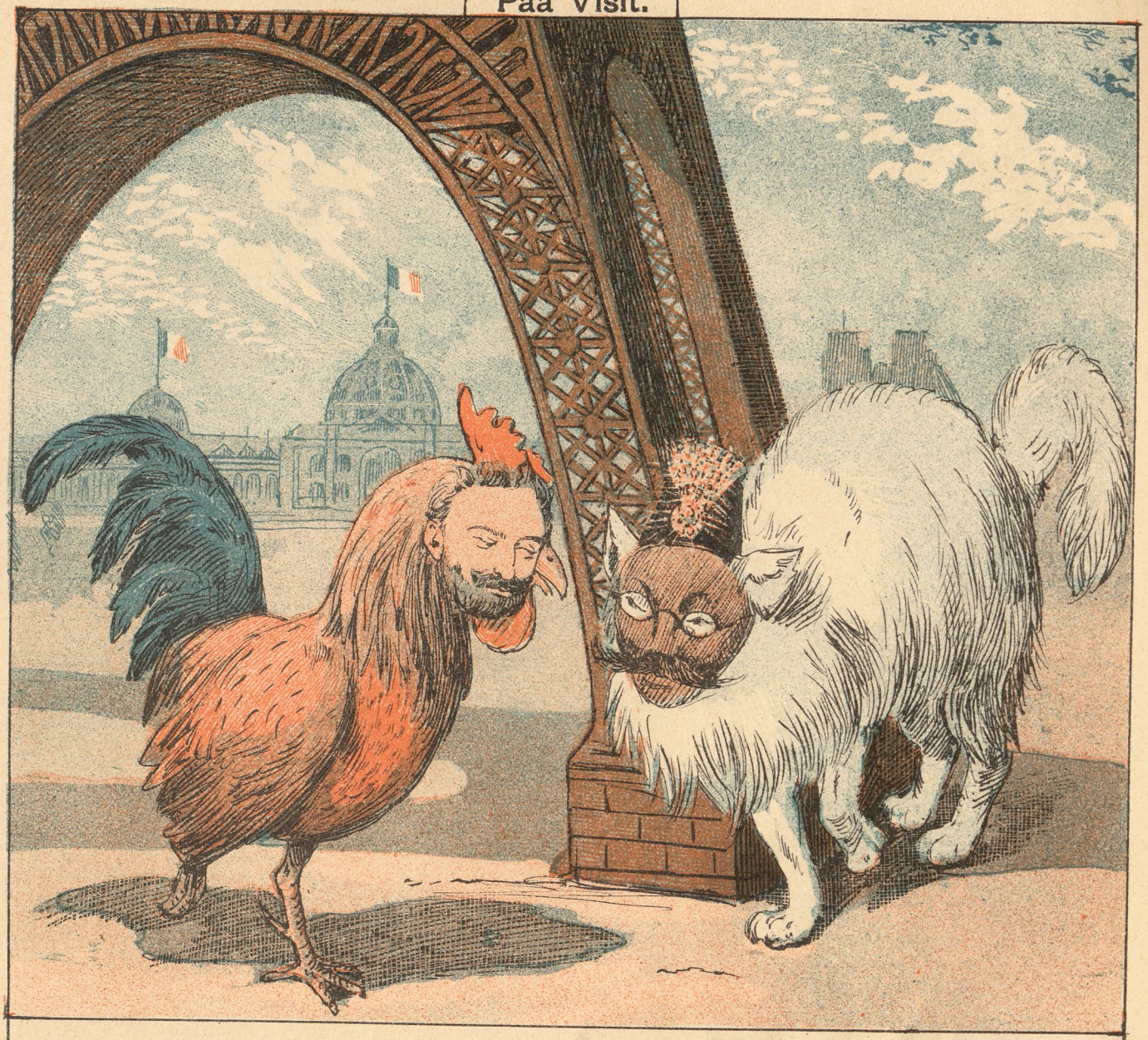

Fra Farsistanss berømte Rosenflor
Til Eiffeltaarnets galende Franzoser
Drog Shahen hid og har betraadt en Jord,
Hvor Parlamentarismens Torne gror,
Og Folket danser ikke just paa Roser.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 15. August. Nr. 33.

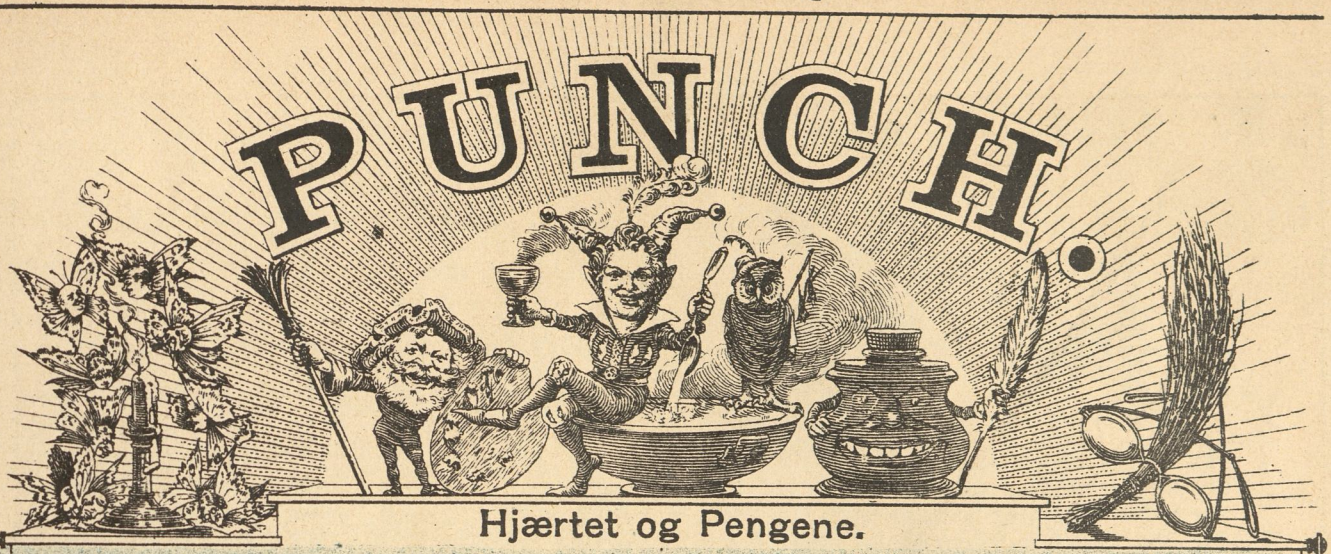

Hjærtet og Pengene.

— Sig mig Anna, hvor meget har Du i Din Sparegris?
— Over to Kroner.
— Saa vil jeg nok gifte mig med Dig.
— Jamen jeg vil ikke giftes for mine Penges Skyld.

En Kamp for Retten.

At Venstre har lidt Nederlag
Og har til Skaden faaet Spot,
Sig lader vanskelig bestride;
Og dog kan Venstremænd fra Dag
Til Dag forsikre lige godt,
At de har Retten helt paa deres Side

Maaske de brave Godtfolk tror
Det selv, naar Lykken kun er skral,
At de for Rettens Skyld maa lide;
Men paa den syndefulde Jord
Af hver det fordres, at han skal
Bevise, han har Retten paa sin Side.

Og, naar de stakkels Venstremænd
Med deres Sag for Retten kom
Og sammes Mening vilde vide,
Saa blev de smukt sendt hjem igjen
Med en og anden ublid Dom,
Der langtfra gav dem Ret paa deres Side.

Paa middelalderlig Maner
De jævnlig arrangeret har
En »Gudsdom« i Partiets Kvide.
»Vandprøver«, ildrødt Jærn, med mer,
Samt Tvekamp gav i hin Tid Svar
Paa, hvem der havde Retten paa sin Side.

— Vandprøven dog til Vand kun blev,
Hvori de gik med Klæder paa,
Saa magelig man dem kan vride,
Der Skattenægtelser bedrev
Og »Visneri« lod foregaa
Som Vidnesbyrd om Ret paa deres Side.

Paa Riffelringens varme Jærn
Har Venstre sine Fingre brændt.
Av, det er fælt, saa det kan svide!
— Her kom de tidsnok til et Værn
Mod »indre Fjender«, som har vendt
Det vrange ud paa Rettens venstre Side!

At fordre ESTRUP ud til Tve-
kamp blev dog ej af dem forsøgt,
Der nok tør gjø, men ikke bide;
Ja, kunde det *pr.* »Straamand« ske,
Saa skulde Venstre uden Frygt
Nok hermed hævdet Retten paa sin Side!

— Derfor om Rettens Pleje kan
Fra Venstre høres højt i Kor,
At den forandres bør i Tide,
Dog ikke for en Venstremand,
Der havner ved et dækket Bord;
Thi der er Retten nok paa TAUBERs Side.

Evropa i Eftersommeren 1889.

Kammerherre Fallesens Rejse til Wiesbaden paa en Tid, hvor et ret levende Folkeønske saa bestemt havde udpeget en anden Rejseroute gjennem det skjønne Harzen til Toppen af denne Egns mest berømte Bjerg, som langt naturligere for denne, om ikke Danmarks, saa dog Kongens Nytorvs, fineste og næsten eneste Diplomat, hvis Færdighed i Benyttelsen af Kvindens Vaaben ofte har reddet ham ud af saa mangen en vanskelig Situation, bragte ikke saa lidt Uro i den offentlige Mening, der netop paa dette Tidspunkt havde trukket Støvlerne af og paa Chaiselonguen hengivet sig til Sommerens bedste Nydelse, den af al politisk Ængstelse uforstyrrede Middagslur. Men lur den! Samtidig indløb nemlig Efterretning om, at Shahen til Tonerne af Thorald Jerichaus statsfarlige Lafayette-Marsch havde holdt sit Indtog i det republikanske Paris og var bleven modtaget af Præsident Carnot, der i den Anledning siges at ville forandre sit Fornavn Sadi til Shahdi for dermed tillige at tilkjendegive sin Sympathi med den orientalske Folketunge. Havde General Boulanger, der jo netop støtter sin Kanditur paa Generalraaddenskaben i la belle France, ikke alligevel været saa heldig at blive valgt paa 12 Steder til Generalkrigsraad, turde det alligevel været muligt, at Shahens Perserbreve havde maattet give en temmelig vakkelvoren Skildring af det berømte Eiffeltaarn. Men lige for Øjeblikket befandt den tapre General sig unægtelig i omtrent samme Situation som vor efterhaanden heller ikke uberømte Landsmand Schick, der dog har den Fordel fremfor Generalen at kunne formindske sine Udgifter og forøge sine Indtægter. Skulde General Boulanger imidlertid blive dømt, er de indflydelsesrigeste Personer i Evropa, netop de Kabinetsraader, hvis hemmeligste Tanker plejer at sive ud gjennem den i høj Grad mærkværdige russiske Korrespondent til »Politiken« Hr. André Lütkens mysteriøse Penneskaft, tilbøjelige til at give Generalen samme Raad, som den heller ikke ubekjendte Kong Menelaos modtager med saa øjensynlig Modvillie: »Rejs Du til Kreta! Rejs Du til Kreta!« idet de stakkels Kretinere netop for Tiden synes at være angrebne af en usalig Lyst til at ruske i Laasen paa den høje Port. Grækerne har imidlertid som en født Handelsnation strax indset, at her maatte kunne slaas Mønt, baade Drachmer og Lepta'er, af den kretensiske Opstand og har

i en Rundskrivelse, selvfølgelig skreven med Rundskrift, henledet Magternes Opmærksomhed paa de Grusomheder, Tyrkerne kunde tænkes mulig i en ikke alt for fjern Fremtid at ville begaa. Mulig var det en Bevægelse af lignende eller mulig ikke endog af ganske forskjellig Natur, der gav sig Udslag i den Sejr, Ungczecherne vandt over Gammelczecherne, og betegnende for denne Sejr var ogsaa den Jubel, hvormed i Tivoli forrige Lørdag Aften Frk. Wolffs Foredrag af Czeguedilla'en som en Ung-Czeguedilla i Modsætning til den tarvelige Gammel-Czeguedilla, vi er vante til, hilsedes. Havde Hr. Robert Henriches, denne Violoncellens og Bladet »Københavns« »le Diable boiteux«, ikke ved sin ejendommelige baade »spanske og grønne« og kort og godt spanskgrønne Apparition nogenlunde sat Tilhørerne tilbage i det rette Tivolihumør, lader det sig ikke med Sikkerhed sige, om det ikke af Chefen som gammel Artillerist hidtil beskyttede Krudtværk var sprunget i Luften ved den Begejstrings Ild, der den Aften blussede i de musikelskende Kjøbenhavneres Hjerter. Saa meget er i hvert Fald vist, at Kejseren af Tyskland, der netop havde havt den Begjærlighed efter at faa den virkelige »Mitternachtssonne« at se, som vor Udstillings smukke Portræt af samme havde vakt i hans ungdommelige Hjerte, mærkede, fra hvad Kant Vinden blæste og gik bi-de-Vind lige til Klipperne ved Dover for at gjøre sin derværende Bedstemoder til kvindelig Dragonoberst, et Fremskridt i Kvindeemancipationen Sag, der sikkert vil have frydet Hr. Fr. Bajers Hjerte, især paa et Tidspunkt, hvor Exkong Milans Forfremmelse til serbisk Generalissimus — formodentlig en Anerkjendelse af samme Majestæts Dygtighed i at faa Prygl — paa en eklatant Maade pointerede et Nederlag for Kvinderegimentets Gjenindførelse i Belgrad, et Nederlag, der fuldstændig kontrabalancerede den ved Kammerherre Fallesens mirakuløse Forbliven i Theater-Kommandantskabet i de nordiske Lande grundfæstede Overbevisning om Matriarkatets forestaaende Gjenindførelse. Disse modvirkende Strømninger gav atter Agurketidens Hængekøjepolitik den rette Ligevægt tilbage, og i det Øjeblik, Bladet lægges i Pressen, kan vi derfor med den Sjælefryd, der er den ægte Borgers ubedragelige Kjendemærke, konstatere, at der i alt Fald ikke foreløbig kan ventes nogen Forstyrrelse af Betydning hverken i de evropæiske Strømningers eller de kjøbenhavnske Kloakers stille og fredelige Løb. Baade »Politiken« og »Aftenbladet« bliver saaledes ved at udgaa.

Samvittighedsløshed? For nogle Aar siden havde Berg paa en Vestjyllandsrejse Følgeskab af N. J. Larsen og Harald Holm. I den Anledning bemærkede Enhedsmærket, at han havde »den juridiske Samvittighed ved den ene Side og den theologiske ved den anden«

Formodentlig fungerede Harald Holm som den gode Samvittighed og N J. Larsen som den onde dito. I alt Fald delte de da godt og ondt med ham den Gang.

»Nu er de væk begge, men han kan undvære dem,« siger Bergs Holbæksavis. Har han da slet ingen Samvittighed for Øjeblikket? Ja, det er et Samvittighedsspørgsmaal.

Hvad vi vil.

Skjælv svage Mandkjøn, og lyt til,
Duk Ho'derne og dæk Jer!
Thi det, vi vil, er hvad vi vil, —
Gaa I saa hjem og læg Jer.
Med uforsonlig Frihedstrang
Og hver en Modstand kværkende
Vi fare vil Berskjortegang,
Mens vore Mænd bær' Særkene!

Vi Lovene vil lave om,
Saa Frøk'ner og Matroner
Kan blive Rigsdags-, Stats- og kommunale Embedskoner!
Ja, Ægtemænd og Love vil
Vi Kvinder selv levere os,
Og Mændene skal takke til,
Naar vi prostituerer os.

Hver Naal og Traad vi sprænger brat,
Som os til Hjemmet binder,
Og slaar til Søren Dag og Nat
Som frie Nutidskvinder;
Lad salig Adams Kontrafej
Saa bære Mamelukkerne
Og pænt paa Maatten holde sig
Derhjemme mellem Vuggerne!

De sølle Mandfolks Herredom
Har vi nu længe døjet,
Nu skal med Brag det styrtes om,
Til deres Ryg er bøjet!
Som Tak for deres Tyranni
Vi baste vil og lænke dem, —
Kun Værnepligten skyer vi, thi
Lidt Forret maa man skjænke dem!

Mod os er Mændene de smaa,
Og saadan bør det være;
Men Høflighed mod Kjønnet maa
De først og fremmest lære:
I Kraft af Magtens Havelse
Vi jage vil Hugaf'erne
Af Sted fra hver Begravelse
Og Sporvogns-Røg-Lukaf'erne.

I Kampen vil vi som en Mur
Staa fast, thi alle Dage
Har Kvinden været Top-Figur
Paa Livets Kransekage.
Det er en sød Bestilling; dog
Er det vist nok saa spændende
At æde hele Kagen — og
Gi'e Krummerne til Mændene.

Se det er det, vi vil! Paa Prent
Vi kundgjør det for Alle
I en Avis, hvor med Talent
For Kvindens Sag vi skralde.
Dog kan vi intet Fremskridt se!
Vi stadig er de Lidende!
Thi Kvindernes Organ, o ve!
Er ingen — Mønstertidende.

Vandskræk.

— Hvad skal dog Enden blive med det Drikkeri? Er Du endelig tørstig, kan Du drikke Vand.
— Aa Gud, Hr. Inspektør, jeg, der ikke en Gang kan taale Vand i Støvlerne.

Vanens Magt.

— De maa jo kjede Dem ihjel her ude paa Landet om Vinteren?

— Det bli'er en Vane, min kjære, man kan, den Une gale mig, kjede sig saa længe, saa det bliver en ren Fornøjelse.

En forhenværende „Fetisch".

For en stakkels »Banebryder«
Er det sikkert grumme haardt at tænke paa,
At hans brave Vesterjyder,
Som til Kjøbenhavn for hans Skyld vilde gaa,
Nylig blev sat i en slem Forlegen-
hed ved at faa Besøg af to
Morgenbladsfolk, som kjendte Vejen
Godt fra N. J. Larsens Plads til Holstebro.

Her skal Berg den Modgang lide,
At, hvor han for »Talerstolens Frihed« stred,
Og med Larsen ved sin Side
Spændte en Borgmester fra Tribunen ned,
Af Harald Holm og Larsen rettes
Skoser til ham i Mag og Ro,
At det er ham, som nu skal lettes
Ned fra Valgtribunerne i Holstebro!

— Den Gang blæste *Morgengnavet*
I Basun for Chrestens Mod, saa stort og kjækt,
Og i Træsnit fik det lavet
Af den frie Talerstol et kjønt Prospekt;
Nu har det Plads til spaltelange
Udbrud om En, der vilde sno
Sig fra sit Ansvar, og som bange
Blev for Konsekvenserne fra Holstebro.

Den Gang blev Hr. Bergs Bedrifter
Fredlyst af Borchsenius i Sang og Skrift,
Nu som An- og Ufredsstifter
Stemples han af samme Pen i Ribe Stift,
Bare fordi han nys har puttet
Ren Halm i sine Rejsesko
Og har fra Bogø sig besluttet
Til en billig Udflugt op til Holstebro.

Kun for fire Aar tilbage
Var der evig Spænd, naar Berg kom fra Tourné;
Naar han da kom op at age,
Lod sig Triers »Fuldblods« foran Vognen se;
Nu er der Korsgaard kun, han Pladsen
Tør som sit Udgangsøg betro,
Og — det er sandt — hans Mygdal Madsen,
Naar han kommer denne Gang fra Holstebro.

Offentlig Anerkjendelse.

— Aa væsgod, og sit nør og la vos snakke omet, saa kommer Stine med en Kop Kaffe. Hvad for noued? Ska Du itte hae Kaffe? Saadden en Draave oven i Koppen ka vi da alle Tider tae. Nej, hvad je vilde sie, Maren, ded er ded, at ded er med ded ene, som at ded er med ded andet, for den ene vil aldrig ded, som den anen vil, men æ-ded har itte væt vor Faers Mening at spille Jonker, fordi at han er bleen Propretær, for ded var dog liegodt Sovneraadet, der kom overens omat titelere ham saadden, og der kommer heller aldrig nogenstid en Skrivelse eller saadden et Særkelære til vor Faer, som at der ikke staar ydenpaa: Hr. Propretær Anders Jørgensen; men-æ-je har god Relighed paa, at ded er den tykke Per Lavsen her i Paarup, der gaar og sætter undt Blod for vor Faer og aldrig nogenstid kalder ham andet som Anders Jørgen, men ded kerer vor Faer sig itte om, hvad saadden en Bundetamp spekelerer yd. Ded var nu forgangen Onsdag, Du ved, Maren, den Dav, da at Tækkemandens Tav blæste nør, da slog Tordnen nør i Hans Poulsens Tæskelade ovre i Bullerup, og saa varet nu Per Lavsens Tur at kjøre der over med Paarup Sprøjte, men-æ-vor Faer, han kjører nu saadden af sig sæl der over for at lede ded hele, og ded brænder jo rask væk, og vor Faer han staar og sier til sig sæl: »Hvor Faen mon dog osse Per Lavsen bliver af med den Sprøjte?« for Du ved jo nok, Maren, at Paarup Sogn har lagt sig en ny Sprøjte til, som at der nu sku proberes føste Gang, og vor Faer sætter saa en Stige til Hans Poulsens Stuehus og kryver op paa Bygningen for at se nør ad Landevejen, og mens saa at vor Faer sitter paa Huset, saa kommer jo osse Per Lavsen kjørende med Sprøjten, og saa sier vor Faer: »Nu ska I ellesens se Kommers, Folkens, for der er di med hele Paarup Bys Sprøjte«, og di gier jo vor Faer et Hurra, for han er liegodt meget estemert blandt dem, og saa kommer da Per Lavsen ing i Gaarden med Sprøjten, men-æ-saa har han glemt Slangen. »Nu har je Sørensprøjteme aldrig kjendt Maven til Bundekantøfler!« sier saa vor Faer og gier saa Per Lavsen Ordre paa stravs at kjøre tilbaves til Paarup Sprøjtehus og faa Slangen sat paa, og under alt ded var saa Tæskeladen brændt nør, og saa taer Ilden fat paa den østre Længe. Da den saa halvt er brændt nør, saa kommer Smeden i Paarup ridende af alle Livsens Kræfter med Slangen, for da han var kommen forbi Sprøjtehuset og havde obsalvert, at Per Lavsen ikke havde faaet Slangen med, saa red han tvært over Markerne for at komme gesvindtere af Sted. »Du er ellesens en net Bovfinke«, sier saa vor Faer til Smeden. »Du har jo glemt Tyden!« — »Ded har je og«, sier saa Smeden og rider stravs samme Vej tilbaves med Slangen for at sætte Tyden paa, men-æ-saa var den østre Længe brændt nør, og saa begyndte ded at futte ovre i den vestre. »Ded er nouen rare Grødhoder« sier saa vor

Faer til Paarup Sovneraad, der var kommen til Stede, og ded gav di ham jo Ret i, men-æ-da at saa den vestre Længe var brændt halvt nør, saa kommer Per Lavsen kjørende med Sprøjten og Tyden, som at han havde hittet i Sprøjtehuset, mens at han itte ku hitte Slangen, som at jo Smeden var reden med. »Saa sku da Pokker staa iet,« sier saa vor Faer, »for nu er den Smedebælle netop redet med Slangen. Men I er Sørenjenseme nouen rene Bundebæster begge to,« og saa raabte de Hurra for vor Faer, mens at Per Lavsen han skulede af Galskab over, at vor Faer saadden gjorde ham flov for hele Paarup Sovneraad, og da at der saa var gaaet en lille Times Tid, saa kommer Smeden ridende tilbaves med Slangen og Tungen yd af Halsen, men-æ-da var alle tre Længer brændt nør, saa at kuns Stuehuset stod tilbaves, og ded ku itte brænde, formedelst ded var teglhængt og grundmuret, og ded var rart nok ded, for ded var asserert i vor Faers Brandkasse, mens at de tre Længer itte var assererte, og saa friede jo vor Faer Brandkassen for den Ydgivt, og formedelst at Paarup Sogneraadsmedlemmer håde Aktier i Kassen, saa kom de overens om, at vor Faer heretterdags sku kaldes Propretær, for ded var dog hans Kundevitte, der ledede det hele, og da at saa vor Faer kommer hjem og fortæller mig det altsammel, saa sier je: Du er en Spekelant, Anders, er Du, sier je, men-æ-der er saa mange Toskehoder og Bundemikler her i Sovnet, der kalder sig Propretærer, hvorfor sku Du saa itte osse ku ha Lov til at titelere Dig saadden?« — »Ded mener je med, Ane,« sier saa vor Faer og spankelerer saa op og nør i Stuen og spytter paa Gullet liesom en rigtig Propretær. »Men-æ-hør nu, Anders,« sier saa je, »er Du bleen Propretær, saa maa Du osse ligge Dig efter fine Manerer og di Dele.« — »Hvodden ded?« sier saa vor Faer. — »Jo, ser Du, Anders,« sier saa je, »saa maa Du itte bruge Fingerne ved enhver Lejlighed, men-æ-nu ska je tae ing til Kjøvstaden og kjøve Dig nouen Lommeklæder.« — »Gjør Du ded, Ane!« sier saa vor Faer, og je taer osse ing til Kjøvmand Pedersen og kjøver et Dusin røde Lommeklæder, og Du sku hae set, Maren, hvor at Svenden gloede paa mig, da at je sae til ham, at han sku skikke Regningen yd til Propretær Anders Jørgensen i Paarup, og vor Faer han brugte jo osse Lommeklæderne, men-æ-da at di saa sku vaskes, saa var de itte andet end di bare Huller. »Hvodden er ded, Anders?« sier je saa. »Er ded Dig, der har klippet Hul i alle Dine gode Lommeklæder?« — »Ja ded er ded, Ane,« sier saa vor Faer, »for-æ-hvis at der itte var Hul i Lommeklæderne, saa ku je jo itte faa Fingrene igjennem, naar at je ska snyde Næsen.« Men-æ-ser Du, Maren, alt ded med di fine Manerer ded kommer han nok etter med Tiden, for nu er han dog liegodt ingen gemen Bunde længer, og i Gaar, da at Herredsfoden var her yde for at faa vor Faers Navn under et Særkelære, da sku Du hae set, hvor at hans Ansigt lysnede, da at der kom til at staa:

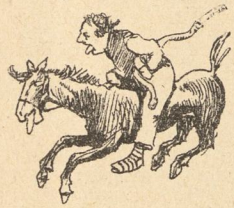

Anders Jørgensen,
Propretær med ført Pen.

Tort og Kreditspild.

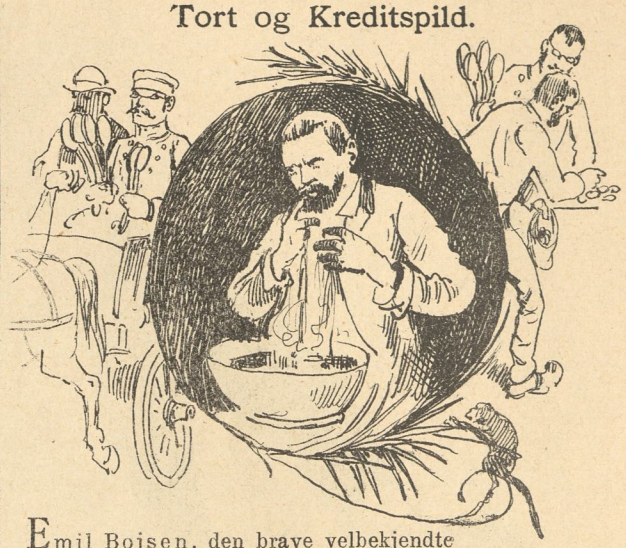

Emil Bojsen, den brave velbekjendte
Gallionsfigur paa *Horsens Folkeblad*,
Er trykket haardt af Estrups Regimente,
Især naar han skal ha'e sin varme Mad;
Thi det skeer, hver Gang han tappert nægter Skatter,
At Kongens Foged uden lang Forklaring
Siger: Denne Vei med Sølvtøjet, Fatter!
Og hans Sølvskeer tager i Forvaring.

Skjønt hans Holdning altsaa her er ikke slingrende,
Er hans Liv dog langtfra nogen Idyl,
Naar han skal spise Søbekaal med Fingrene
Og Ærter eller Vælling med en Syl.
Naar derfor han har lidt for Ideen
Tilstrækkelig i otte lange Dage,
Han i en anden Haand da tager Skeen
For atter at faa Skeerne tilbage.

Saa gaar han hen paa Skattekontoret
Og betaler Skat med mer, lidt mod i Hu;
Nu faar han atter Skeerne paa Bordet,
Til han bider Skeer næste Gang itu.
Og med Skildringer af disse Halvaarsveer
Han i Folkebladet diverterer Mængden,
Som muligvis skal have ind med Skeer,
At den Protest er Pokkers dyr i Længden.

— Men Haabet, som bekjendt, beskæmmer ingen,
Og Haabet er hos Bojsen lysegrønt,
Thi, naar Estrup først er afsat, det er Tingen,
Faar Skattenægteren igjen sin Mønt,
Og det med Renter og med Renters Rente,
Saa han kan intet ved deslige Skridt spilde,
Ja, han har gyldig Grund til at vente
Et Vederlag for Tort og Kreditspilde.

Ved Tanken om de glade Øjeblikke,
Han efter Estrups Fald imødeser,
Saa kan han sagtens sine Fingre slikke
I de Dage, han maa spise uden Skeer.
Ja, mens de, der ikke nægted' Skat, faar »Pandemad«,
Vil hans Abonnenter oven i Kjøbet
Erstatning faa for al den harske Andemad,
Som af Bojsens Skeer de saa tidt har søbet.

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Summarisk.

Det var den lille bitte PETER NANSEN
Og den lidt større OCTAVIUS HANSEN,
De skreg: »Af Juryen kan man vente
Sig bedre Opdagelsesbetjente!«

Uheldigvis blev det hørt af GROVE,
Som svared': »Det tør jeg ikke love,
At Retsreformen vil jer to give —
I er saa »opdagede«, I kan blive!«

DUNGI udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 22. August. Nr. 34.

Hellere sent . . .

— Tænk Dig, Amalie, for første Gang i mit Liv er jeg bleven alvorlig forelsket. . . .

— Men, Du søde, tal dog ikke derom til nogen! Husk paa Du er en gift Kone. Man vil ikke levne Dig Ære for to Skilling.

— Ja, men kjære! Du lader mig jo ikke faa talt helt ud. Det er i min egen Mand. Det er kommet ganske pludseligt.

En Opgave.

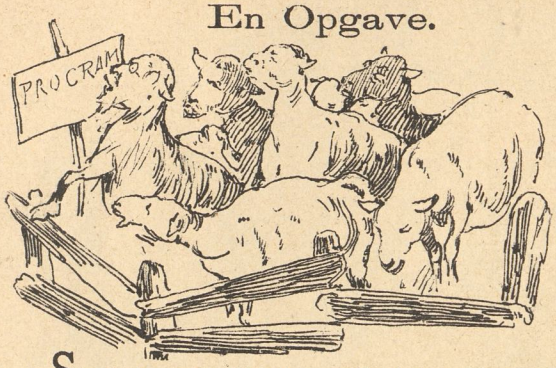

Skaf dog for Himlens Skyld et Program
Til alle de stakkels Venstrelam,
Som raadvilde Hyrder er givne i Vold
I Demokratiets Faarefold
Og vêd ikke, hvad de skal bræge!

I Folden er al Partidisciplin
Des værre kun en total Ruin;
Til Samarbejde staar Ingens Hu,
En raaber Bæh og en Anden Buh.
— Sligt maa selv Stene bevæge.

I samfulde sytten lange Aar
De fromme, uskyldige Venstrefaar
Har ikke havt et Program, hvorom
De kunde samles, naar Tiden kom
For dem paa »Forhandling« at bræge.

Men nu har den staalsatte »*Bondeven*«
Forkyndt de bekymrede Venstremænd,
At, hvis et Program man ikke faar,
I Graven hele Partiet gaar;
Her hjælper sletsingen Læge.

Men, kunde der findes Reformplaner, som
Partiet kan blive enigt om,
Saa faar man den trøsterige Besked,
At saa vilde der være Enighed
I, hvad man i Kor skulde bræge.

Skaf derfor endelig et Program,
Der baade paa BOJSENs Kirkelam,
Paa HØRUPs og EEDVARDs sorte Faar,
Samt paa de Bukke, som BERG begaar,
Sit Enhedsmærke kan præge!

— Læg nu, hver EDISON Ho'edet i Blød!
Er Arbejdet surt, bliver Lønnen sød:
Alene den gode Bevidsthed er nok,
At man vil fra Undergang frelse hin Flok,
Som véd ikke, hvad den skal bræge.

Og skulde ved denne Lejlighed En
Og Anden hitte de Vises Sten,
Samt udregne Cirkelens Kvadratur,
Vil alle de Kvæg, som i Norden duer,
Med Tak dog vel ogsaa ham kvæge.

De røde Sko.

Frit efter H. C. Andersen.

Der var en Gang en Højesteretsassessor, saa fin og nydelig, men han havde en Skavank. Altid syntes han, at Rødt var dog den dejligste Farve, og han havde saa inderlig gjerne villet gaa med røde Sko, om han havde turdet, men han turde ikke.

Saa en Dag tog den gamle nationalliberale Frue, i hvis Hus han havde fundet et Hjem, fordi han var saa fin og nydelig Klein — for saadan hed han — ham med ind til en Skomager. Det var en gammel, gammel Skomager, der hed J. A. Hansen, og han havde netop syet et Par røde Sko til et Greve-Barn fra Lejre, men de havde ikke passet ham.

»Det er nok Blanklæder!« sagde den gamle nationalliberale Frue, »de skinne!«

»Ja, de skinne!« sagde Klein, og de passede, og de blev kjøbte, men den gamle Frue vidste ikke af, at de var røde, thi hun havde ellers aldrig tilladt Klein at gaa til Valg med røde Sko, oven i Kjøbet Venstresko, men det gjorde han nu.

Alle Vælgerne saa paa de røde Sko, og da han gik op paa Talerstolen, syntes han selv, at Stillerne, de brave Viborgere med deres stive Kraver og lange sorte Frakker heftede Øjnene paa hans røde Sko, og, medens Folket kaarede ham, og han selv stod og forsikrede om, at han var en fuldtro Højremand, der kun skyldte Vorherre, men intet Menneske Regnskab for ,hvad han mente om Provisoriet, tænkte Klein kun paa sine nye Venstresko.

Kort efter var der Rigsdag og Klein saa paa de sorte Sko, han saa paa de røde — og saa saa han paa de røde igjen og tog de røde paa. De mindede ham om hans unge Dage, da han sværmede for røde Husarer.

Det var dejligt Solskinsvejr. Klein og den gamle nationalliberale Frue gik over Højbro op til Slottet. For den Gang havde Meldahl endnu ikke reddet Malerierne fra at brænde sammen med Chresten Bergs store Thronseng.

Ved Indgangen til Rigsdagen stod en gammel Venstremand med sort Kalot og med et underligt langt Skjæg, der var mere sort end hvidt, for det var rødt. Han hed Høgsbroe. Og, da han saa Kleins lille Fod med de nydelige Danseskoe paa, sagde Høgsbro: »Se, hvilke dejlige Dansesko! Sid fast, naar I danse!« og saa slog han med Haanden paa Saalerne. Da saa alle Folk gik fra Rigsdagen, steg den gamle Frue ind i sin Vogn. Klein løftede Foden for at stige bagefter, da sagde Høgsbro, som stod tæt ved: »Se, hvilke dejlige Dansesko!« Og Klein kunde ikke lade være, han maatte gjøre nogle Dansetrin, og, da han begyndte, blev Benene ved at danse, det var ligesom Venstreskoene havde faaet Magt over ham; han dansede ud paa Slotspladsen, rundt om Frederik d. VII., han kunde ikke lade være. Kusken maatte løbe bag efter og tage fat paa ham, og han løftede Klein ind i Vognen, men Fødderne blev

ved at danse, saa han sparkede saa gruelig den gode gamle nationalliberale Frue. Endelig fik de Skoene af og Benene kom i Ro.

Hjemme blev Skoene satte op i det Skab, hvor den trekantede Hat hang, men Klein kunde ikke lade være at se paa dem.

Nu laa den gamle nationalliberale Frue syg. Hun var saa gammel og skrøbelig, de sagde, at hun kunde ikke leve, men plejes og passes skulde hun, og Ingen var nærmere til det end Klein, for han var jo som Barn i Huset; men henne i Byen var der stort politisk Møde, og Klein var indbudt — han saa paa den gamle Nationalliberale, der jo dog ikke kunde leve, han saa paa de røde Sko, og det syntes han der ingen Synd var i — han tog de røde Sko paa og den trekantede Hat, det kunde han jo ogsaa nok — men saa gik han til politisk Møde, og saa begyndte han at danse.

Men da han vilde danse til Højre, for Klein er en rigtig god gammel Højremand — saa dansede Skoene til Venstre, og da han vilde op mod Ministerbænken, saa dansede Skoene ned ad Gulvet, ned ad Trappen, gjennem Gaden og ud ad Byens Port. Danse gjorde han, og danse maatte han lige ud i den mørke Skov.

Da skinnede det oppe mellem Træerne, og han troede, at det var Maanen, for det var et Ansigt; men det var Høgsbro med den sorte Kalot og det røde Skjæg, han sad og nikkede og sagde: »Se, hvilke dejlige Dansesko!«

Da blev han forfærdet og vilde kaste de røde Sko, men de hang fast, og han flængede sine Strømper af, men Skoene var voxede fast til hans Fødder, og danse gjorde han og danse maatte han over Mark og Eng, i Regn og i Solskin, blandt Husarer og Gendarmer. Men Gendarmerne, syntes han, vare saa gruelige.

Han dansede op ad Viborg Gade, forbi Overretten, men Overretten dansede ikke, den havde noget meget bedre at bestille, han dansede op imod Domkirken, men der stod Redaktør Angelo, hans Ansigt var strængt og alvorligt, og i Haanden holdt han den sunde Fornufts Sværd, saa bredt og skinnende.

»Danse skal Du!« sagde han, »danse paa Dine røde Sko, til Kjøbenhavn er befæstet baade til Lands og til Vands, og til Folkethinget har godkjendt Provisorierne! danse skal Du fra Dør til Dør, og hvor der boer superkloge liberale Jurister, skal Du banke paa, saa at de høre Dig og frygte Dig! Danse skal Du, danse — —«

»Naade!« raabte Klein. Men han hørte ikke, hvad Hr. Angelo svarede, thi Skoene bar ham af Sted nedad Viborg Gade. Endelig kom han til det Hus, hvor Oberst Holst boede. Klein bankede paa Ruden og sagde:

»Kom ud — Kom ud! Jeg kan ikke komme ind i Højre, for jeg danser.«

Og Obersten sagde: Du veed nok ikke, hvem jeg er? Jeg hugger Valgkredsen af Venstremænds Hoved, og jeg kan mærke, at min Sabel dirrer i Skeden.«

Og Klein dansede videre til Herredsfoged Faber og bad saa mindelig.

Men Herredsfogden sagde: Jeg er Dommer og jeg dømmer Dig Din Valgkreds fra. Vil Du ikke opgive Valgkredsen, maa Du danse.«

Og danse gjorde Klein, og danse maatte han, danse i hele den lange Sommer. *Dagbladet* rev ham i Klæderne, og *Avisen* flaaede ham til Blods. Men alligevel vilde Klein ikke opgive Valgkredsen.

Og Dansen paa de røde Sko blev ved fra Højre til Venstre, og Ingen kunde hjælpe stakkels Klein. Danse maatte han og danse gjorde han.

Og saadan danser han endnu!

Sangerkrigen
i
Tivoli.

Usalige Agurketid,
Du Pressens bitre Fjende,
Hvor kun en enkelt, mager And
Kan sparsom Næring finde,
Hvad blev det til, hvis ej din Magt
Blev brudt af Amatører,
Som, naar der ønskes Spaltemad,
Sig selv i Sværten fører?

Det kniber svært, naar intet Nyt
Paa Høgsbro's Scene hænder,
Mens hans Farçører hviler ud
Paa Landet mellem Venner;
Men Tivoli, som Medynk har
Med Bladenes Forfatning,
Strax en burlesk Tragedie
Leverer til Erstatning.

Hvor Balduin i Bølgedans
Sin lette Taktstok vugged,
En Sang- og Svømmekapitain
I Tonevældet dukked.
Men et »Udhysnings-Attentat«
Blev Enden kun paa Legen,
Og grusomt blev den unge John
Vist Vint — —, nej Badevejen.

Med Styrke-Svømmebælte paa
Paa Ho'det ned i Salen
Kaptainen sprang og modig gik
Til Bunds han i Skandalen;
Og han sang falsk, og han sang hæst,
Formedelst Hadets Lue,
Indtil han fandt den hyssende,
Men trædske spanske Flue.

Den ene Robert kjærlig ham
Sin Direktørhaand rækker,
Imens af spanskgrønt Raseri
Den anden Robert sprækker.
Men i en Arie Hr. John
Gjør Krav paa Sangerprisen,
Og Arien var af »Robert«,
Og den kom i »*Avisen*«!

Men Arien blev en Terzet;
Enhver fortvivlet fægter:
Den spanske Arvefølgekrig
Henrisches rent benægter,
Og i sin nye Monitør
Hr. Watt formerer Rode'rne,
Og Alle si'er, at Alt er Løgn —
Er De nu med paa Noderne?

Paa Svensk og Spansk og Dansk med Blæk
Og Sværte raser Striden
For at gi'e »*Kjøbenhavn*« lidt Stof
Nu i Agurketiden.
Men — O ve, O ve Roderi! —
Hvo løser Stridens Knude?
Vist er det, at i »*Kjøbenhavn*«
Er Roberterne ude!

I Vilderede.

Passageren (ivrig): Hvor skal jeg hen?
Portøren: Maa jeg sé Deres Billet.
Passageren (beroliget): Vær saa god!
Portøren: De skal til Aalborg, min Herre! (forsvinder).

Med Iltog?

— Hvad Pokker holder vi ved Hedehusene? Det Tog lover mere end det holder.
— Tvertimod. Det holder mere end det lover!

Prospectus for Saisonen.

Snart vi har Saisonen,
Naa! saa gaar Ballonen!
Den skal skjære, som man si'er, i Aar!
Ja, det kan nok være.
At man er paa Færde
Med Miraklerne, der forestaar.
»Dagmar« skal traineres;
Der skal opereres
Af tre ganske unge, viltre Føl.
Snart saa faar at se man
Mantzius, Riis og Lehmann
Mynte tragisk Guld og komisk Sølv.

— »Hvordan de vil mynte?« —
Ja, se de begyndte
Med Fru Gjørling alt »paa rød Plakat«.
Man itide øver
Sig paa slige »Prøver«
Til den forestaaende Dravat:
Disse unge Præster
Møder frem med »Esther«,
Og Fru Gjørling gjorde halvt omkring;
Flux man flot doublerer,
Drachmann deklamerer:
»Sligt — det Gjørling ingen, Ingenting!«

Man var for gelassen
Med Direktorpladsen
I »Casino«, trygt man sige kan.
Er det Cetti, eller
Thora selv det gjælder
Eller muligvis min Kones Mand?
En Justitsminister
Vejed' Manden bister,
Resultatet var, at denne Vægt
Man ham fandt for let i,
Derfor skal nu Cetti
Ha'e »Casino« i sin Varetægt.

Hist paa Nørregade, —
Er det ikke Skade?
Hvor man ellers var saa vel besat
Flot med Elskerinder,
Unge, smukke Kvinder,
Flotte Elskere, — man staar forladt.
Der er Direktøren!
Men det er Maløren,
Han er fed, og Reumert, tør vi tro,
Han har samme Skade —
Sikken en Ballade,
At de blev saa fede, begge To!

»Nationaltheatret«
Mulig omkalfatret
Bli'er i Vinter med sin Direktion.
Livlig der de drøfte:
Hvem skal Arven løfte
Efter den »affableste« Person?
Alle Folk, de fritte,
Men man »vé'ed itte« —
Fælt for »en velunderrettet Pen«!
Man bli'er gal i Skralden,
Og man siger: Skal 'en
Holde eller falde, Fallesen?

Nej, lad os nu være Mennesker!

Det undrer, mig højlig Hr. Redaktør, at i en Tid, hvor der gjøres saa store Anstrængelser for at skaffe Hundene Borgerrettigheder og Fruentimmerne Menneskerettigheder, — at Ingen tænker paa os Papegøjer. Det er løjerligt nok, men hverken Kammerraad Lembcke eller Folkethingsmand Fr. Bajer har saameget som med en eneste Stavelse antydet, at det var paa Tiden, vi fik den Del i de politiske og kommunale Rettigheder, der baade tilkommer os som temmelig fornuftige Væsener, og til hvilke vi af Naturen synes skabte. Man maa jo dog, vil man være retfærdig, indrømme, at vi har Ordet i vor Magt lige saa godt som f. Ex. Viceformand N. Albertsen i Folkethinget, og naar det bare gjælder om at skrige dygtig op, saa kan et Par Stykker af os magelig tage Luven fra et helt Vælgermøde. Vel sandt er en Del af os noget grønne, men Herre Gud, det er der da saa mange Folkethingsmænd, som ogsaa er, og vi møder aldrig med laante Fjer, men, naar vi bekjender Kulør, saa er Kuløren ægte, det kan Ingen nægte, ikke en Gang Alberti. Hvad vore øvrige Kapaciteter angaar, saa vil jeg paatage mig i Løbet af et Kvarterstid at lære at sige „Ja" og „Nej" paa de rigtige Steder, og jeg har allerede lært at sige „Hør", naar der ikke er den mindste Smule at høre efter. Hvad vor politiske Moral angaar, saa vil jeg bare gjøre opmærksom paa, at jeg har gjort en Rejse fra Brasilien og hertil uden at indsende Regning til Statskassen for at faa Rejsegodtgjørelse. Med Hensyn til Partifarve saa er jeg saa „dansk", at man godt kan betro mig at føre Ordet i „Morgenbladet", men naturligvis kan jeg ogsaa paa Grund af mit medfødte store krumme Næb optræde som „Evropæer," hvis dette skulde være nødvendigt. Endelig skal jeg tilføje, at jeg ganske som Jens Busk og Jens Bertelsen ikke er nogen Kostforagter, og hvis der skulde være noget Tillidshverv at hugge, skal mit Feltraab altid være:

Hvad skal Poppedrengen ha'e?

Ærbødigst
Jakob.

Til Orientering.

Højstærede Hr. Redaktør! Med ydmygelig Begjæring i mit Hjertes Enfoldighed om disse Liniers Optagning i Deres ærede Organ, sitter jeg atter i vemodig Stemning og Pendeskaftet i Haanden ved mit gamle Mahogni-Sjatol med Udtræksklappen, dyppende i Blækhornet, hvoraf jeg hiver mangt et Guldkorn op mellem Aar og Dag, inte derved sigtende til mine Forfatterhonorarer, som at jeg har lagt paa Landet for i Sommer, men illuderende til mine mange træffende og sarkaspige Repleker til Konstens Forbedrelse og Almindelighedens Vel, hvorfor jeg i Henhold til ovenstaaende skal tillade mig, højstærede Hr. Redaktør, at horisontere Dem og Poblekum med en Slags Overtyre saadan lige før vi lukker vores Porte op med Varme, mens at Chefen staar med et affabelt Smil og siger, som jeg kunne sige per Exempel: »Velkommen tilbaves til Konstens

Palads, hvor Muser og Grasjer de spøger! Velkommen tilbaves til myrderlig Knas, til Langkaal og evige Løjer. I to Gange fem Aar jeg skal skaffe Plads til Kræmdølakræm i Arkivet, og løkkes det ej, maa I kalde mig Mads, Skavenius Ordren har givet. Men i Ordren sgunte der fandtes et eneste Støkke af Brandes«, som er et efisk Degt, som at jeg gore en Dag i Sommer, mens jeg finder det blasfemistisk, at vi inte af hans Ægselense Kultusmenisteren har faaet Ordre paa at gie et eneste af Hr. Brandes's Støkker, mens at der dog staar skreven oppe ved Loftet »Ej blot til Løst«, og dog er jeg inte ængstelig for Skuespillet, men Operaen! Operaen!! Højstærede Hr. Redaktør! Hørte Di, jeg sae Operaen? Hvad sier De om den, nu da Ødmann er gaaet over di høje Fjælle, som der staar i Salmen? Det er begriveligvis værst for Hr. Ødmann selv, at han saadan gaar over fra det ene til det Andet, hvorved at hans Stemme immer er i Overgang, men osse for vos eret sgunte behaveligt, for det kan natyrligen vel være saa gromme rart at dække Operaens Skrøbeligheder med Kjærlighedens Mantille, men det er et stort Spørgsmaal, om Hr. Organist Kalhauge nede fra Vartou kan puste nyt Liv i Bælgene, naar at hans Mantille skal hae en Besætning af ikke Operister, men Skuespillere, med mindre da at Mantillen skulde være syt til at voxe i, saa at Skuespillerne voxer op til at blie Operister, men liegodt begriver jeg inte, at vores høje Chef med sit sædvanlige allegoriske og klare Blek for det praktiske inte indlader sig i Korrespongdangse med Hr. Kaptajn John Nielsen, for den Kaptajn er dog mange Penge værd, og saa har han da Publekoms Syngpathi, for det har han da sæl skreven i Avisen, og Publekom hev jo osse Blomster op til han, og jeg er nunte saa malisjøsk og dogmatisk at gaa hen og sie, at det var til at ligge paa Graven, der gjemmer de jordiske Levninger af Kaptajnens Stemme, for at vise ham den sidste Ære, for vi maa dog skønne paa, at Hr. Kaptajnen liegodt har gort meget for mejet for vores lille, øndige Fædreneland ved at lære vos Danske at gaa i Vandet, men kniver det for vos, kao vi jo angasjere Hr. Robert Henrikkes til at gie vos et Par Stryg hen ad Fiolen, for ved De hvad, Hr. Redaktør, godt Fivelinspil er sgunte daarligt, men i Bavhaanden har vi osse Tragedien, som vi ligger op med lie i Førstningen med »Axel og Valborg«, skønt at Publekoms Smag inte er indrettet paa det sørgelie, og jeg skal inte nægte, at Livet i sig sæl kan være sørgeligt nok, liesom at jeg skante nægte, at jeg kjender inte noen sørgeliere Tragedie, end at jeg saadan sidst paa Maaneden gier mig til at tælle mine Penge, men alt i alt kan den nye Sæsong blive vos haard nok med Hensyn til Kongkurangsen, for Dagmar, naada, Du glade Kineser, den bliver klasisk med d'Hrr. Drachmann og Holberg, mens at Kasino begynder med, at hans Ægselense Justitsminister Nældemand sitter Direktionen af, og naar Kasino ikke har Hr. Carl Nielsen, saa seret sgu schwartz ud for det Konstnerhjem, men September Maaned er nu immer vanskelig formedelst den store Tiltrækning, som Skoven bevirker med sine øndige og henrivende Bøgetræer og Lærketræer og Øltræer, der vinker og lokker og drager vos ud i Naturens store Skueplads med Livet som Fortæppe og Himlen som Bavtæppe og Lærkerne og Kanarifuglene og Storkene som Kapel, men stol paa mig, Hr. Redaktør, jeg skal immer i Sæsonen komme med mine smaa Vink og kritiske Noteringer i Konstens Interesse, og dermed tillader jeg mig saa at anbefale vos til det højstærede Publikoms Bevaagenhed med Agtelse etc. m. m.

Klemmesen, Kuntrollør.

Nasjonalhømne

a

Søren Pipperop,

Et Budskav, sørreligt a høre,
Mej engspirer te aa ge
Mej Loft i Toner, som ka røre
Vor nasjonale Følelse
Aa ska mæ simple Ord fortælle
I desse Jorlivs Jammerdal
Om denne hersens Freggedælle,
Di lavet har i Nasjonal.

Lisom vi hade Lov aa mene,
At Nasjonal kom ovenpaa,
Da fra den nasjonale Sjene
Det Eedvards Støkker nu ka faa,
Aa den Slags Folk, som kenner Romlen,
Her spaade hans Besøj saamænd,
Saa hører man, nu kommer Homlen
Lie fra Brøgger Jakobsen.

Hr. Glykstad trøstet har hver Røkker
Aa Agsjonær i Nasjonal
Mæ den Besked, at samme Brøgger
Har inte vaaren liberal,
For skønt de immer knev mæ Søllet,
Va Jakobsen dov altid Mand
For sæl a tjene lidt te Øllet;
Di andre fek kons bare Vand.

Her ka nu se sæl di »totale«,
A bare Vand æ noet Skit,
For derfor ga det nasjonale
Teater her vos en Fallit
Mæ den Slags stygge Øjeblekke,
Der ender onner Hammeren,
Aa Beverdingens Gravøl drekke
Man ka i Øl fra Jakobsen.

— Dov, hvis for Hammeren den faller,
Det bedre Status nok ve gi;
For det æ sagtens det, man kalder
For Nasjonaløkonomi,
Aa paa dets Fremtid, dyft bevæget,
Je drekke ve i Da en Taar,
Om osse a paa Tavanlægget
Sæl Engdianere je faar.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Moderne Journalistik.

Et Nøglehul er ikke saa ilde
Som den højeste Oplysnings Kilde;
Man i »*Politiken*« for Tiden
Kan Kildestudier kjende,
Som viser, der ogsaa er denne
Slags Huller i Bladets Viden.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 29. August. Nr. 35.

Det smagte dog af Fugl.

— Mo'er! Vores Lærerinde gik selv ud med Duxen og saa Kejseren komme!
— Saa var I andre da kjede af, at I ikke kom med?
— Nej slet ikke, Moder; for vi fik Lov at gaa hen til Vinduet og se Røgen, naar de skjød derude!

Det kniber.

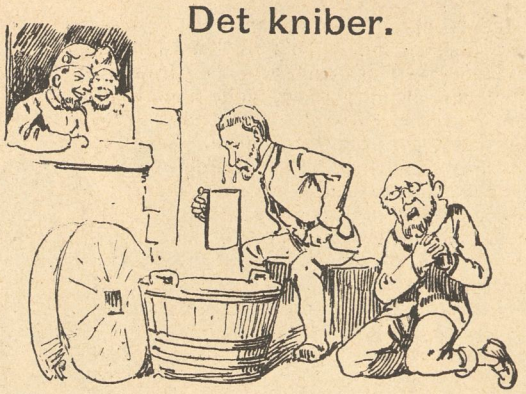

Vel var det ingen kort Fornøjelse,
Men én, der vared' sytten Aar,
At Venstre med »det røde Spøgelse«
Fik Lov at dele Lod og Kaar.
Dog, selv om Glædens Tid var lang,
Des værre den mod Enden lakker,
Og Venstre som en daarlig Makker
Trakteret bliver denne Gang.

De fordomsfrie Socialister
Er nu omsider blevne var,
Hvad Højrerakkets Hjernekister
Fra første Færd sig klaret har,
At Venstre som en Møllesten
Om Halsen paa hvert Fremskridt hænger
Og aldrig gjør Rabalder længer
End, til det redder sig et Ben.

Derfor fra Rømersgades Rækker
Til »den bevidste Folkemagt«
En ren Besked, der synlig skrækker
Det stakkels Venstre, bliver sagt;
Der siges kort og godt som saa
Til den forknytte Venstrerode:
Farvel, og Tak for Alt det gode,
Som I har inte gjort de Smaa! —

At miste sine Forbundsfæller,
Naar Valget mulig snart er nær,
Kan ikke kaldes Bagateller
Af »Dansker« eller »Evropæer«;
Thi hine »Smaafolk«, som er spredt
Fra Hjørring Amt til Rømersgade,
Et dybtfølt Savn vil efterlade
I en »kompakt« Majoritet.

For Venstre dette Frafald gjælder
Omtrent som et totalt Forlis,
Og »*Politiken*« Taarer fælder
Des Aarsag alt i Pottevis;
Dets HENNING JENSEN, mod i Hu,
En Bøn til HOLM og HØRDUM sender
Om Hjælp til deres »sande« Venner
Blot denne ene Gang endnu.

Om Bønnen tilstaas eller ikke,
Kan være Højre lige fedt;
Thi Piben ind de maatte stikke,
Den Gang de følte sig som Et.
Men, hvis igjen de sammen gaar
Til »Kamp« mod ESTRUPs Regimente,
Kjønt Socialisterne skal vente
Først Venstres Hjælp om **100** Aar!

Morgengnavet.

Den kjøbenhavnske Borger, det vil sige, den rigtige, ægte, kjøbenhavnske Borger, ikke han, der lader sig drage ind i Fæstnings- og Forsvarsrummelens vilde Dødningdans, men den gode, gamle Borger af Hr. Sechers Borgervæbning, han elsker sit »*Morgengnav*«, gjør han. Naar han og Mutter og alle de syv smaa Borgerbørn om Søndagen drager i Fredsberre Have eller Søndermarken, saa trækker han, saasnart Familien er kommen til Ro under de skyggefulde Bøge, sit »*Morgengnav*« op af Baglommen og læser det med den ægte nationale Alvor og Grundighed, som kun saadan en gammel Morgengnavsborger er i Besiddelse af.

Men medens han, sammen med Borchsenius, udstøder jammerfulde Sukke over de »Skatte«, de »uvurderlige, literære Skatte«, Theatret saa længe har gjemt i sit Arkiv, og som nu, først nu, hentes frem til Fryd og Belæring for det store menige Folk, og medens han inderst i sit Hjerte takker den utrættelige og nidkjære Hr. Borchsenius som den, der har gravet og gravet, til hine »Skatte« endelig blinkede i Morgensolen som de gjenfundne Guldhorn, udbryder han dog samtidig under Læsningen med et Citat af den store Folkedigter St. St. Blicher (Se herom »*Fra Fyrrerne*«) et velment »Ak, hvor forandret!«

For det nytter ikke at nægte det. Vor — næst Tivoli — mest berømte, ægte borgerlige Institution: »*Morgengnavet*« er — ligesom Tivoli — gaaet sørgelig tilbage. Vi skal i det Følgende paapege Grundene til denne vor Formening: Tager man et »*Morgengnav*« i Haanden, slaar det strax En, at dette saa langt fra kan rivalisere med »den højeste Oplysnings« Organ, det Boulevardblad, hvis mest parisiske Bohêmeungdom jo for Resten allerede er »brudt af med *Rode*'r til Højre«, at det tværtimod ser temmelig sort ud i dets Spalter. Her, hvor fordum Evropas bedste Artister tumlede sig paa den dertil indrettede Estrade, hvor Holger Drachmann red sin temmelig løbske Vingehest og Gjellerup slog sin Lyre, hvor Hørup svingede Svøben over Ministrene, og hvorfra Eed. Brandes sendte Æg og raadne Appelsiner op mod den Scene, der den Gang endnu ikke havde opført hans egne Mesterværker, her er Niveauet sænket i en næsten uhyggelig Grad. Hvad er det, der her bydes Borgeren? »Den danske Bevægelse«! Den var, hvad Japaneseriet, blev for Tivoli, en, trods alle fede Fraser, komplet — Fiasko. Thi, hvori bestod den? I nogle Alen Avisspalter oversmurte med det mest uforstaaelige Nonsens! Og saa nogle Figurer stafferede ud i Paprustninger og Paphjelme, som skulde forestille den rigtige Folkehær, den, der ikke for sin Død vil slaas

bag Skanser og Volde, men kun gaa omkring Arm i Arm i den maanelyse Dyrehave og synge: »Her har Borchsenius en dejlig Skov! Her er slet ingen Bahnson!« Vind og Vejr har revet de malede Herligheder i Laser, men endnu har »*Morgengnavet*« ikke tænkt paa at indstille den »danske Bevægelses« Japaneserfest.

Og saa Kunsterne! Aa Gud bedre os! Naar »Familien N. J. Larsen« ikke optræder med sine halsbrækkende Grundlovsfortolkningspyramidespring — Noget, der har været set c. 1003 Gange før — har man kun de to stærke Mænd Holstein Ledreborg og Pastor Jungersen. der vexelvis løfter hinanden over Hovedet. Det kjeder i Længden en ganske lille Smule. Det Eneste, der endnu duer rigtig, er Pantomimen. Men man kan dog ikke hver Morgen holde ud at se »*Secher Skelet*« eller »*Borchsenius vanvittig af Kjærlighed til Pastor Hostrup*«. Selv den bengalske Ild, hvori den aldrende Digter bestandig præsenteres Tilskueren, virker i Længden irriterende paa Synsnerven. Og saa Fyrværkerierne! Lad være, at der var lidt for megen »Maarschomhed« i Aselottos Raketbuketter, saa futtede de alligevel ganske grinagtig somme Tider, og, naar man passede at holde sig for Næsen, kunde man til Nød holde hans Brandere ud. Men, hvad der nu futter i de trange Spalter, er i Reglen kun en eller anden sølle Troldkælling, der har ligget over fra »*Kvindesagen*«« eller »*Renhedskravets*« stolte Tider. Forleden mandede »*Morgengnavet*« sig op til et Par Skildringer af »Sprøjteprøver i Provinserne« og var mægtig overlegen overfor de stakkels Provinssprøjter. Mon det egentlig staar bedre til i Kjøbenhavn? Saa meget er vist, at blev der den Dag i Morgen holdt Revue over alle Hovedstadens Sprøjter, vilde »*Morgengnavet*«s Slange sikkert vise sig at være den mest slatne og den, der lækkede stærkest. »Saaledes er det, men saaledes burde det ikke være!« — Og naar den gamle Borger har udtalt disse gyldne Ord, putter han atter »*Morgengnavet*« i Baglommen og sjokker, fulgt af Mutter og de syv smaa Borgerbørn, ind til Robert Watt i Tivoli. For ganske vist er en Japaneserfest en stram Fornøjelse, men der er dog endnu adskilligt mere Humør i Tivoli end i — »*Morgengnavet*«.

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.

CXVI.

Kjære Fætter! Bogens Blad
Gulnes alt saa smaat i Randen: —
Som naar Manden
Fra sin Ungdom skilles ad,
Og i Panden
Rynker faar, som intet Bad,
Ingen Kur paany kan glatte,
Sætter Tiden atter Tanden
I de fagre Sommerskatte;
Og som Bølger Rad i Rad
Skyllende med Brag mod Stranden
Huler ud dens Skrænter bratte,
Saadan hver en Dag, der gaar,
Mindskes Løvets Kupler tætte,
Tynder Toppens Kviste lette,
Til de atter nøgne staar.
Snart vil Høsten Farven spætte,
Gult og Rødt i Dragten flette,
Den, som var saa grøn i Vaar.
Tiden rinder, Timen slaar,
Selv paa „Japaneserfester"
Tivoli vel Ende faar,
Og de kjære tydske Gjæster
Hjem til Bismarck, deres Mester,
Atter naar.
Snart paany vor Kammerherre
Aabne vil sin kjære Scene,
Melpomene,
Musen, som han desto værre
Lod — ak altfor længe — ene,
Kræver nu af ham Tribut;
Chefen kan ej længer spærre
Af Tragediens Hippokrene.
Nu for hver en Thespiskærre
Lovens Ord har Vejen brudt:
Glad hver Kjøbenhavnerinde
Til Riis-Knudsens Hal vil ile
For at lade Taaren rinde,
Naar imellem Grædepile
Helten segner om kaput.
Ej vi mer maa le og smile,
Sørgekranse skal vi binde.
Og Thalia — stakkels Glut! —
Maa paany som Don Basile
„Gaa til Hvile",
Thi med hende
Er det Slut.
Fætter! Mærker Du, som jeg,
Ej en ganske sær Fornemmen,
Noget som en Hjerteklemmen
Ved at se, hvordan vor Vej
I Spiral bestandig drejer?
Og hvorledes Folkestemmen
Bringer netop det til Sejer,
Som af Modens Asgaardsrej,
Den, som Alt til Side fejer,
Joges bort med Hu! og Hej! —
Dagen vexler! Tiden skifter,
Til fra Lirekassens Stifter
Atter for den Ældre klinger
Valsemelodiens Takt,
Som en Gang blandt Smil og Vifter
Gav hans unge Tanke Vinger,
Lod ham føle Eros' Magt.
Men i Fald han giver Agt,
Vil den fordums Stemning fange,
Og i Fald han Villien tvinger
Til i disse gamle Sange
Ind paany at faa den lagt,
Vil han mærke mange Gange,
At, hvad nu hans Øre fryder,
Anderledes for ham lyder;
Nyhedsglansens blanke Pragt
Svandt, en anden Stemning bryder
Frem i mindre festlig Dragt.
Tingen er, at han sin Fod
Netop til et Punkt har flyttet
Ovenfor det Sted, han stod,
Da han første Gang fik lyttet
Til hin Klang i Toners Flod;
Det er ham, der Plads har byttet,
Melodien er den samme,
Som en Gang god Fyr og Flamme
I hans unge, hede Blod.
Saadan — Fætter! — har vi to
Vandret rundt „Spiralens" Stamme,
Sammen hørt i Mag og Ro,
Altid trygge, altid fro,
Fremskridtsjagtens Kobbel glamme,
Set den spinkle Taagebro
Briste under Hingstens Hove,
Set, hvorledes Tidens Vove
Slugte Mand og slugte Hest, —
Vi har gaaet i Regn og Blæst,
Fulgtes ad som Degn og Præst
Snart i skyggefulde Skove,
Snart i Eng og snart paa Hede,
Snart blandt Klinte, snart blandt Hvede
Travet, som vi kunde bedst . . —
Nu er Solen næsten nede,
Alle Skovens Fugle sove
I det røde Aftenskær.
Lad os — Fætter! standse her,
Ende brat vor Rejsefærd.
Og, imens vi Dugen brede,
Sende blot endnu et Blik
Mod den Vej, vi maatte drage: —
Frem vi kom, naar tidt tilbage
Mængden syntes, at vi gik.
Al Ting slog dog ikke Klik,
Derfor, naar vi Afsked tage,
Hver for sig dog Noget fik
Som en Rest til Fremtids Dage
Af vor Ungdoms Brevlyrik. —
— Endes maa min Rimbrevtale,
Solen sank i dybe Dale,
Vi har begge langt at gaa,
Førend vi til Maalet naa.
Om med Vinding eller Tab,
Hvem af os kan derom spaa?
Kjære Fætter Christian! Vale!
Tak for ti Aars Følgeskab!

Bevægeligt Maal.

Forvalter: Hvad Satan, Furerne gaar jo baade ud og ind! Har De ikke lært at pløje endnu?

Landvæsenselev: Jo, men jeg har altid hørt at man skulde tage Sigte efter et bestemt Punkt, og saa pløjede jeg efter det hvide der ude.

Forvalter: Sikken en Dosmer! Det er jo en Jagt, der krydser op til Byen.

Til Drikkepenge-Spørgsmaalet.

— Ja, de fem Ører kan De jo gjøre Dem en glad Aften for.
— Takker! Maa jeg saa invitere Dem med?

Til Syltning anbefales.

Agurketiden er der vist adskillige,
Som prise vil i Maanedernes Løb,
For Agurkerne skal være voldsom billige,
Og Asier kan man faa for Røverkjøb.
Af Gemyser er der Overflod paa Torvet,
Og man gi'er næsten inte noget for'et;
Saa dersom Et og Andet Du savner
Til Syltning, saa hæng i, Kjøbenhavner!

Thi Syltning er blandt vore vise Fædre
Som Borgerdyd en Specialitet;
Jo mere der kan syltes, des bedre,
Det har man da med »Glyptotheket« set.
Det blev gjemt i en af Magistratens Krukker,
Hvorover foreløbig Ingen mukker,
Fordi man ikke tror, det Sagen gavner
At mukke; men — hæng i, Kjøbenhavner!

Op ad Vægge og ned ad Stolper snakker
Man om vort mindre rene Badevand,
Som bliver spædt med Afløb fra Kloaker,
Samt om, hvordan man den Ting klare kan!
Men Magistraten vasker sine Hænder
I Vand fra salig Ehlers' Afløbsrender,
Og den Reform et Udvalg ømt omfavner,
Men det siger knap: Hæng i, Kjøbenhavner!

Naar til Efteraaret Bladene falder
Paa Snetorvets græsbeklædte Jord,
Man savne vil de flotte Torvehaller,
Som skulde være rejst her alt i Fjor.
Men, bliver det til noget med Ideen,
Hvor Pokker skal man gjøre saa af Sneen,
Som Byens Vognmænd omkring Fastelavn er
Paa Kant med? — Dog, hæng i Kjøbenhavner!

Nu overvejes, skottende til Kassen,
Hvad her det bedste Resultat vil gi'e,
At gribe til Forbedring af Gassen
Eller lave et elektrisk Kompagni.
— Dog, Magistraten er en naadig Hersker,
Thi, selv om Stadens Vandkur lovlig fersk er,
Og naar man venter Korn, man tidt faar Avner,
Saa hæng blot i, Du glade Kjøbenhavner!

Spænd og Spark.

Den store Søslange har igjen paabegyndt sin sædvanlige Tourné i den tørre Aarstid. Denne Gang er den set i »*Standard*« forsynet med et Papegøjenæb og Horn i Panden. Papegøjenæbet skal den efter Forlydende have lagt sig til for at kunne lade som hjemme i den »evropæiske« Presse, og Hornene skal den have udrustet sig med af Hensyn til *Morgen-* og *Aftenbladet*, der fra Morgen til Aften har nogle slemme Horn i Siden paa hinanden.

* * *

I Tyskland er en Forlægger bleven idømt en Bøde og skal betale Skadeserstatning, fordi Georg Brandes har udgivet en Bog paa hans Forlag, da samme Bog befandtes at have en højst mistænkelig Lighed med en anden Bog af samme Forfatter, der var udkommen

Drachmanns sidste Tilfælde.

Frit efter *„Tilskueren“*.

Jeg digtede. Prosa, som kun jeg kan skrive den. Prosa med Duft og Farve. Jeg skrev om mig selv, om dejlige Kvinder, om røde Øjne, mindende Øjne, rindende Øjne —

Saa bankede det paa Døren, og jeg lukkede op.

Med lange, rustplettede Folder over slet ingen Krop — med en svingende Gaasefjerspen over Halskraven — stod en Skikkelse for mig.

Jeg veg tilbage. Jeg kjendte den godt. Det var en Vendekaabe. Hu, hvor den lugtede! Af Blod fra Sartory-Sletten — af realistisk Hvidløg — af Balsved fra Højrefester. Og en Stemme, saa klangløs som Vanddraaberne i min egen Prolog ved Mozartfesten, sagde disse Ord:

»Nu skal Du i »Tilskueren«, skal Du! — Lige ind imellem Georg og Schandorph, skal Du! — Hold Dig parat til Avgustheftet!«

Saa lukkedes Døren. Jeg slog en Klat af Rædsel. Feberen rystede mig, og Marven frøs i mine Benpiber. Baade de korte Piber og de lange Piber. I det Fjerne hørte jeg stadig Ordene:

»Hold Dig parat til Avgustheftet!«

Jeg greb min spanskrørsomvundneblyhaandtagsknappede Spaserestok, — satte min Hat, som jeg vilde, — og styrtede ud i Aborreparken. Var jeg gal? Hvad rager det Dem! Solens mikroskopiske Haletudser skinnede mig ind i Øjnene. Det sved, saa det gjorde godt. — Vaas er det Hele! — Derfor skriver jeg det.

Gamle Koner gik og rev Græs. Jeg saa paa dem, til der gik Slid paa Nerveapparatet. Vi store Digtere er altid nervøse. De havde lange, rustplettede Kaaber paa, disse Koner, og svingende Kappebaand. »Hold Dig parat til Avgustheftet,« sagde de og nikkede.

Jeg flygtede ind i en Boglade. »God Dag!« raabte jeg, — »det er rart Vejr i Dag!« — for vi store Digtere er altid aandrige. Jeg var ligesom valen indeni og satte mig op paa en Stoleryg, for at Ingen skulde mærke det. Saa gled mine Øjne langs Boghylderne. Jeg saa paa Skolebøgerne og vilde have sagt noget aandrigt om Skolevæsenet; — jeg saa paa Salmebøgerne og vilde have sagt noget aandrigt om Kirkevæsenet; — men saa faldt Øjet paa mine egne Værker. En pinlig Undseelse greb mig.

Igjen ud paa Gaden. Op til min bedste Ven. Han nægtede sig hjemme. — Nu huskede jeg det! Han havde en Gang laant mig en Krone og faaet hundrede Øre igjen. — Saadan er Menneskene! —

Jeg tænkte ikke Tanken ud. Jeg tænkte kun i Spring — i uhyre Spring — aldeles ikke logisk. For jeg tænker aldrig logisk, kun efter Følelse.

Saa opsøgte jeg min værste Fjende. I Forværelset laa en Plakat, — den havde jeg selv en Gang staaet paa. Ved Døren laa en Maatte, — den havde jeg selv en Gang slidt paa. Der var en Gang —.

Chefen tog imod mig, affabel som altid. Jeg vidste, at jeg ikke havde »en Handske« paa, men kun en Vendekaabe i Ryggen; — men han smilte og pegede mod Døren. »Hold Dem paa Maatten,« sagde han.

Saa gik jeg, irriteret, ækel, valen, — umaadelig valen. Avgustmaaned nærmede sig, — og saa skulde jeg i »Tilskueren«! Klam af Rædsel kom jeg til en Kirke. »Hvem bliver begravet?« spurgte jeg en Ligvognskusk med Napoleonshat og

paa et andet Forlag. Stakkels Forlægger! Men han maa trøste sig med det bekjendte Sted i Mose Lov, der frit oversat udsiger, at Forfatternes Misgjerninger hjemsøges paa Forlæggerne og deres Børne-Børn indtil tredie og fjerde Oplag.

* * *

Ovre i Amerika har en amerikansk St. Georg gjort Forretninger i Georgia, dog kun med en splinterny Forlags-Artikkel. Han havde givet de sorte Smaa derovre den højeste Oplysning om, at Verden vilde forgaa den 16de August, og solgte dem i den Anledning Vinger, for at de saaledes med Lethed kunde svinge sig op til et højere Standpunkt. Øvrigheden var imidlertid barbarisk nok til at tage ham selv ved Vingebenet.

* * *

Det var oven i Kjøber Gaasevinger, han havde solgt i Stedet for Englevinger. Forvexlingen er ellers ganske naturlig, da man vel ogsaa i den anden Verden hyppig kalder en rigtig »Gaas« for en »Engel«, og i alt Fald er de sorte Smaa derovre vel lige saa lidt som her til Lands rene Engle.

* * *

Socialistfører Meyer gav i Randers ondt af sig, fordi Jens Busk havde indrulleret sig i *Frelsens Hær* og sunget Hallelujaviser. Det er dog ganske naturligt, at Jens, efter at han paa Mors havde faaet et Par »Vinger«, virkelig har følt sig i Slægt med Englene, og at han derfor ved given Lejlighed er fløjen fra sine egne »Taalepahner« hen til Frelserhærens Paaskelillier. Dem kan han maaske bedre taale Lugten af!

* * *

Provinsredaktørerne er i denne Tid ualmindelig heldige i at stifte Bekjendtskaber med forskjellige Storheder. Saaledes beretter en, at der paa Redaktionskontoret er forevist ham et Kaalhoved, der var lige saa stort som tre andre; en anden meddeler, at han har set en Kartoffel, der vejede, Gud véd, hvormange Pund, og i Aarhus har Redaktøren af et Venstreblad opdaget en Rumlepotte, der er endnu større end Hr. Berg, og som rumler under Navnet — Hørup!

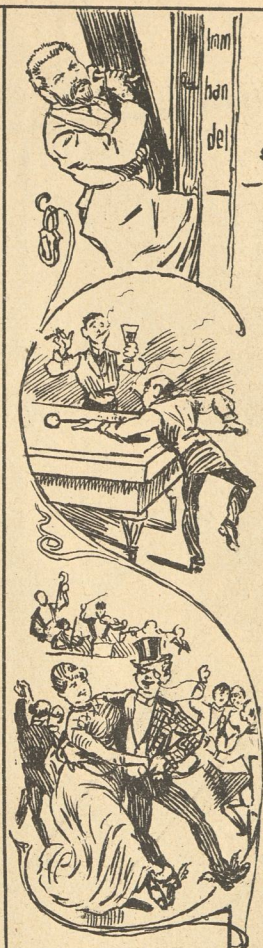

Butikernes Lukning.

I vor humane Tid, da man
Gjør alle Vegne sit Bedste
Og rydder gammel Slendrian
Og respekterer sin Næste,
Da man gaar frem i store Spring
Og Fordomme sønderhugges,
Man drøftet har, blandt andre Ting,
Hvor naar en Butik bør lukkes.

Med Iver og med Sympathi
Der kæmpes, og Sagen trives:
Om fælles Lukning Klokken 9
I samtlige Blade skrives; —
Men, er end Sagen nok saa god
Og Ordene nok saa smukke,
Kan intet Blad sin egen Bod
Før sent efter Midnat lukke!

Kun de, der har Forretning i
Den »rigtige Sæbekjælder«,
Med Ro og Grin kan ta'e sig fri
Saa saare som Dagen helder;
De gjør i Smuds og i Spildevand,
Men det er jo nemlig Sagen
At Smuds fra Andres Linned kan
Kun samles og ses ved Dagen,

Men stakkels Otto lige kvik
Og vever til alle Tider
I »Gnavet«s nye Klor-Fabrik
Med svedende Pande slider!
Hans »Gnav« var næsten gaaet i Staa,
Men nu det paany sig flasker,
Naar Tivoli og de smaa Graa
Han dypper, klæ'er a' og vasker.

I Integade Bentheims Sans
For Renlighed konstateres:
Hver Dag i Ugen Folk i hans
Barberstue frit barberes.
Han lokker stadig Kunder hen,
For Bentheim er ikke kræsen:
I Tyskland slibes Kniven, men
Han selv tager Folk ved Næsen.

Med samme Iver, samme Mod
Man slider og reklamerer,
Naar Smaafolk i en Klarebod
En Grønt-Handel etablerer.
Paa Grønt og Vildt der skorted ej, —
Indtil de gik over Grænsen
Og overspekulerte sig
Paa Vinger fra Hr. Thor Jensen.

Nej, tro mig, det kan aldrig gaa,
At der ved et Dagblad sukkes
Og skriges op og pukkes paa,
At Alt skal i Tide lukkes!
Og dog der føres ligefrem
I Venstre-Avis-Kliniken
En ædel Kappestrid om, hvem
Der først skal — — lukke Butiken!

Dønningen af et Smil. »En Digtermuse,« svarede han.

Ind i Kirken. Alle sov. Det var min egen Muse, der blev begravet. »Esther« sov »Tusind og én Nats« Søvn paa Spaaner »derovre fra Grænsen«. Jeg skulde jo i »Tilskueren«! Jeg kunde ikke faa mig bort fra en taabelig Vittighed i et idiotisk Vittighedsblad — grænseløs idiotisk, for det gjør Nar af mig, — den om Herren, der siger til sin Baldame: »Nu vender vi, Madam Svendsen!«

Jeg listede ud af Kirken og gik knejsende ned ad Gaden. Vi store Digtere gaar altid knejsende ned ad Gaden. Menneskemylret omkring mig boblede, kvækkede, skrattede, snøvlede, døvede. Maanen brændte Hul i den oceanblaa Aftenhimmel. Jeg skred — vi store Digtere »skrider« altid — igjennem kølige Slagskygger over grønliggyldent Lys. — Er det Vrøvl? Lige meget! det klinger godt.

Saa mødte jeg hende. Arm i Arm gik vi op i hendes Kammer, dette Kammer, hvor Verden stod stille, og hvor en Parfume, der ikke var Parfume, slog mig forsikrende i Møde. Denne Duft!

»Kan Du huske, da jeg var Din Muse?« hviskede hun. »Vi sang om Din arrede Bringe, om Sartory-Sletten, om danske Studenter med Kokarderne paa! — Det var Sjov! — Men det var den Gang!« —

Det kogte i min Væsensgaades hemmeligste Aflukke. Jeg drog hende til mig — Læbe mod Læbe — Skulder mod Skulder — en Livskæmpes sidste stolte Stilling mod det Uforsonlige. »Hold Dig saa parat til Avgustheftet!« hviskede hun triumferende.

Forfærdet tumlede jeg tilbage. — »Jeg vil ikke! — Ikke endnu!« raabte jeg — og hugg til. Det raslede og ranglede, — jeg følte, at jeg fik en Spand koldt Vand ned ad Ryggen. —

Saa vaagnede jeg paa Gulvet, ligesom det idiotiske Vittighedsblad, naar det drømmer. Men kom ikke og sig, at Ideen ikke er min egen. Jeg havde væltet en Vandkaraffel . . . eller ogsaa var det mit Blækhus . . . det kommer ud paa Et. Men hele Historien om Vendekaaben var kun en stor Digters Fantasi.

Hvad kan det nytte? — — Nu staar den alligevel i »Tilskueren«!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Kun en Spillemand.

Han, som har messet foran Kirkens Alter,
Blev Fløjte-Karl i »*Politikens*« Spalter
Og diverterer Rømersgadens »Røde«
Fra HØRUPs Gaard med Lokketoner søde,
At næste Valg kan bringe Venstre Lykke.
— Bag efter kan man blæse dem et Stykke.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Gl. Strand Nr, 50.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 5. September. Nr. 36.

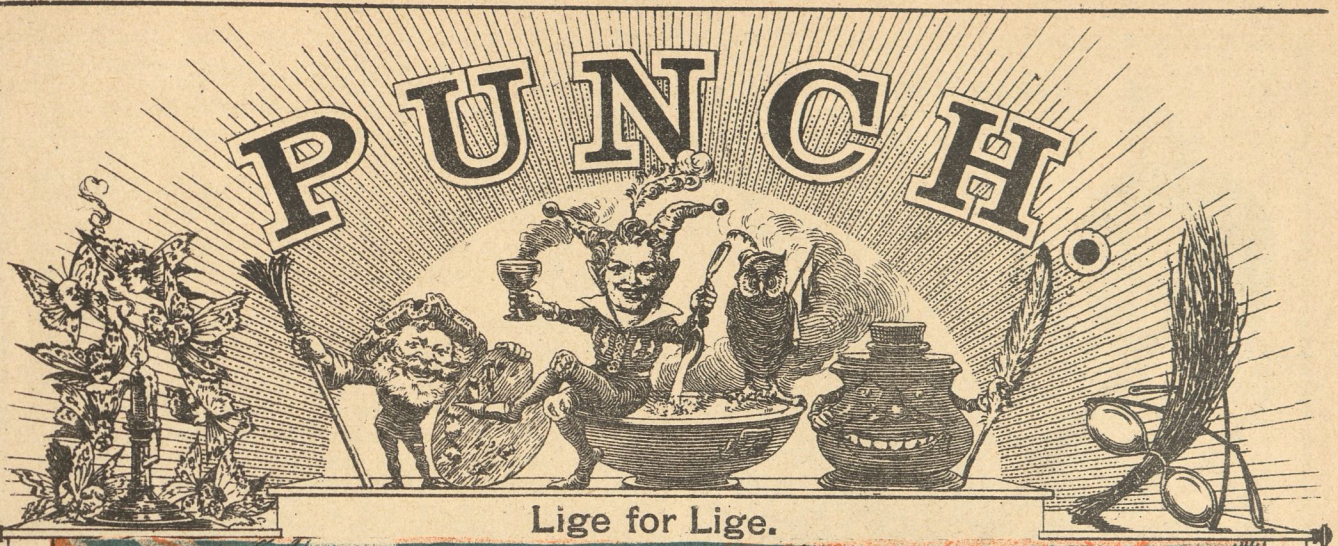

Lige for Lige.

— Gud, Claudine, hvor Din Datter Aurora dog har tabt sig i den sidste Tid!
— Synes Du? Vær Du da glad, at Din Datter Camilla ikke har noget at tabe af.

I Farens Stund.

Motto: Viben vil værge for hver den Sted,
Som udi Marken mon staa;
Kunde hun end værge den lidel Tue,
Der hun skulde bygge paa.
Dansk Folkesang.

Det var en Gang — jeg husker ikke nøjere,
Naar Venstre loved Folket første Gang
At vælte ESTRUP og at knuse Højre,
Der skulde synge snart sin Svanesang.
Partiet var beredt til Heltedaaden,
Opfyldt af Mandsmod og af Disciplin,
Og, dersom Højre stampede mod Braaden,
Det skulde druknes i et vældig Grin!

I Folkethinget stilled Regimentet
Paa CHRESTEN BERGS Kommando, Rad ved Rad,
Mens Vælgerfolket spændt paa Timen vented,
Da ESTRUP skulde ha'e sin varme Mad.
Det fryded sig ved JENSes Taalepaner
Og drømte sødt om klinket Postelin,
Mens Vandgangs- og Petroleumsorganer
I Fællig tog sig mangt et syndigt Grin.

Men Timen kom, da Venstres gyldne Løfter
Omsider skulde løftes op til Daad.
— Da revned' det, og Tvedragts dybe Kløfter
Er Alt, hvad ved sin »Handling« det har naaet.
Den tapre Førerskare maatte sande,
At Kancelliet inte er for Svin,
Selv om de møder med en aaben Pande
Eller som HØRUP med et evigt Grin.

De store Løfter lagde man paa Hylden,
Det fede Flæsk befandtes dog for fedt,
Og snart fik BERG, snart FREDE BOJSEN Skylden,
For at Partiets Helved blev saa hedt.
BERG kaldte »*Politiken*« Boulevardblad
Og HØRUP kaldte LARSEN en Kanin,
Mens KORSGAARDS *Aftenblad* - et sjælden rart Blad -
Gav til Desert dem et forlorent Grin.

Den nære Valgdag ingenlunde letter
Det arme Venstres Sorger, thi det ses,
At de, der vilde storme Taburetter,
Med Nød kan værne deres egen Kreds.
De Helte, der kun slaas med »Aandens Vaaben«,
Og de, der hylder Nitroglycerin,
Maa slutte »Venskab« for at vinde Hoben,
Mens Højre tager sig et billigt Grin.

Men sæt nu, Folket lige godt erkjender
Ved Hjælp af dets berømte »sunde Sans«,
At Kompromisser mellem den Slags »Venner«
Kun skaffer »Førerne« en stakket Dans!
Saa vil det vise sig, om i sin Klemme
Vort Venstre slipper for total Ruin
Og ikke selv sin Svanesang istemme
Maa som i sidste Akt af *Lohengrin*.

Træbenet.

— Ja, siden vi nu sidder saa godt i en engere Cirkel, lad os saa bare faa en lille Omgang til, og lad os saa lade være med at hænge os i Jespersens Paryk, for den er sgu ærlig og redelig betalt, kjender jeg ham ret! Nej, saa var det en helt anden Sag med Peter Krølles Træben! Ja, om Forladelse, den Herre der ovre var jo ikke med i 48, desformedelst De den Gang var ungefær cirkus saadan omtrent kun en firefem Aar, men baade Peter Krølle og jeg og de andre Kammerater her ved Bordet, vi var da med, skulde jeg mene — nej, du var da heller inte med, Du Skrædder-mester dér, Du var nok for fladbundet, hvad? Naa Herre Gud, bliv nu ikke sporenstregs højbenet, fordi jeg berører, Du er platfodet! Jeg skal meddele de Herrer — — Aa, Opvarter, vil De ikke være saa tjenstvillig at gaa ud og bestille Toddyerne, De behøver slet inte at lægge deres Øre til her, vi har selv Smaapenge!

Nej, men Du Skrædder, det var lige godt en rask Vitz, han sagde, den gemytlige gamle Korpslæge, da Du var til Session! Ja, vil Du stoppe Munden paa mig, saa bliver det s'gu knække mig mindst med en Flaske Portvin — — naa inte? Du har Kone og Børn! ja det har vi minsæl alle sammen, men derfor behøver man da inte at leve i Sølebat, hvad de vaade Varer anbelanger! Naa, saa Du vil inte give den Smule Rosinstilkesaft — ja, saa skal Pinedød Historien ogsaa op! — Ser De, vi var paa Session sammen, ham Skrædder og saa mig. De kan nok se, han er ellers nysselig skabt af et Mandfolk at være, og han mødte da ogsaa overmaade fix i Tøjet, akkurat ligesom saadan en lille Prins, men der er jo det chikanøse ved Sagerne, at deroppe tager de hele Kostymeringen af En, saa man staar i pluribus naturalibus, som Studenten sagde, der logerede hos mig forgangen Vinter, men som for Resten flyttede med sin Flip og sine Morgensko uden at betale Husleje. — Vil De nu bare se til den Skrædder, hvor han

sidder ligesom paa sine egne Naale, men Historien skal ud, om den saa skulde ud af mine Sideben. Ser De, saa staar de da og mønstrer ham og fingererer paa ham akkurat ligesom de gjør ved en Stud ude paa Trommesalen, og de lod til at være meget tilfredse med Skabelonen, men saa paa en Gang letter Doktoren hans ene Bagben i Vejret og siger: »Fy for den Lede!« »Hvad er der i Vejen?« spørger Kaptejnen. »Aa, der er bare det i Vejen, at Manden er platfodet, vi kan ikke bruge ham!« »Hvad er Deres Stilling ellers!« spørger Kagtejnen videre. »Jeg er Skrædder af Profession!« »Ja saa«, sagde Doktoren og grinede i Skjægget, »De er nok en gjerrig Rad, de sparer paa Pressejernet og bruger Fødderne i Stedet!« Saa grinede de begribelig alle sammen, til Kaptejnen sagde: »Stik af Skrædder og tag bare Pressejernene med sig!« Men jeg véd nok, hvem det var, de kaldte »Pressejernet« hele Regnegade igjennem mange Aar derefter!

Ellers var det jo for Resten Peter Krølles Træben, jeg vilde fortælle Dem om! Ser De, det fik han nu inte af Tydskerne i Krigen, men det er noget Luxus, han har lagt sig til senere hen, hvordan skal jeg ikke kunne sige, han har tidt begyndt paa at fortælle det, men han er immer saa vidtløftig i sine Berettelser, at det aldrig bliver til andet end som Indledning. Han havde nu faaet en pæn lille Stilling som Klitfoged eller saadan noget ovre i Vesterjylland og havde giftet sig, og saa siger Konen til ham en Dag, for hun stod for Kassen: »Hør Peter«, siger hun, »nu har vi lagt saa meget til Side, at Du nok kan rejse over til Kjøbenhavn og faa Dig et nyt Træben, for det gamle der ser jo farligt ud; men du kan dog lige godt tage det med hjem igjen, hvis som ikke Instrumentmageren da vil tage det i Bytte og knappe noget af i Prisen paa det ny, saa kunde Du jo altid bruge det i daarligt Vejr!«

Naa, det lod Peter Krølle sig begribelig inte sige to Gange, og en Formiddag, som jeg sidder og spiser en Bid Brød til min Dram, banker det paa Døren, og da jeg siger: »Kom ind!« hvem kommer saa ind andre end Peter Krølle! »Hvad for noget, er det Dig?« siger jeg, »kom og sid ned og faa en lille Hybenkradser med!« »Tak den, der byder«, siger han, og saa sad vi da og stænkede saadan ungefær en Times Tid eller to. Lidt efter i Samtalens Løb fortæller han mig da, at det forholdt sig saadan og saadan, som De véd, med det Træben og om jeg ikke kjendte den nærmeste Vej til Instrumentmageren. — Vi sjaskede saa af med hinanden, men saa lige paa en Gang fik han Kig paa et Skilt, hvor der stod: »Jespersen«, og saa bryder han ud: »Herre Gud, lever Jespersen endnu, 249, vores gamle Kompagni-Kammerat?« »Javel lever han«, svarer jeg, »det er bare ikke ham der med Skiltet; 249 er nu Øltapper ude paa Fredsberg; vi kan for den Sags Skyld godt spore lige ud til ham og smage paa hans Varer!« Som sagt saa gjort, og der staar ganske rigtig ogsaa Jespersen og tapper af. — Men, hvordan det nu ellers gik eller inte gik, saa blev Stemningen løftet, og vi kom mange Steder den Aften og satte oven i Kjøbet hinanden Stevne til Frokost næste Dag — —

Hvad for noget, Skræddermester, skal Du gaa allerede? Klokken er jo ikke mere end som 11! Naa ja, bare de fem Minutter, saa skal Du strax faa Enden paa Historien: — Peter Krølle havde været her i Byen i fire Dage og i den Tid immer holdt sammen med Jespersen og nogle flere gamle fra 48 — saa siger han til mig en Eftermiddag: »Hør Du, i Morgen rejser jeg hjem, men det kan nu være det samme med Instrumentmageren, for jeg vil ikke have noget nyt Træben, det gamle faar slæbe af nogen Tid endnu!« »Hvad for noget!« siger jeg helt alterneret, »og det var dog i den Mission Du kom?« »Det faar ikke at nytte«, bliver han ved, »for nu er Portmenixen tom paa Returbilletten nær! Ellers skulde jeg hilse Dig fra Jespersen, om Du vilde drikke et Afskedsbæger med os i Aften?«

Det nederdrægtige ved Sagen var nu, at Jespersen nok har Forretning i Stuen, men boer paa tredie Sal. Desformedelst var det, at Peter Krølle ikke tog Højden i Agt, da vi skulde gaa, men skvattede i en Rutsh ned ad Trapperne og fik Træbenet ind mellem Tremmerne, saa det knak midt over. Der laa han, og Jespersen maatte da lade ham blive hos sig om Natten; men jeg kan endnu tydelig huske, at han græd og var meget elendig og ønskede, at det bare var Kjødbenet, han havde brukket, for det kunde da voxe sammen igjen, men nu vilde han faa mange Ubehageligheder af sin Kone! — — Nej, lad nu være at knappe Frakken til, Du Skrædder, det forstyrrer mig! Ja, se nu er jeg ude af det og vil bare tilføje, at Klejnsmeden, der boer skraas over for Jespersen, næste Morgen fik Benet under Behandling og sømmede det sammen med en Jernkrampe; og saadan rejste da Peter Krølle hjem til sin Kone, men hvad hun sagde og hvordan han klarede den Butik, det har jeg aldrig senere erfaret noget til!

Ja, nu skal Du have Lov til at gaa Skræddermester, for nu gaar vi andre ogsaa ned ad Gaden i lange Rader, saadan som de gamle Vaabenbrødre plejer van!«

Op med Sylene!

Om en sørgelig Ballade
Jeg i Dag berette vil.
Stakkels Hørdum kom til Skade
Ved en ublid Skæbnes Spil:
Han var bleven, trods sin *„Ravn“*,
Ugleset i *„København“*.

Og, da Hørdum Øret lukker
For den gamle Vismands Bud,
At den ene Ravn ej hugger
Øjet paa den anden ud,
Vilde han i Tivoli
Rode paa Planeten gi'e.

Men hans Plan mod lille Ove
Ganske samme Udfald fik,
Som den Gang, han turde love
En »haardhændet Politik«;
Det blev barestens til Vrøvl:
Ove fik ej sine Høvl.

Og i Retten man forsoner
Ingenlunde sig med sligt;
Derfor lød: »Vil tred've Kroner
Du erlægge mindeligt?
Det Beløb er ikke stort
For det Vrøvl, som Du har gjort!«

Men da Hørdum til den strenge
Dommer med Protest nu kom,
Blev de tred've Sølverpenge
Gjort til fyrre ved en Dom;
Og han fik slet inte sagt,
At hans Regnskab var forlagt.

Hvis Balladen hermed endet,
Den Moral man af den faar,
At selv mellem Frihedsvenner
Ingen Lighed er i Kaar:
Rode slap for Pryglene,
Hørdum misted' Sylene!

Erfaring er en god Regnelærer.

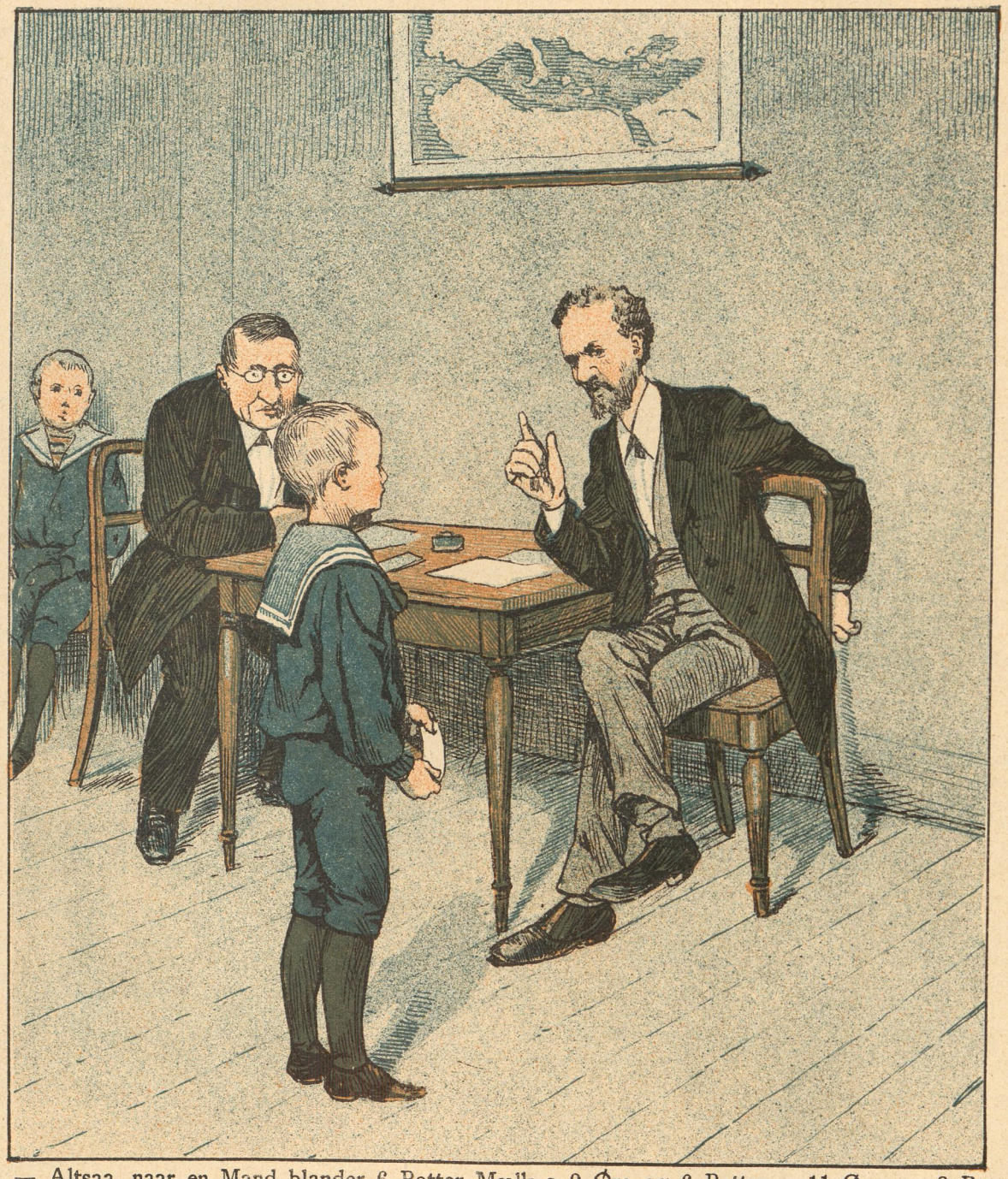

— Altsaa, naar en Mand blander 6 Potter Mælk a 9 Øre og 6 Potter a 11 Øre og 3 Potter Vand sammen, hvad kommer saa hver Pot til at koste ham?
— Det bliver 1 Kr. 41 Øre og 5 Øre til Rest.
— Hvorledes kommer du til det Resultat?
— Jo, for det bliver 1 Kr. 20 Øre for Mælken og 20 Kroner for Vandet.
— Snik Snak! Vandet koster jo dog ingen Penge.
— Jo, for min Fa'er han er Mælkemand.

„Maaske et Fejlsyn, men i alt Fald et Syn."

(*Kobenhavn*, 17. August).

— Hvad var det for et Optog, som der drog forbi?
— Aa! Det er bare »det »København«, som forsvinder«.

En Røst fra Skjænken

af

Værtshusholder Sören Sörensen.

Den ganske Jord er bindegal,
Og inte mindst herhjemme,
Hvor vi skal trækkes med Total-
Afholdenhedens Fremme!
— Naar ingen vil paa Bimpel gaa
Og drive Nattesæde,
En Værthusholder sukke maa:
Farvel, al Værtens Glæde!
Men la'er man »de Totale« Tilskud faa,
Saa maa man sige: Det er slemt, hvad Folk kan hitte paa!

De siger nok, at, naar man blot
Vil holde op at drikke,
Saa faar man det saa møjet godt
Med Mønt, naar vi faar Hikke;
Men jeg vil sige med Forlov:
Hvad Fan'en ka' det nøtte,
Naar de til Magistraten dog
Maa op og be' om Støtte,
Da Sagen ellersens kan inte gaa?
Nej, det er dog forskrækkeligt, hvad Folk kan hitte paa!

Jeg synes, der var mere Grund
Til at man fik dem ansat,
For hvad der gaar i deres Mund,
Til en fordoblet Vandskat,
En anden En, som er loyal
Og har paa Vandet sparet,
Saa Magistraten jeg for Kval
I Sommer har bevaret,
For Skat og Afgift maa mig lade flaa!
Nej, det er dog forskrækkeligt, hvad Folk kan hitte paa!

Det er for galt, at hele vor
Profit af den Begjæring
Er, at vi maa betale for
At miste vores Næring
Og lokke Kunderne fra Sold
Ved Mønt fra Byens Kasse!
— Retfærdighed og Maadehold
Kan inte sammen passe,
Naar saadan de til Sørensen skal slaa!
— Nej, det er dog forskrækkeligt, hvad Folk kan hitte paa!

Med Stadens Tilskud mener man,
Er Sagen bedre stillet!
De kan sgu sagtens drikke Vand,
Naar vi betaler Gildet.
Men, naar den vise Magistrat
Des Aarsag snart erfarer,
At vi maa drikke os plakat
I vores egne Varer,
Saa ræsonnerer sagtens den som saa:
Nej, det er dog forskrækkeligt, saa de kan »hælde paa«!

Den 6te i Maaneden *Tir* Aar 1257 efter *Jezdegerd.*

Selim, Musas Søn, Profetens Træl, Hilsen!

Allah er stor! Yakub, den stærktskæggede Musas Lænders Førstegrøde, til Selim, hans Øjesten, som sidder under Pavluner, omgiven af Hustruers Fylde: Salem, Fred!

Inshallah! Maatte din Fez vorde grøn! Disse Kafirers By er større end Ispahan og dens Huse højere end Babels Taarn! De ere opførte af Pinde og Smaasten, sammenføjede med Ørkenens Sand og styrte sammen efter 25 Aars Forløb. De Gjaurer, der skulde paasé, at dette sker, hedder Bygningsinspektører. I hvert Hus bor der flere Hundesønner end Myrer i en Tue. Der er saaledes ikke Plads i Vaaningshusene for Mændenes Haremer; de har derfor kun én af deres Hustruer hos sig i deres Hus, deres andre Kvinder sidder under andre Pauluner. Kvinderne tilhylle ikke deres Aasyn og have en stærkt fremspringende Bagdel. Mændene beskæftige sig med Fabrikvirksomhed og Handel. Der fabrikeres kun Øl og Barnevogne, og Handelen drives kun fra de saakaldte 50-Øres Bazarer.

Allah Akbar! Gjaurernes Taarnhuse staa Side om Side, som Shahens Krigere i Række og Geled og danne Gader. Paa alle Gadehjørner bo de saakaldte Urtekræmmere, der forsyne Hundesønner med den kvægende Kaffe og Hukaens duftende Urt. Overkadiens Tjenere, som have Øjne i Hænderne og Svøben i Kaftanens Folder, staa i Paulunernes Døre omslyngede af Slavinders hvide Arme. Alle Husene ligge til Hælvten nede i Jorden; i den underjordiske Del af dem bo de saakaldte Værtshusholdere, der handle med flydende Ild og Bygvin, og hos hvem de Gjaurer, der leve af Krudt og Petroleum og brændende Tjære, pleje at forsamle sig.

Mashallah! Der er ikke en eneste af disse Kafirer, uden at han jo holder syv Hunde, gule som Ørkenens Sand, store og glubske som Løver; de vrimle tættere end Græshoppesværme paa alle Gader og Pladse. Deres Føde bestaar i Læredrenge-Bagdele og gamle Kvinders Lægge. Ved Profetens Skjæg! Selims Broder har ofte med Sværd i Haand maattet kæmpet for sit Liv mod disse glubende Køtere. Ogsaa omgjorder den højbarmede Guzles Førstefødte sine kraftige Lænder med den skarptslebne Yatagan, naar han forlader sit Paulun for at skride tværs over Gaden.

Allah Kibir! Kafirers Daarskab er større end Djebel Musa! Deres Gader ere ikke bestemte til at gaa paa. De ere udelukkende forbeholdte Hundene og Barnevognene. Hundene besnuser hverandres Bagdele og foregaar Gjaurernes Ungdom med et dydigt og følgeværdigt Exempel. Barnevognene, — af hvilke der i hvert Hus findes mindst et Par Snese, — ere større end Rustvogne og føres af Kvinder, der ere stridbarere end Ali, Profetens Datters velsignede Ægtefælle, saa at de blot med Tungen alene formaa at slaa de glubske og graadige Hundes Myriader paa Flugt.

Selah, Ven og Broder! Maatte dit Skæg vorde som syv Løvers Manke og dine Kvinder federe endPalmeolie!

Jeg er ved Profetens Naade

Din rettroende Ven og Broder
Yakub Ben Musa Nasreddin.

Ret og Vrangt

ved en Strikkestrømpe.

Hører Du, Top! Jeg er den ulykkeligste Kone under Solen, det ved Gud, jeg er. Jeg er den ulyksaligste af alle ulyksalige Koner under Solen. Men det er det Samme. det er snart forbi med mig, det mærker jeg tydelig. Jeg har galopperende Svindsot, Top! Hm! — Hm! — Hørte Du, hvor jeg hoster hult! Top? Det er Lungerne. — Hm! Hm! — Og Hjertet. — Sagde Du Noget, Top? — Har jeg maaske intet Hjerte i Livet? Det har Du aldrig sagt, siger Du. — Nej, men det kunde have lignet Dig at sige det. — Jo, det kunde, for Du er næsten ligesaa fin i din Mund som Robert Henriques i sin Pen. Men tag Dig i Agt, Top, tag Dig meget i Agt, Du kan snart blive Enkemand, Og saa kan Du have det saa godt. Hører Du, Top! — Jeg siger, at Du kan snart blive Enkemand. — Sagde Du Noget, Top? — Du mener kanske, at det er inte det Værste, der kunde arrivere Dig. — Naar jeg saa da kunde opleve den Glæde, at Du skænkede mig en ordenlig Begravelse! Men Du faar natarligvis bare Skomager Hørdum til at præke over mig. — Aa Top, Top, Du myrder mig, Du myrder mig! — Bare Du turde, tænker Du naturligvis. — Aa, Du plejer ellers inte at være saa øm over Din Samvittighed. Den er vist lige saa mangelfuld som Klampenborg Badeanstalt. Men jeg er vis paa, at Du render rundt med en Kniv i Ærmet ligesom Din Yndlingspræst Henning Jensen, eller ogsaa gaar Du og drysser Arsenik i mit Thevand ligesom Fru Maybrick i London. Gud bevares, hvor den Kone har min Agtelse! Hører Du, Top! — Top! Er Du døv? — Nej, Du ser mig over Hovedet, Top. — Du gjør. — Jeg er et sølle, stakkels Skumpelskud, der er stillet i Krogen ligesom Balletten paa det kongelige. — Saa, sid nu inte der og bred Dig, som om det var Dig, der havde gjort det højeste Bud paa National ved sidste Auktion! — Bare Du havde, tænker Du maaske. — Ja, det ligner Dig, det ligner Dig, Top! Det var nok Noget for Dig, Din gamle Don Juan, at blive Direktør for en Flok Skuespillerinder. For Du vil da inte probere paa at bilde mig ind, Top, at Du bryder Dig Pokker om Skuespillerinder. Hvorfor morede Du Dig da saa kostelig over Fru Gjørlings Afskeds- eg Takadresse i Bladene? Men Du morede Dig kanske inte over den? Ser vi det, Top, ser vi det! — Skab Dig endelig inte, min gamle Dreng! Naar den morede alle de andre væmmelige Mandfolk, saa har den vel ogsaa nok moret Dig. — Men sig mig en Gang, Top, hvor var Du ude at lufte Dig i Aftes? Naa, Du siger inte Noget. Ja, saa skal jeg sige Dig det. Du var i Kasino, Top. Men kom nu inte og bild mig ind, at det var, fordi Fru Julie Lumbye Lange Hansen skulde spille i Olaf Poulsens væmmelige Erik Ejegods Pilgrimsfærd med alle de stygge Mandspersoner i. Nej, kom inte og fortæl mig, at det er hende, der trækker Dig. Du siger inte Noget, Top! Saa tag Bladet fra Munden! Du beder mig inte en Gang om at lade være at skrige op som en Fiskerkjælling, som Du ellers plejer. Gud, Top, hvor kan jeg andet, naar jeg har en saadan Flynder til Mand! Men Du er i det Hele taget bleven saa udskejende, siden Du har begyndt at lukke Din Butik Kl. 9 om Aftenen. Du skal se, Top, det ender nok med, at Du kommer til at lukke Butiken. Du har jo snart ikke flere Kunder, end Morgenbladet har Abonnenter. Hvad vil Du saa begynde paa, Top? — Hvad behager? Saa vil Du formodentlig være Politiker. Jo, Du er mageløs, Du er ligefrem mageløs, Top! Du Politiker! Ja, Du kan saamænd være dum nok til det. Nej, véd Du, hvad Du skulde, Top? Du skulde se at blive Kolportør for Din gode Ven, Chresten Berg, og rende rundt og samle Abonnenter til hans nye Blad. Det var Noget for Dig, Top! Du er jo ellers inte saa bange for at gaa forgjæves. — Du har inte Lyst til at være til Grin i Byen, tænker Du maaske? Aa, Du er ellers inte saa forknyt af Dig. Du er næsten lige saa uforknyt som Kaptajn John Nilsson, der skal til at synge hos Nyrop. — Aa, lad nu være med at sidde og kigge saadan i den Avis! — Hører Du Top! — Det klæder Dig slet inte, lige saa lidt som det klæder Politiken at være loyal i Anledning af Kejserbesøget. Hører Du da slet inte, hvad jeg siger, Top? — Er Du falden i Søvn, Top? — Naa, saa Du sover! — Det kunde Du have sagt strax, Mand!

Aabningskantate

a

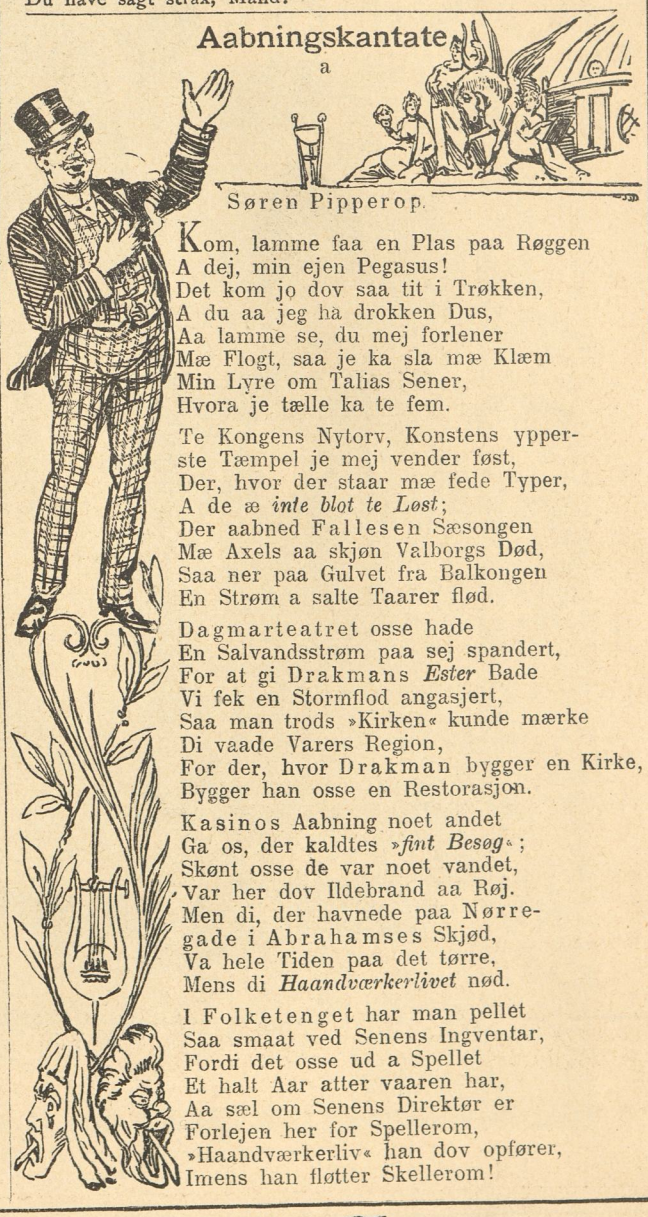

Søren Pipperop.

Kom, lamme faa en Plas paa Røggen
A dej, min ejen Pegasus!
Det kom jo dov saa tit i Trøkken,
A du aa jeg ha drokken Dus,
Aa lamme se, du mej forlener
Mæ Flogt, saa je ka sla mæ Klæm
Min Lyre om Talias Sener,
Hvora je tælle ka te fem.

Te Kongens Nytorv, Konstens ypperste Tæmpel je mej vender føst,
Der, hvor der staar mæ fede Typer,
A de æ *inte blot te Løst*;
Der aabned Fallesen Sæsongen
Mæ Axels aa skjøn Valborgs Død,
Saa ner paa Gulvet fra Balkongen
En Strøm a salte Taarer flød.

Dagmarteatret osse hade
En Salvandsstrøm paa sej spandert,
For at gi Drakmans *Ester* Bade
Vi fek en Stormflod angasjert,
Saa man trods »Kirken« kunde mærke
Di vaade Varers Region,
For der, hvor Drakman bygger en Kirke,
Bygger han osse en Restorasjon.

Kasinos Aabning noet andet
Ga os, der kaldtes *»fint Besøg«*;
Skønt osse de var noet vandet,
Var her dov Ildebrand aa Røj.
Men di, der havnede paa Nørregade i Abrahamses Skjød,
Va hele Tiden paa det tørre,
Mens di *Haandværkerlivet* nød.

I Folketenget har man pellet
Saa smaat ved Senens Ingventar,
Fordi det osse ud a Spellet
Et halt Aar atter vaaren har,
Aa sæl om Senens Direktør er
Forlejen her for Spellerom,
»Haandværkerliv« han dov opfører,
Imens han fløtter Skellerom!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Atter det skilte bøjer sig sammen?

— Hvis BRANDES siger Ja, og SCHAHDORPH: Amen!

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 12. September. Nr. 37.

Pomologik.

— Tante, hvad bruger I jeres Trær til?
— Ja, hvad bruger I Eders til?
— Til Pærer!

Morgenbladets Gjæld.

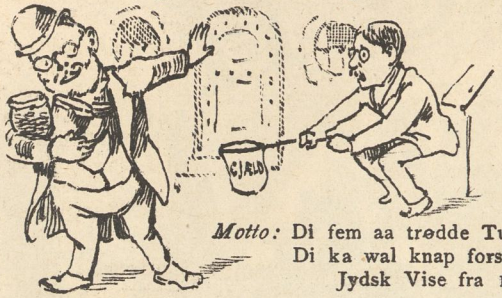

Motto: Di fem aa trødde Tusend
Di ka wal knap forslaa!
Jydsk Vise fra 1848.

En ny og højst opbyggelig Legende,
Der knytter sig til CHRESTENs Regimente
Og handler om den Tid, da han fik Mønt,
Har en af sammes Talsmænd nys forkyndt.

Selv da Hr. BERG var Venstres Enhedsmærke,
Var han i Medgang og i hver Klemhærke,
Om Lykkens Hjul gik opad eller ned,
Dog altid en forfulgt Uskyldighed.

Vi husker nok, hvordan det gik den Stakkel,
Da der i Holstebro blev gjort Spektakkel:
Han maatte ind ad Blegdamsvejens Port,
Og det skjønt ingen Ting han havde gjort.

Martyren var saa godt som »dømt til Døden«;
Men for at give ham lidt Trøst i Nøden
Et offervilligt Vælgerfolk »*en masse*«
Ham ofred nogle fulde Sylteglas.

Desuden fik han et Par Lysestager
I Tilgift til de andre gode Sager,
For hvis Erhvervelse det vidt blev spurgt,
At heller ingen Ting han havde gjort.

Men selv den Smule Mønt man ingenlunde
Ham som en skyldfri Glæde vilde unde:
Man bad ham klare *Morgenbladets* Gjæld,
Og den var dog just ingen Bagatel.

Selvfølgelig blev BERG kun lidt fornøjet
Ved sligt et Attentat paa Syltetøjet,
Hvorfor til *Morgenbladets* Folk han sa'e,
At det var bedst at sidde Gjælden a'.

Da BERG ej gav de »femogtredve Tusende«,
Blev »*Gnavets*« Ledere aldeles knusende
Og lynende trekvart paa den Martyr,
Der havde været Venstres Sag saa dyr.

Og, da han saa slap ud fra sine Lænker,
Blev han ved Hjælp af Luskepeter-Rænker
Fra Formandsstol og Førerplads bragt ned
Og staar nu som forfulgt Uskyldighed.

— Det var Legenden; men, hvad angaar Svaret,
Har *Morgenbladet* i det mindste klaret
Den Gjæld og Enhedsmærket dygtigt smurt,
Endskjønt han næsten ingen Ting har gjort.

Af Peters Krønike.

Det saa sort ud i Integade. Glorien var gaaet af Sankte Georg og Luskepeternes mindste Peter havde ondt ved at skaffe sig sin daglige Krone. Nóget maatte der gjøres, og saa gjorde Peter et Maanedsskrift.

Diminutiven af Søn hedder Søneke, Diminutiven af Krone hedder Krønike, og Diminutiven af Eedvard hedder Peter. Af alle disse Diminutiver fremstod »*Af Dagens Krønike*«, en Krone pr. Numer, og af Mangel paa alvorligere Beskæftigelse blev Peter dets Redaktør. Der er ingen Ben i det; men Alt, hvad der ingen Ben er i, er Noget for Peter.

D'Hrr. Schandorph, Drachmann, Esmann og Gebrüderne Brandes nedsatte sig som Medarbejdere af »forskjellige« Partier og skrev smaa, sorte Artikler. De blev trykt med Sværte; men Sværten er sort, derfor kunde Peter ikke faa Øje paa Partifarven.

Punch er opofrende og har altid en Flaske Karbol ved Haanden. Som Følge deraf ser vi os i Stand til at meddele et Udtog af Peter Nansens »frie Ords underholdende Organ«, sidste Hefte. Det er lige saa godt, som om De selv havde læst det, — og saa sparer De baade Deres Krone og Deres Karbol.

Theater-E. B.slagtninger.

Frie Ord efter Eed. Brandes.

Jeg er gnistrende gal, — skriv det ned, Peter! »Aprilsnarrene« er gaaet 31 Gange for fuldt Hus, og naar jeg skriver en Bog, er der schgu Ingen, der vil kjøbe den. Har jeg saa ikke Ret til at spytte ad det Hele?

Hvad er Skuespillerne? Pattebørn! Hvad er Heiberg, Hertz og Molière? Pattebørn! Hvad er det kgl. Theaters Publikum? Lutter Pattebørn!

Spiller Fru Bloch maaske Trine Rar som en Bedstemoder? Spiller Fru Oda Nielsen sine Skoletøse som Morfin-Tanter? Spiller Emma Nielsen Kadetten i »De Uadskillelige« som en Marineminister paa Ventepenge, eller spiller Zangenberg Oluf som en Jubelolding? — Nej, det tør de ikke, for de er Alle aandelig ukonfirmerede, og Publikum forbyder det.

Kun det Barnlige morer Publikum. Klippestærke Grossere og abbonnerende Tanter véd, at samtlige optrædende Personer paa Scenen har været Børn en Gang, derfor morer de sig over dem. I mine Stykker har Personerne aldrig været Børn, derfor gider Ingen se dem. Og hvad er saa vor Opera? I Stedet for Wagner og en saa fin og vittig Komposition som »Den skjønne Helene«, lader man Ødmann spille Fisker i »Konge for en Dag.« Han havde korte Buxer paa, det har Børn ogsaa, derfor var Huset fuldt. Har jeg saa ikke bevist, at det er Barnlighed det Hele?

I Ibsens mageløse »Fruen fra Havet« var det et Barn, der gjorde mest Lykke, og alligevel trak Stykket ikke, — nej, stop lidt, det passer ikke. Det var jo netop det modsatte, jeg skulde bevise.

Hvad er saa Resultatet af Sæsonen? I »Broder Rus« var der en liderlig Vise, det er det eneste Minde om sand Kunst, som vi endnu har tilbage. I øvrigt: Fru Bloch i Barneroller, Emil i ældre Roller, Zangenberg som Elsker, Olaf som Henrik, et Tæppe bag Lamperækken og Kontrollør ved Indgangen. Kortelig: Barnlighedens Triumf.

Det er ikke Chefens Skyld. Han er kun uliterær og opvartende Kammerherre for Fordummelsen eg Hykleriet. Derfor maa han lade Drachmann smigre for Snobberiet med patriotisk Gøgl og vende min Poesi og mine Ideer Ryggen; Det er ublandet komisk; men nu lader jeg det sætte paa Tryk i et Maanedsskrift, hvor Drachmann selv er Medarbejder, saa bliver det endnu mere grinagtigt.

Uh, hvor jeg ærgrer mig! Men véd De, hvad jeg gjør?

Jeg sætter ikke min Fod mere i det Kongelige, saa længe de unge Piger er Ingenuer. Det er en forfærdelig Trusel, der vil slaa hele Kjøbenhavn med Skræk! Men det kan Pattebørnene have godt af! Jeg behøver schgu ikke at gaa i Theatret for at skrive fornuftige og honnette Kritiker.

Min Ven Brandes.

Frie Ord efter S. Skamdrup.

Den var min Fortvivlelse, den Hovedstad i Danmark. Jeg vidste, at jeg var genial; men der var ikke En, som vilde tro det. Saa kom Georg Brandes og spruddede Gnister, han lærte mig, at der skulde skriges højt, og at der skulde grines ad alle andre end ham. Det blev jeg Digter paa.

Men hvordan er det nu mine Landsmænd behandler ham, denne Mand, der har skabt mig? Ved I, hvad han er? Han er den betydeligste Begavelse og den fineste Aand i hele Landet. Det er F. t. m. for galt, at han skal være Gjenstand for Jeres smaalige og lumpne Bedømmelse. Men véd I, hvad I er? I er misundelige, hykleriske, halvdannede, skamløse og løgnagtige. Og saa for Resten er I Udhalere og Fritænkere. Nu véd I det.

Jeg har spist til Aften med ham, og han har selv omfavnet mig i Raadhusstræde, saa jeg véd, min Salighed, hvad han duer til. Men naar en saa uhyre dannet Mand tilfældigvis husker fejl og laaner lidt hos en Anden, kommer strax aandelige Undermaalere og sætter tre Streger under. I skulde sgu skamme Jer, skulde I sgu. Men nu har jeg sagt min Mening, og jeg har sagt den brillant, for det er Georg, der har lært mig at polemisere.

I 1877 rejste jeg udenlands — — —

En Nutids-Maler.

Underholdende Ord efter Emil Hannover.

Jeg skriver om Frankrigs største Menneskemaler. Han er et uforligneligt Geni. Naar han søger sig en Model, søger han kun efter Individer og aldrig efter Typer; men han vælger kun de Individer, der er Typer. Har Modellen f. Ex. en karakteristisk Næse, bliver den ogsaa karakteristisk paa Maleriet, hvilket gjør en forbløffende, levende Virkning. Desuden er han Anskuelses-Maler: grønne Træer maler han grønne og blaa Strømper blaa: til sorte Haar bruger han sort Farve og til et brunt Gulv brun. Men det behøver han for Resten ikke, da han med forbavsende smaa Midler kan anskueliggjøre en Figur. Skal han f. Ex. male en Skorstensfejer, giver han kun Modellen sorte, tætsluttende Klæder paa, en Kost i Haanden, en Stige paa Ryggen og Sod i Ansigtet. Mere behøver han ikke; man forstaar strax, at dette skal være en Skorstensfejer. Han maler kun Arbejdere, ikke Andet. Men han har ogsaa malet fine Folk og Portraiter!

Jeg tror ikke, at hans Billeder vilde blegne, selv om de blev hængt op i Louvre!

Et kjøbenhavnsk Badested.

Frie og underholdende Ord efter Gesmann.

Ude mellem Støv, Sol, Fluespisestuer, Soveblykamre og nabovenligt Klaverspil ligger Kjøbenhavn paa Landet.

Paa Øresundsdamperen ligger den kjøbenhavnske Sladder paa Landet. Mægtige Grosserere med massive Guldkæder, Box ved Box, snorker i Kahytten som Svin, der er drevne i Sti. Oppe paa Dækket tripper vore Damer, Balsiskenerne og Middagspapegøjerne, og knæbrer med deres søde smaa Næb. Sladderen ligner lunkent, surt og fedtet Opvaskevand.

I Hotellets Have leger Kjøbenhavner-Børnene med deres sødlige Englesmil som affekterte Provinsingenuer; en slaveklippet Opvarter pudser gebræklige Tanter for en 25-Øre og hvisker paa mærkeligt Dansk: »Saa er Maaden!« Ved Middagen spises Vandgrød; men, da Kongefamilien ogsaa kan spise Vandgrød, dannes derved et styrkende Baand mellem Kongehus og Folk.

Om Søndagen kommer de simple Folk i Skoven, men de interesserer mig ikke. For jeg kan godt være morsom, uhyre morsom; men jeg har faaet en vis Ambition, siden jeg sidst gjorde mig populær i Cirkushaven.

Et Indlæg i Kvindesagen.

Hr. Redaktør Peter! Jeg er rig, jeg er forkjælet og jeg er en Flane; hvad bryder jeg mig saa om Forandringer? Dette værdifulde Bidrag bedes De velvilligst optage.

Nina.

Vandenes Fatter
eller
Venstres sidste Romantiker.

Efter Holger Drachmann.

Hvad siger Du nu, Holger, vel
til ham den tynde Kavaler,
som fra Kulissen paa Dig ser
og triner frem og vinker? —
med Skjæg i tæmmet Vildmands Smag,
med Riiset for og Knutsen bag,
som »Kraft« blandt Direktørers Flok
er han den mest kontante nok —
se, Guld i Haand ham blinker!
Du er jo Kunstner — han Statist,
men kjærlig han Dig hjælper a'
med Skuespil, en hel Legion,
som ingen Anden vilde ta'e!
det er jo kun Spekulation —
nej, det er Holgers Glorie,
som med hans »Esther« falder.

Der var en Gang, han var af dem,
som gjorde mest Rabalder;
for ham var Eedvard »Musers Hjem«
og Georg »Kunstens Haller«.
Der var en anden Gang, da han
gik »over Grænsen« med Forstand
og varmt besang det lille Land,
hvori han selv var Borger.
Thi Venstres Sprog og Højres Sprog
han lige drevent snakked;
men den Gang af Erfaring klog
han vendte Kappen, mærked han
»Theaterkassen takked«.
Han stod, mens *die Gebrüder* faldt
med Realismens Døds-Gestalt
for Skuffelsernes Sorger;
men Chefen slugte ikke Alt,
hvad Holger skrev, og det var trist, —
saa trak han — vred — til allersidst
sin Handske af i »Gnavet«!

Nu tager han sin Bringe paa,
den arrede, som hører til;
nu sætter Hatten, som han vil,
han i sin kjønne Nakke;
og, hvor der nu er Mønt at faa
af det Metal, der Folk gjør kry,
vil Holger lægge ud paany
og stolt gaa – ned ad Bakke.
Blandt Inte-Folk i Inte-Dans,
han gjerne gaar fra Vid og Sans
og bader sig i Georgs Glans, —
hvis ellers Georg ta'er med den
Omvendelse til Takke;
og derfor han »ureflektert«
med Rødkridtspennen, gram og bøs,
har gjort sin »Esther« meningsløs —
og derfor er hun dejset!

Og er paany i Georgs Skjød
som gjenfødt Søn han kejset,
og bli'er han atter vild og rød
og mønter Kunsten ud for Brød
i Dagmar-Thespis-Kærren:
skal Holger mindes dog som den,
der mandig stiller sig just der,
hvor selv han tror sig Penge værd,
der havner i Per Nansens Blad,
naar han fra Chefen skilles ad
med Vredeshyl og Snærren!
I Kunsten maa der Svingkraft til,
og Held den Mand, som Intet vil
og al Ting kan, — som lige brav
sig lægger selv i aaben Grav,
saasnart Riis-Knudsen triner
imod ham fra Kulissen.

I Kantonnement.

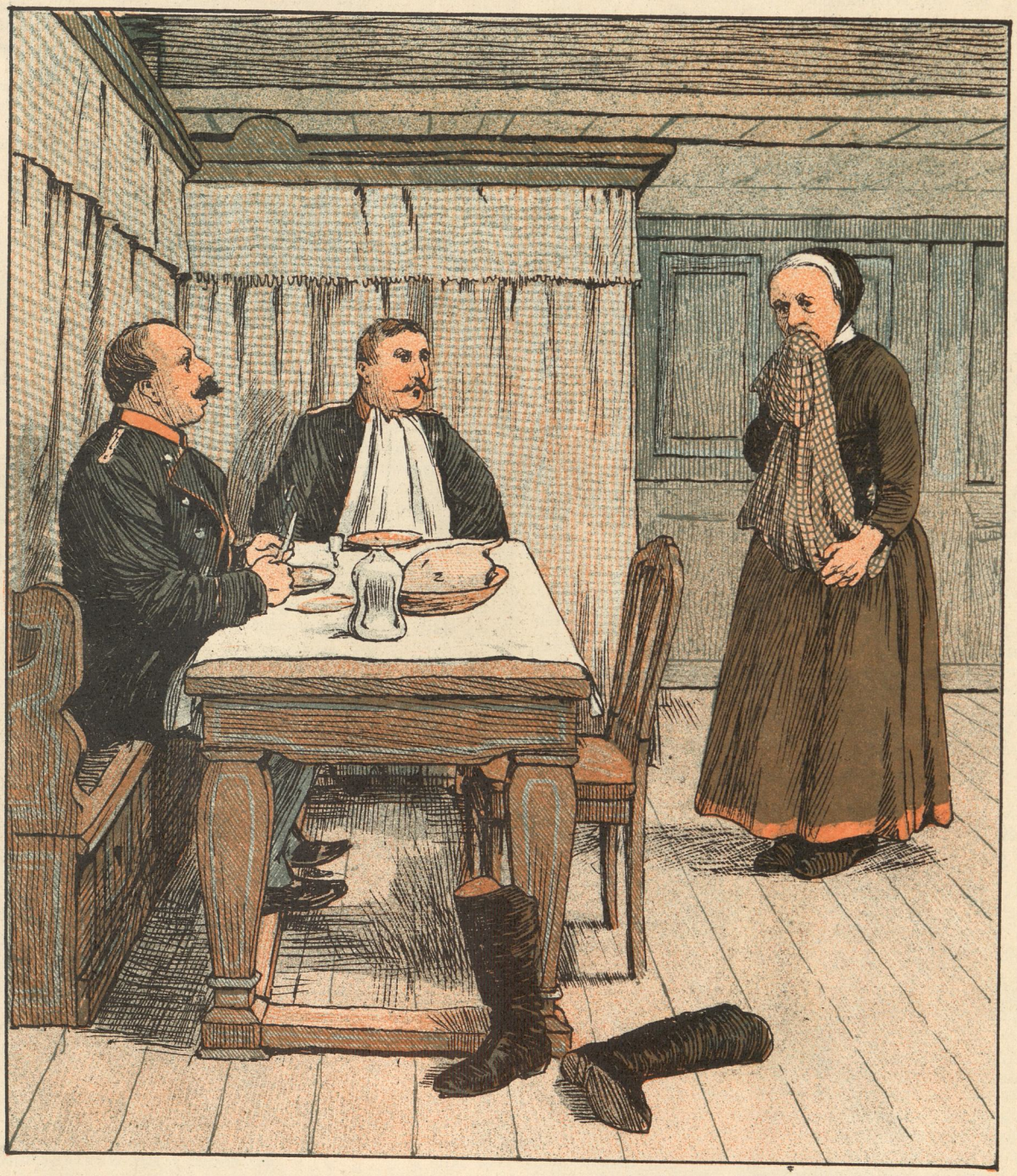

— Hvorfor græder De, Gamle?
— Jo, for nu har jeg gaaet og set paa den Kalkun i de sidste 16 Aar.

En Forskjel.

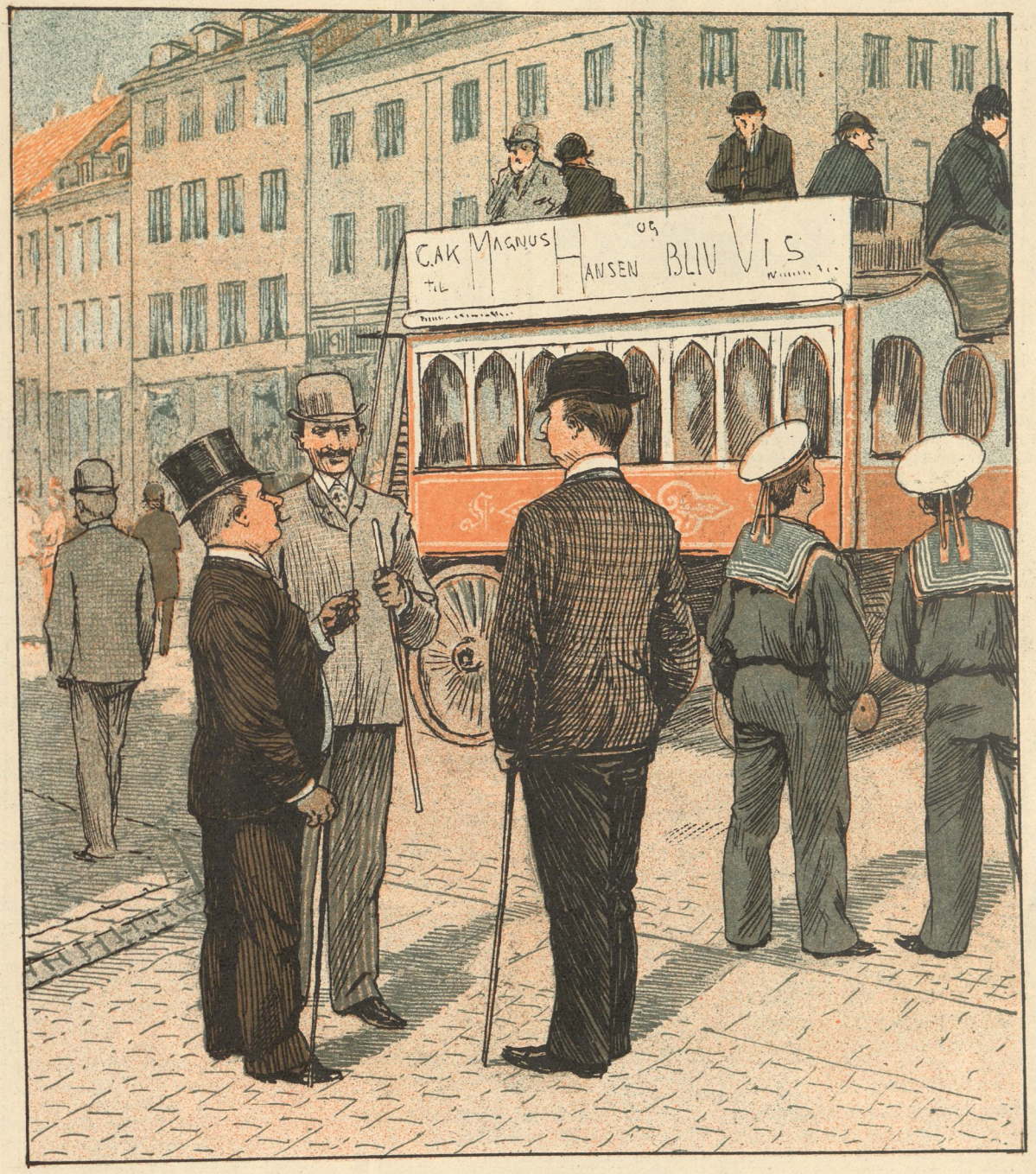

— Mon han denne Magnus Hansen ikke sku' være i Familie med ham Octavius?
— Næ, hvor ka' du tro det! der staar jo, man bliver vis, naar man gaar til Magnus, og Octavius véd du nok gjør jo sine Klienter til Idioter.

Noget maa der gjøres!

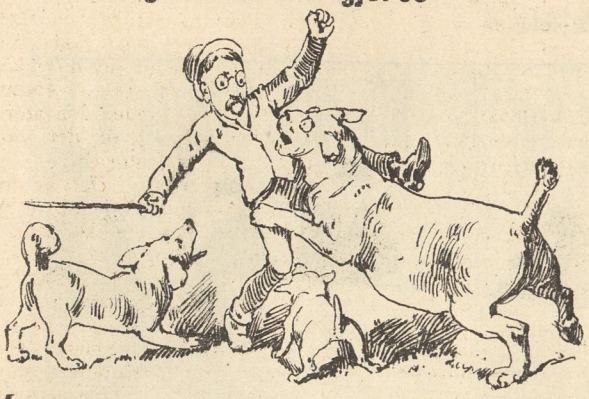

Mens Magistraten smedder hule Planer
Mod Hundene i Kongens Kjøbenhavn
Og den sidste Rest af Friheden raner
Fra Køterne i Gadefredens Navn
Sidder Larsen i *Morgenbladets* Celle
Og sukker, mens en Vemodstaare flyder:
»Ak, gid Magistratens Vedtægt maatte gjælde
I Odsherred og for Bergses Jyder.

De siger, de med aaben Pande kæmper,
Og dog er de med alskens Kneb paa Spil;
Med deres Gøen de os forulemper
Og bider os, hvor De kan komme til.

De knurrer ad de sande Folkevenner
Og besudler vores ædleste Organer!
Selv Tauber har begyndt at vise Tænder,
Han er bidt nok af en gal Bergianer.

Især er Chresten højlig generende,
Han er Børns og gamle Koners største Skræk.
— Ak, kunde blot de vagabonderende
Politikere praktiseres væk!
Naar Frede Bojsen virker kjærlig fredende
Om Venstres Anlæg med en flittig Vanden,
Saa gaar strax Chresten Povlsen ham i Bedene,
Og det store Bæst er glubsk som bare Fanden.

Nej, vi maa ha'e en Lov, som rent forbyder
Saavel de store som de ganske smaa
Bergianere og andre Vesterjyder
Paa offentlige Steder ind at gaa.
Hvis de forulemper Børn og gamle Koner
Hos Frede, skal de ha'e paa deres Hale,
Og den, som gøer, skal firehundred' Kroner
Til *Morgenbladets* Kasse strax betale.

Og, naar Korsgaard, Berg og Madsen Mygdal kommer
Ind i den Gade, hvor vi andre boer,
For saa vidt som de er over sexten Tommer,
Skal de forsigtig føres i en Snor.
Thi det er altfor sikkert, at hvis ikke
Man dem forhindrer i at bruge Mundene,
Saa de Halen mellem Benene maa stikke,
Saa gaar det hele Venstre snart i Hundene.

Abracadabra.

Passionsskuespil,
frit efter Holdt-Berg.

Personerne:

Arv.....Joh. A. Neiiendam.
Jesper...N. J. Larsen.
Henrich...C. Berg.

(Handlingen foregaar paa Blegdamsvejens Thing- og Arresthus om Aftenen d. 10. Juni).

Neiiendam: Dette Besøg vil nok have samme Udfald som de forrige, N. J. Larsen stikkede op til Venstres Bestyrelse for at anholde om Midler til Morgenbladets Fornødenhed. Men naar jeg kommer, kand jeg hverken faa Høgsbro eller Bojsen i Tale. Og, naar jeg endelig, som en særdeles Lykke, faar fat paa en af de liberale, faar jeg ikke et klogt Svar, helst hos den fortvilede Skielm, Asfel Henresches, hvilken stedse gaar med en krum Næse. Men jeg seer, at Døren er lukket, jeg faar vel at banke paa.

Berg: Hvem er saa dristig at banke paa saa sildig om Aftenen?

Neiiendam: Det er mig, Joh. A. Neiiendam; jeg kommer for at melde, at det staar forbandet ilde til med Morgenbladet, og dersom du ikke kand skaffe os i det mindste 26,500 Kroner, saa er Bladet til Banquerotterne.

Berg: Ey, kand du ikke sagte skaffe Mønt andetsteds? Du kand jo f. Ex laane paa dine Rifler. Du har jo selv sagt, at de vare gode til at støtte Venstre med, naar det kneb.

Neiiendam: Ak ney, der er ingen, som vil spytte i den Bøsse mere. Men du fik jo forgangen Dag nogle Sylteglas. Kand du ikke forstrekke os med lidet af deres Indhold.

Berg: Ey, gak til Blochsbjerg. De Glas ere alt slikkede rene. Ney, den gaar ikke Gran-Berg.

N. J. Larsen (kommer): Ak, Ak; hvad skal det blive til? Nu ere tre af de Svin, som Morgenbladet havde paa Skoven, døde af Sult.

Berg: Korsgaard var dog vel aldrig iblandt dem?

Larsen: Ach! Ney disværre!

Berg: Det var dog et Svineheld. Men, hør Gotfolk, naar et Svin dør, skal I strax lade det hæderligen begrave; thi den Tieneste bør man at bevise sin Næste. Men hvorfor giver I ikke Svinene noget af den rene Halm, som I haver udi Støvlerne?

Larsen: Fordi der er noget muggent ved den.

Berg: Ja, saa kand jeg virkelig ikke hielpe Jer.

Larsen: Heller ikke, naar du hører, at vi snart kan vente Exekution formedelst resterende Skatter?

Berg: Ey, har jeg ikke tydeligen sagt, at man ikke skulde bemænge sig med at nægte Skatter i disse provisoriske Tider.

Neiiendam og Larsen: Ak, hvad vil dog Aktionærerne og alle vore oplyste Bønder sige, naar de erfarer dette?

Berg: De vil sige, som sandt er, at det i det mindste var en Guds Lykke, at Chresten Berg fik klaret Albertien; han kand være værre end ti Skattefogeder.

Neiiendam og Larsen: Ach, det vil blive en Ulykke, naar Vælgerfolket en Gang faar Øynene op.

(De gaa grædende bort).

Berg (raaber efter dem): Formeld min Respekt til Morgenbladets Bestyrelse og siig den, at er der nogen enkelt Sag, hvori jeg har gjort mig en god Fortjeneste af Venstre, er det ved min Stilling til Morgenbladet.

(Tæppet falder for 1. Act.)

Sekundære Privat-Theater-Betragtninger.

Dagmar. »Esther eller Vandenes Datter«. Jeg var spændt den Aften, og det var Nikolajsen osse. Nikolajsen er jo Tøjkonens Mand, og Madam Nikolajsen har forladt Chefens Kahyt paa Kongens Nytorv, og det har jeg osse, liesom saa mange andre Storheder. Og saa var altsaa baade jeg og Nikolajsen spændte. »Ska vi være kongelige i Manererne og di Dele, eller ska vi være borrelie med Folkekomedjer og Farcer og den Sort lettere Kavalleri?« Det var justement det Spørgsmaal, der brændte baade mig og Nikolajsen svært paa Tungen liesom Segarer af mindre fine Kvalifikationer, som brænder i Munden i samme Momang, som man tænder dem i Enden. Sagen er jo den, at vi har Mulighederne, for Riis-Knudsen har Pengene og Mantzius har Intellegensen med hvad dertil hører, og Lehmann — ja jeg ved sgunte, om han har nogen af Delene. Men hvis man er af samme Sort Kyd og Blod, som jeg, med højre Interesser, saa kjender man nok den Fornemmelse, det er, naar man bider i en Vandbakkelse eller en anden Sæveboble. Vand, det bare Vand, og saa — pyh — Luft! Akkurat liesom da man i gamle Dage havde sin Plaser med at stikke Hul i Skrigeballonerne paa Bakken. For der er noget, som hedder Reklama, som er, naar man raaber for højt i Forvejen, og det er justement det, der har spoleret noget af den Lykke, som »Esther« fortjente, selv om osse at Tittelaturen »Vandenes Datter« minder vel meget om de Romaner, man i sin grønne og fagre Ungdomsvaar hentede fra Jordans Flod. Men heller inte Hr. Drachmann ska jeg ligge Fingrene imellem paa, for naar han gaar hen og sitter en ny Lap paa »Esters« gamle Finale, saa blieret somet blier, hverken Fugl eller Fisk, men Plukfisk, selv om osse baade Mantzius og Fru Gjørling er stegen ned fra de høje Serkler, og selv om osse vi snubber et Par fra Kapellet, for at Publekom ska tro, at det er den meget onge Hr. Rosenberg, der virkelig diregerer hele Molevitten alene, naar han staar og svinger sin Stok rundt i Luften, liesom naar man rører om i Sødsuppe med Svedsker. Men saa sandt jeg hedder Søren Lukkerup, sier jeg bare: Frisk Mod, dHrr! Der er endnu Tid til at vinde et nyt Slag, som Alexander den store sae efter Bataljen paa Øxnebjerg eller hvor det var, som man vel nok ka mindes fra Bivelshistorien. —

Folketheatret. »Haandværkerliv«. Det er det sørrelie ved Nikolajsen, at han kan inte taale at se en fyldt Flaske, eller med andre Ord, han stænker svært, og saa blier han reverenter talt fuld og gaar paa Galejen og faar mig med, og saa blier han noget vidtløftig. »Hør, Søren Lukkerup« — sier han saa forleden — »der er noget i, at forboden Frogt smager bedst.« »Det er meget muligt« — sier saa jeg — »men jeg spiser aldrig Frogt formedelst min Mave.« »Du misforstaar mig, Søren, jeg mener, at jeg begriber inte, hvorfor at vores Direktører har været saa ivrige efter at spille de kongelige Støkker.« »Naa saadan« sae jeg. Men den Aften var Nikolajsen skam fuld i Ordets fuldeste Betydning. —

Kasino. »Fint Besøg«. Aa ja saagu! Der var noget iet. Der var meget fint Besøg. Jeg ku godt hae gjort Haandvægtsøvelser uden at ramme altfor mange i Ansigtet. Tættere sad di inte. Jeg var tunghørig den Aften, jeg var der, og det var kanske Grunden til, at jeg inte ku høre nogen af Morsomhederne. Jeg fortrød, at jeg havde bedt mig fri fra Dagmar den Aftning. Hvem mon der egentlig er Direktør for Kasino? Mig kan det for Resten være lige fedt, for jeg har andet at spekulere over. Jeg gaar nemlig og sanker paa gode Ideer til Vett & Wessel, som lyser efter saadan nogen Tingester. Sku Nogen, som faar disse mine efterladte Papirer i Hænde, hitte paa en eller anden fix Ide, saa skik den snarest til Undertegnede til Tak, fordi han holder Publekom asjur med det dramatiske. Man ska jo altid løfte Ideernes flyvende Fane højt, navnlig naar man kan tjene et Par Skilling paa dem.

Søren Lukkerup,
Resensent og literær Kuntrollør.

Efteraarshymne.

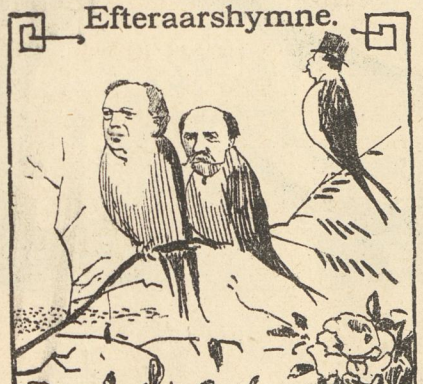

Vinden rusker haardt i Træets Grene,
Jorden dækkes af det gule Blad.
Landets »Liggere« til Byen bene,
Mens Thalia, ja, og Melpomene
Ville muntre sig i Axelstad.

Somren er forbi, og Somrens Glæder
Hohlenberg, der lukked' Klampenborg,
Med Hr. Bertelsen en Zweitritt træder,
Medens Kirsten Pil i Stilhed græder,
Og i Taare-bæk er al Ting Sorg.

Tivoli vil lukke sine Porte;
Aktionærerne, som før har smurt
Deres Lire, se med Miner sorte,
At i Aar de næppelig det gjorde,
Allenfalds da sikkert ikke stort.

Ak! de mange Japaneserfester,
De blev ikke just til nogen Svir,
Trak ej over Maade mange Gjæster —
Det var som en »Vandets Datter, *Esther*»,
Ingenlunde noget fint Papir.

Watt og Thrane svære Griller fanger;
De med Hohlenberg kan ej forstaa,
Hvad det er, som Publikum forlanger
Paa de Sommer-Etablissementer,
Naar det grundig skal i Vandet gaa.

»Folk vil rutsche, ser De — det er Sagen!»
Siger Hohlenberg, »nuvel! lad gaa!«
Og han lod dem rutsche hele Dagen
Ud i Vandet — ak! saa kommer Klagen,
Da den Rutschebane gik i Staa.

»Folk vil rutsche!« siger Watt og Thrane —
Men den gamle duede ej, min Ven! —
»Naa! *enfin!* en anden Rutschebane
Laver vi, hvem Pokker kan saa ane,
At man ikke vil gaa op i den?«

»Være Direktion — ja, det er tydeligt! —
Det er tælt, endskjønt det lyder stort.
Thi det Publikum er rent modbydeligt:
Naar man laver al Ting dog saa nydeligt,
Ej det skjønner paa, hvad man har gjort!« —

Kjære Mennesker! vær bare trygge,
Nu i Vinter skal der sættes Pres
Paa den nye Port, som nok gjør Lykke —
Naa! saa ville vi paa »Porten« bygge,
Mulig en Orientalist-Kongres.

Da vil Tivoli til næste Sommer,
Naar den faar den nye Indgangsport,
Være Valfartssted for fyldte Lommer.
Stol kun paa Reklamerne, der kommer,
Saa vil al Ting gaa, som det var smurt.

Med Theatrene vi vil i Vinter
Trøste os, der kastet blev i Grams
Klassisk Repertoire — husk det, Kinder! —
Godt og gammelt, men det bliver splinternyt i »Dagmar« og hos Abrahams.

De kan tro mig — jo, det kan nok være! —
At i Vinter, hvis nu Alt gaar vel,
Vil vi blive voldsomt »literaire« —
»Højt Ideens Fane hold i Ære!«
Siger hver Theater-Oldgesell.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Den sidste Kraftudfoldning.

Skjønt Frøen som Oxens Konkurrent
Kun vandt et bedrøveligt Ry,
Har BERG proklameret igjen, som bekjendt:
Nu buldner vi ud paany!
— Men, revner han heraf og springer læk,
Saa har han nok givet sit sidste Kvæk.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 19. September. Nr. 38.

Mon ogsaa det?

— Det er dog et rædsomt Spektakel, vi har i disse Dage med det Skyderi om Natten. Hvad mon det dog skal betyde?

— Uf ja! Det er nok Ravn, der holder Natmanøvrer.

— Jamen Du gode Gud, det kunde den Natteravn jo ligesaa gjerne holde om Dagen.

Reel Beværtning.

Imens Hr. BERG for BOISEN og hans Fæller
La'er dække Bord paa Landet og i Stad,
Vi mindes om, hvad LAURIDSEN fortæller,
At Kampen drejer sig om »mere Mad«.
De Retter, Førerne hinanden byder,
Skal næppe friste Manges Appetit:
Snart har de her i sure Æbler bidt,
Snart i det fede Flæsk fra Venstres Gryder.

Mens HENNING JENSEN for Hr. HØRUPS Gruppe
En Bordbøn læser paa sin lutheransk,
De »Danske« faar hos TAUBER deres Suppe,
Som heldigvis er ikke hel spartansk.
—Skjønt man med Kjød fra Venstres »Fællesslagter«
Har Haab om snart at naa den grønne Gren,
Maa dog JENS BUSK kun nøjes med et »Ben«,
Thi han er nemlig »ingen Kostforagter«.

Iblandt det meget Mundgodt, som man smager
I Spalteføden fra vort »*Morgengnav*«,
Var ogsaa Neijendamske Pandekager,
Hvortil nok BERG ej »Syltetøjet« gav,
Fordi han nu trakterer vore Kysters
Befolkning med lidt Aftenblads-Dessert
Hvoraf Fordøjelsen vist falder svært
For NYHOLM, der er vant til Fladstrands Østers.

Trods sine ægte Aalborg-Akavitter
Er PLESNER ingenlunde rigtig glad;
Thi SABROE skjænked ham en Hørdumsk Bitter,
Og HERMAN BING serverer »kauscher« Mad.
Selv SCHJÖTTZ faar sin Part af Tallerkenvalsen,
Ham gjør man Kaal paa som en lun Hobro'er,
Og han er knap saa løftet som i Fjor,
Da han fik Kongens Skaal forkert i Halsen.

— Til Valget kommer Folket med paa Noderne
Og skal til Karbonaden yde Stof,
Mens Benene hinanden rask i Ho'derne
Man kyle vil som ved ROLF KRAKES Hof.
— Men Førerne faar uden Tvivl forstyrret
Den vante Ro ved deres Julegrød,
Og tørt vil blive deres Levebrød,
Især hvis DØNNERGAARD skal staa for Smørret.

Evigt Spænd i Integade.

(Fra vor herværende specielle Berliner-Korrespondent).

Kopenhagen, d. 12. September, Kl. 10. I Aftes fandt et værre Opløb Sted heri Byen, idet et større Antal opløbne »unge Mennesker« havde forsamlet sig udenfor et herværende Blads Kontor for at tvinge det til at lukke Butikken. Adskillige Anholdelser skal være blevne foretagne.

Kl. 11. Optøjerne i Aftes siges at hidrøre fra, at adskillige Oppositionsblade er blevne enige om at lukke Butikken jo før jo hellere for at spare Udgifter til den højeste Oplysning. Det var udenfor »Venstrebladets« Vinduer, at Optøjerne herskede, fordi Bladets Udgiver har bekjendtgjort, at han tværtimod at lukke Butikken vil lukke en ny op til den første. Bestyreren af en herværende Melbutik skal være anholdt.

Kl. 11½. Det forholder sig rigtigt, at Hørup er bleven fængslet. Han siges at have kastet en Kartoffel ind ad »Venstrebladets« Rude, hvorved samme er bleven stærkt læderet.

Kl. 11¾. Det skal dog ikke være nogen Kartoffel, men en temmelig stor »Bismarks-Klump«, som Hørup siges at have benyttet som Projektil.

Kl. 12. Hørup sidder endnu i Arresten; han har forlangt at blive underkastet Grundlovsforhør.

Kl. 1. Forhørsdommeren har afslaaet Hørups Forlangende af Hensyn til, at, da Hørup selv har bevist, at Grundloven ikke existerer mere, kan der altsaa heller ikke existere noget Grundlovsforhør.

Kl. 2. Rygterne om Hørups Fængsling har vist sig at være ugrundede, derimod skal en anden Venstremand være bleven anholdt, fordi han har slaaet Ruderne ind hos en Tobakshandler under Foregivende af, at »han ikke kunde taale Røgen«.

Kl. 3. Efterretningen om, at en Venstremand har slaaet Ruder ind hos en Tobakshandler, viser sig nu at være Opspind. Det er tværtimod bleven oplyst, at Vedkommende har villet sætte nogle provisoriske Ruder ind i Finansloven og ved den Lejlighed har havt et Uheld, hvorved han er kommen slemt til Skade.

Kl. 4. Det er nu oplyst, at Anledningen til Opløbet skal have været, at nogle Socialdemokrater havde paatænkt et Attentat paa Redaktørerne af »*København*«, hvis Vinduesskodder de havde havt til Hensigt at forsyne med blaa og grønne Farver. En af Førerne skal have forespurgt i Retten, hvor meget Omkostningen ved Koloreringen vilde beløbe sig til, og i den Anledning faaet en til 40 Kr. vurderet Oplysning som »et slaaende Bevis paa Frihed, Lighed og Broderskab«.

Vox populi.

Gode Hr. Redaktør!

Formedelst jeg af min Svoger Peter Byberg, som at De maaske er saa venlig at kjende, har erfaret, at der hos Dem altid er en lille Plads for de betrængte Enkers Klageraab i Anledning af denne Verdens Ondskabsfuldskab, saa har jeg formedelst dette besluttet mig til at skrive Dem et Par Linjer til, grundet paa jeg har faaet mig en lille eller med andre Ord en meget stor Sorg i Hjertet ved at læse i Aviserne, som jeg ingen holder af selv men kun sluger dem en Gang imellem hos min Rullekone henne paa Hjørnet, om hvordan at Magistraten har besluttet sig til at gjøre Kaal paa alle Hundene, som er over 16 Tommer lange, formedelst at de skal trækkes om i Baand, naar de løber løse paa Gaderne, som jeg finder grusomt inhumant, grundet paa hver anden lille Hund, naar den er for stor, kommer til at ligge todt og gaar i Hundene, som er kun indrettet paa at drille mig, fordi jeg er Enke, og lige siden min afdøde Mand døde fra mig, som han gjorde, formedelst han aldrig kunde holde sig til sin egen Haandtering, saasom han var Bogbinder men drak som en Børstenbinder, har jeg kun haft en Glæde, nemlig min lille Vupti, som er et ondigt Dyr og saa renlig og pæn og aldrig gjør en Kat Fortræd eller deltager i den Kattemusik, som de andre Kotere baade med to og paa fire Ben stiller op om Natten i Nabolavet, og jeg skulde bare komme med et Forslag om, at alle de Herrer Magistratspersoner af deres Koner skulde trækkes omkring paa Gaderne i Baand, naar de var et Par Tommer for lange, saa skulde vi nok høre nogen slemme Hyl, skjønt at min Svoger Byberg mener, at hvis at det blev Baand af en anden Kulør, nemlig til at sidde i Knaphullet og ikke om Halsen, saa kunde de kanske nok bære deres Kors; mens at det for mig bliver nogen slemme Korsbaand, og angaaende min lille Vupti, saa er det Synd at binde den, selv om det bliver med tynde Baand, formedelst den lider saa meget paa Humøret grundet paa en Skuffelse, saasom den var om jeg saa maa sige bleven felovet med Rullekonens Perle, og saa mærkede jeg strax ikke noget, men da det saa var Vuptis Geborsdag, saa inviterede jeg Perle hen, men saa begyndte jeg at faa Øjnene op for, at Perle var en Slange, for Vupti blev bleg og mager og gik hele Dagen og sank sin Hale, og bag efter hittede han paa at holde Stævnemøder med Perle og hom sent hjem om Aftenen, naar det var næsten Morgen, i en løftet Stemning, saa han mindede mig saa meget om min salig Mand paa den Tid af Døgnet, hvorfor jeg sagde Rullekonen Besked og anmodede hende om at holde sin imfame Køter af en Bulbider hos sig selv, men hun blev grov, og da jeg gik op af hendes Kælder, hev hnn mig en Suppevisk i Nakken af Galskab, men saa blev min lille Vupti melankolsk og snuppede en Frikkedelle og løb lige hen i Rullekonens Kjælderhals med den, og inden jeg kom ned af Trappen, saa havde min Frikedelle faaet Ben at gaa paa, og desformedelst har jeg nu faaet et Øje paa hver Finger og vaager med Smerte over mine Frikkedeller og min lille Vuptis Hjertefred, men skal den i Baand, saa maa jeg dræbe den, og hvis en af de Herrer i Magistraten skulde se en stakkels Enke staa ved en lille Grav i sort, saa kan han sige „Da liegst der Hund begraben", for han er en Morder, grundet paa det Hundemord skal stemple hans Samvittighed, hvis han har saadan et Apparat, som jeg Gudskelov har ærbødigst

Jensine Mikmann,
fhv. Vaage- og Koge-Kone samt Enke.

Det gode danske Smør.

Ny og sørgelig Ballade.

De gode »danske« Mejere
En Smørforretning lavede,
Hvor Dønnergaard proberede
Det Smør, den fabrikerede,
Og pænt det emballerede,
Før man det exporterede
Til Bøndernes Fornøjelse
Og Prisernes Forhøjelse
Og Højres Overfløjelse.

Men Jensen Dønnergaard, o Ve,
Af Slægten Gyldenkjærnerne,
Fik en usalig, fiks Ide,
Som Venstre selv rangerede
Ind mellem »Slyngelstregerne«:
Et Regskab han dikterede
Til Karlen, der fungerede
Som Dønnergaards »højt betroede«,
Og snart det cirkulerede.

Saa fik Alberti det at se,
Og da der figurerede
Et »Tab«, han lamenterede:
»En Slyngel os fikserede!«
Hvorpaa han strax marscherede
Til Retten og leverede
I sammes Hænder Akterne
Til hurtig Retsforfølgelse
Og intet Navns Fordølgelse.

Nu vilde Venstres onde Fe,
Som tidt os diverterede
Med mangen fæl Tragedie
Om Baal og Brand og Syrerne,
At Dønnergaard man stævnede
Og inte sig generede,
Men fluks ham arresterede
Ham selv til tynd Fornøjelse
Og Hørup til Bemøjelse.

— Moralen er, at Folk kan te
Sig smørrede og fedtede
Og er Forbrydere kanske,
Men den Slags Luskepetere,
Som Danebrog har kaldt »en Ble«,
Vil vaske rene dem som Sne
Og la'e dem i den højeste
Oplysning staa som Nummer tre
Iblandt »Thronprætendenterne«.

Et Lykketræf.

— Hvad siger Du til Fru Fortunas sidste Indfald, da Lotteriet blev trukket forleden? Hun lod jo Nummerne falde ud af Hjulet og ned paa Gulvet.

— Ja, Indfaldet var sgu godt nok, men Udfaldet blev dog sløjt alligevel, for jeg vandt ingen Ting.

— Ja, saa vinder Du sgu aldrig, for det varer vist noget, inden der igjen kommer saa mange Nummere ud paa én Gang.

Paa Lysttur & Retur.

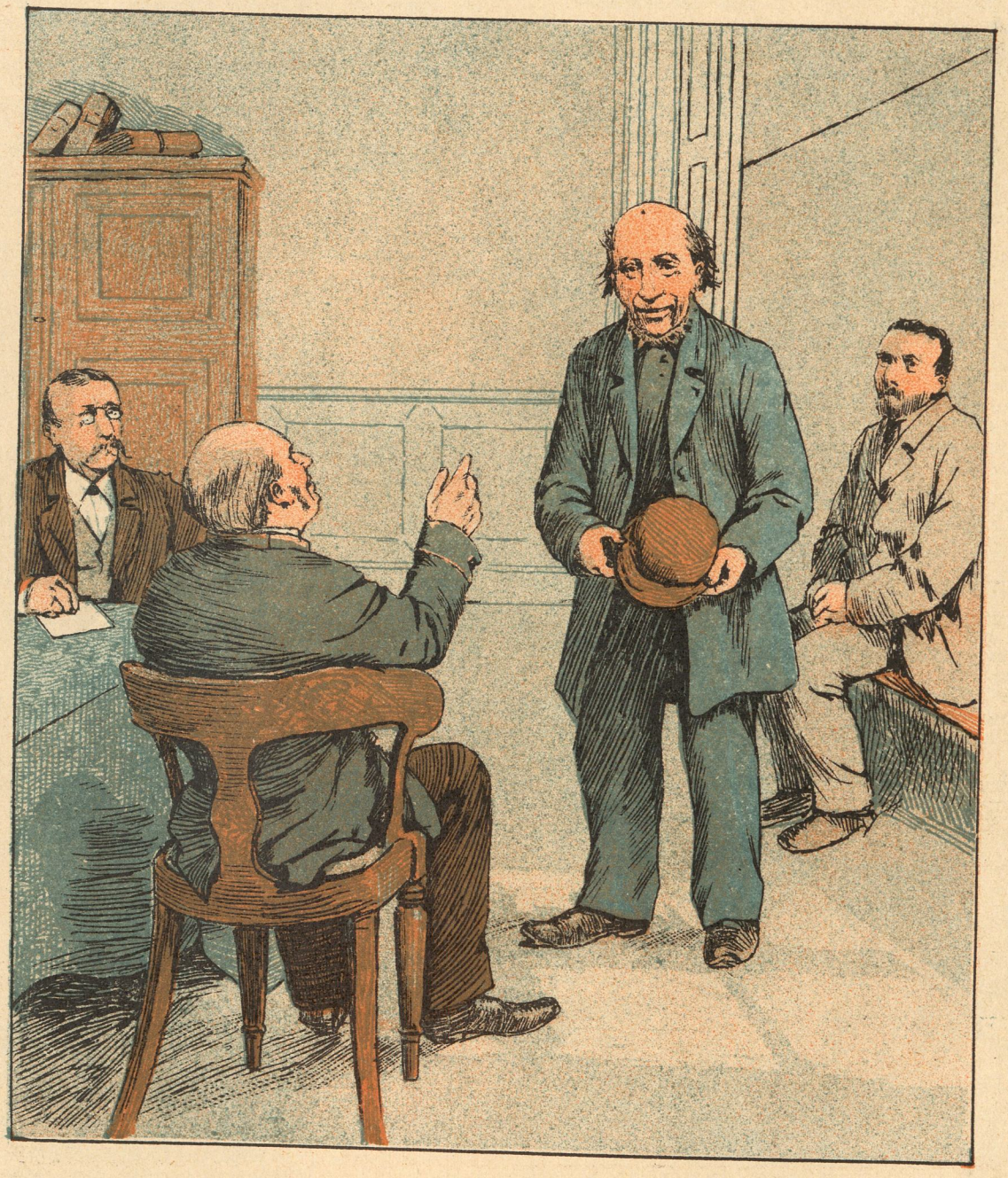

— Kan De betale den Mulkt, Per Hansen, eller vil De afsone den?
— Maa jæ spørre Hr. Kanceliraaden hvorlæng ded ka var'?
— Tre Dage.
— Kons tre Daue — ja saa tror jæ, a jæ ve sitte dom a, for min Banebelet den varer jo i fire.

En mager Forklaring.

— Hvor meget kan saadan en Hund egentlig æde?
— Det véd jeg skam ikke, for den har aldrig faaet saa meget, som den kunde æde.

Gamle og nye Melodier.

Om et Sangreskript for Dannevang,
Der var lidt elastisk gjort,
Har en Koldingsk Tvivler nylig Sang-
inspektøren tjenstligst spurgt:
»I Reskriptet paa min Nodestol
Klar Besked jeg ikke fandt,
Om Hr. Sanne noget Monopol
Har som Sangbogs-Fabrikant.
O, Hr. Sanne! vil De inte knække den?
For det er nok Ingen ganske klart, hvad der vel er Meningen!«

Og Hr. Sanne tænkte: Mange Tak!
Det er mine Melodier,
Som de ikke synge vil, det Rak;
Skjønt han ikke just det si'er.
Det er bedst, at han, som ikke véd,
Hvordan Planen man forstaar,
Til Vejledning følgende Besked
Kort og godt i Sagen faar:
»Jeg, Hr. Sanne, vil bemærke, de maa hen-
holde dem til Sangreskriptets Bud, min gode Eriksen!«

— Men, da til Ministeren man gik,
Kom en Skrivelse til Svar,
Som for Sannes egen Sangfabrik
Sandelig var inte rar.
For i Skrivelsen der klart nok bli'er
Ad hans egne »Smaating« blæst;
Man kan slippe for hans »Melodier«,
Naar man »Texten« har ham læst.
— O, du Sanne, var det ikke rigtigt Spænd,
Dersom du ved given Lejlighed satte Melodi paa den?

Theater-Katten spinder.

Jeg er i Grunden misfornøjet, meget misfornøjet. Og det maa vel en stakkels Theater-Mis have Lov til. Hvis jeg var bange af mig, saa krøb jeg i et Musehul, men Sandheden skal frem, ellers er vi til Rotterne allesammen, og saa gaar Kunsten i Hundene. Derfor dypper jeg min Pote i Blækhuset og kradser op. Den, jeg rammer, kan hyle! Det var nu den første Aften, Axel og Valborg gik. Det hele foregaar i Nidaros Domkirke. Jeg arme Kat! Jeg følte mig saa fattig som en Kirkerotte, for jeg havde ikke en Gang det, hvortil jeg kunde hælde mit Hoved. I Baggrunden stod Hellig Olafs Kiste, og stille som en Mus listede jeg mig hen bag om Kisten for at nyde Tragedien. Men fy for afskummet Mælk! Kisten var malet paa Bagtæppet, og saa hoppede jeg ud bag Kulisserne for at kigge ind ad Vinduerne, men de var ogsaa malede. Saa for Katten — tænkte jeg — nu skal da ogsaa al Ting være malet. Men saa fik jeg at vide, at Kirken, ligesom Tietgens ude i Bredgade ikke var færdig endnu. Saadan gaar det. Sjeldent bruger vi vores Maler, og gjør vi det endelig, saa skal det altid gaa, som det var smurt, i Hui og Hast. Og gaar det saa galt, saa er det altid Maleren, der bliver hundset, som om han var Katten i Huset, skjønt han aldrig gjør en Kat Fortræd. Malede Vinduer og en malet Kiste! Det er pænt mod Oehlenschläger. Det lader nu ikke til, at der er mange, der holder af at gaa i Kisten. Forleden Aften ved Dronning Margarete sad jeg oppe paa et Gasrør og missede med Øjnene af Anstrængelse for at kigge ned i Kisten med Olufs Lig. Men der var ikke mere Lig end bag paa min Pote, ikke en Gang et Sæt Kisteklæder. Saadan noget forstyrrer Illusionen for mig, ligesom naar jeg i det samme Stykke kan se Maskin-Jensen kaste Rosen over Hækken til Zangenberg med en Grimace, som om han vilde sige: »Har Du Rosen, Peter?« Men Zangenberg holder sig i Skindet og siger: »Elskte Mø! Din Kjærlighed er uforkrænket. Ja, nu vil Oluf gjerne dø; ham Ingeborg har Rosen skjænket.« Jeg sad og bed mig i Halen for ikke at smile højt, ligesom jeg gjorde i Axel og Valborg, da Martinius Nielsen holdt Travløb foran Lemperækken med rullende Øjne, hvæsende og mjavende, futtende og spruttende. Hvordan mon Suffløren befandt sig? Jeg haaber, han er assureret for Overfalds Skade, ellers skulde Katten være Sufflør og inte han. Herre Gud — tænkte jeg — skal det være at spille Oehlenschläger? Saa holder jeg mere af Fru Oda som Valborg. Hun var kjælen mjavende, saadan en rigtig lille nysselig Killing à la Nitouche, men Zangenberg som Axel, aah, Mørbrad og Risengrød! Ja, det er mærkeligt, saa den Mand gaar i Folk som sød Mælk, enten han saa er komisk eller tragisk, og det har meget at sige, for der er jo de Skuespillere, som er morsomst, naar de er tragiske. Da Forestillingen var forbi, sad jeg og gnaskede i et Hovede, jeg havde reddet fra en røget Sildekone, men saa begyndte den gamle Theater-Ugle at komme med en Mængde Ubehageligheder. »Hu—hu —hu, lille Mis! Fy for Katten! Vil din Hvalp allerede begynde at spille Mis og tale om Kunst? Nej, pas Du din Børnemælk, ellers kommer Du skam ikke til at skumme Fløde hos os. Naar Du bare vil lade være med at knurre, saa er der Ingen, der krummer et Haar paa Din Hale.« Jeg sagde ingen Ting, men befandt mig ilde og havde Katzenjammer, som om jeg havde levet af halvskummet Mælk i en Uge. Men saa kom Fru Nyrops Jubilæum. Ah! Frikadeller og Flødeterte! Bag efter Fremkaldelse for aabent Tæppe og Festmaaltid og 400 Kroner, mens jeg af Fruen fik et nydeligt Jubilæumsgratiale. Aah! Dejlig sød tyk Mælk, kontrolleret Børnemælk, rigtig Kjærnemælk. Saa kom Schrams Fødselsdag, da han for sidste Gang mjavede Leporello i Don Juan. Atter Fremkaldelse, Fest-Maaltid og 400 Kroner, men ingen Gratiale, ikke saa meget som et Sjat skummet Mælk. Schram er utaknemlig. Det ligner i alt Fald ikke noget efter den Present at begynde Operaen med at mjave: »Sjelden Penge, Prygl desfler!« Nej, Schram skulde huske paa alle de Udgifter, Aaret bringer. Hvad koster ikke de røde Plakater alene mellem Aar og Dag. Allerede Dagen efter var der rød Plakat med Elverhøj paa Tapetet, bare fordi Fru Sinding ikke kunde figurere i »Der var en Gang —«. Ved den Lejlighed kom jeg op at rives med Uglen, fordi jeg gav en let Antydning af, at Fru Sindings Rolle som Fadebursternen vel ikke var større, end at en anden En nok kunde have mjavet den. Men hu ha, hvor Uglen tudede og spurgte, om jeg bildte mig ind, at jeg befandt mig paa et Privat-Theater. Saa i Lørdags gav den mig en Vinge og bad mig holde mig i Skindet, fordi jeg knurrede ganske lidt ad *Mantillen*. Herre Gud, en stakkels Theater-Kat maa vel ogsaa have en Mening uden at blive ugleset. Det er saamænd en pæn lille Opera-Lystspil-Vaudeville-Operette med kvik Musik, saadan et net Efteraars-Stykke med spansk-grøn Kulør og fransk Mønster, som kan være godt at tage paa i en snever Vending. Og i Betragtning af, at Musikken var dansk, maa vel Kjærlighedens Kaabe dække over Skrøbelighederne ved Mantillens Libretto, som jeg dog ikke vil læse Texten, da den er hverken værre eller bedre, end de plejer van.

— Saa! nu leger Musene nok Kispuds oppe i Galleriet. Der maa jeg op.

Madsen og Lassen.

— G'Aften, Madsen!

— Li'e Maade, Lassen! Og Adjøs med det samme. Det var den Saison! Nu er alle vi syv tusind Saisonkort da lige til Kakkelovnen. Men det er Massen, der gjør'et, Lassen.

— Ja vel, Madsen. Saa Du Røgen? Hvad har vi egentlig ha't for vores Villighed? Du store Japaneser, saa Watt har thraneret os!

— Aa, jeg har været meget godt fornøjet, for jeg har da faaet min Datter Mine forlovet foran Koncertsalen. Det var saamænd i de Dage, da Tenorkaptajnen vilde være Døcker og gik lige til Bunds, hvor han laa og gjorde Henresches med en spansk Flue, saa at den af lutter Arrigskab fløj lukt ind mellem Neglene paa en Kancelliraad. Men hvad vil en Flue mellem smaa Graa, naar den ikke kan schjøtte sig selv!

— Herre Gud, er Mine ble'en forlovet? Ja, det er Følgen, naar Direktionen vil gi'e de muntre Musikanter! Naar Balduin spiller Symfo-halvni og Georg Lumbye spiller »saa sødt« og Fregatten blæser »Gutter om Bord« og Tyrolerne synger Øl-Bas hos Marstrand, og de saa Allesammen kiler løs paa én Gang — saa kan et stakkels Pigebarn da sagtens blive saa ør i Ho'edet, at hun kommer til at forlove sig uden at mærke det.

— Du er saa gnaven, Lassen. Hvad ligner det en agtbar Borger at gjøre Halløj med Tivolimusiken? Jeg synes, det er rigtig pænt a' Direktionen, at den sørger for at underholde Opvarterne, naar de ligger og mylrer derinde i Regnvejr. De kan da ikke Allesammen løbe Væddeløb.

— Jeg si'er, hvad jeg sa'e, for jeg har selv læst i »Gnavet«, hvad jeg skal sige. Hvad skal det blive til, naar de samme stærke Mænd staar og slæber paa hinanden, til de falder for Aldersgrænsen? Skal det kaldes Afvexling? Nej — panes et circenses, Madsen, det er Opgaven!

— Vi har da faaet Japanes nok, Lassen!

— Ja. — saa at man til sidst blev greben af japanisk Skræk, naar der blev averteret en ny Fest! Hvad har man at holde sig paa, Madsen, naar Maatten er slidt?

— Jeg synes dog virkelig, at der var Flugt i det Hele.

— Gu' var der Flugt, — men det var s'gu Abonnenterne, der flygtede. Nej, lad bare den Fugl flyve, for det var li'egodt de smaa Graa, der fik Vingerne, da lille Ove gik paa Thornée hos Hr. Jensen.

— Ja, hvad vil en Pirat udenfor Fregatten? Han kan s'gunte spille Rode-Mester, naar Hørdum ikke kan hitte Regnskabet?

— Naa, og saa Tyrolerne, Madsen! Hva'beha'er?

— Ja, Du glade Hamborger, det var da en Fornøjelse. Mines Kjæreste blev saamænd selv arresteret, da han sømmede Kirkedøren sammen efter dem. De sa'e, det var usømmeligt, men han grinte bare saa smørret og morede sig dejlig.

— Ja, men det var jo »en Slyngelstreg«, som »Politiken« si'er.

— Nej, det var bare »en grovkornet Spøg«, som »Politiken« osse si'er, naar den bliver opdaget.

— Lige meget, jeg bli'er nu ved min Mening. Med mange saadanne Saisoner kan Tivoli lægge sig selv i Stadsgraven. Kunsten dahl'er, som Spanieren Robert sa'e, da han ikke kunde blive engageret til tre Koncerter.

— Passiar, Lassen! Jeg si'er, at Tivoli er en verdenshistorisk Institution, der holder den gaaende efter Watterpas. Det kan jeg dømme om, for jeg har været i Paris hele Sommeren.

— Og jeg si'er, at Tivoli har Wattersot; det kan jeg dømme om, — — — for jeg er Frigænger!

Vandenes Doktor.

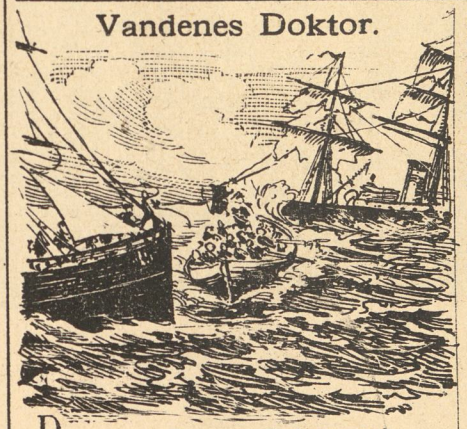

Der var en Gang en Doktormand,
Han sagde: »Du maa stikke
Til al den Mad, der døjes kan, —
Kun *Danmark*'s duer ikke!«
De salte Fisk ham gav Kolik;
Thi hjemme han af Vane
Kun døde Torsk fra Bentheim fik
Til Krydder for sin Gane.

Paa *„Danmark"*'s Dæk han mandig tren
Og smilte med de Glade,
Men med det ene Doktor-Ben
Han stod i Inte-Gade;
Og, da de saa for Vinden drev
Langt væk fra Hjemmets Strande,
Saa fisked' Bentheims tro Elev
Strax i de rørte Vande.

En Bølge splitted' Skibet ad
Og kasted Vraget fra sig, —
Da virkede den fæle Mad,
Og flux han Ondt gav a' sig:
Med Glæde rev vor Doktormand
Sig løs fra Mad-Terrinen,
Men i sin bitre Kvide han
Fandt — Bræk paa Dampmaskinen.

Da paa Azorerne som Gjæst
Han vel var afleveret
Og mærked', at mod Mad og Blæst
Hans Liv var azoreret,
Han fnysende sig satte ned
For Rhederne at fælde — —
Kun den, hvis Mave kniber, véd,
At alle Kneb kan gjælde!

Han foreløbig heldig slap,
— Han ønsked' Intet heller —
Og han fik baade Ros og Klap
Af sine Inte-Fæller;
Man glemte snart hans vrede Raab,
Og Maden var der Vand paa,
Og Brevene — det var hans Haab —
Var der forlængst strøet Sand paa.

Ak, Nemesis, den slemme Strik
Slaar ned, før man kan se en!
Han ondt af *»Danmark«*'s Kaffe fik,
Men værst af Komi-theen:
Til en saa kjæk og frigjort Mand,
Selv ej en Gang for Spas, Raad
Den har til Sølskeer, Kidderbaand
Og Titel af Etatsraad!

Som Martyr Jespersen, da han
Fik ingen Hædersgave,
Det gaar hver mundkaad Doktormand
Med en ømfindtlig Mave;
Og, hvis et Brev han skrive vil,
Og selv vil Pennen holde,
Bli'er let det en Recept, — men til
Hans Glories sidste Olle!

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Til Glyptotheket.

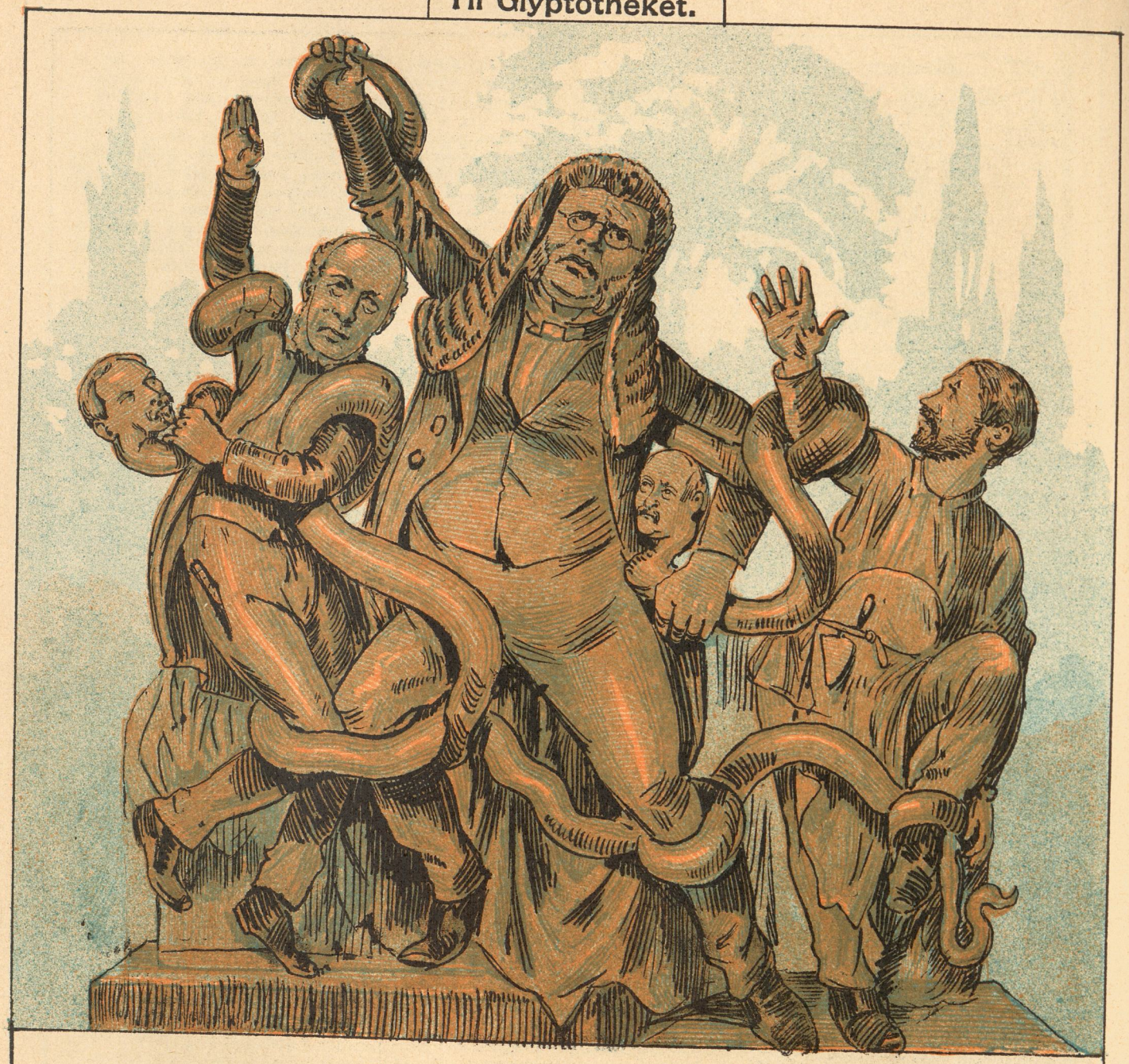

Efter en atten Maaneders Hvil
Gav BORUP og KAYSER og FUSSING som Ydelse
Til Glyptotheket: *Es kostet zu viel!*
Og derfor de bør i Laokoons-Stil.
»Henstilles« til Samlingens Prydelse.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 26. September. Nr. 39.

Samvittighedsfuld.

— Men Marie dog, hvorfor raaber Du saa højt?
— Jo, Frue, for Bebé vil ikke vaagne, og Kl. 10 sagde Doktoren selv, at jeg skulde give hende Sovedraaber, og Klokken er allerede 5 Minutter over 10. —

En Vending.

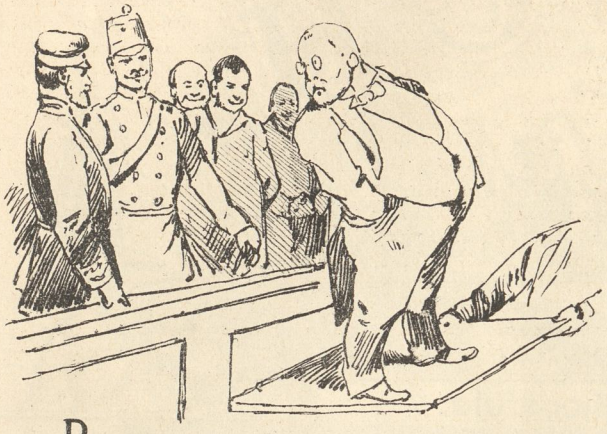

Paa denne Jord man ingensinde
Kan Varighed og Fasthed finde:
Al Ting forandres, stort som smaat!
Ja, lad kun Godtfolk os fortælle,
At den Slags Ting er trivielle,
Det bli'er Sandhed lige godt.

Hvorlunde »*Politiken*« svajer
Fra »ligefremme Slyngelstreger«
Til »Spøg«, man knap blev nødt at tro,
Før under Tryk af Skæbnens Finger
I Valsen viste der sig Slinger
Hos selve BERG i Holstebro.

Af CHRESTEN fra hans Velmagtsdage
Kom kun en Skygge her tilbage
Knap efter fire Aars Forløb.
Sidst traadte BERG som Matador op,
Ned af Tribunen smed han BORUP,
Nu paa et Bord op selv han krøb.

— Paa BORUP's Eftermand han gloede,
Og nu blev Aandens Evner gode
Som aldrig før hos Bogøs Drot:
Nu viste han, at Skæbnens Førelse
Forbedret har hans Syn og Hørelse,
Og at han ogsaa husked godt.

Den samme CHRESTEN, som med Hæder
Paa Holstebro-Tribunens Bræder
For »Talerstolens Frihed« stred,
Saa han et halvt Aar kom i »Kassen«,
Tog det Parti at rømme Pladsen
Og fra Tribunen flygte ned!

Det var nok kun med Nød og næppe,
At Paraply og Rejsetæppe
Han ned paa Bordet med sig fik
For ogsaa dermed at betyde
Hver handlekraftig Vesterjyde,
At han forandret har »Taktik«.

— En Trøst det var dog at erfare,
At nu han kunde pænt sig klare
Fra Fangekost og Blegdamsvej;
Men ellers er det svært at gjætte,
Naar NOES sit Hjærte nu vil lette,
Om »dum« han siger eller »fejg«.

Manden for det Hele.

Der er noget i, hvad Georg Brandes bemærkede i Indledningen til sine *Hovedstrømninger*, at en Bevægelse begynder i Frankrig, ruller sine Bølger gjennem det øvrige Evropa og naar endelig til sidst Danmark som en svag Dønning.

Der er nu f. Ex. Boulangismen. Den er endelig naaet hertil i Form af en Dønning, eller maaske rettere en Dønnergaard; thi det er da klart nok, at Boulanger og Dønnergaard ligner hinanden som to Smørfjerdinger.

Ligesom Boulanger søgte at samle det franske Folk til en Kamp mod de Falsknere og Tyve, der korrumpere den franske Republik, saaledes har ogsaa Dønnergaard været paa Krigsstien mod de »Forbrydere og Indbrudstyve«, der efter hans gode Vens, Dr. Pingels, Mening regere her i Landet; og ligesom Boulanger i sine Manifester har paakaldt alle ærlige Folks Bistand for at faa Bugt med Svindlerne, saaledes har Dønnergaard paakaldt alle solide Kunders Søgning for at faa Has paa de vindesyge Grosserere, der gaar med høje Silkehatte og ryger fine Cigarer.

Nu er der rigtig nok den Forskjel, at Boulanger blev tiltalt bl. a. for at have mødt med falsk Skjæg og en falsk Paryk, medens Dønnergaard bare er mødt med en falsk Ballance, som oven i Kjøbet var en Under-Ballance; men da denne jo, efter hvad »*Politiken*« saa klart har bevist, kun har været en »grovkornet Spøg«, saa kommer der alligevel en Slags Ballance i Sammenligningen.

Boulanger plejede at stille sig til Valg i saadant noget som en Snes Valgkredse ad Gangen og blev ogsaa valgt i flere paa én Gang; det kunde Dønnergard des værre ikke her hjemme; men saa har han til Gjengjæld ladet sig vælge til Bestyrer og Tillidsmand i tolv forskjellige Forretninger, saa det smager dog altid noget af Boulanger. Den trettende Bestilling, han opnaaede, var Posten som »Smørsmager«, og Tallet tretten har ogsaa her vist sig som et grumme uheldigt Tal; thi det var netop som Nummer tretten, at Dønnergaard er raget uklar med Retten.

Her er nu det at bemærke, at, medens Boulanger har fulgt »*Politiken*«'s vise Raad at trække sig ud af Sagen i Tide, mens »Spøgen« endnu var god, saa synes Dønnergaards »sædvanlige Aandsnærværelse« des værre at have svigtet ham i det afgjørende Øjeblik, og under Feltraabet: »Saadan skal de ha'e det, de Smørtyve!« styrtede han sig ind i den ulige Kamp, der selvfølgelig endte med hans Fangenskab; og, medens han faar sit Fedt af Dommerne, saa smager Boulanger ovre i England paa det gode, danske Smør, som Dønnergaard har været med til at exportere derover. Dog — det kommer nu ikke det Smør ved.

Ikke des mindre har Dønnergaard i hele denne Affære vist, at han er Manden, som maa kunne overtage den ledige Plads som Enheds-Mærke og Over-Anfører

for Venstre, saa snart han slipper ud af Smør-Hullet; thi, ligesom Boulanger var Manden, der kunde og vilde overtage Diktatoriet i Frankrig, naar Lejligheden tilbød sig, saaledes har Dønnergaard, da han med sin Smørstikker ved Siden dikterede sin Karl det skæbnesvangre Regnskab, allerede vist, at han kan være — Diktator.

Nekrolog.

Frit efter Thomas Kingo.

Er det Morder-Staal, som voldeb', at mod Enden
Det lakket har i Aar saa stærkt med „Bondevennen".
„Enhver Sit" har alt gjort paa Redacteuren Kaal;
Græd, arme Abonnent, est du ey selv af — Staal.

Dagbog

Mørket ruger over Jorden, og det er Nat, stille og tyst. Jeg tænder min Solbrænder og min Morgenpibe, mikser min Aftentoddy ved mit Natbord og skriver min Dagbog. Det er koldt, og jeg fryser, men vi er ogsaa lige paa Hældingen af September Efteraaret har meldt sig og Landliggerne flytter halvfrosne ind. Man skal nu aldrig stole paa Vejret. Forrige Sommer havde vi slet ikke Sommer, men Efteraar hele Sommeren, og nu i Aar fik vi allerede Sommer i Foraaret, og, da Sommeren saa kom, var den forbi og det var Efteraar. September, ogsaa kaldet Fiskemaaned, er for Resten en løjerlig Fisk af en Maaned. Man kan aldrig stole paa den, lige saa lidt som Balduin Dahl kan stole paa Tivoli-Abonnenterne, naar han holder Benefice. Hvorfor nu kalde den Fiskemaaned? Skulde det være, fordi Chresten Berg paa den Tid plejer at rejse rundt til Vælgerne for med fagre Ord at faa dem til at bide paa Krogen, mens han altsaa selv bliver til Aal? Saadan en lille Komedie à la Fiskefarce kan naturligvis gjøre god Virkning, lige før Rigsdagen tager Sæde i Oktober, der af den Grund kaldes Sædemaaned. Saa gaar det løs med at slaa Lovforslag ned i November, ogsaa kaldet Slagtemaaned. September er ellers Lovfaldstid. Bladene gaar ud og falder. Ogsaa Ny Jord er gaaet ud, det vil sige ind, ind til den evige Hvile. Fred med dets Støv! Af Jord var det kommet! Amen! Begravelsen foregaar i al Stilhed. Der kan man se. Grøn-Langkaal tæres jo dog ogsaa her paa Jorden, og vi vil nu savne det alligevel — i søvnløse Nætter. Det gjorde dog sin Virkning, for det grønne er jo sundt for Øjnene. Nu maa vi bide i det sure Æble og delikatere os med de andre Blades Æblekompot. Hvorfra faar de dog alt det Ævl? Der er jo ikke en Dag, uden at Redaktørerne bliver bombarderede med og gjort til Skive for Æbler af en utrolig Størrelse. Hvis de Æbler da er stort mere end Ænder, magre Avisænder, sur Dessert efter Agurketiden. Det er for Resten ikke enhver Agurketid, der kan servere saadan en Spas som Dønnergaards. Men det var ogsaa Pokker til kunstigt Smør-Regnskab, den Mand leverede. Det falder ellers uæppe i en gammel Smørsmagers Smag at blive degraderet til at maatte holde Bøtten paa Raad- og Domhuset. Men Alberti kommer dog næppe til at skumme Fløden af den Gyldenkjærne; for selv om ogsaa Dønnergaard faar sit Fedt, saa faar Alberti alligevel Smør, for det var meget uforsigtigt af ham at raabe op i Politiken med en Røst, som vakte selv Dyrene i Noacks Ark. Nej, havde Alberti stukket Fingeren i Smørfjerdingen og smagt, hvor han var! Saa havde han ikke bragt en Meningsfælle i Fedtefadet. Os kan det nu være lige fedt, for vi griner lige smørret ad det hele. En Fedtplet mer eller mindre paa Dønnergaard har nu ikke saa meget at sige i saa sløje Tider, hvor Magistraten selv er saa fedtet, at den ikke in pleno vil smøre et Hus op til Glyptotheket. Naa, Magistraten har vel i det sidste Aars Tid bygget Huse nok rundt omkring i Byen, saa der ikke var Trang til flere. Og Glyptotkeksbygningen er jo i strengeste Forstand heller ikke noget Nødtørftshus. Stop! Klokken er mange. Nu slukker jeg Natlampen og min Morgenpibe og slutter Dagbogen for i Nat.

Punch

Et Tanke-Experiment.

Solen daled', blodigrød
Ned bag Vesterhavet;
Integadens Torsk var død
Og forlængst begravet:
Hørup, trods sit Inte-Blad,
Bleven var til Noget,
Og i Blokhus nu han sad
Lunt som -- Herredsfoged.

Der han plejed' Lov og Ret
Blandt de brave Jyder
Og lod »negle« mangen slet
Synder og Forbryder.
Endelig man bad en Dag
Om hans Assistance
Mod et skammeligt Bedrag
Med en falsk Ballance.

Herredsfogden strax var nidkjær for Rettens Gænge:
»Bring mig Slyngelen herhid!
Jeg vil la'e ham hænge!«
Flux man bragte Slyngelen
Fra Arreshus' Celle.
— Av! det var en gammel Ven
Og hans Meningsfælle!

— Dog i Hast han disse Ord
Sa'e til Arrestanten:
»Det var vel kun Spøg, min Bro'er?«
— »Ja, det var, min Sandten!« —
— »Det forandrer jo komplet
Hele den Affære;
Derfor kjender jeg for Ret:
Ham bør fri at være!«

— Dommens Ord paa Rygtet fo'r
Rundt til Borg og Hytte,
Overalt blev Glæden stor,
Særlig blandt de snydte;
Højt de Hørup hædrede,
Der paa Retfærds Veje
Saadan selv forbedrede
Praktisk Rettens Veje.

Ledigt Kald.

— No haar di igjen mestet djer Præist i Kjeldby; de maa ett wær nøj godt Stej for æ Præist.
— Nej, der skull Fajen vær Præist.

Frænde er Frænde værst.

Hør, hvor det dønner! gaar det monstro?
Arken paa Syndfloden – mon den vil klare 'n?
Ja, den med NOACK sig frelser af Faren,
Hvorimod Staklen derude fra Snaren
Næppe vil listelig kunne sig sno.

En Bock.

Frit efter Sankelmark-Visen.

Tak for din Daad!
Du vidste Udvej, og du havde Raad!
Frejdig, trods alle Protester du mødte
Pænt med den »*sittliche*« Sankelmark-Støtte,
Hvor du lod »dänisch« og »deutsch« uden Sky
Enes paany.

Tæt som en Regn
Skoserne faldt fra hver sønderjydsk Egn;
Ikke dog sligt »Kjøbenhavneren« skrækked',
Nej, han lod dem bruge Munden og Blækket;
Ikke han vilde fra Valpladsen fly
Hjemad paany.

Mangen en Ven
Fik han just ikke ved »Afsløringen«.
Ikkun de tyske var inderlig glade,
Saasom en Tolk for Max Müllers Brigade
For Kejser Wilhelm drak uden at kny
Skaaler paany.

— Du har fortjent
Pladsen, du havde, ved dit Monument,
Der skal bevidne, hvordan, trods Protester,
Folk kan faa lavet »*Verbrüderungs*«-Fester,
Hvor man vort Modersmaal spærrer i Bly-
kamre paany.

Tapper og brav
Nævnes du skal mellem dem, der gjør Krav
Paa slig en Sankelmark for deres Bukke,
Hvorpaa de mener, de Lavrbær tør plukke
Og som Stilladsrad paa Rangstigen ty
Opad paany.

Mellemakts-Kritik.

Som jeg sidst lofte Dem, højstærede Hr. Redaktør, saa har jeg inte slaet Handen af Dem, selv om jeg osse i i denne Sæson er bleen noet mere indskrænket med Hensyn til min degterske Virksomhed af Helbredshensyn, men saasom der nu er gaaet over en Maaned siden jeg sidst lod Dem tilflyde et Par Vink i Retning af det kunstnerske, saa haler jeg med ny Kraft Skatolklappen ud og sitter mig i al Mavelighed til at tejne Dem et Øjebliksfotografiportræt af Sæsongens føste Akt, hvor alt har gaaet sin rolige skæve Gang uden altfor mange Overraskelser for Publekom, mens at Frk. Dons begriveligvis har Orlov endnu, og røde Plakater har vi ingen hat af siden den sidste, og det er da inte for mange — vil Dinte være saa venskabelig at banke under Bordet, Hr. Redaktør — mens vi nu derimod bereder vos paa at gie Don Juan i en ny Oversættelse af Erik Bøgh med Simonsen som Leporello, og selvfølgeligen ved jeg godt, at der er enkelte hypokondriske Lyrikkere, der render rundt og river vores høje Sjef ned, men hvis at de river ham ned, saa ska jeg Faneme bygge ham op igjen, for han er ligegodt en Mand med en superfin Sans for det aktuele, formedelst han har spillet de Danske i Paris ud justement i de samme Momanger, som denne By er Tidens store problematiske og dogmatiske Løsen med sit Taarn og sin Bovlanger, og det var modigt af Sjæfen efter den Gardinprædiken, som skreven staar i Peter Nansens 2den Krønikernes Bog, hvor at vi blier beskreven som none barnlige Sjæle, fordi vi Guskelov endnu har Hjerte i Livet nok til at kunne gutere de gode gamle Vaadeviller med deres Melodier, der gaar til Hjertet og smelter det som en Bukseknap af Tin paa en Kakkelovnsplade, og da at jeg derfor forleden Onsdag saa Fru Etatsraadinde Heiberg trine ind i Parkettet med samt Professor Phister, saa lettede jeg af Underdanighed paa Kalotten og satte mine Briller i Retstilling, og saa sank jeg det ene Blek mod Jorden, mens at det andet ganske suksomsivt løv i Vand, og saa stak jeg min knyttede Næve i Buxelommen og truede op mod Scenen, som om jeg vilde sie per Exempel; »Af Banen, Børn! Der sitter et Par Folk nu her nede, som en Gang har kunnet spille Jer allesammen til det bare Plukfisk,« men saa gik Tæppet op lie midt i mine Betragtninger, og selv om Fru Emma Nielsen inte er Fru Heiberg, saa var hendes Juliette lie-

Bag Kulisserne.

— God Maaren, Georg!

— Jeg er ikke hjemme.

— Ikke hjemme? Sitter Du ikke dér foran Schpejlet og beundrer Intelligensen, — er Du saa ikke hjemme?

— Jeg kjender Dig ikke! Eedvard, Eedvard, hvad har Du gjort? Er Du Kjød af mine Ben? Er Du Vand af mit Blod? Du vidste, jeg var opdaget, haanet af Fordummelsen, haanet af Rumlepotterne, haanet af schmaa Graa, — kun Schandorph havde jeg tilbage, og han bandede! Skal din nye Roman »En Politiker« nu osche være en Pind til min literære Begravelse?

— Georg, min Bro'er! »En Politiker« er jo kuns en Pølsepind.

— Men det er mig, der er Pølsen! Har jeg ikke gi'et mine Ordrer? Har Du ikke schtuderet min Fortale til »Endymion«?

— Vil Du høre mig i den? Jeg kan den udenad baade forfra og bagfra.

— Abracadabra! Véd Du saa ikke, at jeg fra nu af er livsglad, — uhyre voldsom livsglad? Med kolossal Besvær har jeg hittet os en ny Digter ovre paa Grænsen mellem Sverig og Syrien; med vrinskende Begejstring har jeg lovprist hansches Bog, fordi den handler om »Livsglæden«. Det er Livsglæden, vi skal slaa os op paa! Men hvad er Livsglæden?

— Det er schgu' Dig, Georg!

— Gu' er det ej! Det er en sovende Endymion, en tysk Plattenschlager og en melankolsk Araber. Folk, der sover — det er Livsglæden.

— Nu ja! Naar Folk læser min »Politiker«, sover de schgu' Allesammen.

— Hvad der staar, det staar der! Har Du ikke skrevet, at »Højre har Magten«, at Oppositionens Flertal er »næsten komisk«, og at »Førerne har baaret sig dumt ad«, fordi de er »tarvelige Existenser med Gjennemsnitsbegær, velindøvede Fraser og selviske Idéer«!! Er Du meschugge, Eedvard? — Eller vil Du være Højremand?

— Hm! Enhver skærer Madposen paa

godt rigtig suffisant, men Simonsen — maa jeg in Parenthesum bemærke, at Simonsen i dette Efteraar holder 21-Aars Jubelæum — ja Di sku hae set, Hr. Redaktør, hvor at han ligefrem fyldte godt som Majoren og lignede saadan en Mellemting mellem sig selv og vores russiske Kejser og Abrahams, som jo er meget loyalt af ham, men om Olaf Poulsen maa jeg tale lidt vidtløftigere, for det er Hr. Poulsens svage Punkt, at han kan slet inte med Dialekten, formedelst hans Sprog mindede mig saavel om Anker i Soldaterløjer og Peter Ravn som Fanden og hans Svigermoder, saa jeg ku mange Gange ikke forstaa, hvad han sa'e, men heldigvis var Suffløren den Aften ualmindelig godt ved Stemme, og saa nøjedes jeg med Olafs Memek og Gebærder, som var plaserlige nok, saa at hans Mikkel tejnede sig ind i mit Galeri for komiske Figurer, hvor at jeg blot vilde ønske, jeg ku faa Eedvard Brandes anbrungen i det højtilige Momang, da han blev klappet frem efter Et Besøg i Kristiania, men sae Nej af bare Beskedenhed, som jo er hans Kardinaldyd, men nu haaber jeg, Hr. Redaktør, at Di er tilfreds med dette Øjebliksfotografiportræt, hvor at Pladen opbevares for Efterbestilling, dog inte før i Sidstningen af Oktober, som sagt formedelst Helbredet.

Ærbødigst Klemmesen, Kuntrollør.

Klinge-ling!

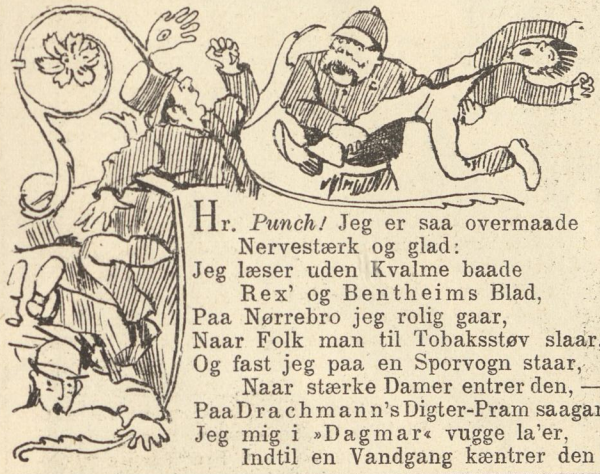

Hr. *Punch!* Jeg er saa overmaade
Nervestærk og glad:
Jeg læser uden Kvalme baade
Rex' og Bentheims Blad,
Paa Nørrebro jeg rolig gaar,
Naar Folk man til Tobaksstøv slaar,
Og fast jeg paa en Sporvogn staar,
Naar stærke Damer entrer den, —
Paa Drachmann's Digter-Pram saagar
Jeg mig i »Dagmar« vugge la'er,
Indtil en Vandgang kæntrer den!

Men mer dog, end naar Eedvard kliner
Sammen et »Problem«,
Jeg gyse maa, naar Mord-Maskiner
Sættes i System,
Naar livsglad man ad Vejen hen
Med Børn og Kone traver, men
Om Aft'nen kommer hjem igjen
Med Arme uden Ben i,
Med knækket Ryg og skræmmet Sind,
Med ingen Øjne og en Kind
Med Flænger og med Sten i!

Paa Gummi-Hjul, men uden Bjælder,
Let som en Kat paa Taa,
Med en Slags afklædt Herre eller
Dame ovenpaa,
Maskinen ruller lydløst frem,
Og før man tælle kan til fem,
Man væltes nedenom og hjem,
Hvor nødig man saa vil'et, —
Og, naar man ligger maset flad,
Ta'er Trikot-Herren evigglad
Et Tag i Klokkespillet!

At man ved Love kan forbyde
Manddrab, lyder rart;
En Damp-Mord-Sporvogn kun maa skyde
Sindig Snegle-Fart;
Men grumme Sportsmænd uden Frygt
Paa vore Veje nok saa trygt
Har nu den hele Sommer spøgt,
Thi Ingen stoppe kan dem,
Naar Politiet ej har kort
Og godt til deres Cycle-Sport
Sagt sit: *Quousque Tandem* —!

Det sikkert Mange Fryd vil volde,
Hvis en Sportsmand kun
Sin Cycle i et Baand tør holde,
Som en anden Hund.
Det er dog haardt nok for en Mand
At se sit Barn i splintret Stand,
Mens Konen staar i Grøftevand
Og Ingen véd, hvor han ligger! — —
Hjælp De nu, *Punch*, der er saa go',
Os til at ha'e vort Liv i Ro.

Ærbødigst, Deres
Landligger.

sin Vis! Men jeg har osche skrevet, at det er »den literære Frihed, Aandsfriheden, det kommer an paa«.

— Klodrian! Du har kun en eneste literær Venstremand i din Bog, og hvad gjør han? Gaar han i Forsøgs-Theatret? Gaar han paa literær Komedie i »Dagmar«? Har han mine Afhandlinger og Rosmersholm staaende i Bibelindbinding paa sin Reol? Nej, han gaar i »Kisten«, gaar han; han gaar paa Øschtergade, »om Aftenen fra syv til to« og render gal efter Atlaskes-Kjoler med »trekantede Barme og Sus af Slæb bagtil«. Han betaler sin Vens Kone 300 Kroner om Maaneden for Middagsmad og Villigheder, og han duer kun til at schkrive Sommerrevuer »uden Menneskeforstand« og med »kraftige Anfald mod Venstre«. Skal saadan en Fyr være En af voresches Folk?

— Har jeg ikke selv skrevet Dampskibshistorien i »Et Besøg«? Har jeg ikke selv skrevet Stævnemøderne i »Kjærlighed«? Og hvad siger ikke »Endymion«s Forfatter: »En talentfuld Bog frister samme Skæbne som et vist Væggekryb; den yngler en uoverskuelig Række af Efterabninger«. Det er jo voresches egen Literatur, der har givet de unge Mennesker Aandsfrihed nok til at gaa i »Kisten« og »drikke Kys« af nedringede Atlaskeskjoler!

— »Endymion«s Forfatter er et Fæ. Den dumme Sætning burde Oversætteren ha'e strøget. Véd jeg ikke meget godt, at Venstres Sag er tabt? Véd jeg ikke, at mine literære Undersaatter er ble'ne Udhalere? Men skal min egen, vanartede Broder løbe hen og raabe det ud for alle Mennesker?

— Vær nu go' igjen, Georg! Det var en gruschom Fadæse. Jeg vilde bare saa gjerne lirke mig lidt over i Højre, og saa vilde jeg gjerne vise, at jeg er li'saa schtor en Stilist som Gustav Esmann. Derfor skrev jeg om knirkendes Atlask, pressede Barme, nøgne Arme og Silkestrømper.

— Godt. Sørg nu blot for, at din egen »Politiker« bliver rost i din egen »Politik«! Men glem ikke, at vi for Fremtiden lader voresches Literatur »gaa af Mode«. Stik saa hjem i Seng, min Dreng, træk Dynen over Ho'edet og vær livsglad.

— G'Nat, Georg!

— G'Nat, Eedvard!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

En Mand — en Mand! Et Bord — et Bord!

— »Saa du, Holste-Broer, jeg stod mig,« sagde Berg, han krøb oven paa Bordet.

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 3. Oktober. Nr. 40.

Bona fide.

— Harald! har Du set mine nye Gummigaloscher? Nu kan Ingen høre mig komme.
— Saa skal Du ellers efter Politivedtægten have Klokke paa.
— Ja! men det har jeg jo ogsaa.

For-Mand-Haftighed.

Naar Efteraaret kommer, og Svaler og Stære
Har ophørt med at synge, at her er godt at være,
Men kvidrer et Farvel os og drager af Sted
Og tager Paraplyen og Rejsetæppet med,
Saa trækker her en anden Slags Fugle til Staden,
Der før gav Gjæsteroller paa Marken og i Laden
Og kroede sig i Kroen, hvor de fik deres Fo'er:
Det er de Herrer Folkethingsmænd, med andre Ord.

Fri som Himlens Fugle de høsted' ej og saaede,
Men sanked' dog i Lade paa deres egen Maade,
De fløjtede for Vælgerne snart hist og snart her
Og plukked af hverandre saa mange kjønne Fjer.
De brugte Næb og Klør, naar hinanden de ruskede
Nu kommer de tilbage med Fjedre, dygtig pjuskede,
Til Reden, hvor de jævnlig forlysted sig saa smukt
Med svævende Talemaaders himmelhøje Flugt.

Som Flokkens Formand HØGSBRO til Syne sig lader;
Thi han er en af Venstres berømte gamle Skader;
Han skræpped op i sin Tid, at Folk i Danevang
Fra Thinget snart skulde høre Stormklokkens Klang.
Nu kommer han til Thinget med stækkede Vinger,
Og, naar paa Embedsvegne med Klokken han ringer,
Er det kun med Madklokken, som skal ha'e forkyndt,
At nu er Diæternes Servering begyndt.

Forleden gav til Bedste bemeldte gamle Skade
For Menigmand en sørgelig Jeremiade,
Hvori Finalen dog var de trøsterige Ord,
At Skaden, ret beset, var slet ikke saa stor,
Fordi han havde lugtet, at »revolutionære«
Kræfter i Evropa var i Færd med at gjære,
Og, naar vi blot »Forliget« mandhaftig byder Trods,
Saa kommer nok en Dag ogsaa »Gjæringen« til os.

Kun er det Jammerskade, at samme gamle Skade
Selv aldrig giver Møde bag nogen Barrikade,
Men, naar gjælder, vil, efter HØRUPs Ord, han ty
Bag FREDE BOJSENs gamle Familieparaply.
Den Dødsforagt, hvormed man i Frankrig rebellered',
Faar man just ikke saadan *pr.* Post importeret
Til Folk, som deres Mundlæ'r for »Aandens Vaaben« tog
Og viste, hvordan Venstre af Skade bliver klog.

Et Kommissionær-Møde.

Den af *Punch* nedsatte Kommission til eventuel Behandling af Forslag vedrørende en paatænkt »Forening til Forfatternes Beskyttelse« holdt forleden sit forberedende Møde. Efter Afsyngelsen af en Festsang til Melodien: »Ved Vintertid, naar Skoven staar,« forfattet af det betitlede Medlem, aabnedes Forhandlingerne.

Første Instruktør. Af Scenen, mine Herrer! Tæppet gaar — — nej, jeg mener: Tag Plads, mine Herrer! Mødet er sat. Jeg troer at tale i Forsamlingens Navn *en Bloch* ved at give Hovedrollen som Dirigent til — — —

Kommandanten (griber Klokken). Mange Tak for Tilliden. Som Kommissionens selvskrevne Kommandant agter jeg at holde Stillingen, indtil jeg falder for Aldersgrænsen. Det har altid tidligere været min Force, takket være en vis Adresse, samt (med et let Buk) min affable Ven Holger Røghats journalistiske Bestræbelser for at række mig en hjælpende Hanske.

Holger Røghat. Ingen Aarsag. Theaterkassen takker paa mine Vegne.

Aktøren. Saae De Røgen?

Kommandanten. I øvrigt proponerer jeg, at vor ærede Kommission udsætter sine Møder til Foraaret. Min evropæiske Sangerinde, der er paa en *tournée de récréation* for at udvikle sin Alt til Bas, vil til den Tid kunne meddele os sine Erfaringer.

»En Politiker«. Aprilsnar!

Kommandanten. Det forekommer mig, at der var en *pékin*, der sagde Aprilsnar?

»En Politiker«. Jeg vilde bare gjøre Dem en barnlig Fornøjelsche!

Første Instruktør. Stille i Baggrunden! Naar Taleren har Replik, trækker Koret sig tilbage.

Kommandanten. Angaaende Elevskolens Stilling vil jeg bemærke, at der af ti Aspiranter er i Aarets Løb kasseret tolv. Dette gunstige Resultat — —

Alle Kommissionærerne. Til Sagen! Til Sagen!

Kommandanten. Enfin! Min habile Krohnikør har bedt om Ordet.

Anden Instruktør. Hvad er et Forfatterhonorar, mine Herrer? En Præmie for Digtekunst. Men hvad er Digtekunst?

»En Politiker« (rækker Fingrene i Vejret). Maa jeg? Maa jeg? — Digtekunst, det er schgu' mig!

Aktøren. Digtekunst, det er hvad der giver Feu!

Kommandanten. Digtekunst, det er et Pikanteri, der kan benyttes til at udfylde Mellemakten, medens min evropæiske Sangerinde hviler sig.

Anden Instruktør. De har Alle Ret, mine Herrer. Digtekunsten er en Institution til frisindede Aanders Forsørgelse. Men hvad er Oehlenschlaeger? Er der ikke tomt Hus til »Axel og Valborg«, skjønt vor ypperste Kunstnerinde ikke kan spille Valborg? Og hvad er De Danskes aflagte Klæder i Paris?

Aktøren. Brillant Feu, — siger min Broder Olaf.

Anden Instruktør. Ja, — de fylder Huset! Men en saadan Skandale bør vi forhindre ved at afskaffe alle konservative Forfatterhonorarer. — Ved Sankt Nitouche! Vi vil ikke ha'e Plader mere. Et literært Theater bør være tomt.

Første Instruktør. Efter denne Replik gaar Taleren over til Venstre.

Det juridiske Medlem. Vi kjender Alle den sidste

ærede Talers sædvanlige Kjæp- eller lad os sige: Nitouche-hest. Men det forekommer mig noget plat at krohne Værket med saa rigoristiske Forholdsregler.

Anden Instruktør. Shaw Dem ikke! Det er en privat Udtalelse, derfor ønsker jeg den offentliggjort.

Det juridiske Medlem. Alle tilstedeværende Forfattere ønsker sikkert høje Honorarer. (Stærkt Bifald. Stor Begejstring. »En Politiker« vrider sig. Holger Røghat slaar paa Theaterkassen, og det betitlede Medlem omdeler en Festsang til Melodien: »Ved Vintertid, naar Shawen staar«.)

Holger Røghat. Lad os ikke glæde os for tidlig. Saasnart vi store Digtere vover at indlevere et Mesterværk, saa er tusind og een Nat ude!

»En Politiker«. Jeg skal indbringe et Lovforslag om, at intet Stykke maa kasseres, naar det har et Medlem af Kommissionen til Forfatter. Det andet Barnemad skal jeg nok beschørge nedrakket. — Er det schnildt, — he?

Kommandanten. Doucement, Højstærede. De gaar altid paa med en krum Næse, men De kan ikke altid lugte, hvor De er. Jeg vil proponere, at alle Stykker skal indleveres paa Fransk, og at Forfatterne honoreres ved at faa Andel i Theatrets Overskud.

Første Instruktør. Maa jeg bede de Herrer passe Contentum: Mumlen i Kulisserne (Alle mumle.)

Det betitlede Medlem. Jeg foreslaar, at hver tredie Forestilling gives til Benefice for Forfatteren, saa vil han kunne skovle Penge ind. Beneficen kunde da passende indledes med en Festsang til Melodien: »Ved Vintertid, naar Skovlen gaar«.

Aktøren. Hør! Hør! — Af alle Forfatter-Honorarer bør de Rollehavende have Ret til 150 Procent i Feu!

(Almindelig Tumult. Kommandanten foreslaar at forlænge den evropæiske Sangerindes Orlov; Holger Røghat tager sin Hat, som han vil, og gaar til »Dagmar«; »En Politiker« oplæser et Manuskript. Alle holder sig for Ørene).

Første Instruktør (ringer): Tæppet falder!

En Protest.

Hr. Redaktor!

Vel er jeg inte nogen Hund, men desværre kuns et ganske almindeligt tobenet Menneske, saa var det inte for Shaws Skyld, saa vilde jeg slet inte have taget Ordet i Hundesagen. Men saasom jeg osse forstaar mig lidt paa at føre en Sav, eftersom jeg er Savfører, eller som man osse kalder det, Savskærer af Profession, saa synes jeg, at jeg osse maatte være savkyndig paa det Gebet. Se, jeg vil nu bare bemærke, at hvad saa Højesteretssavforeren siger, saa er Hundene inte saa gode, som de burde være; der er nu for Exempel min Nabos lille Joli, som plejer van at ligge udenfor vores Dør paa voreses Maatte, den er inte andet end en stor Gris, som rent ud sagt inte kan holde sig paa Maatten, og det er meget generende, for dens Herre giver den aldrig nogen Ble paa. Det eneste, han gjør for at hjælpe Kreturet til en Smule Renlighed, er, at han somme Tider glemmer at tage sit Morgenblad ind til sig fra Dørtærskelen, hvor Aviskonen plejer van at hive det, og saa bruger Joli det som De veed nok, at man i gamle Dage brugte den lille Avis, hvad var det nu den hed? De veed nok, den som til sidst gik i Hundene. Og det gjør vel ogsaa Borchsenius's Avis med det første; for han optraadte jo ogsaa som Hundenes Ven, og det er af sine Venner, man skal have det. Ellers vil jeg bare bemærke, at foruden de Klager som Hundene har givet Anledning til ved deres offentlige Optræden, saa har jeg selv set, at ved sidste Borgerrepræsentantvalg mødte der i min Kreds to store Slagterhunde og gjorde et Forsøg paa at stemme paa Slagtermester Juul; og de var begge to over 16 Tommer! De synes maaske, at det inte kan hænge rigtig sammen; men naar Menneskene saadan som visse Hundevenner, kan blive besatte af Hundegalskab, hvorfor skulde saa inte Hundene kunne faa Anfald af menneskelig Galskab, og derfor siger jeg, lad vos bare være Mennesker.

Ærbødigst
Søren Mathiesen,
Savskjærer.

En nagende Indvoldsorm.

Ak, vort Jordliv er et kort Liv,
Fuldt af idel Sorg og Kval!
Særlig Venstre har et haardt Liv
Her i Verdens Tarm-Kanal,
Selv naar under Chrestens Arm
Det til Møde gaar i Tarm.

Med den lyseste Forhaabning
Rejste Chresten Berg af Sted,
Og sit Vælgermødes Aabning
Fejred han, den Gang han med
Dannevirket i sin Barm
Paa Tribunen stod i Tarm.

Som sædvanlig først Ballonen
Efter Chrestens Forskrift gik,
Og han holdt paa Obstruktionen
I vor Venstre-Politik,
Ja, han tudede som Garm
Mod »Forhandlerne« i Tarm.

Men saa var Clausager rede
Til at sige ham Besked;
Og i Diskussionens Hede
Af Tarmslyngning Venstre led:
Stemningen blev krukkevarm
Mellem Vælgerne i Tarm.

Godt og vel sex Timer støjed'
Venstre, som det kunde bedst,
Og fik ikke dog fordøjet
Førerskabets Manifest,
Skjønt i hele den Allarm
Skreg af Sult hver Venstre-Tarm.

Men, som al Ting faar en Ende,
Tarm dog ogsaa Ende fik
Paa det lovlig lange Skjænde-
Møde, saasom Toget gik:
Chresten rulled' i sin Karm
Bort fra Vælgerne i Tarm.

— Ja, hvad er Alverdens Glorie,
Naar et folkeligt Parti
Af en kronisk Tarm-Historie
Skal hjemsøges indeni,
Uden Lindring for sin Harm
Eller Balsam for sin Tarm?

Man kan ogsaa gjøre „Politiken" Uret.

— Har Du læst, hvad Jakob Davidsen skrev, at det er »*Politiken*«, som har gjort Redaktør Grove umulig ved *Dagbladet*?

— Aa, det er et af Højres sædvanlige Paahit. Hørup kan da umulig gjøre Nogen umulig. Med al den Umage, han har gjort sig, har han jo ikke en Gang endnu kunnet gjøre sig selv umulig.

En væsentlig Forskjel.

— Du, hvad mon der egentlig er mest skadeligt for Damerne, Korsettet eller Turnyren?
— Det er da vel Korsettet.
— Nej! det er Turnyren. Korsettet forkorter maaske nok Livet lidt, men med Turnyren gjør de rent ud sagt en Ende paa sig selv.

Frygt og Bæven.

Ved Magistratens Døre saa mangen Vovvov
Nok lytter, om han virkelig skal trækkes i et Tov
Til Trods for For-Tovs-Retten her i Staden;

Hvad Under, om i Faren de kløgtige Dyr
Til Højesteret med deres Klager tyer?
— Pas paa, saa vil der blive SHAW i Gaden.

Konvertering ønskes!

Theaterlederne fordum steg
Til Lykkens bøjeste Sfærer
Og trak sig tilbage til Hellebæk
Som næstendels Millionærer;
Men slig en *honnette Ambition*
Ej ænses paa højere Steder,
Og svunden er Fortidens Glæder!
Hvad har vel en Nutids-*Tordenskjold?*
Kun fem Direktører — som græder?

Paa Kassens Bund de vemodig ser;
De bliver saa magre som Stilke
Og gaar som *nervøse Damer* om,
Mens »National« spinder Silke:
Hver eneste Nyhed drysser væk
Som Regndraaber paa Paraplyen
Og rygtes knap ude i Byen, —
Nu strømmer de Danske til det Paris,
Som *Schmidt* viser frem i Revyen.

Et saadant *Haandværkerliv* er tungt
For higende Kunstnersjæle,
Hvis *Nøddebo* bliver en Nødens Bo,
Hvori det er trist at dvæle;
Men Intet skærper Forstandens Brug
Som, naar man er arrig i Hatten,
Og Portomonnaien bli'er slatten:
Som Fremskridtsmænd fordre de en radikal
Konvertering af Fattigskatten.

Det gjælder Feltraabet: *Høg over Høg,*
Naar først man paa *Faldgrubens* Rand gaar,
Og følgelig er deres *Æresgjæld*
En Sag, som Kommunen angaar.
Den strax i *det store Kalkbrud* bør
Ta'e Aktier, skjønt Kursen halter,
Med *Nielsen* som Under-Forvalter,
Og gi'e — for *den kjære Husfreds* Skyld —
Sit Offer til *Frejas Alter.*

Saa kommer de gyldne Tider igjen!
Hr. *Abrahams* vinder sin Helsen,
Og aldrig vil i Kasino det mer
Se *schwarz* ud for Ridder Nielsen;
Og *Vandenes Datter* i »Dagmar« vil
Paany man i Land kunne hale,
Gi'e *Drachmann* et flot Gratiale
Og ganske forvinde igjen, at man bandt
En *Riis-Knudsen* til sin Finale!

Men kommer ej Nielsen i Abrahams Skjød,
Er Haabet et falskt Kriterium,
Gaar »Dagmar« rabundus, endskjønt det har
Et *Esther*-upsk Ministerium,
Og maa paa Kommunens Modstand med Sorg
De fem Direktører forlise,
— Og det vil jo Tiden kun vise, —
Saa veed de, hvorledes det gaar, naar man
Med de Store vil *Krach*-Mandler spise!

Epokegjørende Opfindelser.

Medens Opfindelsen af det røgfri Krudt lægger Beslag paa den militære Verdens Opmærksomhed, er den antimilitære dito øjensynlig stærkt optaget af en ikke mindre vigtig Opfindelse, som efter en Snes Aars frugtesløse Experimenter, hvoraf et enkelt »ikke skulde gjentages«, omsider skal være gjort i disse Dage.

* * *

Venstre, der som bekjendt hverken har opfundet det ene eller det andet Slags Krudt, har derimod været saa heldig at opfinde det »Program«, som det efter Folkethingsmand Falkenstjernes Mening umulig kan undvære. Det nye Program adskiller sig deri fra det røgfri Krudt, at det ligesom det gamle dito og det gamle Krudt ved given Lejlighed nok gaar op i Røg.

* * *

Derimod skal det ligne det østerrigske røgfri Krudt deri, at det udbreder saa slem en Stank, at de, der bruger det, maa holde sig for Næsen, hvis de da ikke foretrækker at besvime. Dog siges det, at Jens Busk skal kunne »taale Røgen« deraf, uden at faa ondt.

* * *

Programmet bestaar, efter hvad Herman Bing og Harald Holm har oplyst, deri, at Venstre for Fremtiden skal »begyude fra neden«. Ganske ny er Ideen rigtig nok ikke. Allerede i sine »unge Dage« udtalte Schandorph de mindeværdige Ord: »De Slag, du slaar fra neden af, dem slaar du godt!« — og første Gang, da Ideen førtes ud i Virkeligheden, menes at være den Gang, da Molboerne gik neden om og hjem.

* * *

Ved Hjælp af denne Taktik er det saa Venstres Hensigt at »erobre« eller »redde« alle Landets Assurance- og Sparekasser og indføre Selvstyre i disse, og, kan Partiet nu bare være saa heldigt at opdrive et tilstrækkeligt Antal »Tillidsmænd«, af den Slags, der betragter Protokolbrand og falske Balancer som bare Spøg —, saa maa det da siges at have begyndt tilstrækkelig langt nede.

* * *

Tilbage staar altsaa kun det andet Afsnit: at komme opad; og, hvis man tør tage Varsler af Venstres Fortid, saa vil altsaa Partiets Fremtidsbane blive lyksaliggjort med en større Mængde Folkebanker, rygende Svovlsyrefabrikker og brændende Brandkasser, indtil det Øjeblik kommer, da Estrup af Medlidenhed over al den Jammer og Ødelæggelse, hans Modstandere paa den Maade tilføjer sig selv, omsider lader sig bevæge til at give efter. Og det gjør han vist nok!

Sekundære Privat-Theater-Betragtninger.

Dagmar: *„Den honnette Ambition“* og *„Frejas Alter“*. Naar at man rykker et Ægteskabstilbud ind i Berlingske — smokt Ydre, god Stilling, mangler bare et Par Skilling til fælleses Bedste — gjør man det, siger jeg, saa blier man lang i Fysjonomiet, naar man faar en Billet med Tilbud om et brugt, men vel vedligeholdt Kogeapparat eller kanske osse Tilbud om et Sæt saa godt som nye forlorne Tænder formedelst Dødsfald eller anden Livsstilling passende til alle Gummer med Futeral, og naar at man gaar i Kirke og ser en hel Masse Kirkegængere, som inte er i Kirke, saa sier man til sig selv: Sakreblø — det er udlagt Død og Kritte

— hvems er Skylden for dette herre? Eret Kirkens eller Bælgetrinerens eller di andre gejstlige Fongsjonisters? Eller eret kanske inte snarere hans Højærværdighed, der inte ka trække Folk til Huse, formedelst det med Prækningen inte ligger for hans Stemme? Og kommer vi ud til vos i Dagmar og ser Publikom sidde rundt omkring i spredt Fægtning liesom Rosiner i Julekage ganske ang Familje, saadan cirkus et halvt Hundrede Mennesker paa Gulvet, saa sier man igjen til sig sig selv: Sakreblø! Hvems er Skylden? Eret Hr. Holbergs eller Hr. Oehlenschlägers? Nej, saa sier jeg: Pardong, Mosjø! Naar at »Den honnette Ambition« blev ofret paa Kjedsommelighedens Alter, saa eret Skuespillernes og navnligen et Par Umuliusser af Dilet— — eller hvad jeg vilde sige — Debutanters Skyld, men naar at »Frejas Alter« blev en Sykses, saa bleet det navnlig formedelst Neumanns og Mantzius' gemytlige Spil, og saa eret allenfals en stor Honør for den onge Direktion, at den har honnet Ambition samt indbyrdes Enighed og Penge nok til inte at synke Ideens flyvende Faner og klingende Spil under Hr. Rosenbergs nu meget bedre Direktion, og kommer Folk saa alligevel inte, ja saa er Smagen spoleret af Hombock og Gøjl. Sakreblø! Punktum!

Folketheatret: *„Den kjære Husfred"* og *„Høg over Høg"*. Maa vi være her eller ska vi blie her? Kom inte og sig, at di Sjæle paa Nørregade inte ka spille Komedje. Saadan som Reumert ku hive sine Replekker ud med en Fyndighed, som om det ku hae vaaren Højesteretssagfører Shaw, der var til Hunde-Konvent, og saadan som Zink var oppe i Gemytlighed, selv om han osse sae Fanden piske mig lovlig tit, allenfals tittere end det var nødvendigt, og det ku nu være det, det er, men det sørrelie det er, at Tøjkonens Mand, Nikolajsen, han tilegner sig saa ubegrivelig let den Sort Talemaader, og nu render han rundt og sier Fanden piske mig til hvert andet, ja jeg tør næsten uden Overdriveri sie til hvert tredje Ord, og jeg ska osse kvitere for, at han paa det sidste har lagt sig nogen gevaltige Piske til. Men jeg har immer mit Thermometer bei der Hand til at maale, hvor mange Grader han holder i Højden, og det bestaar barestens i, at jeg stiller ham op i lige Linje langs med en Løgtepæl, og saa proberer jeg, om han ka sie uden Hakning og Stamning: »Vi fik fire friske Fiske-Frekkedeller«. Kan Nikolajsen sie det uden Stamning og Hakkelse, saa er han frisk og første Klasses Varer.

Kasino. *„Det store Kalkbrud"*. Nikolajsen var mildest talt drivende den Aftning, som ytrer sig ved, at han æder alt, hvad som han faar Fingre i, og da at jeg saa sku til at hale mit reglementerede Surbrød op af Baglommen, saa Gomaaren, væk varet, og osse et stort Støkke Petos Corn-Killer var væk, og det havde jeg endda lie kjøft for at gie Mutter til hendes Geborsdag næste Dag, men Sakreblø! Blier Bæstet saa inte ædruelig lie midt i det hele af Spænding, saa han af Befippelse knev mig i mit venstre Laar liesom en Krebs eller en anden Svømmefugl. Men naada! Sikke osse en Røverkugle af en Kalkkugle! Mordere og Agerkaal— hvad jeg vilde sige Aaagerkarle og svagmatiske Markier! Føj! Bare kalkede Grave som Faar i Ulveklæder! Tilsidst Forsonelser og Omfavnelser og Taarer og Sukker og Bønner. Sakreblø! Punktum!

Søren Lukkerup,
Resensent og literær Kuntrollør.

---

*

„Det var sgu inte Meiningen," sagde Monumentraaden, da *Flensborg Avis* »afslørede« Humbocken.

* *

Høstmanœuvre og Generalrevue.

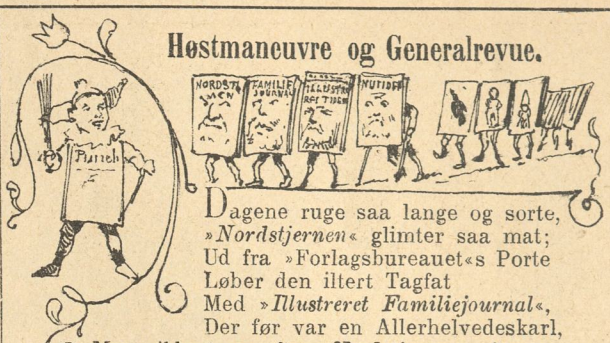

Dagene ruge saa lange og sorte,
»Nordstjernen« glimter saa mat;
Ud fra »Forlagsbureauet«s Porte
Løber den iltert Tagfat
Med *»Illustreret Familiejournal«*,
Der før var en Allerhelvedeskarl,
Men sikkert nu efter *»Nordstjernens«* Starten
Er som en Smule stoppet i Farten.

Saa træffer vi paa *»Illustreret Tidende«*,
Ogsaa Rekonvalescent,
Af langsomt svindende Vandsot lidende
Ud den i Verden bli'er sendt.
»Indfald og Udfald« bringer den med,
Men dem er der ikke videre ved;
Dog! Ugebladet er kjønt illustreret,
Mulig dog noget for stærkt skrammeret!

»Nutiden« hinker omkring paa Krykker,
Papir og Helbred er tyndt,
Og er den endnu ikke helt i Stykker,
Saa er den da godt begyndt.
Den loved' kulørte Billeder flot,
Men det blev nærmest *»en saga blott«* —
Farverne de var væmmelig skjoldede,
Lys og Skygge temmelig fjollede.

»Ravnen«, *»Gazetten«* og *»Folkets Nisse«*,
De sidste det bare Vand.
Den Første har skarpere Lud til visse,
Der viser alt, hvad den kan.
De *»gentlemen of the København«*
Fik Mærker af Kløerne paa den *Ravn;*
De gik, for at more sig. ind i Tivoli,
Men Fama vil vide, de mored' rig doli'.

Saa træffer vi Noget, der hedder *»Revuen«*,
Den aander i Gift og i Blod:
Romanerne er en Rædsel for Byen,
Den minder om Jordans Flod
Og det døde Hav med Svovl og Salpeter,
Miasmer i Masser af Kvaliteter,
Rygende, kvælende, dampende Bade,
Odeur for Slippen og Vognmagergade!

Nej! *»Søndagsposten«* er dog noget Andet,
Den skader saa vist ingen Mand:
Fornøjelsen den er slet ikke blandet,
For det er det rene Vand.
I Heden som i den strængeste Frost
De pumper af den velsignede Post:
Et Savn og en Tørst hos de aandeligt Mindreaarige synes dog Posten at lindre. —

Paa de illustrerede Ugeblade
Vi har nu en Mønstring holdt.
Med Rette kunne vi være glade
Over en Trop saa stolt:
En herlig Ragout i Et og Alt —
Der mangler bare lidt attisk Salt.
Det Hele er noget ferskt — det er'et;
Dog *»Punch«* leverer Dem Ingefærret!

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Efteraarsløb paa Traverbanen.

Motto: Læg op Ferdinand!

Imens til Søs *pr.* Aaretag
De danske slog i Aar et Slag,
Og, mens til Lands pr. Cykle-Sport
De heller ikke kom tilkort,

Saa vil endnu en Gang i Aar,
Da Pressens Travløb forestaar,
Vi ønske, ogsaa det maa være
Til Spaltefødelandets Ære.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 10. Oktober Nr. 41.

Slaaende Lighed.

— Hør, Ane, er Du gift?
— Nej, mit Lam!
— Det er storartet, saa vi to ligner hinanden; det er jeg heller ikke!

Redningsmidler.

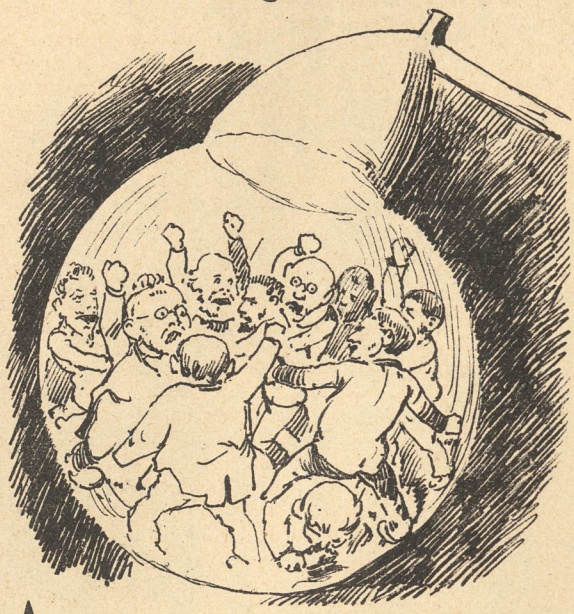

Af Venstremænd fra Land og By
En Skare saas sig at forene:
Det gjaldt igjen foruden Sky
Til Kamp at stramme hver en Sene.
Den sang: Vi lægger ud paa Ny,
Paa Ny-Alhambra *notabene,*
Hvor under Alvorsord og Gammen
Det Skilte nok skal bøjes sammen!

Den fyrkterlige Tvedragtsbrand,
Som højt i vilde Skyer flammed',
Af Diskussionens ferske Vand
Fik Pægle nok i Livet rammet,
Og selv de Smaa fra Østerland
Som »danske« ofred til Programmet
Fornøden Virak, Roes og Ambra; —
Jo, den var god nok paa Alhambra!

Med alskens haabefulde Ord
Blev spækket mangen Venstretale
I Aar omtrentlig som i Fjor
Af »røde« som af »liberale«,
Og hos enhver, som duer i Nord,
Gik Hjertet som en Lammehale
Ved Tanken om, at dette Møde
Maaske fik Haabet vakt af Døde.

Det skjønne, lysegrønne Haab,
Som har bestandig Venstre svigtet,
Og som i Skuffelsernes Daab
Fra Vished tidt er bleven sigtet,
Som Smertenshyl og Klageraab
Af folkelig Natur har digtet,
Naar Venstre brændte sig i Legen,
— Man vented' paa Alhambravejen.

Men Haabet ogsaa denne Gang
Har vist sig som en Sæbekugle,
Der trods de skjønne Farver sprang
I Delegeretmødets Hule.
For Folket trindt i Dannevang
Det lader ikke godt sig skjule,
At ny Alhambravej en Bivej
Kun var til Venstres Klammerivej.

Partiets Kjød er ikkun Hø,
Hvor stærkt man end dets Friskhed roste,
Og det Program, der hedder »Klø«,
Som Tyv i Venstres Livslys oste.
Thi, naar man hørte CHRESTEN gjø,
Og HØRUP eller BOJSEN hoste,
Saa veed for godt hver »Delegeret«,
At det Parti er net leveret.

Den rigtige Liste.

Da *Berlingske Tidende* forleden bragte Listen over de danske Præmietagere paa Verdensudstillingen i Paris, gik det os ganske som »*Politiken*«. Vi kunde strax med et halvt Øje se, at der maatte mangle en hel Mængde prisbelønnede Udstillere, som alle er for godt kjendte og altfor gode Nummere, til at nogen Bedømmelseskommité kunde forbigaa dem.

Vi telegraferede derfor strax til Paris, og som Følge deraf ser vi os allerede i Dag i Stand til at bringe følgende Tilføjelser til Listen over de af Lykken mest begunstigede:

Grand Prix:

Folkethingsmand Holstein Ledreborg for særdeles vel drejede Knapper.

Sølvmedaille:

Folkethingsmand Høgsbro for røgede Varer.

Redaktionen af *Morgenbladet* for en større Udstilling af ferske Artikler.

Folkethingsmand Berg for opkogte dito.

Grosserer Dønnergaard for en Vægtskaal (*N. B.* Retfærdighedens) med en Balance af egen Opfindelse.

Skræddermester Holm for en vendt Kappe. Ydertøjet fra Herman Trier, Foret fra Gerson Trier.

Skomager Hørdum for et Par højhælede. Pris 40 Kroner.

Redaktionen af »*Politiken*« for særdeles iøjnefaldende Bogtrykkersværte.

Højesteretssagfører Octavius Hansen for en Udstilling af Sager, henhørende under Abnormskolens Udviklingshistorie.

Folkethingsmand Nielsen Grøn for brandfri Tændstiksæsker.

Aftenbladets Redaktion for en Samling Børster.

Hædrende Omtale:

Georgine Brandes for Børne-Habiter.

Eedvardine Brandes for Kjærligheds-Kaaber, syede paa Familiemaskine.

Bentheimine Hørup for »broderede« Trøstere.

Jensine Busk for en Figurtrøje, *N. B.* noget vovet.

Frederikke Bajer for vævede Artikler, dansk Husflid.

* * *

Ligeledes har vi modtaget Listen over alle de misfornøjede, der ingen Ting har faaet for al deres Ulejlighed, men af Mangel paa Plads skal vi indskrænke os til ved Lejlighed at notere de mest misfornøjede, saasom Kaptejn W. Dinesen, der nok ellers for Tiden »fisker« i Grenaa, ikke for at faa noget, men bare for sin Fornøjelse.

Foraarsgrønt.

Jeg sidder her og skræver tel Dai i mit Værrelse, vor jai haaler Stuearrest, som jai bryr mai Pogker om, fordig jai har Bevestheden om at jai har Rætten paa min Side og gig saadan for sai, at vores Sanglere, Hr. Tudstrup; er en regtig Indiot og havde gien mai Instrugser paa at kove mai en ny Sangbog og saa bad jai min Gamle om Pænger tel en ny, og jai snobbede Pængerne tel at kove Tobag og Sigaredter for og tog Vænstres forenede Sangbog med paa Skollen, og Hr. Tudstrup kasserte den og sae, at den dude igge men skule være en af Sangingspetørens ejne, og saa ble jai mopsig og sae, at jai var engen Lirekasse, som Sanginspægtøren ku tae di gamle Melodier ui a og sidde noen nye ing i, som var hans ejne Konposjoner og hans Fru Kones, naar jai var vant tel at sønge dem i den gamle Dur, men ves at Sangindspetøren vele hae det, skule jai gærne sønge „O Su Sanne" og for Ræsten blæse ham et langt Stogge, og saa sae Hr. Tudstrup, han vele tale med mai onder fire Øjner, som er noet Sluder, fordig han sæl kons har et Øje, og jai fek Anmærgning og væmelie Pryl af den Tyrand og Stuarrest af min Gamle, som er af den gameldas reaksjonære Skolle med Strambogs, og nu blir jai nød tel at kove Sangingspetørens Bøjer, men sønger dem ikke, som kan være han de same, naar jai bare kover dem, som er vel de vegtigste for han, og ves jai igge var Fritænger, vele jei studere Tevelaagi og blie Præst ved Frue Kerge og hæle Sangindspetøren ud og standse han ved Kergedøren en Søndag Maaren liesom Bisgob Valtemar standsede Svend Trøst i Køje Daamkerge, og sie, han var en regti Klokker. og Du har vel nog hørt, at „Dagbladet" har faaet en ny Redagtør, nemlig Fernant Baudix, som osse er en væmeli reaksjonær Kabyler, som nog ska kome onder Giljøtinen samen med Fredrikhansen og di andere storsnujede Højretyrrander, og det er væmelit, hvor de gaar agter ud med vos her nere i Kobenhavn, fordig Demmekratiets og Reddekalismens Banerførere er ved at sønke Fanen, og Peternansig haaler den inu kons gaaendes paa Pomberne med sit Vandværk af en Kronnekebog, som igge er raddekal nog og Gustavesmand er bleven en obsternasig Højretyrand ved „Dagensnyheder og har faaet et Støke antaet paa de hongelige Theater, og Aron og jai har besludtet at pive det ud, mens di paa „Dagmar" speler saadan to Injoranter som Haalberg og Ølenslæger, og Haalberg har kons skrævet et orrenlit Støke nemlig Abracadabra, fordig der er ingen Kvinner i, som er noet Rag, og jai ble tvongen tel og gaa derud af min Gamle, men jai tog en frøgterlig Hævn og lestede mai om Natten ned i Gaaren, vor jai ellers igge skule noet, og tujede og gøde liesom den Gamles væmelie Buldokke og saa næste Dag møte der en Polletibetjændt og noterte den Gamle for Natteuro og han maate i Polletiræten og betalte Mult, som han har got af, fordig han er en Tyrand, og jai har got mærget, at han vel hae mai tel at synes om en Pie, som har Gronger, men jai igge ka lie, fordig jai er Piehader og Kvinneforrakter og haaler paa den frie Kærlighed i alle sine Kunsekvængser liesom Eeduardbrandes, og send mai snart lidt af Jeres Bohæmelidteratur, helst noet regti sjøfelt og hels saa ale di andre norske Gutter. Skræv snart til Din hengivendes

Einar Jörrensen.

P. S. Hvordan gaar det Dai og di andere norske Gutter med jeres danske Stille? Har I begont at ingføre Skavenijuses nye Retskrævning. Jai har inu kons faaet 7 sledter af Sjikane.

Forkrænkeligheden.

Tiden æder med skarpen Tand,
Saa lidet monne hun levne!
Tivolis Port kom net daran:
Med Jorden lod man den jevne,
Og Ligkisten synker i Graven.

Hvor Rantzau, lig ham ved Svarteraa
Saa vældige Slag har slaaet,
En Fløj af Blichfeldts Pavlun skal staa,
Snart bygger man lystigt paa 'et;
Men Ligkisten synker i Graven.

Den Knejpe, hvor »Døgnfluer«s Summen lød
Til Fryd for de kisteglade,
Man Døgnfluelivets Vilkaar bød:
Sit unge Liv skal den lade,
For Ligkisten synker i Graven.

Snart skal den vel bort til en fremmed Plads;
Men, naar vi først har forlist den,
Saa er det for sent ved de fulde Glas
At drikke dens Gravøl i Kisten;
Thi Ligkisten synker i Graven.

Fra Kistelaagen for Skjaldens Blik
Fremmylrer vemodige Minder
Om Udringning, som man pr. Opsynet fik,
Og Nedringning af Sangerinder;
— Dog Ligkisten synker i Graven.

Og Ingen skal mere til Søren slaa
I disse hellige Haller;
Hver Bysvend maa vel lade Hønen gaa,
Naar Hanebjælkerne falder,
Og Ligkisten synker i Graven.

Højst beklageligt.

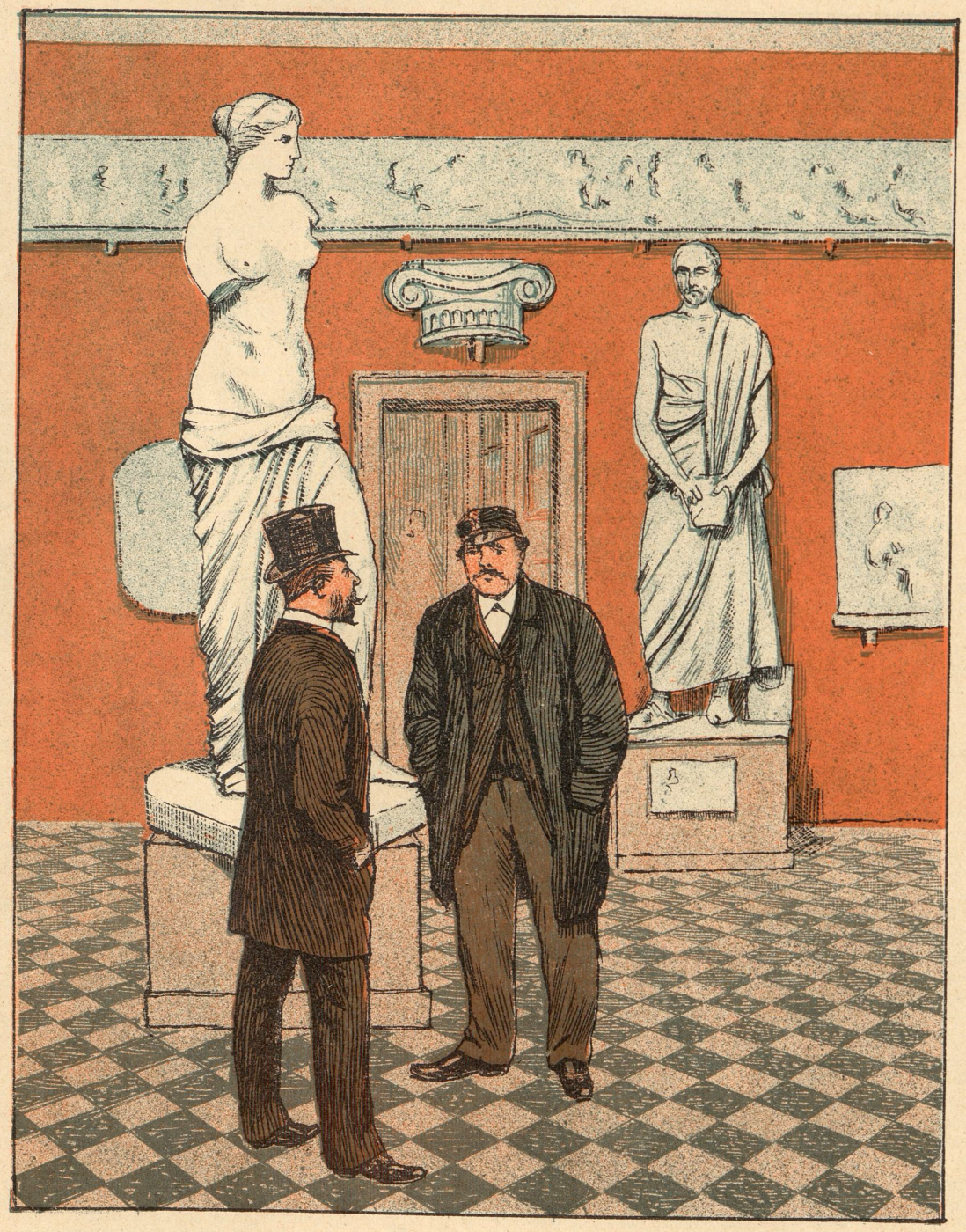

— Er Professoren her endnu?
— Nej, Hr. Etatsraad, Professoren er gaaet fra Samlingen.

Redningsløs!

— A hørr wall, du klukr, men — A ka it redd dæ!

Paa 'en igjen.

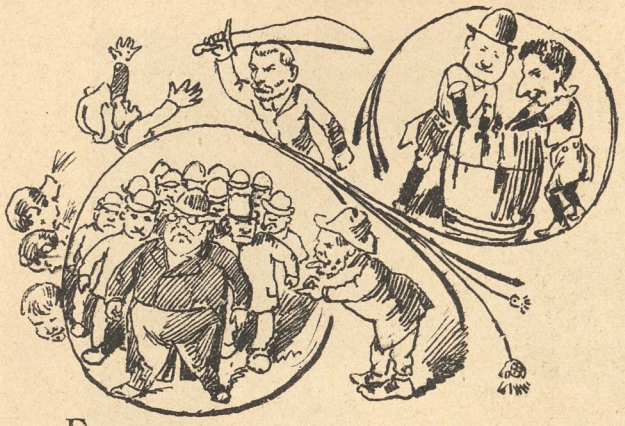

Efteraarsstormene fejer omkring
Og hærder vort Skind
Og pirrer vort Sind,
Saa man gjør Rabalder
For slet ingen Ting.
Og, hver Gang man færdes i Venners Lag,
Vil gjærne man slaa
Dem gule og blaa
Som Løvet, der falder
For Stormens Brag.

I „det forenede Venstre"s Favn
En høist inhuman
Og grulig Orkan
For Højres Affærer
Gjør nysselig Gavn:
Paa samtlige Vælgere Hørup gjør Kaal,
Mens Tauber gjør Grin
Med Chrestens „Dusin",
Der hopper som Blærer
Og revner med Skraal.

Ovre i Journalist Korsgaards Logi
Sad Madsen og Rex
Som en Cirkumflex
Blandt mylrende Vægge-
Smaa Graa og hang i.
Til fælles Fortræd nu og Læserens Gru
De skaffer sig Luft
I Skarnbøtte-Duft,
Indtil de gaar begge
Med Bøtten itu.

„Dagmar" var dydig, men fattig paa Guld;
Det maatte jo ske,
At En af de Tre
Slog gal i Kabudsen
De Andre omkuld;
Den strixe Regent kan nu hensove blidt
Som Musernes Tolk
For slet ingen Folk,
Og falde som Knudsen,
Naar Riiset er slidt.

Ud fra Kasino i Røg og i Damp
Hr. Nielsen — gaa væk —
Som Riddersmand kjæk
Med Thora som Pythia
Drager i Kamp,
Sværdet i Skeden ej sløves af Rust,
Mens han med Expres
Gjør hurtig Proces
Og banker med Lydia
Løs paa August.

Selv Odense Byraad stod nylig for Skud,
Da Hansen — De veed:
Hr. Hansen — blev vred
Og fyred' enorme
Effektsalver ud!
Men lad dem kun rase, de fyrige Sind;
Man veed jo, at der
De ligesom her
Begynder som Storme
Og ender som — Vind.

Forberedende Øvelser.

Den geniale Folkethingsmand Bønløkke har faaet den lyse Idee, at han vil vente med at tage sit Parti, til Valget er overstaaet, og derefter slutte sig til det Parti, der har faaet Flertallet. Efter et Forlydende, som dog ikke har staaet i „Venstrebladet", skal alle Vælgerne i hans Kreds have svoret sig sammen om, at de ikke vil stemme paa nogen af Valgkandidaterne, før det efter Valget har vist sig, hvem der har faaet de fleste Stemmer, og da først slutte sig til den sejrende. Kunde disse praktiske Aftaler blot blive gjennemførte i alle Landets Valgkredse, viide Resultatet sikkert blive en behagelig Overraskelse!

* * *

For kort Tid siden strammede Henning Jensen de oplyste Vælgere op med den Mundfuld, at Venstre var en Trold med mange Hoveder. At han ikke ved samme Lejlighed meddelte Menigheden, at de hjertefaste Venstrekvinder var Troldkjællinger med mange Haler eller rettere sagt Tournurer, hidrører formodentlig fra, at han ikke vilde støde Eedvard Brandes for Hovedet, saasom han i sin „Politiker" har hævdet, at i en rigtig renlivet Venstrekvinde er der ikke Spor af — Fut.

I Gadedøren.

— En go' rolig Maaren, Fru Rejersen!
— Hva' beha'er?
— De ska' nok lidt ud og sla'e til Maatten? Ja, De ka' sagtens! Det er ikke som en anden En, der maa slide i'et fra tidlig Maaren til silde Aften!

— Ska' De ha' Sild til Aften? Det tør jeg sandeligen ikke byde min Mand, ved det at han er literær. Han si'er li'som Direktøren i Dagmar: Hellere tomt Hus og Sulteføde end som Hverdagskost!

— Det gaar nok smaat med Hørelsen, lille Frue?

— Ja vel. Det sa'e min Mand osse til ham forgangen: »Pas paa, at Oehlenschlaeger inte bli'er Deres Todtschlaeger«, sa'e han.

— Det er jo slet inte det, jeg taler om.

— Nej, det har De Ret i, det er der slet inte Tale om; for nu vil de nok heller inte spille Oehlenschlaeger mere, ved det at Direktøren har set en Tændstikæske med Tordenskjold paa ligge og drive i »National«. Man skal da inte gjøre sig gemen, som min Mand sa'e i Aftes, da han lod vær' at kjøbe »Aftenbladet«.

— Det er ellers en rar billig Avis. Men den har nok sine daarlige Sider?

— Ja, vist er det daarlige Tider; men vi klarer os alligevel, ved det at min Mand er literær. Han er saamænd første Fxtra-Under-Reserve-Korrektør ved »Aftenposten«.

— Naa, saa har De vel hørt det Nyeste?

— Nej, det nyeste hedder »Venstrebladet«, men det maa nok snart gaa i sin Fa'er igjen. Han har for Resten en Syltekrukke at gjemme det i, hvor der nok allerede ligger en hel Portion af samme Slags, si'er min Mand.

— Jeg mener, har De læst det — —

— Ja, han har læst det ude under »Paraplyen«. Han si'er, at naar man vil læse Bergs'es Blade, ska' man immer ta'e en Plaid paa og sidde sig ud under Paraplyen — det skylder man hans Minde.

— Jeg spør', har De læst, at det nu ska' forbydes Urtekræmmerne at gi'e Julegaver? Er de ka'ske inte Herrer i deres egen Rosinkasse? Det er jo li'som de var umyndige, saadan som de nu bli'er korrexede i Bladene!

— Nej, Rex har saamænd aldrig været umyndig! — Hvor kan de sige saadan No'et?

— Og saa er det jo ligefrem at gaa Folk i Næringen. For se, jeg har nu aldrig kjøft for en Øre Julegaver. Min Mand har jeg immer gi'et et Spil Kort, begrundet paa at jeg har dem gratis fra Urtekræmmeren a', og der er da Ingen, der kan si'e No'et til, at han faar sig en Robbert paa Helligda'en, —

— Ja, Robert var med i Kasino; ellers havde de jo ikke været saa spanske mod Kontrolløren.

— Naa, og min Mand har immer gi'et mig gratis Sæbe til Vaskeballen.

— Ja, du Styrtende, sikken Balle! Men Kloaken oppe mellem Klareboderne og de smaa Graabrødrestorv er nok osse ble'et saa fuld, at den maa ligges om.

— De Handlendes er da inte dummere end som Mennesker; de veed godt, at jeg kommer svært meget omkring, begrundet paa jeg vasker for sjangtile Familier. Vil jeg derfor ha'e mig en Julekage, la'er jeg bare et Ord falde over Disken hos Bagerens, og vil jeg ha'e mig en Sjat Julekaffe, si'er Urtekræmmeren: værs'artig, og vil jeg ha'e mig en lille Julefjerding a' en Bov, langer Slagteren mig den li'estrax ud og si'er Tak til!

— Aark, ja! Boulanger, — han har saamænd takket a' for længe siden. Der er en Officer, som hedder Richard Kauffmann, der nok har snuppet hele Paris under Eiffeltaarnet, og han skal være meget mer grinagtig end som den anden, si'er min Mand.

— Men nu vil de ha'e sat en Pind for den Profit! Og det ska' vi Fattigfolk ganske rolig ta'e og finde vos i? Nej, de ka' tro nej! Jeg veed da, vi hverken lever i Polen eller Ruslandi

— Polen eller Rusland, si'er De? Ja, det var da han løb paa den Limpind. Nej, nu hedder Georgs nyeste Bog jo »Essays«. Det skal sige saa meget som »Esaias«, ved det at Georg jo selv synes, at han er en af de store Profeter.

— Det ka' inte nytte, De vil sla'e det hen, Fru Rejersen. Jeg si'er li'egodt det er skammeligt, at man saadan vil ligge en Skat paa Fattigfolk!

— Vil De frita'es for Fattigskatten, lille Madam? Det gaar vist inte! Men det er ellers løjerligt, jeg synes at jeg hele Tiden har kunnet høre en Dør knirke, mens vi stod og passiarede? — — Ih, Jøsses nej! det er min Mand, der skriger efter sin Kaffe. Saa maa jeg op igjen. Go' Morgen, Madam.

— Adjøs, dit døve Spektakel!

Sundhedssalt.

I Verden man af Daarligdom
Har immer mer end nok,
Og denne triste Sandhed kom
Tilpas for Heymann Block.
Han vilde nemlig raade Bod
Paa Ondet med Gevalt,
:|: Hvorfor han opfandt det Klenod,
Som kaldtes Sundhedssalt. :|:

Med Helso og med Sundhed har
Han glædet Publikum,
Og hans Fortjeneste saagar
Blev ingen ringe Sum,
Mindst et Par Snese Guldæg blev
Deraf, da den blev talt.
:|: Saa Nytten inte overdrev
Han af sit Sundhedssalt. :|:

Men Alt paa Jorden faar til sidst
En Ende dog en Gang;
Og selv om Rettens Vej for vist
Er baade lang og trang,
Et Resultat til Slut man faar,
Og Dommen nylig faldt,
:|: Fordi Hr. Block i tyve Aar
Har falbudt Sundhedssalt! :|:

Og Dommen lød paa sin Latin:
„Thi kjendes der for Ret,
At Sundhedssalt er Medicin,
Hvordan den saa bli'er ædt,
To Hundred Kroner i Kontant
Du bøde skal i Alt,
:|: Fordi en Kapital du vandt
Paa dette Sundhedssalt!“ :|:

Dens Hjerte er af Sten og Stok,
Som ej faar Graad i Blik;
Og saadan gik det Heymann Block,
Da Helso Helsot fik.
Trods Mindet om det Held, han nød,
Som Helso frem har kaldt,
:|: De sundheds-salte Taarer flød
Ned i hans Sundhedssalt. :|:

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Den sidste Ascension.

For gunstig Vind og dito Vejr
Ballonen gjennem Luften skær'
Til Folkets Thing, som faar den store Ære,
At det »Gondolens« Losseplads skal være.
— Dog som Enhver sit Kors i Verden bær',
Maa Folkethinget fromt sin KORSGAARD bære.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i **Kjøbenhavn.**

1889. Torsdagen den 17. Oktober. Nr. 42.

De smaa Krukker.

— Tante, maa jeg ikke se din Mund staa stille?
— Hvorfor det, mit søde Lam?
— Jo, for Fader siger, at det er en stor Sjældenhed naar din Mund staar stille.

Skarp Front.

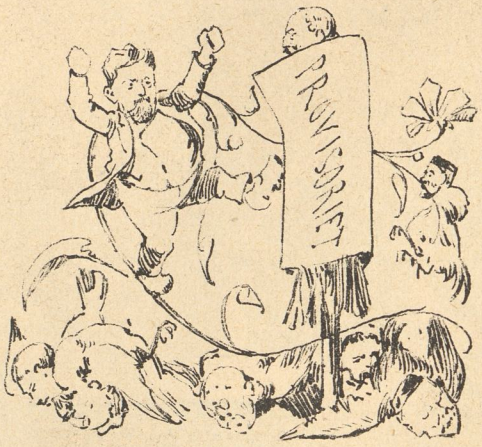

At Demokraterne, trods alle Kløfter
Og Revner, holder trolig deres Løfter,
Som de saa flot blandt Folket deler ud,
Det véd den søde Gud.

Man tænke blot et Øjeblik tilbage
Paa de berømte, minderige Dage,
Da Folkethingets Sal for første Gang
Gav Plads for JEPPE TANG.

»Vi knække Halsen paa den provisoriske!«
Det var det Løfte, som hans oratoriske
Begavelse til Folkets Trøst med »*viel Geschrei*« fik sat i Stil.

Og han har ærlig holdt, hvad han har lovet:
At Halsen, som holdt oprejst Venstres Hoved,
Paa Provisorierne fik sit Knæk,
Er nok saa klart som Blæk.

— Nu er der ganske vist krakilske Sjæle,
Som Løftet gi'er det stygge Eftermæle,
At det, som Venstre knækked', allenfals
Var den forkerte Hals.

At Løftet burde rettelig udlægges
Som, at den haarde Hals, der skulde knækkes,
Var den, som Provisorierne bar,
Den Ting var ganske klar.

De fælder derfor over Løftet Dommen,
At, saasom Venstre om en Hals er kommen,
Var det kun store Ord, som hos en TANG
Lidt løst i Halsen hang.

Men det er aabenbart en gal Fortolkning,
Som næppe vil slaa Rod i vor Befolkning,
Der jo med klart og aabent Øje ser,
Hvad der paa Thinge sker.

Her Førerne hinanden slaar for Panden
Og knækker lystig Halsen paa hinanden,
Mens Provisoriet ej krummet faar
Af dem det mindste Haar.

Vel møder vore tapre Demokrater
Hvert Aar med hjemmebagte Surrogater
For Provisoriet, som uden Skræk
De giver deres Knæk;

Men først, da de for Retten fik at vide,
At Provisoriet kan intet lide
Og ingen Mén af den Behandling fik,
De valgte hin »Taktik«.

Og selve Provisoriet man flytter
Ned i et Udvalg, som dets Liv beskytter,
Saa Ingen det kan volde noget Ondt.
— Sligt var jo halsløs Dont.

Derfor maa den Forklaring foretrækkes,
At det var Venstres Hals, der skulde knækkes
Paa Provisoriet, det selv har voldt,
Og — Løftet har det holdt.

Bunkevæling.

I Tirsdags var det Tirsdag, derfor var det Flyttedag. Underlige Dunster svævede over Hovedstaden, og et sælsomt Liv rørte sig i Gaderne.

Klokken slog et Kvarter ude i det afsidesliggende Kvarter, hvor Maanen stod i sidste Kvarter og vemodig oplyste de sorte Husarer, der søgte at komme i Kvarter i de tre Kvarter høje Skarndynger. Børnene sprang over Lopperne, og Lopperne sprang over Børnene, det var overmaade smukt.

To tavse Skikkelser sneg sig spejdende frem i Mørket. Det var Myrer. Hvem kjender ikke deres smukke Formaal, »gjennem Anvendelsen af alt muligt, Papir, Klude, gammelt Skrammel og Tøj at skaffe styrkende Næringsmidler til fattige Rekonvalescenter«? Der gives maaske Folk, der finder, at »alt muligt« ikke er saa styrkende som en Bøfsteg; men Rekonvalescenter er ikke saa nøjeseende, og Myrernes Virksomhed er derfor lige fortjenstfuld.

— Har Du fundet Noget? spurgte den Ene.

— Hold Dig for Næsen, Myre. Jeg har den hele Pose fuld af udsøgte Artikler, direkte fra Kjælder-Pressen.

— Ja, de er velsmagende. Da Skindpelsen blev flyttet fra Graabrødretorv, dryssede de smaa Graa ned over »Kjøbenhavn«; og de kan fylde mange Bøtter. Men det gaar med deres Udgydelser ligesom med det forbudte svenske Blad: de er »Kaviar« for Mængden.

— Hvor skulde Skindpelsen da flyttes hen?

— Til Lokalet i Fredericiagade. Men den nærmeste Vej gaar over Odsherred, naar man bare har Chresten Berg til at trække Læsset.

— Den nye Rigsdagsmand fik dog ikke megen Fornøjelse af at vove sin Skindpels. Her ligger en Bunke Fejeskarn, det er vist hans fremtidige Kollegers gode Omdømme.

— Fej væk, Myre! Det er ikke noget at Rode op i.

— Kom, skal Du se. Her ligger et Tidsskrift.

— Det kan altid bruges som aandelig Føde til Dagmar-Knudsens literære Patienter. Den Mand maa være en god Klodrian, der ikke kan besørge sig selvroest af sin egen, lille Broder, naar han vil lave et literært Theater.

— Pyt! det er ingen »Hexerie«, siger Severin; — det er bare »Blind Allarm«. Men det er jo »Intrigerne«, man skal leve af.

— Kan Du egentlig sige mig, hvad det er, Publikum sætter Pris paa?

— Paa at Prisen sættes ned. Naar Folk ikke vil tage Billetter, bliver det dog Direktionen, der maa »ta'e Billetten«.

— Det kan der være Noget i. Enhver Ridder har sit Kors at bære paa, som Nielsen sagde, da han lavede Kasino om til en Slags dramatisk 50-Øre-Bazar. Lad os saa gaa videre.

— Hvad er dette for et Brev?

— Det er fra en evropæisk Sangerinde, der ansøger om Orlov til Paaske.

— Hun vil maaske vente, til der kommer en ny skandinavisk Tenor, der kan trække Publikum, naar det næste Gang skal hedde sig, at hun fylder Huset?

— Hvorfor ikke? Men Chefen har kasseret Ansøgningen. Han længes efter den Danske i Paris. Det er det, man kalder Geografi og Kjærlighed.

— Ja, saadan er Amors Genistreger!

— Her ligger en vældig Bunke. Sikken Mængde Affald fra Sommerdagene.

— Ja, det er de sidste Rester af Dagens Krønike.

— Nej, det er bare hele Venstre, der er heldt ud. Det siger lille Eedvard selv. Det vil sige, han udtales „Eedvard", men han staves „Rustam".

— Jeg veed det nok. »Folkethinget er en stakkels Institution, der har al Besvær med at holde sig oven Vande", siger han.

— Ja, men det er Hr. Bergs Skyld, fordi han „ødelægger alt menneskeligt Samkvem".

— Er det ikke forskrækkeligt? Men nu klarer lille Eedvard hele Bulen.

— Jeg er med! Han vil formodentlig indbringe et Finanslovforslag om extra Statstilskud til alle kjøbenhavnske Damer, der vil klæde sig i stramme Atlaskeskjoler med udskaarne „Himmeldøre" over Barmen og et Sus af Slæb bagtil? Det kan han nok faa sine Pappenhejmere til at blive enige om!

— Nej, han er meget fiffigere; han har udspekuleret et helt nyt Program.

— Hvordan det?

— „Frasernes Tid maa være forbi," siger han; „saa kan vi gardere vore Svin."

— Det var en skjøn Tanke! Men, hvis han nu alligevel ikke kan faa Svinene drevne i Stien?

— Ja, — — saa er Venstre lige til „Myrerne".

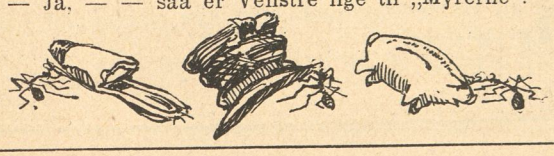

En Storm i et Ølglas!

De tunge Uvejrskyer drog
Hen over »Nationalen«;
Man mærkede, at snart det tog
En Ende med Finalen.
Det gik den som en slunken Krop,
Der skyndsomst maa aflives,
Thi hvor Intet er at lægge op,
Kan en Ferd'nand ikke trives!

Som Skummet i et Ølkrus steg
Bestandig Tordenskyen,
Saa Ferdinand krøb ganske bleg
Ind under »Paraplyen«.
Hvorledes skulde det vel gaa,
Naar først det kom til Stykket,
Og naar Ingen anede, hvorpaa
At Bryggeren gik og brygged?

Saa kom det! Brat slog Lynet ned!
Nu hjalp der ingen Trøster.
Forgæves gul-rød-grøn og vred
Den hele Glückstadt ryster:
Som Josef, da Fru Potifar
Ham vilde skjælmsk beruse,
Med ømme Blik han Flugten ta'er
Fra Hr. Schwanenflügels Muse.

Vil Bryggeren i Sejrskrud
Sig af sit Koup benytte,
Og brat hans kjære Bygning ud
I Glyptotheket flytte?
Ak, Nemesis er lige glad,
Naar blot Bajerne er gode, —
Nu lægges »National« paa Fad
Li'esom Holofernes' Ho'ede!

Men Etablissementet kan
Faa mere end til Øllet,
Naar nu der friskt bli'er stukket an
Og Gjæren propert skyllet;
En gylden Tid vil spire op,
Naar der fra Nyt begyndes; —
»National« vil aldrig dø af Prop,
Naar Besøget ikke tøndes.

Den som en Fønix snart igjen
Vil rejse sig af Asken,
Skjønt paa sin gamle Alder den
Har slaaet sig til Flasken! —
Men Ferd'nand griner i sit Skjæg,
Thi som Lykkens Kjæledægge
Finder altid han et Taganlæg,
Hvortil Ho'edet han kan lægge.

Honnet Ambition.

— Naa jæ æ død, saa ska di it saan ri omkring aa be te Begravels, næ saa ska di sæt i Støk i Avisen, aa saa ve jæ Fan røst mæ se, hvomong dæ ve kom.

Stukket og Trumf igjen.

— Du, hvor meget gav din Fader egentlig for at blive Konsul af Sandwichsøerne?
— Akkurat det halve af, hvad din Fader gav for at blive Ridder af Dannebroge.

Flyttedagsstudie.

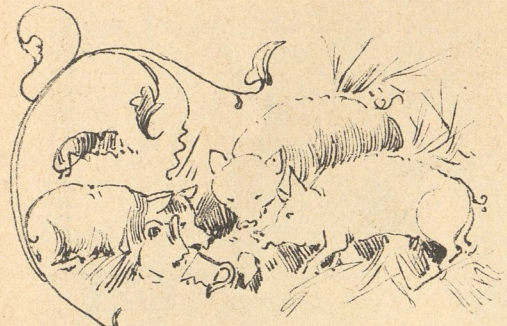

Komme, hvo, som komme kan,
Komme, Mand og Kvinde!
Skjønne Rariteter man
Kan paa Gaden finde.
Perler, kastet ud for Svin,
Alskens klinket Postelin
Slaas om Sejerspalmen
Midt i Sengehalmen.

Gamle Støvler findes her
Uden Spor af Saaler
Og berøvet Overlæ'er,
Stropperne dog holder,
Hvorfor Chresten Berg i dem
Sagtens finder ren Halem,
Naar han Tilvæxt gi'et
Har »Protestpartiet«.

Gammelt Bliktøj findes spredt
Selv i Integade,
Folkethinget knap har set
Bedre Assensplade,
Hist et Fyrfad uden Rist
Eller Ro maa grumme trist
Midt i Dyngen lande
Ved en bulet Pande.

I en Rendesten, forladt
Af al Verdens Lykke,
Ligger hist en gammel Hat
Uden Pul og Skygge
Som et Billed paa, hvordan
Det kan gaa en Rigsdagsmand,
Naar han af en Hændelse
Skaffer sig „en Kjendelse".

Og i Fugleperspektiv
Ses de graa og sorte
I et smukt „*Familieliv*"
Paa en laset Skjorte,
Som kanskesens bli'er Papir,
Hvorpaa Berg ad Aare gi'er
Rodes „*Leben*" Palmen
Midt i Venstrekvalmen.

Paa Barberstuen.

Nej, som sagt so gjort, højstærede, man skal ja krølle, mens Jernet er varmt, und det gjælder for Barberer, und det gjælder for Ikke-Barberer, und so — forstaar Di — tager jeg Nikoline unter den ene Arm — Nikoline det er min Kone, højstærede — und und min Schtok unter den anden Arm, und Nikoline tager mig unter den ene Arm und Willibald unter den anden Arm — Willibald det er min Esel af en Søn — und so gaar altsaa baade jeg und Nikoline und Willibald Arm i Arm ud for at se Ballonen i botanisk Have, De véd, højstærede Herre, aaben fra Klokhen 1 til Solnedgang, und jeg stiller Willibald det Fæ ved Indgangen til Haven for at holde Øje med Solen, at den ikke gaar ned, und tænk Dem so, højstærede, tænk Dem so, hvilken grausam Unforskammethed, so gaar Solen sgu ned alligevel midt i det hele, und der stod Nikoline und jeg ganz alene med hinanden unter Armen som Adam und Eva i botanisk Have, und jeg gaar hen til Laagen, forstaar De, højstærede, for at se efter Willibald, den Esel, und hvad giver De mig, højstærede, hvad giver De mig, der staar Drengen det Fæ und har forstuvet sit Ansigt for at kigge efter Ballonen, so at han kan ikke vride det om mod Solen, aber som sagt, højstærede, man skal krølle, mens Jernet er varmt, und hvad gjør jeg, tror De, jeg stikker min Haand mellem Tremmerne und langer Willibald en grausam Kindhest, for ser De, højstærede, man kan doch lidt mere end sin Fadervor — und so gik vi hjem, mens Willibald han græd som en Schweizerost, und jeg var vred som en Tysker, doch man skal ikke lade Solen gaa ned over sin Vrede, aber Nikoline, højstærede, Nikoline, ak hun blev syg af at springe over den infame Stakit, und jeg aareladte hende, und jeg kopsatte hende, und jeg gav hende 6 Igler i Nakken und Surdej unter Fødderne, aber so blev hun vild und sprang op af sin Seng und dansede rundt paa sin Surdej, und so tog jeg min Hat paa und løb den halve By durch und durch fra Trommesalen til Trianglen und fra Ligkisten til Kapelvejen for at erholde en Pakke ægte Helso-Sundhedssalt und hvad giver De mig, højstærede Herre, hvad giver De mig, jeg sværger Dem til paa Ere, jeg vil lade mig vaksinere und barbere af min egen Esel af en Leredreng, om Nikoline ikke kom sig uden at smage paa Varerne, und véd De, hvorfor, højstærede, kan De tænke Dem det? Nej De kan ikke, højstærede, De kan ikke. Ser De, højstærede, det var blot, fordi Saltet stod ved hendes Seng om Natten, und her i Huset spiser vi paa min Ere det bare Fedtebrød med Sundhedssalt und sundhedssaltet Flæsk, aber De kan tro, jeg skal sæbe den Bestyrelse i botanisk Have ind, for enten maa de holde den længere aaben, eller auch maa de faa Solen til at gaa senere ned i Vintermaanederne, und der er mange andre, som jeg skal have sæbet ind, for der er

min gode Ven, Kammerherre Fallesen, som ikke har given os mere end en ny Stykke endnu, und hvad giver De mig, højstærede, so vil han noch have elektrisk Lys und vil have sine Skuespillere gjort til kongelige, at de ikke skal vækløbe, forstaar De, højstærede, hvis f. Ex. Martinius Nielsen vækløber med Fru Oda, saa er sgu det sidste værre end det første, og jeg vil lave en Klage til Aftenbladet, und De har vel læst, højstærede, hvor det giver min gode Ven Borchsenius und min fine Ven Secher paa Hovedet und truer med at synke sin Nivaa, und so vil jeg klage over Flyttedagen, for jeg forsikrer Dem paa Ere, højstærede, jeg har ikke haft et roligt Øjeblik siden i Tirsdags, und da jeg vilde springe over Graabrødretorv, fik jeg en Skarnbøtte so stor, so stor lige i min Hoved, und da jeg kom hjem, fik Nikoline — min Kone, De véd — sin Tilfælde igjen, fordi der sad en Bakterie eller Baksille eller so en Hornfisk paa min Frakke, aber so forsikrer jeg Dem for, højstærede, so var det Fanden frisere mig ikke andet end en rent ud sagt — ja jeg siger ikke mere. — Hvafaller? — Tak, højstærede, Tak! — Ajø!

Breve fra Helvede.

Kjære Viggo Benthein!

Men plager Fanden dig skinbarlig i denne Tid? Jeg vil være fordømt, om jeg kan begribe, hvad der gaar af dig. Jeg har lige faaet de sidste Postefterretninger fra Kjøbenhavn og deraf set, at det spøgede ganske gefærligt et Sted ude paa Vesterbro, og jeg tænker netop: Saa til Helvede! begynder de nu igjen paa de Narrestreger! Det er jo ikke et Haar bedre end den Gang, Fanden var løs i Laxegade i højsalig sjette Frederiks Dage! Hvad kan det nytte, at vi siden den Gang, har faaet den højeste Oplysning i Kjøbenhavn, naar den ikke har faaet ryddet saadan en skimlet Overtro af Vejen, — men saa ser jeg i »Politiken«, at du selv ikke generer dig for at lade din gode Ven Dønnergaard spøge, og det i en saa alvorlig Sag, som det gode danske Smør! — Ja, du har, Fanden forsyne mig, Ret i, at det var en grovkornet Spøg, den! — Nu kan jeg forstaa, at Evropæerne ikke har kunnet faa udryddet Troen paa Spøgeriet, og at, naar en af de højt oplyste Evropæere giver sig til at spøge med Smørret, saa kan ingen fortænke en dum Djævel i en Bagerbutik i at spøge med Brødet. Nej, du er Drolen splide mig, et Huskors! Et ganske almindeligt Kjøge-Huskors, og jeg tror næsten, at jeg vilde forskrive mig til Fanden, hvis jeg bare kunde faa Pastor Henning Jensen til at holde den Prædiken for dig, som han holdt ovre paa Bornholm for en halv Snes Aar siden, om at »Politiken« var det rene Djævelskab; men med sin gode Villie holder han vel ikke den tiere; nej, Fanden fare i ham, om han gjør. Jeg bliver vel derfor selv nødt til at præke for dig om, at du staar dig ved at holde dig paa Maatten og lade alt Spøgeri fare; og hvis Justitsen endelig skulde bestemme sig til at lade Dønnergaard gaa igjen, hvad jeg nu for Resten ikke tror, saa skal du bare optræde som Alvorsmand og rive en rigtig kras Artikel af om den skammelige Retspleje, som tillader Folk at spøge med Landets vigtigste Næringsmiddel; for Resten kan du jo gjerne, hvis der skulde tilstøde ham noget menneskeligt, ogsaa give den slette Retspleje Skylden herfor og lade den faa en extra god Overhaling. Men fremfor alt maa jeg anbefale dig, at du med Djævels Vold og Magt slutter Fred og Forbund med Chresten Berg, der har min allerhøjeste Agtelse, siden han fik sin Korsgaardskarl gjort til Folkethingsmand i Odsherred. Fanden skal tage mig, om det ikke vilde gjøre et allerhelvedes knusende Indtryk paa de „danske" Bønder at se deres gamle „Enhedsmærke" med Kjøge Huskors paa den ene Side og Aftenbladets Korsgaard paa den anden gjøre skarp Front mod den fredelige Frede Bojsen. Du kan jo altid grine af ham, naar han ikke lægger Mærke til det.

Din hengivne
Lucifer.

Ved „Thronens" Fod.

Om Chresten Berg, vor store Folkefører,
Det vides, hvordan han ved Slottets Brand
I Folkethingets Interiører
Sig viste som en frygtløs Redningsmand;
Han voved sig, til Trods for Røg og Flammer,
Ind i sit eget Formandssovekammer,
Og med Fare for sit dyre Liv, min Sandten,
Han redded en »Beholder« fra Servanten.

I Syv-og-firs, da Potten var ude
Imellem ham og Hørup nok en Gang,
Han dog hos dem, som her i Norden duede,
Sig redded en Slags Titel eller Rang:
I Hørups Blad han figurere maatte
Som Venstres »ordinære Rumlepotte«,
Det var en Trøst, der hjalp ham at forvind'et,
At han i Holstebro ej redded' Skindet.

Og i dette Herrens Aar, da Bogødrotten
I Vester-Jylland havde gjort Visit
Og følte, han var kommen net paa Potten,
Da det »rene« Venstres Sager her stod skidt,
Til Odsherred iled' han bevinget,
Og en »Skarnbøtte« redded' han for Thinget,
Som yde vil hans Sag en virksom Støtte,
Hvor han selv det finder klogt at holde Bøtte.

Hans Korsgaard og hans *Aftenblad* har største
Begejstring vakt i Venstres Menighed,
Hvor Chresten Berg som Skarn-Fjerdingsfyrste
Paa Bogøthronen har sig slaaet ned,
Hvorfra de nylig nævnte Attributter
Hans Veteraner og hans Rekrutter
Tilraaber: Er der Spor af Chrestenblod i Jer,
Saa knæl for Bogøkongens Rigsklenodier!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Dansen i Skoven.

»— Han vidste jo, han havde Ro,
Mens de holdt Bal i Lunden«,

Chr. Winther.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 25. Oktober. Nr. 43.

Hensyntagende.

Vegetarianisme.

— Du husker vel at Onkel kun spiser Planteføde?
— Saa? Sidste Gang, han var her, spiste han da Smør!
— Ja, men det var rigtignok Græssmør!

En Limpind.

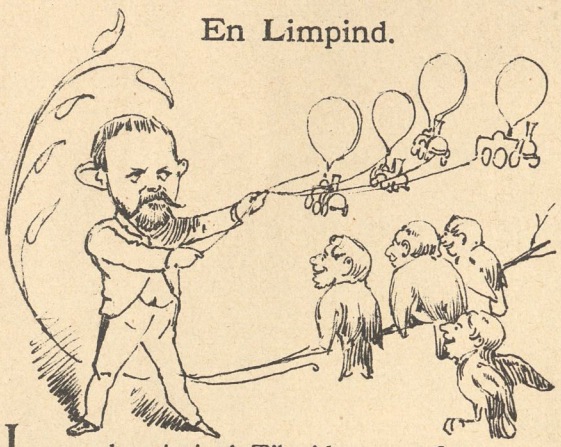

Jo, ganske rigtigt! Til sidst man fornam
Midt i Finanslovbehandlingens Øde
Venstres forjættede Fremskridtsprogram,
Som skal Partiet opvække fra Døde!
»Greven« har sagt det forløsende Ord,
At man skal lindre Befolkningens Kvaler
Med et Projektmageri, som han tror,
Nok han kan magte, naar Staten betaler.

Folkethingslemmerne muntred' han nys
Med sine straalendn Prøveballoner:
Baner i Mængde paa Tvers og paa Kryds,
Saadan som mindst for et Par Billioner,
Dampfærger, selv mellem smaabitte Øer,
Anlæg af splinterny Limfjordskanaler,
Gratis Transport af Befolkningens Køer,
Det siger intet, for Staten betaler!

Frihavn og Frilagre vilde han gi'e,
Friskoler ogsaa han gavmildt opammed',
Mærkeligt nok figurerede fri
Kjærlighed ikke endnu paa Programmet.
Ellers han gik dog saa temmelig vidt
I sine Friheds- og Livsidealer:
Al Ting i Staten leverer han frit,
Ja, det vil sige, hvis Staten betaler!

At han i Marken med lokkende Ord
Ikke for Banen til Maanen fremrykked'
Og, det forstaar sig, for Afvigespor
Ud til hvert Luftkastel, Venstre har bygget,
Er et Bevis paa det Maadehold blot,
Hvoraf med Rette hver Venstremand praler,
Selv VIGGO BJØRNBAK er aldrig for flot,
Naar han skal rejse, og Staten betaler.

— Ak, men hvad nytter det hele Projekt,
Selv om det blænder som Lyset i Prismen?
Statskassen er jo paa Sølvtøj defekt:
Al Ting er opslugt af Militarismen!
BAHNSONs Gendarmer og Krigslyster har
Hærget Finansen som rene Vandaler,
Saa, naar Hr. Greven selv Styrelsen ta'er,
Kan han ej sige, at Staten betaler.

Løvfalds-Fest i Integade.

(Frit efter *Politiken*'s Fredagsnummer).

Aldrig har man oppe i Inte-Bladets Kontor set saa mange Spøgelser ved højlys Dag som i de sidste Dages hendøende Solskinshumør. Nu har vorsches store hvidliggraa, sværtefattige, let gjennemskuelige Blad bredet sig og badet sig i de sidste Drømme om en moderne evropæisk Journalistik.

Festligst er Redaktørens Kontor, hvor i Udkanterne de gulnede Manuskripter glider bort i Smæld og Smuld. Her er lyse, blækglinsende Slugter, fra hvis Bund de lange »Lederes« takkede Vendinger træder frem mellem visne Indsendere og døde Torskeben. Men Hjærnekisten, der svæver over Lederne, er tom.

Her er det, at Negeren den Efteraarsnat, da de sidste Blade hvirvles ud af den nye Hurtigpresse, til sin Rædsel ser mosbegroede Artikler danse Gjenfærdsdansen gjennem Satsens blege Lød. Det er Dødsvarslernes, de skuffede Forhaabningers Fest.

Solen stikker, Regnskyen græder, Vinden piber, Dagen lider. Kun »Rumlepottens« Brummen, der nu atter har forvundet sit Blegdamsbesøg i Brummen, gyder dæmrende Haab om en fornyet Parti-Alliance over de rødgule, graagule, skidengule, galdegule Bladnumre, der stønnende i deres sidste Livskraft langsomt synker ned i deres Moder. Vrøvlet. Det er Løvfaldstid, — Bladfaldstid.

Men først naar Mørket i store Svøb kommer rullende op fra Integadens flimrende Magistratsbelysning, antager det faldende Blad et Gjenskær af svunden Herlighed. Sværten lyser i det bløde Maanelys, som kom den fra et levende, af Vid og Oplysning straalende Organ.

Det suser ovenfra og ned, først i langsomme, saa i hurtige, voksende, hylende, dundrende, fejende Rusk. Afmægtig krummer Eedvard sin Ryg og skriver »En Politiker«. Vind er det Hele.

Nu gnistrer det gjennem Mørket, det rasler om Pultene, den himmelhøje Oplysning vakler i de møre Fuger, den vippes af Pinden og hvirvles bort som Georgske Børne-Syner: Protokollerne staar i Brand!

Da, som Stormen stiger til Orkan, høres Kuglen slaa Tolv paa Nikolaj. Det er Midnat, og de Døde stiger frem.

Indsvøbt i en klam Taage, der i sælsomme Bugtninger svinger fra Rømersgade til Blæsenborg, farer Dødstoget ind i Branden. Der er de, alle de kjendte Ansigter, der i sin Tid saa pludselig forsvandt, da Eedvards eget grangivelige Ansigt blev skaaret i ætsende Typer og indlemmet i Dagens Nyheder. Et efter et dukker de frem af gamle, glemte Aargange. rusker i Hukommelsen og hvisker et manende »Husker Du mig?«

Og medens Stormen splintrer Bladets sidste Glorie, begynder Dødens Dans. Hu hej! der er literære Oldinge paa tyve Aar, unge skønne Kvinder med stramtsluttende Atlaskesliv over pressede Barme, frisindede Piger, der staar Brud uden Præst, Piratbørn med underlige, tynde Ben. Forrest danser Bentheim, som sig hør og bør, med de afdøde Thronprætendenter under Armen. Han stønner sit hæse »Hvad kan det nytte«, medens han forgæves søger at dække over Strimerne med en smudsig Ble og forgæves skyder de forlængst begravne Straamænd

frem, naar Livjægernes Aander byder ham op til Hasselkjæpperyggedans.

Saa hvirvles Georg ud af Kopipressen. Han falder paa Næsen ved Springet; men der gives heldigvis Næser, der er indrettede til at tage mod Stød. Han mindes sine svundne Storhedsdage, da han i Manddommens fulde Kraft sprang Buk over Frøken Grundtvig og svinger sit aabne Brev til Hans Jæger, medens han slaar Takt til en Strindbergsk Forsøgsballet. Mens de literære Glimmermænd falder fra, den ene efter den anden, og Hykleriet synger sit Sejrskor, og jaget af Max Bewers Skygge maa han som det tabte Jerusalems evige Skomager vandre sin tunge Gjenfærdsgang fra Rusland til Polen.

Stormen suser, og Dansen fortsættes. Salig Per Anden forsøger paany sine kaade Spring i Fortidens Fejeskarn „fra Parkettet", indtil han som en smuldrende Rest af Dagens Krønike synker udmattet om i Cabiros Arme. Herman Bing danser til Aalborg under en sivende Regn af svundne Lejrbreve, og lille Eedvard gaar bag af Dansen. Men Allesammen falder de paa Næsen over Smørbalancen, der i den moderne Skrivemaade staves „en Slyngelstreg", men udtales „latterligt Pøjt". Franske Socialister danser Karmagnolen over de Faldne, medens disse sprælle i deres sidste Trækninger efter Bismarcks Fløjte.

Men da: En af de smaa Sorte farer pludselig igjennem Inte-Kontoret med sit Manuskript. Hans spruttende Pen har overdøvet Stormens Tuden, da han skrev et Referat af de segnende Aanders Løvfaldsfest. Og se! De Døde tager fat paa en Frisk, medens den højeste Affektation lyser ud af hans Linier, som han afleverer oppe i Sætteriet.

— — — — — Den næste Dag staar Inte-Bladet afklædt til det nøgne Papir. Dets Storhedsdage er forsvundne tilligemed den gamle Bogtrykker-Sværte; kun „Fest-Referatet" vidner om, at det sublime Vaas endnu har et Hjemsted i de magre Spalter. Jeg har selv skrevet det, og jeg kan levere ligesaa mange Alen, det skal være, af samme Slags.

Saaledes fylder man en Spalte, naar man er i Nød.

Hi-Ha-Henrik.

Finansielle Aforismer.

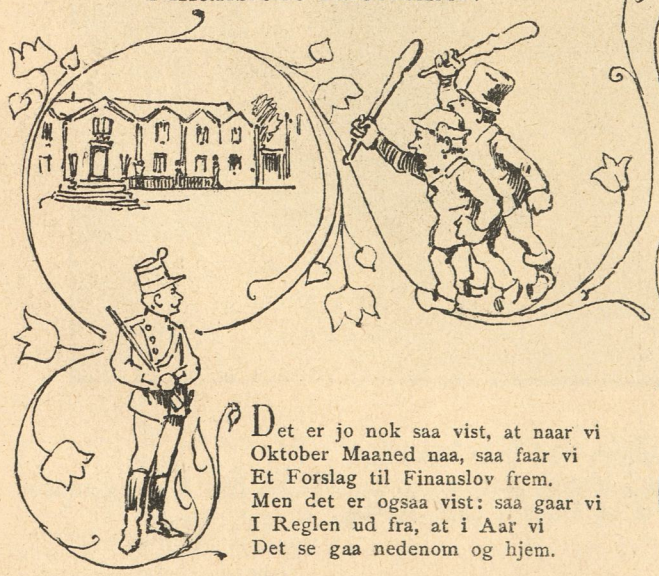

Det er jo nok saa vist, at naar vi
Oktober Maaned naa, saa faar vi
Et Forslag til Finanslov frem.
Men det er ogsaa vist: saa gaar vi
I Reglen ud fra, at i Aar vi
Det se gaa nedenom og hjem.

Der er saa mange Differenser
Imellem vore Excellencer
Og excellente Menigmænd.
Det er jo ikke blot Kanoner,
Geværer, Forter og Patroner,
Som de Patroner »visne hen«.

Det staar i Bønderalfabetet,
At ogsaa Universitetet —
Den sorte Skole, ser De vel —
Og saa de lyseblaa Gendarmer,
Som dem saa overmaade harmer,
Skal slaas helt »mausetodt« ihjel.

De sidste gi'er ej Grund til Klage,
De har vel ikke langt tilbage:
I Aar der skydes ud en Flok;
Og Krigsministeren er naadig,
Marinen heller ikke graadig;
Men der er Tvistepunkter nok.

Der er foruden »*Alma mater*«
Det kjære »Nationaltheater«,
Som møder med et Underskud
Paa godt halvandet Hundredtusind —
Ja, det vil sikkert sætte L . . .
I Pelsen, saa der sker et Brud.

Saa skal der bygges alle Vegne —
De Forter vil vi ikke regne —
Men Baner — det er det, de vil ha'e.
Og naar der først skal bygges Baner,
Man allerede Kampen aner;
Det kjender vi jo fra Zola!

Saa mødes alle disse Snobber,
Der, Ravne lig, i Furen hopper
I Haab om Bytte hver for sig.
Saa er der ogsaa nogle Slotte,
Der skulde gjøres mere flotte —
Sligt ynder »Venstre« heller ej.

Se, Frederiksberg har lidt til Gode,
Thi den kinesiske Pagode,
Hvor mangen Stymper har sig hængt,
I Stedet for at demoleres
Saa skal den prægtig repareres —
Det havde man dog ikke tænkt!

Men Christiansborg med sure Miner
Fra sine smulrende Ruiner
Vil høre al den Øxeklang.
Thi den skal stadig negligeres —
Der skal der bare konkurreres
For tredie eller fjerde Gang.

Det synes, som til sene Slægter
At alle Meldahls Arkitekter
Skal have sig et Levebrød
Ved Konkurrencer om Ruinen —
Det minder næsten om Tontinen,
Der ogsaa feder sig ved Død.

Det er i Sandhed ikke ilde,
Alt, hvad de Herrer bygge ville —
Ja, for at gjøre Hver til Pas,
Om saa det er Vridsløselille,
Saa skal der være Rejsegilde —
Der er saa Pokkers kneben Plads!

En Streg i Tidsregningen.

— God Dag, Mads Olsen! Skal jeg gjøre noget ved hans Klokke?
— Jow, A trouer, te der æ nøj galt innen i hinner, for no haar hun en hiel Ugh igjennem stannen po hall oth; men A ka itt sæj, om de æ te Maaren eller Avten.

Misundelsesværdig?

— Godaw Laues!
— Ih Godaw Pie, æ do aa kommen til Bøjen idaw?
— Jah, A æ saa!
— Huen haae do'et saa, Pie, de æ helles læng' si'en a haa siet dæ.
— Jhjaaw Tak, A haar'et godt.
— Jah, do ka sait ha'et godt, do sedder ve de triddi Kuen, A sedder aa rywwes a stywwes mæ de føhst endnu!

Hr. „Greven".

Frit efter Chr. Richardts »*Hr. Mikkel*«.

Hvor Syren kranser Albertis Fod
Som Glemmigej og Kjærminde,
Der sidder Hr. „Greven", han er saa mod
i Sinde.

Sørgmodelig han sig bag Øret kløer,
Mens Facit han beregner,
Tiden er knap, og til alskens Malheur
Det tegner.

„Krigskassen er slunken, Humøret er sløjt,
Vand er der i „*Gnavets*" Lunger,
Og Tauber skriger himmelhøjt
Af Hunger!"

Saa axler Hr. Greven sit røde Skind
I Folkethingets Sale
Og kæmmer med en Vissenpind
Sin Hale.

Han spejler sine Tænders Rad
I Fraseflommens Kilde
Og snoer bag Busk og Hørups Blad
Sig stille.

Nu nærmer han sig til næste Budget,
Hvor Millioner de kræve,
Han spidser Øren, hvilken Ret
For Ræve!

En lækker „And" han ser paa sin Vej;
Bojsen er falden i Staver,
Og N. J. Larsen sliber sig
En Skraber.

Det er Venstres fede Reformprogram,
Der gjør ham helt forslugen
Og har til Fremskridt ægget ham
I Ugen.

Og, mens han taler for hele to,
Den fede „And" han snapper sig,
Og saa af Sted, jo, I kan tro,
Han rapper sig.

Fra Esbjerg-Ruten til Frihavnskrav
Han nok saa lystig springer,
Det er, som selve „Anden" gav
Ham Vinger.

Bag ved sig hører han Bifaldsraab
Og Støj fra Venstrelejren:
Klem paa, Hr. Greve! Der er Haab
Om Sejren!

Men Grevens Ord er Fløjl og Filt,
„Fortalelser" ænser han næppe;
Dog maaler fuldt Hr. Berg han snildt
En Skæppe.

Sit „Standpunkt" naar han bag Herregaardssmør
Og Fandens Mælkebøtter,
Hvor ingen „Viggo Bentheim spør':
„Hvad det nytter".

Og medens Venstre den fede And
Med lystent Blik betragter,
Hr. Greven med højstegen Visdomstand
Den slagter.

Og der blev Fryd i Hr. Høgsbroes Rad
Og mellem de Limfjordsblakker.
Det blev den dejligste Andemad,
Jo, jeg takker.

De fede Reformers Andesteg
Blev spurgt fra „Greven" til Bonden.
— Chresten gik og slikkede sig
Om Munden.

Sekundære Privat-Theater-Betragtninger.

Dagmar: Tordenskjold, Tragedie af Hr. Ølenslæger. Fil Geskrei und venig Volle, som Fanden sae, han klippede sin Oldemoder, og der er noet iet. Der bor hjemme hos vos i vores Gadeværelse en lille Stodent til 12 Kroner om maanedligen med Morgendrikke og blankede Støvler og andre Behaveligheder, og det er nu saadan et honnet og inadvendt Menneske, som at der en Gang imellemstunder læser en lille Kjende op for Mutter og mig, og saa læste han justement noet op for mig forleden, der slog ner i mit Hoved, liesom det ku hae vaaren en Urtepotte fra 4de Sal, og det var noet om, at Bjergene ska til at føde, og saa blieret Faneme inte til andet end som til en lille Mus, som at der for saa vidt er noet forbandet Sludder, men ellers ka være meget rigtig obselveret af denne hersens Habakuk eller Cyprianus — nej tøv en Kjende, det var nok Horatius, Stodenten tittelerte ham, og ska hae levet under Christian den 4de eller Christoffer Kolumbus, men liesaadan gaaret med vos, for vi ligger osse immer op til en vældig Julekage beregnet for en større Familje, og Gomaaren, sier jeg bare, Gomaaren, saa blieret til en ussel toæres Bolle af di mindste, man ka rave ud, for vi ska være literære og barestens literære, men hvad ka det nytte — som at Hørup sier — hvad ka det nytte, naar at vi saa inte ka spelle Klassekerne formedelst ingen Kræfters Havelse, for saa blier saadan en Tragedie sgu altfor komi — — hvad jeg vilde sige tragisk, men hvis der er noen, der griner ad hele Mollevitten, saa eret nok Chefen paa Kongens Nytorv, skjønt at han sku nødig grine ad noen med det gamle Rippetoare, han stiller paa Benene for Tiden. Men jeg taer liegodt min Hat meget dybt af for Riis-Knudsen, for det er en Mand, der vil, hvad han vil, og immervæk inte synker sin Fane og sit Nivaa, og ka Manden blie ved med at lukke sin Portemonnix op, ja saa ska jeg saa gjerne lukke min Mund i, og saa ka det jo gaa lige o. b. op.

Folketheatret: Hexeri eller Blind Alarm, Komoedie af Hr. Holberg, og Intrigerne, Vaudeville i 1 Akt af hans Højærværdighed Pastor Hostrup. Venig Geskrei und fil Volle. Det maa jeg lade min gode Ven Severin, osse kaldet Abrahams, at naar han inviterer til en literær Forestilling, saa eret sgunte blind Alarm, for det er det fine ved hans Personale, at di arbeder immer i Gedulgthed uden Reklamus, liesom der staar saa smokt i Salmen: di snakker ej, men slar, og sakreblø, sikken Sikkerhed over di Spellende, ingen Fejltagelser, saadan som paa det konge-

lige forleden Aftning, hvor at Emil Poulsen i Amors Genistreger begik den Genistreg at forvexle to Navne, som at der akkurat netop inte sku hae vaaren forvexlede, saa at Olaf Poulsen, der inte maatte vide noet, var lie paa Nippet til at rette ham, og det var mig en hel Svir at se, hvor Elith Reumert var sikker og selvbevidst som Mesteren for Komoedierne, men Nikolajsen ka nunte lie, at Folk er selvbevidste, formedelst han nemlig inte selv altid er rigtig selvbevidst.

Kasino: Æresgjæld og Nervøse Koner efter det franske ved S. N. Det ka jonte nytte at nægte det, at Carl Nielsen er kommen i en svær Gjæld, nemlig til Klassekerne, som for saa vidt er Æresgjæld, som at han inte behøver at betale den, men naar at han saa har en nervøs Kone i Baghaanden, og han saa oven i Kjøvet synker sine Priser, saa blier Resustatet liegodt, at han blier en Mand af Folket, naar han og hans Kone gjør fælles Sag, og saa blier Kasino til Folketheater formedelst sin Billighed, og Folketheatret maa saa se at blie, hvad Dagmar sku hae vaaren, nemligen et literært Theater, mens at saa Dagmar blier hverken folkelig eller literær, formedelst det mangler Evner til at gaa i det kongeliges Fodspor, men i Betraktning af di billige Priser morede jeg mig rigtig godt. Jeg og Nikolajsen sad natyrligvis paa Friplads, saa billigere ku vi jo inte saa godt forlange det, skjønt at Nikolajsen var inte fri for at være en Kjende indisponibel den Aftning, saa først sad han og hikkede af Spænding over Æresgjæld, eller kanskesens fordi Samvittigheden slog ham, formedelst han er kommen til at skylde mig tre højhælede Konjakker i Skidt-Mads, og bav efter sad han og hikkede af Latter over Nervøse Koner. Det er slemt med den Hikke, eret, men det er nu hans Maner at gie sine Følelser Luft paa.

Søren Lukkerup,
Resensent og literær Kuntrollør,

Oprørende Mishandling af et Fattiglem.

Det er bekjendt nok for Menneskene i Almindelighed og for „Aftenbladet"s Læsere i Særdeleshed, at der er ingen Steder paa Jorden, hvor de smaa lider saa stor Uret, som i det lille Danmark, Frederiksberg iberegnet.

Igaar kom saaledes et af Skæbnen og Storborgerne haardt hjemsøgt Fattighuslem op paa vort Kontor og gav en gruopvækkende Historie til Bedste. Ganske vist var han saa fuld, at han ikke kunde staa paa Benene, men maatte have to af vore mest haandfaste Medarbejdere til at støtte sig paa; men dette forringer da ikke Beretningens Troværdighed. Det er jo af fulde Folk, man skal høre Sandheden.

Hans Beretning lød i hele sin rædselsfulde Simpelhed som følger:

Ser de, Hr. Redaktør — om Forladelse, jeg mente Hr. Folkethingsmand — somme Tider sker det jo nok, at jeg faar mig en Taar over Tørsten, men i Almindelighed plejer jeg dog ikke at være ædru.

Nu havde jeg forleden Formiddag været en lille Visit ude i Flaskekroen, og da jeg saa kommer hjem til Fattiggaarden, var det allerede mørk Nat; De ved jo nok, at Dagene allerede nu er blevne altfor korte. Men imens jeg havde været borte, saa havde Anstaltens Bestyrelse været saa hensynsløs at mure Porten til, saa at jeg ikke kunde komme ind paa det sædvanlige Sted og derimod lavet en Gadedør med en høi Stentrappe lige ved Siden af, hvor Porten skulde hat vaaren. Jeg kravlede ligegodt op ad Trappen og gav mig til at ringe gaa Portklokken, men saa var den der slet inte; den var bleven til en Gadedørsklokke, der oven i Kjøbet var bleven anbragt paa den forkerte Side af Porten eller Gadedøren, hvad det var for en. Tilsidst kom da Portneren og lukkede op, men han maa vist have vaaren fuld, for jeg kunde inte kjende ham igjen, og han kunde da heller inte kjende mig. Men tror De, han vilde lade mig komme ind? Nei, han skjældte mig ud for en Drukkenbolt og sagde, at jeg skulde skruppe af, og da jeg alligevel vilde probere paa at komme ind, skubbede han til mig, saa jeg faldt ned af Trappen og slog mig en Bule i Panden. Nu lod de mig ligge hjælpeløs udenfor Anstalten, udsat for enten at sulte ihjel, eller ogsaa at maatte gribe til det sidste fortvivlede Middel, at stille mig som Folkethingsmand nede i Holbæk Amt, De veed nok der, hvor man inte tager det saa nøje med Ballancen — — —«

Her blev den Ulykkelige saa overvældet af sin Bevægelse, at han faldt i en dyb Søvn.

Vi opfordrer indtrængende Avtoriteterne til at undersøge Sagen og lade de skyldige alvorlig afstraffe.

Efterskrift. Da ovenstaaende var gaaet i Pressen, modtog vi følgende yderligere Oplysninger. Vedkommende Fattiglem havde den omtalte Aften ved en ren Fejltagelse forvexlet Fattiggaarden med et Privathus ude paa Vesterbro, som nok kaldes for *„Den forgyldte Elendighed"*, ligesom han ved at meddele os Beretningen havde troet, at han befandt sig paa Graabrødretorv, men dette forringer selvfølgelig ikke i mindste Maade hans Troværdighed, og vi fastholder, at der er al Anledning til at skride ind mod Bestyrelsen af bemeldte Fattighus, for at man ikke skal tillade sig at byde Smaafolk, hvad det skal være.

Hule Tænder.

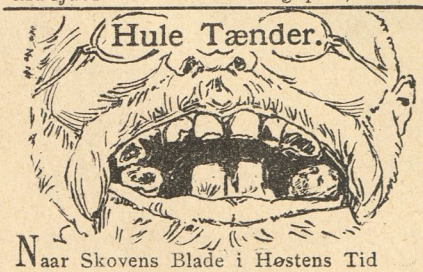

Naar Skovens Blade i Høstens Tid
Bli'er fejede hen ad Jorden,
Naar Kulde, Regnskyl og Slud og Træk
Er dagligdags Kost i Norden,
Naar Stormen suser i fuld Galop
Og Frakkerne endevender, —
Saa ser det galt ud for alle dem,
Der lider af ømme Tænder!

Som nu for Exempel Rigsdagsmænd!
Hvad maatte de ikke lide,
Da Korsgaard, Chrestens forlorne Tand,
Blev indsat ved dere Side?
Naar Talen strømmer som Kæppen i
Et Tandhjul fra Mandens Lunge,
Saa hører der mer end Resignation
Til at holde Tand for Tunge!

Der blev je rigtig nok gjort Forsøg
Paa at faa ham annuleret
Og muligvis med en anden Mand
Faa Medlemshullet plomberet;
Men den, der rodede op deri
Med ikke just vaskede Hænder,
Var desto værre en lille Pirat, —
Der selv nok har ondt for Tænder.

Han kæmpede tappert, den unge Mand
Paa Valgkampens Rendebane,
Hvor Korsgaard af Berg blev trukken frem
Som Tandhäuser af en Svane;
Han skjænkede Korsgaard Bægret fuldt
— Og Ingen af dem er Vanddrikker —
Og drabelig drog han sin Dyrendal, — —
Men saa var det kun en Tandstikker!

Hr. Valgkandidaten stod just ej
Paa synderlig sikre Fødder:
Hans ømme Tand var et »*Aftenblad*«
Med temmelig angrebne Rødder;
Og naar man regeret har som Chef
En Flok literære Bohêmer,
Saa er det just ikke den korteste Vej
Til Rigsdagsdiætens Tandtiemer.

Men nu maa de Herrer Venstremænd
Fra Greven og ned til Bonden
Jo finde sig i den nagende Orm
Og fromt slaa sig selv for Munden.
Vi andre undrende Smaafolk kun
I Tide tilraabe kan dem,
Hvis ej de faar trukket den Tand ud,
Et velment: *Quousque tandem?*

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Patroklos.

Ved den »moderne« Muses Fod
Patrokles-Fallesen udgød sit Blod;
Skjønt »*Berlingske*« hid til hans Hjælp blev kaldt,
I denne trojanske Krig han faldt.

Her Skyld og Skæbne gik godt i Spænd;
Thi han, som var ikke Tragediens Ven,
Dog maatte segne bedrøveligt
Som Offeret i en tragisk Konflikt.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 31. Oktober. Nr. 44.

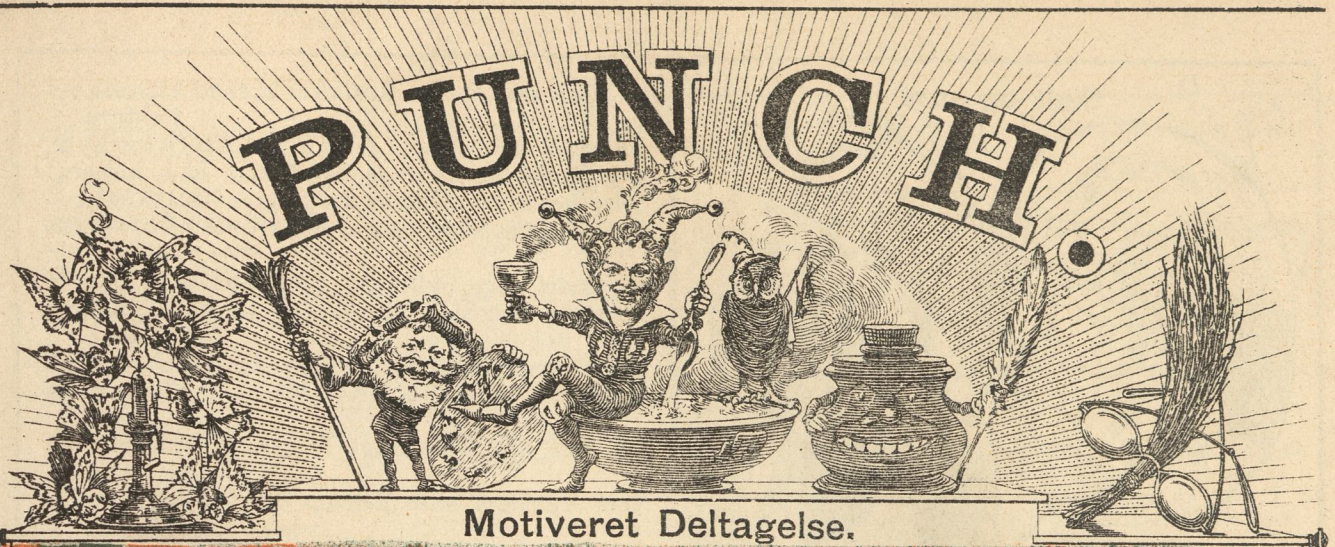

Motiveret Deltagelse.

— Herre Gud! nu har Petersen jo igjen mistet sin Kone —
— Ja, den stakkels Mand, er det ikke skrækkeligt for ham?
— Han elskede jo sin første Kone saa højt.
— Ja, Gud, det gjorde han rigtignok! Han ventede saamænd et helt Aar, inden han giftede sig igjen.

Sødt og surt.

Jeg sjunger om en Fører, hvis Skæbne og Bedrifter
Lig hans Parti har fuldt op af Revner og af Rifter,
En HOLSTEIN BLÆSENBORGER, som var i Dag en Ven
Af søde, men i Gaar af de sure Venstremænd,
Som en loyal Forhandling i Forgaars etablered',
Skjønt Dagen forud Krig han paa Kniven proklamered',
Som ved Forligsforhandling røg med JENS BUSK Tobak
I Fjor, men har i Aar kaldt Forliget »noget Snak«,
Uagtet ikke een af hans Flok tør gaa i Borgen
For, at han ikke slutter Forlig den Dag i Morgen
Og bryder Dagen efter Forliget, for saa vidt
Til nye Bryderier han skulde se sit Snit.

For fjorten Dage siden var Greven den pure
Forbitrelse mod ESTRUP og Fører for de sure.
Det var, da han sit eget Provisorium fik bragt
I Thinget ind og slagtet med Venstres Vold og Magt.
Da var der ikke Spor af Barmhjertighed og Naade:
Den maatte af med Livet; hvorfor, er os en Gaade,
Da den var højst uskyldig og ikke den, der har
Bemyndiget Regeringen, naar Pengene den ta'er,
Og ved sin Død ej heller kunde Misbruget stoppe;
Men Greven ligned' Fyren, der myrede sin Loppe
Og af det simple Faktum sig ikke røre lod,
At Loppen var i Grunden hans eget Kjød og Blod.

Men næppe gav Hr. ESTRUPs Provisorium Møde,
Saa gav strax Ledregreven Partiet som den søde;
Den, fandt han, var uskyldig som Barn i Moders Liv
Og burde frelses fra HENNING JENSENs Ærmekniv.
I Stedet for en Pæl den i Livet at ramme
Han tog sig af Loven som en god og kjærlig Amme,
Han holder den i Live og skjærmer den mod Nød;
Jo, det kan ikke nægtes, at Greven er sød.
Og, mens han i et Udvalg dens Livstid kan forlænge,
Benytter ESTRUP militaristiske Penge
Og udbetaler Thinget Diæt til Husbehov,
Alt sammen efter samme provisoriske Lov.

— Man ser, at vor Forfatter af sund »Roman«-Lekture
Er snart saa sur som selve ALBERTIs Svovelsyre,
Og Øjeblikket efter saa sød man ham fornam
Som bedste Raffinade fra JOHAN NEIJENDAM;
Snart bruges han som Surdejg i VIGGO BENTHEIMs Gruppe,
Og snart som Syltetøjet i BOJSENs søde Suppe;
Snart er han Surmælksvælling i Landbostandens Fad,
Snart tjener han som Sirup i *Gnavets* Barnemad.
Men pas kun paa! Naar Vælgerne til Vinter giver Møde,
Og, kan han ikke fange dem med Ord, selv nok saa søde,
Som Venstres sure Sennep han da gjør straks Besked,
Saa CHRESTENs fede Flæsk glider lettere ned.

Gine.

Et Interieur fra et Sjælelivs Boudoir.

— — — — og saa skriver jeg! Hele København — baade Ove Rode og Oscar Madsen, staar lyttende paa Gaden, under Vinduerne i Atelieret, spejdende efter Kunstneren ved Skrivebordet, der tømmer sit sidste Glas Liebfrauenmilch. — Ah! — for livsalig Buket! — Regningen staar til Nytaar.

En Bog vil jeg skrive — et Stykke Kunst, der »staar« ligesom Regningen. Er De med? Allarmsignaler og flygtende Fodtrin, skal være Bogens Melodi. Det kan de saa godt lide i Klareboderne — disse flygtende Fodtrin, bort fra Alberti, bort fra Flakkebjerg.

Aa — for Slid, for Slid! Saa de dirrer, Nerverne og — Hjærnen, denne Hjærne med Billed-Minderne — disse Billed-Minder! Bestandig kommer og kommer de, som en sugende Efteraarsnat, naar det er Sommer i April.

Jeg kaster Cigaretten med Benene, henslængte over Ryggen med Fingrene, i Munden. Saadan er vi — vi Kunstnere.

Og jeg skriver med Nakken, bøjet over Papiret og med Øjnene, fæstede paa mit sidste Fotografi. Saa de lyser — Øjnene, sortrandede og mælkede efter de mange fødende Dages Nattevaagen.

Det er sent paa Aftenen, Maanen ligger frem over Bordet. I de broncerede Lampetter, har jeg stukket hastige og fjærne Lys fra Sjælelivets Halvmørke. Petroleumen er saa dyr, og Urtekræmmeren giver ingen Kredit. Alt er stille i Huset. Kun Faarekyllingen piber, Dørene kladrer, Børnene stotrer, Soldaten fløjter, Pigen hviner, Naboen snorker, og en skinger Frøkenstemme, synger, gulblond, en Arie af Balduin.

Jeg aabner et Vindue med Øjnene, ud over Natten. Vinden tager mine Øjne, og, vindøjet, spytter jeg ud i Maanen. Og saa skriver jeg. Og saa skriver jeg.

Nej! — Der er først et Sjælelys i Hjærnekrogen, der skal pudses! — Saa! — Nu til Arbejde.

Det er forfærdeligt — dette Dobbeltspil mellem

Kunstneren og hans hykleriske Nerver. Nerverne snyder, Kunstneren snyder — for de kjender hinanden. Og saa Hjærnen, denne Hjærne med Dobbelt-Minderne! De kommer, hoppende, over Skrivebordet og forpurrer hans Plan, og han vrider sig og vaander sig, mens de baxer ham, og klasker ham. Men Gud, saa jeg har fortjent dem — Pryglene.

Nu først en Titel. Min kunstneriske Plan, fordrer en Titel. Men hvad skal Barnet hedde — — Barnet — — dette Barn — — — Jo, jeg var et godt Barn! Husker De, min Frue, da jeg kravlede ved Deres Kamin og satte min sidste Mælketand i Deres sanseberusede Tigerskindstæppe, medens Deres Hænder, famlende greb efter Morfinsprøjten? Allerede den Gang, var jeg Kunstner. Og saa underlig jeg drejede med Benene, og med Fingren, mellem Læberne . . .

Sagde jeg det ikke — nu begynder Billed-Minderne! — Vil Du dy dig, Hjærne!

Om jeg kaldte Bogen »Albertine«? — Nej! — Det lykkelige Fund, har Christian Krogh allerede gjort. At jeg dog kunde faa min Bog forbudt! — For Reklame, det vilde være, for Reklame. Hvad er han vel uden Reklame — Kunstneren? Jeg ved det, fra Udstillingsaaret, hvor jeg gjorde Fiasko i Stokholm, bare for at reklamere for Udstillingen. Men saa mange Penge jeg tjente! — Saa mange Penge jeg tjente!! . . .

Væk, Hjærne — er Du nu gal igjen? Ser Du ikke, jeg skriver paa en ny Bog, din Flab?

Populært, maa Navnet være — jeg har altid været en populær Kunstner. Den talte om mig, hele Byen, da jeg, ung og haabefuld, heldte Parfymeflasken ned bag Ryggen, af min Livkjole, med de afklippede Ærmer, og da jeg . . . Hold Mund, Hjærne!

Hvordan var de nu, de første Ord jeg stammede, i min Moders Skjød, der vidste, at jeg var Kunstner — af den Intelligens, med hvilken jeg bar min Ble? Jeg husker dem endnu, Ordene: »Der vanker en Kunstner, ved Tiberens Bred med Gine — den dejlige Mø« — —

Rigtig! Gine — Gine — skal Bogen hedde! For liflig Duft af Ladegaards-Erotik, der ligger i dette Navn! En Gine, der flyder med Mandfolk, medens Taget falder ned over dem — for ædel Oppave, for en Kunst, der ser Livet stift i Øjnene. Og for Henrykkelse, der vil blive — i Klareboderne.

Alligevel — det drømte jeg ikke, da jeg, som misliebig Kunstner, privatiserede i Klareboderne. Hvor var de lykkelige Dagene, da jeg, snurrende laa og laa paa Flygelet, medens de Popper-Menterske Fingre, fra Tangenterne, gled kærtegnende ned ad Katteskindet paa min Ryg . . ,

Der er Billed-Minderne igjen! — — Vil Du ha'e paa Skallen, Hjærne? —

Men hvad saa mere? Kan Gine (strengt taget) kaldes et Lys fra Sjælelivets Halvmørke? Nej, hun maa dyppes, Gine, hun maa males, Gine, — ferniseres, maa hun, med Minderne fra Krigen — disse Minder, jeg aldrig har havt, fra denne Krig, som jeg aldrig har set. Saa glider Gine lukt ned i Højrepressen og — Mønt maa der tjenes, meget Mønt!

Angstfulde Horn, frysende Stemmer, nøgne Vogne, Blod, stillet op ad Muren, Trappetrin med Nat imellem, Allarmsignaler og flygtende Fodtrin, Suk, Hvin, Raab, Skrig, og — Digte, mange Digte, skrevne lige ud af »Sangbog for Underklasserne« — — saa er Methoden!

— — — — Dette er min Bogs Fødselshistorie. Den er uhyre interessant! — Psykologerne vil stimle sammen, i Halvmørke, for at studere Sjælelysene i mit Kunstnerliv. Men — lad dem kun komme, jeg kjender dem! — —

Det er Psykologerne fra Kliniken paa Sankt Hans-Hospital!

Hr. Manbang.

Gamle Venner.

Man siger, at Venskab er mere end Guld,
Men det vil da sige, hvis Lommen er fuld;
Er Mønten først fløjten, slaar Venskabet om,
Og Hestene bides, naar Krybben er tom.

En Gang om Hr. Berg og Hr. Neijendam saa
Man Venskabets bengalske Flammer at slaa;
Som David og Jonathan fulgtes de ad;
Naar Berg var fornøjet, var Neijendam glad.

Og ligesom Neijendam mandig og kjæk
Fra Riffelrings-Spørgsmaalet smuttede væk,
Saalunde proberede Chresten at sno
Sig fra Konsekvenserne af Holstebro.

Og saadan de fulgtes i Ondt og i Godt;
Men, ak, deres Venskab er nu bankerot;
Til Bunden snart Berg af hvert Sylteglas kom;
Og — Hestene bides, naar Krybben er tom.

For Tiden, det forrige Venskab til Trods,
Ved Sylteglas-Randen de bides og slaas;
Blev Glassene tomme, er fuldt deres Had,
Naar Berg er bedrøvet, er Neijendam glad.

Men Berg i sit »*Venstreblad*« viser, at han
Besidder dog saa megen Hesteforstand,
At overfor Neijendam, trods nogen Hest,
Som »bidende« han sig kan skaffe Attest.

Mod Neijendam Chresten var slet ikke rar,
Endskjønt i hans Sylteglas spyttet han har!
Berg siger om ham, at han prajed sin Ven:
»Spyt du nu i Morgenbladsbøssen igjen!«

— Dog lad os paa ældgammel folkelig Vis
Et Sylteglas tømme til Venskabets Pris.
Gid aldrig det »visne«, hvor Berg holder Dom;
Skjønt — Hestene bides, naar Krybben er tom.

Opbyggelige Betragtninger.

Naar en Flottenheimer bliver arresteret for Kassemangel, er det en Tycho-Brahes-Dag for Vedkommende; men, naar Amtmanden betaler, saa er det en Bille-Brahes-Dag for ham.

Ellers er det en af de sædvanlige Overdrivelser i Pressen, naar det berettes, at der baade her og der har været Kassemangel. Det er nemlig ved Undersøgelserne blevet konstateret, at i intet af Tilfældene manglede Kassen; det var bare noget af Kassens Indhold, der manglede.

Mon ikke Ibsens »Samfundets Støtter« kunde moderniseres en Smule, saa at det blev et Kasse-Stykke?

Efter Forlydende skal Jens Busk, da han læste om Kassemangelen i Thisted, have udraabt: »Havde det bare været paa Mors, da jeg var der sidst; for, hvis der havde været Kassemangel, havde jeg umulig kunnet faa paa Kassen.«

Moral.

Om Aftenen gi'er man Champagneknald
Til sprudlende Glædesflammer,
Om Morgenen værker Ens Pandeskal,
Og saa er der Kassenjammer.

Utjenstdygtig.

— Han behøver vel slet ikke at klæde sig af; han bliver vel strax kasseret?
— Hvad fejler han da?
— Han er døvstum.
— Har De Attest med for det?
— Nej, men det kan man da strax høre!

Tvivlraadighed.

— Va mener Du saa, vi ska gi'e Maren Per Søvrens i Konfermasjonsgave? Je har nu tænkt mej en Gyngestol; den ka hun da ha'e, saalænge hun lever.

— Næ! saa synes jeg dov hellere, vi maa gi'e hinne et Sybord, ded ka hun dov sitte en Ting paa.

— Ja! ded ka hun da for den Savs Skyld osse paa Gyngestolen.

Lutter Bagtalelse.

Endog de allerfrommeste Gemytter
For onde Tungers Magt sig ikke hytter,
Saa Georg Brandes har schgu Ret i Grunden,
Naar han siger, at den aandelige Fornemhed er
rent ud sagt forsvunden.

Nu pynter Broder Ernst i Børs-Organet
Familien med de Fjer, man fra den raned'.
Han efter Evner den erstatter Tabet
Og kæmper med det samme som en Løve for Frihed, Lighed
og for Broderskabet.

Sin store Broder Georg han erklærer
For »den berømte literære Bærer
Af Navnet Brandes«, uden at fortørne
Den, mildest talt, ligesaa berømte Bærer af
Citaterne fra Børne.

»Og naar en Gang alt Døgnets Smuds sig lægger
Om Broder Eedvard, han Beundring vækker
(Trods sine forbeholdne *Logos*-Eder)
Som en af vor Tids betydeligste og
nobleste Personligheder!«

Ved denne Mundsmag falder strax i Øjet,
Hvor skammelig de Folk maa have løjet,
Som Evropæerne Attest har givet
Paa, at deres Moral ene og alene gaar ud paa
Undergravning af Familielivet.

Ret og Vrangt

ved en Strikkestrømpe.

Hører Du, Top! — Aa Top, Du er nok saa god at lade være med at sidde og tygge saadan i den

Paa Værkstedet.

— Goda Goda, Mommesen!

— Nej hvad ser jeg! Eret Dig, Gommesen? Sit ner, gamle Borger, og la vos snakke om Sagerne, liesom de er. Har Du læst Aftenbladet for nylig? Hvad? Det er ellesens et herligt Blad. Læste Dunte forleden Aftning Artiklen om, hvordanne at Smudspressen ka paaverkes?

— Jo vel gore jeg det, Mommesen, men synes Dunte, det er farligt at snakke om Strikken i hængt Mands Hus?

— Aa la være, Gommesen! Tror Du, jeg er født i Gaar? Ser Du, gamle Dreng, Du ved, at jeg flikker for høje og for lave, og gier et Stød i Snuden baade paa platfodede og højvristede, og saadanne flikker jeg ogsaa for en bedre Herre, der er ampligeret ved Aftenbladet, og han expliserte mig det hele forgangen Aftning, gore han.

— Saa, gore han det, Mommesen? Hvordanne ku han klare sig ud af det?

— Pokkers fint, Gommesen, for det er jo noen fine Fyre ved Aftenbladet. Ser Du, forstaar Du, naar at denne hersens Krakiler, Assesser Lassen, skriver om Smudspressen, saa har Assesseren natyrligvis hat noet i Hodet, forstaa mig ret, Gommesen, han har segtet til noen bestemt, og Du ved jo nok, at naar man slaar mellem en Flok Hunde, saa hyler den, som at man rammer.

— Ja vel, Mommesen, men Aftenbladet hylte jonte.

— Nu blier Du nok naiv, Gommesen. Det var jo justement det fine vedet, varet. For hade Aftenbladet hylt, saa hade den jo vaaren klar som Blankesværte.

— Jeg kante følge Dig, Mommesen. Du er mig altfor diplematisk og fillesaafisk.

— Nu ska jeg gie Dig et Exempel, Gommesen. Ka Du huske i vores grønne Skoleungdom, naar at jeg satte en Knappenaal i Kathederstolen for Hr. Bønnelykke, saa raabte Du immer: »Det er inte mig, der har gort det«, mens at jeg tiede stille Men hvem varet saa, der fik Kløene? Det var Dig, Gommesen, varet!

— Ja men saa ku jo Aftenbladet hae holdt sin Bøtte og ladt som ingen Ting.

— Naa, der ska vi haet! Du ska nok hae alting per Exemplummer i Dag. Ser Du, Gommesen, hvis at Du per Exempel skriver i et af Bladene, at en af Skommerne her i Borregade er en Labant — —

— Ja men det gjør jeg inte, Mommesen, det ka Du æde Blankesværte paa, at jeg inte gjør!

— Hou, hou, Gommesen, det er kuns et Exemplum! Hvis at Du altsaa kalder en af Skommerne her i Borregade for Labant, og jeg saa tier stille, saa ka det jo godt være, at det er mig, der er Labanten, som at Du har segtet tel, men hvis at jeg derimod, forstaar Du, osse skriver i Bladene, at det har sin Regtihed med det, at en af Skommerne her i Borregade er en Labant, saa er jeg jo renset med det samme, og saa er der jo ingen, der falder paa, at det er mig, Du har segtet til med den Labant. Men ser Du, forstaar Du, Gommesen, saa ka jeg jo liegodt være en lige stor Labant for Folk, som kjender mig.

— Ja naar Du saadan sitter det ud for mig poppelært, Mommesen, saa ka jeg nok forstaa det. Men hvordanne kaet da være, at Aftenbladet inte vil gaa med paa, at Straffen for Injuriummer blier skærpet?

— Det ska jeg sie Dig, Gommesen. Ser Du, saadan et Blad som Aftenbladet er jo immer udsat for at blie besudlet at Folk, der søjer deres Livserhverv ved at krænke andres Ære og Fred, og saa kaet jo blie nødsaget til at synke sit Nivaa for en Gangs Skyld.

— Saa, kaet det? Det troede jeg inte var muligt.

— Jo ser Du, Gommesen, han, den Herre, jeg flikker for, han sae noet, som at jeg inte regtig ku begrive, og det var, at det det kom an paa, det var at se objektivt paa Lassens Artikel og inte sobjektivt. Ka Du sie mig, hvad sobjektivt er?

— Sob—sob—sobjektivt! Ha, ha, Mommesen, ved Dunte det? Det kommer jo af et Sobjekt.

— Sobjekt? Det er rigtigt, Gommesen! Nu er jeg med, ha ha! Naa Adjøs, Gommesen! Skaet allerede være?

— Ja det ska, Mommesen. Adjøs, Adjøs!

Avis. — Hører Du ikke, jeg spørger Dig om, hvad jeg skal give Dig i Julegave? — Hvad siger Du, Top? Du vil ingen Julegave have af mig i Aar! — Hvad behager? Jeg synes, Du sagde noget, Top. — Jo, Du gjorde! Du sagde, at det var Dig selv, der kom til at betale den til sidst. Gudbevares, hvor Du er nærig, Top! — Hvad for noget? Tager jeg Pengene af Husholdningen? — Naa saadan, naa saadan, lille Top. Du mener altsaa, at det gaar ud over Maden. — Mindre Portioner og daarligere Varer! — Det Princip har Du vist læst Dig til i „Avisen". — Hvadbehager, Top? Har Du ingen Principer. — Jo, Du har mange Principer, men Du bryder dem allesammen. — Naar Du bare kan drille mig! — Driller Du mig ikke, siger Du? — Aa nej, for Du kan ikke, Top! Du kan ikke! Men Du tager Livet af mig, Top, og saa er Du Enkemand. — Jo Du er, Top! Du ved godt, at jeg svinder i Format ligesom „Morgenbladet". Og saa foragter Du mig. — Jo Du gjør, Top. Du ved godt, at jeg gjerne vilde have været hen at se Bjørn Bjørnson i Geografi og Kjærlighed forleden. — Jeg har jo set Emil Poulsen i den samme Rolle, siger Du? — Gud, Top, hvor Du er indskrænket. Du vil have Skyld for at være en dannet Mand og ved ikke, at man skal rose alt det udenlandske, selv om vi har det lige saa godt her hjemme! — Men det ligner Dig, for Du holder naturligvis paa det nationale Arbejde. Du er en Egoist, Top, og en Hjemmefødning! — Hvorfor har Du nu nægtet at give lille Frikke Penge til en ny Studenterhue? — Hvad han skal med den? Herre Gud, Top, sikket Spørgsmaal! Tror Du det arme Barn kan være bekjendt at gaa om i Byen med et Kors i sin Kokarde? Folk tror jo, han er Theolog, Top. — Hvad det kan gjøre? Og det spørger Du om! Kjender Du da ikke Drengens religiøse Anskuelser? Du ved jo lige saa godt som jeg, at han er Fritænker. — Han skifter Studium hvert Halvaar, siger Du? — Herre Gud, Top, skal vi ogsaa kjøbe et halvt Dusin Kokarder, saa kan vi vel nok bære det Kors, og det er dog ingen Herregaard. — Men Du saa naturligvis helst, at han blev Urtekræmmer-Kommis. Eller kom paa Flakkebjerg Opdragelsesanstalt! — Hvad siger Du, Top? — Kan han ikke komme der? Nej hør, ved Du hvad, Top, jeg kunde have Lyst til at probere det bare for at ærgre Dig. Hvor jeg skal faa Penge fra? — Aa, vær Du kun ganske rolig! Frikkes gode Ven, Ove Rode, betaler saamænd med Fornøjelse et Par Hundrede Kroner til forsømte Københavnerbørns Frelse. Men Du har aldrig haft noget tilovers for dit Barn. Ikke en Gang et ordentligt Navn har Du givet ham. Frikke! Hvad ligner det? Nej jeg skulde bare have kjendt denne Jfr. Madsgines Navnebog, saa kan Du tro, han skulde have faaet Navne, der kunde høres. — Men en ny Kokarde skal Drengen have, om jeg saa skal tigge den. — Hvad for noget? Maa jeg ikke tigge mere? — Aa, det har jeg vidst i saa mange Aar, men Folk har jo tigget alligevel. Og hvad skal der saa blive af alle Bazarerne? For det er maaske heller ikke Tiggeri? Gud bevares, Top, hvor Du er tavs! Man skulde næsten tro, Du var Medlem af Folkethinget, saa intelligent Du ser ud. — Hvadbehager? — Ikke god nok? — Aa, kan Aftenbladets Korsgaard komme ind i Thinget, saa kan Du vel ogsaa. — Hvad siger Du, Top? Snakker jeg for meget! — Gud, hvor kan Du sige det, Top? — Jeg snakke for meget! — Jeg siger jo aldrig et Ord. Jeg er lige saa tavs som Balletten paa det kongelige Theater. — Hvadbehager? — Hvad jeg har mod Kammerherre Fallesen? — Ingen Ting, Top, ikke det mindste! Han er saamænd altid æmabel og affabel. Men nu har jeg set Under Snefog fem Gange paa min Torsdagsplads! — Et godt Stykke, siger Du? — Ja, men i Længden bliver det noget ensformigt. — Hvis jeg ikke var Fremskridtskvinde vilde jeg skrive til Frederik Hansen, som altid har en lille Plads „For Damer". — Aa, Du behøver slet ikke at rynke paa Næsen, Top! Det kan være lige saa godt som et overflødigt Menneskes Dagbog i Morgenbladet. Det er vel Dig, der er det overflødige Menneske, Top. — Hører Du da slet ikke hvad jeg siger? — Er Du falden i Søvn, Top? — Naa, saa Du sover! — Det kunde Du jo have sagt strax, Top!

Paa Lørdag kan den hele By
Gaa vigtig ned ad Gaden,
Saa faar vi os en splinterny
Musik-Salon i Staden!
Paa Lørdag — glæd dig, Kjøbenhavn, —
Af Mænd, der er formaaende,
Du stillet faar et dybtfølt Savn, —
Og saa er »Spillet« gaaende.

Palais'et dog vist særlig faar
Profit af Venstres Lommer, —
Det ligger jo til Venstre, naar
Man fra Kasernen kommer.
Har dér en mindre populær
Hr. Korsgaard søgt sin Lykke,
Kan i en *Marche funèbre* her
Man blæse ham et Stykke

Men Chresten samler lunt sin Trop;
Saa snart Musiken tier,
Med de smaa Graa han glad gaar op
I Middags-Harmonier;
Men stolt han, naar til Valg vi gaar,
Fornægter sine Poder, —
Det kniber jo med Takten, naar
Man har saa gale Noder.

Og vil han throne, strix og bøs,
Som Dirigent paa Pladsen,
Strax filer Viggo Bentheim løs
Paa Vandre-Lirekassen.
Man si'er dog, at de snart for Spøg
Med Sammenspil beværter,
Men Pokker tro paa den Slags »øjropæiske« Koncerter!

Det ny Palais bli'er ret en Havn
For musikalske Sjæle,
Hvor mangt et fremmed Kunstnernavn
Faar Mængden til at knæle;
Ja, det til Gavns vil hæve vor
Musik til Kunstens Højde,
Naar de smaa Sorte klapper for
I Takt til Bismarcks Fløjte.

Ved hver Koncert man løftes dog
Just ej til Kunstens Egne,
Men fryder sig paa Venskabs og
Familieskabets Vegne:
Til Eedevards og Georgs Pris,
Mens de paa Lappen sutter,
Den schmaa Bro'er Ernst i sin Avis
I Børs-Trompeten trutter!

Men Rode-Madsens Symfoni
For Børne-Instrumenter
Bli'er dog Sæsonens *clou* for de
Smaa Klarebods-Talenter,
Naar til Alberti's Taktstok rask
Der runger gjennem Salen
En Flakkebjærg-Kehraus med Klask
Et cet'ra i »Finalen«!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Pudset.

Husk, lille HØRUP, naar du for din Læser
En »Slyngelstreg« til »Spas« forvandle vil,
At, gjør man ad sin Næste lange Næser,
Man selv til sidst maa lægge Næse til.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 7. November. Nr. 45.

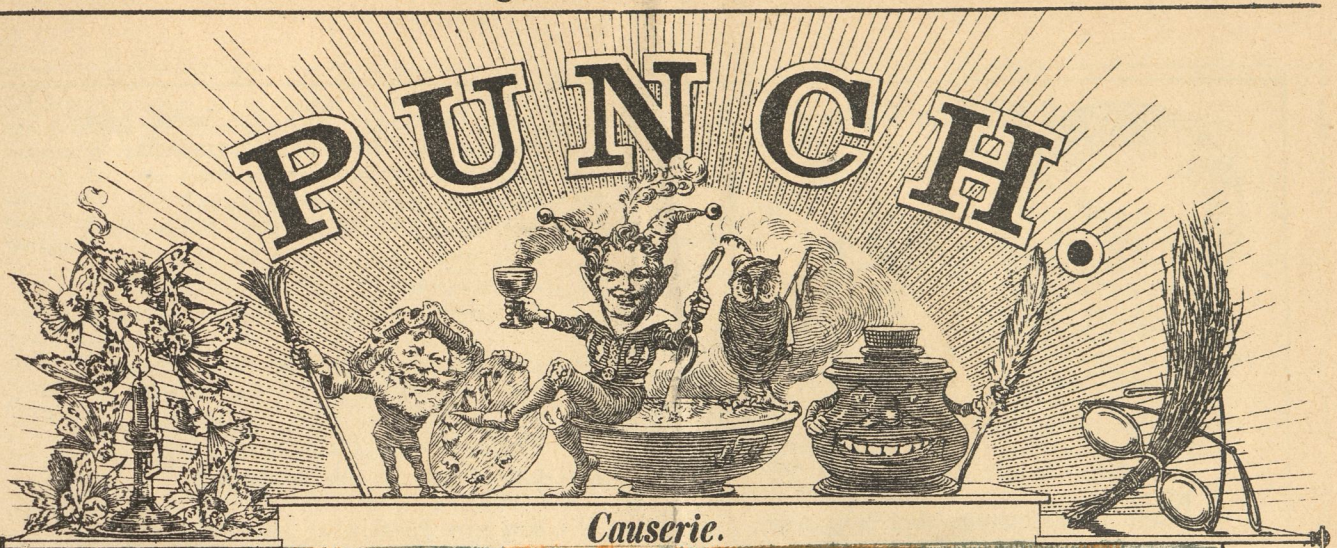

Causerie.

— Hvad er da Deres egen Mening om Peter Nansens „*Af Dagens Krønike*"?
— Aa, den vil vel snart være »Krøniker fra Peter Nansens Tid«.

En lille Ferie.

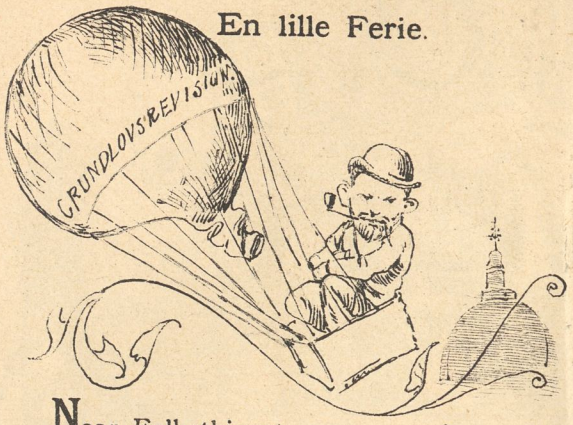

Naar Folkethinget, som man siger,
Ta'er Orlov for at fæste Piger,
Det ingenlunde sig beriger
Med det, der ligner Flids-Attest;
Thi Folk er grumme chikaneuse
Og kalder det saagar at sløse
Naar Tinget fæster Kokketøse
I den Stump Tid, det har til Rest.

Og det er vist, at Ledregreven
Fornylig maatte være bleven
I Tidens Brug lidt mere dreven,
End han har været i sin Færd,
Hvis han skal tage paa sin Kappe
I denne ydermere knappe
Session, i Aar at sammenklappe
Ved MATZENS Hjælp en »ordinær«.

Thi, om saa selv han sætter Kronen
Paa Thingets Travlhed med Ballonen,
Han kalder Grundlovs-Revisionen,
Skal, som bekjendt, dog Tid til alt;
Og Tiden flygter, naar det gjælder
Saavel at bygge Luftkasteller
Som om at gjøre i de Nælder,
Han for sin »ny Taktik« har kaldt.

Man ved »Forhandling« bedst bekriger
Hr. ESTRUP, saa han Pladsen viger;
Men, skal man hjem og fæste Piger,
Saa gaar Forhandlingen i Staa.
— Dog, skal man lægge den paa Hylden,
Har man en Udvej, som er gylden:
Man giver bare ESTRUP Skylden,
Som ikke Tid nok lod dem faa.

Naar efter Ferien vor brave
Lovgiverskares Fæstensgave
Omsider atter kom i Lave
Mundtlig, dog uden Telefon,
Vil »Greven« pleje Samfundsvellet
I Folkethinget og fortæll'et,
At Fæsteloven er forældet
Og trænger til en Revision.

Men, hvor skal Tid man hertil hente,
Naar under ESTRUPs Regimente
Diæterne, de surt fortjente,
Skal stoppes sidst i Januar?
Og, naar man først skal holde Juleferie efter Sæd i Thule,
De stakkels Udvalg knap en Smule
Betænknings-Tid tilovers har.

Det bliver derfor vist det bedste,
At Vælgerfolket, der lod fæste
»Forhandlerne« som Arbejdsheste,
Forløser dem fra saadant Slid
Og sørger for at faa befriet
Venstre, som surt nok slider i'et,
Fra sin Portion af Hoveriet,
Naar Valget bringer Skifte-Tid.

Madsen og Lassen

— Go'Aften, Madsen!

— Bongschur, Mongschø! Bieng veny retur dans Danemarc.

— Hva' behager?

— Kunsten er Grand, og la France est Grand, og Vous êtes Grand — —

— Pas. Har Du har haft det Tilfælde længe?

— Lad vær' at forstyrre mig, Kokkelæng kunde gjærne staa bag Hullet og skjæve efter alle de Billetter, jeg ikke vil kjøbe, li'som vores egne Direktører plejer van; saa maa jeg jo henvende et Par Ord til ham fra det danske Folk.

— Det skulde Du 'nte, Madsen. Husk paa den Næse, som han forrige Gang gav lille Eedvard, skjønt det arme Menneske har ondt nok ved at styre den Næse, han allerede har. „Gaa hjem og vær Patrioter, I Skabhalse,« sagde han, saa at baade Chresten og Eedvard og hele Molevitten fik Festmaden i en gal Venstrehals!

— Kokkelæng er en Knop, Lassen. Det vil jeg ogsaa ligefrem sige til ham: »Vons êtes un Boutong,« vil jeg sige.

— Ja, han er »en Mand af Folket«. Men, naar vores egne Direktører maa sidde som »nervøse Koner« og suge paa Labben »inden Døre«, kan jeg ligegodt ikke indse, hvad det skal være godt for, at Kokkelæng gjør »fælles Sag« med Ridder Nielsen og giver »Indkvarteringen" i Amaliegade.

— Jo, det er »en Stemning«, Lassen. Se, han laa jo ovre »i den anden Verden« og rodede i Guldpenge og Negere og anden Lyksalighed, saa at de var lige ved at udnævne ham til Viggo Petersen. Men saa hørte han Noget om, at Kasino havde saa „fint Besøg", at

det kunde trænge til en fransk Visit. Og hvad gjorde saa Kokkelæng? Han sa'e: „Va Bankerot!“ sa'e han og kommanderede ligestrax sine „Gutter om Bord“.

— Det var pænt af ham. For nu har Kasino snart ikke Andet end som „Fastelavnsgildet“ at leje sine Lokaler ud til, siden at Koncertpalæet er flyttet om i Bredgade.

— Sikken dejlig Bygning! — hva' Lassen?

— Ja, og saa har den den Fordel, at dens Bagdel med Koncertsalen aldrig kan blive færdig, saa at vi hvert Aar kan blive ved med at indvie den. Ifjor indviede vi det nye Lokale, og forgangen indviede vi de nye Vægge, og næste Aar indvier vi de nye Bænke og hver Gang la'er vi de Indviede danse ovenpaa Aftensbordet af lutter Glæde over Herligheden — — saa skal vi nok faa Kjøbenhavnerne med paa Noderne, Madsen.

— Meget rigtig. Det er ikke for Molboer, naar det gaar i den Dur. Men det var ellers en nydelig Fest.

— Var Du med?

— Ja, jeg var rigtig godt med. Vi sad Allesammen og gassede os saadan over det nye Lokale, at det elektriske Lys gik ud af Betuttelse. Men det kan nok være, at de ærgrede sig i Amaliegade, da gamle Gade holdt en Tale for den ny Gade. Og saa tilsidst holdt Gamel en ny Tale og sagde „Nu skal De strax faa Kaffe“, og saa var vi alle ovenpaa og fik strømmende Veltalenhed og Borddans og musikalsk Aftensmad. Det var gru'lig fint.

— Ja, ja! Jeg siger bare: Ki va Piano, va Forte! Lad os nu se, om Folk vil sige Tak for Mad, naar Kvartetterne skal til at stryge Penge ind.

— Du er altfor skeptimistisk, Lassen, Jeg er nu meget godt fornøjet med, hvad jeg allerede har faaet, for jeg fik da min Datter Mine forlovet ved samme Lejlighed.

— Sa'e Du Mine?

— Ja. Hun sad og kneb sin Sidemand i tre ottendedels Takt af Forskrækkelse, da Emil stod med Livet og sin Prolog i Hænderne. Det, troede Sidemanden begribeligvis, var en Tilnærmelse, og begyndte at gjøre Mine til Mine.

— Bliver Du ved at sige Mine?

— Ja. Saa gav han sig til at nynne en Romance af Kjerulf, der begynder med „Jeg elsker daj!“ Og saa nynnede hun en Scherzo af Hammerich, der begynder med: „O, tag da miig!“ Og saa var de forlovede.

— Ja, men du glade Kjærlighed, Mine blev jo forlovet i Sommer foran Balduin i Tivoli?

— Ja — men denne Gang var det i Anledning af Koncertpalæets Aabning. Hendes forrige Kjæreste blev jo desuden kjørt over, da vi skulde gaa ind i Palæet, eftersom der kun er Plads for Vogne og ikke for Fodgængere. — — Saa, nu begynder Forestillingen derinde. Har Du Billet?

— Ja desværre! Jeg skal ind og ærgre mig over, at Kokkelæng ta'er Franskbrødet ud af Pengekassen paa vores Egne.

— Vær nu rimelig, Lassen! Naar vi aldrig saa Andet end vores eget, saa saa vi jo aldrig noget Andet.

— Hvad skal vi med det Andet, Madsen? For mange Kokkelænger spolerer vor daglige Mad i Kokkelængden, det er min Meining om Tingene. Kan Du forstaa, hvad han siger?

— Non, Mongschø, ikke et Muk; ellers var der jo ikke Noget at give Penge for. Men jeg har tænkt at faa mig et Par Toddyer i Bazargangen, mens Franskmændene slider i det. Er Du med?

— Nej, jeg sætter mig ind i Salen og ærgrer mig over det Hele. For jeg har Fribillet.

Ved Skiftetid.

Nu har vi da havt Skiftetid,
Og Per og Povl med Slid og Flid
Har leget bytte Gaar'e;
Man let gaar galt i Byen, men
Saa leger man blot om igjen
Og bytter rundt ad Aare.
Kun stakkels Venstremænd maa gaa
Fra Hus til Hus paa Maa og Faa
Og søge her og søge hist,
Thi Ingen aner, hvem der sidst
»Ifølge Folkeviljen«
Blev Herskab i Familien.

Det daglig har bekræftet sig,
At Tyendet for Tiden ej
Bestaar af lutter Dyder;
Ja selv — skjønt hun er kjøn og rar —
Den literære Muse har
En hel Del slemme Lyder:
I »Dagmar« hun sin Direktør
Fik gjort omtrent aldeles ør,
Og han gav mer og mer i Løn,
Indtil det viste sig en skjøn
Oktoberdag, hun ha'de —
Faaet Plads paa Nørregade.

En lidt fordægtig Jomfru, som
Fra Fæstemanden Herman kom,
Gik rundt med kunstig Mine
Og sa'e til Folk med Selvbehag
Og Tankestreger for og bag,
At hendes Navn var »Tine«.
Men hun hos Højre løb grassat,
Skjønt hendes Kjærest var Soldat,
Og maa nu nøjes med en Plads
I Klarebodernes Parnas,
For hun er meget billig
Og ikke tro — men »villig«.

En Forkarl, som en Tidlang stod
I Nærhed af en Slagterbod
Hos visse Folk i Tjeneste,
Hvor Vand og Brød var Lønnen, og
Hans Arbejd, trods hans Stilling dog
Just ej var af det reneste,
Har nu faaet Plads som — Rigsdagsmand,
Endskjønt det vides, at man kan
Ej altid med fornøden Ro
Sit Navn og Rygte ham betro;
Thi, faar han den Slags Nykker —
Slaar han begge to i Stykker!

Ja, Alt har skiftet, Stort og Smaat;
Den ædle Eedvard tør nu flot
Sit eget Herskab haane,
Og Georg vil med Pen ved Lænd
Sig fægte frem som »livsglad« Svend
Og be'e om lidt at laane,
Og Oscar Madsen, Esmann, Per
Fromt om en Plads hos Højre be'er, —
Men, selv om de med Sjælesvir
Sig selv til Skifteretten gi'er,
Der bli'er fra fordums Dage
Kun — Skiftinger tilbage!

Lunt inden Døre.

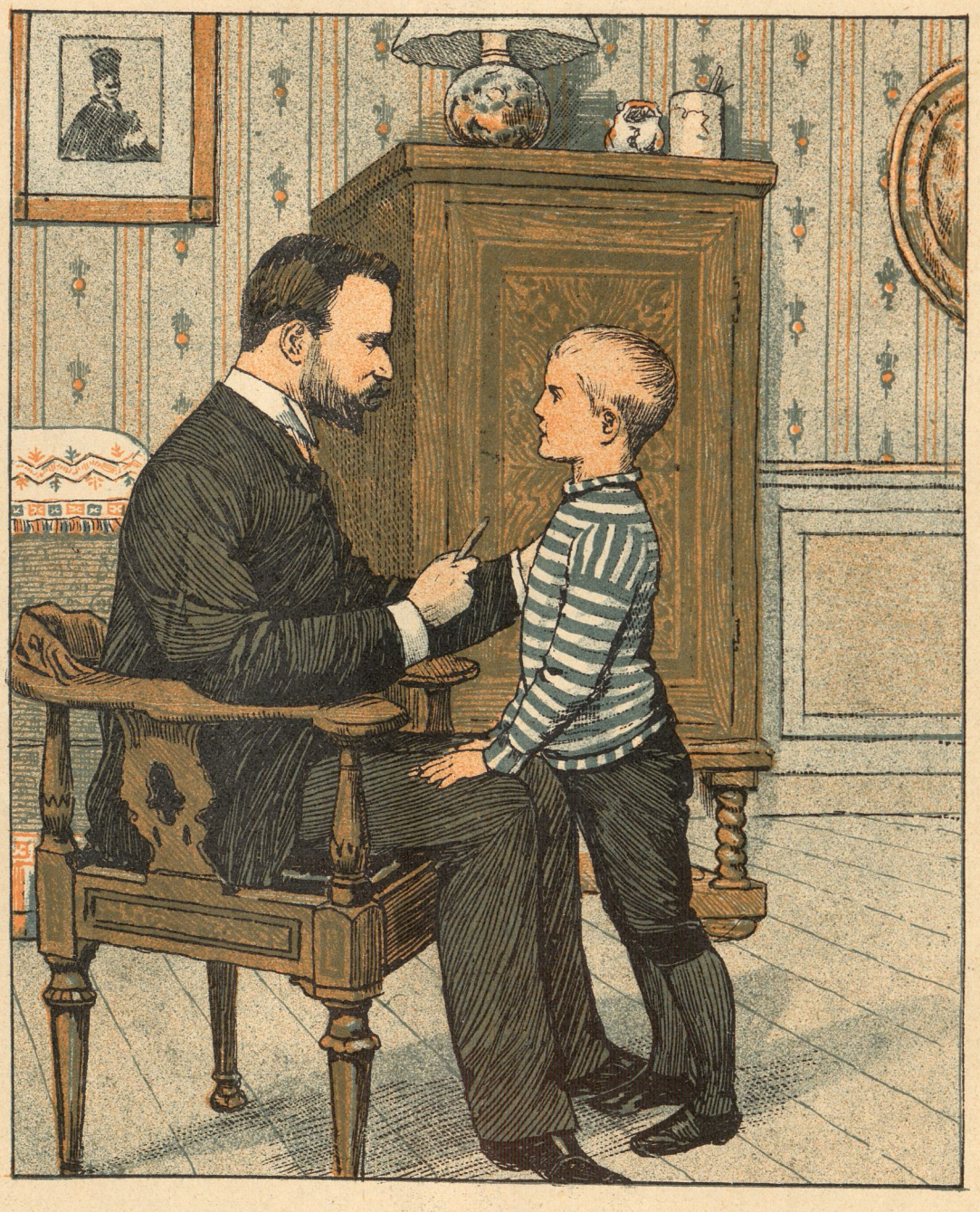

— Fa'er, nu har jeg faaet den bedste Plads i Klassen!
— Det var jo rart, min Dreng; men hvordan er Du egentlig bleven Dux?
— Nej — men jeg er kommen til at sidde nærmest ved Kakkelovnen.

I Maanen?

— Det er mærkeligt nok, at Greven vil bo saa højt oppe!
— Det er natyrligvis bare for at være nærmere ved Grevskabet.

Gammel-Testamentlige Profeter.

I Kongernes Bog der staar at læse,
Hvordan Micha, Profet i Israel,
Højfalig Kong Achab gav en Næse
Og spaaede, at han skulde slaaes ihjel,
Hvis Aarsag Kongen gav ham paa Planeten
Og satte saa paa Vand og Brød Profeten;
Men, da Krigen derpaa rulled' sine Tærninger,
Laa dog Achab lige godt paa sine Gjerninger.

Forleden i de samme Spor som Micha
En ny Profet i Israel drog
Med en uheldsvanger Spaadom, som vi ka'
Læse selv i Dagens Krøniker's Bog.

Han kalder Rustam sig, men hans Væsen
Som en Israels Profet kan ses paa Næsen,
Hvormed han i sin Spaadom har beklædt den
Monark, som kaldes Talmajestæten.

I Følge hans profetiske Syner
Vil mindst en halv Snes folkevalgte Mænd
Paa næste Valgdag ligge uden Dyner
Og gaa, hvor »Doctor« Wederkinck gik hen.
Gjør Venstre ikke Bod for sine Synder,
Han dets moralske Nederlag forkynder,
Og det er let at mærke, at Profeten
Er særlig stiv i — Moraliteten

Han spaar, at Skrædder Holm og Ole Christensen vil falde i det lede Højres Kløer;
Nielsen Grøn og Jensen Toustrup han paa Listen
Har sat hos Nyholm, Petersen og Nøhr.
Med Ousen det nok heller ikke mer gaar,
Og det gaar ner ad Bakke med Neergaard,
Ja, Højmark trues af den samme Hændelse,
Selv om han ogsaa fordre vil „en Kjendelse".

Nu staar der kun den Bagatel tilbage,
At Profeten, hvis Varselsstemme lød,
Paa samme Vis som i Kong Achabs Dage
Til Løn skal spises af med Vand og Brød;
Men formodentlig vil Venstre Vandet lade
Ham som sædvanlig faa af sine Blade,
Og hvad Brødet angaar, menes det, at Uhyret
Fra *Politiken* faar det tilbragt -- usyret.

Intrigerne.

Det er rigtigt nok bedrøvelige Tider for en frisindet Venstremand, og „Greven" maa nok sige to Gange, at vi hører til de haabløse Slægter. Det var derfor ikke saa underligt, at jeg forleden Aften syntes, jeg trængte til et lille Trøstens Ord, og saa gik jeg hen i Folketheatret, hvor man gav „Intrigerne", for jeg tænkte som saa, at det Stykke jo var af vor egen Pastor Hostrup, og han har altid været saadan en stille Trøster for de bekymrede Vensiresjæle. Men den Aften fik jeg nu ingen Trøst af ham

„Intrigerne" det er nu saadant et Intrige-Stykke, det vil sige, tilsyneladende er der ingen Intrige i Stykket, men, naar man ser nøjere til, opdager man snart, at Stykket handler om Intrigerne ved „Morgenbladet". Først er der en Pastor i Stykket, og han synger en Vise om den liberale Bevægelse, hvori der staar:

„Den gaar frem allenfals,
Til den brækker sin Hals!"

Og det synes jeg allerede var noget lejerligt noget, da Pastor Hostrup selv er Formand for den „liberale Vælgerforening" paa Frederiksberg, og den brækkede rigtig nok Halsen slemt ved sidste Valg. Men saa begynder Stykket lige med Et at handle om noget „Syltetøj", som en af Personerne har faaet en større Forsyning af, og saa tænkte jeg naturligvis strax paa det Syltetøj, som vi forærede Berg i sin Tid. Nu vil Præsten i Stykket ogsaa have noget af Syltetøjet, og det passer jo meget godt, for Pastor Hostrup fik jo selv en Hædersgave til sit Jubilæum, men det er lejerligt nok, for det gaar i Stykket, ligesom da Berg fik sine Sylteglas, at de andre ved Morgenbladet ogsaa vilde have noget af Indholdet, og derfor bliver Indholdet af Stykket næsten ligesom Indholdet af Intrigerne i Morgenbladet, hvor det er Berg, der har solgt sit Morgenblad til Neiiendam, og saa vil Neiiendam have Syltetøj i Medgift, men det faar han nu ikke, og derfor fik Korsgaard heller ikke Morgenbladet; og alt det kunde jeg naturligvis ikke lade være med at tænke paa, saa De kan nok tænke Dem, at megen Trøst fik jeg ikke af Forestillingen; og, da de saa kom til Slutningsvisen, og Krigsraaden synger om Intrigerne:

„Drejer de sig der,
Ligesom her,
Om Syltetøj?"

— „Føj!" sagde jeg saa, ligesom den gamle Frøken, og saa gik jeg hjem og lagde mig.

Deres ærbødige
Klynkepeter.

Mellemakts-Kritik.

Saa er vi da lige i Førstningen af en Maaned, højstærede Hr, Redaktør, og denne Gang er det Oktober, som er fløjet fra vos med sin Flyttedag og sin Rigsdag og sine andre Ubehaveligheder, og snart har vi Vinteren med sin hvide Sne, der ligger sig over Jorden liesom

Strøsukker paa varme Æbleskiver, og sin Storm og Blæst og sin Snue og Forkølelse, mens at vi fremmaner for vores indvortes Blek di dejlige varme Sommerdage, hvorat vi svedte og transpererte og levede af Rødgrød og Tykmælk og Mavedraaber, og saa fæller vi en stille, indadvendt Taare ved Mindets vemodighedsfulde Stemning og kaster derpaa Blekket mod det fløgtige Nu, og derfor sidder jeg mig atter ved min Skatolklap og tejner Dem, højstærede Hr. Redaktør, et Oversigtsfotografiportræt af den forløvne Oktober, som desværre ka besørres i faa raske Træk, formedelst at Balletten vil jeg slet inte tale om, grundet paa den immer giver den Stumme, liesom at Frk. Dons har gien i længere Tid, som at der nu er returneret efter at have vaaren syd paa under di varme Bælter og Himmelströg, hvor at hun har badet sit Hjerte i Sydens herlige og tropiske Solskin, der, efter hvad min Svoger Kinafaren, fortæller, ska være saa stærk, at alting blier solbrændt i en Ruf, saa at osse per Exempel Kantøflerne blier liesaa nydelig til brunede Kantøfler, og da at jeg til *Drot og Marsk* saa Frøkningen overvære Forestillingen, saa blev jeg rørt, gore jeg, formedelst det viser dog Interesse for Konsten og di Dele, men for Resten har vi ingen røde Plakater hat, som jo ka være meget dejligt, naar at vi bare hade hat none flere røde Løgter at stikke Folk i Øjnene, men med det røde paa det Gebet haret set saa temmelig sort ud for vos, som egentlig er det, som jeg vil promovere mig om denne Gang, for at jeg ka faa en Femkroner tilovers til Herman Bangs *Tine*, formedelst jeg finder det inte affabelt af vores høje Chef inte at gutere eller dellekatere vos med mere end som en eneste lille bitte Nyhed i tvende Maaneder, nemlig *Mantillen*, skjønt at Sagen osse kan ses fra sin anden Side, grundet paa, at enhver Sag har tvende Sider, liesom en Pølse har tvende Ender, og saa sier jeg med Varme og Fyldighed: »Hvems er Skylden for di tvende Maaneders ingen Nyheder?« Kan Di gjætte det, Hr. Redaktør? Hvaba? Naa inte det. Ja saa ska jeg sie Dem det. Ser Di, det er di Herrer Digteres egen Skyld, formedelst di med den Theateradresse tvang Chefen til at levere Sekundterne sine Stykker ud, hvis at han inte selv ruppede sig med at spelle dem, og det er kanske derfor, at Fru Emma Gad har faaet *Fælles Sag* kasseret hos vos, og jeg ka akkurat liesaa tydelig tejne mig et Billede af Fruens Aftenbesøg hos Chefen: »Kante nytte, lille Frue, gjør mig ondt, om at Fælles Sag sku blie til et Stridspunkt mellem vos, men vi faar inte Tid til at spelle noget nyt for det første«, og under di Omstændigheder varet jo meget fornuftigt at fylde Kassen ved at lade Bjørn Bjørnson med de tre Stjerner liesom paa extrafin Konjak komme paa Plakakaten i hans gamle Faers Geografi og Kjærlighed med Fremkaldelse og Begejstring, og Oktober sluttede vi saa af med at lade Martinius Nielsen fordofte af til Dagmar og rød Lygte, som desværre inte kunde ses for Taage, formedelst Chr. Richardts dejlige *Drot og Marsk* med Heises fortryllende Mosæk gik, og selv om at Frederik Brun heller inte er nogen rigtig Emil Poulsen, saa var hans Erik Glipping ligegodt holdt i den gothiske Stil konamore, navnlig i Betraktning af, at han jo aldrig har set ham, mens at Simonsen ligefrem var fyldig og svær som Marsken, Stig Andersen forstaar Di nok, og Fru Keller var en tynd, men brav Madam Andersen, og det glædede mit gamle Hjerte at se saadan et godt dansk Navn som Andersen paa Plakaten i en Opera, og jeg synes, at Chr. Richardt sku hae blæst Historien et Stykke og sat noen Nilsener og Petesener og Hænsener ind, men hvad den falske Rane Johnsen anbelanger, saa var Christofersen heldig fordi det er inte en nem Opgave at skulle spille falsk og synge rent, for det er vist nemmere at synge falsk alene, men Christoffersen fik det briljant til at gaa op i en høiere Enhed, saa at han spillede falsk, men sang rent, og naar at han siger til Koristerne: »I stolte Riddere og skjønne Fruer", saa lyder det som Ironik, formedelst di Riddere saa skam inte Spor af stolte ud, men meget ligefremme, hvorfor jeg, Hr. Redaktør, tejner uden Stolthed og Ironik ærbødigst med megen Agtelse etc. m. m.

Klemmesen, Kuntrollør.

Ny-Testamentlig Apostel.

Henning Jensen, som trods Præstekjolen
Separeret blev fra Prækestolen,
Fik i »*Politiken*« Lov at hæve
Stemmen og i det Kapel at væ—
Være li'esaa lystig, som han vil.

Her som »Sandhedsvidne« gav han læsterlige Hib til Folkekirkens Præster:
Enten var de Hyklere til Hobe,
Eller ogsaa var hver Sjæl en Taa—
Taareperse ved Begravelser.

Men en Dag begyndte det at regne
Paa vor Præst, da »*M*« paa M-bedsvegne
Med hans eget Maal ham pænt tilmaalede
Og i Højres *Dagblad* Jensen aa —
Aabenbare Skrifte maatte staa.

Vel har »*Politiken*«*s* Hjord han glædet
Med, at han hos sig ransaged' Stedet,
Hvor Samvittigheden ellers færdes,
Og fandt Farven lig Organets Svær—
Sværmeri; thi den var ganske rød.

Men Forklaringen kun daarlig dølger,
At som salig Monrads Efterfølger
Ogsaa han kan skaffe sig Husvalelse,
Naar det kniber slemt, med en For—
En Forsikring om sin gode Tro.

Og af hans »Moral« blev dog Moralen,
At han ikke fik lagt mange Ålen
Til sin Vækst, og uden stor Besværlighed
Fandtes noget muggent ved hans Ær—
Ærmekniv; thi den var ganske stump.

Stop nu lidt!

Naar vor ærede — havde vi nær sagt — Plagiator »til Venstre« — det tør vi vel ogsaa nok kalde

„Ravnen",

næste Gang, ligesom nu igjen i Lørdags, følger sin Naturdrift og holer sine Motiver fra

„Punch",

vil han maaske nok være saa venlig at citere sin Kilde, hvis han ikke foretrækker en »eftertrykkelig« Dressur efter Lands Lov og Ret.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Lad den Fugl flyve!

Den »Præstekrave« er kun en tarvelig Vildand:
Hvem, der ta'er ham i Alvor, gaar paa en Vildmand.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 14. November. Nr. 46.

Egen Gryde — —

— Moer, jeg drak slet ikke nogen Chokolade til Petersens Børneselskab.
— Hvorfor ikke, mit Barn?
— For der var saa meget ækelt Skind paa.
— Da plejer Du dog ellers at holde meget af Skind i The og Kaffe.
— Ja, Tak! af vores eget, men andre Menneskers Skind —!

Til Forhandlere anbefales.

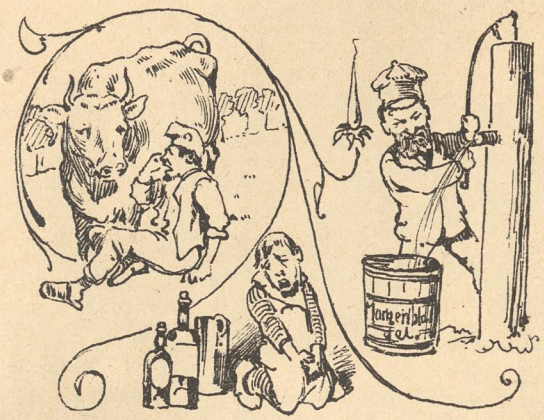

Af Forslag og Projekter
I dette Herrens Aar
Har Danmarks Rigsdag begge Hænder fulde:
Snart drabelig man fægter
For bedre Husmandskaar,
Snart la'er man nye Valglovs-Planer rulle.

Forbedret Fattigpleje
Man paa Tapetet ser
For den Slags Smaafolk at faa vel forsørget,
Der aldrig fik i Eje
Et Levebrød med mer,
Endsige har Balance kjendt paa Smørret.

Af Horizonten dukker
Just op et nyt Program,
Som vist vil faa mangfoldige Anvendelser,
Endogsaa HØRUP sukker,
At det var Mad for ham:
Forsikring mod ulykkelige Hændelser.

Man dernæst i et Møde
Har drøftet den Fortræd,
Som stakkels Nørrefælled en Gang frister,
Naar den skal lægges øde
Som yndet Opholdssted
For Hovedstadens Køer og Socialister.

Og en Reform af Tolden
Man bringe vil i Stand,
Som Folket billig Ris og Kul vil skaffe;
Gaar denne hel og holden
Igjennem, passe kan
Det Ord: Nu skal du strax faa billig Kaffe!

Men, hvis man saa kan drikke
Sit The-Vand næsten frit,
Saa gjælder det nok ikke om sin Bajer,
For Resten heller ikke
Om SPENDRUPs Akkavit,
Hvis Folket drikker deraf, som det plejer.

Thi, bliver man begavet
Med Snapse til sin Mad,
Det rene Væsen koster saa forbandet!
Til Gjengjæld *Morgengnavet*
Kan sagtens være glad:
Der kommer nemlig ingen Told paa Vandet.

Dog vistnok Venstre sænker
I Udvalg en og hver
Reform, hvor ingen slipper fra dets Vold fri.
Men, hvad om det jeg tænker,
Jeg siger ikke her,
Da Tanker, som bekjendt er ogsaa toldfri.

Lamperøg i Integade
eller
Fra Onsdag til Lørdag.

Det var hin mindeværdige Onsdag, da Højesteretsdommen som en Kognaksdraabe kom plumpende ned i Østersvandet i Integade, saa at alle de smaa sorte Infusorier mylrede forvildede omkring mellem hverandre med klaprende Ben og korte Næser. Naar andre Dødelige faar en lang Næse, maa de smaa Sorte nemlig ifølge Modsætningens Lov faa korte Næser.

Den store Martyr kaldte til Orden, medens den højeste Oplysnings osende Lampe stod og røg ved Siden af ham. »Jeg skal vide at opfylde min Chresten-Pligt,« stønnede han; »skjønt det er Kjøbenhavnerne saa knusende ligegyldigt, om jeg tærer mine døde Torsk paa Christianshavn eller i Integade. Men det kan blive godt en Gang endnu fra Onsdag til Lørdag! De smaa Graa skal ikke være ene om at fede deres Ænder ovre ved Slagteboderne, — lad os vise Verden, at vi endnu kan skrive sort!«

Med disse Ord tog han en Tryllestav frem af Lamperøgen, slog Kreds omkring sig og mumlede tre Gange de magiske Ord: »Lamperøg! — Lampevej!« De smaa Sorte opfattede, at deres Mester vilde gaa i Brummen med Glans, og hylende kastede de sig over Tryllestaven. »Kog væk!« raabte Viggo og gned sine Hænder; »hundredtusinde Abonnenter inden Lørdag — saa har vi hundredtusind og tre i Alt!«

Men denne Gang var Tryllestaven ingen Hasselkjæp; det var kun en Pølsepind. Næste Morgen blev det første Afkog heldt ud i Organet.

Lampepudserens Historie.

En ukjendt, beruset Herre, til hvem vi har fuld Tillid, meddelte os sent i Nat følgende opsigtsvækkende Begivenhed af Dagens Krønike.

En mystisk Person, efter Sigende en Lampepudser, indfandt sig igaar paa et Bouillonhus i Nansensgade. At Lokalet laa i Nansensgade er et Bevis paa den Interesse, hvormed alle Stænder omfatter vort ærede Blads Medarbejdere. Personen nød en Kotelet og underholdt under Fortæringen af denne den tilstedeværende Jomfru ved Disken med en detailleret Beskrivelse af det uhyggelige Mord, der bør sætte alle Sind i Bevægelse, indtil et tilstrækkeligt Antal Abonnenter har indmeldt sig paa dette Blads Kontor.

Personen, der angav sig selv som Morderen, var ligesaa beruset som vor Meddeler, og har følgelig vor fulde Tillid. At han er Lampepudser, begrunder yderligere hans Ophold paa Lampevejen. Hans Erklæring blev desuden hørt af to Opvartere, en Dame, der lige

var gaaet, og en Kattekilling. Ved dennes indignerede Mjaven hidkaldtes fire Politibetjente, der belagde Individet med Haandjærn.

Den følgende Morgen fulgte næste Afkog:

Quartier blagueur.

Vor Meddelelse igaar har bekræftet sig i Et og Alt. Dog maa det bemærkes, at Bouillonhuset i Nansensgade var en Nødtørftanstalt paa Bulevarden, og at det ikke var Opvarterne, men to Privatvægtere, der kjørte forbi i en Sporvogn, som hørte Lampepudseren fortælle Historien. Forøvrigt var han ikke Lampepudser, men Slagtersvend, hvilket jo uomstødelig beviser, at han maa have været den Droschkekusk, der begik Mordet. At det ikke var en Kattekilling, men et skrigende Barn i en Barnevogn, der hidkaldte Politiet, har naturligvis Intet at sige, da Barnet har vor fulde Tillid.

Bulevarden var sort af Mennesker, da Forbryderen blev ført bort. Samtlige Tilstedeværende blev øjeblikkelig tagne i Forhør paa vort Kontor.

Øjenvidnernes Forklaring.

En Skomagerdreng, der selv har hørt, at Barnet hørte, at Privatvægterne hørte, at den opvartende Dame i Lokalet hørte Personen give sig paa det Ynkeligste, har meddelt os alle Enkelthederne ved det gaadefulde Mord. De stemmer saa nøje overens med selve Begivenheden, at Drengen ubetinget har vor fulde Tillid. Vi henvendte os derfor paa Politikontoret, hvor mærkeligt nok Ingen vidste det Mindste om Sagen. Det oplystes, at der i Onsdags ikke har været nogen Barnevogn paa Bulevarden, at de to Privatvægtere havde været hjemme for at sove ud, og at der i Nødtørftanstalten kun havde været en gammel Kone, der kom for at falbyde „Aftentenbladet" som en til Stedet passende Underholdning.

Da det imidlertid kan bekræftes ved fuldt ud paalidelige Vidner, at en ubekjendt Betjent i Onsdags har passeret Højbro med en civilklædt Person, vilde det være uforsvarligt, om Politiet ikke satte sig i Bevægelse. De fire Betjente, der undlod at arrestere Lampepudseren i Bouillonhuset, udelukkende af den latterlige Grund, at det var en Slagtersvend, der ikke havde været i Huset paa Bulevarden, fordi han kun var en gammel Kone, der ikke havde begaaet noget Mord, bør have en forsvarlig Røffel. Ligeledes bør det undersøges, hvorvidt ubekjendte Betjente under saa alvorlige Forhold bør have Tilladelse til at spasere paa Højbro med civile Personer, der ikke har nogetsomhelst med Mordet at gjøre.

De smaa Sorte kogte, Pølsepinden bugnede, og næste Morgen flød Pølsevandet over alle Bredder:

Lamperøg.

Hr. Redaktør! Jeg har med udelt Interesse læst Deres klare og sandfærdige Beretning om Morderens Opdagelse. Jeg har selv undersøgt Sagen og kan bekræfte, at det var en Kattuntrykker, der i en Kagebutik paa Halmtorvet angav sig selv som Morderen, saa at to Herrer, der i det samme passerede Springgade, øjeblikkelig hentede en Betjent, der ikke var til Stede. De kan altsaa have fuld Tillid til Deres Meddelere, og der kan ingen Tvivl være om, at Manden paa Højbro er Morderen. Men hvad har vort elendige Politi udrettet i Sagen? Det har ikke en Gang sat sig i Forbindelse med Politimesteren i Løgstør, skjønt De ganske tydelig har udpeget den Mand, der baade har myrdet Snedkeren paa Lampevejen, Konen i Lovisegade, Pigerne i Whitechapel og salig Tønder! Men Dem, den eneste kloge Mand i Landet, putter man tre Maaneder i Kachotten!!! En gammel Pølsefabrikant.

Magistrale Betragtninger

af

en Ludi-magister.

Vi maa saamæn være glad for Magistraten
Og for vores Borgerrepræsentation;
Den er sandelig en Pryd for Dannerstaten
Og for Kjøbenhavn en ren Akvisition,
Alle Kjøbenhavnere, de kan jo raabe:
Det er mageløse Fremskridtsmænd til Hobe,
Fundamenter for bestandig Vederkvægelse
For Beundrere af Liv og af Bevægelse!

Ja, man ofte deres Stræben beundrede,
Naar paa Gaderne de rigtig tager fat:
Naar deres »Jomfruer« hopped', saa det dundrede
I en Brolæggerdans ved Dag og Nat,
Saa blev Gaderne saa dejlig akkurate,
Men til Kjørsel ikke videre krabate;
Blev de hullede og det, saa det var syndigt —
Naa! saa gjorde man det om igjen — hvor yndigt!

Og naar Gaden saa til sidst blev afleveret,
Man om Navnet da tog fat paa en Debat;
Det, den havde, blev i Reglen flux kasseret
Baade som idé- og poesiforladt.
Sine Forslag man i Timevis begrunded',
Saasom den Gang da man ude hist ved Sundet
Fik til Lyst, men dog mere til Beklagelse
Baade anbragt *Sorø, Faxe* og *Slagelse* —

Da man var saa orthodox en Lutheraner,
At den gamle Stheno skulde stenes bort,
Den Gang *Springgade* gik til sine Aner,
Medens *Integade* »inte« var for kort.
Skjønt det er jo dog ellers nok saa tydeligt, det »inte« er en Gade, men en Gyde,
Hvor der lige just er Plads til »*Politiken*«
Og til Gyde- eller Gjødefabriken.

Jo, det er en Fryd at se paa denne Virken!
Helst man skal dog ikke se den altfor nær —
Denne Ombu for Klokkerne og Kirken
Og Begravelsesvæsenet især,
Og for Howitses Gas, der gi'er et slet Lys
Trods de komparative Spermacetlys —
Man platonisk det elektriske beundrede,
Og vi faar det nok — i næste Aarhundrede.

Naar, at Gaderne er svinske fælt, de mene,
Ja, saa falder fra vort Hjerte der en Sten;
Men naar Øllgaard saa fortæller, de er rene,
Ja, saa siger vi igt'nok: den er ren!
Men der hæver sig dog mægtige Stemmer
Mod de renlige Ladegaardslemmer,
De, der fejed' før, de skal dog nu nok fejes ud,
Ja, og saa skal denne »Renlighed« nok lejes ud.

Naa! saa havde man ogsaa Ondt i Maven
Af de »Mavebælter« paa vor Boulevard;
Paa Papiret, der flyder, var man gnaven,
Og Dosseringen, den var ikke rar.
Men Borgmestrene det faldt lidt ubelejlig,
For de finder næsten al Ting saare dejlig,
Saa, paa hvad der fordres, slaas der næppe Lidt a'
Hos de »vise Mænd« ved næste Bidstrupsmiddag.

Tvivlsom Anerkjendelse.

— Det er saadan dejlig Mad, vi faar her paa Hospitalet.
— Hvad faar I da, der er saa dejligt?
— Det siger Konen, jeg skal sige.

Forventningsfuld.

— Puh, sikken en Varme!
— Kammerjunkeren kommer maaske lige fra en større Dinéer?
— Nej ikke i Dag, men i Morgen.

Sørgehymne.

Efter N. F. S. Grundtvig.

Kommer hid, I sorte Smaa!
Strengen vil jeg røre
Om, hvordan vi Hørup saa
Komme op at kjøre;
Om saa bold en Frihedsven,
Som lidt frit har brugt sin Pen,
Sørgelig jeg sjunger.

Han var Knop, men stod som Mand,
Da han Straamand ha'de.
Mod en »pjusket Ble« han Stand
Holdt i Jntegade.
Nix forknyt for al Fortræd
»Døde Torsk« han raabte med
Og med »røde Strimer.«

Fæl han var som Alvorsmand,
Barnlig dog i Sinde;
Og mod Sylow troede han
Sin Proces at vinde:
Med sin Hasselkjæp i Haand
Vandrede han redebon
Op til Rettens Skranke.

Sælsomt i hans Aand det lød:
Hører Du, at Dønnergaard er stedt i svarlig Nød?
Slet hans »Spøg« man lønner! —
Og mod Dønnergaards Pendant
Retten ogsaa gik sin Gang:
Hørup var leveret!

Viggo Bentheim nu maa gaa
Andet Hjem at finde.
Taarer skal i Øjet staa,
Naar han sluttes inde;
Ak, vi havde haabet paa,
Han til Vinter skulde staa
Selv paa Valgtribunen.

— Ak, hvad er Alverdens Skind,
Naar man skal dem hytte?
Hørup skal i Brummen ind;
Thi hvad kan det nytte,
Naar det dog blir Hip som Hap,
At han til Defensor slap
For Octavius Hansen!

Byraadsmøde i X-kjøbing.

Borgmesteren vilde først henlede Opmærksomheden paa en Ansøgning, der var tilstillet Byraadet af den stedlige Afholdsforening om en Understøttelse til Sagens Fremme, Det var en Sag, der fortjente den varmeste Sympathi. Borgmesteren kjendte selv af Erfaring Virkningerne af overdreven Nydelse af Spiritus. (Bevægelse.) Ja, det gjorde han sandelig. Det ved Døden afgangne Raadstuebud, Kaspar Andersen, stod i sin Grav som et lysende Exempel paa Ødelæggelsens Vederstyggelighed. (Stærk Bevægelse.) Det var det sørgelige ved Spiritus, at det først gik til Hovedet, saa Benene slog Sludder — for at bruge et for alle forstaaeligt Udtryk — mens Følgerne viste sig i Maven, og den fæle Fuseldunst faldt tit for Brystet og bredte sig over hele Organismen som ødelæggende Mug og Skimmel paa en Appetitost eller en Tallerken Tykmælk. En Understøttelse paa 20 Kr. var næppe for meget.

Knivfabrikant Møller kunde med Glæde simpatesere med Foreningens Maal, at ligge sin dæmpende Haand paa Drikkeriet. Taleren havde tit ærket sig, naar han om Aftningen sad ovre hos Resteratør Sokkebølle og maatte give 5 Øre i Drikkepenge for hver Bajer. Det løb op i Aftningens Løb. Kunde Foreningen virke til Drikkepengeriets Ophævning, skulde den faa hans Simpati og 10 Kr. Mere var vist ikke tilraadeligt.

Snedker Klisholm hade en Gang hat en Svend, som at der var en løjerlig Svedske og forlovet med hans Enepige Jensine, og naar at Jensine skulde polere hanses Kones Laase paa hanses Døre, saa drak hun selv Brændevinet og aandede bare paa Laasene, og saa polerede hun, og det var til Skade for Laasene, og det var ligesom da Taleren arbedede som Svend i Kjøbenhavn og fik ingen Paalæg paa sin Løn eller sin Mad, som han spiste bart med Hodet ud af Vinduet, hvor der var Ostelager i Kjælderen, og det var forfærdeligt med det Druk, men 5 Kr. var vist nok.

Drejer Bolt var ikke paaholdende, hvorfor han vilde holde paa 20 Kr. De lumpne Skillinger kunde man snart redde igjen. Borgmesteren behøvede jo bare at udstede et Par nye Borgerskaber til Beværtere. Saa var de der.

Blikkenslager Lampe troede at have formærket, at Borgmesteren, som ellers var en Sjentelmand, vilde kaste Skarn paa gamle Kaspar Andersen. Taleren skulde des Aarsag rense ham i hans Grav og fortælle et lille Eventyr om Andersen.

Borgmesteren maatte bede den ærede Taler lade Andersens Eventyr blive udenfor Forhandlingen.

Lampe troede at have fornummet, at Borgmester var spysk i Aften. Det var ikke sjentlemandlig.

Efter et kort Ordskifte vedtoges det at nøjes med at bevidne Afholdsforeningen sin varmeste Sympathi.

Knivfabrikant Møller vilde spørge Borgmesteren, om han vidste, hvad det var at være Vaagekone paa Sygehuset? Madam Sengeløse fortjente Sympati og en mere noblere Behandling. Dr. Krasberg havde forleden snuppet hende i at slibe sig en lille Skraber med det ene Øje og havde skjældt hende ud for en Søvnetryne. Vidste Borgmesteren, hvad en Søvnetryne var for noget? Man maatte erindre, at Madam Sengeløse om Dagen gik i Byen som Kogekone. Hvornaar skulde ellers den ulykkelige Kone sove, naar hun ikke maatte sove, naar hun skulde vaage?

Apotheker Søderberg vilde bare henlede Opmærksomheden paa Gadernes Tilstand. Hvad mente f. Ex. Borgmesteren om alt det Papir, der laa og flød paa Gaden? Det burde samles op; saa fik det Værdi.

Borgmesteren tvivlede om, at det var Værdipapirer, der flød paa Gaden. Ganske vist var der som Hittegods indleveret en Aktie i et af Hr. Chresten Bergs mange Blade, men det var ikke fint Papir, som han tvivlede om, at Nogen vilde bukke sig for at tage op. Forøvrigt skulde han se at anskaffe sig et Par Myrer fra Kjøbenhavn.

Søderberg vilde dernæst paa Velanstændighedens Vegne anke over det i Mulestræde beroende Mavebælte. Ganske vist — Taleren henvendte sig her til Borgmesteren *mundo omnia munda* (Hør! Bravo!), men kunde det ikke anbringes paa et Sted, hvor Ingen saa det?

Lampe troede at have formærket, at Mavebælter var noget af det sundeste næst efter Uldtrøjer, men langskaftede Sokker var ogsaa gode, ikke at tale om Filtsaaler i Støvlerne, som ogsaa de fleste Sjentlemænd brugte.

Borgmesteren kunde ikke strax gaa ind paa Mavebæltet, men skulde senere sætte sig ind i det. Maaske kunde man sælge det og derved danne et Fond til Understøttelse for de trængende Vaagekoner (Bravo!)

Mødet hævedes Kl. 8¼.

Dansk-evropæiske Mund- og Uheld.

»*Simpelt, men net*«, sagde Folkethingsmand Hørup; han fik simpelt Fængsel, hvor han sad net i det.

»*Hvor Godtfolk er, kommer Godtfolk til*«, tænkte Folkethingsmand Dønnergaard, da Hørup skulde gjøre ham Selskab.

»*Retterne var faa, men udsøgte*«, mente Folkethingsmand Berg; han fik sædvanlig Fangekost.

»*Man skal jo sættes ind i al Ting*«, sagde Folkethingsmand Korsgaard; han blev sat ind i »Portemonixen«.

»*Endnu har jeg Erindringen tilbage*«, vidste Folkethingsmand N. J. Larsen; han huskede paa sine fire Maaneder.

»*Krage søger Mage*«, sagde Folkethingsmand C. Ravn, han kom for Skade at faa svenske Gardiner for Vinduerne.

»*Regeringsjubilæer er gode, naar de kommer i Tide!*« syntes Folkethingsmand J. K. Lauridsen, da han blev benaadet.

»*Det er rart, at man har sit overstaaet*«, fandt Folkethingskandidat Herman Bing; han havde maattet holde sig »inden Døre« i 14 Dage for Protokolbrand.

Sendebrev

til Ungkarl Søren Sørensen af Skvalderup.

Kjære Ven og Broder!

Jeg haver det godt her i Milisjen, skjønt jeg for Tiden haver et haardt Liv, som Du vel kan forstaa yd af ded, at jeg haver allerede ædt vor Moers Tær og Mavepølse og ded halve Hvedebrød, og derfor vil jeg skrive Dig til kjære Ven, og fortælle Dig om Milisjen og Kjøbenhavn, og ded er et forfærdeligt Sodoma og Gomora, som snart vil gange under yd, naar Luren gjalder og Midgaardsormen bider sig i Enden af sin Hale og Ragnarok begynder og Skesanten skjældte mig yd for en Bundetamp og jeg tiede stille, og jeg saa paa ham som en Ko paa en rødmalet Port, og Du ved, kjære Ven, at Højskoleforstander Morten Madkjær lærte vos ded overfor Militarismens Tyraner og Folkelighedens Undertrykkere, og jeg haver saadden en Lyst til at rive Fæstningerne ner, og bed vor Moer skikke mig nouen Penge, formedelst jeg vilde begynde at samle ind til en Hæders- og Fest- og Mindegave til Hørup, og maaske bliver ded en Regelator, og han skal i Brummen, skjønt han er uskyldig som et Lam i Moders Liv, og det glæder mig, at den græske Tunge nu skal rives yd af Skolerne, og saa faar de storsnyddede Stodentmagersvende ikke nouet at ræve af overfor vos, der har vores Kæmpekvad og aandelige Sjungekor og det gode Hjærtelav og den rette Folkelighed og jeg og Rasmus Lavsen ved mit Kompeni var paa Komedje forgangen Dav, og ded er nouet godt Slydder ded, og de gaar og skaver sig ligesaa plaserlig grangivelig som andre gemene Mennesker, og ded var nouet, der hed Deklarationen med en Præst i, som er en tovle Somikkel, og saa sjungede de nouen Kvædlinger, og Præsten sang om de daarlige Tider og om Ofrene og gav Rigsdagen Skyld for alt Vrevlet, og der var en af Komedejantspellerne, som stod skreven for Reumert, som barestens sang Didelomdidelej, naar han ikke kunde huse mere af sit Kvad, og jeg sad ovenpaa, og der sad et Stykke Karlefolk ved Sider af mig, som gav sig til at banke sin ene Haand med den anden, hver Gang en af Komedejantspellerne ruppede af, og jeg sagde „Hold Kjæve, Dit Kræ!", men han grinede ad mig og slog løs, som om at han var betalt for det, som at Rasmus Lavsen ogsaa mente, han var, og ded er ligefrem plaserligt, saa Henning Jensen haver taget Præsterne i Kraven paa ded sidste, men ded er ded sørgelige ved ded, at der er ingen, der hører efter, hvad han siger, og jeg har ogsaa væt paa fransk Komedje, men jeg forstod ded ikke med min danske Tunge, og ded gjorde de andre vist heller ikke, men de bankede i Næverne af Glædde, liesom vi gjorde paa Højskolen, naar Jomfru Signelil Madkjær havde kommen Svedsker i Sødsuppen, og ded er et drøjt Arbejde i Milisjen, og jeg haver proberet at spille tovle liesom Aarby for at blive fri for Eksersissen, men vores Promerløjtnant sagde, ded var ikke værd, at jeg gjorde mig dommere end som jeg var i Førvejen og hels Mette Marie og tak hende for Uldtrøjen, som jeg alt bærer paa min Krop til Minde om hende, og Per Hansen er kommen til Insenørerne og skal op med Luftbalonen, og jeg haver bedt ham helse, dersom at han skulde faa Øje paa nouen af Jer rare Mennesker der yde i Skvalderup fra Eders hengivendes Søn og Broder

Jens Sludderhøj.
For- og Ungkarl.

Natmands-Lyrik.

Underlige Aftenlufte,
Hvorhen vinker I min Hu?
Svale, milde Nattedufte
Fylder ej min Sjæl med Gru,
Rørt en Inte-Neger sang,
Da forleden Nat engang
Han paa Grisestien
Flagrede med dragen Pen
Til den største Tønde hen
Og stak sin »Index« i'en.

Der var nemlig stor Revy,
Hvor man med Fornøjelse
Kunde skjønne, at vor By
Har en god Fordøjelse.
Ingen vidste det; kun én
Neger-Næse var ej sen
Og kom først til Fadet;
Han med fyldte Lommer gik
Hjem, og deres Indhold fik
Han losset af i Bladet.

Han med udelt Interesse
Og naturlig Sympathi
Saa en Hob Delikatesse-
Vogne rulle sig forbi.
Og om Hjærtet blev han øm,
Mens en stille Taarestrøm
I hans Øje blinked,
Han var baade rørt og glad,
Thi hans eget Inte-Blad
Fra hver en Tønde vinked.

Vognen hist, som kjørte a'
Med det mest Umuli'e,
Indeholdt et Minde fra
Strindbergs Frøken Julie.
Denne Vogn af ældre Slags
Er den samme, salig »Dachs« —
Har brugt til sin Begravelse,
Og Tønden her, med lettet Laag,
Har Schandorph i sin sidste Bog
Tømt ud med stor Begavelse.

Ej den frie Neger skræmmes,
Ingen Duft hans Pen forsmaar,
Alt, hvad dybt i Kulen gjemmes,
Lige lukt i Bladet gaar.
Heraf ses, at Hvermand ej
Paa en Tønde føler sig
Udenfor sin Hylde,
Og — hvad De vil næppe tro —
At man med en Hummerklo
Kan let en Spalte fylde

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Deltagende?

— Kom nu her og sid imens!

DUNGI udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 21. November. Nr. 47.

Røget ud.

Ung Herre: Du er jo en rigtig flink Dreng, Knud! Nu skal du faa en extrafin Cigaret af mig.
Lille Knud: Hør, Søster Sofie! Tror Du, at jeg tør ryge den?
Søster Sofie: Jo, det kan Du godt, men ikke her inde i Stuen; Du kan jo gaa ud i Haven og ryge den der.

Paa Skillevejen.

Motivet fra »Væringerne i Miklagard.«

Som HERKULES paa Marken stod,
Hvor tvende Veje sammenstøder,
Saalunde ses for Venstres Fod
To Vilkaar, naar til Valg det møder:
Skal som en mangeho'edet Trold
Partiet under HOLSTEIN BLÆSENBORG virke for Total-Afhold
Eller for Folkets »rene Væsen»?

Det Valg er nok saa tungt saagar
Som mellem Dyds og Lastens Veje;
Thi »Spendrups Akkevit er klar«
Og Vælgerfolkets bedste Eje;
Naar Bonden heraf ta'er sin Taar,
Saa faar han »dansk« Kulør paa Næsen;
Selv »Lærken« sine Triller slaar,
Begejstret for det rene Væsen.

Men — de »totale« Afholdsmænd
Har ogsaa Stemmeret, des værre,
Og næppe veed en Folkeven,
Hvem der er Valgtribunens Herre.
Det er for sent at vende om,
Naar én Gang man har gjort Fadæsen,
Har nægtet Told paa Vin og Rom
Og Kognak og det rene Væsen.

Men vil en fuldtro Venstremand
Med Skat »den danske Snaps« belægge,
Da fælder ham med skarpen Tand
De »danske« Sopkenbrødres Række.
Selv BUSK sig føler rystet her,
Uagtet han er ikke kræsen
I Valget, naar som Evropæer
Ved »Fadet« ses hans rene Væsen,

— Et Trøstens Ord dog billigvis
I Nøden vi bør Venstre skaffe:
Thi, saasom man til nedsat Pris
Ved ESTRUPS Toldlov faar sin Kaffe,
Kan Folk sin Kaffeknægt saagu',
Selv naar med ægte Finkel spæds'en,
Faa til den samme Pris som nu,
Trods Tolden paa det rene Væsen.

Paa Schandorphs Veje.

Et Supplement.

(En Bogbinderlærling listede sig forleden ud i Baggaarden bag Punch's Kontor. Hvor han agtede sig hen, var en Gaade, der ikke var vanskelig at løse, da han havde Nøglen til den i Haanden. Men i hans Baglomme skimtede vort klare Blik et Ark Trykpapir, der tiltrak sig vor Opmærksomhed. Vi anede en grovkornet Spøg og anholdt Papiret, der ganske rigtig viste sig at være et Ark af Dr. Schandorphs »Oplevelser«, som Lærlingen havde faaet til Indhæftning. At han i længere Tid havde drevet denne skjælmske Trafik, forklarer, at bemeldte Ark ikke forefindes i Doktorens Bog, og vi skynder os derfor at give et Uddrag af dets Indhold.)

— — — Saa var jeg altsaa Digter. Den Flab, der benægter det, faar Fanden røfle mig, paa Tuden.

Jeg drømte ikke om en saadan Ophøjelse, da jeg som spædt Barn sagde uartige Ord til Tøsene i Ringsted, eller da de svinske Piger i Sorø aabnede mit saftige Blik for den poesifulde Luftning, der kan bane sig Vej gjennem Hjærterne i en Dør!

Mine første Barndomserindringer have suget Næring af min Faders Heste og Alt, hvad der faldt fra dem; jeg er altsaa født til at tumle en Pegasus. At jeg som Soraner mangen god Gang har brækket mig efter en Cigar ude paa »Parnasset«, beviser yderligere, at jeg maatte ende som en stor Digter. Og det er jeg Fanden forlægge mig ogsaa bleven!

Paa Ringsted Marked sad Bønderkonerne langs Kirkemuren og badede deres — Naturlighed i Solen; senere saa jeg det samme Syn paa en Landevej nede ved Posilippo. Der var noget af en Brouwer eller Ostade i dette, og jeg tør sige, at min Humor stedse har bevaret en Duft fra disse Indtryk.

Tøsene i Sorø, Bønderkonerne i Ringsted og Italienerinderne ved Grøftekanten sloges om at komme til at kyssa mig. Jeg spyttede efter det.

Det var min Digter-Indvielse.

— — — — Georg Brandes er Manden, der har opdaget mig, og det skylder hele Landet ham, Fanden finde mig en Gang, Tak for. Uden ham havde jeg nu været Danmarks største Skuespiller. Jeg har et storartet Talent; alle Evropas Skuespillerinder har kysset mig, men Heiberg kasserede mig, den Idiot. Eller ogsaa havde jeg været Videnskabsmand. Jeg har storartede Kundskaber; jeg har læst Vischer, Hegel, Plato, Aristofanes, Kugler, Leopardi, Manzoni, Brøchner, Spinoza, Kant, Schopenhauer, Spencer, Darwin, Fanden og hans Oldemo'er og Gertrude Colbjørnsen. Men jeg har altid været en svinepolisk Natur, Dæ'len gale mig, og ikke en Bogorm. Sæt, jeg var bleven Professortryne, i Stedet for Fritænker og Digter! Hele den danske Literatur var jo røget ad Helvede til, hvis jeg aldrig havde set en Svinesti, drukket mig selv paa Pelsen med Røgteren eller stukket en Ed i Fjæset paa Bøndertampene.

Men jeg var alligevel nær ved at ende som en almindelig Højre-Børste. De Folk drikker Fandens god Vin ved deres Middage, og alle Grossererfruerne kyssede mig. Saa var det, Georg Brandes snuppede mig. Bare jeg saa paa hans Næse, var jeg strax paa det Rene med, at han er en af de betydeligste Begavelser, en af de fineste Aander, vort Land har frembragt. Hold Kjæft, hvis De vil sige mig imod. Har han ikke selv sagt paa Tryk i »det moderne Gjennembruds Mænd« (det er mig!), at jeg er grovkornet, lavkomisk, overdrivende, smagløs og kunstnerisk ufri, fordi jeg glæder mig over den massive Raahed og Stupiditet, over fulde Folk og saftige Eder? Se, det kalder jeg Fintsyn! Han kjender mig, men hvad er de Højrebengler, der bare har stukket mig en Smule Digtergage ud, andet end aandelige Undermaalere, halvdannede Hyklere, skamløse Løgnere og Udhalere? Nej, Brandes har lært mig, at der skal slaas stærkt og skriges højt, — og brøle, det kan jeg Fanden gale mig!

Jeg har brølt saadan for ni Aar siden, at jeg er hæs af det endnu. Det var den Gang, Ploug skulde brøles sønder og sammen. Drachmann og jeg var det unge

Danmark, og Georg stod bag ved og puffede os i Agterspejlet. Men I kan bande paa, at der blev Mudder i Truget, da jeg stillede mig i Spidsen for Svinefylkingen og kilede løs paa det. Modig var jeg, — det havde jeg Pinedød vist, da jeg i Krigens Tid havde Mod nok til at hytte mit Skind og stikke Halen mellem Benene, skjønt jeg vidste, at de preussiske Damer vilde stimle sammen for at kysse mig, naar jeg blev tagen til Fange; og jeg dængede da ogsaa saadan en Bunke Bøtter over Hovedet paa vores Modstander, at Kulerne paa Amager maatte leve paa Pension et helt Aar derefter. Jeg sagde ham lige op i hans »Kongemine«, at han havde haanet min Fane og bad Fan'en gale mig paa det; og jeg slog ham saadan fra neden a' — for dem sla'er jeg godt — at der maatte et helt Møggreb til at hitte Bunden i det!

Men jo flere Børster jeg rejste, desto flere Børst fik jeg, — saa det er ikke værd, at vi taler videre om den Historie!

Jeg har for Resten ogsaa brølt en Gang senere; men der var dem, der sagde, at det lød, som om jeg peb. Det var den Gang, da en krasbørstig Herre, der hed Punch, vilde stikke mig. At han kaldte mig So. Schandorph, var der jo ikke Noget at sige til, for So. er en meget bedre Forkortelse af Sophus end Schandorph af Skamdrup. Men han var altid saa forbandet svineheldig, naar han tegnede mit Portrait. Jeg forsøgte hele fire Gange paa at gjøre kort Proces med ham, men det endte alligevel med, at han grinte af mig. Den Historie er det heller ikke værdt, vi taler om!

Hvis Nogen nu vil paastaa, at jeg er svinebunden af Georg Brandes, saa siger jeg, at det er Løgn. Jeg er ikke Spor af Brandesianer; jeg siger bare, at han er den Eneste, der duer i Norden, og at alle I Andre er noget Rak. At han efter den Dosis vil udnævne mig til sin Reutendiener, og at alle højbarmede Dannekvinder vil kysse mig for det, naar jeg kommer hjem, kan I Fanden gale mig, tage Gift paa, om I gider. — Og saa skal I bare se, hvor jeg skal drive Højresvinene i Sti.

Karl Madsen er stor! Aldrig har Danmark ejet et saadant Fænomen, faar det heller aldrig mere, og I, som mente, han var Humbugmager — gaa bare væk! — han hader Humbug! Kunstforeningens Bestyrelse holdt Gilde i forrige Uge, susende, brusende og Madsen var dens Profet! Lyt til Profetens Ord, I, som tænkte, I var i et Galehus! Ikke var det Udslag af Vanvid, det var den „høieste Kunst, den fineste Tegning, den mest bedaarende Farveharmoni, den uskyldigste, usminkede Natur. Landskaber, valgte med den fineste Skønhedssans, Billeder af den mest indsmigrende Biidhed, Tonen den mest melodiøse Mildhed i Virkninger, Billeder, der næsten er altfor smukke.“ For at nyde deres Skjønhed maa man selvfølgelig stille sig i den Afstand, som deres impressionistiske Behandling kræver.

Alle har vi Fejl, og Profeten har en, men uforskyldt, — han er nærsynet, han har ej nødig at fjerne sig meget, for Intet at se, for at se Alt, hvad han vil.

Madsen er stor!

Men nu fortæller Rygtet ogsaa, at Brygger Jacobsen agter at rejse et Monument, der fremstiller „Madsen i Henrykkelse“. Der, hvor den franske Udstillings Bygning laa, skal Monumentet staa. Det vil snarest blive udbudt i Konkurrence, men Sinding skal have det og Skovgaard udføre det i Keramik.

Kvaksalverne udi Folkethinget.

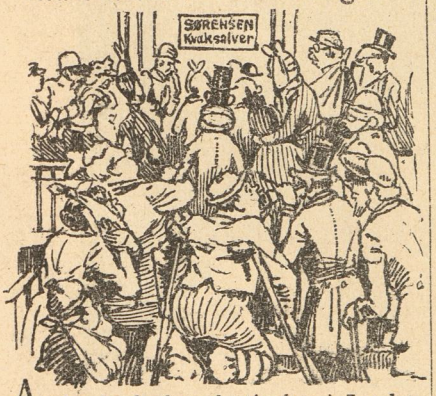

At der kvaksalves dygtig her i Landet,
Det er jo sikkert altid blevet sandet
Fornuftigvis af baade den og den.
Vi blev bestandig plaget rent forbandet
Af kloge Koner og af gale Mænd.

De Galeste blev ofte kaldt de Vise,
De Dummeste man som de Kloge prise
Saa længe, til de troede selv derpaa.
Det er for Resten jo en gammel Vise,
Af Mange hørt, forstaaet kun af Faa.

Man sine Landsmænd derfor ej foragte!
I saa Henseende videre vi bragte
Det ikke her til Lands end andet Steds.
Giftbægeret vi allenfalds dog rakte
Kun saare sjeldent nogen Sokrates!

Men, at Kvaksalveriet slemt florered',
Det er tilstrækkelig dokumenteret,
Og Mange vilde gjerne sige Stop!
Men ak! jo mer man *Cancer* operered',
Ja, desto mer den satte i Galop.

Magnetisørerne paa Pladsen mødte,
Og Publikum betalte, saa det blødte,
Hypnotisørerne kom derpaa frem;
Tilsidst de kloge Koner, de blev »stødte«.
Nu vil Hr. N. J. Larsen støtte dem.

Han Thinget foreslog den frie Næring,
En ellers ganske nysselig Foræring
Til alle Efterabere af Huth;
I »Venstre« blev der en gemytlig Gjæring,
Og Spaltningen blev ganske absolut.

Hr. Larsen mente, at de kloge Koner
Og alle de kvaksalvende Personer
Først skulde straffes, naar det blev bekjendt,
At deres Kur og Manipulationer
Rent havde ødelagt en Patient.

Hr. Søren mente, at »ded var dov ilde,
Man itte maatte gjøre, hua' man vilde
Med Lejemet, naar Ho'edet - ded var skjørt.«-
»Brug paa dit eget Legeme dit Snille,
Men ikke paa de Andres — har Du hørt?«

Hr. Doktor Brandes svigted' sine Fæller!
For Resten Langelænderne, fortæller
Man, svigter snart nok deres Doktormand.
Klein i sin gode, gamle Sæbekjælder
Gav Lidt til begge Parter med Forstand.

I Tyskland lader Loven proklamere:
Enhver har Lov til frit at praktisere,
Hvad om det er med Humbug eller Kunst.
Hvad om han lader højt sig honorere,
Hvad eller han kvaksalver helt omsonst!

Men én Ting fordres der bestemt af Alle:
At ikkun Lægen maa sig »Læge« kalde
Og sætte »Læge« paa sin Dør, sit Kort.
Gjør nogen anden sligt, vil Straffen falde,
Og det er vist, at den vil falde haardt.

Lad da de Herrer frit kvaksalverere!
Lad Ole stryge Folk! Lad Jens kurere
Og Sidse gi'e den som Hypnotisør!
Men kun til Et man skal dem obligere!
»Kvaksalver« skal der staa paa deres Dør!

Vel rejst?

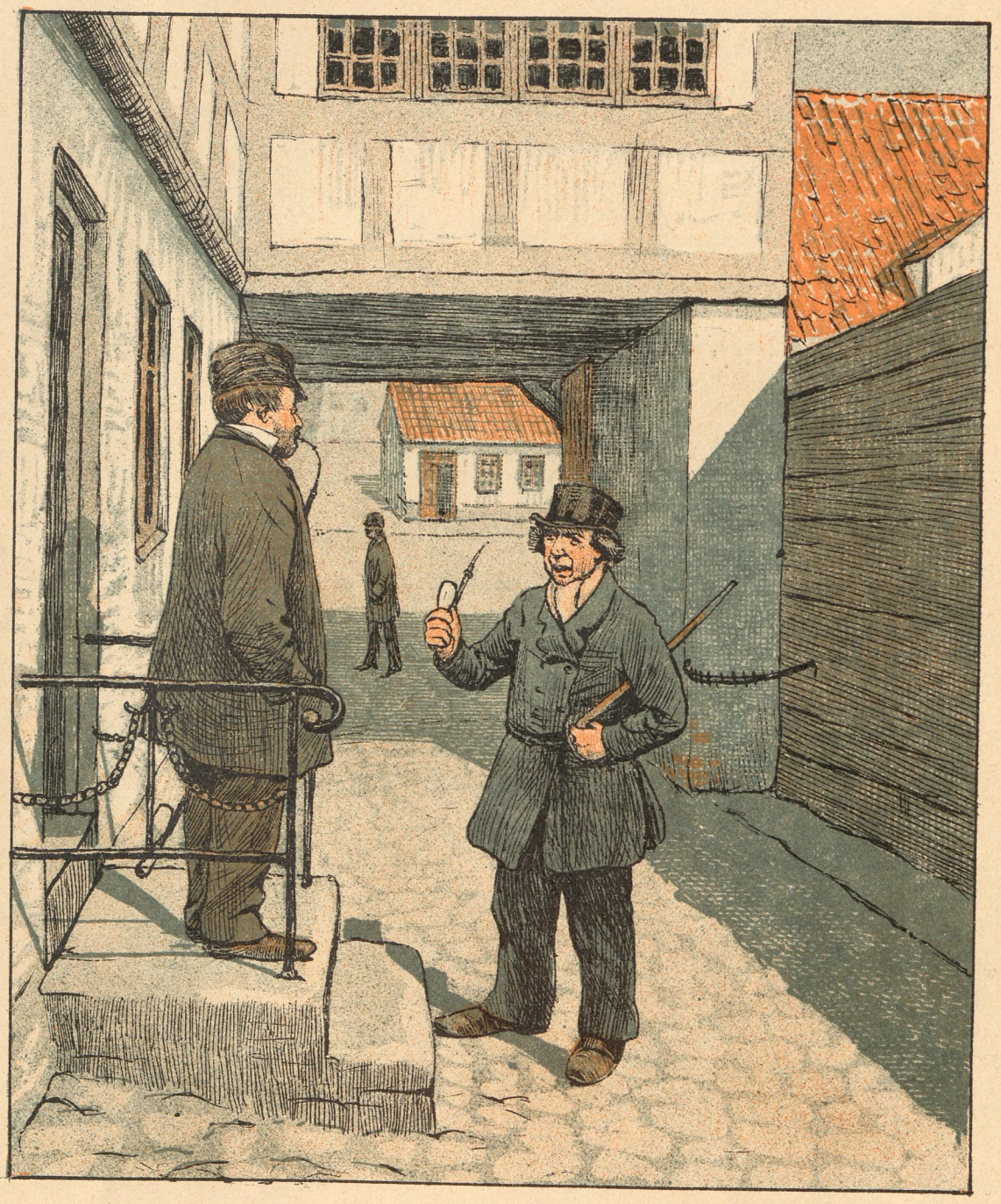

— Fik De nu Deres Kone med det rigtige Tog, Lars Hansen?
— Jow! A fult hinner ligh te æ Dar, hvor der stoer »For Kvinder«!

Opgjørelse.

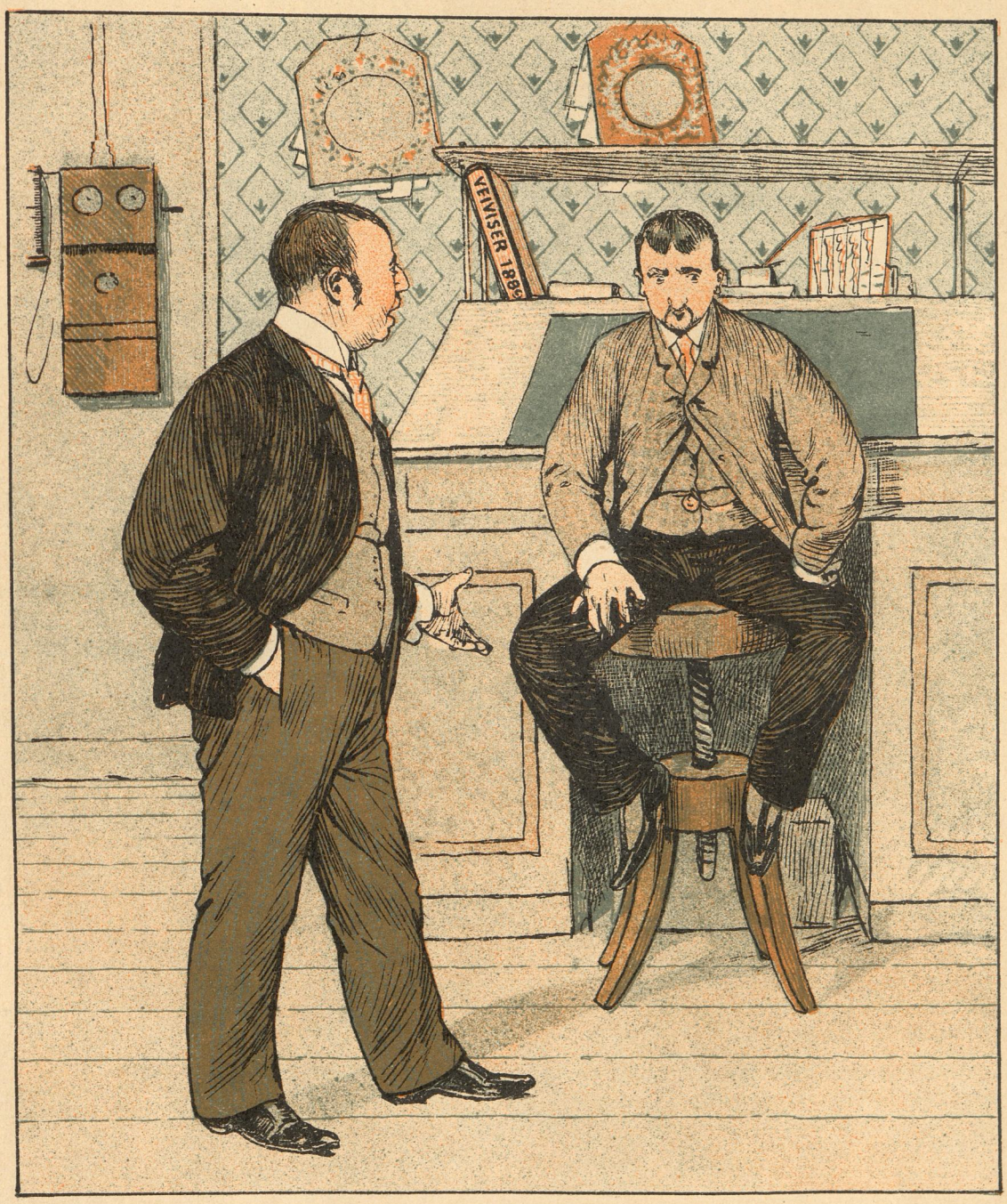

1ste Kompagnon: Forretningen gaar jo slet ikke; De er ogsaa altfor dum til at have med.
2den Kompagnon: Nej, det kommer af, at De har snydt mig.
1ste Kompagnon: Ja, der har De jo Beviset paa, hvor dum De er: Det har De været to Aar om at opdage.

I Blataarn.

Frit efter Chr. Wilster.

Tungt VIGGO BENTHEIMS Taare flød
Bag Fængslets skumle Mure,
Og ingen Torsk, selv nok saa død,
Udglatted' Pandens Fure.
Hans HERMAN BING og Fæller maa
I Bælum heftig stride,
Og ingen Evropæer saa
Den stakkels HØRUP lide.

Og Tiden krøb med Sneglefjed,
Trods hans Protest og Klage.
Han tænkte paa sin Herlighed
I længst forsvundne Dage,
Da han i Thinget Bifald vandt
Som Flertals-Evmenide,
Hvor Ingen over sig han fandt,
Og Ingen ved sin Side.

Organets harske Lampetran
Han nu var nødt at spare;
Kom EEDVARD med »Besøg«, fik han
Den som en holden Vare;
Og den Trafik var ej omsonst,
Thi han ved Bytte naaede
At faa til sin »Brodere«-Kunst
En Hoben røde Traade.

Nu sad han her, og inte Skin-
forhandling han fremstilled,
Trak Naalen ud, stak Naalen ind
Og sysled' med et Billed;
Og, da han brød den sidste Traad,
Var ude Rumlepotten,
Han stirred' paa sin Fangedaad
Og skued' Bogødrotten.

En Sjælesvir var Synet her:
Hvert Træk stod der saa nøje,
Den aabne Pande, krumme Knæer
Og Briller for hans Øje,
Ja, Dannevirket i hans Bryst
Saa sanddru var fremstillet,
Som HØRUP kan, naar han har Lyst
Og gaar lidt villig til'et.

Med sene Skridt henrandt hans Tid
Bag kolde, skumle Mure.
Og Vintersneen, skjær og hvid,
Rent skjulte Markens Fure.

Saa gik der vel et Fjerdingaar,
Da aabned sig hans Fængsel,
Og fri som en Gang DØNNERGAARD
Han staar i Venstres Trængsel.

Forbavset Øjet han opslaar
Midt i Partiets Jammer:
Saa langt, som EEDVARDS Næse naar
J HØGSBROES Folkekammer,
Saa langt kan HØRUP nu kun se,
Men gjennem Taler mørke
Hans Aand dog har den højeste
Oplysnings Mod og Styrke.

Til „*Politikens*" triste Vraa
Sin Fod han derpaa vender,
Hvor Trøstens Ord at læse staa,
Naar Protokollen brænder:
»Min Plads Du tro har holdt, min EED-
VARD, i saa svar Elende.
Vort Blad vil som din „*Kjærlighed*"
Nok faa en salig Ende.«

Vestfrontens Indvielse.

Vor specielle Korrespondent har sent til Aften sendt os følgende

Telegram

om den Frokost, som Hs. Excellense Krigsministeren i Gaar serverede Folkethingets Flertal ude i et af Pansertaarnene.

Efterat Krigsministeren havde budt de tilsteværende Venstremænd Velkommen og takket dem for det Bidrag, de her gav til Fædrelandets Forsvar ved at tage til Takke med, hvad Huset formaaede, fik Folkethingets Formand Høgsbro Ordet:

Han havde nu klart faaet Indsigt i Nødvendigheden af Hovedstadens Dækning, og det havde glædet ham at se, at selv i en Feltbefæstning kunde endogsaa Bordet være saa godt dækket, som Figura udviste. Han takkede Excellensen, fordi han i Dag havde forenet det »hvad kan-det-nyttige« med det behagelige.

Folkethingsmand Berg følte sig ogsaa tiltalt af den Kanonføde, han i Dag havde faaet; det var dog noget andet end sædvanlig Fangekost.

Viggo Bjørnbak var villig til at bekræfte, at det ikke var nogen »gal Nøgle«, hvormed Krigsministeren i Dag havde lukket Kassematten op.

J. K. Lauridsen var glad over, at Kampen for Fædrelandet kunde forenes med Kampen for »mere Mad". Han vilde i Dag vise, at han heller ikke var nogen Kostforagter.

Paa dette Tidspunkt af Festen fik Jens Busk ondt, og med den Ytring, at han ikke kunde taale Røgen, gik han udenfor og kastede dybsindige Blikke op ad Fæstningsgraven.

Dr. Pingel var enig med sig selv om, at der alligevel var behageligere at være her i Krigsministerens Løbegrave end i *Demokratens* Ormegaard ovre i Aarhus.

Henning Jensen fortalte, at han havde gjemt Desertkniven i Ærmet for at bruge den, naar Lejligheden viste sig: han tilbød nu at ville læse en evropæisk Bordbørn, forfattet i Dagens Anledning med Text af Kassemathæus Evangelium 7de Kapitel sidste Vers, men blev stoppet af

Eedvard Brandes, der under stormende Bifald

foreslog at sende et Telegram til den des værre fraværende Folkethingsmand Hørup, med en hjertelig Tak for, hvad han med sine befinnene Ord havde udrettet for Forsvarssagens Fremme.

Saa skiltes Deltagerne ad i den mest løftede Stemning. Et Rygte om, at Folkethingsmand Højmark skulde være bleven kanonfuld, viste sig heldigvis at være ugrundet. Han havde kun indfundet sig i Vagtmandskabets Arrestlokale og udbedt sig „en Kjendelse".

Paa Barberstuen.

Ak ja, højstærede, so gehts in der Welt, aber hvad giver De mig for den Folkething, hvor di snakker med so megen Kvaksalvelse und jeg er kun en simpel Balber, sodan lige ud af Landevejen, aber jeg er doch et Stykke af en Kvaksalver, for Willibald, den Esel — det er min Fæ af en Søn, forstaar De, højstærede — Willibald, siger jeg, han kom mig her i lang Tid fra Skole med sin Karakterbog, und jeg forsikker Dem paa Ehre, højstærede, den var grausam ak so grausam, at min Hjerte blødte derved, und jeg klager til Bestyren, aber det hjalp mig ikke, und so siger jeg til Nikoline — Nikoline det er min Kone, højstærede, und en meget klog Kone, doch ikke sodan en klog Kone, forstaar De — so siger jeg: »Nun skal jeg kurere Drengen, skal jeg, om jeg so auch bliver Kvaksalver, und om so auch den Esel af en Dreng græder Blod und skriger Jern, so skal han doch kurert blive«. Und ved Di so, højstærede Herre, paa hvilken Maade jeg kurerte ham? Hvafaller? Ja so, ja so. Nej ser De, højstærede, ved Handspaalæggels, ganz allein kun ved Handspaalæggels. Forstaar Di, jeg tog Eslen i Nakken und lagde min Hand ned over hans Bagdel, baade stærkt und hurtig, so en Hundert Gange i Minuttet, und da so jeg var træt, so fang min Kone an, und da so hun var træt, sa fang min Schtok an, und so en Handstrækning kan di Drenge doch trænge til en Gang imellem, und jeg forsikker Dem, højstærede, Willibald han kom sig ganz und aldeles, und so er det doch min Pligt at være Kvaksalver, aber der er jo stor Overtro her i Landet, som min gode Ven Eeduard Brandes sagde i den Folkething forleden, und det har han Ret i, for ser De, højstærede Herre, der er jo doch mange, som tror, at min Ven Brandes er en stor Mand, und det tror han ja auch selv, und se, det kalder jeg doch Overtro af første Skuffe, aber han gaar jo med en Theaterchef i Maven und venter paa, at min gode Ven Kammerherre Fallesen skal vækgaa, und so bliver Heiberg und di ander kassierte ganz und gar, aber jeg for min Person er en personlig god Ven af Heiberg und sætter stor Pris paa ham, aber jeg tror doch ikke, at Pottemager Walter vil gere sig, ser Di, højstærede, den Pottemager har ja immer en Walter Pengeløs gewesen, hvorfor han ja auch giver Fanden en Vexel, aber auch for Theaterkassen har Walter ja vist sig at være pengeløs, und hvad mon min Ven Fallesen doch so vilde med den Rumlepottemager, aber di spille sehr gut, doch en Maskinmand præsentierte sich midt i Alferiget, und Nikoline, min Kone, forstaar Di, højstærede, hun blev so nervøs, ak ja so nervøs, und jeg forsikker Dem paa min Ehre, højstærede, hun har skæmmet sig so slemt, so slemt, aber so forskaffede jeg mig »Vil Di være smuk?«, og jeg fersikker Dem, højstærede Herre, jeg vil ønske, jeg maa skære baade Næse og Øre af Dem, om det ikke sandt er, aber Nikoline blev so frisch wie ein Fisch, und det bare ved at læse Bogen et Par Gange durch und durch, und en Vorte, hun havde i Nakken, er vækgaaen af sig selv, paa min Ehre, aber nu har jeg gjemt Bogen, at hun ikke for smuk skal blive und gjøre mig Hovedet kruset, und Fru Hennings har nok faaet sig en svensk Medalje for Literis und Artibus, und so har vi jo snart den Jul med sin Juletræ og auch ingen Julegaver mere, und jeg maatte ja auch give Julegaver til Kunderne, und jeg maatte baade klippe und barbere und kopsætte gratis, aber jeg schnød dem doch alle tilsidst og klippede kun ganz wenig af hele Aaret, so at det blev viel Geschrei und wenig Wolle, som jeg immer siger til mig selv, naar jeg læser min gode Ven Henning Jensens Spaltefylderi i Politiken, doch det er just det richtige Blad at behandle kirkelige Sager i, und so er Di fertig, højstærede. Tak! Ajø!

Konserver.

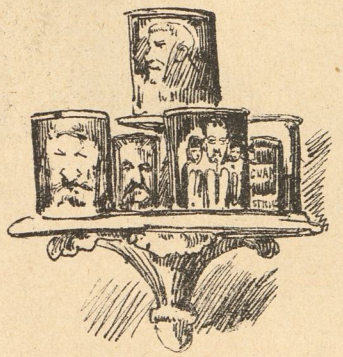

Hr. *G. E.* er sig en essig Mand,
Borchsenius han er det samme;
De gjorde Allarm og raabte Brand,
Da de stod i Fyr og Flamme.
Til Kunstens Kvide og Alles Gru
Forleden i lange Spalter
De slog hinandens Potter itu
Paa Grund af »Pottema'er Walter«.

Den Pottema'er er en kunstig Snegl,
Naar han skal bedømmes redelig,
Men han har bare den slemme Fejl,
At han er saa gruelig kjedelig.
Borchsenius ham dog herlig fandt,
Thi Otto har kraftige Nerver,
Men Essigmanden rangerte ham blandt
De »literære Konserver«.

Se, det er en splinterny Plaser,
Der sikkert vil holde sig længe,
At lave Konserver paa den Maner,
Og det koster ingen Penge.
Men G. E. har nemlig lært Kritik
— Om end af den lidt fortyndede —
I Rumlepottens Journalistik,
Hvor Sylteglas svært er yndede.

Nu ingen Poet totalt forgaar,
De Rester, der bli'er tilbage,
Hos Essigmanden man gratis faar
Kogt hen og lagt pænt i Lage.
Lad Alt gaa under — vi veed, man dog
Kan faa sine Hylder fyldte
Med Axelotto som Presse- og
Med Schandorph som Grise-Sylte.

Som Trøfler — dem i smaa sorte Glas —
Kan Eedvard, Musernes Sønnike,
Hos to smaa Pibestilke faa Plads:
En Levning »af Dagens Krønike«;
Og »Lucie« kan med »Sjur Gabriel«,
Der hver for sig er lidt spinkel,
Bevares til kommende Slægters Held
Som andre Svampe — i Finkel.

Nu kjendes ej Ordet „umulige«,
Nej, *chi va piano, va sano*:
Endogsaa Hr. Strindbergs »Julie«
Bevares som henkogt Guano.
Og Georgs »Essays« for en Lækkermund
Med Børne-Mælk præpareres,
Ja, selv lille Hermans »Tine« — nej, hun
Kan slet ikke konserveres.

Og Hørup, den store Prosaist,
Den fineste Aand, der findes,
I Inte-Lage som Journalist
Af Georg med Suk kun mindes.
Nu maa blandt Konserver han regnes med,
Og Georg hans Drapa kan kvidre,
Thi nu er han gjemt paa et køligt Sted
I henkogt Stand, indtil vid're.

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Et fortifikatorisk Traktement!

De brave Forsvars-Nihilister
Har Grund at takke Landets Krigsminister,
Hos hvem de tidt fik deres varme Mad
Serveret paa et »provisorisk« Fad;

Nu bad han dem med Revl og (Ordrups-) Krat
At samles under samme Pantserhat
Og bød dem det Fad Kaal at søbe smukt,
Som de har før til Spyttebakke brugt.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 28. November. Nr. 48.

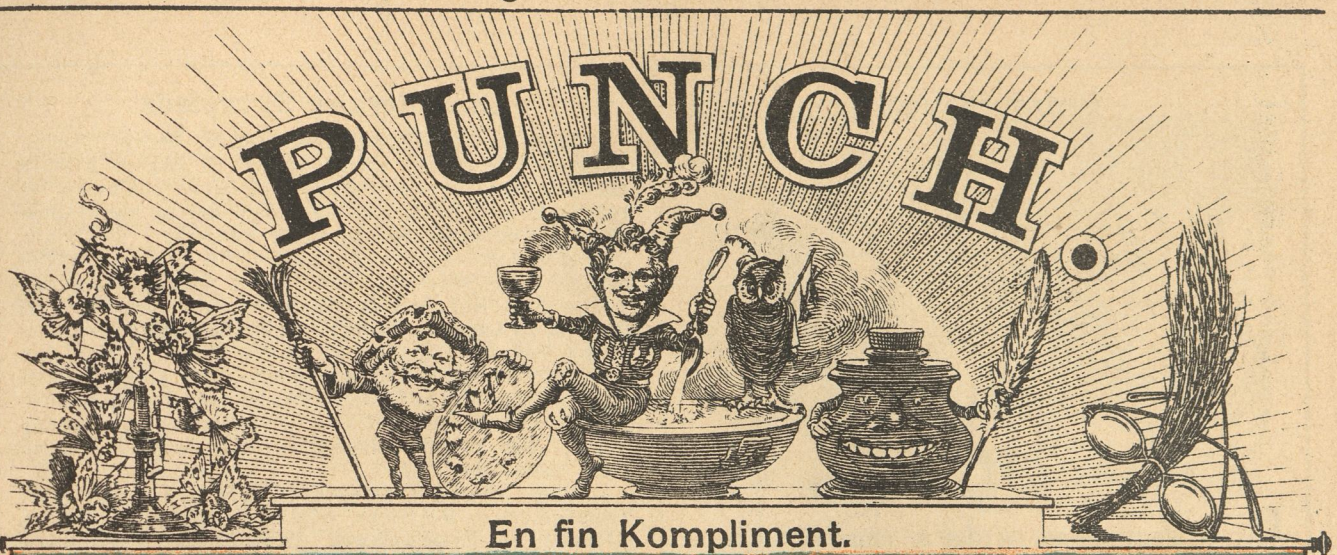

En fin Kompliment.

— Professor Jensen gav dig for Resten en fin Kompliment forleden, da han havde været til Middag hos os.

— Gjorde han? Hvad sagde han da?

— Han sagde, at nogen regelmæssig Skjønhed var Du egentlig ikke, men Du var en af de intelligenteste Damer, han nogensinde havde truffet paa.

— Professor Jensen har været her for sidste Gang!

Bedrøveligheder.

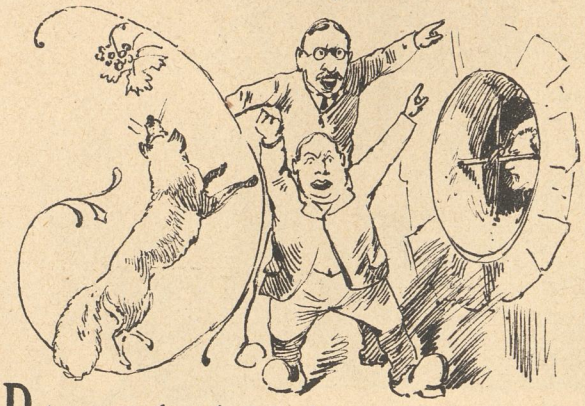

Det er ganske vist, at det er nemt at tælle
De glade Dage, Venstre har haft;
Og en Folkeven maa stride Taarer fælde,
Naar han tænker paa sin spildte Saft og Kraft.
— Mens det slemme Højre spiser og drikker
Og holder i Hr. BAHNSONS Forter Gilde,
Den stakkels TAUBER sig om Munden slikker;
Han kom ikke med, skjønt han saa gjerne vilde.

JENS BUSK kom heller ikke med i Legen,
Hvis Aarsag til sin Skuffelse og Sorg
Han redded' ikke her et »Ben« af Stegen
Eller en Husarrekrut fra Jægersborg;
Og de andre Stakler, som des værre hjemme
Maatte hos dem selv frivillig kukkelure,
Havde kun den Smule Trøst i deres Klemme,
At Rønnebærrene var altfor sure.

Og, mens Højre nyder sine gode Dage,
Man trækker stakkels HØRUP i Arrest,
Skjønt Folkethinget lytted til hans »Klage«
Og vedtog uforfærdet en »Protest«,
Hvori der staar, at Folkethingets Lemmer
For deres Rettigheder blive snydte;
Men i retfærdig Harme de forglemmer,
At HØRUP selv har sagt: »Hvad kan det nytte?«

At ikke DØNNERGAARD har »protesteret«,
Selv Folkethinget synes at forstaa,
Thi den »Gjerning«, hvorpaa han blev attraperet,
I alt Fald til de »ferske« regnes maa,
Medens vanskelig to Meninger kan herske
— Hvad Venstres Kron-Jurister klart udvikler, —
Om, at HØRUPS »Gjerning« hører ej til »ferske«,
Men snarere til »harske« Artikler.

Jo, des værre, det er klart som selve Dagen,
At Venstres gode Dage snart er talt;
Nu faar de Sorg saagar af Afholdssagen,
Som Venstre for en Folkesag har kaldt;
Thi, just som i Partiets Rækker Blæst der gaar
Af, at den Sag ogsaa fik et Venstrestempel,
Saa gaar den brave Venstrelærer WESTERGAARD
Hen og giver det »afskrækkende« Exempel.

Den literaire Skveplads.

Lige fra sin Grundlæggelse under Georg Brandes' Avspicier og til det sidste Numer af Dagens Krønike har det realistiske Forsøgstheater spillet en betydelig Rolle i Integadens aandelige Liv og været Gjenstand for de smaa Sortes varige Interesse. Det Værk, i hvilket dets vexlende Skæbner indtil Georgs uheldsvangre Børne-Sygdom kan læses mellem Linierne, Viggo Bentheims Inte-Organ, er endnu paa Grund af Eedvards Anmeldelser og Henriks Andejagter en uundværlig Vejleder i Studiet af frivillig Komik. Men dels ere Protokollerne forlængst brændte, dels giver Organet ikke Lejlighed til at studere Vandgangen i dens Helhed. Punch har derfor troet Tiden kommen til en Fremstilling af **„Den literaire Skveplads"** efter følgende i korte Træk skizzerede Plan:

Efter de til Foretagendets Fremme nødvendige Trompetstød og Reklamer, ville vi skilde den moderne Literatvrs Standpunkt fra dette Efteraars Begyndelse indtil vore Dage, saaledes at særlig to Hensyn ville blive ledende for vore vejledende literaire Ledere:

for det første Betoningen af de smaa Sortes Forhold til dansk Nationalitet, i hvilken Henseende der vil blive gjort Rede for Indhold og Form af de mærkbareste nyudkomne Bøger, hvis Forfatternavne for de Fleste kun ere en tom Klang, med hvilken der højst forbindes en vis Duft fra Almindeligheden;

og dernæst Bestræbelsen for at give en saadan Skildring af de skrivende Kræfters sproglige og literaire Egenskaber, at de træde klart frem i deres højeste Oplysning.

Et stort Illustrationsstof vil anskueliggjøre Fremstillingen, udførte efter »Nutidens« højt udviklede Reproduktionsmethoder, som Tegning, Trykning, Falsning osv. De enkelte Bidrag, der ville tage enhver literair Nyhed under Behandling uden Hensyn til Partifarve, ville om fornødent blive leverede af saavel udenforstaaende som forstaaende Fagmænd, saa at der garanteres en sund, realistisk Afrøfling af alle Modstandere og en formaalstjenlig Lobhudling af alle Tilhængere, kort sagt et Indblik i Iscenesættelsens ydre Teknik.

At Tegningerne ere tegnede af vor Tegner og Trykningen besørget i vort Trykkeri paa Punch's bekjendte Første-Klasses-Papir, sikrer vore Recensioner en Plads blandt Førsterangsartikler. Naar vi selv siger det, maa Folk da tro det.

Text- og Illustrations-Prøve af

Den literaire Skveplads

Kragemaal. — Nede i Frankrig var der en Gang Noget, der hed »Blaastrømper«; saaledes kaldede, fordi de snakkede sort. En reaktionær gammel Snegl ved Navn Molière — naturligvis et Mandfolk — gjorde syndig Grin med dem. Men det var den Gang; nu er vor Tid kommen!

Egen Formue, egen Valgret og egen Nøgle til Gadedøren, det er hvad vi vil. Men vi har hidtil manglet vort eget Sprog, og det er dette dybtfølte Savn, Hr. Vincent Trafall nu har afhjulpet. I hans »Danske-Peters Smule Hollandsrejse«, hvori han saa genialt har ladet vore danske Hankjøns-Landsmænd repræsenteres af en fusselstinkende og gemen Plattenslager, har han tillige givet os en Prøve paa de frisindede Fremtidssprogs kjærnefriske Ordforraad.

Underkuede Søstre! Naar en storsnudet, transversalttænkende Buxeudfylder vil stikke sit Ror i Jeres Affærer, saa luk bare Taleapparatet op og giv ham af Kværnen, til han stejler næsestødt afgaar'e.

Bær Jer ikke ad som en to-Aars Skrigsæk, der taalmodig vender Siddeskiven til, naar Fatter tar Daskepinden frem bag Spejlet. Kyl ham et afkantende Blik lige ind i hans Observatorium, saa at han vakler paa Stikpindene og skakler I Knæ! I skal se, hvor han vil blive varm i Pulterkamret, naar ingen Skørtesjasker længer gider maale Læber eller bytte Lab med ham. I skal fræse, hikstre, tantre og smattre og slaa ham lige i Taleskiven! Ved mine Ligtornes Hypokondri — det er Methoden.

Men det bliver Dægeren kviste mig ikke til Noget, førend alle vi Tournureknejsere har lært at tale Vincent-Trafall'sk!

Line Kraftstrup, Fremtidskvinde.

* * *

Fine Varer. — Der er nu disse »Historier fra Skovridergaarden« af Jægermester Bauditz. Gu' er de pæne, og de gaar i Folk som blankt Brænde fra en Skovrideraukion, ved det at Sophus fører et propert Penneskaft. Men det skulde Schandorph gale mig ha'e væt vores egen Sophus, der ha'de gjort dem — han veed, hvordan en Digtermær skal skovrides, naar hun skal gaa lige lukt i Hjærte-Kulen paa Smaafolk. Han ha'de begribeligvis lavet alle Historierne til hal'e Historier, saa at Jægersnapse og Oldensvin og Skovridersved ha'de duftet en hel Fjerdingvej omkring Forlæggerens Hjørne. Det er Næsen og inte Smagen, man ska' skrive for — det ka' De ta'e Digtergasje paa! Nu veed De min Mening.

Finkel-Diderik.
Krybskytte.

* * *

Paa gode Veje. — Til vennen Bjørnson, p. t. på guds veje! Nu får du ha tak for boken, du. Den trængtes av dig, og alle lannets prester ligger nu i hop å stortuder. Du dræpte dem som en kar, du, med et pænnestrøk! Nu får de ha det så got.

Og likevæl skriver jeg ikke av bar glæde over prestedrapet, hæller. Ænog det morgner for os frisinnede mæn, når sortkjolerne stuper nerover. Men du får vide, at jeg har nyt at mælde.

Din bok gjorte et farligt opstyr, da den fallt ner på disse kanter. Syv Professorer, aatte aptekere og fem balberer forslukte sig på middasmaden av hænrykkelse. For en læge, du ær, bror min! Du kænner stryforbindinger og temperaturer og brystsyker og tyktarmer likeså got å meget bætre æn vi andre. Du sprætter op årerne, og du kurerer drukenskap med hypnotisme — det er fan hakke mig stort, det.

Til minne om den brystsyke prestegutten og den hypnotiserede drukenbolten ber vi samtlige nordens læger dig modta medaljen »pro spiritus et arteribus», med tilladelse til at bære samme. Og skal din doktorbok mot presterne for fræmtiden inføres på alle hospitalerne og ordineres de syke: en hal sidefull hværanen time. Slik probat mikstur ær så sant ikke set på lange tider. — — —

Men nu får du vare dig for Kvaksalver-loven, bror min!

Doktor Pancreas.

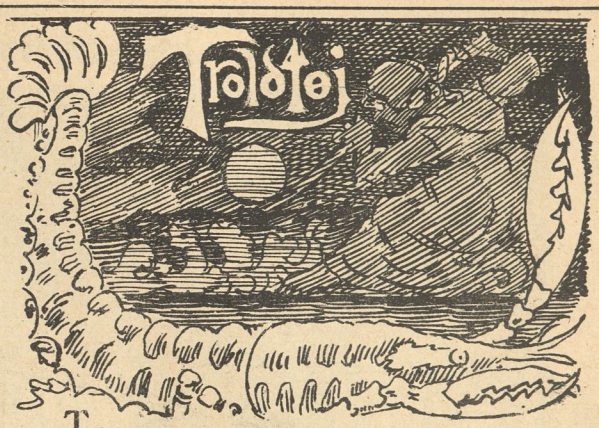

Talrige Væsner i Skov og paa Hede,
Oppe og nede,
Svirrer omkring os med sælsomme Lader;
I Huse og Gader;
I Sind og i Tanker, hvor Pokker de vil,
De driver i Mag deres gjøglende Spil.
Jeg maner dem frem i forviltrede Klynger!—
Hold Mund, mens jeg synger.

Først kommer *Nissen* Han Ben har i Panden:
Da Berg løb fra Branden,
Den sad i hans Møbel, der ligned' en Bøtte,
Og raabte: »Vi flytte!«
Da Georg var Nordens og Schandorphs Profet,
Blev han af Hr. Nissen klemt flad og gjort Beet;
Og hver Gang man »enigt Venstre« bebuder, —
Giør Nisserne Knuder!

De bider, de hakker og flaar i hinanden
Med Skjælden og Banden,
Mens *Havmanden* lokker den synkende Skude
Fra Dybet derude.
De klynger sig fast til det bristende Vrag,
Da tuder han hult gjennem Stormens Brag:
»Hvi spræller I, Valgfisk? Naar Nytaar er omme,
Maa Vandgangen komme!«

En *Mosekone* har valgt sig sit Stade
I Rømersgade,
Hvor hun efter Fattigfolks Skillinger langer, —
Thi Mosen, den fanger!
I giftige Taager man ser hende staa,
For det er nok fælt, det, hun brygger paa;
Og dog er hun stadig paa Jagt efter Lykken—
Men hul kun i Ryggen!

Smaa Sorte som Troldtøj i Inte-Høje
Uhyggelig spøge;
De har ingen Hale, men trøst Dig, Læser,
Des mer har de Næser!
De sværger med Ibsen og Jæger paa Norsk
Og lever paa Preussisk at døde Torsk;
Men stundom man paa Christianshavn dem huser
I Fængs . . . . . I Aaleruser.

Der heldigvis Midler mod Troldtøjet gives,
Hvormed de fordrives:
De lyseblaa Bussemænd, kaldet Gendarmer,
Dem skræmmer og harmer;
En Fæstning, en Præst og en Fødelands-Sang
Kan ogsaa faa Troldtøjets Bentøj i Gang,
Og, naar de er borte, beholder til Tak man—
Troldmanden Drachmann.

Den aldrig (?) trættede Velgjørenhed.

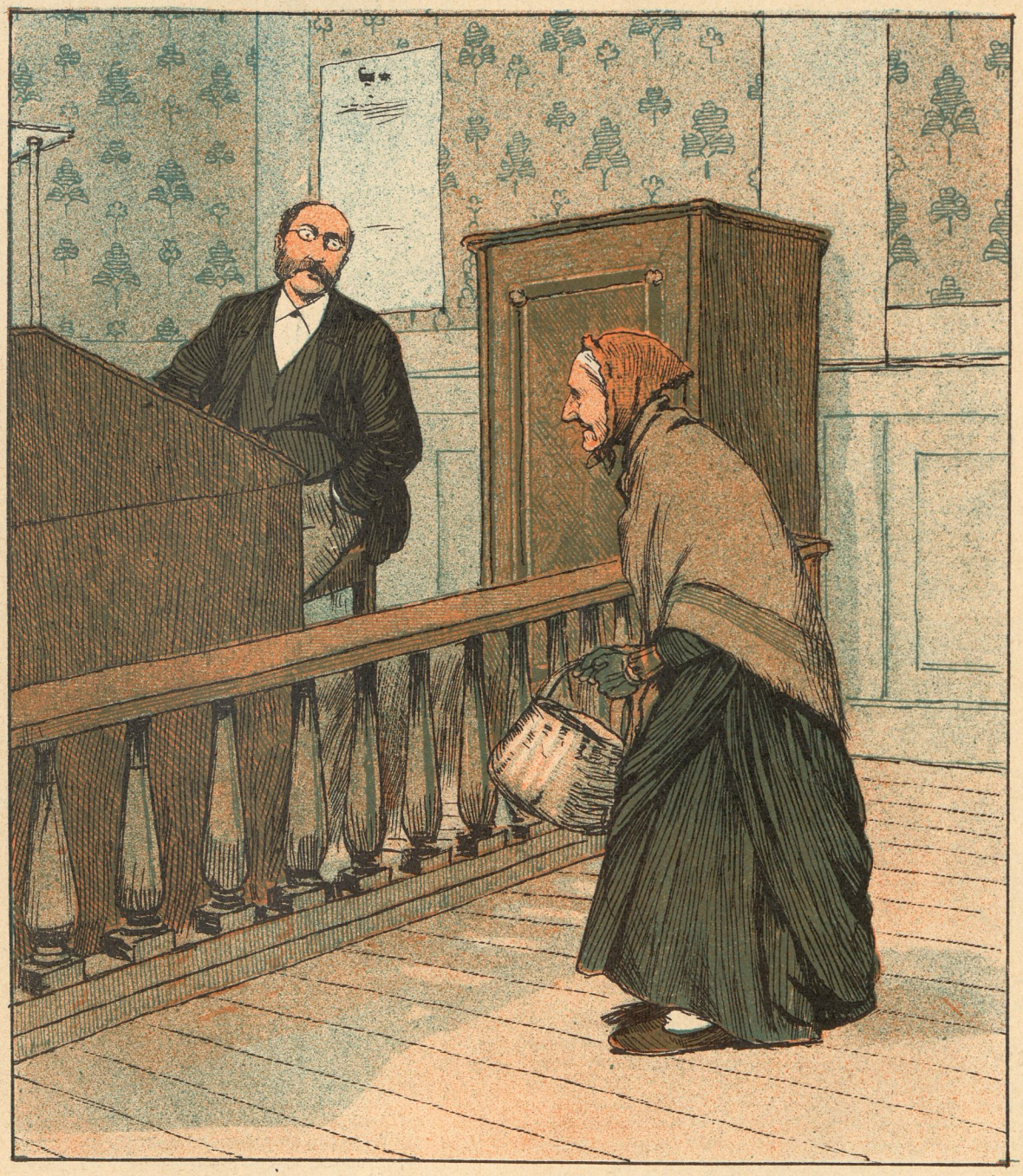

— Hvad! Er hun ikke død endnu?
— Nej! Her Grosserer; men nu skal de heller inte vare længe.
— Ja, lad mig se det!

Misundelsesværdigt?.

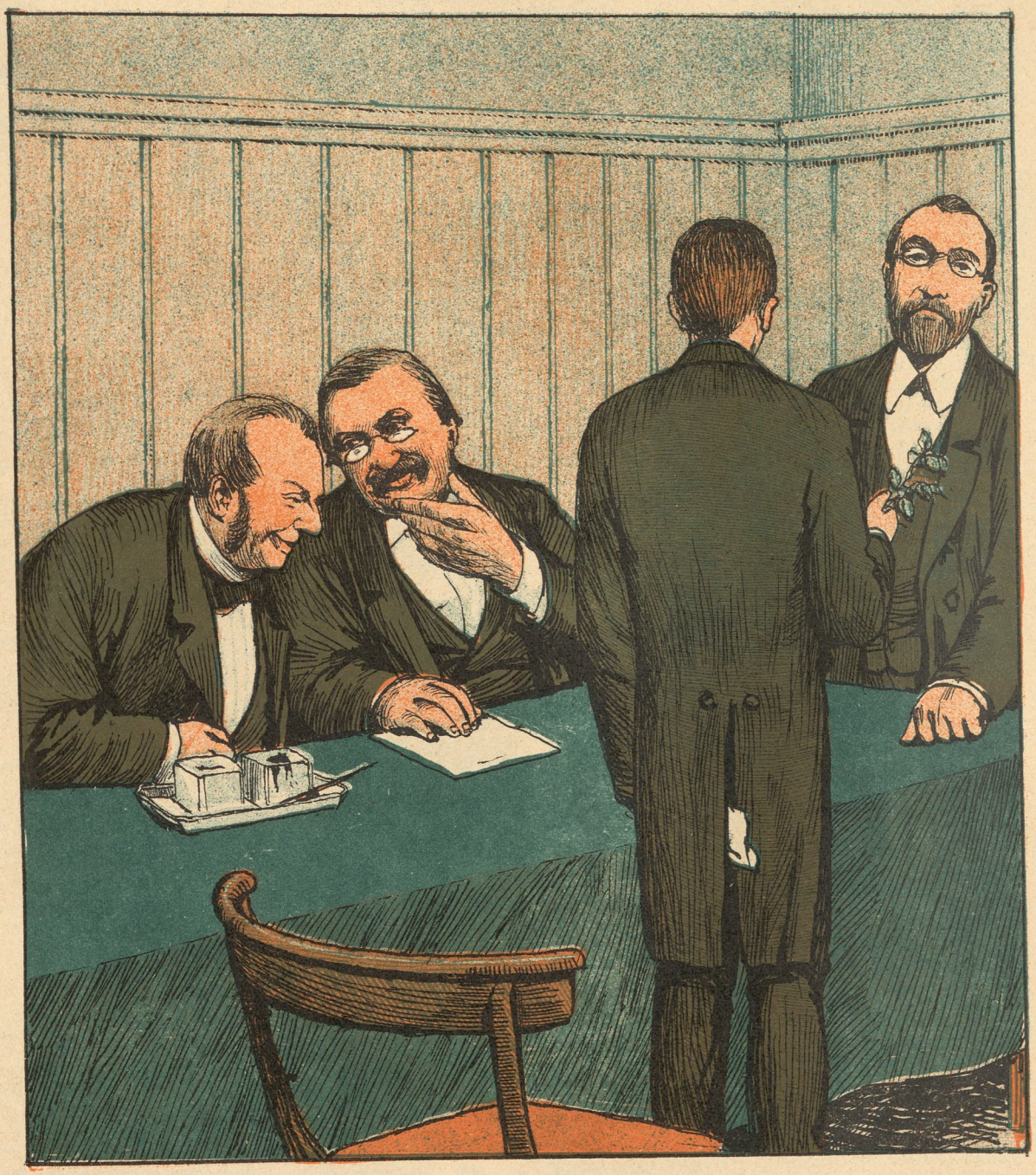

Examinator: Kan De analysere denne Urt?
Kandidat: Den har frie Kronblade; Bægeret mangler . . . —
Examinator: Halløj! Bægeret mangler? Hvor er det da blevet af? —
Kandidat: Det — det — det er faldet af! —
Den ene Censor til den anden: Det var nu for Resten slet ikke saa galt en Gang imellem at være med, hvor der falder et Bæger af! —

En Vandgang.

Kejseren af Brasiliens Land
Er en umaadelig frisindet Mand,
Som ikkun gjør, hvad »Folket» vil,
For der er ingen Estrup til.
»Folket« dog lod ham paa Porten kjøre,
Og Ingen en Fem-og-tyve-Øre
Eller en Finger vil vove saamænd
For at faa »Folkets Fader« igjen.

Mellem den højeste Oplysnings Mænd
Blev der naturligvis evigt Spænd;
Thi, efter hvad der i Rio var hændt,
Blev der nok Brug for «en Thronprætendent«,
Han kunde skaffes til Veje herhjemme,
Og til bemeldte Oplysnings Fremme
Ud til Frederiksberg Allé
Cawling begav sig »paa Benene«.

Derude traf han en General-
konsul, som stammed' fra Portugal,
Dog ingen Plante, som var »rod-
løs», men af gammelt adeligt Blod.
Han hed E. A. de Souza Leconte,
Og *Politiken* sin Søgning han undte
Med en sandfærdig Beretning om
Brasilianernes »Folkedom«.

Men, da Beretningen stod paa Prent,
Blev *Politikens* Thronprætendent
Anholdt paany for »grovkornet Spøg«
Eller for Lampevejslamperøg;
Konsulen var nemlig død og begravet,
Længe før Revolutionen blev lavet!
— Det var kun en krepert
Konsul, Organet har konsulert.

— Dog *Politiken* kan være glad,
Naar til sin daglige Andemad
Den faaer saa smækfed en Gravand hjem;
Og, var dens døde Torsk end slem,
Var dog dens døde Konsul værre;
Men det var Synd, om han skulde fordærve
Indtrykket af Hr. Redaktør Eed-
vardses Noblesse og Sanddruhed.

Bognyt.

Paa *Politikens* Forlag er udkommet:

„En Thronprætendent“, Forbryderroman i to Dele, oversat fra Tysk af Henrik Cawling.

„Lampepudserens Historie“, en Fortælling fra Lampevejen af Cawling Olsen.

„Revolutionens Historie“, oversat fra Engelsk af Henrik Olsen.

„Kejserdømmets og Consulatets Historie“, oversat paa Brasiliansk af Henrik Cawling Olsen.

Til Julen anbefales:

En Del ældre og nyere særdeles spændende Røverhistorier og Børneeventyr, oversatte fra Evropæisk af Integadens mest fremragende Stilister.

En Gisning.

— Hvorfor mon egentlig Overretssagfører Christensen vilde have, at Hørup, naar han kom ud af Fængselet, skulde være bleven endnu mere »bitter«, end han var i Forvejen?

— Jo, ser Du, Venstremændene er for længe siden blevne kjede af deres Bajer, saa nu vil de til en Forandring stramme sig op med en Bitter.

Den jydske Neijendam.

Motto: Hvorfor skyder I dem ikke?

Om Venstres store Aander sang vi,
Saa tidt Partiet drev sit Spil;
Til en Forandring denne Gang vi
En af de smaa besynge vil,
Hvis Heltemod sit Stempel satte
Paa Venstres »Daad« med sine Kvæk,
— Vor Læser kan vel sagtens fatte,
At det er Madsen-Videbæk.

Vej-Assistent man titulerer
Monsøren, thi det mangler ej,
At han vort Venstre assisterer
Smukt paa dets tornefulde Vej,
Men slap dog hidtil fra Forlegen-
hed for det hos sin Principal;
Thi der var ingen Ting i Vejen:
Stiftamtmanden var liberal.

Men Venstres Vikingtog til Lolland
Slap Madsen inte heldig fra.
Sær da med Djævels Magt og Vold han
Fik sagt, hvad Engelskmanden sa'e,
Skjønt, hvad han svared', han af flere
Aarsager uberørt lod staa: —
De Engelskmænd kan spørge mere,
End Venstremænd tør svare paa.

Dog i sin Regning tidt en Streg man
Kan faa, som mindst man ventet har.
Imod den uselige Vejmand
Amtsraadet glubsk paa Veje ta'er;
Og Enden bliver vist paa Legen,
At han som overflødigt Fyld
Vil blive ryddet selv af Vejen,
Og det for Engelskmandens Skyld.

Pr. Telefon!

Halløj! Pst! Er der nogen? Hvadbehager? — Hvem det er? Det er Punch! Hvad jeg vil? Det var da et mærkeligt Spørgsmaal. Jeg vil naturligvis bare slaa en lille Sludder af med Dem i al Fortrolighed. Hvad siger De? Hvad vi skal faa at tale om? Man skulde tro, kjære, De var Medlem af Landsthinget og skulde sidde og vente paa at faa noget at tale om fra Folkethinget. Vi kan jo tale om Boulanger. Nu kan vi nok snart vente ham til Kjøbenhavn. Hvad siger De? Hvor han logerer for Tiden? Paa Øen Jersey! — Hvorfor han rejser derfra? Veed De hvad, min kjære, saadan et Jersey-Liv bliver dog vist for stramt

i Længden. Hvad han vil her? Ja det aner jeg virkelig ikke. Det kan jo være, han vil over at hilse paa Regensens Vækkerforening. De ved, han er jo bleven Æresmedlem. Hvadbehager? Hvis det bare er andet end en Avisand, siger De. Ja ganske vist, Cawling-Olsen er jo kommen hjem igjen, men han er nok Specialist i Thronprætendenter. Hvadbehager? Er der nogen? Hør, De er nok saa venlig at tale lidt højere. Er De hæs, siger De? Saa har De vel været med en Aftenstund i Kjæden. Naa ikke det. Ja men tag Dem en Slurk Øl, det linder saa rart paa Halstøjet. Hvad siger De? Tør De ikke? For hvem! For Deres Brændevinsbrænder? Aa blæse med ham! Saa tag Dem da en høj Snaps! Hvadbehager? Det tør De heller ikke? For hvem? Brygger Jacobsen? Saa skal jeg sige Dem noget. Tag De Dem baade en Dram og en halv Øl. Er det ene Gift, saa kan De jo bilde Dem ind, at det andet er Modgift. For De har da vel aldrig i Sinde at gaa hen og blive Afholdsmand? Hvadbehager? Det kan ikke være Deres Alvor. De maa da endelig ikke bilde Dem ind, at De kan holde Ballancen bedre for det. Nu saa De jo, hvor Skolelærer Westergaard tabte Ballancen. Og han var dog Afholdsmand! — Hvad siger De? — Ja det har De Ret i. Det kniber lovlig tit med den Ballance. Men nu kommer der snart Orden i Sagerne. — Hvordan det, spørger De? — Jo, nu har Folkethinget valgt Smør-Ballance-Dønnergaard ind i et Udvalg til Drøftelse af Handelsbøgers Førelse. — Hvad for noget? Jeg synes, De bliver grov! — Kalder De det en Slyngelstreg af mig at binde Dem den paa Ærmet? — Jeg forsikrer Dem for, det er hverken en Slyngelstreg eller en grov Spas fra min Side. — Hvad? — Ja naturligvis skal Dønnergaard give Udvalgets Medlemmer et lille Kursus i det dobbelte Bogholderi og selv afgive sin Betænkning. — Hvadbehager? — Ja det har De Ret i. Han har da Betænkningstid nok. — Hvadbehager? Sagde De noget? — Ikke det? Det var da mærkeligt. Det lød lige saadan. Saa maa det være Telefonen, det er galt med. Der var noget, der brummede og murrede, ligesom det kunde have været Folkethingets Venstre, der knurrede ad Høgsbro, fordi han gav dem Lov til at rejse ud og smage paa Bahnsons Kanonføde. — Saa nu begynder det i en anden Dur. — Halløj! Pst! — Hvem taler jeg med? — Naa det er Dem endnu. — Jeg forsikrer Dem, jeg var helt bange for, jeg var sat i Forbindelse med *Morgenbladets* ualmindelig overflødige Menneske i det uheldige Øjeblik, mens han var ved at klistre sin Dagbog sammen. — Hvadbehager? Sagde De Tøjeri? — Naa? Troldtøj! — Ja det er noget, der kan sætte Drachmann i Fyr, naar det er noget med Troldtøj! — Sagde De Fyrtøj? — Ja det bliver da Ernst Bojesen, der kommer til at slaa Moneter af det Fyrtøj, selv om det er Drachmann, der har Gnisten. Holder De Professorens Theaterhistorie? — Hvad for en Professor, spørger De? Er De gal Mand? Vi har jo ikke mere end den samme. Peter Hansen, naturligvis! De ved nok: »Gak til Peter Hansen og bliv vis!» — Hvad siger De? Har jeg rapset det Citat? Det er meget muligt. Det hører jo med til Dagens Orden at rapse. Nu saa De jo nede paa Oringe. — Hvadbehager? — Ja ikke sandt? Man skulde tro, at hele det Personale hørte hjemme paa en Galeanstalt. — Hvad for noget? Skal De gaa? Hvor skal De hen? Op at smage paa *Politikens* Rugbrød! Velbekomme! — Og saa Farvel i dyb Ærbødighed, som Bjørnson skrev til *Berlingske Tidende*, da han skræppede Bille Maalet fuldt. — Ja saa ringer jeg af. Farvel, Farvel, og Tak for denne Gang!

Jeremiade.

Du er rig, o mit Fædreneland!
Paa mærkværdige Løjerligheder.
Ja, Skandalerne lystig sig breder
Næsten mer, end det just kan gaa an.
Snart man kjender ej: Mit eller Dit!
Og man træffer paa Masser af Kasser,
Hvor en Fuldmægtig længe sig gasser
Med et voxende, flot Deficit.

Udi Roskilds ærværdige Stad
Har vi set, Sekretæren blev fristet:
Og for Resten deroppe i Thisted
Er Befolkningen heller ej glad.
Fra det fine og flotte Kontor
Har vi set, til Arresten de flytter,
De højtærede »Samfundets Støtter«,
Der har før spillet højt Matador.

William Shakspeare om Danmark har Ret,
Naar han skriver: »Is something rotten —«
Derfor siger vi: »Hold Dem paa Maatten«,
Thi det Modsatte baader Dem slet!
Se til Dønnergaard! — midt i sin Flugt,
Denne Jensen af Gyldenekjerne,
Denne straalende, lysende Stjerne,
Den er væk, den er mørk, den er slukt!

Ja, paa Hørups hensmuldrende Borg
Midt i »Venstres« fortyndede Rækker
Dette Faktum alvorlig forskrækker:
Der er Rædsel og ikke blot Sorg.
Man en Korsgaard for Dønnergaard faar;
Men, at han just Niveauet skal højne,
Er der næppe vist Folk, der kan øjne
Uden Berg, som i Blinde jo gaar.

Ak! nej, det er en sørgelig Sang,
Og vi kan ikke godt være glade.
Ingen Tjenestemø Chokolade
Vil i Aar faa i Julepresent.
Paa »Almindeligt Hospital«
Er man ogsaa bedrøvet, da ikke
Noget Lem maa gaa mer om og tigge —
Overalt er den gruelig gal!

Og saa skal vi ha'e Brændevinsskat,
Ja, og Carlsberg vil lægge paa Øllet;
Naa! jeg siger, at den bliver krøllet!
Dog! det gaar nu vist ikke saa glat.
Men, at Hundene — det er nu vist! —
Har holdt flere forbitrede Meeting,
Ja, se, det er nu slet ingen Biting —
Tænk, om de med bli'er gale til sidst!

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

David og Goliath.

Den grumme store norske Filister
Paa „*Landsmaalet*“ ikke til Kamp sig drister,
Men, optager han en kastet „*Hanske*“,
Maa han dog lige godt ty til det »Danske«.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor. Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 5. December. Nr. 49.

Den nye Pige.

— Men Gud bevares, Marie! Jeg ser, at De har ikke en Gang en Kuffert at lægge Deres Klæder i.

— En Kuffert! Til mine Klæder? Hvad skulde jeg saa selv have paa?

Daarlig Forretning.

Lig en Urtekræmmer, der forhandler
Svesker, Peberrod og søde Mandler,
Kaffe, The og prima Løvetand,
Mens han Vand til Eddike forvandler
Og faar sit St. Croix gjort lyst med Sand,

Saadan sidder Venstre i sit Lager
Af en Hoben delikate Sager,
Som afsættes skal til billig Pris;
Kunderne kan faa, hvad de behager,
Og Rabat »Forhandlerne« her gi'es.

Landbrugsforslag, prima Skoleplaner,
Billig Kvægtransport og nye Baner,
Billigt Forsvar, godt som Syltetøj
Skattelettelser, og Venstreganer
Fugtet med en billig Snaps og høj!

Disse Sager blev paa Skiltet skreven,
Da som Urtekræmmersvend Hr. »GREVEN«,
Til »Forhandling« sine Varer bød.
PINGEL udbrød: »Kors, hvor han er dreven!«
HØGSBRO læsped': »Gud, hvor han er sød!«

Men skjønt med Reklame nu om Stunder
Ikke sjælden en »Geschæft« man grunder,
Er det ikke altid, det vil gaa.
Venstres Udsalg mangler stadig Kunder;
Der er ingen, som vil bide paa.

Maaned efter Maaned blev Butikken
Ladt af de kontante Folk i Stikken,
Ja, saagar af dem, der ta'er paa Kridt.
»GREVEN« sukker bag ved Disken: »Sikken
Udsigt til en sørgelig Fallit!«

De Projekter, Venstres Hylder rummer,
Deler Skæbne med forgjemte Hummer:
Ingen dem for gode Varer ta'er.
Saadan fanger Venstre Sorg og Kummer
Af »Programmet«, som »en Tanke« har.

Ak, thi baade »Bag-« og andre »Tanker«
Klæber som uheldige Skavanker
Stadig ved Partiets Urtekram.
Ganske som med Venstres Folkebanker
Gaar det med hvert »folkeligt« Program.

Og, mens selv Hr. BERG i Skægget griner,
LEDREGREVEN ser med sure Miner,
At det fæle Højre gi'er ham Lov
At »beholde sine Appelsiner«
Til sin egen Gruppes Husbehov.

Den 7. i Maaneden *Mihr* Aar 1257 efter *Jezdegerd.*

Selim, Musas Søn, Porfetens Slave, Hilsen!

Yakub, den kvieøjede Guzles Førstefødte, til Selim, talløse Hustruers Herre, Salem! Fred! Maatte Dine Lænders Frugter vorde talrigere end Myrer! Allah il Allah! Gud er Gud! Ved Muhameds Aske, denne Bys vantro Hundesønner kaldes Skatteborgere og styres af 4 Mestere, mægtige Schejker, de saakaldte Borgemestere. Inshallah! Disse ere Frugter af den vise Abu Ehlers' Lænders Kraft,en Uglema, hvis Hoved var fuldere af Visdom end et Græskar af liflig og nærende Sødme; — deres Øje er stadig opladt over Giaurers By, deres Haand stedse aaben for at belønne, mætte Buge og tugte med Svøber. Thi, ved Ayeschas velsignede Skjød, Tugtens Ris er ved deres Belte, og deres Hænder er fulde af Slag under Fodsaalerne. Allah Akbar!

Har Yakubs Broders Øje nogensinde set et herligere Palmetræ eller en livsaligere Vinstok end den Overborgemester Abu Borup, der raader over mangfoldige Punge, som skatydende Kafirers Vrimmel bestandig holder fyldte med Darejker, og som en Gang aarlig i sit Paulun mætter Tusinde Elendige og Nødlidendes Buge med kostelige Retter og Kjødet af talløse Faar og Geder paa den store Bidstrupmiddag?

Og Borgemesteren Abu Meldahl er en Herre over dem, som gjøre de Allah forhadte Billeder af Malm og Sten og Lærred, over dem, der bygge Slotte og Moskeer og Pauluner, og uden hans Villie falder der ikke en stegt Spurv til Jorden for nogen af dem. Bismillah! Hans Hoveder er af Sten og talrigere end Brombær. Allah Akbar! Hans Munds Læber kysser Støvet under Shahens og under Sarmaters og Skythers Herres Fodsaaler, og han findes ofte udenfor Alkazarens Port i det Land Fredensborg, naar Allahs Skygger paa Jorden stige i den duftende Palankin, der bæres af guldskoede Muldyr, den saakaldte Staldetat, og hans Knæ bøjer sig for dem, og hans Bug berører den nærende Jord og hans Mund Støvet for Allahs Skygges Fod. Mashallah!

En anden af disse Giaurers Borgemestre er Myr Peter Ben-Hans Cabiro, som er Herre over dem, som gjøre Bøger og Aviser, og han er Cand. phil. eller Ulemaers Første, og hans Lærdom er uden Ende og hans Næse som et Taarn paa Libanon og hans Skriverør overalt. Og hans Hjerte omfatter med Kjærlighed Bøgernes Mænd og dem, som gjøre Blade og dem, som forlyste de vantro Hundes Øjne i det store Skuehus paa Torvet, og han trykker dem kjærlig til sit Bryst og elsker med Mund og med Skriverør, alle, ved Muhameds Aske, alle, lige fra *Pierrot* til *Coquelin*, men hans Højre svinger den blinkende Yatagan og Hovedet af et hæsligt Stinkdyr, *al Reklame*, ruller for hans Fødders Fodsaaler. Mashallah! Og hans

Slaves Navn er Myr Ernst Ben-Boye Alhamar, hvis Paulun er fuldt af herlige Ting. Og Myr Peter Cabiro sidder i Højsædet under statelige Pauluner ved Havets Bred, naar Skriverørenes Mænd samles at æde duftende Pillau og unge Bukkes Kjød, og hans Haand vejer Skriverørenes Mænd og deres Gjerninger retfærdigere end Rashnu, den ufejlbarlige, hvem ingen skuffer, og hans Mund er mere fuld af Ordets Sødme end fede Gjæs af Flommer. Mashallah, hans Fod skrider frem mellem gabende Afgrunde som Ormudz's Udvalgte over Broen Çinvat, der fra Dødens Port fører hen over Helvede til Paradiset. — Allah Kibir!

Myr Carl Ibn-Yakub er Stormester over al Landets Øl og Bygvin, hans Haand lædsker Giaurers tørstige Tunger, og hans Højre begraver franske Kunstnere og Abu Sinding under Bjerge af Guld, og hans Punge ere talrigere end Myrer og mere revnefærdige end overmodne Granatæbler.

Og Robert Watt er Borgemester i Paradisets Have, i Gjaurernes Eden, og hans Broge er fyldte med Fyrværkeri og røde Blaalys og hans Kaftans Folder med Illuminationslys og japanske Fester og hanseatiske Syngepiger, og Hundesønner strømme ind i Eden at hylde ham, og deres Mund udstøde Jubelraab. Men nogle pibe.

Saadanne ere de, som herske og styre i denne Hundes og Hundesønners Stad. Ved Alis Skjæg! I Selims Broders Mund findes ikke Møg!

Selah, Ven og Broder! Maatte Dit Skjæg vorde som et Bambuskrat og Dine Kvinders Omfang som Flodhestes!

Jeg er ved Profetens Naade Din rettroende Ven og Broder

Yakub Ben Musa Nasreddin.

Punch

besøger

Højesteretssagf. Octavius Hansen.

Da den sentationsvækkende Nyhed, at Godsejer Oldenburg og hans Overretssagfører, der egentlig er Højesteretssagfører, var blevne ramte af et Ulykkestilfælde ved Overretten, besluttede *Punch* øjeblikkelig at skaffe sine Læsere den allerhøjeste Oplysning i Sagen.

Han sendte derfor sin mangeaarige, mindreaarige, højt betroede Medarbejder, Hr. Henrik Crawling ud for at interviewe Højesteretssagføreren, og vor Medarbejder begav sig strax paa Vej, efter at han dog først omhyggelig havde studeret de sidste Dødslister for at se, om ikke Højesteretssagføreren skulde have været saa krakilsk, at han havde spillet vor Reporter det Puds at begive sig over i et bedre Liv, hvor der ikke er Noget, der hedder usømmelig Skrivemaade.

Vor Reporter traf dog heldigvis Hr. Højesteretssagføreren i bedste Velbefindende. Han er en særdeles smuk Mand, der i sit Ydre vidner om, at han nedstammer fra gammel brasiliansk Adel. Der er nemlig adskillige Træk hos ham, der minder om en kvalt Abekat.

Efter at vor Reporter havde præsenteret sig selv for ham og udtalt sin Forbavselse over den overraskende Overretsdom, ytrede Højesteretssagføreren, at det overraskede ham aldeles ikke i mindste Maade; han var desværre vant til, at de Sager, han havde at føre, fik et saa bedrøveligt Udfald; men iøvrigt havde han allerede for en Maaned siden modtaget et Brev fra sin afdøde Oldemoder, hvori der stod, at om en Maaned vilde Godsejer Oldenburg ganske sikkert blive dømt for Injurier.

Da vor Reporter dernæst spurgte, om hvordan Hr Højesteretssagføreren tog det med Bøden for usømmelig Skrivemaade, svarede han, at de 60 Kroner generede ham aldeles ikke; han vilde naturligvis skrive dem paa Sagens Omkostninger, og saa vilde Godsejeren selvfølgelig betale dem.

Da vor Reporter imidlertid mente, at Godsejeren dog vel næppe uden videre vilde honorere den Skrivemaade, spurgte Højesteretssagføreren ham, om han troede, at det vilde være muligt for nogen Dødelig at forsvare Godsejer Oldenborg ved at anvende sømmelig Skrivemaade; det kunde vor Reporter selvfølgelig ikke indlade sig paa at tro.

Da vor Reporter endelig til Slutning spurgte Hr. Octavius Hansen, om han ogsaa vilde berøve Hr. Oldenburg hans Syn, Hørelse, Hukommelse og normale Aandsevner, naar Sagen kom for Højesteret, erklærede Højesteretssagføreren, idet han afbrød Samtalen, at han paa Sagens nuværende Standpunkt, ikke kunde udtale sig videre herom, og derved endte denne højst interessante og oplysende Samtale.

P. S.

Efter at ovenstaaende er nedskrevet, har vi faaet den allerhøjeste Oplysning i Hænde om, at den Mand, som vor Reporter havde en cirka 2 Timers Samtale med ikke var Hr. Octavius Hansen selv, men en af hans Klienter, hvis Aandsevner selvfølgelig ikke har været de allerbedste. Enhver, der ikke hører til Hr. Octavius Hansens Klienter, vil selvfølgelig strax kunne indse, at dette ikke forandrer Sagen det allermindste, da det naturligvis ikke kan forlanges af en Reporter, at han skal meddele, hvad den Interviewede selv har sagt, naar han bare er saa heldig at træffe Noget, der ser ud som en Tanke, og vi tror at være i det heldige Tilfælde at have truffet Hr. Højesteretssagførerens inderste Tanke saa temmelig i Centrum. Skulde dette ogsaa vise sig at være »mindre korrekt«, fortrøster vi os imidlertid til at bevise, at Skylden ikke er vor, men den infame Højrepresses, der altid er rede til at lave et stort Numer ud af enhver Ubetydelighed.

Kjøbenhavn.

Kjøbenhavn, Du er Nordens Paris!
Som en Perle Du ligger paa Voven,
Du har Dampsporvej lige til Skoven,
Du har Udsalg til Røverkjøbs Pris.
Du har Tivoli og National,
Du har Cirkus med Varietéer,
|: Du har verdensberømte Museer,
Og saa har Du jo Balduin Dahl! :|.

Kjøbenhavn, Du er Nordens Athen!
Du har Georg og Eedvard og Erslev,
Erik Skram samt den bladrige Ferslew,
Og Student er omtrent Hver og En.
Du paa Aand har ej Nød til din Lunch
Nu, da Niedermann sørger for »Geisten«,
|: Og, faar Bille af Bjørnson Tryk-
»Sejsten«,
Kan Du faa det serveret i — »Punch«! |:

Kjøbenhavn, Du er Nordens Byzanz!
Dine Gader er orientalske,
Dine Borgere bliver spedalske
Ved hver Flyttedags pestfulde Dans.
Og hver Nat, naar Du Lyset har slukt,
Og de dybsorte Skygger sig brede,
|: Rumle brunlige Vogne og sprede
En balsamisk, bedaarende Lugt. :|

Kjøbenhavn, Du det nordiske Wien!
Du er glad ved din skummende Bayer.
»O Pepita, mit Navn det er Meyer«
Var dit Valgsprog, og er det i Grin.
Du er glad, hvis Du Frihavn kan se,
Du er glad, hvis det ej kan sig ændre,
|: Naar blot Du i Theatret kan slentre
Og Dig more i Postdistrikt V. :|

Salat?

Bondekonen (har faaet Æg, Smør, Ædikke, Petroleum, grøn Sæbe, Soda og Kakkelovnspulver): »Hva' ka' no' ded blyv te'?«

Kjøbmanden: Det kan sku blive til noget rigtig godt, naar det bliver blandet sammen.

Zoologisk.

— Det er dog mærkeligt, saa længe de Svaner kan holde Hovedet under Vandet.
— Det er da let at forstaa; de trækker naturligvis Vejret imens gjennem den anden Ende.

Evropæisk Journalist-Marche.

Op, du brave »Brasilianer«!
Op til Vaaben, hver »Thronprætendent«!
I Hr. Cawlings og Eedvards Organ er
Vores høieste Oplysning tændt,
— Omendskjønt Protokollen er brændt!
Hører I Højres hoverende Toner?
Hører I, hvordan hvert Blad gjør Allarm
Og gi'er en Lussing, der er varm,
Til vor Børne-Ven og vore Cohner?
Til Vaaben! I Gevær,
Hver Antimilitær!
Af Sted! Af Sted, og Andemad
Skal strømme fra vort Blad!

Hvad vil disse Sandhedens Slaver
Gi'e sig af med at skose vor Pen?
Thi, naar her vi en Nyhed tillaver,
Tør vi læse Fru Skram paa, at den,
Som »Berigtigelse« gaar igjen.
Det tør vi sværge ved Eedevards Eder,
At vi af den Grund kan aldrig faa Trang
Til Spaltefyld og Kjødets Gang
Vandre maa som en omhugget »Ceder«.
Til Vaaben! I Gevær,
Hver »rodløs« Evropæer!
Af Sted, med Ænder, sat i Bly,
Vi lægger ud paa ny.

Naar for »Falsk« man beskylder en Synder,
Om en »Slyngelstreg« holder vi Støj;
Men, opdages det saa, det var Dønnergaard, som hører til voreses Fløj,
Gjør vi den til »en grovkornet Spøg«.
Glatvæk endog Journalister vi »droner«,
Dagen derefter vi trækker saamænd
Lyslevende dem op igjen;
Derved redder vi dog et Par Kroner.
Til Vaaben! I Gevær,
Hver driftig Makkabæer!
Af Sted, og stikker med Gevalt
Jer Næse ind i Alt!

Ved vort Blad i beaandede Timer
Kan en »Hasselkjæp« selv gjøre Gavn,
Og med »selvdøde Torsk« og med »Strimer«
Redaktøren kan vinde et Navn,
Som vil følge ham til — Christianshavn.
— Lad en »melonfarvet Hat« gaa i Taaget,
Blændet af Lampevejslamperøg'n!
Vil inte Publikum tro Løgn,
Saa skal Fanden fortælle det noget!
— Til Vaaben, i Gevær!
Vort Integadekjær
Til Vandgang breder, lig en Flod,
Sig for vor platte Fod.

Sekundære Privat-Theater-Betragtninger.

Dagmar. »Inden Døre«, Skuespil af Fru Magdalene Thoresen. »Klytæmnestra« af Hr. P. A. Rosenberg, med Musik af Hr. Vilhelm Rosenberg. Nu gaaren godt igjen! Sagen er, at naar at jeg bestiller mig et Par nye Skaftestøvler, saa sier jeg til min Skommer: »Nu ska jeg sie Dig noet, Din sorte Bejtamp, hvis at di Støvler nunte passer til mine Sokkeler, saa ska jeg saadan kyle Dig dem i dit smokke Ansigt igjen, saa at det ska blie saadan skamferet, at din Kone inte ka kjende Dig igjen. Forstaar Du det, dit Klisterhorn!« Og natyrligvis saa passer di mig aldrig, saa jeg gaar omkring liesom paa gloendes Kul, og mine Ben befinder sig i samme ubehavelige Sitevatjon som min Tunge, naar jeg ska sønge en C-Dur-Skala med en varm Kantøffel i Munden, formedelst Støvlerne er syte inte efter mine Ben, men efter Skommerens Hode, men naar at der saa er passeret en 8 Dages Tid, saa, ja saa gaaren godt igjen uden Sjenering, for saa føler Benene sig husvante i Omgivelserne, og naar at vi i Begyndelsen gik svært i Vandet, naar at vi sku i Ilden i di klasiske Stykker, saa varet, formedelst Folkene var inte hjemme i Omgivelserne, mens at di nu har det liesom mine Ben i et Par nye Støvler, der er gamle, nemlig veltilpas, og derfor var »Inden Døre« osse en meget god Forestilling, skjønt at jeg natyrligvis inte vil raade Riis-Knudsen til at gjøre Theatret til et Magdalene-Hjem, for Fru Thoresen ka jo være en mejet brugbar Degterinde, sakkerblø, men det er dog mest Folkekomedjer, hun leverer, saadan med Dyder og Moralier i Kjælderen og paa Kvesten, og Udyder og Umoralier paa første Sal, og saa fejrede vi Hr. Ølenslægers Geborsdag med Tordenskjold, som var mejet pietistisk, for paa det kongelige der staar nok Hr. Ølenslæger udenfor sittende paa en Stol, men ude hos vos sitter han lunt inden Døre, staaendes højt paa Idealismens Pjedestal. Sakkerblø! men »Klytæmnestra« er morderlig sørgeligt med Graad og Mord, saa at jeg begyndte at blive hed om Ørerne af Skræk for, at der inte sku være nok at sla ihjel af, inden det hele var forbi, men Nikolajsen trøstede mig ligegodt med, at saa ku di jo begynde paa Mosekkerne, men det allersørgeligste var liegodt di tomme Bænke, navnligen i Betraktning af, at di, der var, mestendels sad paa Fribilletter. Bedre Lykke en anden Gang!

Folketheatret. »I den anden Verden«, Komedje af Hr. Goldschmidt, inte ham paa Amagertorv, og Deklarationen, Vaadeville af Richardt, inte Konditteren i Hovedvagtsgade, men Pastoren. Exetera »Audientsen« af Hr. Hertz, inte Guldsmeden, men

Rimsmeden. »Paa Sygehuset« samt »For Alvor« af Chiewitz og Recke, inte henholdsvis Doktoren eller Ernstfonder m. m., men Degterne. Sakkerblø, hvor var Nikolajsen in Parenthes i saadan pst naadadida den Aftning, formedelst at nu kommer der jo snart Told paa Brændevin og Øl, og saa eret forbi med at plokke Stekkelsbær for almindelige Individijusser, og se derfor har Nikolajsen sat fuld Kraft paa, for at han inte mere ska blie tøstig, naar at der kommer Told paa Sperretussen, men »I den anden Verden« var mejet god, men ku liesaa godt hae hedt »Den fine Verden«, formedelst der var baade Etasraader og Kumferensraader og Søofficerer og lignende Stormunguler og »Paa Sygehuset« var en gammeldags Farce med Skabe i, paa nær, af her inte var Skabe, men to Jernsenge, og det var noget Sludder. men allenfals gemytligere end den moderne Hospitatsliteratur, om end inte meget klasisk. Pongtom!

Kasino. »Gutter ombord«, maritimt Folkelivs-Billede med Sang og Søsyge m. m. Hille den gloende! Udsolgt Hus til forhøjet fornedret Pris og saadan en gedigen Saltvandskollerit over alle Tabliauerne, som jeg bemærkede til Nikolajsen, men det er en ingfam Kø-trian, for han gav sig til at hikke og sae: »Ve—ve—ved Du—hik—hvik—hvik—hik—hvikken Kollerit, der er der er over din Næ—æ—æse, Lukkerup?« hvorpaa jeg svarte nej. »Det ska jeg si—i—ie Dig, min gamle Sveske, for det er inte Sa—a—altvandskollerit, hik, men So—o—odavandskollerit med Kunjak, hik, saa sandt jeg he—e—edder Nik—Nik—hik—Niklajsen«, men Udstyrelsen var mejet god, og da at vi gik hjem, saa sae jeg: »Hvornaar mon at Kasino ska til at betale sin Gjæld til Klassekerne?«, men saa sae Nikolajsen: »Kasino sky—y—ylder sgunte Kla—la—lassekerne noget, men jeg sky—ylder to Mark til Peddersen i »Frekkedellen«, og la vos gaa ner og drikke—hik— vos et Pa—a—ar Brystvarmere for dem«. Og det gore vi saa.

Søren Lukkerup,
Resensent og literær Kuntrollør.

En Serenade.

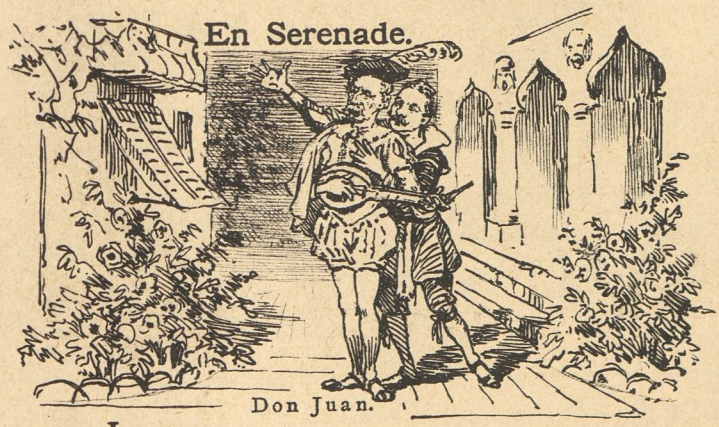

Don Juan.

I elskovs-søde Tanker
Jeg bag Kulissen vanker,
Mens Hjærtet, naar det banker,
Slaar Takten til min Sang.
Øm som Mimose-Planten,
Med Triller i Diskanten,
Dublerer Kommandanten
Partiet som Don Juan!

Leporello.
Min høje Chefs Begavelse
Og Kjærlighedens Havelse
I Kraft af Konveniensen
Bevidner: Johan Svendsen.

Don Juan.
Jeg elsker ømt Balletten!
Men i mit Bryst Koketten
Har med sin kaade Spjætten
En skinsyg Harme vakt:
Jeg som en Beck den stænger!
Og Publikums Pekin'er
Skal aldrig se den længer
I florlet Gade-Dragt!

Leporello.
At al Balettens Herlighed
Paa Grund af lutter Kjærlighed
Kun faldt for Aldersgrænsen,
Bekræfter: Johan Svendsen.

Don Juan.
Jeg elsker Opera'en;
Men, naar jeg holder a'en,
Vil for mig selv jeg ha'en,
Og ingen svensk Klingklang!
Min Tjener attesterer,
Hvor højt den mig charmerer, —
Thi han akkompagnerer,
Naar jeg er Dons Juan!

Leporello.
Min Herre honorerer
Kun blindt, hvad jeg dikterer,
Men jeg ta'er Konsekvensen! —
Ærbødigst: Johan Svendsen.

Don Juan.
De smaa Debutantinder
Mit Hjærtes Længsel linder!
Man i min Skole finder
Den rette Kunstens-Aand.
For Disciplin at lære
De Smaa, kan selv med Ære
En from Elev jeg være
I Olafs Ledebaand!

Leporelle.
At Olaf Kvintessensen
Er af Intelligensen
Og styrer Residensen,
Bevidnes: Johan Svendsen.

Don Juan.
Dog maa, trods mine ømme,
Affable Elskovsdrømme,
Saa bedsk en Kalk jeg tømme —
Som Ingen før har smagt!
Det fæle „*Dagblad*" laver
Den til, imens det graver
Den Grav, hvori jeg traver
I Stykkets sidste Akt!

Leporello.
Naar selv De si'er det, Herre,
Kan ej jeg desto værre
Benægte Insolvensen! — —
Nu ligger vi der!

Svendsen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Den danske Jaggernavt.

Den ruller frem som hist ved Ganges' Bred,
Hvor Skarer af tilbedende Braminer
Glad under Hjulene sig kaster ned
Og i en Hast forvandles til Ruiner.

Paa samme Vis des værre her det gaar,
Naar af GAMBRINUS-Dyrkelsen forførte
Braminerne gjør alt, hvad de formaar,
Blot for at blive ganske overkjørte.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 12. December. Nr. 50.

Mythologisk?

— Hør Maren, kan du sige os, hvem den Figur der inde paa Kakkelovnen skal forestille?
— Jou, ded æ nok en Laplænder!
— Sikke noget! Nej, det er en græsk Afgud, der hedder Æskulap.
— Ja, je hørte jov osse sjæl, a Herren sa'e forleden sodden noed som, at den æ sku Lap.

Den allernyeste Kolbøtte.

Da »Visneriet« og den store Tromme,
»Storpolitiken«, revnet laa,
Da CHRESTEN BERG var anbragt i sin »Brumme«
Og Riffelringens »Spidser« ligesaa;
Da Resultatet af »Protesten«
Mod ESTRUPS »Overgreb« bestod blot i
To Maaneders Diæter og for Resten
Et »provisorisk« Despoti;
Da JULIUS RASMUSSEN blev ladt i Stikken
Og NOES og NIELSEN ligedan,
— Da var det, at »Forhandlingspolitiken«
Ved GREVENS Bistand kom i Stand.
Den tog med Storm endog de »liberale«,
Og selv af PINGEL den et Skudsmaal fik
Som »noget af det allergeniale-
ste i den danske Politik.«

Og hans Parti fra BOJSEN ned til HENNING
JENSEN lovpriste højt i Kor
Hr. GREVENS geniale Vending,
Hvis Mage var ej forhen set paa Jord.
Naar »Folket« blot endnu en lille Kjende
Taalmodighed med Venstre vilde ha'e,
Saa skulde ESTRUP snarlig se sin Ende,
Mens GREVEN raabte højt: Viktoria!
Saa vilde snart det ses, at Højre maatte
Til den Forhandling raabe Ve og Ak,
Fordi den vilde ubarmhjertig blotte,
Hos hvem Uduligheden stak.
Saalunde lød omtrent enhver Finale
I »Førernes« Panegyrik
Om denne GREVENS geniale-
ste Vending i hans Politik.

Men intet Paradis er uden Slanger
Paa denne syndefulde Jord!
— Først, hvad Taalmodigheden anbelanger,
Saa har hos BERG den aldrig været stor.
Og, mens de brave Venstremænd »forhandlede«,
Saa Sveden ned ad deres Pander randt,
Til Broderkrig sig Enighed forvandlede:
Beviset man i Kunstsmørsagen fandt.
Endogsaa *Rustam* maa bekjende med
Et Suk, at den »Forhandling«, som vi saa,
Var god nok til Diæter at fortjene med,
Men ikke til at gaa til Valgkamp paa,
At Venstre næppe kan med den forhale
Sin Vandgang i et kritisk Øjeblik,
Endskjønt den var den geniale-
ste Vending i Partiets Politik.

Nu tænkte GREVEN: »Pokker skulde mere
Forhandle, rent ud sagt, sig selv ihjel!«
Han gav sig derpaa til at fabrikere
En »Rigsret« efter norsk Model.
Som MADAM MANGOR sagde han:» Man tager«
I Folkethinget en »habil« Portion,
Saa Venstres Flertal baade Klager
Og Dommer blive kan i én Person.
Ved den vil han forhindre Venstres Kæntring
Og skaffe det ved Valget gunstig Vind,
Kort sagt, benytte denne Grundlovsændring
Som storpolitisk Trommeskind,
Hvorefter han med Thingets Radikale
Vil følge under fuld Musik
Til Jorden selv »den geniale-
ste Vending i hans Politik.«

Den literaire Skveplads.

Kære du, Einar Jørrensen!

Og nu vil jæj skrive till dæj, du. For jæj er saa sint, — usch! saa sint. For en annen gut, som heter Nils Collett Vogt, han har nu skrevet mæj av i en Bok, som heter »Familiens sorg«, og hvori han fortæller hele værden, at rektor er en skøjerpeter og min far ær en torsk, og vi frisinnede skolegutter ær di eneste kloke mæn i hele lannet, som vi okse ær, og det ær sant. Men naar han skriver, at jæj har omvænt mæj og bet om forlatelse, saa ær det løjn og forbannet dikt!

Men han faar ha tak likevæl, som han Erik Skram har sel sakt i de danske skolegutters egen avis »Politiken«, at familiens sorg ær en daalig bok, og at derfor ska den roses. For han Nils ær en af vores.

Men nu samler alle vi frisinnede gutterne fyrstikker ihop, og saa gør vi strike, du, og stikker ild paa skolen, metens Bjørnson sænner rektor i krig mot svenskerne. Men Nils ska ha for en hel krone knalleviskelær i hetersgave fra alle frisinnede fukser i Norge. Og I danske ær naturligvis med till hetersgaven, for I løper ju likevæl altid i Hælene paa os normænd. Kyss din Søster og gi din far en juling fra din væn og fosterbror

Bob.

* * *

Stop ham. — Se, jeg vil nu for Essempel si'e, at je har akkederet med en Mand om at faa taasket mit Korn, ska'je saa finde mig i, at han ta'er prevat arbedde inge i Kjøbsta'en og la'er mej sitte til Grin paa Hølovtet? Næj — pineme om je gjør! Je ta er ham paa Kornet og gi'er han det gladte Laug lige i Nyseren, ve ded, a vi har frihed i Landet.

Men nu er der han, Sakkarias Nielsen. Har han ka'skie ikke fra Føst a' indakkederet sej som Bunde-Faafatter? Og ligner ded saa nouet, at han nu skriver Higstorier for Kammerherrer og Kjøvenhavnere og det Slau højresnuder? Ja, je veed itte, hvad di Sæl sønes?

Men han haar li'egodt gort en Faatælling om »Maagen« nøre under Klinten og om nouen løse Fugle, der er Venstremænd og derfor maa krapere a' brøstsyge ve ded, at Dikkelmasjonerne og Venstre-Dikkedarerne gaar dom til hov'det. Men »Maagen« er et Pigebarn, der klarer ded

Hiele begrundet paa, at hun er Kunservativ og indiotisk, og derfor saa si'er Kjøvenhavnerne da aasse, at ded er en reited' pæn og go' bov.

Pøj! — Hva' raver Maagen og Klinten en Bunde-Faafatter? Næj — klukkendes Lærker i høsttiden og Klinten blandt Hvedden, ded er nouet vi kan forstoe, og ded er ded, han er oplært til at skrive. Og vil han skrive nouet Andet, saa læser je ded itte, og saa si'er je, at ded er nouet skidt, for saadan kjæmper man for sin Idé.

Maa je saa be'e om Anton. For han hidder aasse Nielsen, men han skriver bare i »Paaletekken«, og »Paaletekken« er li'e ded samme for Bønderne i Kjøvenhavn, som Bergses yde til Vores.

Men Sakkeris er en Rendegat.

Mads Bøllemose, Gaardmand.

* * *

Til Juleslagtning anbefales: Rindende Blodpølser, friskt aftappede af gamle Romere; Fadermord, Giftmord, Barnemord, ingen kjære Mo'er, samt alt Andet til Tyran- og Skurkefaget henhørende. Koncentreret Vanvid haves paa Lager og serveres i Akter.

Frits Steincke,
Adresse: Kaligula.

* * *

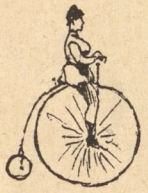

Maa vi være her? — De kjender mig vel nok, Hr. Redaktør? Det er mig, der hver Morgen kysser paa Fingeren ad Dem, naar vi mødes udenfor Punchs Kontor, for det klæder Dem saa grinagtig, naar De bliver flov. Men bi bare til Sommer, saa skal De se mig i min Sportsdragt Naar jeg tager Kjolelivet af, er jeg Kaproerske, og naar jeg ogsaa tager Skjørterne af, er jeg Bicycle-Dame. Men det var ikke det, jeg vilde fortælle.

Nej, saa var jeg forgangen paa Bal hos Grosser Jensens, ham der staar for syv tusind og bruger sexten for Kredittens Skyld. Saa siger den søde Lieutenant Hansen til mig midt under Bordet: »Hvornaar skal vi saa i Kirke, Frøken?« siger han, for han er saa øndig lapset. »Aa!« siger jeg og kniber ham i Overskjægget, saa han hviner; for han har ingen. »Det kan De selv være! Jeg vil rigtignok borgerlig vies, og saa vil jeg have min egen Menasje og fulde Frihed over det Hele!«

Naa, han begynder jo at gjøre Vrøvl, for han er ikke Spor af moderne, det søde Asen. Men jeg stikker ham baade Eedvard og Per og Essmann og Ove Rode ud over Mayonnaisen; saa siger han ikke et levende Ord mere, men putter bare en Bog ned bag min nedringede, saa at jeg glemmer at skjælde ham ud for det af Forbauselse

Det var en rigtig væmmelig Bog. »Unge Ægtefolk« af Otto Møller, hed den. Jeg kan ikke døje Møller! — Han gjør bare Grin med de moderne Ægteskaber. Manden kan hverken børste Støvler eller lave Kaffe, og Konen er et Fjols, der flytter Sengene sammen. Det Oprørende var, at jeg selv maatte le ad det!

Men hvis Møller bilder sig ind, at han har gjort Fordummelsen og Hykleriet en Tjeneste, saa kan han tro nej! Han har kun bevist, at man slet ikke skal gifte sig, men bare flytte sammen. Saa kan man jo altid kasserere hinanden. Men vil man være sikker, saa skal man tage en anden Mands Kone eller en anden Kones Mand, for de er opdragne.

Friheden leve!

Amalie Slagberg, 17 Aar.

* * *

Makulatur sælges i Mangel af Bedre.

Palle Bister.

Punch paa Comedie

Jeg gik mig i *Dagmartheatret*, og se!
Mine Øjne, de finge en Dvale.
Der kom mig i Møde Direktørerne tre
Og lokked' mig med Sang og med Tale.
Eja, hvor sælsom en Dans!

De lovede mig det saa fint literairt, —
Det stod der paa deres Proklama.
Saa var det naturligvis ikke saa sært,
Det blev til *det kjedelige Drama.*
Ak! den æsthetiske Sans!

Med Fynd og med Klem de paa Værket tog fat
I Haab om en Skare af Gjæster.
Først dukkede op der en „*Vandenes Datter*", som de nu kaldte for „*Esther*".
„*Vandenes Datter*" gik til Vands.

Saa førte de *Holberg* og *Øehlenschlæger* frem
Som to Invalider, der halter.
Til Offer de ikke voverede dem
Paa *Freyas* det mølædte *Altar*
Lavrens den grønnende Krans.

Nu „*Tordenskjold*" tren i den Højenloftssal,
Den Helt, der har hjemme paa Havet,
Ham saa man nu her blive myrdet af *Stahl*,
Og saa blev han siden begravet.
Sejren til Lands blev ej hans!

Dog! den Direktion er forvoven og kjæk,
Thi kommer den med noget Extra —
Om saa jeg maa sige, med en „*à la Grecque*",
Den aldrende „*Fru Klytemnestra*".
Eja, den sælsomme Dans!

Fra Først og til Sidst var det Mord, ja paa Mord;
Thi brød over Fruen man Staven.
Med saadan en Myrden heroppe i Nord
Man lægger selv den Bedste i Graven.
Det blev en Dødningedans!

Og *Mantzius* græder med *Lehmann*, og le
Man kan ikke selv med *Riis-Knudsen.*
De Tre blev til En og den Ene til Tre,
Men *Knudsen* er ene i Pudsen
I Logen for de Fremmedes Krans.

Ven *Knudsen!* hold op med de tragiske Hop
Alt paa Melpomenes Kothurne!
Hvis ikke i Tide Du vil sige Stop,
Kothurnen vil blive til Urne.
Urne med Asken af Glans!

Og den literaire Komedie, Du faar,
Den bli'er: »Uden Hoved og Hale«!
Og hele din Ære - æsthetisk!— bestaar
I, at Øjnene finge en Dvale.
Eja, hvor sælsom en Dans:

Et »Riis« Du, o, Knudsen! har forud for os;
Men det tør vi ærlig bekjende,
At, turer Du videre saadan paa Trods,
Du haver et nyt til din Ende,
Og det bliver Risgrød med Glans!

En Kontrakvæstion.

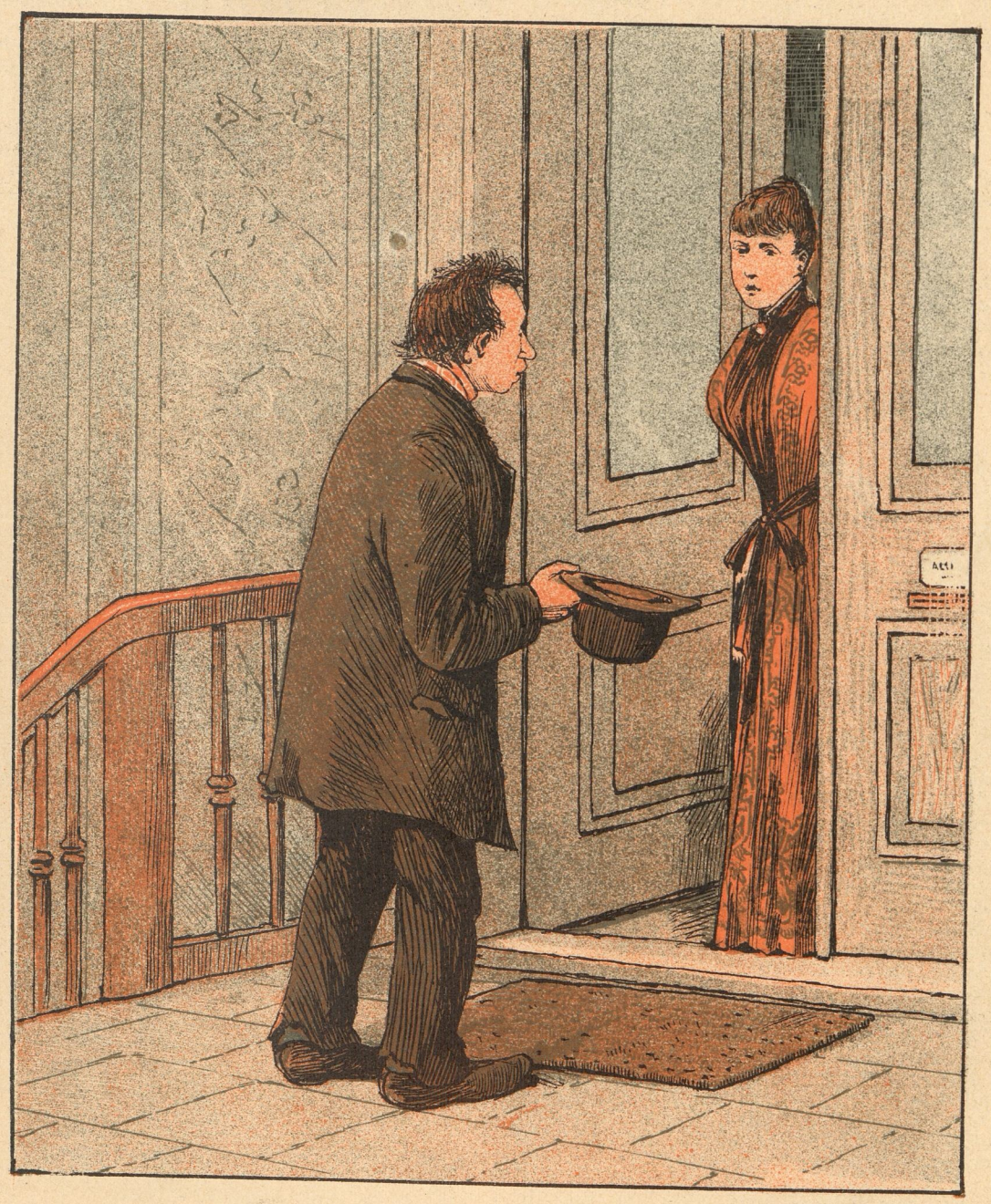

— Vil Fruen ikke være saa god og gi'e en fattig Rejsende en lille Understøttelse?
— Men Gu' bevares! Hvorfor rejser De da, naar De ingen Penge har?

Godt Raad i Dyrtid.

Madammen: Ja, jeg er ferre ved at gaa ud a mit goe Skind over di høje Kypriser!
Slagteren: Næ, de skadiskudasaa heller vente mæ, til Skindpriserne osse stier, Madam!

Cohn'en med „Ænderne".

Frit efter H. C. Andersen.

Der var et Organ her i Landet,
Det hed »*Politiken*« — blandt andet
Den højeste Oplysning var dets Fag,
Og Ænder det kom med hver evige Dag;
Det var et Par Skokke, da de blev talt,
Det fandt Eedvard Brandes var inte saa galt,
Han dem betænksomt i Bladet fik,
Og dernæst i Læserne glat de gik.

En Vinter styred' han Bladets Gang
Med Bistand af Cawling og Bing og Bang;
Selv sled han i det af alle Kræfter
Og tænkte da over og regnede efter,
Hvor godt han fik sine Ænder betalt:
Og det var da heller ikke saa galt.

— »Jo vist« — saaledes han gaar og taler —
»Om ogsaa det er lidt sløjt med Skandaler,
Saa skaffer Cawling os nok en Fjer,
Som strax til sex Høns vi forvandlet ser;
De lægger Æg, og om ikke længe
Kan til en »Berigtigelse« vi trænge.
Det bliver sex Nyheder til, min Fa'er,
Der altid som Spaltefyld Plads opta'er;
Folk tror dog det halve; den anden Rest
Skal ties til Døde, det er bedst.

Saa faar jeg en Andegaard, tænk jer bare,
Hvor inte paa »Gaaseøjne« vi spare,
Naar de kan bevirke, at Publikum tror
Den afdøde Brasilianers Ord;
Til Gjengjæld kan vi paa voreses Hjørne
Sgu spare dem, naar vi citerer Børne.
Vi faar os en »Thronprætendent« i Aar,
Og bedre med Abonnementet det gaar,
Mens Cajus leverer os »Smæld og Smuld«
Til sidst faar sgu Bing Protokollen fuld.

Saa kommer O. Rode ind i min Stue,
Han kysser min Haand, hvis han inte har Snue,
Han melder sin Andegaards Ruin
Og spørger, om han maa faa Part i min.
Jeg taaler dog ikke den Springfyrs Snakken!
Jo, jeg skal vide at knejse med Nakken!«
Og, ret som han sagde det, gjorde han saa. —

Av, der stod just »Punch« og saa' derpaa!
Derved i Prisen hans Ænder faldt;
Og det var i Grunden slet inte saa galt.

„Punch"

besøger

Julius Rasmussen.

Aldrig saasnart havde de øvrige Hovedstadsblade meddelt Nyheden om Julius Rasmussens Død og Begravelse, førend »Punch«, der jo altid er et Hestehoved foran sine Kollegaer i Pressen, naar det gjælder om at skaffe hurtige og paalidelige Meddelelser fra første Haand, besluttede at sende sin uopslidelige Medarbejder, Henrik Crawling, født Olsen, af Sted for at interviewe den Afdøde.

Vor Reporter var, som sædvanlig, øjeblikkelig »paa Benene«; han erklærede, at i Betragtning af, at det ikke var fjorten Dage siden, at Julius Rasmussen var bleven begraven, vilde det være en ren Børneleg for ham at interviewe den hedenfarne Martyr, og begav sig strax til ham, forsynet med et Anbefalingsbrev fra »*Politiken*«*s* Brasilianer.

Julius Rasmussen gjorde Indtryk af at være en net ung Mand af gammel socialistisk Adel og var strax villig til at give vor Meddeler Stof til en Spalte, idet han dog forud betingede sig, at vedkommende Bladartikel maatte blive skudt.

Han meddelte nu, at det egentlig først havde været hans Hensigt at tage Livet af Chresten Berg for at forhindre ham i at forlede »Folket« til at begaa flere »Dumheder«, men Fængselsinspektøren havde indstændig fraraadet ham at forsøge paa det, da det forhenværende »Enhedsmærke« var for tykhudet til, at en afmindelig Revolverkugle vilde trænge igjennem Skindet paa ham.

Saa havde han tænkt at tage Holstein Ledreborg paa Kornet; denne havde jo selv sagt, at »unge Mennesker ikke skulde være bange for at kompromittere sig«, og det havde han heller ikke været, men Fængselsinspektøren havde atter fraraadet ham Experimentet. »Greven« var nemlig ikke saa let at træffe, da han idelig skiftede Standpunkt, og han havde forøvrigt ogsaa viist overfor Redaktøren af »Jyllandsposten«, at naar det kneb, kunde han magelig hytte sit Skind.

Endelig havde han pønset paa at tage Livet af Hørup, hvad han ikke troede, at denne vilde tage ham ilde op, da »Politiken« jo selv i 1885 havde oplyst, at »politiske Mord ikke er vanærende«; men Fængselsinspektøren havde da sagt til ham: »Hvad kan det nytte? Han sidder jo ogsaa under Laas og Lukke, saa ham kan De nu slet ikke faa fat i!«

Da der saaledes ikke var andre Venstrekoryfæer, han kunde faa Lov at tage Livet af, maatte han gribe til det sidste fortvivlede Middel at foretage et Attentat paa sig selv, og dette havde som bekjendt faaet et heldigere Udfald end hans første Forsøg i det Fag.

Paa vor Meddelers Spørgsmaal om, hvordan han nu egentlig var fornøjet med Forholdene, svarede han, at det havde været ham en sand Sjælesvir at snyde vor jammerlige Retspleje for de sidste 10 Aar af hans Fængselsstraf. Det havde ogsaa været ham en stor Tilfredsstillelse, at saa mange pæne Venstremænd havde sendt Lavrbærkranse til hans Begravelse for at tilkjendegive deres Bifald i Anledning af den Maade, hvorpaa han var gaaet ud af Verden; han paaskjønnede det saa meget mere, som Venstre jo egentlig ikke havde synderlig mange Lavrbær at rutte med. Det eneste, han var misfornøjet over, var, at han ikke havde faaet Pastor Henning Jensen til at forrette Jordpaakastelsen; han havde gjort Fængselsbestyrelsen Forestillinger i den Anledning, men der var ikke bleven taget noget Hensyn hertil, saa han maatte gaa i sin Grav uden at have hørt Velærværdigheden med Kniven i Ærmet.

Da vor Meddeler derpaa spurgte ham, om han agtede at stille sig som Folkethingskandidat ved de kommende Valg, svarede han, at for Øjeblikket var der visse Hensyn, der forhindrede ham deri; men — —

Paa dette Tidspunkt af Samtalen vaagnede vor Reporter af sin interessante 2 Timers Middagslur! men han har tilbudt at ville aflægge ligesaa mange Eder ved *Logos*, man ønsker, paa, at hans Referat i alt det Væsentlige er ligesaa korrekt som alt det andet, han plejer at skrive.

Foraarsgrønt.

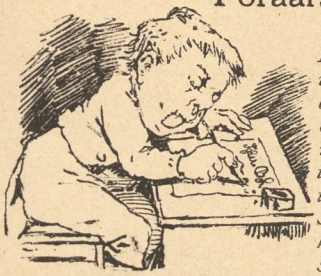

Kere Bob!

Nu gaar den ellers snart igge ret mejet længer, fordig det væmelie Højrerag og Snoppekrapyld raiser sai mere og mere for at undertrokke og storte Demmekratiets og Raddekalismens heldie Sag, nemlig jai mener snart hele Folgetinget pudted i Kasjodten, og Fredrikhansen den Tyrand gjor en morderli Halloj, fordig et Par egoigskiste Skruebræggere fek sai none vældige noen paa Kroggen og blev hælt ud af Lokallet og lagt paa Hospetallet med et Par bræggede Ben og none annere Ubetydeligheder, som var regti vel fortjendt, fordig di vele arbeje, nemlig da di anere vele igge arbeje men strejge, og saadan gaar det, naar man vel trokke den frie Personliheds Aand ing i det kunservative Rags Folder og spele Kappetalist og Storborker, og jaj og Aron Jacobsen har nu begont at bange alle di Drænge, som læsser paa deres Lathin, fordig Hr. Knubstrup er en meget obsdernasig Slavesjæl og gav os forlejen alle fire Konjungasjoner for, og Aron kune igge et Mug og jaj kune igge en Gang halt saa mejet, og vi feg Anmærgning og Sledt og storartige Strambox af Bestyren, men kune igge mærge dem, fordig vi hade hele Klasens Stillebøjer innenfor, og nu har Julius Rasmussen taet Livet af sai sel, fordig han kune igge faa Livet a Estrob, som han vele, og jai og Aron samlede ing hos alle di raske og frisindie Drænge i Skollen til en Krans til han; men snobbede sæl Pengerne og kofte Segaredter og Porthvin og drag og røj og bræggede os i Arons Skaftestøvler, for at ingen skule obdage det, fordig vi mente, vi kune ha mere Fornøjelse af di Penger end Juljus, som vi er glade for bag efter, vi gore; fordig han vele nok ha skudt en Venstremand, naar han kom uj, og nu skal vi ha Skollebade i Skollen, og jai taaller det igge, fordig det er en Tvang mod et Væsen i et fridt Land med en fri Forfatning, og ves vi tvenges tel at gaa i Vannet, har jai og Aron besludtet at give Hr. Knubstrup en orrentli Duggert, ves han skal ha Obsynet under Hvangangen, og holle han nede og tvenge han tel at bøje alle fire Konjungasjoner paa Krys og Tværds med Hodet onder Vannet, fordig den Skollebadning er en Fornærmelse mod Drængernes Forælderes Renlighed, og her er bleven en storagtig Bevægelse for at faa afgordt, hvoddan man best skal faa Ænde paa Søndagen, i Folketinget, og maj kan de være liefedt, fordig jaj er Fritænger Guskelov, og min Gamle, som er en gammeldas og snæver Aand med reaksjonære og igge mejet maaderne længer Prænsipper og Livsobfattelser; vele tvenge maj til a gaa i Kærke forlejen Søndag, og jai snød han vældi storartig, nemli jaj tog en tobbende Spisskefuld ammerigkansk Olle paa fastende Jærdte, som vele igge værge mejet, og saa to jaj to Laad ængelgsk Salt, som værgede regti got, og jaj blev fri for at bisse i Kerge, som osse vele ha vædt en Skamplet paa en rask Dreng med frie Andskuelser og et søndit Tyranni mod mine æstestigske Prænsipper fordig jaj er ingen Svøvelsesbarn længer, men om Aftenen skule jaj have vaaret med Aron hen i det kaangelige for a grine a Fulvia, som er noet Slujer, fordig det handler om en kvinnelig Student, som bliver ferlovet med en Kunsul, som er igge fra Brasilien men Afrika og et Fæ, fordig han renner efter Pierne, men saa turde jeg egge gaa, fordig den engelske Salt og Ollen hværkede endnu, og maadte blive hjemme og dregge Saleb og Vandgrød og se paa, den Gamle drag Puskaffe og røj Havanesere sammen med en annen Højreundermaaler og raggede alt hvad der dur i Noren ned, som er igge mejet, og jaj er kommen til at forrakte Pierne mejet mere inu, fordig Josefphine Israelsen gig hen og felovede saj med en væmelig vegti Løjdtnand, som stak hinder i Øjnene med sine nye Oberstepaaledter, men nu har jaj svoret, at han skal komme onder Giljotinen, naar vi Raddekalle kommer til Makten, og hun med, fordig hun er en jærdteløs Pie og en Kokedte, som jaj bryr mig Pogker om

Din hengivendes Einar Jørrensen,

P. S. *Guskelov a jai er Fritænger og Piehader;*

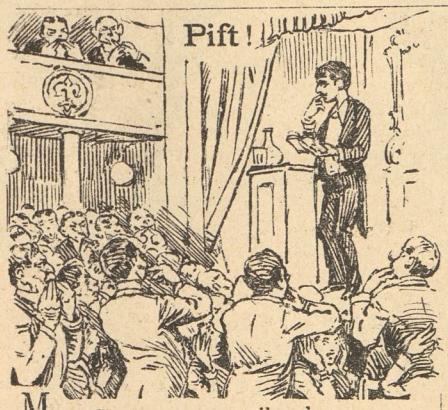

Mens Stormen suser pibende
Herned fra Nordens Højder,
Vi hostende og hivende
Vil synge lidt om Fløjter!
Vi synge vil om Herman; som
Har lært os, hvad det gjælder om,
Naar man sin Tid begriber
Og selv er født, ved Slægtens Arv,
Som Fløjte uden Hyldemarv
I sine Bentøjspiber,

Han fordum var kun slet til Pas,
Da pint af Nervekvaler
Som »Fløjte-Karl« han søgte Plads
Iblandt Originaler;
Saa drog han til Berlin, men ak!
Paa Ho'edet, da Ballonen sprak,
Han faldt som en Tardini:
Som Fløjte-Karl han ej fik Rang,
Men ikke han paa Tysk en Gang
Blev en Piccolo-mini!

Men han var med paa Noderne!
Han fløjted' for sin Lykke
Og har i Klareboderne
Alverden blæst et Stykke;
Som Spillemanden, ham De veed,
Der lokked' Byens Rotter ned
I Brønden, maa de spæde
Smaa Graa, naar Herman spiller op,
I Vandet gaa med sære Hop
Og danse rundt af Glæde.

Som Kritiker af Navn (og Gavn?)
Sit sure Brød han faar sig;
Han styrer hele København —
Men uden J, forstaar sig.
Paa Tryk han tolker Kunstens Trang,
Paa Tryk han roser Kunstner Bang,
— Vi svømmer, vi smaa Pærer! —
Men Modesmagens Genius
Som »patriotisk« Fiffikus
Han snildt en Fløjte skærer.

Ak! siden selv til Bunds han gik
I »Københavner«-Sprøjten,
Saa virker kun hans Krigs-Lyrik
Som Kvalmepind i Fløjten!
Naar man i »første Rode« har
En Sprøjteforer-Plads saagar,
Og dog gaar galt i Byen,
Maa man taalmodig staa for Skud
Og rolig la'e sig pibe ud
I Odense paa Fyen!

Nu som »missliebig« Kavaller
Paany den Stakkel er den:
Der hjælper ham »kein Maulspitz mehr, —
Nun muss gepfiffen werden!«
Man veed jo, at som Fremskridtsby
Har Odense havt Navn og Ry
Som allerførste Sprøjte,
Men, naar en »Kunstner« skal klæ'es a',
Kan den fra nu af Titel ha'e
Af Danmarks første Fløjte.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

En Konflikt.

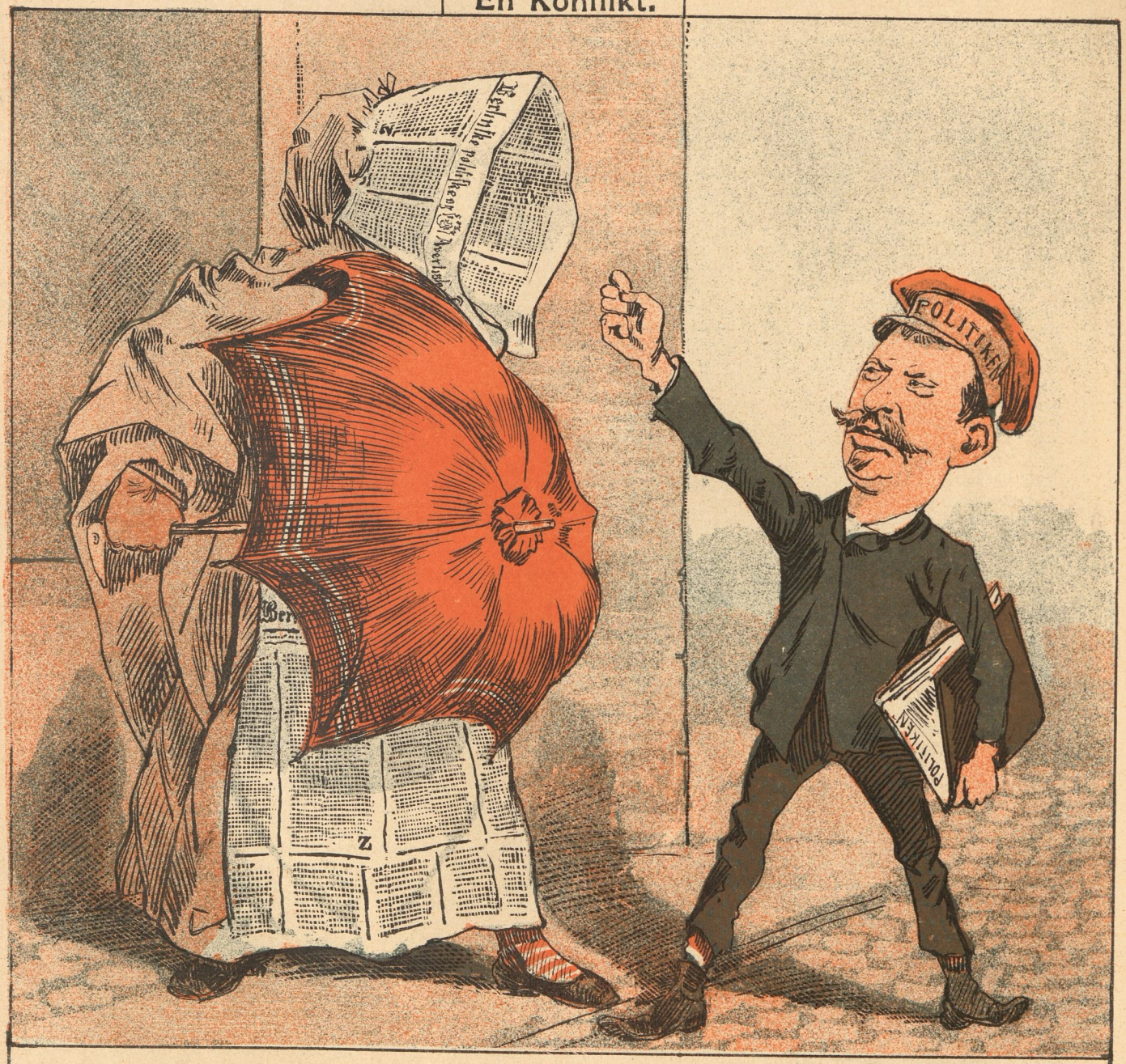

Som Inte-Gadedreng hævded' vel EEDVARD BRANDES sin »Sandhedskjærlighed«,
Men gav sig dog selv med det samme den Finte,
At »udpræget« var den alligevel inte.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 19. December. Nr. 51.

Haarde Konditioner.

— Hør, Marie, Børnene klager over, at de ikke faar nok at spise om Aftenen, naar min Mand og jeg er ude.

— Ja, Frue, det er saamænd ikke godt at gjøre dem til Pas; smør' man et helt Fad fuldt til dem, saa la'er de det staa, og sætter man ingen Ting paa Bordet, saa æder de som Tærskere.

„Lotteri-Politik".

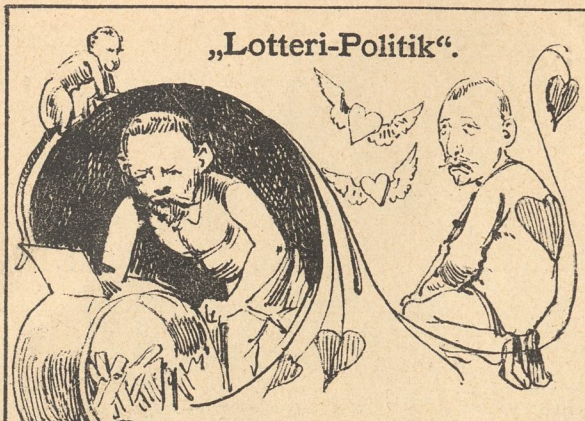

Det stakkels Venstre har jevnlig Farvel
Maattet sige til Livets Fryd og Held;
Endogsaa EDVARD BRANDES led
Af en ulykkelig „*Kjærlighed*".
I Kortspil gik ogsaa dets Lykke bort,
Hvor tidt Partiet end kom til kort,
Og, skjønt det kun nødig vilde til'et,
Det blev dog til sidst sat ud af Spillet.

Omsider forsøgte vort Demokrati
At stifte et Venstre-Lotteri,
Hvori det var ganske sikker paa,
At Højre trak det korteste Straa.
Naar LEDREGREVEN i egen Person
Bestyrede den Lotteri-Kollektion,
Saa skulde da Pokker tage ved Lykken,
Hvis heri den vendte Venstre Ryggen.

Strax GREVEN gav sig i Færd dermed
Paa det »bekjendte heldige Sted«,
Hvor Retsbevidstheden er saa stor,
At Ingen har Ansvar for sine Ord,
Og GREVEN og PINGEL og HOLM slap fri
For dette forbistrede Juristeri,
Der falder som Rettens hævnende Furier
Selv over Folkekaarnes Injurier.

Her mødte han da med sin Trækning-Plan,
Og, uden at selv han grinte a'en,
Han skaffede Tanken fri Entre'
I »den af Lykken begunstigede«.
Naar »Rigsretten« saadan blev sat paa Spil,
Han loved', det vilde gaa bedre til,
Og Ende vi fik paa Forfatnings-Tvisten,
Naar Venstre mødte med Trækning-Listen.

— Des værre, det lader nok ikke til,
At Venstre paa den Vis vinder sit Spil.
Det varer nok lidt, før i GREVENs Vaad
Han mægter at fiske det store Lod.
Thi Vælgerne langtfra med Tillid ser
Til Venstres gode Nummere mer,
Men ønsker som Tillægs-Gevinst Partiet
Bortskjænket til Idiot-Lotteriet.

Selv mærker nok GREVEN til sin Skræk,
At Planen var ikke det bedste Træk.
Naar Venstres Fornyelse forestaar,
Af Nitter det vistnok adskillige faar.
Og, fælder for Alvor Folket sin Dom,
Behøves der ingen Lodtrækning om,
At Venstre paa temmelig store Strækninger
Vil findes i sine »sidste Trækninger«.

Forslag til et Stykke Rets-Reform.

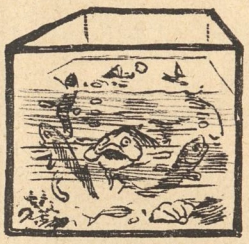

Paa Venstres Reformmøde i Kasino sidste Lørdag synes det at være bleven sat udenfor al Tvivl, at de ulykkelige Varetægtsfanger, der skal have Octavius Hansen til Defensor, udsættes for en særlig inhuman Behandling for at faa dem til at bekjende.

Dette er i høj Grad uretfærdigt og desuden unyttigt; Chresten Berg f. Ex. vilde jo ikke bekjende.

Det er derfor paatrængende nødvendigt, at vore Varetægtsarrestforhold undergaar en tidssvarende Forandring og ordnes paa følgende Maade:

Der oprettes et Aktieselskab med en Kapital af mindst 4 Millioner Kroner med det Formaal at tilvejebringe passende Arrestforhold her i Staden

Til Direktør for Aktieselskabet udnævnes Højesterets-Sagfører Octavius Hansen med en aarlig Gage af mindst 25,000 Kr., foruden Tantiemen.

Arrestlokalerne bestaar, saaledes som ved det i sin Tid af Hr. Oct. Hansen bestyrede »*Akvarium*«, af komfortabelt indrettede Glasbeholdere af passende Størrelse. Disse skal dog ikke fyldes med Vand, da Beboerne, saavidt muligt, skal have det paa det tørre, og der desuden maa spares paa Vandet, for at der kan blive noget Udbytte til Aktionærerne.

Fangerne forevises da hver Dag for Publikum mod en passende Entree (50 Øre for Voxne, Børn det halve) saaledes, at Folket selv faar Lejlighed til at overbevise sig om, at de Anholdte ikke lider Nød eller Overlast i nogen Henseende.

Fangerne maa gjerne fodres af de Besøgende.

Til Folketingsmænd indrettes særlige, rummelige Lokaler, for at de i Fængselstiden kan have Plads til at holde Vælgermøder; for saadannne, som tillige er ansatte ved »*Politiken*«, vil Opholdet i disse Arrestlokaler sikkert være en stor Behagelighed, da de er vante til at bo i et Glashus uden derfor at ophøre med at kaste Sten paa andres Tage.

Selvfølgelig udbetales der Diæter og Rejsegodtgjørelser til samtlige Anholdte, og til saadanne, som uden egen Foranledning har faaet Octavius Hansen til Defensor, udbetales en passende Skadeserstatning.

Der kan ikke være Tvivl om, at med de tidligere Erfaringer fra »*Skotøjsfabrikken*« og »*Akvariet*« for Øje,

vil Foretagendet ganske sikkert komme til at svare Regning, saa at der næppe i første Halvaar vil behøves noget Stats-Tilskud eller Laan paa Aktiverne.

Sendebrev

til

Velædle Jomfru Severine Andreasen,

Smörumnedre Höj- og Kaageskole.

Hvis Du Severine i det höjtilige Momang, Du modtager desse Æpistel, sku föle en skjenerende Löst til at læse et Par Blade eller to af Dagbogen, saa væsartig, min Pie, ta Du kuns for Dig af Rariteterne og ös ud af min Engtellegenses Sparebösse saa mejet, som Du bruer til a mætte Din æstætiske Trang og til a sanke ny Næring for Dit konstnerske Talang og Din medfödte Begavelse, for a Du med desto större Virtuositet ka ta fat paa Kaagekonsten og Tillavningen af Kleinerne og Juleknaset og alle di andre Feinsmækkersager, skænkende Din gamle Far en venlig Tanke i Geduldighed, formædels nu har voreses gamle Sjæf reven sig ganske umanerlig, og givet vos en værkelig Nyhed efter hele fire Maaneders stille Tavshed, som inte ka kaldes overdaadig Overflödihed, næmlig Einar Christiansens Skuespil »Generationer«. Alabonnör! Hvad er Hr. Christiansen? Ka Du sie mig det, Severine, saa ska jeg paata mig a staa paa Hodet med Benene i Været fra desse hellie Nu og indtil Juleaften, som for gemene dölige sku synes en Umulihed. Er Hr. Christiansen Sossejalist, Venstremand eiler Höjremand, er han Fritænker eller er han kuns Atheist? Ser Du, Severine, det var det Spörsmaal, jeg gore for mig sæl i Fredags Aftes, da at Tæppet sank sig med svag Klapning og dito Hysning over »Generationer«, formædels jeg vidste hverken ud eller ind. Men Du kænner mig vist nok for got, min Pie, til a tro om mig, at jeg stekker ob for Bollemælk og Bakketeller, og saa læmpede jeg mig en Kretek efter mit ejet Hode og mine ejne Kvalefikatsioner, næmlig a Hr. Christiansen aabenbarti har vellet gie alle di onge Friheds- og Fremskridtsindividier noen gebommerlie none paa Poklen, fremstellende dem i hele dereses hæslige og utelslörede Nöjenhed, oblösende Ægteskavet og Relijonen og Moralien og alt det, som a jeg og Motter immer har taet voreses Hatte af for, fra vi la i Voggen, saa at Zangenberg, der ellers er af mejet god Familje, men gromme krasböstig og radikal og har udgien en Bog om den frie Kjærlighed, telsist tar Opstöd af, a alle hans radikale Kammerater er none forvorpne og gemene Kale uden Gnist af, hvad dannige Folk kalder for Ægsæmplum Samvittighed, formædels den radikaleste af hele Slænget, som er Jerndorff, vil kösse hans Moer, hvorved a han, næmlig Zangenberg, skuer gjennem en Portjære lie lokt ind i det Krams modbylie lave Sjæle; hvorfor han aasse vænner hjem og sitter sig i sin huslie Familjes Skjöd med Forsoning og Taarer og Omfavnelser, mens at Emil Poulsen, som er den stokkunservathive gamle General, sier et Visdomsord, næmlig at vi gamle vi har inte mange Ideer, men dem, som at vi har, dem gör vi osse Alvor af, mens derimod di onge har mange dailie Ideer; men di blier aldrig tel noet. Alabonnör! Kuns savnede jeg et lille komisk Ellement i Stökket, som faldt lidt mat ud, men formædels det sku ha væt frem i forrie Sæsong, men inte kom, begronnet i a hans Velbördihed Sjæfen fandt det praktiskere at servere med obkaagt Levnemad, maa man inte dömme for strengt, som osse er min Natur imod, men som Dessær fik vi Arnesens »Et Rejseeventyr«, som efter Christiansens krasse Replikker gore samme Virkning, som naar Motter i gamle Dage trakterte med Ægstrakaffe, naar hun hade givet mig en Omgang mundtlig, nemlig obmuntrende, saa Du skante kjede Dig, Severine, inu ka vi spille Komedje i det gamle Danmark, og inu ka vi mullien ressikere at faa nye Stökker frem, men det blir næppe i denne Sæsong.

Din i Henseende til Kaansten Fosterfader
Peddersen.

I Mørke.

Har De læst den *Berlingske Avis*,
Eller har De hørt det,
At man i Selvstyrets Paradis
Al Oplysning myrded'?
Hist, hvor Parlamentarismen mer
End et blot Begreb er,
Albions frie Sønner hjemsøgt ser
Sig af Gasstriksfeber.
Til hver Frihedselskers Sorrig
Maa nok baade Whig og Torry
Nu for Tiden holde for i
Et ægyptisk Mørke.

Mulmet skal med saadan Fynd og Klem
Over England throne,
At en Britte knap kan finde hjem
Til sin egen Kone;
Men forkert i Byen Staklen gaar
Og gaar hjem til andres
Koner, hvilken Fejl jo let opstaar,
Hvor i Mørke vandres;
Ja, naar Gladstone gaar til Gilde,
Er Belysningen saa ilde,
At man nøjes maa med Silde-
ho'eder, sat paa Stage.

Taagen selv er dobbelt sort og trist
I de mørke Dage;
Men de stakkels Lommetyve mest
Maa man dog beklage.
Deres Arbejd kan de nemlig ej
Som sædvanlig røgte,
Naar til Lommen de skal hitte Vej
Ved en slukket Lygte;
Naar de rundt paa Farten stamper,
Maa de selv medføre Lamper.
— Ak, det er en grumme hamper
Tid for »Industrien«.

Heldigvis det gaar saa desperat
Inte her paa Pladsen,
For vi har vor vise Magistrat
Til at staa for Gassen;
Liberalt den gjør til Dag vor Nat
Rundt i Byens Roder
Og har aldrig under Skjæpper sat
Sine lyse Ho'eder,
Skjønt den i et »lukket« Møde
Dog lod Stadens Kasse »bløde«
Til de Bue- eller Gløde-
Lamper, der skal Blus paa!

En tungsindig Andels-Tanke.

— Det er jo ikke saa slemt med Dem 44, De kan jo dog en Gang imellem faa en Klat Smør og saadan noget hjemme fra.

— Næ! de ka A et, for mi Faar æ i Andelsmejeri.

Gjennemsigtig Anonymitet.

— Det var da overflødigt at bede Fru Petersen om at tie. I Morgen ved den halve By det.
— Ja! det var ogsaa derfor jeg sagde det. Vel skriver jeg anonymt, men jeg kan dog nok lide, at Folk ved, jeg er Forfatter.

Epidemiske Tilfælde.

Mens der paa Lampevejen hersker Stilstand
Og med Thronprætendenter det er sløjt,
Gaar i »*Politiken*« om vor Sundhedstilstand
Den højeste Oplysnings Bølger højt.
Den bringer Ledere i spærret Korpus
Om den kommende *Colera morbus*,
Og om Lungesot og Tyfus, alt imens a'
Man har sit Mas med denne *Influenza*.

Hvor denne Sygdom trænger ind ad Dørene,
Man bliver strax sin Smule Sundhed kvit,
Selv Ledregreven bliver hed om Ørene,
Og Tauber mister rent sin Appetit,
Henning Jensen maa paa Lampen hælde Olie,
Og St. Georgs *Puls* vil inte sig berolige,
Paa Dønnergaard endog den influerer,
Saa at holde sin Diæt ham slemt generer.

Og i Maribo Amt der tidt beklages,
At Nielsen Grøn man her maa ha'e i Kur.
Bønløkke svært af Faaresyge plages,
Saa han maa tage sig en Humme-Lur.
Ole Christensen af Huth maa la'e sig stryge
Ved Valget for »den faldende Syge«,
Og Skrædder Holm vil ogsaa gaa til Grunde,
Naar han faar sit Anfald af »*de røde Hunde*«.

Frede Bojsen er »nervøs« og morgengnaven,
Og Nøhr og Leth med Valgfeber gaar,
Schjøtts har jævnlig Prokuratorkneb i Maven,
Og et haardt Liv sikkert han ved Valget faar.
De sorte Smaa, som her har deres Gosen,
Er plaget svært af Selv- og anden Rosen.
Selv Herman Bing kan inte blive sin kvit,
Hans Valgflæsk var nok inte helt trikinfrit.

— Ja, her er Daarligdom paa alle Kanter,
Den Ting behøver ingen Kommentar:
Endog vor Integadeungdom skranter,
Endskjønt den Eedvards »*Lægemidler*« har;
Men eftersom og saasom Medicinen
Fra samme Doktor værre er end Pinen,
Man næsten sig med Søren Kjær forsoner,
Fordi han foretrækker kloge Cohner.

Til Underholdning i Julen

anbefales:

Lotterispil, af Holstein Ledreborgs Fabrik, indrettet til Brug for Venstremænd, og som gaar ud paa at faa alle Numrene rent ud af Posen og lade Tallene tale.

Abespil, opfundet af Folkethingsmand Dønnergaard, passende for Evropæere, der sætter Pris paa en grovkornet Spøg. N. B. der er vist flere Aber dabei.

Puzzlespil, anbefalet af Folkethingets Finansudvalg, hvor der altid ved Juletiden er noget, der puzzler.

Herman Go-Bang Spil, literær Julebuk, anbefalet i Pressen under Navnet »*Tine*«.

Gnavspil. Folkethingsmand N. J. Larsens Patent; Brikkerne gjemmes i *Morgengnavets* Gnavpose.

Fortunaspil til Adspredelse i ledige Timer for Tillidsmænd i Folkebanker og Brandkasser, anbefalet af Prof. Frederiksen i Chikago,

Diplomaterne paa Rejse, et Selskabsspil, tilegnet de Herrer Folkethingsmænd Tauber og Viggo Bjørnbak.

Damspil, udgivet af Landsthingsmand Dam, fortrinlig skikket til at spille først af Brættet med.

»*Driv Svinene i Stien*«, Drillespil, meget fængslende. Tilegnet Folkethingsmændene Berg, Hørup, Korsgaard, Dønnergaard, Ravn, o. fl.

Fæstnings- og Belejringsspil af Krigsminister Bahnson, passende Julegave til Forsvarsnihilister. N. B. Nix pille ved Fæstningen!

Skakspil, hensigtssvarende for Folkethingsmand Eedvard Brandes, der »ikke vil spille med Bønder alene«.

Nachspiel, udregnet af Conseilspræsident Estrup *N. B.* meget artigt.

I Gadedøren.

— Go' Maaren, Fru Rejersen!

— Ih, det er jo Fru Hansen inde fra Stuen? Hvordan gaar det med Hørelsen, Fru Hansen?

— Jo, mange Tak, Hansen har'et godt. Men jeg hører, at det er daarligt med Rejersen.

— Ja, Rejersen hører kun daarlig. Han si'er jo nok, at det er mig, der er døv, men jeg kan da selv høre, at det er ham, der ikke kan høre, hvad jeg si'er. For Resten er det sløjt med ham. Han baade fryser og sveder og har'et i Ho'det og Halsen og Brystet og Maven og Lemmerne. Saa De kan nok indse, at jeg har travlt, Fru Hansen.

— Om jeg har travlt? Ja, De maa sandelig ikke opholde mig. Jeg skal hen til en Reform-Prokerator, ved det at de jo nu har lavet Lovene om ude i Kasino.

— Aark nej! Han kommer saamænd ikke i Kasino før til næste Aar, saa daarlig som han er! Men jeg kan da aldrig tro, at der er Fare paa Færde.

— Jo, det er lige netop akkurat, hvad der er, for det veed jeg fra Hansen. Ser De, han kom jo ud i Kasino forgangen og vilde se paa Ridder Nielsens nedsatte Gutter, ved det at man jo sparer en hel Masse Penge ved at ta'e en Billet; men saa var der inte mer end som tre Gutter, der optraadte, og de stod hele Tiden og sa'e, at man aldrig mer maa putte Folk i Brummen, begrundet paa, at det er skadeligt for Friheden. Men saa ruskede

Hansen i sin Sidemand og sa'e »Go' Aften!« sa'e han, »undskyld jeg vaagner Dem, men skal vi inte snart sejle?« Saa grinte bare Sidemanden og s'ae: »Næ!« sa'e han. »Dette hersens er jo nok en Vandgang,« sa'e han, »men det er inte den Komedie; det er Samfunds-Komedie til Fordel for den forbedrede Retspleje.«

— Hvikken en Pleje? Maa jeg be'e mig fritaget, Fru Hansen? Rejersen kan sandt for Dyden aldrig blive bedre plejet, end som at jeg plejer at pleje ham. Han kunde ganske rolig gaa lige med det Samme ud og betale tyve Aar forud for en Plads paa Assistens med Udsigt til at blive lagt paa Lejen, hvis jeg ikke var den Kone, jeg er!

— De taler saa utydeligt, Fru Rejersen; men jeg kan se paa Dem, at De er hed i Ho'edet. Skal De kanske osse sittes fast?

— Nej, det sitter sig ikke fast, naar det bare ta'es i Tide. For det er jo ikke saadan nogen egentlig Sygdom, Rejersen fejler, det er bare No'et, der paa Dansk betyder saa meget som »Indflydelse«.

— Ja, Kors! jeg vil da haabe, at de har Indflydelse! Men det er der ikke Noget i Vejen for, si'er Hansen, for det sa'e hans Sidemand. Han sa'e: »Lad bare Octavius faa Grev Blæsenborg til at hjælpe sig,« sa'e han, »saadan at alle Dommerne kan blive afskaffede og at vi Smaafolk kan komme til at trække Lod om, hvem af os skal puttes i Hullet, saa bli'er Ministeriet nødt til at neje sig.« Det sa'e han, og det si'er Hansen osse, at Alt hvad de Folk inte vil ha'e, det faar vi alligevel, og derfor maa de da sagtens kunne frelse mig arme Kone fra at komme i Kachotten!

— Meget rigtig! Naar man er i Kachotten, er man sikker. Saa Octavius kan sagtens gnide side Hænder. Han bli'er inte angreben af »Indflydelse« for det første.

— Tak for Deres Medfølelse, Fru Rejersen. Men det er da inte mere end Deres Kristenpligt.

— Nej, det var en Avis-And. Chresten har slet ikke faaet »Indflydelse«. Det hjælper ikke Alt, hvad han har gjort.

— Hvad jeg har gjort? Ja, er det inte forskrækkeligt, jeg har ingen Verdens Ting gjort. Men 1000 Kroner kan jeg ved den Levende inte betale, saa jeg bli'er jo nødt til at sidde dem af.

— Hva' behager?

— Det maa De nok sige. Det er haardt for en skikkelig Kone, der bare ønsker sig selv og alle andre go'e Menneskerglædelig Jul. Og det var jo dog Urtekræmmerens egen Skyld.

— Ja, vist var det hans egen Skyld; men hele Vægten ligger dog paa Helbreden, Fru Hansen.

— Jamen jeg kan da inte gjøre for, at Vægten er forkert. Jeg skulde ha't to Pund Sjokelade, en Fjerding Sukker og et halvt Pund Kaffe, og da jeg saa kommer hjem, er der kun en Fjerding Kaffe og en halv Fjerding Sukker, men der er halvtredje Pund Sjokelade. Jeg svær' Dem til, at jeg gik bag over af Forskrækkelse, saa at jeg ligefrem satte mig paa Hansens stivede Schjorte, saa han bli'er nødt til at gaa med den under Skidenskjuler. For det var da tydeligt nok, at det halve Pund Sjokelade skulde være en Julegave.

— Ak ja! Sygdom er en sørgelig Julegave.

— Jeg arme, ulykkelige Menneske, — hvad skal jeg nu gribe til? Der staar jo i alle Bladene, at man skal betale 1000 Kroner i Mulkt, naar man modtager en Julegave!! Og modtaget den har jeg, for Hansen har ædt Sjokeladen.

— Ja, nu maa De ikke opholde mig længer, Fru Hansen, jeg maa hen paa Aptheket og ha'e noget imod »Indflydelse«.

— Det er ved Gud Synd af Dem at holde paa mig, Fru Rejersen; hvis Prokerater Johansen nu ikke kan redde mig ud af det, bli'er jo Hansen Enkemand inden Jul. Men der er da heldigvis Retspleje for Ubemidlede, naar man kan betale for det.

— Adjøs, Fru Hansen! Det trøster saa rart at tale med Dem.

— Farvel, Fru Rejersen, og Tak fordi De har forstaaet mig saa godt.

Fin-fin!

Naa, hvor Kjøbenhavn — med Jod —
Nu bli'er fin, naar bare
Det maa falde i vor Lod
At faa se det Rare!
Højbroplads bli'er til en ren
Stadsplads med utrolig
Mange Planer paa og en
Idyllisk Nødtørftsbolig!

Magistraten snart af Sted
Ta'er med Skovl og Spade:
Først bli'er Grunden gjødet med
Gamle Aftenblade,
Fine Græstørv saa til Stads
Bliver kjøt i Læs paa, —
De fra Holsteins »Rigsret« ta'es,
For den gror der jo Græs paa.

Konerne skal splittes ad;
Væk fra Kajen jager
Man hver Pæreskipper, — hvad
Bentheim dybt beklager:
Naar til Christianshavn man ser
Ham langs Kajen svinge,
Kan ham ej i Møde mer
Et »Fikst Du Pæren?« klinge!

Naar blot fromt man vente vil,
Alt det Gamle segner;
Selv paa Gammeltorv det til
Lutter Fremskridt tegner.
Æblerne man Dødsstød gi'er,
Ved den projekterede
Næste Bidstrupsmiddag bli'er
De som Kompot serverede.

Saasom der — om end lidt tamt —
Stiftes nu Komplotter
Mod det gamle Raadhus samt
Dets Varetægtskachotter,
Hæver Springvandsstraalen man
Over Men'skehøjde,
For at den mod Stormløb kan
Benyttes som en Sprøjte.

Naada, hvor der bliver Knas,
Naar det Alt bli'er lavet!
Hvor med Fester og med Stads
Byen bli'er begavet!
Slig en Højtid absolut
Fængsler Interessen, —
Medens Herman gi'er Salut
Fra Rabalder-Pressen.

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Et godt Numer?

Blot ved et heldigt Træk en Dom man faar,
Som gjør enhver Minister til en Stodder
Og skaber en Retfærdighed, der gaar
Med Lodder.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1889. Torsdagen den 26. December Nr. 52.

Zoologisk Læsefrugt.

— Hør, Mo'er! Det Slag bliver vist brunt til Sommer, for det har vores Naturhistorielærer selv sagt, at Hermelinen bliver.

Facit.

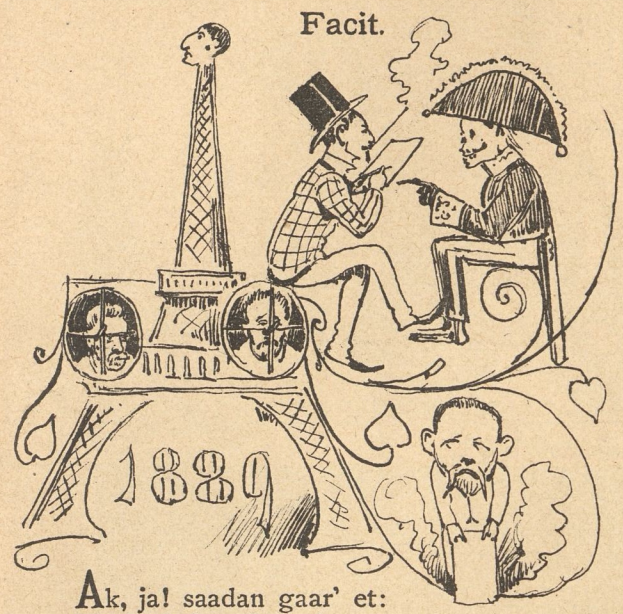

Ak, ja! saadan gaar' et:
Nu fordufter Aaret!
— Ni-og-firs er snart en Saga blot!
Og med Sorg og Klage
Kan vi se tilbage
Paa det Aar, der tegnede saa godt.
Haabet Nytaars-Morgen
Kom og slukte Sorgen
Selv i Barmen paa en Venstremand;
Nye Frilufts-Strømme
Aned' han i Drømme;
— Ak, de blev des værre kun til Vand.

Eftersom Bastillen
Sank for »Folkevillien«
Sidste Ni-og-firs udi Paris,
Spaaede FREDERIK BAJER
Folkefrihed Sejer
I det nye Aar paa samme Vis.
Selv paa Skodsborg-Bakke
Vidste man at snakke
Om vor unge Friheds Morgengry,
Ja, til Marseillaisen
Evropæernæsen
A la Eiffeltaarn stak højt i Sky.

Men, før Aaret slutted',
Blev dog HØRUP puttet
Ind i den Bastille, her vi har,
Og den stakkels DØNNER-
GAARD blev gjort til Synder:
For en »Spøg« hans Frihed man beskar.
Ingen Barrikade
Blev i Integade
Rejst af dem, der var til Friheds-Fest,
Skjønt man dybt i Sjælen
Fik paa »Lygtepælen«
ESTRUP, vedtog blot man en »Protest«!

Selv de tapre Jyder
Bitterlig fortryder,
At paa Lolland Strandhug de begik.
Ikkun i Brasilien
Sejred' »Folkevillien«
I sin »militære« Republik!
Det var bare Skade,
At i Integade
Ikke kunde tændes Glædes-Ild,
Saasom CAWLING villig
Vedgik, hans Brasili-
aner li'esaa død var som en Sild.

Hvad det eftertragted',
Har ej Aaret bragt det
Enhedstørstende Demokrati,
Og i al sin Kummer
Et uheldigt Nummer
Trak det i Hr. GREVENs Lotteri;
Og, skjønt „*Gnavet*" roste
PHILIPSEN, hvis Hoste
Lød, hvor nys OCTAVIUS hørtes gjø,
Venstre med det aller-
første staar og falder
Dog paa det »Program«, som hedder Klø.

Oplyste og frisindede Vælgere!

Da det er paatrængende nødvendigt, at vore Forestillinger, som i den sidste Tid desværre ofte har maattet gives for tomme Bænke, maa have bedre Hus, da der ellers vil ligge et Hus paa Valgdagen, naar vi nødsages til at opføre »en Fallit« paa selve Valgtribunen, har undertegnede velrenommerede Selskab besluttet i Vinter at opføre en Række Forestillinger til nedsat Pris med følgende righoldige

Program!

Hær og Flaade afskaffes fuldstændig, Søforterne omdannes til Badeanstalter og Landforterne til Beværtninger. Alle Udrustningsgjenstande sælges og Udbyttet tilfalder Venstres Krigskasse. Almindelig Folkevæbning indføres over hele Linien. Danmark erklæres for nevtralt. Et Angrebs- og Forsvarsforbund sluttes med Sverig og Norge. Voldgiftsdomstole efter Holstein Ledreborgs Rigsretsprincip oprettes. Betydelige Beløb bevilges til Opførelse af nye Kaserner og Geværfabrikker.

Titler og Rang ophæves, Rangskatten forhøjes. Alle bestaaende Skatter og Afgifter ophæves og Paalæg af nye Afgifter forbydes. Tolden ophæves. Forhøjede Toldsatser indføres paa Sæbe og andre Luksusgjenstande.

Brændevinsskatten forhøjes; dog maa »den fattige Mands Snaps« ikke beskattes.

Parlamentarismen opgives; i Stedet fordres Selvstyrelsen indført.

Al Herregaardsjord exproprieres og fordeles mellem Gaardmændene. Alle Bøndergaarde konfiskeres og udparcelleres til de jordløse Arbejdere.

Skolevæsenet afskaffes. Arbejdernes Børn skal hver Dag gratis have deres varme Mad i Skolerne.

Folkekirken afskaffes. Arbejde paa Folkekirkens Helligdage forbydes.

Ægteskabet ophæves. Vielser skal udføres gratis af Folkekirkens Præster. Begravelser skal ligeledes besørges gratis. Tvungen Ligbrænding indføres for alle og udføres af Venstres Brandkasser. Assurancesummerne udbetáles dog ikke til Højremænd.

Desuden forpligter undertegnede Bestyrelse, — hvis enkelte Medlemmer selvfølgelig hver for sig indtager en Særstilling til hvert enkelt af de ovenfor nævnte Punkter — sig til at virke for Opfyldelsen af alle de Ønsker, som yderligere maatte næres af ærede Vælgere, saafremt disse bare vil gaa i Tøjet med Venstre denne ene Gang endnu.

Allerunderdanigst
Fællesbestyrelsen
for Venstres Delegeretmøder.

Spænd og Spark.

Frelsers Kirkes Restavration har selvfølgelig i disse Tider tiltrukket sig en Del Opmærksomhed, blandt andet ogsaa paa Skattebilletterne. Endnu staar Taarnets Restavration tilbage. Efter hvad der forlyder, paatænkes det at anbringe denne inde i Kuglen for at skaffe en Pendant til de mange Restavrationer i Byen, der befinde sig nede i Dybets Kjældere. Restavrationen i Kuglen vil sikkert blive et yndet Valfartssted for den Slags Stamgjæster, der lider af Højhedsvanvid og derfor ikke kan fordrage Kjældermænd.

* * *

Apropos om Restavrationer. Dr. Georg Brandes har i Oktoberhæftet af »*Deutsche Rundschau*« paataget sig at restavrere Petri, NB. ikke vor egen hjemmetyske St. Petri, men Hermann Petri, et Arbejde, som des værre hidtil har været skammelig forsømt i »*Tilskueren*«, hvor det i sin Tid blev opført som et Aladdins-Palads for et af de »Laan«, som Dr. Brandes af og til plejer at rejse paa sit eget Navn.

* * *

Ved en ren Forglemmelse har Hr. Doktoren, ligeledes i »*Tilskueren*« været saa uheldig at komme til at laane lidt hos Haym. At han nu i »*Rundschau*« har været ædelmodig nok til at sige sin Kreditor Tak for Laanet, siges at hidrøre fra, at vor berømte Martyr agter med det første at udgive en tysk Bearbejdelse af Hayms-Kringla under Titlen: Hjemmelavede Snorre-Piberier.

Paa Kafeen.

— Naa, hvordan gaar det med La Grippen ovre hos Jer paa den danske Skueplads?

— Tal bare ikke derom! den er i disse Dage lige ved at blive til den russiske Snueplads.

Kom og kig!

Her skal De bare se, hvad jeg
Fik Juleaften i Present!
Det er et Instrument, tro mig,
Der stille vil en dybtfølt Trang,
Et Slags Laterna magica,
Hvor Ting, der ligger langt herfra
Med Dyder og med Fejler
Sig, li'esaa længe jeg vil ha'e,
I Kassens Dyb afspejler!

Her ser De Chefen, stakkels Mand,
Der aldrig for et »Dagblad« flyer;
Men ak! den arme Hofmand kan
Ej skaffe »Hoffmanns Eventyr«!
De blev til ingen Verdens Ting,
Imens han selv med vilde Spring
I Vaande og Elende
Med Hofmans-Draaber maa omkring
Til Personalet rende!

Nu staar vi paa Kasinos Dæk,
Hvor Nielsen holder Skuden klar,
Skjønt »Politiken« ej et Kvæk
Tilovers for hans Gutter har;
Og dog den skreg med stærke Ord
Hurra, da Kjerulff's »Jens« i Fjor
Stod bag Kasinos Lamper,
Men — — Gutterne gik jo om Bord
I en »Aviso«-Damper!

Her ser De Ferdinand. Saa kjæk
Han staar paa en Bylt graat Papir
Og paa Programmet immervæk
»I Jernbanekupé'n« han gi'er;
Thi vel er Carlsberg-Øllet klart,
Men, om man ogsaa nok saa rart
Har overlevet Julen,
Kan let man faa med Jernvejsfart
Reisaus fra hele Bulen.

Og her er Severin — o, ti!
Han kjender kun Profit af Navn,
Men har nu kjøbt en Krambod i
»Det gamle Kongens Kjøbenhavn«;
Med Fristrup i sit Pengeskab
Han sørger kjærlig for sin Stab, —
Og, skulde Stykket falde,
Han la'er — Gud schtraffe mig — med Tab
Det strax gaa for det hal'e!

Her gaar Riis-Knudsen, bleg, men trist:
Han var en Gang en mægtig Mand:
Som vældig Kritikus han sidst
Et grueligt Blodbad retted an!
Nu i det tomme Rum han maa
Omkring som ensom Skygge gaa
Med Tommelen paa Randen
Af Pengepungens tunge Slaa,
Som »Christian den Anden!«

Her er den sidste Skueplads.
Den ligger dér om Hjørnet, hvor
Man ud forbi Sankt Annæ Plads
Til Fredericiagade naar.
Ak, aldrig en Sukces der kom;
Men nu vil snart »En Valgdag« som
Reprise man bebude,
Og saa — — — Ja, saa er Kassen tom,
Og saa er Visen ude.

1000 Kroner er Mulkten!

— Næh! Sikken et dejligt Ævle! Hvor har du faa'et de fra?
— Det fik jeg forærendes a' Urtekræmmeren henne paa Hjørnet.
— For ingen Ting!?

Ikke saa gal en Idé maaske?

— A menner, a' vi ska' behaald' vaa gammel Risdasmand; ham kinner vi, den aan' vædd' vi et, hva' due te.

— Nej—de' ka A no slæt et go ind po. Sie do! nærenstid te A ha haat en Kaal i 3 Oer, vil A saj, saa blyvver han mæ faa movsi, aa saa lær A ham rejs', de samme menner A, vi sku' gyr mæ vaa gammel Risdasmand.

Hvad Julen bringer!

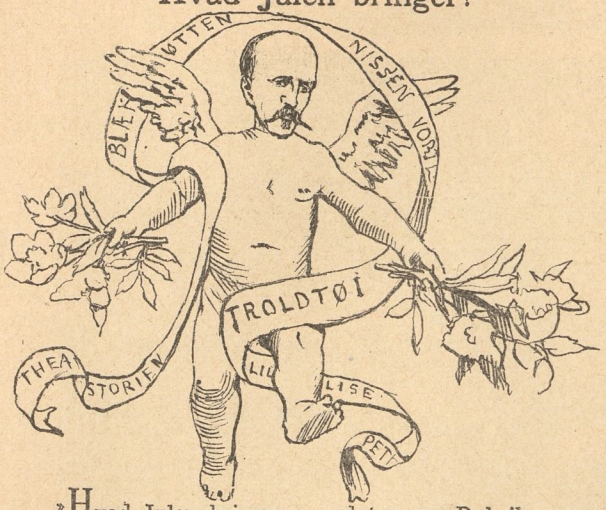

»Hvad Julen bringer« — det er en Rubrik,
Man ser i adskillige Blade;
Men, se vi rigtig paa, hvad vi fik,
Saa se vi adskillige Ting, der er »*chic*«,
Men ogsaa Ting, der gjør Skade.
Og — om vi skal være glade —
Det er næstendels en Charade!

Først har vi den »Juleliteratur«.
Som Numer Et kommer Bojsen!
Den lystige Ernst gjør en god Figur,
En ren Berliner-Reklamenatur;
Skjønt ikke født udi Preussen,
Saa siger dog Galerøisen:
»Med hollandsk Papir fängt man Mäusen!«

Han møder med »*Troldtøj*« — sikken en Svir!
Thi Troldskabet ligger nu deri,
At næsten det Allermeste, han gi'er,
Er Masser af fint og hvidt Papir;
Paa Texten er han lidt nærig.
De Sider ere saa blanke —
Det ser næsten ud som en Tanke!

Thi desforuden han satte i Gang
En liden Sonetternes Række:
Den smukke »*Ingemanns Svanesang*«,
Men den er jo ikke synderlig lang:
Dog! Bojsen forstaar sig at strække —
Er paa Manuskript han trængende,
Saa faar man Papir for Pengene!

Og »Julen bringer« de Pio'er frem
Med »Nisser« og »Kort« og deslige.
At kalde det Nyt saadan ligefrem
Eller regne for Pionerer dem —
Det tør man nu ikke saa lige;
Derfor tale vi her ikke nærmere
Om Westrups de gamle »*Sværmere*«.

Saa bringer Julen tillige med
En voldsom Masse Atrapper:
Fru Erna Juel-Hansen kom ogsaa af Sted —
Naa! »Da de var unge« gjør Ingen Fortræd,
Nyt Sytøj af gamle Lapper!
Hun er nu umaadelig flittig,
Men ikke generende vittig!

Saa er der endelig denne »*La Grippe*«,
Som længe omkring os har snuset.
Theatre og Skoler i en Svip
Blev lukkede, saa man endog gik glip,
Ja, selv af »*Paa Sygehuset*«,
Som »*Folketheatret*« det spillede —
»Paa Sygehuset« — det drillede!

Naa! nu er vi midt i den glade Jul
Og fryder os ved, hvad den bragte
Af søde Kager og lækkert Sul;
Og, enten den nu er grøn eller gul,
Vi vil ikke være forsagte.
Naar bare vi kunde slippe
For denne grimme »*La Grippe*«.

Poeten i Klareboderne.

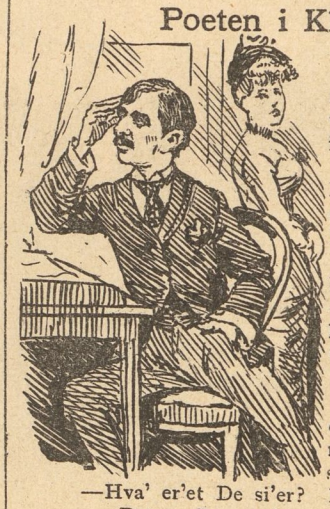

— Undskyld, Hr. Degter, forstørrer jeg? Redagtøren derude sa'e, at jeg kunde gaa lige ind.

— Ah min Frue — at De kunde nænne det! — For sødt jeg sov — og drømte. Drømte om Elskov og navnløs Angst. Altid denne Angst. Ræk mig Støvleknægten — denne Støvleknægt, der lig en Sfinx med tørre Øjne tirrer ud i det store Tomme.

— Jeg vilde bare . . .

— For Lidelse! For Lidelse! Tænd Lyset, min Frue, medens den svindsottige Kvinde synker i Tusindmørkets Grav.

—Hva' er'et De si'er? Kalder De mig svindsottig?

— Det er Dagen, jeg mener. Saadan udtrykker vi os — vi Digtere. Ak, min Frue, De véd ikke, saa vi kan være geniale. Ønsker De ikke mine nyeste Digte?

— Ellers Tak, De ka' selv være Frue! Jeg er Jomfru!

— Jomfru? — Umuligt, min Frue! — Disse dejlige Arme, der lædsker Længslerne — disse Øjne, Barnets lig, der ægger Hjærterne, der fryser — For salig Berusning! For Sødmes Sødme! — Jeg har aldrig set en Jomfru!

— Maa jeg være her?

— Deres Ord ere blodige Blomster, min Frue! — Men saadan gaar det mig altid O, Geni, — du Gave til Elendighed. De skal ha'e mine Digte for fire Kroner, min Frue, — det er det nøjeste.

— Aa, Passiar, jeg vilde bare be'e Dem . . .

— Vil De se Liget?

— Jøs, Hr. Degter, — er her No'en døde?

— Det er mig. Det er mig — Liget. Det taler — det spiser — det er væmmeligt. Jeg er væmmelig — men jeg er saa genial. Og saa er jeg en Edderkop. Vil De se Edderkoppen?

— Hvikken Kop?

— Det er mig — Edderkoppen. Midt i det store Tomme sidder jeg — midt paa Forsiden, forreste Spalte. Der sidder jeg og spinder Tomhed — syv Øre Linien, Ove betaler. For Lidelse! For Lidelse, — for Læseren! De skal faa mine Digte for tre, halvtreds?

— Næ, Tak; jeg vilde kuns ha' et lille Vers til min Kjæreste.

— De skal faa det! — Liget vaager. — Hvem er denne Brahmin?

— Han er retti'nok inte Brahmin, han er Brandmand.

— For Skade! Jeg har netop tre Vers til en Brahmin. — Har han aldrig flettet Roser i Deres Haar, min Frue? Har han aldrig blottet deres Lænd?

— Bli'er De sjofel!

— Der har vi det, — dette Forfærdelige. Altid skal de misforstaas, disse Metaforer. O Geni — du Edderkop til Elendighed . . . . jeg mener: du Gave til Edderkoppen . . . nej, jeg mener — — Skal vi sige, at De faar Digtene for tre Kroner?

— Jeg spør', om De kan la' mig faa et Vers til min Kjæreste?

— Stille! — Liget tænker! — Hvem er han, denne Kjæreste? — Er han Mohr?

— Om han er Mo'er! — Mener De, om han er Gold-Amme, fordi at han kjør med Brandassistentens Børn i Kongens Have?

— Jeg spørger, er han en hvid Mand? — En af disse hvide Mænd, der hænger Graahimle op?

— Dem kjender jeg ikke. Det var da en løjerlig Bestilling.

— Ah, min Frue — De er ikke Digter. De véd ikke, hvad det vil sige — dette — med at hænge Graahimle op! — Men jeg er en hvid Mand, min Frue!

— Der er da inte om Øjnene, Hr. Degter.

— Jeg har aldrig smagt denne Vellyst at — dræbe! Jeg er aldrig død opad et koldt Legeme! Derfor vandrer jeg tavs — i det evige Mørke.

— Uha! Maa jeg spør'e, faar jeg saa det Vers?

— Tal ikke! — Liget tygger paa'et! — — Jeg kunde maaske overlade Dem mine Digte for 2 Kroner?

— Pas Dem selv. Jeg skal si'e Dem, vi holder Juleaften Nytaarsdag, og saa vilde jeg gjærne gi'e ham et lille Vers med en Trøster.

— Der gives ingen Trøster i Livet, min Frue! For sort, for sort det er — Livet!

— Saa ka' jeg maaske bedder bruge Verset til en broderet Fodskammel til Fa'er?

— Der gives ingen Fodskammel! — Kun Pjedestaler. — Giv mig Pjedestalen!

— Naada! Næ, den kan De vist selv lave. Jeg mente bare et lille Vers om, at dette er kun en beskeden Gave, men den gives af et kjærilgt Hjærte til Julen.

— Det er et forfærdeligt Arbejde — dette! — Tærende Kamp med Nerverne, ud over Skrivebordet! — Hjærnen, denne Hjærne, der vrider sig i det store Intet! . . . Fem Kroner er det billigste, min Frue.

— Aa, gaa væk! Jeg havde tænkt mig en Krone.

— O Geni, du Krone til Elendigheden. — Velan, min Frue, her er Verset:

Dette er
Kun en
Beskeden Gave!
Men den
Gives af et kjærligt
Hjærte
Til Julen.

— Gjør De Nar ad mig? Skal det være et Vers?

— Sagde jeg det ikke nok til Oscar Madsen, da han skrev Lig-Talen til min Pris? — Ingen forstaar mig! — Ingen forstaar, denne Feberens umættelige Brynde — disse fulde Krav fra et ørkesløst Liv — disse Vers uden Rim? — Hvad skal Geniet med Rim? Disse Vers uden Fødder, — hvad skal Edderkoppen med Fødder? Disse Vers uden Mening, — hvad skal det digtende Lig med en Mening? — — Ingen forstaar mig! — Min Sjæl er en fortidig Øgles Klo, — min syge Elskov en Gaade uden Nøgle! — Gaa, min Frue, gaa! Tag Nøglen med Kloen med Dem, — tag mit Vers med Dem — og tag saa mine Digte med i Tilgift.

Dioskurer.

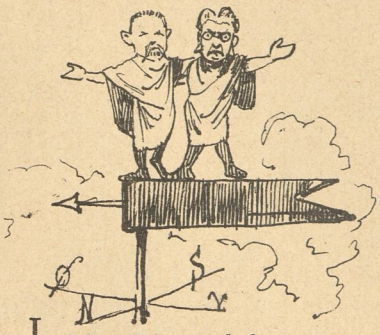

Lad kun Danmark lapse sig
Med sin Ledregreve,
Som i et Kvartal kan ej
Uden Omslag leve!
Kom til Norges Land, min Fa'er!
Der vi, Fan'en hakk' mig har,
Ogsaa norske Trolde
I en Protevs-Rolle!

Gud og Hvermand véd, hvordan
Bjørnson var at finde
Snart som »Grundtvigs Eftermand«,
Snart som Kirkefjende,
Der St. Georg Troskab svor,
Snart han sværmed' for vort Nord,
Snart han Bismarcks *„stærke Psalmer“* bar som Mærke.

Da han for sit »Renhedskrav«
Traadte her i Skranken,
Tog han i vort *Morgengnav*
Selvbeskatningstanken
Kjønt i Forsvar mod enhver
»Rodløs« Antimilitær
Blot for at forbedre
Georg og hans »Fædre«.

Saadan lød til Kroners Klang
Her hans »Renhedstaler«;
Men i Følge *Verdens Gang*
Skifted' han Signaler:
I Christiania paa norsk
Raabte han med døde Torsk,
Da han Norges Selvbeskatning burde hjælpe.

Mens hver Tændstikspigelil
Strejkede, han mødte,
Lovende dem som en snild
Gut at skaffe Støtte.
Men, da Nederlaget kom,
Sadlede han atter om:
Passende paa Takten
Gik han bort fra Vagten.

— Ogsaa han paa den Galej
Var, at Andres Pligt er
»At kompromittere sig«
Helst som salig Richter.
Hvorfor lig en Tændstik han
Li'esaagodt som »Greven« kan
»Liv i Sandhed« tænde,
Naar de skal »bekjende«.

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Sveden?

Til Julegrød skikker man mig et »Program«
Hvis Smag, reverenter talt, er saa stram,
At, kjendte jeg ikke min Liv-Ret bedre,
Jeg den for en Rigs-Ret holdt fra HIN LEDRE;

Og saa skal en renlivet sveden-Borger
Hjemsøges af den Slags Næringssorger
Og afspises baade med Spotten og Skaden,
Fordi der var for mange Kokke om Maden!

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

MÅ KUN BENYTTES
PÅ LÆSESALEN

En Skifærd.

Paa Indlandsisen, nord for Kap Farvel,
Han slog et Slag med Glands, trods Isens Folder;

Saa tured' han *pr.* Hvidbjørn hid med Held,

Og til vor indenlandske Is vi holder
Nu Slag for ham paa Højden af Gamel.